

ULUSLARARASI BESTSELLER
MILLENNIUM III

"Kurgunun ölümsüzlüğüne
hoş geldin, Lisbeth Salander!"

Maria Vargas-Lloca

Arı Kovanına
Çomak Sokan Kız
STIEG LARSSON

Pegasus Yayınlan: 290
Bestseller Roman: 112
ARI KOVANINA ÇOMAK SOKAN KIZ
STIEG LARSSON
Özgün Adı: LUFTSLOTTET SOM SPRÂNGDES

Yayın Yönetmeni: Zeynep Tür
Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Kitap Editörü: Zeynep Tür
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke Kapak

Baskı: Gündüz Ofset
Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Orta Mahallesi Fatın Rüştü Sokak No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ocak 2011
ISBN: 978-605-4456-06-2

PEGASUS YAYINLARI © STIEG LARSSON, 2007

Bu kitabın Türkçe Yayın hakları Northern Ajans aracılığıyla Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

STIEG LARSSON
Milliennium Serisi - 3

ARI KOVANINA ÇOMAK SOKAN KIZ

İsveççeden Çeviren:
ALİ ARDA

PEGASUS YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

KISIM 1: BİR KORİDORDA İNTERMEZZO

- 1. BÖLÜM
- 2. BÖLÜM
- 3. BÖLÜM
- 4. BÖLÜM
- 5. BÖLÜM
- 6. BÖLÜM
- 7. BÖLÜM

KISIM 2: HACKER CUMHURİYETİ

- 8. BÖLÜM
- 9. BÖLÜM
- 10. BÖLÜM
- 11. BÖLÜM
- 12. BÖLÜM
- 13. BÖLÜM
- 14. BÖLÜM
- 15. BÖLÜM

KISIM 3: SABİT DİSK ÇÖKMESİ

- 16. BÖLÜM
- 17. BÖLÜM
- 18. BÖLÜM
- 19. BÖLÜM
- 20. BÖLÜM
- 21. BÖLÜM
- 22. BÖLÜM

KISIM 4: SİSTEMİ YENİDEN YÜKLEMEK

- 23. BÖLÜM
- 24. BÖLÜM
- 25. BÖLÜM
- 26. BÖLÜM
- 27. BÖLÜM
- 28. BÖLÜM
- 29. BÖLÜM

KISIM I

BİR KORİDORDA İNTERMEZZO

8-12 NİSAN

Amerikan iç savaşına yaklaşık altı yüz kadın katıldı. Erkek kıyafeti giymişlerdi. Belki de ideolojik açıdan rahatsız edici olduğundan, Hollywood tarihin bu kesitini görmezlikten geldi. Tarih kitaplarının, cinsler arası sınırlara aldırmayan kadınlarla hep sorunu olmuştur, bu sınır başka hiçbir yerde, savaş ve silah söz konusu olduğundaki kadar keskin değildir.

Bununla birlikte, kadın savaşçılar -Amazonlar- hakkında Antik Çağ'dan günümüze kadar ulaşan bir sürü söylence vardır. Tarih kitaplarında yalnızca "prenseslere" yer verilir, yani yönetici sınıfın temsilcilerine. Erkekler açısından ne kadar rahatsız edici olursa olsun, bazen tahta bir kadın oturur. Savaş cins ayrımı gözeterek başlamadığından, bazen ülkeyi bir kadın yönetirken patlar ve bunun sonucunda tarih kitapları, tıpkı Churchill, Sialin, ya da Roosevelt'e yer verdiği gibi savaşçı kraliçelere de yer vermek zorunda kalır. Asur'u kuran Semiramis, İngiltere'de Romalılara karşı kanlı bir ayaklanmayı yöneten Boadicea yalnızca iki örnektir. Üstelik Boadicea'nın, Thames Nehri üzerindeki Westminster Köprüsü'nün, Big Ben'e bakan tarafına bir heykeli dikilmiştir. Eğer bir gün yolunuz oraya düşerse onu mutlaka selamlayın.

Bununla birlikte tarih kitapları, silah kullanmayı öğrenip cephede erkeklerle yan yana savaşan, sıradan kadın savaşçılara karşı genel olarak kayıtsızdır. Ama tarih kitapları görmese de onlar vardır ve kadınların katılmadığı bir savaş neredeyse yoktur.

1. BÖLÜM

8 NİSAN, CUMA

Gece saat bir buçukta Hemşire Hanna Nicander tarafından uyandırılan Dr. Anders Jonasson, "Ne var?" dedi şaşkınlıkla.

"Helikopter yolda. İki kişi. Yaşlı bir adam ve genç bir kız. Kızda kurşun yarası var."

"Tamam" dedi Jonasson yorgun bir sesle.

Yalnızca yarım saat kadar kestirmişti ama kendisini zinde hissediyordu. Göteborg'daki Sahlgrenska Hastanesi'nde gece nöbetindeydi. Çok yıpratıcı bir akşam geçirmişti. Önce saat 18.00'de, Lindome'de kafa kafaya çarpışan iki arabadan çıkarılan dört kazazede getirilmişti. İçlerinden biri ağır yaralanmış ve hastaneye getirildikten kısa bir süre sonra ölmüştü. Bunların dışında, bacağına kazayla kaynar su dökülen bir garson kızla ilgilenmiş, oyuncak arabasının tekerini yutan ve hastaneye getirildiğinde aruk nefes alamayan bir çocuğu hayata döndürmüştü. Bisikletiyle bir çukura yuvarlanıp yaralanan on yaşındaki bir kız çocuğunu tedavi etmişti. Belediye işçileri, bisiklet yolunun hemen yakınma bir çukur açmışlar, etrafına yerleştirdikleri uyarı bariyerlerine daha önce çarpan biri, bariyerleri çukura devirdiğinden, kız çukuru görememişti. Dr. Jonasson'un yüzüne on dört dikiş attığı kızın ild ön dişi de kırılmıştı. Ayrıca Dr. Jonasson kızın yırtılan dilinin bir parçasına öyle ustaca bir dikiş atmıştı ki, değme terziyi kıskandırırdu.

Saat 23.00'e doğru, acil hasta sayısı azaldığından, şöyle bir dolaşıp daha önce gelenlerin durumlarını kontrol etmiş, sonra da dinlenme odasına çekilmişti. Nöbeti sabah saat altıya kadar sürüyordu, acil hasta gelmese bile uyuma alışkanlığı yoktu ama o gece hemen uykuya dalmışta.

Hemşire Hanna Nicander doktora bir bardak çay verdi. Helikopterle hastaneye getirilmekte olan yaralılar hakkında ayrıntılı bilgi edinememişti.

Anders Jonasson göz ucuyla pencereden dışarı baktı, denizin üzerinde parlak bir ışık vardı. Helikopter iyice yaklaşmıştı.

Motor sesini duyduğunda kalkıp pencerenin önüne dikildi. Sert bir rüzgâr esiyor, helikopter pistin üzerinde yalpalıyordu. Pilot helikopteri dengede tutmakta zorlanır gibiydi. Dr. Jonasson nefesini tutarak bu sahneyi izlerken, helikopter görüş alanından çıktı. Seslerden motorunun yavaşladığı anlaşılıyordu. Doktor son bir yudum alarak çay

bardağını bir kenara koydu.

Anders Jonasson sedyeyile içeriye taşınan yaralıları acilin girişinde karşıladı. Meslektaş Katarina Holm yüzü feci yaralanmış yaşlı adamla ilgileniyordu. Jonasson'un payına, kurşun yaralı kız düşmüştü. Toza toprağa ve kana bulanmış kız, tahminine göre on yedi on sekiz yaşlarındaydı. Dr. Jonasson ambulans görevlilerinin kızın üzerine örttüğü battaniyeyi kaldırdı. Kalçasındaki ve omzundaki kurşun yarasının üzerine gümüş rengi geniş bir bant yapıştırılmıştı. Jonasson bunu her kim yaptıysa takdir etti: Böyle yaparak hem kanamayı durdurmuş hem de yaranın mikrop almasını engellemişti. Kızın kalçasından giren kurşun kas dokularını parçalamıştı. Omzundan aldığı kurşunun nereden girdiği görülüyordu ancak bir çıkış deliği yoktu. Demek ki kurşun içeride kalmıştı. Jonasson kurşunun kızın ciğerlerine saplanmamış olmasını umdu. Ağzından kan gelmediğine göre büyük ihtimalle umduğu gibiydi.

"Röntgen," dedi Dr. Jonasson yardımcısı hemşireye. Daha fazla açıklama yapmaya gerek yoktu.

Ambulans görevlilerinin kızın başına sardıkları sargıyı keserek çıkardı. Parmaklarıyla başını yoklarken kurşun deliğini bulduğunda donup kaldı. Bu kurşun da içeride kalmıştı.

Anders Jonasson bir süre durup kıza baktı. Umutsuzluğa kapılmıştı. Kendi işini kaleciliğe benzetirdi. Acile her gün, durumları değişik ciddiyette bir sürü insan gelirdi. Kalp krizi geni en yaşlılardan, ciğerine tornavida saplanmış on dört yaşındaki gerice.. extasy hapi aldıktan sonra on sekiz saat dans edip yüzü mosmor yere yığılan on altı yaşındaki genç kızdan, iş kazası geçirenlere, dayak yiyen kadınlardan, kamp köpeklerinin saldırısına uğrayan çocuklara ve birkaç kalas kesmek isterken, ellerini kemiklerine kadar kesen 'becerikli' adamlara kadar bir sürü insan acilin kapısından girerdi.

Anders Jonasson hastalarla cenaze levazımatçısı arasındaki kalede dururdu. Onun görevi önlemler almaktı. Eğer yanlış karar verirse hasta ölebilir ya da ömür boyu sakat kalabilirdi. Acile gelen yaralıların çoğunun durumunu anlamak için özel bir teşhis gerekmezdi; bıçak saplanmış ciğere, trafik kazasından sonra haşat olmuş bir bedene neler yapılacağı ortadaydı. Bu durumda hastanın yaşayıp yaşamayacağı aldığı yaranın ciddiyetine ve doktorun becerisine bağlıydı.

Anders Jonasson'un nefret ettiği iki tür yara vardı. Bunlardan biri ağır yanık yarasıydı; ne yaparsa yapsın hasta ömür boyu acı çekebilirdi. İkincisi kafadaki yaralardı.

Şimdi önünde yatan kız kalçasındaki ve omzundaki yarayla yaşayabilirdi. Ama beyne saplanmış kurşun başka bir şeydi.

Doktor bunları düşünürken Hemşire Hanna'nın ne dediğini duyamamıştı.

"Affedersin?"

"Bu o kız."

"Hangi kız?"

"Lisbeth Salander. Polisin haftalardır üç cinayetten aradığı kız."

Doktor kızın yüzüne 'baktı. Evet oydu. Gazete afişlerine basılı pasaport fotoğrafını her İsveçli gibi o da görmüştü. Demek ki şimdi katilin kendisi de vurulmuştu, yani bir çeşit şiirsel adalet.

Ama bu doktoru ilgilendirmezdi. Onun görevi Nobel ödülü almış biri de olsa, üç kişinin katili de olsa -ya da ikisi birden-, kim ve ne olduğuna bakmaksızın hastanın hayatını kurtarmaktı.

Acili o bildik telaş sarmış, Jonasson'un çalışma arkadaşları işe koyulmuşlardı. Lisbeth Salander'in elbiselerini keserek çıkardılar. Jonasson stetoskopla Lisbeth'in göğsünü dinlerken, bir hemşire kan basıncını -100/70- bildirdi. Kalp atışı düzensizdi, nefesi de.

Yani Lisbeth Salander'in durumu kritikti. Kalça ve omzundaki yara kompres yapılarak, hatta üzerindeki yara bantlarıyla sonraya bırakılabilirdi. Kafasındaki yara önemliydi. Jonasson hemen bilgisayar tomografisinin çekilmesini istedi.

Anders Jonasson sarı saçlı, mavi gözlüydü. Acil doktorluğundan önce, yirmi yıl boyunca araştırmacı ve patolog olarak çalışmıştı. Meslektaşların şaşırtan ve onunla birlikte çalışanları gururlandıran bir özelliği vardı; nöbet tuttuğu günlerde hiçbir hasta ölmemişti, mucizevî bir şekilde hastalarını hayatta tutmayı başarmıştı. Tamam, ölen birkaç hastası vardı ancak bunların hepsi de tedavi sonrası, başka nedenlerle ölmüşlerdi.

Jonasson, bazen ortodoks tedavi sanatından ayrılabilirdi. Eğer bir tedavi yöntemi istediği sonucu vermez de işler sarpa sararsa, nereden yanlış yaptığını anlamak ve doğru yöntemi bulmak için zaman harcamaktan kaçınmazdı. Aslında bu yönetmeliklere de uygundu, tek sorun doktorlar ne yapacaklarını düşünürken hastanın kaybedilme riskiydi. Daha da kötüsü, durumun umutsuz olduğuna karar verilip tedavi kesilebilirdi.

Dr. Jonasson kafasında kurşun olan bir hastayla ilk defa karşılayordu. Bir nörologa ihtiyacı vardı. Bu konuda kendini yetersiz hissediyordu ama birden hak ettiğinden daha şanslı olduğunu düşündü. Temizlenip ameliyat elbiselerini giymeden önce Hanna Nicander'i yanına çağırdı.

"Stockholm'deki Karolinska Hastanesi'nde çalışan Profesör Doktor Frank Ellis şimdi Göteborg'da. İyi bir beyin cerrahı, üstelik yakın arkadaşım. Radisson'da kalıyor. Bana telefonunu bulabilir misin?"

Anders Jonasson röntgen filmlerini beklerken, Hanna Nicander otelin telefon numarasını bulmuştu. Jonasson saatine baktıktan sonra -gecenin ikisine geliyordu- ahizeyi kaldırdı.

Radisson'ın nöbetçi resepsiyon görevlisi böyle geç bir saatte telefon bağlamaya niyetli olmadığından, Dr. Jonasson'un durumun vahametini anlatan birkaç söz etmesi

gerekti.

"Günaydın, Frank," dedi Jonasson. Cevap almak için uzun süre beklemişti. "Ben Anders. Duydum ki Göteborg'a gelmişsin. Sahlgrenska'ya şöyle bir uğrayıp bir beyin ameliyatına katılmaya ne dersin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Frank tereddütlü bir sesle. Frank Ellis çok uzun bir süredir İsveç'te yaşamasına ve İsveççeyi zorlanmadan -hafif bir Amerikan aksanıyla- konuşmasına rağmen temel dil olarak İngilizceyi korumuştur. Anders, İsveççe konuşuyor, Ellis İngilizce cevap veriyordu.

"Frank, seminerini kaçırdığım için üzgünüm ama sanırım bana özel ders verebilirsin. Acile genç bir kadın getirdiler, başında kurşun yarası var. Kurşun sol kulağının tam üzerinden girmiş. Birine danışmam gerekiyor ve bunun için senden daha uygun birini düşünemiyorum."

"Demek durum ciddi" dedi Frank.

"Yirmi beş yaşında bir kız."

"Kafasından mı vurulmuş?"

"Ve kurşun kafasında kalmış."

"Ve hâlâ hayatta?"

"Nabızı düzensiz, nefesi de; kan basıncı 100/70. Ayrıca biri omzunda, diğeri kalçasında iki kurşun yarası daha var. Yani baş etmem gereken iki sorunla karşı karşıyayım."

"Durumu parlak görünüyor," dedi Ellis.

"Parlak?"

"Eğer biri kafasında bir kurşunla hâlâ yaşıyorsa, umut vaat ediyor demektir."

"Anlıyorum... Bana yardımcı olur musun?"

"İtiraf etmeliyim ki, bu akşam arkadaşlarla biraz kafa çektik. Yatağa saat birde girdim, büyük ihtimalle kanımda hatırı sayılır miktarda alkol dolaşıyor..."

"Kararları ben alıp müdahaleyi ben yapacağımı. Ama aptalca bir şeyler yapmam hâlinde beni uyaracak bir yardımcıya ihtiyacım var. Dürüst konuşmak gerekirse, beyin hasarının değerlendirilmesi söz konusu olduğunda, Profesör Ellis sarhoşken bile benden birkaç gömlek üstündür."

"Tamam. Geliyorum. Ama bana bir hizmet borcun var."

"Otelin önünde bir taksi seni bekleyecek."

Profesör Frank Ellis gözlüğünü alnına kaldırdı, ensesini kaşıyarak bakışlarını, Lisbeth Salander'in beynindeki her kıvrım ve köşeyi gösteren bilgisayarın ekranına dikti. Ellis 53

yaşındaydı. Kömür karası saçlarına ve sakalına yer yer ak düşmüştü; Cityakuten televizyon dizisindeki ikincil karakterlerden birine benziyordu, Vücut yapısı haftanın birkaç saatini spor salonunda geçirdiğini gösteriyordu.

Frank Ellis, İsveç'i seviyordu. 1970'li yılların sonunda araştırmacı değişim programıyla gelip iki yıl kalmıştı. Daha sonra her fırsatta ziyaret etmiş ve nihayet Karolinska Enstitüsü'nde profesörlük teklifini kabul ederek İsveç'e yerleşmişti. O zamanlar Ellis artık uluslararası saygın bir isimdi.

Anders Jonasson, Frank Ellis'i on dört yıldır tanıyordu. İlk defa Stockholm'de bir seminerde karşılaşmışlar, biraz konuştuktan sonra olta balıkçılığı gibi ortak bir zevklerinin olduğunu keşfetmişler, Anders onu Norveç'e kadar sürecek bir balık avı seyahatine davet etmişti. O günden sonra ilişkilerini hep sürdürmüşler, birkaç kez daha balık avına çıkmışlardı. Ama şimdiye kadar hiç birlikte çalışmamışlardı.

"Beyin bir muammadır," dedi Profesör Ellis. "Yirmi yılımı beyin araştırmalarına harcadım, aslında daha da fazlasını."

"Biliyorum. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama..."

"Bırak şimdi özür dilemeyi," dedi Ellis.

"Bu sana bir şişe Cragganmore'a patlar, bir daha balığa çıktığımızda alırsın artık."

"İyi. O kadar pahalı değilmiş."

"Yıllar önce, Boston'da çalışırken bir hastam vardı. Senin hastanla aynı yaşlarda bir kız; bu konuyu New England Journal of Medicine'de yazmıştım. Evinden üniversiteye giderken, biri kıza tatar yayıyla ok atmış. Sol kaşının kenarından giren okun ucu neredeyse ensesinin ortasından çıkmıştı."

"Ve o kız hayatta kaldı, öyle mi?" diye şaşkınlıkla sordu Jonasson.

"Acile geldiğinde feci görünüyordu. Oku kesip bilgisayar tomografisi çektik. Ok beynini boydan boya geçmişti. Mantıken kızın ölmesi gerekirdi, ya da en azından komaya girmesi."

"Ne durumdaydı?"

"Bilinci yerindeydi. Yalnızca bu da değil; tabii çok korkuyordu ama son derece de mantıklı düşünüyordu. Tek sorun beyninin ortasından geçen oktu."

"Ne yaptın?"

"Bir kerpeten alıp oku çıkardım, yarasına plaster yapıştırdım. Yani yaklaşık buna benzer bir işlem."

"Kurtuldu mu?"

"Hastaneden taburcu edilene kadar durumu tabii ki kritikti, ama dürüst konuşmak gerekirse onu geldiği gün evine gönderebilirdik. Daha önce onun kadar sağlıklı bir hastam olmamıştı."

Anders Jonasson, Profesör Ellis'in dalga geçip geçmediğini merak ederken, "Diğer taraftan," diye devam etti Ellis, "birkaç yıl önce Stockholm'de başını pencere çerçevesine vurmuş 42 yaşında bir hastam vardı. Midesi bulandığı için ambulans çağırıp acile gelmişti. Onu gördüğümde bilinci yerinde değildi. Başı hafifçe şişmiş, çok az da kanamıştı. Ama kendine gelemedi, on gün yoğun bakımda kaldıktan sonra öldü. Neden öldüğünü hâlâ anlayabilmiş değilim. Otopsi raporlarına göre ölüm sebebi beyin kanamasıydı ama bu hiç kimseyi tatmin etmedi. Kanama neredeyse yok denilecek kadar azdı. Böyle bir kanamanın hiçbir şeyi etkilememesi gerekirdi. Önce karaciğeri iflas etti, arkasından böbrekleri, kalbi, akciğeri. Yaşlandıkça bu işi giderek rulete benzetmeye başladım. Beynin nasıl çalıştığını tam olarak bilebileceğimize artık inanmıyorum. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Elindeki kalemle ekrana tıkladı.

"Bunu senin söyleyeceğini ummuştum," dedi Jonasson.

"Önce seni bir dinleyeyim."

"Hımm, düşük kalibreli bir mermiye benziyor. Şakağından geçip dört santim kadar beyne saplanmış. Lateral ventriküle dayanmış, orada da biraz kanama var."

"Çare?"

"Senin terminolojini kullanırsak, bir kerpeten alıp kurşunu girdiği yerden çıkarmak."

"Harika bir öneri. Ama bunun için elindeki en ince cımbızı kullanmam gerek."

"Yani bu kadar basit mi?"

"Bu durumda öyle, başka ne yapabiliriz? Kurşunu olduğu yerde bırakabiliriz, belki kız yüz yaşına kadar beyinde bir kurşunla yaşar ama bu işi şansa bırakmaktır. Epilepsi, migren ya da daha bir sürü belaya uğrayabilir. Yara kapandıktan bir yıl sonra kafatasını matkapla delip ameliyat etmeyi istemezsin herhâlde. Kurşun atardamarların çok yakınında. Bu durumda onu oradan çıkarmanı önermem gerekir ama... "

"Ama ne?"

"Beni endişelendiren kurşun değil. Beyninde bir kurşunla şimdiye kadar yaşadığına göre, çıkarıldığında da yaşayacaktır. Sorun daha çok şurada." Ekranda bir yeri işaret etti. "Kurşunun girdiği yerdeki kemiklerde bir sürü kırık var, birçoğu birkaç milimetre boyunda. Bir kısmı da beyin zarına saplanmış. Eğer çok dikkat etmezsen kızı bunlar öldürür."

"Beynin bu kısmı sayı ve matematik kapasitesiyle ilgili değil mi?"

Ellis omuzlarını silkti.

"Bu gri hücreler ne işe yararlar doğrusu hiçbir fikrim yok. Yapabileceğinin en iyisini yap. Ameliyatı sen yapacaksın. Ben omuzlarının üzerinden seni izleyeceğim."

Mikael Blomkvist saate göz attı, sabahın üçüne geliyordu. Bilekleri kelepçeliydi. Bir süre gözlerini kapadı. Yorgunluktan ölüyordu ama adrenalini hâlâ yüksekti. Gözlerini açtı. Komiser Thomas Paulsson'a öfkeli bir bakış fırlattı. Komiserin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Mikael'in on iki saat öncesine kadar adını bile duymadığı, Gosseberga'daki bir çiftlik evinin mutfağında oturuyorlardı.

Bir felaket yaşandığı ortadaydı.

"Aptal," dedi Mikael.

"Sözlerine dikkat et.

"Aptal," diye tekrar etti Mikael. "Sana onun ne kadar tehlikeli olduğunu söyledim. Pimi çekilmiş el bombasıymış gibi dikkat edin, dedim. En az üç kişiyi öldürdü, adam tank gibi, yalnızca ellerini kullanarak öldürebiliyor. Ama sen ne yaptın, sanki ortada zapt edilmesi gereken bir alkolik varmış gibi iki köy polisi gönderdin."

Mikael tekrar gözlerini kapadı. O gece başka hangi aksilikler yaşandı diye merak ediyordu.

Lisbeth'i gece yarısından hemen sonra bulmuştu, ağır yaralıydı. Önce polisi aramış, arkasından da acil yardımı arayarak helikopter göndermeleri için ikna etmişti. Lisbeth'in yaralarını ve başındaki kurşun deliğini öyle bir tarif etmişti ki zekâ denilen şeyden bir parça nasibini almış biri, acil yardıma gereksindiğini hemen anlayabilirdi.

Ancak helikopter yarım saat sonra gelmişti. Mikael ahırda duran iki arabayı dışarı çıkarıp farlarını yakarak, helikopterin evin önünde uzanan tarlaya inmesini kolaylaştırmıştı. Helikopter personeli ve iki hemşire işlerini profesyonelce yürütmüşlerdi. Hasta bakıcılardan biri Lisbeth Salander'e ilk müdahaleyi yaparken, diğeri Karl Axel Bodin diye bilinen Zalachenko'yla ilgilenmişti. Lisbeth'in babası olan bu adam, aynı zamanda da en azılı düşmanıydı. Lisbeth'i öldürmeye çalışmış ama başaramamıştı. Mikael, Zalachenko'yu ıssız bir bölgedeki çiftliğin odunluğunda bulmuştu, yüzünde ve bacağında baltayla açılmış yaralar vardı.

Mikael helikopteri beklerken Lisbeth için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Bir dolaptan temiz bir çarşaf almış, yırtarak sargı yapmıştı. Lisbeth'in başındaki kurşun deliğinin girişinde kan pıhtılaşmıştı. Yarayı sarıp sarmama konusunda bir süre tereddüt eden Mikael, en sonunda çarşaftan yırttığı bir parçayı, yarası mikrop kapmasın diye Lisbeth'in başına gevşekçe dolamıştı. Bununla birlikte, Lisbeth'in kalçası ve omzundaki kanamayı düşünülebilecek en kolay yoldan durdurmuştu. Bir dolapta bulduğu selobantla yaraların üzerini bantlamıştı. Islak bir havluyla yüzünü silmiş, kana bulanmış toprağı temizlemeye çalışmıştı.

Odonluğa gidip Zalachenko'ya yardım etmeyi düşünmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse Zalachenko'nun durumu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Yardım gelmesini beklerken Erika'yı arayıp bilgilendirmişti.

"Senin bir şeyin var mı?" diye sormuştu Erika.

"Ben iyiyim. Lisbeth yaralı."

"Zavallı kız, bu akşam Björck'ün SÄPO için yazdığı raporu okudum. Bu işin altından nasıl kalkacaksın?"

"Düşünmeye bile takatim yok," demişti Mikael.

Kanepenin yanında yere oturmuş, Erika'yla konuşurken, gözünü Lisbeth'ten ayırmamıştı. Lisbeth'in kalçasındaki yarayı sarabilmek için ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmıştı. Birden, elini kanepenin yanına attığı pantolonun üzerine koymuş ve yan cebindeki sert şeyi hissetmişti. Bu Lisbeth'in el bilgisayarıydı.

Düşünceli bir ifadeyle bilgisayara bakmış, helikopterin sesini duyduğunda ceketinin iç cebine sokmuştu. Sonra Lisbeth'in bütün ceplerini karıştırmış, Mosebacke'deki dairesinin anahtarlarını ve Irene Nesser adına düzenlenmiş pasaportu alarak bilgisayar çantasının gözüne koymuştu.

Trollhättan polislerinden Fredrik Torstensson ile Gunnar Andersson helikopter indikten birkaç dakika sonra olay yerine gelmiş, onlardan biraz sonra gelen Komiser Thomas Paulsson hemen duruma el koymuştu. Mikael ona neler olduğunu anlatmıştı. Paulsson kendini beğenmiş, dört köşeli bir adamdı. İşe el koyar koymaz her şey sarpa sarmıştı.

Mikael'in anlattıklarını anladığına dair en küçük bir işaret yoktu. İlgi duyduğu tek şey mutfaktaki sedirde yatan perişan durumdaki kızın üç cinayetin zanlısı olarak aranan Lisbeth Salander olduğuydu, iyi bir avdı. Kendilerini dikkatle işlerine veren acil yardım personeline üç defa Lisbeth'i hemen orada tutuklayıp tutuklayamayacaklarını sormuştu. En sonunda sabrı taşan personel, uzakta durması için Paulsson'u sert bir şekilde uyarmak zorunda kalmıştı.

Bunun üzerine Paulsson dikkatini odunluktaki ağır yaralı Zalachenko'ya vermiş, Mikael onun telsizle Salander'in bir kişiyi daha öldürmeye teşebbüs ettiğini bildirdiğini duymuştu.

Mikael, Paulsson'a ateş püskürmüştü, söylediği tek bir sözü dahi dinlemediği ortadaydı. Sesini yükseltmiş, derhâl Stockholm'deki Komiser Jan Bublanski'yi aramasını istemişti. Hatta kendi cep telefonunu çıkarıp, Bublanski'nin telefon numarasını tuşladıktan sonra Paulsson'a vermeyi önermiş, ama o bu teklife hiç ilgi göstermemişti.

Bundan sonra Mikael iki vahim hata yapmıştı.

Kararlı bir ifadeyle üç cinayetin gerçek katilinin Ronald Niedermann adında bir adam olduğunu anlatmış, konjenital analjezi hastalığından muzdarip ve bir tanksavar kadar güçlü olan bu adamın Nossebro yolunda, bir hendeğin kenarındaki trafik işareti direğine bağlı olduğunu söylemişti. Yeri iyice tarif etmiş, onu oradan almaları için, sağlam silahlarla donatılmış bir ekip göndermelerini önermişti. Paulsson adamı oraya kimin ve nasıl bağlalığını sorduğunda Mikael bütün açık kalpliliğiyle, silahla tehdit ederek kendisinin yaptığı anlatmıştı.

"Silaha tehdit?" diye şaşkınlıkla sormuştu Paulsson.

İşte o an Mikael'in, adamın nasıl iflah olmaz bir aptal olduğunu anlaması gerekirdi. Bublanski'yi aramalı, Paulsson'u içine hapsediği sisten çıkarmasını istemeliydi. Oysa ikinci bir hata yapmış, cebindeki silahı çıkartıp Paulsson'a vermişti. Bu Lisbeth Salander'in evinden aldığı 45'lik Colt'tu.

Bunun üzerine Paulsson, Mikael'i yasa dışı silah taşıdığı için gözaltına almış, arkasından da polis memurları Torstensson ile Andersson'a, Nossebro yoluna gitmelerini, eğer Mikael'in anlattığı gibi orada trafik işareti direğine bağlı bir şahıs varsa, kelepçeleyip Gosseberga'daki çiftliğe getirmelerini emretmişti.

Mikael hemen itiraz etmiş, Ronald Niedermartn'ın, öyle bileklerine kolayca kelepçe takılıp sürüklenecek bir "şahıs" olmadığını anlatmıştı; o tehlikeli bir katildi. Paulsson'un söylediklerine kulak asmadığını gören Mikael artık çileden çıkmış, bağırarak onun beceriksiz bir salak olduğunu, iki polis memurunun, destek almadan, Ronald Niedermann'ı bağlandığı yerden çözmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu söylemişti.

Bunun üzerine, Mikael bileklerine kelepçe takılarak Komiser Paulsson'un arabasının arka koltuğuna oturtulmuştu. O oturduğu yerden küfürler yağdırırken iki polis memuru arabalarına atlayıp yola çıkmışlardı. Karanlıkta görülen tek ışık, Lisbeth Salander'i alarak ağaçların tepelerinde kaybolan helikopterin ışığıydı. Kendini çok çaresiz hisseden Mikael, Lisbeth'in becerikli ellere düşmesini umut etmişti.

Lisbeth'in kafasındaki kurşun deliğinin kenarından kafatası kemiğine kadar iki derin yarık açan Doktor Anders Jonasson, yaralan üzerinde çalışabilmek için kenarlarındaki deriyi yanlara çekerek klamp taktı. Bir ameliyat hemşiresi, emme tüpüyle yaranın etrafındaki kanı çekiyordu. Sıra işin en korkunç kısmına gelmişti, Doktor Jonasson bir matkapla kafatasındaki kurşun deliğini genişletti. Bütün işlemler çok yavaş yürütülüyordu.

En sonunda Lisbeth Salander'in beynine ulaşabilecek büyüklükte bir delik açabildi. Büyük bir dikkatle beyne bir sondaj soktu ve yara kanalını birkaç milimetre genişletti. Daha sonra, daha ince bir sondajla kurşunun yerini tespit etti. X-ray cihazıyla kurşunun, kırk beş derecelik açıyla, yara kanalının birkaç milim yakınına saplandığını gördü. Sondajı kullanarak dikkatle kurşunun bir kenarına dokundu, birkaç başarısız denemeden sonra bir parça yukarı kaldırıp doğrultabildi. ,

En sonunda ince tırtıllı bir kıskaçla yukarı doğru çekerek hiçbir engele takılmadan kurşunu çıkarttı, ışığa tutarak birkaç saniye inceledi, bozulmamıştı, sonra yanındaki çanağa attı.

"Pamuk," dedi ve isteği hemen karşılandı.

Hastasının kalbinin hâlâ düzenli çalıştığını gösteren EKG cihazına baktı.

"Kıskaç."

Güçlü bir büyüteç alıp kurşunu çıkardığı yeri inceledi.

"Dikkatli ol," dedi Profesör Frank Ellis.

Anders Jonasson, kurşunun girdiği yerden en az otuz iki minik kemik parçası ayıkladı. Bir kısım kemik parçaları çıplak gözle görülemeyecek kadar küçüktü.

Burnundan soluyan Mikael Blomkvist ceketinin göğüs cebinden cep telefonunu almaya uğraşırken -elleri kelepçeliyken bunu yapması hiç de kolay değildi- Gosseberga'ya içinde polis ve teknik elemanların olduğu yeni arabalar geldi. Komiser Paulsson yeni gelen ekibi odunlukta teknik kanıt bulmaya ve o ana kadar birkaç silah buldukları çiftlik evinde daha ayrıntılı araştırma yapmaya yöneltti. Mikael arabanın içinden, yazgısını kabullenmiş bir hâlde polisleri izliyordu.

Komiser Paulsson, Ronald Niedermann'ı getirmeleri için gönderdiği iki polis memurunun henüz gelmediklerini ancak bir saat geçtikten sonra fark etti. Endişelenmişe benziyordu, Mikael'i arabadan çıkarıp mutfığa götürerek, yolu bir kez daha tarif etmesini istedi.

Mikael gözlerini yumdu.

Torstensson ile Paulsson'u aramaya çıkan ekip karşılaştığı manzarayı rapor ederken, Mikael, Komiser Paulsson'la birlikte hâlâ mutfakta oturuyordu. Gunnar Andersson boynu kırılarak öldürülmüştü, diğer polis memuru Fredrik Torstensson yaşıyordu ama ağır yaralıydı. Ekip, iki polis memurunu da "Geyik Çıkabilir" uyarı levhasının olduğu hendekte bulmuştu. Silahları ve polis arabası ortalarda yoktu.

Komiser Paulsson kendini birdenbire bir polis cinayeti ve silahlı bir katil avının içinde bulmuştu.

"Aptal," dedi Mikael Blomkvist.

"Polisi aşağılamanın bir faydası yok."

"Bak işte bu konuda anlaşıyoruz. Ama seni mesleğini suistimal ettiğin için şikâyet edeceğim, bu işten yakanı sıyıramayacaksın. Daha ben seninle işimi bitirmeden, bütün gazetelerin afişlerinde İsveç'in en aptal polisi olarak lanse edileceksin."

Herkesin alay ettiği biri olma düşüncesi Thomas Paulsson'u huzursuz etmişti. Endişeyle kıvrandı.

"Önerin ne?"

"Hemen Stockholm'ü ara ve Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski'yle konuş."

Cinayet Masası Memuru Sonja Modig, şarj olması için yatak odasının girişindeki fişe taktığı cep telefonu çaldığında ürpererek uyandı. Komodinin üzerindeki saate baktı, sabahın dördünü geçiyordu. Sonra horlayarak uyuyan kocasına baktı; top atılsa

uyanacağı yoktu. Sendeleyerek telefonun yanına gitti.

Jan Bublanski, diye düşündü, başka kim olabilir?

"Trollhättan cehenneme dönmüş," diyerek doğrudan konuya girdi amiri. "X2000 treni beşi on geçe Göteborg'a gidiyor."

"Ne oldu?"

"Salander, Niedermann ve Zalachenko'yu bulan Blomkvist, polisi aşığladığı, karşı koyduğu ve ruhsatsız silah taşıdığı için gözaltına alınmış. Salander başında bir kurşun yarasıyla Sahlgrenska Hastanesi'ne kaldırılmış. Aynı hastaneye kaldırılan Zalachenko'nun kafasında balta yarası varmış. Niedermann paçayı kurtarmış. Bu gece bir polisi öldürmüş."

Sonja Modig gözlerini kırptırdı, kendini yorgun hissediyordu. Şimdi tekrar yatağa girmek ve bir ay izne çıkmaktan başka bir şey istemiyordu.

"X2000, beşi on geçe. Tamam. Ne yapacağını?"

"Bir taksi tutup merkez istasyona git. Orada Jerker Holmberg'le buluşacaksın. Trollhättan'da Komiser Thomas Paulsson'la ilişkiye geçeceksiniz. Blomkvist'e göre bu gece yaşanan kargaşadan büyük ölçüde bu komiser sorumluymuş. Adamın su katılmamış bir salak olduğunu söylüyor."

"Yani Blomkvist'le konuştun?"

"Sanırım gözaltına alınıp kelepçelenmiş. Paulsson'u, kısa süreliğine telefonu Blomkvist'in kulağına dayamaya ikna edebildim. Şimdi yoldayım, Emniyet Müdürlüğü'ne gidiyorum, neler oluyor anlayacağız. Cep telefonu ile irtibatı sürdürürüz."

Sonja Modig bir kez daha saate baktıktan sonra telefon açıp taksi istedi, arkasından da duşa girip bir dakika kadar suyun altında bekledi. Dişlerini fırçaladı, saçını taradı, siyah pantolon, siyah bir tişört ve gri bir ceket giydi. Omuz çantasına beylik silahını koydu, dışarıda giymek için koyu kırmızı deri bir ceket seçti. Yatak odasına dönüp sarsarak kocasını uyandırdı, nereye gittiğini açıklayıp çocuklara bakmasını söyledi. Apartman kapısından çıktığında, taksi de gelmişti.

Meslektaş Jerker Holmberg'i aramaya gerek duymadı, onu tahmin ettiği gibi yemek vagonunda buldu. Sonja için kahve ve sandviç almıştı. Sessizce kahvaltılarını ettiler, beş dakika sonra Holmberg kahve fincanını bir kenara koyarak, "Belki de artık başka bir meslek edinmeliyiz," dedi.

Göteborg Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander, sabah saat dörtte Gosseberga'ya gelerek Thomas Paulsson'dan görevi devraldı. Bu iş Paulsson'a kaldıramayacağı kadar ağır gelmişti. Erlander saçlarına ak düşmüş, topluca, elli yaşlarında bir adamdı. Mikael'in kelepçelerini çözüp kurabiye ve kahve ikram ederek işe başladı. Yalnız konuşabilmek için oturma odasına geçtiler.

"Bublanski'yle konuştum," dedi Erlander. "Onunla uzun yıllardır tanışıyoruz. O da, ben de Paulsson'un davranışları için sizden özür dileriz."

"Bu gece bir polisi öldürtmeyi başardı," dedi Mikael.

"Gunnar Andersson'u tanırdım. Trollhättan'a gelmeden önce Göteborg'da görev yapıyordu. Üç yaşında bir kızı var."

"Çok üzgünüm ama uyarmaya çalıştım..."

Erlander başını salladı.

"Duydum. Onu ısrarla uyardığınız için sizi kelepçelemiş. Şu Wennerström denilen adamın hakkından gelen sizdiniz, değil mi? Bublanski'ye göre baş belası, lanet bir gazeteci ve deli bir araştırmacıymışsınız ama ne dediğini bilen biri olduğunuz da ortada. Neler döndüğünü anlaşılır bir şekilde açıklar mısınız?"

"Bu gece yaşananlar arkadaşlarım Dag Svensson, Mia Bergman ve arkadaşım olmayan... Lisbeth Salander'in vasisi Avukat Nils Bjurman cinayetlerinin bir devamı."

Erlander devam etmesini işaret etti.

"Polisin Paskalya'dan beri Lisbeth Salander'in peşinde olduğunu biliyorsunuzdur. Bahsi geçen üç cinayeti onun işlediğinden şüpheleniliyordu. Her şeyden önce Salander'in suçsuz olduğunu açıklamalıyım. O bir çeşit kurban."

"Salander olayı hakkında hiçbir fikrim yok ama basının yazdığı onca şeyi okuyunca bütünüyle suçsuz olduğuna inanmak pek kolay değil."

"Ne yazarlarsa yazsınlar, o suçsuz. Bu kadar. O üç kişinin katili, bu gece meslektaşınızı öldüren Ronald Niedermann. Karl Axel Bodin hesabına çalışıyor."

"Şimdi başında bir baltayla Sahlgrenska Hastanesi'nde yatan Bodin mi?"

"Balta artık başında değil. Sanırım onu bu hâle Salander getirdi. Gerçek adı Alexander Zalachenko. Lisbeth Salander'in babası ve Rus İstihbarat Teşkilatı'nın eski profesyonel katillerinden. 1970'li yıllarda İsveç'e iltica ettikten sonra, Sovyetler Birliği çökene kadar, İsveç İstihbarat Teşkilatı SÄPO hesabına çalıştı. Sovyetler çöktükten sonra da gangsterliğe soyundu."

Erlander karşısında oturan adamı düşünceli bir ifadeyle süzdü. Terden yüzü parlayan Mikael Blomkvist'in üşüdüğü belliydi ve yorgun görünüyordu. Şimdiye kadar söyledikleri çok mantıklıydı, ancak Thomas Paulsson, Mikael'in Rus ajanı ve Alman uyruklu bir kiralık katil konusunda saçmaladığı yönünde Erlander'i uyarmıştı. Erlander, Paulsson'un yargılarına pek güvenmiyordu ama Mikael'in anlattığı şeyler İsveç açısından yenilir yutulur gibi değildi. Blomkvist öykünün, Paulsson'un anlamayı reddettiği bölümüne gelmişti. Ama Nossebro yolundaki bir hendekte bir polisin öldürülüp, diğerinin de ağır yaralandığını göz önüne alan Erlander bütün öyküyü dinlemeye karar verdi. Bununla birlikte şüphesini gizlemeyi başaramadığı bir sesle, "Evet? Rus ajanı diyordunuz," dedi.

Blomkvist'in yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. Anlattığı öykünün gerçek dışı

tınısının farkındaydı.

"Eski Rus ajanı. Bütün iddialarımı kanıtlayabilirim."

"Devam edin."

"Zalachenko 1970'li yıllarda gözde bir ajandı. Taraf değiştirdi ve SÄPO'nun koruması altına alındı. Anladığım kadarıyla Sovyetler Birliği'nin geride bıraktığı anaforda bu türden çok olay yaşandı."

"Evet."

"Bu gece neler oldu bilmiyorum ama Lisbeth on beş yıldır görmediği babasının izini buldu. Zalachenko'nun müthiş eziyetler ettiği Lisbeth'in annesi bir hastanede yalnız başına ölmüştü. Bu adam Lisbeth'i de öldürmeye çalıştı. Dag Svensson ile Mia Bergman'ı öldüren Niedermann'ın arkasında da, Lisbeth'in arkadaşı Miriam Wu'nun kaçırılmasının arkasında da Zalachenko var. Paolo Roberto'nun Nykvarn'daki unvan maçı hakkında yazılanları okumuşsunuzdur."

"Eğer babasının başına baltayı Lisbeth Salander geçirdiyse, pek de masum sayılmaz."

"Lisbeth'in bedeninde üç kurşun yarası var. Sanırım meşru müdafaa söz konusu. Merak ettiğim..."

"Evet?"

"Lisbeth'in bütün bedeni çamura bulanmıştı, saçları çamurdan kaskatıydı. Elbisesinin her tarafına kum ve toprak yapışmıştı. Sanki toprağa gömülmüş gibiydi. Niedermann'ın insanları gömme gibi bir alışkanlığının olduğu ortada. Södertälje polisi, motosiklet çetesinin kullandığı bir deponun yakınlarında, Nykvarn'da, iki mezar buldu."

"Üç. Dün akşam geç saatlerde bir mezar daha buldular. Ama eğer Lisbeth Salander'i vurup sonra da gömdülerse, elinde bir baltayla dışarıda dolaşmasını nasıl izah ederiz?"

"Neler olduğunu bilmiyorum ama Lisbeth son derece becerikli bir kız. Paulsson'a köpekli bir ekip çağırması için çok dil döktüm..."

"Yoldalar."

"İyi."

"Paulsson sizi hakaret ettiğiniz için gözaltına almış."

"Bu suçlamayı reddediyorum. Ona aptal, beceriksiz, mankafa dedim. Yaptıkları göz önüne alınırsa bu sıfatların hiçbirisi hakaret sayılmaz."

"Ama ruhsatsız silah da taşıyormuşsunuz."

"Silahı ona vermekle büyük hata yaptım. Ayrıca avukatım olmadan bu konuda daha fazla açıklama yapmayacağım."

"Tamam. Bunu bir tarafa bırakalım. Konuşmamız gereken daha ciddi şeyler var. Şu Niedermann hakkında neler biliyorsunuz?"

"Bir katil. Normal bir insan değil. Boyu iki metreyi geçiyor, bir tanksavar kadar da güçlü. Onunla boks yapan Paolo Roberto'ya sorun. Konjenital analjezi hastalığı var, yani sinirlerinin birleştigi yerdeki ileticiler bozuk, bu nedenle acı duymuyor. Alman, Hamburg'da doğmuş, gençliğinde ırkçı dazlaklara katılmış. Çok tehlikeli bir adam ve şimdi ortalarda dolaşıyor."

"Nereye kaçabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Yok. Bildiğim tek şey, Trollhättan'dan gelen o mankafa duruma müdahale etmeden önce, bir trafik işaret direğine bağlı olduğuydu."

Doktor Anders Jonasson kana bulanmış ameliyat eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna atarken saat sabahın beşine yaklaşıyordu. Bir hemşire Lisbeth'in kalçasındaki kurşun yarasına kompres yaptı. Ameliyat üç saat sürmüştü. Saçları kazınmış, başı sargılar içindeki Salander'e bakan Jonasson, birden ameliyat sonrası hastalarına karşı duyduğu o şefkat duygusuna kapıldı. Gazetelere göre Lisbeth Salander psikopat bir katildi ama şimdi doktorun gözüne, daha çok yaralı bir serçe gibi görünüyordu. Başını iki yana sallayan Jonasson memnun bir ifadeyle kendini süzen Frank Ellis'e döndü.

"Harika bir cerrahsın," dedi Ellis.

"Kahvaltıya ne dersin."

"Yakınlarda krep ve reçel yiyebileceğimiz bir yer var mı?"

"Gözleme," dedi Jonasson. "Bizim evde. Bekle, karımı arayıp haber vereyim, sonra da bir taksiye atlayıp gideriz."

Durup saatine baktı.

"Aslında bu saatte telefon etmesek daha iyi."

Ansızın uyanan Avukat Annika Giannini, sağına dönüp komodinin üzerindeki saate göz attı, altıyı iki geçiyordu. Saat sekizde bir müvekkiliyle randevusu vardı. Başını sola çevirip huzur içinde Uyuyan kocası Enrico Giannini'ye baktı, o da en geç sekize doğru uyanırdı. Gözlerini birkaç defa kırıştıtararak uykuyu üzerinden atmaya çalıştı, kalkıp kahve makinesini hazırladı ve arkasından duşa girdi. Banyoda uzun zaman oyalandıktan sonra çıktı; siyah pantolonunu, beyaz polo kazağını ve kırmızı ceketini giydi, İki dilim ekmek kızarttı, üzerine peynir ve reçel sürüp bir tabağa koyarak oturma odasına geçti, sabah haberlerini dinlemek için televizyonu açtı. Kahvesinden bir yudum aldı, tam ekmegini ısıracakken ana haberi duydu.

Bir polis öldürüldü, diğeri ağır yaralandı. Bu gece üç kişinin katili olarak aranan Lisbeth Salander yakalanırken dramatik olaylar yaşandı.

Annika Giannini ilk başta olanları anlamakta zorlandı, Lisbeth Salander bir polis

memurunu mu öldürmüştü? Haber başlığı pek açık değildi, ama haberin devammda polis cinayetinden bir adamın arandığını anlayabildi. İsmi verilmeyen 35 yaşındaki adam hakkında ülke çapında yakalama emri verilmişti. Anlayabildiği kadarıyla ağır yaralı olan Lisbeth Salander, Göteborg'daki Sahlgrenska Hastanesi'ne kaldırılmıştı.

Annika başka bir kanala geçti ama daha aydınlatıcı bir bilgi edinemedi. Cep telefonunu alıp kardeşi Mikael Blomkvist'i aradı. Ulaşılamıyordu. İçine bir korku düştü. Mikael, Göteborg'a hareket etmeden önce onu aramıştı. Lisbeth Salander'in ve Ronald Niedermann adlı bir katilin peşindeydi.

Hava aydınlanırken dikkatli bir polis, odunluğun arkasındaki tarlada kan izlerine rastladı. İzleri koklayan polis köpeği, polisleri Gosseberga çiftliğinin dört yüz metre kadar kuzey doğusunda, ormandaki açıklıkta bir çukura götürdü.

Mikael Blomkvist ile Komiser Erlander de çukurun olduğu yere giderek çevreyi dikkatle incelediler. Çukurun etrafındaki kan lekeleri açıkça görülüyordu.

Ayrıca toprak küremek için kullanıldığı belli olan bir sigara kutusu buldular. Erlander sigara kutusunu kanıt torbasına koydu. Ayrıca kana boyanmış toprak parçasından örnekler aldı. Bir polis memuru, çukurdan birkaç metre uzakta, Pall Mall marka, filtresiz sigara izmariti bulmuştu. O da kanıt torbasını boyladı. Mikael, Zalachenko'nun evinde, mutfak tezgâhının üzerinde bir paket Pall Mall gördüğünü hatırladı.

Erlander göz ucuyla, gökyüzünü kaplayan ağır yağmur bulutlarına baktı. Dün gece Göteborg'u kasıp kavuran fırtına Nossebro'nun güneyini pas geçmişti, ama yağmurun eli kulağındaydı. Polis memurlarından birine dönüp çukurun üzerini muşambayla kapatmasını istedi.

"Sanırım haklısınız," dedi Erlander Mikael'e. "Kan tahlilleri Lisbeth Salander'in bu çukura gömüldüğünü açığa çıkaracak, bence sigara kutusunda da onun parmak izleri bulunacak. Vurulup bu çukura gömülmüş ama hayatta kalmayı ve bir biçimde bu çukurdan çıkmayı başarmış ve..."

".. .Ve tekrar çiftliğe dönüp Zalachenko'nun kafasına baltayı geçirmiş," diye tamamladı Mikael. "Tam bir inatçı keçi."

"İyi de, Niedermann denilen adamla nasıl baş etti?"

Mikael omuzlarını silkti. Bu konuda, en azından Erlander kadar şaşkıındı.

2. BÖLÜM

8 NİSAN, CUMA

Sonja Modig ile Jerker Holmberg, Göteborg'a sabah sekizi birkaç dakika geçe vardılar. Bublanski arayıp yeni talimatlar vermişti; Gosseberga'ya gitmeye boş verecekler, bir taksiye atlayıp Nya Ullevi'deki Emniyet Müdürlüğü'ne gideceklerdi. Bir saat kadar, Komiser Erlander ile Mikael Blomkvist'in Gosseberga'dan gelmesini beklediler. Mikael daha önce karşılaşmış olduğu Sonja Modig'e bir merhaba deyip, yeni karşılaştığı Jerker Holmberg'le tokalaştı. Erlander'in meslektaşlarından biri Ronald Niedermann'ı arama faaliyetleri hakkında bilgi verdi. Fazla bir şey yoktu.

"Cinayet Masası'nın bünyesinde bir grup kurduk. Ülke çapında arama faaliyeti yürütülüyor. Bu sabah saat altıda Niedermann'ın çaldığı polis arabasını Alingsås'ta bulduk. İzler orada kayboluyor. Başka bir arabayla kaçtığını düşünüyoruz ama şimdiye kadar çalınmış araba ihbarı almadık."

Sonja Modig, Mikael'e özür dilercesine bir bakış atarak, "Basın?" diye sordu.

"Ortada bir polis cinayeti var, tabii bütün basın ayakta. Saat dokuzda bir basın toplantısı düzenleyeceğiz."

"Lisbeth Salander'in durumu hakkında bir bilgi var mı?" diye merakla sordu Mikael. Lisbeth'in sağlık durumu onu Niedermann avından daha çok ilgilendiriyordu.

"Bu gece ameliyat edildi. Başından bir kurşun çıkardılar. Bilinci yerinde değil."

"Teşhis var mı?"

"Anladığım kadarıyla, tam bir teşhis için uyanmasını bekliyorlar. Ama onu ameliyat eden doktor, herhangi bir komplikasyon baş göstermezse yaşayacağını umuyor."

"Peki Zalachenko?" dedi Mikael.

"Kim dediniz?" dedi Erlander'in meslektaşı, olayın ayrıntılarına henüz hâkim değildi.

"Karl Axel Bodin."

"Ha, o mu? Bu gece onu da ameliyat ettiler. Yüzünde ve dizinin tam altında derin yaralar var. Durumu berbat ama hayati tehlikesi yok."

Mikael iç çekti.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Sonja Modig.

"Evet, yorgunum. Üç gündür neredeyse hiç uyumadım."

"Nossebro'dan gelirken arabada uyuyakaldı," dedi Erlander.

"Şu öyküyü baştan anlatmaya takatin var mı?" diye sordu Holmberg. "Görüldüğü kadarıyla özel araştırmacılar polise karşı 3-0 öndeler."

Mikael yorgun bir gülümsemeyle, "Bu repliği Bublanski'den duymak isterdim," dedi.

Kahvaltı için polis kafeteryasına geçtiler. Mikael yarım saat boyunca, parça parça bir araya getirdiği Zalachenko'nun öyküsünü anlattı. Sözünü bitirdiğinde polisler düşünceli bir sessizliğe gömüldüler.

"Anlattıklarında birçok gedik var," diyerek sessizliği bozdu Jerker Holmberg.

"Mümkün," dedi Blomkvist.

"örneğin, SÄPO'nun Zalachenko hakkında tuttuğu çok gizli rapora nasıl ulaştığını anlatmadın."

"Lisbeth Salander'ın saklandığı evde buldum, O da,büyük ihtimalle, Nils Bjurman'ın yazlığında bulmuştur."

"Yani Salander'ın saklandığı yeri buldun mu?" dedi Sonja Modig.

Mikael başıyla onayladı.

"Ee?"

"Adresi kendiniz bulun. Lisbeth saklanabilecek gizli bir yer için çok çabalamış, bu yeri ele vermek gibi bir niyetim yok."

Modig ile Holmberg'in yüzleri bir parça bulutlandı.

"Mikael... Bu bir cinayet soruşturması," dedi Sonja Modig.

"Bence siz durumu tam olarak anlayamadınız," dedi Mikael. "Lisbeth Salander suçsuz. Onun kişi dokunulmazlığını eşi benzeri bulunmaz bir tutumla çiğnediniz. 'Lezbiyen, şeytana tapanlar çetesi'...Bütün bunları nerenizden uydurdunuz? Nerede oturduğunu açıklamak isterse o açıklar ve ben açıklayacağından eminim."

"Benim tam olarak anlayamadığım başka bir şey daha var," diye üsteledi Holmberg. "Bjurman bu öyküye nasıl dâhil oldu? Zalachenko'yla ilişkiye geçip Salander'i öldürmesini istediğini söylüyorsun... Bunu niçin istesin ki?"

Mikael uzun bir süre tereddüt etti.

"Benim tahminim bunu Salander'den kurtulmak için yaptı. Amaç Salander'i Nykvarn'daki deponun yakınlarına gömmektir."

"Bjurman onun vasisiydi. Salander'i ortadan kaldırmak için ne gibi bir sebebi olabilir?"

"Biraz karışık."

"Açıkla."

"Bunun için çok geçerli bir nedeni vardı. Lisbeth'in bildiği kötü bir şey yaptı. Lisbeth,

onun geleceği ve rahatı için bir tehditti."

"Ne yaptı bu adam?"

"Sanırım bunu size Lisbeth'in kendisi açıklasa daha iyi olur."

Holmberg'le göz göze geldi.

"Bırak tahmin edeyim," dedi Sonja Modig. "Bjurman koruması altındaki kıza bir şey yaptı."

Mikael başını salladı.

"Tahminime göre bu bir çeşit cinsel saldırı?"

Mikael omuzlarını silkerek yorum yapmaktan kaçındı.

"Bjurman'ın karnındaki dövmeden haberin yok mu?"

"Dövme?"

"Karnına boydan boya, amatör işi bir mesaj işlenmiş... Ben sadist bir domuzum, bir kusruk, bir tecavüzcüyüm. Bunun anlamı üzerine uzun süre kafa yorduk."

Mikael birdenbire ağız dolusu bir kahkaha attı.

"Ne oldu?"

"Ben de Lisbeth'in nasıl intikam aldığını merak ediyordum. Ama bakın... Bu konuyu sizinle konuşmak istemiyorum. Bu onun özel hayatı. Saldırıya uğrayan Lisbeth'in kendisi. Yani kurban o. Bu nedenle neyi ne kadar anlatacağına o karar vermeli. Üzgünüm."

Mikael bazı konularda sustuğu için mahcup görünüyordu.

"Eğer biri bir tecavüz vakasını biliyorsa polise ihbar etmek zorunda," dedi Sonja Modig.

"Size katılıyorum. Ama bu tecavüz iki sene önce yaşandı ve Lisbeth bu güne kadar polise bir ihbarda bulunmadı. Demekki bu konuyu konuşmak istemiyor. Bu konuda onunla ne kadar farklı düşünürsem düşüneyim, karar onun. Ayrıca... "

"Evet?"

"Polise güvenmemesi için çok sağlam gerekçeleri var. Zalachenko'nun nasıl bir domuz olduğunu anlatmaya çalıştığında, onu akıl hastanesine kapattılar."

Cuma sabahı saat dokuza doğru, Komiser Jan Bublanski masasının önündeki koltuğa oturduğunda, hazırlık soruşturmasını yürüten ekipten sorumlu Savcı Richard Ekström'ün karnında kelekler uçuşuyordu. Gözlüğünü düzelterip, özenle tıraş edilmiş sakalını sıvazladı. Durumu karmaşık ve tehlikeli görüyordu. Bir aydır Lisbeth Salander avını yürüten ekibin başındaydı. Basının karşısına geçip büyük bir iştahla Salander'in ruhsal açıdan sakat ve toplum için tehlikeli bir psikopat olduğunu anlatmıştı. Ayrıca olası bir

mahkemede tezini güçlendireceğini düşündüğü bilgileri sızdırmakta da bir beis görmemişti. Şimdiye kadar her şey yolunda görünüyordu.

Üç cinayeti de Lisbeth Salander,'in işlediğine dair hiçbir kuşkusu yoktu. Mahkeme kolay bir zaferle sonuçlanacak, basın başrollerinde kendisinin olduğu bu gösteriyi çarşaf çarşaf yazacaktı. Ama birden işler sarpa sarmıştı, başka bir katil ortaya çıkmış ve sonu görülmeyen bir karmaşa baş göstermişti. Kaltak Salander.

"Evet, tam bir çöplüğe düştük," dedi. "Bakalım bu sabah neler anlatacaksın?"

"Bütün polis teşkilatı alarma geçti, Ronald Niedermann'ı arıyor ama hâlâ bir iz yok. Şimdilik yalnızca polis memuru Gunnar Andersson'un katil zanlısı olarak aranıyor, bence Stockholm'de işlenen üç cinayet için de arama kararı çıkarmalıyız. Ayrıca bir basın toplantısı düzenlesen iyi olur."

Bublanski basın toplantısı önerisini Ekström'ün damarına basmak için ortaya atmıştı. Ekström artık basın toplantılarından nefret ediyordu.

"Basın toplantısı için biraz daha bekleyelim," dedi aceleyle.

Bublanski gülmemek için kendini zor tuttu.

"Hem bu öncelikle Göteborg polisine düşer," diye ekledi Ekström.

"Tabii, Jerker Holmberg ile Sonja Modig şimdi Göteborg'dalar. Bir tür iş birliği başlat..."

"Daha fazla bilgi edinene kadar, basın toplantısı işi beklesin," diye tekrarladı Ekström kesin bir ifadeyle. "Şimdi bana şunu söyle: Niedermann denilen adamın Stockholm'deki cinayetlere karıştığından ne kadar eminsin?"

"Oldukça eminim. Ama kanıtlar açısından bakılırsa pek iyi durumda değiliz. Cinayetlerin tanığı yok, sağlam teknik kanıtlardan da yoksunuz. Svavelsjö motosiklet çetesinden Magge Lundin ile Sonny Nieminen konuşmayı reddediyor, Niedermann diye birini duymamış gibi davranıyorlar. Ama polis memuru Gunnar Andersson cinayetinden yakayı kurtaramaz."

"Tabii ya," dedi Ekström. "Şimdi önemli olan polis cinayeti. Ama... Salander'in bu cinayetlere bir yerinden karıştığını gösteren hiç mi bir şey yok? Bu cinayetleri Niedermann'la birlikte işlemiş olamaz mı?"

"Hiç sanmam. Ayıca bu tezi açıkça dillendirmem de."

"Tamam da, nasıl karıştı o zaman?"

"Çok karmaşık bir öykü. Mikael Blomkvist'in baştan beri iddia ettiği gibi Zala... Alexander Zalachenko'yla ilgili bir şey."

Mikael Blomkvist adını duyduğunda Ekström ürperdi.

"Zala, Rus istihbarat servisinin acımasız katillerinden biri, 70'li yıllarda İsveç'e sığınmış," diye devam etti Bublanski. "Salander'in babası. SÄPO içindeki bir grup onu

kanatlarının altına alarak, İsveç'te işlediği bütün suçlarını örtbas etmişler. Zalachenko'yu deşifre edeceğinden korktuğu için SÄPO'nun bir adamı, on üç yaşındaki Lisbeth Salander'i çocuk psikiyatrisi kliniğine kapatmış."

"Bunun sindirilmesi zor bir şey olduğunun farkındasındır umarım. Bu öykü bizim boyumuzu aşar. Eğer anlattıklarını doğru anladıysam Zalachenko hakkındaki bilgiler devlet sırrı kapsamına giriyor."

"Bu gerçeği değiştirmez. Elimde belgeler var."

"Bakabilir miyim?"

Bublanski 1991 yılında polisin yaptığı araştırma dosyasını Ekström'ün önüne itti. Ekström dosyanın üzerindeki gizlilik damgasına dikkatle baktı, kayıt numarası istihbarat teşkilatına ait olduğunu gösteriyordu. Yaklaşık yüz sayfalık dosyayı şöyle bir karıştırdı, rastgele birkaç sayfasını okuduktan sonra bir kenara koydu.

"Durum üzerindeki kontrolü kaybetmemek için bu konuyu biraz yumuşatmalıyız. Lisbeth Salander babasını... Zalachenko'yu öldürmeye teşebbüs ettiği için deliler evine kapatılmış. Ve şimdi de babasının başına bir balta geçirmiş. Yani bir kez daha öldürmeye teşebbüs etmiş diyebiliriz. Ve Magge Lundin'i vurduğu için tutuklanması gerekir."

"İsteddiğini tutuklatabilirsin ama senin yerinde olsam biraz ihtiyatlı davranırdım."

"Eğer şu SÄPO işi basına sızarsa görülmemiş bir skandala yol açar."

Bublanski omuzlarını silkti. Onun görevi suç araştırmasıydı, skandal temizliği değil.

"Şu SÄPO'cu hergele, adı neydi... Gunnar Björck. Onun bu işteki rolü ne?"

"Baş aktörlerden biri. Disk kayması nedeniyle rapor almış, Smådalarö'de yaşıyor."

"İyi... Şimdilik SÄPO konusunda susuyoruz. Asıl işimiz polis cinayetini çözmek, başka bir şey değil. Kargaşa yaratmak bizim işimiz değil."

"Bu konuyu örtbas etmek o kadar kolay değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Björck'ü sorgu için getirsin diye Curt Svensson'u görevlendirdim," diyen Bublanski saatine baktı. "Sanırım şimdi onun yanındadır."

"Ne?"

"Aslında bu şerefe nail olmak için Smådalarö'ye ben gitmek istiyordum ama araya şu polis cinayeti girdi."

"Björck'ü gözaltına almanız için izin vermedim."

"Doğru. Ama gözaltına alınmıyor. Yalnızca ifadesi alınacak."

"Bu hiç hoşuma gitmedi."

Bublanski masaya eğildi, sanki bir sır verir gibiydi.

"Richard... Durum şu. Lisbeth Salander çocukluğundan beri, adaletin bir dizi haksızlığına maruz kalmış. Bunun böyle devam etmesine izin veremem. Canın istiyorsa beni bu görevden alabilirsin... Eğer alırsan bu konuda acımasız bir rapor yazacağımı da bilmelisin."

Richard Ekström'ün yüzü sanki ağzına ekşi bir şey atmış gibi buruştu.

İstihbarat Teşkilatı Yabancılar şubesi şef Yardımcısı Gunnar Björck, Smådalarö'deki yazlık evinin kapısını açtığında, karşısında yapılı, sarışın, asker tıraşlı, siyah deri ceketli bir adam duruyordu.

"Gunnar Björck'le görüşecektim."

"Benim."

"Curt Svensson, Cinayet Masası'ndan."

Adam kimliğini çıkartıp gösterdi.

"Evet?"

"Lisbeth Salander'le ilgili yürütölen bir soruştırmada ifade vermek için Emniyet Genel Müdürlüğü'ne gelmeniz gerekiyor."

"şey... Bir yanlış anlama var sanırım."

"Bir yanlış anlama yok," dedi Curt Svensson.

"Anlamadınız. Ben de polisim. Bence amirinizi arayıp bu işi bir daha kontrol edin."

"Bu görevi bana amirim verdi."

"Telefon açıp kon... "

"Telefonu Emniyet Müdürlüğü'nden açarsınız."

Björck birden yazgısına teslim oldu. İşte korktuğum başıma geldi. Alçak Blomkvist. Kaltak Salander.

"Tutuklu muyum?"

"Henüz değil. Ama gerekirse bir tutuklama kararı çıkarırız."

"Hayır... Hayır, elbette geleceğim. Meslektaşlarımla yaptığı bir soruştırmaya elbette katkıda bulunurum."

"Çok iyi," dedi Curt Svensson, Björck'ün peşinden içeri girdi. Björck kahve makinesini kapatıp dışarı kıyafetlerini giyerken gözünü üzerinden ayırmadı.

Saat on biri bulmuştu. Mikael Blomkvist'in aklına kiraladığı araba geldi. Gosseberga çiftliğine giden yolda, bir ahırın arkasına park etmişti. O kadar yorgundu ki, gidip

almaya takati yoktu. Üstelik böylesi bir yorgunlukla kaza yapmadan araba kullanması da imkânsızdı. Durumu anlattığı Marcus Erlander incelik göstererek, hâlâ olay yerinde bulunan teknik ekipten arabayı getirmelerini rica etti.

"Böylece dün gece sana yapılan muameleyi bir parça affettirmiş oluruz."

Mikael gülümseyerek teşekkür etti. Bir taksiye atlayıp City Otel'e giderek bir gecelik oda tuttu. Hemen odasına çıkıp soyundu. Ceketinin iç cebinden Lisbeth Salander'in el bilgisayarını çıkarttı, yatağın kenarına oturup eliyle şöyle bir tarttı. Üzerini arayan Komiser Thomas Paulsson'un nasıl olup da bilgisayara el koymadığına hâlâ şaşıyordu, büyük ihtimalle Mikael'in olduğunu düşünmüştü. Bir süre düşündükten sonra el bilgisayarını, Lisbeth Salander'in DVD'sinin de durduğu, dizüstü bilgisayarının çantasına koydu. Paulsson, üzerinde Bjurman yazan bu DVD'yi de gözden kaçırmıştı. Mikael, yasal açıdan bakıldığında kanıt sakladığının farkındaydı. Ama bunlar büyük ihtimalle Lisbeth'in yanlış ellere düşmemesini istediği şeylerdi.

Pin kodunu tuşlayıp cep telefonunu açtı. Pili bitmek üzereydi, şarj cihazına bağladı. Kız kardeşi, Avukat Annika Giannini'yi aradı.

"Merhaba, kardeşim."

"Bu gece işlenen polis cinayetiyle ne ilgin var?" diye sordu Annika selamsız sabahsız.

Mikael kısaca yaşananları anlattı.

"Peki. Salander şimdi yoğun bakımda yani."

"Evet. Uyanmadan durumunun ciddiyetini bilemezlermiş, ama bir avukata ihtiyacı olacağı kesin."

Annika bir süre düşündü.

"Beni kabul eder mi dersin?"

"Sanırım prensip olarak hiç bir avukatı istemez. Öyle yardım isteyecek bir tip değil."

"Anladığım kadarıyla ceza avukatına ihtiyacı var. Elindeki belgeleri incelememe izin vermelisin."

"Erika Berger'i arayıp bir kopya alabilirsin."

Mikael, kız kardeşinden sonra Erika Berger'i aradı. Cep telefonundan ulaşamayınca, *Millennium*'un telefon numarasını tuşladı. Telefonu Henry Cortez açtı.

"Erika dışarıda bir yerlerde," dedi Henry.

Mikael olup biteni özetleyip, *Millennium*'un genel yayın yönetmenine aktarmasını rica etti.

"Tamam. Ne yapacağız?" dedi Henry.

"Bugün hiçbir şey yapmayacağız," dedi Mikael. "Uyumam gerekiyor. Eğer bir aksilik olmazsa yarın sabah Stockholm'e döneceğim. *Millennium* kendi yorumunu gelecek

sayıda yapar, yani bir ay süre var önümüzde."

Telefonu kapadı, yatağa uzandı ve uzanır uzanmaz da uyudu.

Göteborg Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Monica Spångberg kalemiiyle maden suyu şişesinin kenarına vurarak sessizlik istedi. Emniyet Müdürlüğü'ndeki makam odasında, konferans masasının etrafında üçü kadın, altısı erkek dokuz kişi vardı. Cinayet Masası şefi, şef yardımcısı, içlerinde Marcus Erlander'in de olduğı üç cinayet masası komiseri ve Göteborg Emniyet Müdürlüğü'nün basın sözcüsü. Toplantıya Başsavcı Agneta Jervas, Stockholm Cinayet Masası memurlarından Sonja Modig ile Jerker Holmberg de katılmışlardı. Son iki isim, Göteborg polisinin başkentle iş birliğı niyetinin bir göstergesi olarak toplantıya çağırılmışlardı. Belki biraz, gerçek bir polis soruşturmasının nasıl yürütüleceğini başkenttekilere gösterme niyeti de vardı.

Etrafı erkeklerle çevrili yalnız bir kadın olan Spångberg, formaliteler ve boş nutuklara itibar etmemesiyle ünlüydü. Europol konferansı için şimdi Madrid'de olan emniyet müdürünün, bir polis memurunun öldürüldüğünü duyduktan sonra, seyahatini kısa kestğini açıkladı. Ancak akşam geç bir saatte Göteborg'a dönebilecekti. Bu açıklamadan sonra, Cinayet Masası Şefi Anders Pehrzon'a döndü ve durumu özetlemesini istedi.

"Yaklaşık on saat kadar önce meslektaşımız Gunnar Andersson, Nossebro yolunda bir cinayete kurban gitti. Katilin kimliğini tespit ettik, Ronald Niedermann diye biri, ama elimizde fotoğrafı yok."

"Stockholm'de, bizim elimizde bir tane var, Paolo Roberto'dan aldık. Ama yirmi yıl önce çekilmiş, işe yarar bir şey değil," dedi Jerker Holmberg.

"Çaldığı polis arabası bildiğiniz gibi bu sabah Alingsås'ta bulundu. Tren istasyonunun yaklaşık 350 metre uzağında bir sokağı park edilmiş. Bu sabah o bölgeden herhangi bir araba hırsızlığı raporu almadık."

"Arama faaliyetleri ne durumda?"

"Stockholm ile Malmö arasında çalışan trenleri göz hapsine aldık. Bütün polis teşkilatını alarma geçirdik, Norveç ve Danimarka polisini uyardık. Yaklaşık otuz polis doğrudan bu işin peşinde ama tabii teşkilatın tamamı uyanık olacak."

"Bir iz?"

"Henüz yok. Ama şu Niedermann denilen adamın, özel görünümünden dolayı, kalabalığın arasında erimesi pek kolay olmayacak."

"Yaralı polis memuru Fredrik Torstensson'un durumundan haberdar olanınız var mı?"

"Sahlgrenska Hastanesi'nde. Durumu ağır, sanki araba çarpmış gibi. Bir insan, Yalnızca ellerini kullanarak bir bedeni nasıl böylesine haşat edebilir, inanmakta zorlanıyorum. Bacak kemikleri, kaburga kemikleri kırılmış, ayrıca omur kemiğindeki

zedelenme nedeniyle yarı felç olma riski var."

Meslektaşlarının başına gelenleri düşünerek herkes sustu.

Sessizliği Erlander'e dönen Spångberg bozdu.

"Gosseberga'da neler oldu, Tanrı aşkına?"

"Thomas Paulsson felaketi yaşandı."

Toplantıya katılanlardan bir kısmı sıkıntıyla homurdandı.

"Onu erken emekli edecek bir Tanrı kulu yok mu? Adam tam bir ayaklı felaket."

"Paulsson'u çok iyi tanıyorum," diye araya girdi Spångberg. "Ama onun hakkında... Şey... İki yıldır bir şikâyet duymadım."

"Emniyet amiri eski bir arkadaşı, bunu bir şikâyet gibi anlamayın ama koruyucu elini Paulsson'un üzerinden çekmiyor. Ayrıca birkaç meslektaşımız Paulsson'un bu gece çok tuhaf davrandığı rapor ettiler."

"Nasıl tuhaf?"

Marcus Erlander göz ucuyla Sonja Modig ile Jerker Holmberg'e baktı.

Stockholm'den gelen meslektaşlarının yanında kendi teşkilatlarının zaaflarını açığa vurmaktan rahatsız olduğu ortadaydı.

"Örneğin Zalachenko'yu bulduğumuz odunluğa teknik ekipten birini gönderip ne var ne yok ayrıntılı bir döküm yapmasını istemiş."

"Odunluğun dökümü mü, nasıl yani?" diye hayretle sordu Spångberg.

"Şey... Yani... Tam olarak odunlukta kaç odun olduğunu saymasını istemiş. Eksiksiz bir rapor tutmak için."

Toplantı masasına anlamlı bir sessizlik çökerken, Erlander aceleyle devam etti.

"Bu sabah Paulsson'un en az iki ayrı depresyon ilacı kullandığı ortaya çıktı. Aslına bakılırsa rapor alıp dinlenmesi gerekirdi ama durumunu meslektaşlarından saklıyor."

"Hangi durumunu?"

"Sorunu tam olarak ne bilmiyorum -biliyorsun doktorların susma yükümlülüğü var aldığı depresyon ilaçlarının bir kısmı endişe giderici, bir kısmı da uyarıcı ilaçlar. Bu gece biraz uçuyormuş."

"Aman Tanrım," dedi Spångberg telaşla. Sanki çok kötü bir haber almış gibiydi. "Paulssonla konuşmak istiyorum. Hemen şimdi."

"Bu biraz imkânsız gibi. Bu sabah biraz çöktü, tükenmiş bir vaziyette hastaneye kaldırıldı. Kısacası, olaylar bizi çok şanssız bir günde yakaladı, gece Paulsson nöbetçiydi."

"Bir soru sorabilir miyim? Paulsson... bu gece Mikael Blomkvist'i gözaltına mı aldı?"

"Yazdığı raporda Mikael Blomkvist'i, polise hakaret, görevli memura şiddetli mukavemet ve ruhsatsız silah taşımakla itham ediyor."

"Blomkvist ne diyor?"

"Aşağıladığını inkâr etmiyor ama buna Paulsson'un yol açtığını iddia ediyor. Polis memurları Torstensson ile Andersson'u destek almadan Niedermann'ın yanına göndermesini engellemeye çalıştığını söylüyor."

"Şahit var mı?"

"Kendine gelebilirse Torstensson. Şiddetli mukavemet suçlamasına hiç inanmadığımı söylemeliyim. Blomkvist'in olası şikâyetini bertaraf edebilmek için Paulsson'un karşı önlem çabası diye düşünüyorum."

"Peki, Blomkvist Niedermann'ı yalnızca güç kullanarak mı dize getirmiş?" dedi Savcı Agneta Jervas.

"Silah tehdidiyle."

"Yani silahı varmış. O zaman gözaltına alınmasının haklı bir nedeni var demektir. Silahı nereden bulmuş?"

"Avukatı olmadan bu konuda konuşmak istemedi. Ama Paulsson onu, silahını polise *teslim ettiğinde* gözaltına almış."

"Gayriresmî bir öneride bulunabilir miyim?" dedi Sonja Modig dikkatli bir ifadeyle.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Yürüttüğümüz soruşturma sırasında birkaç defa Blomkvist'le karşılaşma fırsatım oldu, benim kanaatim, gazeteci olmasına karşın, sağduyu sahibi biri olduğu yönünde. Sanırım ona karşı bir dava açılıp açılmayacağına sen karar vereceksin..." diyen Sonja, Başsavcı Agneta Jervas'a döndü. "Eğer öyleyse... Şu hakaret ve mukavemet gibi aptalca suçlamaların üzerini çizebilirsiniz sanırım."

"Büyük ihtimalle öyle yaparım. Ama ruhsatsız silah taşımak ciddi bir durum."

"Size biraz beklemenizi öneririm. Blomkvist bu öykünün parçalarını kendi başına bir araya getirdi, yani polisten kilometrelerce önde. Damarına basıp polis teşkilatını basının sehpasında ipe çekmeye kışkırtmaktansa, onunla aramızı iyi tutup iş birliği yapmalıyız."

Birkaç saniye sonra Marcus Erlander öksürerek konuşmaya hazırlandı. Sonja Modig böylesi cesur bir çıkış yaparken, o geri kalmak istemiyordu.

"Sonja'ya katılıyorum. Bana göre de Blomkvist sağduyu sahibi biri. Bu gece ona yapılan kötü muameleden dolayı özür diledim. Olanları unutmaya hazır. Dürüst bir adam. Lisbeth Salander'in saklandığı evi bulmuş ama bize adresi vermeyi reddediyor. Polisle açık bir tartışmaya girmekten de çekinmiyor... Ayrıca basındaki itibarı göz önüne alınırsa, sözü Paulsson'un sözünden daha ağır basacaktır."

"Ama Lisbeth Salander hakkında bilgi vermekten kaçınıyor diyorsun?"

"Bilmek istedilerimizi Lisbeth'e sormamızı söylüyor."

"Şu silahın markası ne?"

"Colt 1911 Government. Seri numarası bilinmiyor. Silahı adli tıbbı gönderdim, İsveç'te bir suçta kullanıldı mı henüz bilmiyoruz. Eğer kullanıldıysa durum değişir tabii."

Monica Spångberg kalemini havaya kaldırdı.

"Agneta, Blomkvist hakkında soruşturma başlatıp başlatmayacağına sen karar vereceksin. Ben adli tıptan gelecek raporu beklemeni öneririm. Şimdi asıl konuya dönelim. Zalachenko denilen adam... Stockholm'den gelenler onun hakkında neler anlatacaklar?"

"Aslına bakılırsa, dün öğle sonrasında kadar ne Zalachenko ne de Niedermann'ı adını duymuştuk," dedi Sonja Modig.

"Sizin lezbiyen satanist bir çetenin peşinde olduğunuzu sanıyordum, yanılıyor muyum?" dedi Göteborg polislerinden biri. Diğerleri soruyu sorana öfkeyle baktı. Jerker Holmberg tırnaklarını inceliyordu. Soruyu Modig cevapladı.

"Laf aramızda bizim de bir 'Thomas Paulsson'umuz var. Lezbiyen satanist çete onun bulduğu bir tür kamuflaj faaliyeti."

Sonja Modig ile Jerker Holmberg yarım saat boyunca soruşturmada ne aşamada olduklarını anlattılar.

Masaya ağır bir sessizlik çöktü.

"Eğer şu Gunnar Björck hakkında anlatılanlar doğruysa, SÄPO'nun başı epeyce ağrıyacak demektir," dedi Spångberg.

Diğerleri başlarını sallayarak onu onayladılar. Agneta Jervas elini kaldırdı.

"Doğru anladıysam şüpheleriniz varsayımlar ve teferruatlara dayanıyor. Bir savcı olarak sağlam delillerin yokluğundan biraz rahatsızım."

"Bu durumun farkındayız," dedi Jerker Holmberg. "Genel olarak neler döndüğünü anladığımız düşüncesindeyiz ama cevaplanması gereken birtakım sorular da var."

"Nykvarn'da kazılar yapıyormuşsunuz," dedi Spångberg. "Bu öyküde kaç cinayet var, Tanrı aşkına?"

Jerker Holmberg yorgun bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı.

"İlk başta Stockholm'de işlenen üç cinayet vardı, Lisbeth Salander'in şüpheli sıfatıyla arandığı cinayetler: Avukat Bjurman, gazeteci Dag Svensson ile doktora öğrencisi Mia Bergman cinayetleri. Nykvarn'daki depoya bağlantılı şimdiye kadar üç mezar bulduk. Mezardan çıkardıklarımızdan birinin kimliğini tespit edebildik. Tanınmış bir içki kaçakçısı ve küçük çaplı hırsız. Parçalara ayırarak gömmüşler. İkinci mezarda kimliğini henüz tespit edemediğimiz bir kadın bulduk. Üçüncünün kazı işlemi henüz bitmedi.

Sanırım en eskisi de o. Ayrıca Mikael Blomkvist, Södertälje'de öldürülen hayat kadınının faillerinin de onlar olduğunu iddia ediyor."

"Yani polis memuru Gunnar Andersson'u da sayarsak şimdilik ortada sekiz cinayet var... Korkunç bir rakam. Bunların hepsini Niedermann'ın öldürdüğünden mi şüpheleniyoruz? Eğer öyleyse, manyak bir seri katil bu adam."

Sonja Modig ile Jerker Holmberg birbirlerine baktılar. Şimdi söz konusu olan iddialarını nereye kadar taşıyacaklarıydı. En sonunda Sonja söz aldı.

"Her ne kadar yeterli kanıt yoksa da, ben ve amirim, yani Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski, Blomkvist'in ilk üç cinayeti Niedermann'ın işlediği tezine katılıyoruz. Bu Salander'in suçsuz olduğu anlamına gelir. Nykvarn'daki mezarlara gelince, Niedermann, Salander'in kız arkadaşı Miriam Wu'nun kaçırılması olayıyla bu mekâna bağlanıyor. Eğer kurtulmasaydı, Wu için dördüncü bir mezar açılacağı kesindi. Bahsi geçen depo Svavelsjö Motosiklet Kulübü liderinin bir akrabasına ait. Ama kesin bir sonuca varmadan önce bütün cesetleri teşhis etmemiz gerekiyor."

"Şu teşhis ettiğiniz hırsız..."

"Kenneth Gustafsson, 44 yaşında, tanınmış içki kaçakçısı, on yaşından beri sorunlu biri. Tahminen bir iç hesaplaşmaya kurban gitmiş. Svavelsjö MK'nin suç dosyası kabarık, metamfetamin kaçakçılığı da dâhil birçok suça imza atmışlar. Belli ki, Nykvarn'daki ormanlık araziye Svavelsjö MK'yle sorun yaşayanlar için özel mezarlık olarak seçmişler. Ama..."

"Evet?"

"Södertälje'de öldürülen kız... Adı Irina Petrova, 22 yaşında."

"Devam edin."

"Otopsi raporlarına göre dövülerek öldürülmüş, beyzbol sopası ya da benzer bir şeyle öldürülenlerde meydana gelen kırıklar varmış bedeninde. Ama cesedi inceleyen patolog nasıl bir alet kullanıldığına bir türlü karar verememiş. Blomkvist gerçekten çok zekice bir tahminde bulundu; Irina Petrova'nın bedenindeki hasarın yalnızca elle yapılmış olabileceğini öne sürdü..."

"Niedermann?"

"Mantıklı bir tez. Ama hâlâ kanıt yok."

"Nasıl yol alacağız?" dedi Spångberg.

"Bublanski'yle konuşmam gerekir," dedi Modig. "Ama tabii, bir sonraki adım Zalachenko'yu sorgulamak olacaktır. Bizim açımızdan Stockholm'de işlenen cinayetler hakkında bildiklerini öğrenmek önemli, sizin açınızdan da Niedermann'ın ele geçirilmesine yardımcı olacak bilgiler."

Göteborg polis teşkilatından bir komiser söz aldı.

"Şu Gosseberga çiftliğinde ne bulduk?"

"Çok bir şey değil. Dört tabanca. Bir Sig Sauer, temizlenmek için sökülüp mutfak masasının üzerine yayılmıştı. Yerde, mutfak kanepesinin hemen önünde, P-83 Wanad, bir Colt 1911 Government, bunu Blomkvist'in kendisi polise teslim etti ve bir de 22 kalibre Browning, diğerleriyle karşılaştırılırsa bir çeşit oyuncak silah. Salander beynine saplanan kurşuna rağmen hayatta kaldığına göre, bu silahla vurulmuş olmalı."

"Başka ne var?"

"İkinci katta, Niedermann'ın kaldığı odada bir çanta bulduk, içinde yaklaşık 200.000 kron var."

"Odanın onun olduğundan emin misiniz?"

"Odadaki elbiseler ekstra büyük beden, sanırım Zalachenko'nun elbiseleri orta boy."

"Zalachenko'yu ya da Bodin'i, adı her neyse, bir suçla ilişkilendiriyor musunuz?" diye sordu Holmberg.

"Bu biraz ateşli silahlar yasasının yorumuna bağlı. Silahları ve çiftlik evinin çok gelişmiş bir kamera sistemiyle korunduğunu bir yana bırakırsak, Zalachenko'nun çiftlik evinin, Gosseberga'daki emsallerinden bir farkı yok. Son derece sade döşenmiş."

Saat öğlen on ikiye gelirken bir polis memuru kapıyı çalarak odaya girip Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Monica Spångberg'ye bir kâğıt uzattı.

"Alingsås'tan bir kayıp ihbarı," dedi Spångberg. "Anita Kaspersson adında 27 yaşında bir diş doktoru, sabah saat yedi otuzda evinden çıkıp çocuğunu yuvaya bırakmış. Sekizde işte olması gerekirken gitmemiş. Çalıntı polis arabasının bulunduğu yerin yüz elli metre kadar uzağında, özel bir muayenehanede çalışıyormuş."

Erlander ve Sonja Modig aynı anda saatlerine baktılar.

"Yani Niedermann dört saatlik bir zaman kazandı. Kadının arabası neymiş?"

"Koyu mavi Renault, 91 model. Plakası şu."

"Arabanın özelliklerini bütün teşkilata bildirin. Büyük ihtimalle şimdi Oslo, Malmö ve Stockholm arasında bir yeredir."

Bir süre daha tartışıldıktan sonra, Sonja Modig ile Marcus Erlander'in Zalachenko'yu birlikte sorgulamasına karar verilerek toplantı sona erdirildi.

Mutfaktan kahve alıp odasına dönen Erika Berger'e kaşlarını çatarak bakan Henry Cortez, bir şeyler döndüğünü seziyor ama ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu. *Millennium*, çalışanların birbirleriyle yakınlaşabildiği küçük bir iş yeri. Cortez dört yıldır, yarım gün, bu dergide çalışıyordu. Bu süre boyunca olağanüstü fırtınalar atlatılmıştı; Mikael Blomkvist iftira atmak suçlamasıyla üç ay hapis cezasına çarptırılmış, dergi iflasın eşiğine gelmiş, iş arkadaşı Dag Svensson'la, Svensson'un kız arkadaşı öldürülmüşlerdi.

Bütün bu fırtınalara, sarsılmaz bir kaya gibi karşı koyan Erika Berger'in sabahın erken saatinde telefon açıp kendini uyandırmasına ve Lottie Karim'le birlikte işe koşmasına şaşkırmamıştı Cortez. Salander olayında derin bir çatlak belirmiş ve Mikael Blomkvist Göteborg'da bir polis cinayetine bulaşmıştı. Buraya kadar her şey tamamdı. Lottie Karim, akla uygun bir bilgi edinmek için Emniyet Müdürlüğü'ne demir atmıştı. Henry sağa sola telefon açıp toplayabildiği bilgi kırıntılarını bir araya getirerek, o gece neler yaşandığını anlamaya çalışıyordu. Blomkvist'in telefonu cevap vermiyordu ama Henry bir dizi kaynağı aracılığıyla, silik de olsa, olaylara dair bir fikir edinebilmişti.

Ama Erika Berger'in aklı başka yerlerdeydi. Odasının kapısını kapattığı çok nadir görülmüştü. Bunu yalnızca ziyaretçileri geldiğinde ya da bir konunun üzerinde yoğun çalışması gerektiğinde yapardı. Ama bu sabah ne ziyaretçisi vardı, ne de çalışıyordu. Henry birkaç kez, yeni aldığı haberleri iletmek için kapısını çalıp odasına girmiş, Erika'yı pencere kenarındaki koltukta düşüncelere dalmış vaziyette, Götgatan'daki kalabalığa bakarken bulmuştu. Henry'nin anlattıklarını yarım kulak dinlemişti.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Henry'nin düşünceleri çalan kapı ziliyle bölündü. Kapıyı açtığında karşısında Annika Giannini'yi gördü. Mikael Blomkvist'in kız kardeşiyle daha önce birkaç defa karşılaşmıştı ama o kadar yakından tanımıyordu.

"Merhaba, Annika," dedi. "Mikael bugün burada değil."

"Biliyorum. Erika'yla görüşmeye geldim."

Annika odasına girdiğinde, pencere kenarındaki koltukta oturan Erika toparlandı.

"Merhaba," dedi. "Mikael bugün dergiye gelmedi."

Annika gülümsedi.

"Biliyorum. Buraya Björck'ün SÄPO için yazdığı raporu almaya geldim. Mikael belki Salander'in avukatlığını üstlenirim diye okumamı rica etti."

Erika yazı masasına gidip dosyayı aldı.

Annika odadan çıkarken birden durdu, birkaç saniyelik tereddütten sonra geçip Erika'nın karşısına oturdu.

"Anlat bakalım, neyin var?"

"*Millennium*'dan ayrılıyorum. Ve bunu hâlâ Mikael'e söyleyemedim. Salander olayına gömüldüğünden, fırsat bulamadım, ona anlatmadan önce diğer çalışanlara da anlatamıyorum, yani boktan bir durumdayım."

Annika alt dudağını ısırdı.

"İyi, bana anlat. Niye ayrılıyorsun?"

"Svenska Morgon-Posten'in genel yayın yönetmeni olacağım."

"Müthiş bir şey bu. Oturup dişlerini gıcırdatarak ağlayacağına şimdi senin tebrikleri kabul etmen gerekirdi."

"Annika... *Millennium*'u böylesi bir hengâmenin ortasında bırakmayı düşünmemiştim. Böyle bir teklifi hiç beklemiyordum... Hayır diyemedim. Demek istediğim... İnsanın ayağına böyle bir şans her zaman gelmez. Dag ile Mia öldürülmeden hemen önce teklif aldım. Olaylar bu boyuta gelince, kimseye söyleyemedim. Şimdi de vicdan azabıyla kıvranıyorum işte."

"Anlıyorum. Bu kadar zaman geçtikten sonra da Micke'ye anlatmaya çekmiyorsun."

"Hiç kimseye anlatmadım. *SMP*'de işe yazdan sonra başlayacağını diye düşünüyordum... Yani anlatmaya zamanım olacaktı. Ama şimdi en kısa zamanda başlamamı istiyorlar."

Susup Annika'ya baktı, gözleri dolmuştu.

"Bu hafta *Millennium*'daki son haftam. Önümüzdeki hafta seyahate çıkacağım, sonra da... Bir hafta tatil yapıp güç toplamam gerek. 1 Mayıs'ta *SMP*'de işe başlayacağım."

"Tamam, büyütme. Başına bir kaza da gelebilirdi, değil mi? O zaman da *Millennium* genel yayın yönetmensiz kalacaktı, hem de hazırlıksız yakalanacaklardı."

Erika başını kaldırıp Annika'ya baktı.

"Ama başıma bir kaza gelmedi. Birkaç haftadır bu haberi bile bile sakladım."

"Zor bir durumda olduğunu anlıyorum. Ama Micke, Christer ve diğerleri bu işin altından kalkacaklardır. Bence onlara hemen şimdi anlatmalısın."

"Tamam, ama senin lanet olası kardeşin Göteborg'da. Uyuyormuş, telefonlara cevap vermiyor."

"Biliyorum. Telefonları cevaplamaktan kaçınma konusunda Mikael kadar becerikli çok az sayıda insan var. Ama bu iş yalnızca seninle Micke'yi ilgilendiren bir sorun değil. Yirmi yıldır birlikte çalıştınız, inişli çıkışlı bir ilişkiniz oldu. Şimdi Christer ve diğerlerini de düşünmeniz gerek."

"Micke kesinlikle..."

"Micke küplere binecek. Kesinlikle. Ama eğer tutup da yaşadığınız yirmi yılı bir kalemde silecekse, bu ona harcadığın zamana değmediği anlamına gelir."

Erika iç çekti.

"Hadi toparlan artık. Christer ve yazı işlerindeki diğer elemanları toplantıya çağır. Hemen şimdi."

Erika Berger iş arkadaşlarını *Millennium*'un küçük odasında topladığında, işten biraz

erken ayrılmayı düşünen Christer Malm şaşırıp kalmıştı. Henry Cortez ve Lottie Karim de en az Christer kadar şaşkındı. Yardımcı Editör Malin Eriksson, Monica Nilsson ve Pazarlama Şefi Sony Magnusson da öyle.

Aman Tanrım. Mikael'in hiçbir şeyden haberi yok, diye düşündü Malm. Kimbilir nasıl karşılayacak?

Erika Berger sözlerini bitirdiğinde konferans odasına bir mezar sessizliği çökmüştü. Christer Malm başını sallayıp kendine geldikten sonra ayağa kalkıp Erika'yı kucaklayarak yanağından öptü.

"Kutlarım, Ricky," dedi. "*SMP'nin genel yayın yönetmenliği! Doğrusu bu küçük tekneden sonra sıkı bir adım.*"

İçine düştüğü şaşkınlığı üzerinden atan Henry Cortez gayriihtiyari alkışlamaya başladı. Erika ellerini kaldırdı.

"Yapma lütfen," dedi. "Alkışı hak etmiyorum."

Sustu, gözlerini yazı işlerinde çalışan küçük grubun üzerinde dolaştırdı.

"Ben... Şimdiye kadar sizi bilgilendirmedığım için çok üzgünüm. Birkaç hafta önce anlatmak istiyordum ama cinayetlerin yarattığı karmaşanın arasında kaynayıp gitti. Mikael ile Malin deliler gibi çalışıyordu... Yani bir türlü fırsat bulamadım. İşte bu yüzden şimdi damdan düşer gibi açıklamak zorunda kaldım."

Malin Eriksson yayın yönetmensiz bir derginin ne demek olduğunu ve Erika'nın geride nasıl korkunç bir boşluk bırakacağını bütün açıklığıyla görebiliyordu. Ne olursa olsun ve ne tür problemler baş gösterirse gösterecek, Erika, yıkılmaz bir kaya gibiydi, Malin sırtını hep ona dayamıştı. *Eh... İsveç'in en büyük gazetesinin onu baştan çıkarmasında bir tuhaflık yok tabii. Ama şimdi ne olacak?* Erika *Millennium*'un can damarıydı.

"Halletmemiz gereken bazı şeyler var. Bu durumun yazı işlerinde birtakım zorluklara yol açacağını gayet farkındayım. Böyle olsun istemezdim ama oldu işte. Birincisi, *Millennium*'u asla yüzüstü bırakmayacağım. Ortaklığım devam edecek ve yönetim kurulu toplantılarına katılacağım. Bununla birlikte tabii ki, yazı işlerine karışmayacağım."

Christer Malm düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"İkincisi, 1 Nisan'da işten resmen ayrılacağım. Ama pratikte, bugün benim son iş günüm. Biliyorsunuz gelecek hafta seyahate çıkıyorum, bunu çok önceden planlamıştım. Yönetmek için değil ama devir teslim için birkaç günlüğüne geri döneceğim."

Bir süre sustuktan sonra devam etti.

"Gelecek sayı hazır, bilgisayarda. Yapılması gereken birkaç küçük iş kaldı. Bu benim yayın yönetmenliğini yaptığım son sayı. Bundan sonra görevi başka biri devralacak. Bu akşam çalışma masamı toplayacağım."

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

"Benden sonra genel yayın yönetmenliğine kimin getirileceği, yönetim kurulunda

tartışılıp karara bağlanacak. Ama bunu yazı işlerinde siz de tartışmalısınız."

"Mikael," dedi Christer Malm.

"Hayır. Kesinlikle Mikael olmaz. Seçebileceğiniz en kötü yayın yönetmeni o olur. Sorumlu yazı işleri müdürlüğü için mükemmel biri. Yayınlanması en imkânsız görünen metinleri bile adam edip yayına hazırlama konusunda kimse eline su dökemez. O bir iş bitirici. Genel yayın yönetmeni inisiyatif üstlenebilmeli. Mikael'de kendi öykülerine gömülme eğilimi var, bazen haftalarca aklı hep başka yerlerde gezinir. Bir şey onu ateşlediğinde kafası mükemmel işler, ama rutin işlerde felaket kötüdür. Bunu hepiniz biliyorsunuz."

"Zaten sen ve Mikael birbirinizi dengelediğiniz için *Millennium* ayakta kaldı ya," diye homurdandı Christer Malm.

"Yalnızca bu yüzden değil," dedi Erika. "Mikael'in Hedestad'a gidip neredeyse bir yıl boyunca oralarda sürttüğünü hepiniz hatırlıyorsunuzdur. O zaman *Millennium* onsuz da pekâlâ yoluna devam etti, şimdi bensiz de devam edecektir."

"Peki., senin önerin ne?"

"Benim seçimim sensin, Christer... "

"Hayatta olmaz," dedi Christer Malm iki elini havaya kaldırarak.

"...Ama senin kesinlikle hayır diyeceğini bildiğimden, başka bir çözüm buldum. Malin. Bu günden itibaren genel yayın yönetmenliğini vekâleten sen üstleneceksin."

"Ben mi?"

"Evet sen. Çok harika bir yardımcı editördün."

"Ama ben... "

"Bir dene. Bu akşam çalışma masamı toplayacağım. Pazartesi sabahı benim odama taşınabilirsin. Mayıs sayısı neredeyse hazır; bunun için yeterince yorulduk. Haziranda iki sayı bir arada yayınlanacak, sonra bir ay tatildegiz. Henry, sen tam gün çalışacak ve Malin'den boşalan yardımcı editörlük görevini üstleneceksin. Daha sonra yeni birilerini işe almanız gerekecek. Buna siz ve yönetim kurulu karar verecek."

Erika düşünceli bir ifadeyle grubu inceledi.

"Bir şey daha. Bir günlük gazetede işe başlıyorum. *SMP* ile *Millennium* pratikte birbirlerine rakip değiller. Ama yine de gelecek sayının içeriğine dair şu an bildiğimden daha fazlasını bilmek istemiyorum. Bundan sonra Malin'le birlikte iş sizin."

"Şu Salander öyküsünü ne yapacağız?" diye merakla sordu Henry Cortez.

"Bunu Mikael'le konuşun. Salander hakkında bildiklerimi burada bırakıyorum. *SMP*'ye taşımayacağım."

Erika birden olağanüstü rahatlamıştı.

"Hepsi bu," diyerek toplantıyı bitirdi. Başka bir açıklama yapmadan kalkıp odasına gitti.

Millennium'un yazı işleri personeli, bir süre hiç konuşmadan öylece oturdu. Bir saat sonra Malin Eriksson, Erika'nın odasının kapısını çaldı.

"Bakar mısın?"

"Evet?"

"Personel bir şey söylemek istiyor."

"Ne?"

"Dışarıda."

Erika koltuğundan kalkıp kapıya gitti. Salondaki masanın üzerinde pasta ve kahve fincanları vardı.

"Daha sonra sıkı bir eğlence düzenleyip yeni işini kutlayacağız," dedi Christer Malm. "Ama o zamana kadar kahve ve pastayla idare edelim dedik."

Erika Berger o gün ilk defa gülümsedi.

3. BÖLÜM

8 NİSAN, CUMA - 9 NİSAN, CUMARTESİ

Sonja Modig ile Marcus Erlander akşam yedi civarında odasına girdiklerinde, Alexander Zalachenko sekiz saattir uyanıktı. Görünüşe göre önemli bir ameliyat geçirmişti. Yüzüne titanyum mengene takılmış, başı yalnızca sol gözü açıkta bırakılarak sarılıp sarmalanmıştı. Bir doktor balta darbesinin yanak kemiğini parçaladığını, alın kemiğini çatlattığını, yüzünün sol tarafındaki deriyi soyduğunu ve göz çukurunu kaydırıldığını açıkladı. Bütün bunlar müthiş acılara yol açtığından Zalachenko'ya önemli dozda ağrı kesici vermişlerdi ama zihni açıktı, yani konuşabilirdi. Yalnızca, onu fazla yormamalıydılar.

"İyi akşamlar, Bay Zalachenko," diyen Sonja Modig kendini ve meslektaşısı Erlander'i tanıttı.

"Benim adım Karl Axel Bodin," dedi Zalachenko. Sesi perçinli dişlerinin arasından binbir güçlkle çıkıyordu ama sakın bir sestti.

"Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum. SÄPO'daki dosyamızı okudum."

Bu doğru değildi, SÄPO polise, Zalachenko hakkında henüz tek bir belge bile vermemişti.

"O ismi çok geride bıraktım," dedi Zalachenko. "Artık Karl Axel Bodin'im."

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye devam etti Modig. "Konuşabilecek durumda mısınız?"

"Bir şikâyetim var. Kızım beni öldürmeye teşebbüs etti."

"Biliyoruz. Bu konu uygun bir zamanda araştırılacak," dedi Erlander. "Ama şimdi konuşmamız gereken daha önemli bir konu var."

"Bir cinayet teşebbüsünden daha önemli ne olabilir?"

"Şimdi sizden, Stockholm'de işlenen üç cinayet, Nykvarn'da bulunan en az üç ceset ve bir kadın kaçırma olayıyla ilgili bilgi istiyoruz."

"Benim bunların hiçbirinden haberim yok. Kim öldürölmüş?"

"Bay Bodin, bu cinayetleri arkadaşınız Ronald Niedermann'ın işlediğine dair elimizde ciddi kanıtlar var," dedi Erlander. "Ayrıca bu gece Trollhättan'da bir polis memurunu öldürdü."

Sonja Modig, Erlander'in Zalachenko'ya, tam da onun istediği gibi, "Bodin" diye hitap

etmesine şaşırmişti. Zalachenko başını bir parça çevirip Erlander'e baktı. Sesi biraz yumuşamıştı.

"Bu... Bunu duyduğuma üzıldüm. Niedermann'ın ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum. Ben polis filan öldürmedim. O gece ben öldürülüyordum."

"Ronald Niedermann şu anda aranıyor. Nereye saklanabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Nerelerde sürter bilmiyorum. Ben..." Zalachenko birkaç saniye tereddüt etti. Sesi güvenilir bir ton kazandı. "İtiraf etmeliyim ki... Bu aramızda kalsın... Niedermann bazen beni de endişelendiriyordu. "

Erlander ona doğru biraz eğildi.

"Nasıl yani?"

"Şiddete başvurabilecek biri olduğunu fark ettim. Beni korkutuyordu."

"Ondan çekindiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Erlander.

"Tam da öyle. Ben yaşlı bir adamım. Kendimi koruyamam."

"Niedermann'la ne tür bir ilişkiniz var?"

"Ben sakat bir adamım," diyen Zalachenko ayağını işaret etti.

"Kızım beni ikinci kez öldürmeye teşebbüs etti. Niedermann'ı, uzun yıllar önce bana yardımcı olsun diye tuttum. Beni koruyabileceğini düşündüm... Ama benim hayatımı kontrol etmeye başladı. İsteddiği zaman gelip istediği zaman gidiyordu, bir şey diyemiyordum."

"Peki, size nasıl yardımcı oluyor?" diye araya girdi Sonja Modig. "Sizin yapamayacağınız şeyleri yaparak mı?"

Zalachenko açıkta kalan tek gözüyle Sonja'ya uzun bir bakış fırlattı.

"Kızınız uzun yıllar önce arabanıza bir benzin bombası atmış," dedi Sonja Modig. "Sizce onu bunu yapmaya iten neydi?"

"Bunu ona sor. Akıl hastası."

Sesi tekrar o düşmanca tınıya bürünmüştü.

"Yani Lisbeth Salander'ın 1991 yılında size saldırması için hiçbir nedeni yoktu diyorsunuz?"

"Benim kızım akıl hastası. Bu belgelendi."

Sonja Modig başını yana eğdi. O sorularını sorarken Zalachenko'nun giderek daha saldırgan ve düşmanca bir tutum takındığını fark etmişti. Bunu Erlander'in de fark ettiğini anlamıştı. *Güzel... İyi polis, kötü polisi oynayabiliriz!* Sonja Modig sesini yükseltti.

"Lisbeth, annesine feci bir dayak atıp beynini zedelediğin için seni öldürmeye

yeltenmiş olamaz mı?"

Zalachenko, Sonja Modig'i sakın bir ifadeyle inceledi.

"Boş laf," dedi. "Onun annesi bir orospuydu. Büyük ihtimalle müşterilerinden biri dayak atmıştır. Ben o gün tesadüfen eve gitmiştim."

Sonja Modig kaşlarını çattı.

"Yani suçsuzsun?"

"Tabii ki suçsuzum."

"Zalachenko... Bakalım seni doğru anlamış mıyım? Yani sen, o zamanlar senden sorumlu olan, SÄPO'nun adamı Gunnar Björck'ün hazırladığı, üzerine gizlilik damgası vurulan rapora karşılık, Lisbeth'in annesini, kız arkadaşın Agneta Sofia Salander'i dövdüğünü reddediyorsun."

"Ben hiçbir ceza almadım. Hatta hakkımda dava bile açılmadı. Eğer istihbarat şubesinden bir aptal, hazırladığı rapora hayal mahsulü bir şeyler yazdıysa bu beni hiç alakadar etmez. Eğer ben şüpheli olsaydım, hiç değilse beni sorgulamaları gerekmez miydi?"

Sonja Modig cevap vermedi. Zalachenko sanki sargılarının arkasında sırtıyor gibiydi.

"Kızım hakkında suç duyurusunda bulunmak istiyorum. Beni öldürmeye teşebbüs etti."

"Lisbeth Salander'in niçin kafanı ikiye ayırmaya çalıştığımı şimdi anlıyorum," dedi Sonja iç çekerek.

Erlander öksürdü.

"Özür dilerim, Bay Bodin... Sanırım konumuza dönmeliyiz, Ronald Niedermann'ın icraatları hakkında neler biliyorsunuz?"

Sonja Modig, Zalachenko'nun yattığı odanın önündeki koridordan Komiser Bublanski'yi aradı.

"Hiçbir şey yok," dedi.

"Hiçbir şey?"

"Kendisini öldürmeye teşebbüs ettiği iddiasıyla Lisbeth Salander hakkında suç duyurusunda bulundu. Stockholm'deki cinayetlerle hiçbir ilgisi yokmuş."

"Peki, Lisbeth Salander'in Gosseberga'daki kendi çiftlik arazisine gömülmesini nasıl izah ediyor?"

"Soğuk algınlığından muzdarip olduğunu ve bütün gün yattığını iddia ediyor. Eğer Salander vurulmuşsa bu Niedermann'ın işidir diyor."

"Peki, elimizde ne var?"

"Salander 22 kalibrelik Browning'le vurulmuş. Yaşama nedeni de bu. Silahı bulduk. Zalachenko silahın kendisine ait olduğunu kabul ediyor."

"Öyle mi? O zaman silahta parmak izini buluruz."

"Evet, ama dediğine göre silahı en son yazı masasının çekmecesinde görmüş."

"Yani bu aşağılık adam demek istiyor ki, kendisi uyurken Ronald Niedermann silahı alarak Salander'i vurmuş. Aksini ispat edebilir miyiz?"

Sonja Modig cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

"İsveç yasalarını ve polisin kullandığı yöntemleri iyi biliyor. Hiçbir şey kabul etmiyor, Niedermann'ı günah keçisi yapıyor. Ne kanıtlayabiliriz gerçekten bilmiyorum. Erlander'den, Zalachenko'nun elbiselerini adli tıbbı gönderip barut izi araştırması yaptırmasını rica ettim. Ama kesinlikle iki gün önce talim atışı yaptığını iddia edecektir."

Badem ve etanol kokusu soluyan Lisbeth Salander ağzına alkol almış gibiydi, yutmaya çalıştı ama sanki dili uyuşmuştu. Gözlerini açmaya çalıştığında da açamadı. Kendisine hitap eden uzak bir ses duydu ama ne dediğini çıkaramadı. Daha sonra ses berraklaşıp anlaşılır bir hâle geldi.

"Sanırım uyanıyor."

Birinin alnına dokunduğunu hissetti. Bu davetsiz eli itmeye teşebbüs etti ama sol omzundaki dayanılmaz ağrı onu engelledi. Kendini bıraktı.

"Beni duyuyor musun, Lisbeth."

Cehennem ol.

"Gözünü açabilir misin?"

Başında dırdır eden bu aptal da kimdi?

Sonunda gözünü açtı. Önce tuhaf bir ışık gördü, sonra görüş alanına bir figür girdi. Gözlerini bu figüre sabitlemeye çalıştı ama sürekli uzaklaşıyordu. Sanki akşamdan kalmıştı, sanki yatağı sürekli geri gidiyordu.

"Strtsttln," dedi.

"Ne dedin?"

"Ptal," dedi.

"Şimdi daha iyi. Gözünü tekrar açar mısın?"

Gözlerini hafifçe araladı. Gördüğü yabancı yüzün her bir ayrıntısını belleğine kaydetti. Koyu mavi gözlü, sarışın bir adamdı, köşeli yüzü Salander'in yüzünün birkaç santim sağındaydı.

"Merhaba. Adım Anders Jonasson. Doktorum. Sen de hastanedesin. Yaralıydın, bir ameliyattan çıktın, şimdi uyanmaya çalışıyorsun. Adın ne?"

"Salnder,"

"İyi. Şimdi ona kadar sayabilir misin?"

"Bir, iki, dört... Hayır... Üç, dört, beş, altı."

Sonra tekrar uykuya daldı.

Doktor Jonasson aldığı tepkiden memnundu. Lisbeth ismini söyleyip, sayabilmişti. Bu idrak yeteneğinin bozulmadığını, bir sebze gibi uyanmayacağını gösterirdi. Uyandığı zamanı kaydetti; 21.06, ameliyattan yaklaşık on altı saat sonraydı. Doktor Jonasson ameliyattan sonra evine gitmiş, günün önemli bir bölümünü uyuyarak geçirmiş, akşam saat yedi civarında hastaneye geri dönmüştü. Aslında o gün onun izin günüydü ama bitirmesi gereken bazı masabaşı işleri vardı.

Hastaneye geldiğinde yoğun bakıma uğramadan edememiş, sabahleyin beynini altüst ettiği hastasını görmek istemişti.

"Bırak biraz daha uyusun, ama EEG'sini dikkatle izle. Beyninde şiş ya da bir kanama olabilir. Kolunu oynatmaya çalıştığında omzunda keskin bir acı hissetti sanki. Uyanırsa her saat başı iki miligram morfin ver."

Jonasson hastaneden çıkarken keyfi yerine gelmişti.

Sabaha karşı saat ikide Lisbeth Salander tekrar uyandı. Gözlerini yavaşça açıp tavandaki ışığa baktı. Birkaç dakika sonra başını çevirmeye çalıştığında, boynunun desteğe alındığını fark etti. Başında bir ağırlık, omzunda keskin bir acı vardı. Vücut ağırlığını değiştirmeye çalıştı. Gözlerini kapattı.

Hastane, diye düşündü. Burada ne işim var?

Çok bitkindi. Düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu. Sonra kırık dökük resimler geldi gözlerinin önüne. Bir mezardan çıktığını düşündüğünde birkaç saniye paniğe kapıldı. Sonra dişlerini sıktı, bütün dikkatini nefes almaya verdi.

Yaşıyordu. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi.

Neler yaşandığını tam olarak hatırlayamıyordu, belleğinde odunluktan kalma silik resimler vardı. Müthiş bir öfkeyle, babasının yüzüne bir balta indirmişti. Zalachenko. Onun ölüp ölmediğini bilmiyordu.

Niedermann'a ne olduğunu hatırlayamıyordu. Yalnızca onun can havliyle kaçtığına dair belli belirsiz bir resim vardı kafasında, niçin kaçtığını anlayamamıştı.

Birden Kalle Hergele Blomkvist'i gördüğünü hatırladı. Belki de bütün bunları düşünce görmüştü, bundan emin değildi, ama bir mutfak vardı -Gosseberga'daki mutfak olmalıydı bu- Mikael'i orada görmüştü, ona doğru yaklaşıyordu. Halüsinasyon görmüş olmalıyım.

Gosseberga'da yaşananlar şimdi çok uzak geliyordu ona, ya da bir düş gibi. Bütün

dikkatini şimdiki zamana verdi.

Yaralanmıştı. Bunu kimsenin söylemesine gerek yoktu. Sağ elini kaldırıp başını yokladı. Sargılar içindeydi. Sonra birden hatırladı. *Niedermann. Zalachenko. Alçak moruğun silahı vardı. 22 kalibre Browning.* Diğer tabancaların yanında çocuk oynucağıydı. Hayatta kalmasının nedeni de buydu.

Başımdan vuruldum. Kurşun deliğine parmağımı sokup beynime dokunabiliyordum.

Hayatta kalmış olmasına şaşıyordu ama tuhaf bir şekilde, yaşıyor olmasına karşı da kayıtsızdı, daha doğrusu hayata karşı bir ilgi duymuyordu. Eğer şimdi içine uyandığı siyah bir boşluktaysa ölüm, endişelenecek bir şey yoktu. Ölümle yaşam arasındaki farkı hiç anlayamayacaktı.

Gizemli düşüncelerden sıyrılıp gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Sesler duyarak uyandığında, yalnızca birkaç dakika uyumuştı. Gözlerini biraz araladı. Beyaz üniformasıyla bir hemşire üzerine eğilmişti. Gözlerini kapayıp uyuyormuş numarası yaptı.

"Sanırım uyanıksın," dedi hemşire.

"Hı hı."

"Merhaba, adım Marianne. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Lisbeth başını sallamaya çalıştı ama boynundaki destek nedeniyle yapamadı.

"Hareket etmeye çalışma. Korkmana gerek yok. Yaralandığın için ameliyat edildin."

"Su içebilir miyim?"

Marianne su dolu bir bardağın içine pipet koyarak içmesine yardımcı oldu. Lisbeth suyu içerken sol tarafında başka birinin daha durduğunu fark etti.

"Merhaba, Lisbeth. Beni duyuyor musun?"

"hı hı."

"Doktor Helena Endrin. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hastane."

"Göteborg'da, Sahlgrenska Hastanesi'ndesin. Ameliyattan çıktın, şimdi yoğun bakımdasın."

"hı hı."

"Korkacak bir şeyin yok."

"Başımdan vuruldum."

Doktor Endrin bir süre tereddüt etti.

"Evet. Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Alçak moruğun silahı vardı."

"Şey... Evet."

"22 kalibre."

"Öyle mi? Bak bunu bilmiyordum."

"Yaram çok mu ağır?"

"Durumun iyiye gidiyor. Ağır yaralıydın ama biz iyileşeceğine inanıyoruz."

Lisbeth duyduklarını tarttıktan sonra, gözlerini Doktor Endrin'e dikti. Pek net göremiyordu.

"Zalachenko'ya ne oldu?"

"Kim?"

"Alçak moruk. Yaşıyor mu?"

"Karl Axel Bodin'i mi kastediyorsun?"

"Hayır. Alexander Zalachenko'yu. Onun gerçek adı bu."

"Bilmiyordum. Ama yaşlı adam seninle birlikte hastaneye getirildi, o da senin gibi kötü durumdaydı ama şimdi hayati bir tehlikesi yok."

Lisbeth'in kalp atışları biraz zayıfladı. Doktorun söylediklerini şöyle bir düşündü.

"Nerede?"

"Yandaki odada. Ama şimdi onu bırak. Yalnızca kendi sağlığını düşün."

Lisbeth gözlerini yumdu. Bir an yataktan kalkmaya gücü olup olmadığını düşündü, silah niyetine kullanabileceği bir şey bulup yarım kalan işini bitirirdi. Sonra bu düşünceleri kafasından kovdu. Göz kapaklarını bile zor açıyordu. Zalachenko'yu ikinci öldürme girişiminde de başarılı olamamıştı. *Yine kurtulacak.*

"Seni biraz muayene etmek istiyorum. Sonra yeniden uyuyabilirsin."

Mikael Blomkvist hiçbir neden yokken, birdenbire uyandı. City Otel'de olduğunu anlayana kadar birkaç saniye geçti. Oda zifirî karanlıktı. Yatak lambasını yakıp saate baktı. Sabahın iki buçuğuna geliyordu. Deliksiz on beş saat uyumuştı.

Yataktan kalkıp banyoya gitti, bir süre düşündü. Artık uyuyamayacağını biliyordu, duşu açıp altına girdi. Duştan çıktıktan sonra kot pantolonunu ve çamaşır makinesi görmesi gereken, şarap kırmızısı kolej gömleğini giydi. Karnı zil çalıyordu. Resepsiyonu arayıp o saatte kahve ve sandviç alıp alamayacağını sordu. Alabilirdi.

Ceketini giyip resepsiyona indi. Bir fincan kahve ve sandviç alıp tekrar odasına çıktı.

Dizüstü bilgisayarını çalıştırıp internete bağlandı. *Aftonbladet* gazetesinin internet sayfasını açtı. Lisbeth Salander'in yakalandığı haberinin manşetten verilmesi sürpriz değildi. Muhabirlerde hâlâ bir şaşkınlık vardı ama hiç değilse şimdi doğru iz üzerindeydiler. Polis cinayetinden aranan Ronald Niedermann, yakalandığında Stockholm'de işlenen cinayetlerden de sorgulanacaktı. Polis Lisbeth Salander'in durumu hakkında henüz bir açıklama yapmamıştı, Zalachenko'nun adı da geçmiyor,ondan Gosseberga'da oturan, 66 yaşındaki toprak sahibi olarak bahsediliyordu. Basın onun masum bir kurban olduğunu düşünüyordu.

Mikael okumayı bitirdiğinde, cep telefonunu açıp kontrol etti. Okunmamış yirmi mesaj vardı. Üçü onu aramasını isteyen Erika Berger'dendi. İkisi kız kardeşi Arnika'dan. On dört tanesi değişik gazetelerde çalışan muhabirlerdendi. Biri de Christer Malm'dendi: *İlk trene atlayıp gelersen iyi olur.*

Mikael kaşlarını kaldırdı. Christer Malm'den böylesi bir mesaj gelmesi hiç de olağan değildi. Önceki akşam saat yedide göndermişti. Onu gecenin üçünde arayıp uyandırma isteğini bastırarak internetten tren tarifesine baktı. Stockholm'e giden ilk tren 05.20'deydi.

Yeni bir Word dosyası açtı. Bir sigara yakıp birkaç dakika boş ekrana baktıktan sonra yazmaya başladı.

Adı Lisbeth Salander. İsveç onu, polisin yaptığı basın toplantıları ve gazetelerin attıkları manşetlerden tanıdı. 27 yaşında, 1.50 boyunda. Onun için psikopat, katil, satanist lezbiyen dediler. İsminin etrafında dillendirilen fantezilerin haddi hesabı yoktu. Millennium bu sayısında, devlet memurlarının -hastalıklı bir katili korumak için- Lisbeth Salander'i nasıl harcadıklarını anlatacak.

Bütün dikkatini vererek on beş dakika boyunca yazdı. Dag Svensson ile Mia Bergman'ın cesetlerini bulduğu o geceye ve polisin cinayet şüphelisi olarak Lisbeth Salander'i aramaya başladığı günlere döndü. Akşam gazetelerinin cinayetlerin sado-mazoşist seksle ilgili olmasını ve arkasından satanist lezbiyenlerin çıkmasını umarak attıkları iç gıcıklayıcı manşetlerden alıntılar yaptı.

Saatine bir göz attığında bilgisayarını aceleyle kapattı. Çantasını topladı, resepsiyona indi, hesabı ödedikten sonra bir taksi çağırtrtıp tren istasyonuna gitti.

Mikael Blomkvist doğrudan yemek vagonuna giderek kahve ve sandviç ısmarlayıp oturdu. Dizüstü bilgisayarını açıp, gece yazdığı metni gözden geçirmeye başladı. Metne öylesine dalmıştı ki öksürüp ona eşlik edip edemeyeceğini sorana kadar, Sonja Modig'i fark etmedi. Başını kaldırıp baktı, bilgisayarını kapattı.

"Eve mi?" dedi Sonja Modig.

Mikael başını salladı.

"Sanırım, sen de eve gidiyorsun."

"Meslektaşım bir gün daha kalacak."

"Lisbeth Salander'ın sağlık durumu hakkında bilgin var mı? Son gördüğümde bu yana sürekli uyudum"

"Dün akşam kendine geldi. Doktorlar düzeleceğine inanıyorlar. Müthiş şanslıymış."

Bir süre düşünen Mikael, birden onun için endişelenmediğini fark etti. Yaşayacağından en küçük bir kuşku duymamıştı. Aksini düşünemezdi.

"Dikkat çekici başka bir şey var mı?" diye sordu Mikael.

Sonja Modig şüpheyile baktı. Bu konuda kendisinden çok daha fazla şey biliyor olsa da, bir gazeteciye ne kadar güvenebileceğini bilemiyordu. Diğer yandan,o şimdi Mikael'in karşısında otururken, çok büyük ihtimalle, yüze yakın muhabir Emniyet Genel Müdürlüğü'nde neler döndüğünü keşfetmişlerdi.

"Benden bahsetmeyeceksin," dedi Modig.

"Yalnızca kişisel merakımdan soruyorum."

Modig, Niedermann'ın bütün ülkede, özellikle de Malmö bölgesinde arandığını söyledi.

"Peki, Zalachenko? Onu sorguladınız mı?"

"Evet, sorguladık."

"Ee?"

"Bunu anlatamam."

"Yapma Sonja, Stockholm'e varıp dergiye gittikten en fazla yarım saat sonra neler konuştuğunuzu öğreneceğim. Ayrıca anlatacaklarından tek bir satır yazmayacağım."

Modig başını kaldırıp Mikael'e bakmadan önce uzun süre düşündü.

"Kendisini öldürmeye teşebbüs etti diye Lisbeth Salander hakkında suç duyurusunda bulundu. Lisbeth belki yaralama ya da cinayete teşebbüsten tutuklanabilir."

"Mahkeme büyük ihtimalle bunu meşru müdafaa olarak yorumlayacaktır."

"Umarım öyle olur," dedi Sonja.

"Sanki polis benden farklı düşünüyor gibi," dedi Mikael merakla.

"Bodin... Yani Zalachenko yılan gibi kaygan, her soruya bir cevabı var. Olayların, üç aşağı beş yukarı, dün bize anlattığın gibi geliştiğinden kesinlikle eminim. Salander 12 yaşından beri, sürekli olarak hukukun gazabına uğramış."

Mikael derin bir iç çekerek, "Bu öyküyü yayınlayacağım," dedi.

"Bazılarını rahatsız edecektir."

Modig bir süre tereddütle sustu. Mikael dikkat kesildi.

"Yarım saat önce Bublanski'yle konuştum. Çok fazla bir şey demiyor ama görüldüğü kadarıyla, arkadaşlarını öldürdüğü iddiasıyla Salander'e karşı yöneltilen suçlamalardan vazgeçiliyor. Şimdi dikkatler Niedermann'a yönetilmiş."

"Yani... "

Mikael soruyu havaya asılı bıraktı. Modig omuzlarını silkti.

"Salander soruşturmasını kim üstlenecek?"

"Bilemiyorum. Gosseberga'da yaşananlar her şeyden önce Göteborg'u ilgilendirir. Tahminimce, mahkemeye belge sunmak açısından Stockholm'den birileri de görevlendirilecektir."

"Anlıyorum. Bahse girerim ki bu soruşturma SÄPO'ya havale edilecektir."

Sonja Modig başını salladı.

Tren Alingsås'a varmadan hemen önce Mikael, Modig'e doğru eğildi.

"Sonja... Sanırım bu işin nerelere uzanacağını biliyorsundur. Zalachenko öyküsü, açığa vurulduğunda, büyük bir skandala yol açacaktır. SÄPO'nun adamları Salander'i tımarhaneye kapatmak için psikiyatrlarla iş birliği yaptılar. Şimdi, Salander'in gerçekten akıl hastası ve 1991 yılında zorla hastaneye kapatılmasının adil bir karar olduğunu inatla iddia etmekten başka çareleri yok."

Sonja Modig başını salladı.

"Buna yeltenenlerin tekerlerine çomak sokacağım. Lisbeth, senin benim kadar akıllı. Evet, sıra dışı, tamam, ama zekâsı tartışılmaz."

Mikael söyledikleri Sonja Modig'in zihnine kazınsın diye bir süre sustuktan sonra devam etti.

"Güvenebileceğim, içeriden birine ihtiyacım var."

Modig gözlerinin içine baktı.

"Lisbeth'in psikolojik bir rahatsızlığı olup olmadığına karar verebilecek durumda değilim," dedi.

"Ama haksızlığa uğrayıp uğramadığına karar verebilirsin."

"Ne öneriyorsun?"

"Senden muhbirlik etmeni istemiyorum, yalnızca Lisbeth Salander'in yeni bir hukuksuzluğa kurban gideceğini anlarsan beni haberdar etmeni istiyorum."

Sonja Modig sustu.

"Soruşturmanın teknik ayrıntılarına dair bir şey de istemiyorum. Lisbeth Salander'e

karşı ne tür bir dava açılacağını, davada ne dolaplar döneceğini bilmek istiyorum."

"İşten atılmak için sağlam bir yol."

"Sen kaynaksın. İsmi açık ederek seni asla zor duruma düşürmeyeceğim."

Mikael not defterini çıkartıp bir e-posta adresi yazdı.

"Bu, izi sürülemez bir *Hotmail* adresi. Eğer bir şey anlatmak istersen bu adrese yaz. Kendi e-posta adresini kullanma. Geçici bir adres edin."

Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander cumartesi sabahı saat yedide çalan telefonla uyandı. Televizyondan sesler, karısının günlük işlere başladığı mutfaktan kahve kokusu geliyordu. Eve gece yarısı gelmiş, ancak beş saat uyuyabilmişti. Daha önce tam yirmi iki saat ayakta kalmıştı. Telefona uzanırken gözünden uyku akıyordu.

"Mårtensson, gece nöbeti. Uyanabildin mi?"

"Hayır," dedi Erlander. "Uyumaya vakit bulamadım ki. Ne var?"

"Anita Kaspersson bulundu."

"Nerede?"

"Båros'un güneyinde."

Erlander haritayı gözünün önüne getirdi.

"Güneye doğru gidiyor," dedi. "Ara yolları kullanıyor. Ana yoldan, 180'den Båros'a geçip güneye dönmüş olmalı. Malmö'yü uyardınız mı?"

"Helsingborg, Landskrona, Trelleborg ve Karlskrona'yı da uyardık. Güneye giden feribota da binmiş olabilir."

Erlander yatakta doğrulup ensesini ovdu.

"Yaklaşık bir gündür kaçak. Belki ülkeyi de terk etmiştir. Kaspersson'u nasıl buldunuz?"

"Seglora'nın girişinde bir evin kapısını çalmış."

"Ne?"

"Bir evin... "

"Duydum. Yani yaşıyor?"

"Özür dilerim. Yorgunum doğru düzgün anlatamadım. Anita Kaspersson bu sabah 03.10'da Seglora'da bir villanın kapısını tekmeleyerek, uyumakta olan çocuklu bir ailenin aklını başından almış. Ayakları çıplakmış, neredeyse donmak üzereymiş, elleri arkasından bağlanmış. Şimdi Båros'ta bir hastanede."

"İnanılır gibi değil. Onu sağ bulacağımıza hiçbirimiz inanmıyorduk."

"Bazen şaşırtıcı şeyler oluyor işte."

"Keşke hep böyle şaşırsak."

"Şimdi sıra kötü haberde. Emniyet Müdür Yardımcısı Spångberg bu sabah beşte işe geldi. Hemen uyanmanı ve Kaspersson'u sorgulamak için Båros'a gitmeni emretti."

Günlerden cumartesi olduğundan Mikael, *Millennium*'un yazı işlerinde kimse olmadığını düşündü. Tren Ästarbron'dan geçerken Christer Malm'i arayarak gönderdiği SMS'in ne anlama geldiğini sordu.

"Kahvaltı ettin mi?" diye sordu Christer Malm.

"Trende bir şeyler atıştırdım."

"İyi. O zaman doğrudan bana gel, adamakıllı bir şey hazırlarım."

"Sorun ne?"

"Geldiğinde anlatırım."

Mikael metroya binip Medborgarplatsen durağında inerek Christer'in evine yürüdü. Kapıyı Christer'in erkek arkadaşı Arnold Magnusson açtı. Arnold'la her karşılaştığında, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendini bir reklam afişine baktığı duygusundan kurtaramayan Mikael, yine aynı duyguya kapıldı. Tiyatro kökenli Arnold, İsveç'in en sevilen aktörlerinden biriydi. Onunla gerçekte karşılaşmak Mikael'i biraz şaşırtıyordu. Aslında ünlülerden etkilenen bir tip değildi ama Arnold Magnusson'u televizyon dizileri ve sinema filmlerinde canlandığı karakterlerden, özellikle de çok popüler televizyon dizisindeki huysuz ama adil Komiser Gunnar Frisk karakterinden ayrı tutamıyor, Arnold'un hep Gunnar Frisk gibi davranmasını bekliyordu.

"Selam, Micke," dedi Arnold.

"Merhaba,"

"Mutfakta," dedi Arnold, Mikael'i içeri buyur ederken.

Christer Malm taze kahveyle birlikte krep ve böğürtlen reçeli hazırlamıştı. Mikael ağzının suyu akararak masaya oturdu.

Christer Malm, Gosseberga'da neler yaşandığını merak ediyordu. Mikael kısa bir özet geçti. Soru sırası ona geçtiğinde üçüncü krepini yiyordu.

"Sen Göteborg'dayken *Millenmum*'da küçük bir sorun baş gösterdi," dedi Christer.

"Nasıl bir sorun?"

"Çok önemli bir şey değil. Erika Berger *Svenska Morgon-Posten*'in genel yayın yönetmeni oldu. *Millenmum*'dan dün ayrıldı."

Mikael yeni bir lokmayı ağzına götürürken donup kaldı. Haberi sindirebilmek için birkaç saniye bekledi.

"Niçin daha önce söylememiş ki?" dedi.

"Herkesten önce sana anlatmak istemiş ama sana ulaşmak mümkün değil, haftalardır oraya buraya koşturup duruyorsun. Büyük ihtimalle, Salander olayıyla kafanın yeterince meşgul olduğunu da düşünmüştür. Mikael'den önce kimseye anlatmayayım derken günler geçmiş... Tabii bu arada vicdan azabıyla kıvranıp durmuş. Biz de bir şey fark edemedik."

Mikael gözlerini yumdu.

"Siktir," dedi.

"Seni anlıyorum. Erika ilk önce sana anlatmak isterken, en son sen duydun. Arkandan iş çevrildiğini düşünmeyesin diye, sana durumun nasıl geliştiğini anlatmak istedim."

"Öyle bir şeyi hiç düşünmedim. Vay be! *SMP*'nin yayın yönetmenliği, bu harika bir şey... Ama biz ne yapacağız?"

"Gelecek sayıdan itibaren yayın yönetmenliğini Malin üstlenecek."

"Malin?"

"Tabii bu işi sen üstlenmek istemiyorsan... "

"Hayır, Tanrı korusun."

"Böyle diyeceğini biliyordum. Yani Malin genel yayın yönetmeni oluyor."

"Yardımcısı kim olacak?"

"Henry Cortez. Dört yıldır bizimle çalışıyor, artık bir çaylak değil."

Mikael durumu şöyle bir tarttı.

"İtiraz hakkım var mı?"

"Hayır."

Mikael gevrek gevrek güldü.

"Tamam. Nasıl istiyorsamz öyle olsun. Malin sağlam kız ama kendine güveni yok. Henry biraz fazla desteksiz atar. Neyse biz de gözümüzü onlardan ayırmayız."

"Öyle yaparız."

Mikael susup düşünmeye başladı. Erika'nın yokluğunu hissedecekti. Dergiyi nasıl bir geleceğin beklediğini de bilemiyordu.

"Erika'yı arayıp kutla..."

"Sanırım buna gerek yok."

"Nasıl yani?"

"Şimdi dergide uyuyor. Git uyandır."

Erika Berger odasındaki çekyatın üzerinde derin bir uykuya dalmıştı. Bütün bir gece kitaplığı boşaltmış, yazı masasını toplamış, kişisel eşyalarını ve yanına almak istediği belgeleri dört karton kutuya doldurup paketlemişti. Mikael kapı aralığından uzun süre baktıktan sonra gidip çekyatın kenarına oturarak onu uyandırdı.

"Tanrı aşkına, eğer uyuyacaksan niçin gidip benim evde uyumuyorsun?"

"Merhaba, Mikael," dedi Erika.

"Christer'le konuştum."

Erika bir şey söyleyecekken, Mikael eğilip yanağını öptü.

"Kızdın mı?"

"Çıldırıdım," dedi Mikael kuru bir ifadeyle.

"Üzgünüm. Teklife hayır diyemedim. *Millennium* böylesi ağır bir durumla karşı karşıyayken sizi yalnız bırakmak bana doğru gelmiyor."

"Gemiye terk ediyorsun diye seni suçlayacak en son kişi herhâlde benim. İki yıl önce, dergi şimdikinden çok daha boktan bir durumdayken, seni yüzüstü bırakarak gitmiştim."

"İkisi aynı şey değil. Sen biraz ara verdin. Ben dergiyi sonsuza kadar terk ediyorum ve bunu sizden sakladım. Çok üzgünüm."

Mikael bir süre sustu. Sonra yüzünde solgun bir gülümseme belirdi.

"Zamanı gelmişse, gelmiş demektir. *A woman's gotta do what a woman's gotta do and all that crap.*"

Erika gülümsedi. Mikael, Hedeby'ye giderken, John Wayne'in bu maço sözlerini ona kendisi söylemişti. Şimdi aynı sözleri kadına uyarlayarak söyleyen Mikael, bir elini uzatıp şefkatli bir ifadeyle saçlarını dağıttı Erika'nın.

"Bu deliler evini terk etmek istemeni anlıyorum, ama İsveç'in en tumturaklı moruklar gazetesine yayın yönetmeni olmanı sindirmem biraz zaman alacak."

"Orada bir sürü kız çalışıyor."

"Boş versene. Yöneticiler listesine bir göz at. Her tarafı statüko. Orada çalışmak için kafayı yemiş bir mazoşist olmalısın. Gidip kahve içelim mi?"

Erika doğrulup oturdu.

"Göteborg'da o gece neler oldu?"

"Bütün öyküyü yazıyorum," dedi Mikael. "Biz bu öyküyü yayınladığımızda dananın kuyruğu kopacak"

"Biz değil. Siz."

"Mahkeme gününe denk getireceğiz. Umarım bu öyküyü *SMP*'ye götürmeyi düşünmüyorsunuzdur. *Millennium*'dan ayrılmadan önce Zalachenko hakkında bir şey

yazmanı istiyorum."

"Micke,ben... "

"Son baş makalen. Canın ne zaman isterse o zaman yaz. Büyük ihtimalle mahkemeden önce yayınlanmaz."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Nasıl bir tema düşünüyorsun?"

"Ahlak," dedi Mikael. "On beş yıl önce görevini yapmayan devletin bir meslektaşımızın ölümüne sebep olduğunu anlatacak."

Daha fazla açıklama yapmaya gerek duymadı. Erika onun ne istediğini iyi biliyordu. Bir süre kafasında tarttı. Dag Svensson öldürüldüğünde geminin kaptanı oydu. Birden morali yerine geldi.

"Tamam," dedi. "Son baş makalem."

4. BÖLÜM

9 NİSAN, CUMARTESİ -10 NİSAN, PAZAR

Södertälje Savası Martina Fransson, cumartesi öğlen saat birde artık bir karara varmıştı. Nykvarn ormanında buldukları mezarlar tam bir rezaletti. Paolo Roberto'nun çarşamba günü Ronald Niedermann'la depoda yaptığı kavgadan sonra, Cinayet Masası polisleri gecelerini gündüzlerine katıp çalışmışlardı. Ormanda yaptıkları kazılarda şimdiye kadar üç kişinin cesedini bulmuşlardı, ayrıca Salander'ın kız arkadaşı Miriam Wu'nun kaçırılması ve bir de kundaklama vardı. Strängnäs polisinin sorumluluk bölgesine giren Stallarholmen'deki olayla Nykvarn arasında bağ olduğu kesindi, oradaki olaya Svavelsjö MK'nin önde gelenlerinden Carl-Magnus Lundin de karışmıştı. Lundin şimdi çenesi askıda, bir ayağı alçıda, Södertälje Hastanesi'nde yatıyordu. Sonuçta olaylar ülke genelinde birbirine bağlanıyordu, dolayısıyla son sözü Stockholm söylemeliydi.

Mahkeme savcının tutuklama talebini cuma günü ele almıştı. Deponun *Medimport*'un sahibi, Magge Lundin'in kuzeni, Anneli Karlsson'a ait olduğu teyit edilmişti. 52 yaşındaki Karlsson, İspanya'da yaşıyordu, herhangi bir suç kaydı yoktu.

Martina Fransson ön soruşturma dosyasını kapadı. Hâlâ aydınlatılması gereken şeyler vardı, mahkemeden önce, en az yüz sayfalık bir ek daha girerdi dosyaya. Martina Fransson kararını vermişti ama hâlâ bazı soruların cevaplanması gerekiyordu. Polis meslektaşlarına döndü.

"Miriam Wu'nun kaçırılmasıyla ilgili Lundin'e dava açabilmek için elimizde yeterince delil var. Paolo Roberto, yük minibüsünü sürenin o olduğunu teşhis etti. Ayrıca Lundin'i kundaklamadan da tutuklayabilirim. Ormanda bulduğumuz üç cesetle ilgili olarak cinayete karışmaktan da dava açabiliriz ama hiç değilse cesetler teşhis edilene kadar bunu bir kenara koyacağız."

Polisler başlarını salladı. Bu bekledikleri bir karardı.

"Sonny Nieminen'i ne yapacağız?"

Martina Fransson, Nieminen'in masada duran dosyasını karıştırdı.

"Göz yaşartıcı bir geçmişi var. Soygun, ruhsatsız silah taşıma, yaralama, ağır yaralama, uyuşturucu. Stallarholmen'de Lundin'le birlikteymiş. Bence bu işe kesinlikle katılmıştır; aksi düşünülemez. Ama sorun şu ki elimizde onu içeri tıkacak bir delil yok."

"Nykvarn'daki depoya hiç gitmediğini iddia ediyor," dedi Södertälje'den gelen Cinayet Masası komiseri. "Lundin'in Stallarholmen'de ne işi var bilmiyormuş, o yalnızca bir motosiklet turuna çıktıklarını sanıyormuş."

Martina Fransson davayı Stockholm'deki Savcı Richard Ekström'e havale edip edemeyeceklerini merak ediyordu.

"Nieminen neler olduğunu açıklamayı ve suçlamaları şiddetle reddediyor," diye devam etti komiser.

"Evet, hatta Lundin'le birlikte asıl mağdur kendileriymiş gibi davranıyorlar," dedi Martina. Parmaklarını sinirli bir şekilde, trampet çalar gibi masaya vuruyordu.

"Lisbeth Salander..." diye devam etti. Sesinde gizlemediği bir tereddüt vardı. "Neredeyse ergenliğe yeni girmiş gibi görünen, 1.50 boyunda bir kızdan bahsediyoruz. Lundin'i de Nieminen'i de tepeleyecek cüssede bir kız değil."

"Tabii silah kullanmadığını varsayarsak. Fiziki eksikliğini bir tabancayla kapatabilir"

"Ama olayların seyri öyle göstermiyor."

"Evet. Göz yaşartıcı sprey kullanıp Lundin'in hayalarına öyle bir tekine atmış ki bir topunu patlatmış, üstelik çenesini de dağıtmış. Lundin ayağına mermiyi bunlardan sonra yemiş. Ama bence tabanca Lisbeth'in değil."

"Adli tıp, Lundin'in vurulduğu silahı inceledi. P-83 Wanad, Makarov tabancasıyla aynı kurşunu atıyor. Üzerinde Salander'in parmak izi var. Buna bakarak tabancanın ona ait olduğunu söyleyebiliriz."

"Orası öyle ama silah dört yıl önce Örebro'daki bir silah dükkânından çalınmış. Hırsız daha sonra yakalanmış ama silah ele geçirilememiş. Uyuşturucu problemi olan hırsız Svavelsjö MK grubuna takılıyormuş. Bence silah ya Lundin'in ya da Nieminen'in."

"Şöyle olabilir: Silah Lundin'indir. Salander bir biçimde onun elinden almaya çalışırken silah patlamış, kurşun Lundin'in ayağına isabet etmiştir. Demek istediğim, adam hâlâ yaşadığına göre onu öldürmeyi düşünmemiş."

"Ya da kimbilir, Lundin'in ayağına sadist bir dürtüyle ateş etmiştir. Ama Nieminen'i nasıl halletti? Görüldüğü kadarıyla onda bir şey yok."

"Aslında bir yara var. Göğüs kafesinde, yanık yarası."

"Ee?"

"Tahminen elektrik tabancası."

"Yani Salander elektrik tabancası, tabanca ve göz yaşartıcı sprey taşıyordu. Bunların toplam ağırlığı nedir? Hayır, silah kesinlikle Lundin ya da Nieminen'in. Belli ki Salander onlardan birinin elinden almış. Lundin'in nasıl vurulduğunu içlerinden biri anlatana kadar bilemeyeceğiz."

"Tamam."

"Lundin daha önce bahsettiğim nedenle tutuklandı. Ama Nieminen'i tutuklamak için elimizde hiçbir şey yok. Yani öğleden sonra onu serbest bırakmayı düşünüyorum."

Sonny Nieminen karakoldan çıktığında boktan bir durumdaydı. Dili damağı kurumuştı, önce bir büfeye uğrayıp koca bir şişe suyu kafasına dikti, bir paket sigara aldı. Cep telefonunun baterisini kontrol ettikten sonra Hans-Åke Waltari'yi aradı. Otuz üç yaşındaki Waltari, Svavelsjö MK'nin hiyerarşisinde üçüncü sıradaydı. Waltari ancak dördüncü çalıştan sonra cevap verdi.

"Nieminen. Dışarıdayım."

"Tebrikler."

"Neredesin?"

"Nyköping."

"Ne bok yemeye oradasın?"

"Sen ve Magge kodese girince araziye uyup, ne olacak görelim dedik."

"İyi, gördünüz işte. Diğerleri nerede?"

Hans-Åke Waltari, Svavelsjö MK'nin diğer beş üyesinin nerede olduklarını anlattı. Nieminen'in öfkesi dinmemişti.

"Siz karılar gibi saklanırken işleri hangi pislik yürütecek?"

"Haksızlık ediyorsun ama. Sen ve Magge ne bok olduğunu bilmediğimiz bir işin peşine düşüyor, sonra polisin aradığı o kaltakla çatışmaya giriyorsunuz. Magge vuruluyor, sen de kodesi boyluyorsun. Arkasından da polis Nykvarn'da mezar kazmaya başlıyor."

"Ee?"

"Ee'si, Magge ile senin başka neler gizlediğinizi merak ediyoruz."

"Ne bok gizlemiş olabiliriz? Şirketin bütün işlerini biz yürütüyoruz."

"Ama bana kimse şu mezarlardan bahsetmedi. Cesetleri bulunan adamlar da kim?"

Sonny Nieminen dilinin ucuna gelen ağır sözcükleri engelledi. Waltari mankafanın biriydi ama kavga edecek zaman değildi. Şimdi en kısa sürede adamları bir araya getirmeliydi. Ayrıca beş polis sorgusunda her şeyi inkâr ettikten sonra, karakola yalnızca beş yüz metre uzakta, telefonda gevezelik etmek akıllı bir adamın yapacağı şey değildi.

"Siktir et şimdi cesetleri," dedi. "Hiçbir fikrim yok. Ama Magge boka battı. Bir süre içeride kalacak, onun yokluğunda şef benim."

"Peki, ne olacak şimdi?"

"Siz böyle yeraltına çekilmişken, mallara kim bakıyor?"

"Benny Karlsson işlere bakmak için kulüpte kaldı. Siz yakalandığınızda polis kulüpte arama yaptı, bir şey bulamadılar."

"Benny K," diye patladı Nieminen. "Onun ağzı hâlâ süt kokuyor."

"Hemen öfkelenme. Magge ile senin arkadaşlık ettiğiniz şu zebani de onunla birlikte."

Sonny Nieminen birden buz kesti. Etrafına acele bir göz atıp büfenin önünden birkaç metre uzaklaştı.

"Ne dedin?" dedi sesini alçaltarak.

"Şu sarışın şeytan birdenbire ortaya çıkıp saklanmak için yardım istedi."

"Lanet olsun, Waltari, onu bütün ülkede polis katili diye arıyorlar."

"Evet... O da bunun için saklanmak istiyor. Ne yapacağız? O sizin arkadaşınız."

Nieminen bir süre gözlerini kapadı. Ronald Niedermann Svavelsjö MK'ye bir sürü iş getirmiş, yıllardır hatırı sayılır miktarda para kazanmışlardı. Ama kesinlikle arkadaşları değildi. Tehlikeli bir psikopattı. Ayrıca bu psikopat bütün ülkede harıl harıl aranıyordu. Ona bir saniye olsun güven duymamıştı. En iyisi kafasında bir mermiyle cesedinin bulunmasıydı. O zaman polis baskısı hiç değilse bir parça hafiflerdi.

"Ee, nereye götürdünüz?"

"Benny K ilgileniyor. Viktor'a götürdü."

Ekonomi "uzmanı" ve kulübün kasası olan Viktor Göransson, Järna'nın hemen dışında oturuyordu. Lise düzeyinde hesap yapmayı öğrendikten ve biraz da kendini geliştirdikten sonra, Yugoslavyalı bir barlar kralına ekonomi danışmanı olmuştu. 1990'ların başında, kral ve çetesiyle birlikte dolandırıcılıktan hapsi boylamış ve orada Magge Lundin'le tanışmıştı. Svavelsjö MK'nin üyelerinden bir tek o takım elbise ve kravatla dolaşırdı.

"Waltari, hemen arabaya atlayıp Södertälje'ye git. Kırk beş dakika sonra banliyö tren istasyonunun önünde buluşalım."

"Hoppala. Bu telaş niye?"

"Çünkü duruma hemen el koymalıyız."

Hans-Åke Waltari, Svavelsjö'den çıkarlarken Nieminen'e göz ucuyla baktı, kedi gibi sessizce oturuyordu. Magge Lundin'den farklı olarak, Nieminen kolay idare edilir biri değildi. Yakışıklıydı, uysal bir görünümü vardı ama ateşi çabuk yükselen, tehlikeli bir hergeleydi. Özellikle de içtiğinde. Şimdi ayıktı ama Waltari onun liderliğindeki bir gelecekte endişeleniyordu. Magge bir yolunu bulup Nieminen'i hizaya getirmesini biliyordu ama artık o yoktu

Benny K'yi kulüp binasında bulamadılar. Nieminen onu cep telefonundan' iki defa aradı ama cevap alamadı.

Nieminen'in kulüp binasından iki kilometre uzaktaki evine gittiler. Polis evde arama yapmış, ama Nykvarn'daki soruşturmada işlerine yarayacak bir şey bulamamıştı. Hatta hiçbir suç unsuruna rastlanmamıştı, Nieminen'in serbest bırakılmasının nedeni de buydu.

Nieminen duş alıp elbiselerini değiştirirken Waltari mutfakta oturup sabırla bekledi.

Daha sonra Nieminen'in evinin arkasındaki ormana girip yüz elli metre kadar yürüdüler. Toprağı kazarak yüzeye yakın bir yerden bir sandık çıkardılar. Sandıkta beş yarı otomatik tabancayla birlikte, tam otomatik bir AK5, çok sayıda mermi ve yaklaşık iki kilo kadar da patlayıcı vardı. Bunlar Nieminen'in küçük cephaneliği idi. Tabancalardan ikisi, Lisbeth Salander'in Stallarholmen'deki kavgada Nieminen'den aldığı tabancayla aynı kafilenden, Polonya yapımı P-83 Wanad'dı.

Lisbeth Salander aklına her geldiğinde Nieminen huzursuz oluyordu. Nezarethanedeyken, Nils Bjurman'ın yazlığının önünde yaşananları tekrar tekrar düşünmüştü.

Orada yaşananlar aklının ucundan bile geçmezdi. Magge Lundin'le birlikte Nils Bjurman'ın evini yakmaya gitmişlerdi. Emri o lanet olası sarışın zebani vermişti. Orada, o zilli Salander'le karşılaşmışlardı; 1.50 boyunda, çöp gibi bir kızdı. Nieminen kaç kilo olduğunu merak etmişti hep. Sonra ikisinin de beklemediği bir şiddet patlamasıyla çok boktan bir duruma düşmüşlerdi.

Olayların nasıl geliştiğini iyi hatırlıyordu. Salander, Magge'nin yüzüne bir tüp göz yaşartıcı sprey püskürttükten sonra, biri hayasma, diğeri çenesine olmak üzere iki tekme yapıştırmıştı. Bu tekmelerin etkili olması için fazla kas gücü gerekmezdi. *Magge'yi gafil avladı. Bu anlaşılır bir şey.*

Ama daha sonra Lisbeth onu da tepelemişti, Sonny Nieminen'i! Benim diyen delikanlının kavgaya girmekten çekineceği adamı. Çok hızlı hareket etmişti. Silahını çekmesine fırsat vermeden, sanki bir sivrisineği ezermiş gibi, aşağılayıcı bir şekilde devre dışı bırakmıştı Nieminen'i. Elektrik tabancasıyla yapmıştı bunu. Bu kız...

Kendine geldiğinde neredeyse hiçbir şey hatırlayamıyordu Nieminen. Magge ayağından vurulmuş, polisler gelmişti. Polislerin Södertälje ve Strängnäs arasında yaptıkları bir sürü gevezelikten sonra Södertälje Polis Merkezi'nin hücresinde bulmuştu kendini. Lisbeth Salander, Magge Lundin'in Harley-Davidson'ını çalıp ortallardan kaybolmuştu. Üstelik Nieminen'in deri ceketinden Svavelsjö MK'nin logosunu kesip almıştı. Bar kuyruğunda bekleyenlerin yana çekilip ona yol vermeleri için bu sembolü görmeleri yeterdi. Normal bir İsveçlinin anlayamayacağı bir statü sembolüydü bu logo. Lisbeth onu aşağılamıştı.

Sonny Nieminen'in içi içini yiyordu. Polis sorgusunda susmuştu. Lisbeth Salander adı artık onun için hiçbir anlam ifade etmeyene kadar, Stallarholmen'de yaşananları hiç kimseye anlatamazdı. Lisbeth, Magge Lundin'in ilgilendiği küçük bir ayrıntıydı sadece; bu işi başlarına o lanet Niedermann sarmıştı. Bu kızdan iliklerine kadar nefret ettiğini fark ederek şaşırırdı. Aslında soğukkanlı ve temkinliydi. Bu utanç lekesinden kurtulmak için gelecekte eline elbette bir fırsat geçecekti, bundan emindi. Ama önce Salander ve Niedermann'ın Svavelsjö MK'de yol açtıkları karmaşaya bir son vermek gerekiyordu.

Nieminen, Polonya yapımı iki silahı aldı, şarjörlerine mermi doldurup birini Waltari'ye verdi.

"Bir planımız var mı?"

"Şu Niedermann'la biraz konuşacağız. O bizden biri değil, şimdiye kadar da hiç polise düşmedi. Yakalandığında nasıl davranacağından emin değilim, konuşursa hepimiz kodesi boylarız. Şimdi gidip eşeği sağlam kazığa bağlamamız gerek."

"Yani onu..."

Nieminen, Niedermann'ın ortadan kaldırılmasına çoktan karar vermişti ama Niedermann'ın kaldığı yere gitmeden Waltari'yi ürkütmek istemiyordu.

"Bilemiyorum. Hele bir nabzını yoklayalım. Eğer hemen yurt dışına kaçma gibi bir planı varsa yardım ederiz. Yakalanma riski olduğu sürece bizim için bir tehdit."

Nieminen ile Waltari, Viktor Göransson'un Järna'nın dışındaki evine vardıklarında karanlık çöküyordu. Evde ışığın olmaması iyi bir işaret değildi. Bir süre arabanın içinde kalıp beklediler.

"Belki dışarı çıkmışlardır," dedi Waltari.

"Tabii ya, Niedermann'la bara gitmişlerdir," dedi Nieminen arabanın kapısını açarken.

Dış kapı kilitli değildi. Işıkları açarak odadan odaya dolaştılar. Temiz ve tertipli bir evdi. Bu, büyük ihtimalle, adı her neydiyse, Göransson'un birlikte yaşadığı kızın eseri idi.

Göransson ile kız arkadaşını bodrumda, çamaşırhane olarak kullanılan yerde buldular.

Nieminen eğilip cesetleri inceledi. Bir parmağıyla adım hatırlayamadığı kadına dokundu. Buz gibi ve kaskatıydı. Demek ki en az yirmi dört saat önce öldürülmüşlerdi.

Nieminen'in nasıl öldürüldüklerini anlaması için patolog raporuna ihtiyacı yoktu. Kızın başı yüz seksen derece bükülerek boynu kırılmıştı. Üzerinde kot pantolon ve tişört vardı. Görüldüğü kadarıyla başka bir yerinde darbe izi yoktu.

Bununla birlikte Göransson'un üzerinde yalnızca külot vardı. Bütün vücudu kelimenin tam anlamıyla haşat edilmişti. İki kolu sanki bükülerek kırılmış iki dal parçası gibi tuhaf bir şekil almıştı. Uzun süren bir eziyete, daha doğrusu işkenceye maruz kaldığı ortadaydı. Nieminen'in anlayabildiği kadarıyla öldürücü darbeyi boğazına almıştı, gırtlığı içine göçmüştü.

Sonny Nieminen doğruldu, bodrumun merdivenlerini tırmanarak, onu izleyen Waltari'yle birlikte dışarı çıktı. Evden elli metre kadar ilerideki ahıra gittiler. Nieminen bir darbeye asma kilidi kırıp ahırın kapısını açtı.

İçeride 1991 model, koyu mavi bir Renault vardı.

"Göransson'un arabası neydi?"

"Saab."

Nieminen iç çekti. Cebinden bir anahtar çıkardı, ahırın iç taraflarındaki bir kapıyı açtı. Çok geç kaldığını anlaması için etrafına şöyle bir göz atması yetti. Silah dolabının ağır kapısı açıktı.

Nieminen yüzünü buruşturdu.

"Yaklaşık 800.000 kron," dedi.

"Ne?"

"Svavelsjö MK'nin bu dolapta yaklaşık 800.000 kronu vardı. Bizim paramız."

Svavelsjö MK'nin kasasında yatırım yapılarak temizlenmeyi bekleyen paradan yalnızca üç kişinin haberi vardı. Viktor Göransson, Magge Lundin ve Sonny Nieminen. Niedermann kaçaktı, paraya ihtiyacı vardı ve çetenin paralarının Göransson'da olduğunu biliyordu.

Nieminen kapıyı kapattı ve ağır adımlarla ahırdan dışarı çıktı. Başlarına gelen felaketi düşünüyordu. Svavelsjö MK'nin bir kısım gelirleri onun ulaşabileceği değerli kâğıtlardı. Diğer bir kısmıysa ancak Magge Lundin'in yardımıyla yeniden organize edebilecekleri yatırımlardı. Ama yatırımların büyük bir kısmı, eğer bu konuda Magge Lundin'e anlaşılır bilgiler vermediyse, yalnızca Göransson'un kafasındaydı. Nieminen, bunları Magge Lundin'in bildiğinden emin değildi; Magge ekonomiden hiçbir bok anlamazdı. Nieminen, Svavelsjö MK'nin gelirlerinin yüzde 60'ını artı Göransson'u kaybettiklerinin farkındaydı. Bu yıkıcı bir darbeydi. Her şeyden önce günlük işlerini yapabilmeleri için nakit paraya ihtiyaçları vardı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Waltari.

"Şimdi gidip neler olduğunu polise anlatacağız."

"Polise mi gideceğiz?"

"Evet, başka ne bok yiyebiliriz. Evin her tarafında benim parmak izlerim var. Göransson ve onun amcığının hemen adli tıbbı gönderilmesi ve böylece ben kodesteyken öldürüldüklerinin anlaşılması gerekir."

"Tamam, çıktım."

"İyi. Hemen Benny K'yı bul, onunla konuşmak istiyorum, tabii hâlâ yaşıyorsa. Sonra da şu Ronald Niedermann denilen adamı arayacağız. Kuzeyde ilişkide olduğumuz bütün kulüpler gözlerini dört açıp bu adamı arayacaklar. O zebaninin başını altın bir tabakta istiyorum. Büyük ihtimalle Göransson'un Saab'ını kullanıyordur. Plakası neyse bana bildir."

Lisbeth Salander, cumartesi günü öğleden sonra ikide uyandı. Bir doktor parmağıyla onu dürtüyordu.

"İyi günler' dedi. "Adım Benny Svantesson, doktorum. Ağrın var mı?"

"Evet," dedi Lisbeth Salander.

"Birazdan bir ağrı kesici alacaksın, ama önce seni muayene etmek istiyorum."

Doktor Lisbeth Salander'in berelenmiş bedeninin orasına burasına dokunarak muayene etti. Lisbeth Salander çok rahatsız olmuştu ama kavga etmektense sessiz kalmanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Durumum nasılmış?" diye sordu.

"Herhâlde düzelecek," diyen doktor kısa birkaç şey daha ekledikten sonra ayağa kalktı ama bunlar pek de aydınlatıcı şeyler değildi.

Doktor odadan çıktıktan sonra bir hemşire Lisbeth Salander'in lazımlığı kullanmasına yardım etti. Lisbeth tekrar uykuya daldı.

Alexander Zalachenko, namı diğer Karl Axel Bodin öğle yemeğinde sıvı şeyler aldı. Yüzündeki kasların en küçük bir hareketinde çenesinde ve yanak kemiklerinde keskin acılar hissediyordu. Bir şey çiğnemesi düşünülemezdi bile. Gece yapılan ameliyattan sonra çenesi titanyum askıya alınmıştı.

Bununla birlikte ağrıları dayanamayacağı ölçüde değildi. Zalachenko acıya alışkındı. On beş yıl önce arabasının içinde meşale gibi yandığı o günden sonra çektiği acılardan daha ağır olamazdı. Tedaviden sonra acı dolu bir süreç yaşamıştı.

Doktorlar hayati tehlikeyi atlattığını söylüyorlardı ama aldığı yaraların ciddiyetini ve yaşını hesaba katarak birkaç gün daha yoğun bakımda kalmasına karar vermişlerdi.

O cumartesi dört ziyaretçisi vardı.

Saat on civarında Cinayet Masası Komiseri Erlander ziyaret etmişti. Bu defa yanında şıllık Sonja Modig yoktu. Onun yerine Modig'den çok daha sevimli olan polis memuru Jerker Holmberg vardı. Yaklaşık olarak bir akşam önce Ronald Niedermann hakkında sordukları soruların aynılarını sordular. Zalachenko, bu konuda kafasında kurduğu öyküden bir adım gerilemedi ve hiç hata yapmadı. Kadın ticareti ve diğer yasa dışı faaliyetlerle ilişkisine dair bütün iddiaları reddederek hiçbirinden haberinin olmadığını söyledi. O hastalık sebebiyle emekli olmuştu ve polislerin sözünü ettiği şeyleri ilk defa duyuyordu. Ronald Niedermann'ı suçladı ve o polis katilinin yakalanabilmesi için yardım önerdi.

Bununla birlikte polise pratikte yardım edebileceği çok fazla şey de yoktu. Niedermann'ın kimlerle takıldığını ve saklanmak için kimlere başvurabileceğini bilmiyordu.

Saat on bir civarında savcılık makamından gelen biri Lisbeth Salander'e eziyet ettiği ve öldürmeye teşebbüs ettiği için hakkında soruşturma açıldığını bildirdi. Zalachenko, bu yöndeki iddiaları, kurbanın kendisi olduğu ve asıl Lisbeth Salander'in onu öldürmeye çalıştığı iddiasıyla reddetti. Savcılık temsilcisi ona avukat atayabileceklerini söyledi.

Zalachenko bunu düşünecekti.

Aslında Zalachenko'nun bu öneriyi kabul etmek gibi bir niyeti yoktu. Onun zaten bir avukatı vardı. Sabah ilk yaptığı iş, bu avukatı arayarak en kısa zamanda hastaneye gelmesini istemektir. Hasta yatağının yanındaki üçüncü ziyaretçi işte bu avukat, yani Martin Thomasson'du. Kaygılı bir yüz ifadesiyle odaya giren Thomasson, elini aralarından geçirerek ince sarı saçlarını geriye attı, gözlüğünü düzeltti ve müvekkilinin elini sıktı. Tombul, sevimli bir adamdı. Yugoslav mafyasının işlerine baktığından şüphelenildiği için hakkında bir soruşturma yürütülüyordu. Ama aldığı davaları kazanmasıyla da ünlenmişti.

Zalachenko beş yıl önce sahibi, olduğu Liechtenstein'daki küçük şirketinin fonlarını yeniden yapılandırmaya ihtiyaç duyduğunda, bir tanıdığına tavsiyesiyle Thomasson'la ilişkiye geçmişti. Söz konusu olan fonlar büyük miktarda değildi ama Thomasson inanılmaz bir beceri göstermiş, Zalachenko'yu vergi vermekten kurtarmıştı. O günden sonra Zalachenko, Thomasson'a birkaç iş daha vermişti. Thomasson paraların, yeraltı faaliyetlerinden geldiğini biliyordu ama bu onu rahatsız etmiyordu. Zalachenko bütün faaliyetlerinin Niedermann'la ortak oldukları yeni bir şirkette yapılandırılmasına karar vermişti. Thomasson'a işin ekonomik bölümünü idare eden üçüncü, gizli ortak olmasını önermişti. Thomasson da bu öneriyi hiç itiraz etmeden kabullenmişti.

"Vay be, Bay Bodin, pek iyi görünmüyorsunuz."

"Ağır eziyetlere maruz kaldım, canımı zor kurtardım," dedi Zalachenko.

"Görüyorum, anladığım kadarıyla şu Lisbeth Salander denen kızın işi."

"Ortağımız Niedermann, başını ciddi bir belaya soktu," dedi Zalachenko sesini alçaltarak.

"Anlamıştım."

"Polisler benim de bazı şeylere karıştığımdan şüpheleniyor... "

"Tabii ki sizin hiçbir ilginiz yok. Siz bir kurbansınız. Basında böyle bir imaj oluşturmamız gerekiyor. Bayan Salander'in zaten kötü bir imajı var... Ben bu işe bakacağım."

"Teşekkürler."

"Ama ben bir ceza avukatı değilim. Uzman bir avukatın yardımına ihtiyacınız olacak. Güvenebileceğiniz bir avukat bulacağım."

Günün dördüncü ziyaretçisi cumartesi akşamı saat on birde geldi. Kimliğini gösterip acil bir durum olduğunu söyleyerek hemşirelerden izin aldı. Hemşireler onu Zalachenko'nun odasına götürdüler. Hâlâ uyanık olan Zalachenko, düşüncelere dalmıştı.

"İsmim Jonas Sandberg," diyerek elini uzattı adam. Zalachenko kendine uzanan eli havada bıraktı.

Bu otuz beş yaşlarında bir adamdı. Saçlarıkum rengine boyanmıştı, bir kot pantolon, kareli bir gömlek ve deri bir ceket giymişti Zalachenko onbeş saniye sessizce inceledi adamı.

"Ben de sizden biri ne zaman boy gösterecek diye merak ediyordum."

"SÄPO adına çalışıyorum," dedi Sandberg kimliğini göstererek.

"Hiç sanmam," dedi Zalachenko.

"Pardon?"

"Belki SÄPO'da memursun ama onlar adına çalıştığından şüpheliyim."

Jonas Sandberg bir süre sustu, etrafını inceledi, ziyaretçi sandalyesini çekerek oturdu.

"Dikkat çekmemek için bu kadar geç geldim. Sana nasıl yardım edebileceğimizi konuştuk. Neler olabileceği konusunda açık bir fikre varmamız gerekiyor. Ben olanlar hakkında senin görüşünü dinlemeye geldim. Eğer ne yapmak istediğini anlayabilirsek, ortak bir strateji geliştirebiliriz."

"Peki, şu sizin stratejiniz... Nasıl bir stratejiymiş bu?"

Jonas Sandberg hasta yatağındaki adama düşünceli bir ifadeyle baktıktan sonra ellerini iki yana açtı.

"Bay Zalachenko... Korkarım yol açacağı zararlara göz yumamayacağımız bir süreç başladı. Durumu kendi aramızda tartıştık. Gosseberga'daki mezarı ve Salander'in aldığı üç kurşun yarasını görmezlikten gelmek o kadar kolay olmayacak ama bütün umutlar da tükenmiş değil. Kızınızla aranızdaki çatışma, korkularınızı ve işin nasıl böylesi dramatik boyutlara ulaştığını açıklayabilir. Ama korkarım ki bir süre cezaevinde kalacaksınız."

Zalachenko birden tuhaf bir coşkuya kapıldı. Eğer içinde bulunduğu durum müsaade etse kahkahalar atacaktı. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı, daha fazlası korkunç acılara neden oluyordu.

"Yani ortak stratejimiz bu ha!"

"Bay Zalachenko, zararı en aza indirmek diye bir kavramın bilincindesinizdir Sanırım. Ortak bir karara varmak zorundayız. Bizim iktidarımızın yettiği kadarıyla, avukat tutmak da dâhil ne gerekiyorsa yapacağız, ama bunun için iş birliği ve birtakım garantilere ihtiyacımız var."

"Size tek bir garanti verebilirim, bu iş atlatılacak." Kollarım iki yana açtı. "Niedermann günah keçisi olacak ve size onun asla yakalanmayacağını garanti ederim."

"Ama teknik kanıtlar... "

"Sıçarım teknik kanıtlara! Bütün sorun, soruşturmanın nasıl yürütüleceği ve gerçeklerin nasıl sunulacağı. Benim garantim şu...Eğer beni bu boktan kurtarmazsanız basını buraya çağırıp bir basın toplantısı düzenleyeceğim. İsimleri, tarihleri, olayları

hatırlıyorum. Sana benim kim olduğumu hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Ama anlamıyorsunuz..."

"Yoo, çok iyi anlıyorum. Sen Yalnızca bir emir erisin. Söylediklerimi şefine ilet, o bunu anlayacaktır. Ona, her şeyin elimde bir kopyası olduğunu söyle. Her şeyin! Sizi yerin dibine sokarım."

"Anlaşmak zorundayız."

"Bu konuşma bitti, şimdi buradan defol! Ve onlara bu konuyu tartışmak için bir dahaki sefere adam gibi birini göndermelerini söyle."

Zalachenko başını çevirerek ziyaretçisiyle göz temasını kesti. Jonas Sandberg kısa bir süre Zalachenko'ya baktıktan sonra omuzlarını silkip ayağa kalktı. Odanın kapısına ulaştığında Zalachenko'nun sesini yeniden duydu.

"Bir şey daha!"

Sandberg ona döndü.

"Salander!"

"Ee, ne olmuş ona?"

"O ortadan kaldırılacak."

"Ne demek şimdi bu?"

Sandberg, Zalachenko'nun bir süre gülümsemeye çalıştığını gördü.

"Anladığım kadarıyla siz süt çocukları onu öldüremeyecek kadar hassassınız. Yoksa bunu yapacak imkânlardan yoksun musunuz? Bu işi kim yapacak... Sen mi? O ortadan kaldırılmalı. Şahitliği geçersiz hâle getirilmeli. Hiç olmazsa ömür boyu akıl hastanesine kapatılmalı."

Lisbeth Salander, odasının önündeki koridordan gelen ayak seslerini dinledi. Jonas Sandberg ismi ona bir şey ifade etmiyordu ve onun ayak seslerini de ilk defa duyuyordu. Yattığı odanın kapısı, bütün bir akşam açık durmuş, hasta bakıcılar on dakikada bir kontrole gelmişlerdi. Adamın geldiğini duymuş ve hemen kapısının önünde, acil bir iş için Karl Axel Bodin'i görmesi gerektiğini hemşirelere açıklarken dinlemişti. Konuşmalardan kimliğini gösterdiğini anlamış ama ismi hakkında ya da kimliğin cinsi hakkında ona ipucu veren bir konuşma geçmemişti.

Hasta bakıcı adama beklemesini söyleyerek, Karl Axel Bodin'in uyanık olup olmadığını kontrol etmeye gitmişti. Bütün bunlardan, adamın ikna edici bir kimliğe sahip okluğu sonucunu çıkartan Lisbeth Salander, hasta bakıcının koridorun sol tarafındaki odaya ulaşmak için on yedi adım attığını, adamınsa aynı mesafeyi on dört adımda geçtiğini kafasına kaydetmişti. Demek ki Zalachenko'nun odası kendi odasından ortalama 15,5 adım ötedeydi. Bir adım altmış santimetre diye düşünülürse, Zalachenko

ile arasındaki mesafe 930 cm olmalıydı. *Tamam, şuna yaklaşık on metre diyelim.* Yattığı odanın genişliğinin yaklaşık beş metre olduğunu tahmin eden Salander, Zalachenko'nun ondan iki kapı ötede yattığına karar verdi.

Yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran yeşil rakamlı elektronik saate göre adamın ziyareti tamı tamına on dakika sürmüştü.

Jonas Sandberg odasından çıktıktan sonra Zalachenko uzun süre uyanık kaldı. İsveç'in amatör istihbarat ajanlarının, gereksiz yere, sahte isim kullanmaya özen gösterdiklerini bildiğinden, Jonas Sandberg isminin sahte olduğundan emindi. Jonas'tan, ya da adı her neydiyse, edindiği ilk izlenime göre Servis, içinde bulunduğu durumun farkındaydı. Medyanın ilgisi dikkate alınırsa bu durumdan kurtulmak o kadar da kolay değildi. Bu ziyaret endişelendiklerinin göstergesiydi. Endişelenmeliydiler de.

Lehinde ve aleyhindeki durumları tarttı, avantaj ve dezavantajlarını kafasında bir sıraya soktu. Durum boka sarsa bile kendini kurtarabilirdi. En ideal durum, kendisinin Gosseberga'daki evinde, Niedermann'ın yurt dışında güvende, Lisbeth Salander'in de mezarda olmasıydı. Neler olduğunu rasyonel bir şekilde açıklayabilse de Lisbeth'in mezardan nasıl çıktığını, nasıl çiftliğe geldiğini ve iki balta darbesiyle hayatını nasıl mahvettiğini bir türlü anlayamıyordu. Bu kız inanılmaz dayanıklıydı.

Bununla birlikte Ronald Niedermann'a ne olduğunu, Salander'in işini bitirmek dururken niçin arkasını dönüp kaçtığını çok iyi anlıyordu. Niedermann'ın kafasında bir tahtanın eksik olduğunu, halüsinasyonlar ve hayaletler gördüğünü biliyordu. Niedermann'ın akıl dışı tepkiler verdiği ve korkudan altına ettiğine birkaç kez şahit olmuştu.

İşte Zalachenko'yu endişelendiren de buydu. Ronald Niedermann, hâlâ yakalanmadığına göre şimdilik rasyonel davranıyor demektir. Büyük ihtimalle Tallinn'e gidecek, Zalachenko'nun ilişkide olduğu suç imparatorluğundan korunma isteyecekti. Zalachenko, Niedermann'ın dağılabileceği ihtimalini bir türlü kafasından atamadığı için endişeliydi. Polisler peşindeyken, o akıl dışı sanrılara kapılarak yanlış yaparsa başı ciddi belaya girerdi. Teslim olmayacağı açıktı, bu da ya daha fazla polis ya da Niedermann ölecek demektir.

Zalachenko, bunu düşündükçe huzursuz oluyordu. Niedermann'ın ölmesini istemiyordu, o onun oğluydu. Ama diğer yandan Niedermann'ın canlı yakalanmaması gerektiği bir gerçektir. Niedermann daha önce hiç karakola düşmemişti. Onun sorguda nasıl davranacağını kestiremiyordu, daha da kötüsü Niedermann'ın susmayı beceremeyeceğini düşünüyordu. Dolayısıyla polis tarafından öldürülmesi canlı yakalanmasından daha iyiydi. O zaman oğlu için yas tutardı ama aksi hâlde kendisi ömür boyu cezaevinde kalırdı.

Niedermann 48 saattir yakalanmamıştı, bu iyiydi. Aklının iyi çalıştığının göstergesiydi. Yenilmez bir Niedermann'ın göstergesiydi.

Uzun vadeli düşünülürse endişelenecek başka bir şey daha vardı. Zalachenko'dan talimat almadan hayatını nasıl sürdürecekti? Uzun yıllar boyunca, onu

yönlendirmediğinde ya da dizginlerini gevşek bıraktığında, ne yapacağını şaşırdığına ve kararsız kaldığına şahit olmuştu Zalachenko.

Oğlunun durumuna çok kez acımış ve davranışlarından utanç duymuştu. Ronald Niedermann kuşkusuz yetenekli biriydi. Fiziki özellikleri ona korkutucu bir görünüm veriyordu. Üstelik becerildi ve soğukkanlı bir organizatördü. Tek problemi liderlik içgüdüsünden yoksun olmasıydı. Birilerinin ona her zaman neyi, nasıl yapacağını söylemesi gerekiyordu.

Ama şimdi Niedermann, Zalachenko'nun kontrol alanının dışındaydı ve asıl önemlisi Zalachenko'nun güvenliği söz konusuydu. Risk altındaydı, belki de şimdiye kadar olduğundan çok daha tehlikeli bir durumla karşı karşıyaydı.

Avukat Thomasson'un ziyareti Zalachenko'yu sakinleştirmeye yetmemişti. Thomasson sonuçta bir şirket avukatıydı. Kendi alanında ne kadar başarılı olursa olsun, bu durumda, Zalachenko ona fazla güvenemezdi.

Jonas Sandberg'in ziyareti ona daha iyi bir can yeleği sunmuştu ama bu can yeleği pekâlâ bir tuzak da olabilirdi. Elindeki kartları iyi oynamalı, durumu kontrol altında tutmalıydı. Kontrol her şey demektir.

Son olarak, güvenilebileceği kendi kaynakları vardı. Şu anda durumu iyi değildi ama birkaç gün, bilemedin bir hafta sonra kendini toparlardı. Eğer işler çığırından çıkarsa, belki yalnızca kendi kendine güvenmesi gerekecekti. Saklanacak bir yere, pasaport ve nakit paraya ihtiyacı vardı. Bunları Thomasson tedarik edebilirdi. Ama önce sağlığının ayağa kalkabilecek kadar düzelmesi gerekiyordu.

Gece saat birde, nöbetçi hemşire ona bakmak için odasına girdiğinde, Zalachenko uyuyormuş numarasına yattı. Hemşire kapıyı kapatıp çıktığında bin bir zahmetle doğrulup, yatağın kenarından ayaklarını sarkıttı. Uzun bir süre hiç hareket etmeden bekleyerek denge duygusunu kontrol etti. Önce sol ayağını dikkatle yere bastı. Şansına, balta darbesi zaten sakat olan sağ ayağına gelmişti. Yatağın yanındaki dolapta duran protezini alıp bacağına taktı. Ayağa kalktı. Ağırlığını sağlam sol ayağına vererek sağ ayağını yere basmayı denerdi. Ağırlığı sağ ayağına aktardığında bacağından keskin bir acı yükseldi.

Dişlerini sıkarak bir adım attı. Koltuk değneklerine ihtiyacı vardı, çok geçmeden herhalde verirlerdi. Duvardan destek alarak, aksak adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kapıya varması birkaç dakika sürdü, her adımda durup acıyla baş etmesi gerekiyordu.

Sağlam bacağının üzerinde bir süre dinlendikten sonra, kapıyı hafifçe aralayıp koridora baktı. Kimseyi göremeyince, bu defa başını dışarı uzattı. Sol taraftan hafif sesler geliyordu. Gece nöbetindeki hemşirelerin odası, koridorun karşı tarafında, yirmi metre kadar mesafedeydi.

Başını sağa çevirip koridorun sonundaki girişe baktı.

Daha önce hemşirelere Lisbeth Salander'in sağlık durumunu sormuştu. Ne de olsa onun babasıydı. Belli ki hemşirelere hastalarla tartışmama talimatı verilmişti. Bir

hemşire Salander'in durumunun istikrarlı olduğunu söylerken, gayriihtiyari koridorun soluna bakmıştı.

Demek ki Salander'in odası, kendi odasıyla çıkış arasındaydı.

Kapıyı dikkatle kapattı, topallayarak yatağına döndü. Protezini çıkarttı. Yatağına uzandığında ter içinde kalmıştı.

Cinayet Masası Memuru Jerker Holmberg, Stockholm'e öğleyin vardı. Yorgun, aç ve bitkindi. Metroya binip Emniyet Müdürlüğü'ne giderek, doğrudan Komiser Bublanski'nin odasına girdi. Curt Svensson ile Sonja Modig ondan önce gelmişlerdi. Bublanski, ön soruşturma ekibinin başındaki Richard Ekström'ün başka bir işinin olduğunu bildiğinden, toplantıyı pazar günü düzenlemişti.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Bublanski. "Sanırım bu faciada doğru tarafta durabilmek için, sakın bir konuşmaya ihtiyacımız var. Jerker, yeni bir şey var mı?"

"Telefonda anlattıklarımın başka bir şey yok. Zalachenko bir milim bile gerilemiyor. Sanki süttten çıkmış ak kaşık. Hiçbir bilgi de vermiyor. Yalnızca..."

"Evet?"

"Sen haklıymışsın, Sonja. Şimdiye kadar karşılaştığım en iğrenç adam. Bir polisin bu tür sözcüklerle değerlendirme yapmasının tuhaf olduğunu biliyorum ama hesaplı soğukluğunun altında ürkütücü bir şeyler var."

"Tamam," dedi Bublanski. "Evet, elimizde ne var? Sonja?"

"Bu raundu özel araştırmacılar kazandılar. Resmî kayıtlarda Zalachenko diye bir isme rastlamadım ama Karl Axel Bodin diye biri var. 1942'de Uddevalla'da doğmuş. Anne adı Marianne, baba adı Georg Bodin. Böyle birileri varmış. 1946 yılında bir kazada ölmüşler. Karl Axel Bodin, Norveç'te, amcasının yanında yetişmiş. Yani resmî olarak İsveç'e taşındığı 1970 yılı öncesine ait bilgiler yok. Mikael Blomkvist'in Zalachenko'nun saf değiştirmiş bir Rus ajanı olduğu yönündeki iddialarını doğrulamak imkânsız. Ama ben anlattıklarına inanmak eğilimindeyim."

"Ee, bu ne anlama geliyor?"

"Sahte kimlik kullandığı ortada. Bunu makamların onayıyla yapmış."

"Yani SÄPO'nun?"

"Blomkvist böyle iddia ediyor, ama işler nasıl yürütüldü tam olarak bilemiyorum. Eğer böyleyse doğum kâğıdı ve diğer kimlik bilgileri üretilip İsveç resmî kayıtlarının içerisine konulmuş. Bunun yasal bir iş olduğunu söyleyemem. Tabii bu kararı kimin aldığına bağlı. Ama bu kararın yasal olabilmesi için hükümet düzeyinde alınması gerekir." Dört Cinayet Masası memuru durumu kafalarında değerlendirirken, Bublanski'nin odasına bir sessizlik çöktü.

"Tamam," dedi Bublanski. "Biz şunun şurasında dört aptal aynasınız. Eğer bu iş hükümet karıştıysa, onları sorguya çağıraramam."

"Hımm," dedi Curt Svensson. "Bu büyük ihtimalle anayasal bir krize yol açacaktır. ABD'de sıradan bir mahkeme hükümet üyelerini sorguya çağırabilirken, İsveç'te bu işi ancak Anayasa Komisyonu yapabiliyor."

"Ama herhalde patrona sorabiliriz," dedi Jerker Holmberg.

"Patrona sormak mı?" dedi Bublanski şaşkın bir ifadeyle.

"Thorbjörn Fälldin. O zamanlar başbakan oydu."

"Yani sen, eski başbakanı bulup, saf değiştirmiş bir Rus ajanına sahte kimlik verip vermediğini mi soralım diyorsun? Hadi sen de canım, biraz gerçeğe dön."

"Fälldin, Ås'ta oturuyor. Babam Merkez Parti'li. Fälldin'i de iyi tanır. Hem çocukluğumda hem de gençliğimde onunla birkaç defa ben de karşılaştım. Cana yakın bir adam."

Üç Cinayet Masası memuru gözlerini Jerker Holmberg'e diktiler.

"Fälldin'i tanıyor musun?" dedi Bublanski tereddütle.

Holmberg başını salladı. Bublanski dudaklarını büzdü.

"Doğrusu..." dedi Holmberg. "Eğer eski başbakanı elimizdeki bilgilerden haberdar edersek, bazı sorunları çözebiliriz. Ben gidip onunla konuşabilirim. Susarsa yapacak bir şey yok. Yok, eğer konuşursa, epeyce zaman kazanırız."

Bublanski öneriyi tarttıktan sonra başını salladı. Göz ucuyla Sonja Modig'e ve düşünceli bir şekilde başını sallayan Curt Svensson'a baktı.

"Holmberg... İyi bir öneri ama bu düşünceyi şimdilik rafa kaldırıp konumuza dönelim. Sonja?"

"Blomkvist'e göre Zalachenko İsveç'e 1976'da gelmiş, bildiğim kadarıyla bu bilgiyi alabileceği bir kişi var."

"Gunnar Björck," dedi Curt Svensson.

"Björck bize ne anlattı?" diye sordu Jerker Holmberg.

"Çok az şey. Gizlilik yasasına sığıyor. Amirleri izin vermeden konuşamayacağını söylüyor."

"Peki, amirleri kimmiş?"

"Bunu söylemeyi reddediyor."

"Ee, şimdi ne yapacağız?"

"Parayla cinsel ilişkiye girme suçundan gözaltına aldım. Dag Svensson'dan kalan ayrıntılı bir belge var elimizde. Ekström bundan epeyce rahatsız, ama Björck hakkında suç duyurusunda bulunursam, ön soruşturmayı kapatması onun için ciddi sorunlara yol

açar," dedi Curt Svensson.

"Parayla cinsel ilişkiye girmek o kadar ağır bir suç değil, yalnızca para cezasıyla kurtulabilir."

"Büyük ihtimalle öyle olacak, ama kayıtlara geçecek. Yani yeniden sorguya çağırabileceğiz."

"Ama SÄPO'nun tarlasına girip eşeliyoruz. Bu bir türbülans yaratacaktır."

"Eğer SÄPO bu işlere, şu ya da bu biçimde, bulaşmasaydı, bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Zalachenko'nun iltica etmiş bir Rus ajanı olduğu büyük ihtimalle doğru ve büyük ihtimalle tecrübeleri ya da sahip olduğu bilgiyle SÄPO için kaynak işlevi görmüş ya da ona benzer bir şey yapmış olmalı. Yani sahte kimlik vererek gerçek kimliğini gizlemelerinin bir nedeni vardır. Ama ortada üç sorun var. Birincisi; 1991 yılında tutulan bir dosyayla Lisbeth Salander, yasalara aykırı olarak, akıl hastanesine kapatılmış. İkincisi; Zalachenko'nun yürüttüğü faaliyetlerin devlet güvenliğiyle hiçbir ilişkisi yok. Zalachenko, birçok suçun yanı sıra, cinayete karışmış sıradan bir gangster. Üçüncüsü; Lisbeth Salander'in kafasına kurşun sıkılıp onun arazisine gömüldüğü kesin."

"Yeri gelmişken o rezil dosyayı okumayı çok isterim," dedi Jerker Holmberg.

Bublanski'nin yüzü bulutlandı.

"Geçen cuma Ekström el koydu, bir kopyasını çıkarıp bana vermesini söyledim, ama oralı olmadı. Beni arayıp, başsavcıyla konuştuğunu ve bir problemin ortaya çıktığını söyledi. Yasalara göre üzerine gizlilik damgası vurulmuş bir belge kopyalanıp dağıtılanı azmış. Başsavcı soruşturma bitene kadar bütün kopyaların kendisine gönderilmesini istemiş. Bu da Sonja'nın elindeki kopyayı onlara vermesi anlamına geliyor."

"Yani artık bu konuda araştırma yapamayacağız."

"Evet."

"Siktir!" dedi Holmberg. "Bu mide bulandırıcı!"

"Evet," dedi Bublanski. "En önemlisi de birileri bize karşı çalışıyor. Ayrıca bunu çok hızlı ve etkili yapıyor. Bu rapor bizi doğru bir iz üzerine sürmüştü."

"O zaman bize karşı kim çalışıyorsa onu bulmalıyız," dedi Holmberg.

"Bir saniye," dedi Sonja Modig. "Elimizde Peter Teleborian da var. Lisbeth Salander'in profilini çıkartmaya çalışırken ondan yardım almıştık."

"Öyle ya," dedi Bublanski karanlık bir sesle. "Peki, ne demiştiniz?"

"Lisbeth'in güvenliğinden endişelendiğini, yalnızca iyiliğini istediğini nazik bir ifadeyle anlattıktan sonra tehlikeli ve şiddete eğilimli olduğunu iddia etmişti. Lisbeth hakkındaki tezlerimin bir kısmını onun söyledikleri üzerine inşa etmiştik."

"Ayrıca Hans Faste'yi ateşleyen de oydu," dedi Holmberg. "Sözü geçmişken Faste'den haber var mı?"

"İzne ayrıldı," dedi Bublanski kısaca. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

İki saat boyunca neler yapabileceklerini tartıştılar. Aldıkları tek somut karar şuydu: Sonja Modig ertesi gün Göteborg'a gidecek, Lisbeth Salander'den bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. Toplantı dağıldıktan sonra Sonja Modig'le Curt Svensson garaja birlikte yürüdüler.

Curt Svensson Modig'in arabasının yanına geldiklerinde, "Aklıma bir şey geldi..." diyerek durdu.

"Evet?" dedi Modig.

"Teleborian'la konuşurken, gruptan itiraz edip soru soran bir tek sen vardın."

"Ee?"

"Yani... İçgüdülerin çok gelişmiş," dedi Svensson.

Curt Svensson etrafına övgüler yağdıran biri değildi. Kesinlikle ilk defa pozitif bir şey söylüyor ve Sonja Modig'i ilk defa övüyordu. Curt, söyledikleri karşısında şaşırان Modig'i öylece bırakarak kendi arabasına yürüdü.

5. BÖLÜM

10 NİSAN, PAZAR

Mikael Blomkvist ile Erika cumartesi gecesini, yatakta yan yana uzanıp konuşarak geçirdiler. En çok üzerinde durdukları konu Zalachenko olayıydı. Mikael ile Erika arasındaki güven ilişkisi, Erika'nın rakip bir gazetede işe başlamasıyla sarsılacak türden değildi. Ayrıca *Millennium*'a ait öyküyü yürütmeyi aklından bile geçirmezdi Erika, bu *Millennium*'un atlatma haberi idi. Yalnızca yeni çıkacak sayının genel yayın yönetmenliğini yapamamak bir parça kırgınlık yaratmıştı onda. O yılı, *Millennium*'un yayın yönetmeni olarak geçirmeyi çok isterdi.

Ayrıca gelecek ve yeni ortaya çıkan durum üzerine de konuştular. Erika, *Millennium*'un yazı işlerine artık karışamayacağını bilmekle birlikte, ortaklığını korumaya ve yönetim kurulunda kalmaya kararlıydı.

"Bana birkaç yıl ver... Kimbilir, belki emekli olmadan *Millennium*'a geri dönerim," dedi Erika.

Ayrıca epeyce karmaşık ilişkilerini de konuştular. Pratikte bir şeyin değişmeyeceği konusunda hemfikirdiler, artık eskisi kadar sık buluşamayacaklardı. Yani bir bakıma, *Millennium*'un yayın hayatına henüz başlamadığı, ayrı iş yerlerinde çalıştıkları 1980'li yıllara dönmüşlerdi.

"Artık randevuyla görüşürüz," dedi Erika solgun bir gülümsemeye.

Pazar sabahı, aceleyle veda edip evine dönmeden önce, "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi Erika. "Ama bütün işaretler senin bu öyküye gömüldüğünü gösteriyor, diğer her şey ikinci planda kalıyor. Çalışırken tam bir psikopat gibi davrandığının farkında mısın?"

Mikael gülümseyip onu kucakladı.

Erika ayrıldıktan sonra Sahlgrenska Hastanesi'ni arayarak Lisbeth Salander'in durumunu öğrenmeye çalıştı. Dışarı bilgi vermiyorlardı. En sonunda Cinayet Masası'ndan Komiser Erlander'i aradı. Mikael'in ısrarı karşısında insafa gelen Erlander, yaşadıkları göz önüne alınırsa, Salander'in durumunun iyiye gittiğini söyledi, doktorları temkinli bir iyimserlik içindeydiler. Hayır, Mikael, Lisbeth'i ziyaret edemezdi. Salander savcılık kararıyla tutuklanmış, ziyaret yasağı konulmuştu. Lisbeth Salander'in durumu henüz sorgulanmasına bile izin vermiyordu. Mikael, Lisbeth'in durumu kötüleşirse kendisini haberdar edeceğine dair Erlander'den söz aldı.

Arkasından cep telefonunu kontrol etti, kırk iki cevapsız aramayla, çaresiz bir

şekilde ona ulaşmaya çalışan gazetecilerin mesajları vardı. Gazeteler Lisbeth Salander'i bulduğu ve acili arayarak onu kurtardığı haberleriyle doluydu. Yaşanan son olaylarla Mikael arasında ince bir ilişki kuran basın, dramatik spekülasyonlar üretiyordu.

Mikael, gazetecilerden gelen bütün mesajları sildi. Kız kardeşi Annika Giannini'yi aradı, öğle yemeğinde buluşmaya karar verdiler.

Arkasından Milton Security'nin operasyon şefi ve yöneticisi Dragan Armansky'yi aradı. Armansky, Lidingö'deki evindeydi.

"Gazetelere manşet olma konusunda sıkı bir yeteneğin var," dedi Armansky kuru bir sesle.

"Seni daha önce arayamadığım için özür dilerim. Mesajım aldım, ama aramaya pek vaktim yoktu..."

"Dün, Milton'da yaptığımız araştırma üzerine konuştuk. Holger Palmgren'in dediğine göre, sende de bazı şeyler varmış. Anladığım kadarıyla bizden epeyce öndesin."

Mikael bir süre tereddüt etti, ne diyeceğini pek bilemiyordu.

"Sana güvenebilir miyim?" diye sordu.

Armansky'nin bu soru karşısında şaşırdığı belliydi.

"Ne açıdan?"

"Salander'in yanında mısın değil misin? Onun iyiliğini istediğine güvenebilir miyim?"

"Ben onun arkadaşayım, ama bu onun da benim arkadaşım olduğu anlamına gelmez."

"Orası öyle. Ama ringde onun köşesinde durarak düşmanlarıyla şiddetli bir çatışmaya girmeye hazır mısınız? Bu kavga birçok raunt sürecektir."

Armansky bir süre düşündükten sonra, "Ben onun tarafındayım," dedi.

"Polise ya da başka birine sızdırılmayacağından emin olarak bazı şeyler tartışabilir miyim seninle?"

"Suç içerebilecek hiçbir şeye karışmam," dedi Armansky.

"Benim sorum bu değil."

"Bir suça bulaşmadığın sürece bana kesinlikle güvenebilirsin."

"İyi o zaman, buluşalım."

"Bu akşam şehre ineceğim. Akşam yemeğine ne dersin?"

"Bu akşam olmaz, ama yarın akşam buluşabilirsek sevinirim. Sen, ben ve belki birkaç kişi daha oturup konuşmamız gerekiyor."

"O zaman Milton'a gel, akşam saat altı iyi mi?"

"Bir şey daha... İki saat sonra kız kardeşim Annika Giannini'yle buluşacağım. Lisbeth Salander'in avukatlığını üstlenmeyi düşünüyor, ama bu işi bedava yapamaz."

Masraflarının bir kısmını kendi cebimden karşılayacağım, Milton'ın bir katkısı olabilir mi?"

"Lisbeth'in uzman bir ceza avukatına ihtiyacı var. Beni yanlış anlama ama kız kardeşin bu iş için uygun değil. Milton'ın hukuk danışmanıyla konuştum, uygun bir avukat araştırarak. Peter Althin ya da benzeri birini bulmaya çalışacak."

"Bence yanılıyorsun, Lisbeth'in özel bir avukata ihtiyacı var. Yüz yüze konuşursak ne demek istediğimi anlayacaksın. Şimdi, gerekirse para yardımında bulunur musun?"

"Ben Milton'n bir avukat tutması gerektiğini düşünmüştüm... "

"Bu evet mi hayır mı anlamına geliyor? Lisbeth'in başına nelerin geldiğini ve çevrilen dolapların arkasında kimlerin olduğunu kestirebiliyorum. Niçin yaptıklarını da. Bir saldırı planım var."

Armansky bir kahkaha attı.

"İyi o zaman, önerini dinleyeceğim. Eğer beğenmezsem kendimi dışında tutarım."

"Lisbeth Salander'in avukatlığını üstlenmen konusundaki önerimi düşündün mü?" diye sordu Mikael, kız kardeşini yanaklarından öptükten sonra. Sandviç ve kahve alıp bir masaya oturdular.

"Düşündüm. Ve maalesef cevabım hayır. Biliyorsun ben ceza avukatı değilim. Cinayet suçlamasından beraat etse bile başka suçlardan yargılanacaktır. Benden daha tecrübeli bir avukata ihtiyacı var."

"Yanlış düşünüyorsun, kadın hakları konusunda tanınmış bir avukatsın. Onun senin gibi bir avukata ihtiyacı olduğunda ısrar ediyorum."

"Mikael... Sanırım bu davanın ne demek olduğunu anlamıyorsun. Karmaşık bir ceza davası, kadınlara eziyet ya da cinsel taciz değil. Eğer onun davasını üstlenirsem bir felakete yol açabilirim."

Mikael gülümsedi.

"Bence asıl noktayı sen kaçırıyorsun. Eğer Lisbeth, Dag ile Mia cinayetlerinden yargılansaydı, bir ceza avukatı tutardım. Ama bu davanın konusu başka, bu açıdan düşünebileceğim en iyi avukat sensin."

Annika iç çekti.

"Niye, açıklayabilir misin?"

Yaklaşık iki saat kadar konuştular. Mikael anlatacaklarını bitirdiğinde Annika ikna olmuştu. Mikael cep telefonunu çıkardı, bir kez daha Komiser Marcus Erlander'i aradı.

"Merhaba, yine ben."

"Salander hakkında yeni bir şey yok," dedi Erlander huzursuz bir ifadeyle.

"Bu da iyi. Ama benim daha iyi haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Evet. Lisbeth'in artık Annika Giannini isimli bir avukatı var. Karşımda oturuyor. Telefonu ona veriyorum."

Mikael telefonu kız kardeşine uzattı.

"İyi günler. Ben Annika Giannini, Lisbeth Salander'i temsil etmem istendi, onayını almak için onu görmem gerekiyor. Savcının telefonuna ihtiyacım var."

"İyi de," dedi Erlander, "bildiğim kadarıyla devlet ona bir avukat atadı."

"Öyle mi? Lisbeth Salander'in görüşünü sordular mı?"

Erlander tereddüt etti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, onunla bir kelime dahi konuşmaya fırsat bulamadık. Eğer sağlık durumu izin verirse yarın konuşmayı umuyoruz."

"İyi o zaman. Bayan Salander aksini söyleyene kadar beni onun avukatı olarak düşünebilirsiniz. Ben yanında olmadan onu sorgulayamazsınız. Selamlarımı iletip avukatlığımı kabul edip etmediğini sorun. Anladınız mı?"

"Evet," dedi Erlander iç çekerek. Hukuki açıdan durumun nasıl yürütüldüğünden emin değildi. "Her şeyden önce Salander'e polis katili Ronald Niedermann'ın nerede bulunacağı hakkında bir fikri var mı diye soracağız. Sen yokken bunu sorabilir miyiz?"

Annika bir süre düşündü.

"Tamam... Niedermann hakkında bildiklerini sorabilirsiniz. Ama ona yöneltilmiş suçlamalarla ilgili hiçbir soru sormayacaksınız. Anlaştık mı?"

"Sanırım."

Marcus Erlander telefonu kapattıktan hemen sonra, bir kat yukarı çıkıp hazırlık soruşturması savcısı Agneta Jervas'ın kapısını çalarak Annika Giannini'yle yaptığı telefon konuşmasını anlattı.

"Salander'in avukatı olduğunu bilmiyordum."

"Ben de. Ama Mikael Blomkvist onu tutmuş. Salander'in bundan haberi olup olmadığından emin değilim."

"Ama Giannini ceza avukatı değil, kadın haklarıyla ilgileniyor. Bir seferinde verdiği bir seminere katılmıştım. Zeki biri ama bu dava için uygun değil."

"Buna Salander karar verecektir."

"Olabilir, ama ben Salander'in iyiliği için mahkemede buna itiraz edeceğim. Onun peşinde koşan birine değil gerçek bir avukata ihtiyacı var... Ayrıca Salander

gayrimümeyyiz ilan edilmiş, kendine avukat seçip seçemeyeceğinden emin değilim."

"Peki, ne yapacağız?"

Agneta Jervas bir süre düşündü.

"Bu iş çorbaya döndü. Dava aşamasına gelindiğinde, savcı kim olur bilemiyorum. Belki dava Stockholm'deki Savcı Ekström'e verilecek. Ama kızın bir avukata ihtiyacı var. Tamam... Giannini'yi istiyor mu bir sor."

Mikael, öğleden sonra beş civarında eve döndü. iBook'unu açarak Göteborg'da kaldığı otelde formüle etmeye başladığı metni gözden geçirdi. Öyküdeki en vahim boşluğu bulana kadar yedi saat çalıştı. Hâlâ araştırılması gereken şeyler vardı. Lisbeth Salander'i akıl hastanesine kapatmak için çevrilen dolaplara, Gunnar Björck'ün dışında, SÄPO'dan başka kimlerin katıldığını bilemiyordu. Ayrıca Björck'le Peter Teleborian arasında ilişkiyi de tam olarak çözmemişti.

Saat gece yarısına yaklaşırken bilgisayarını kapatıp yatağa girdi. Haftalardır ilk kez sakin bir uyku çekebilecekti, durum kontrol altındaydı. Ne kadar soru işareti olursa olsun, elinde gazete manşetlerini süsleyebilecek kadar malzeme vardı.

Erika'yı arayıp bilgilendirmek için dayanılmaz bir istek duydu ama aklına, onun artık *Millennium*'dan ayrıldığı geldi, uykusu kaçtı.

Göteborg'dan Stockholm'e gelen 19.30 treninden, kahverengi çantalı bir adam indi. Kalabalığın içinde durup bir süre yönünü tayin etmeye çalıştı. Laholm'den sabah sekizde yola çıkmış, Göteborg'da eski bir tanıdığıyla yemek yedikten sonra Stockholm trenine binmişti. Stockholm'e en son iki yıl önce gelmişti, aslında başkenti bir daha ziyaret etmek gibi niyeti yoktu. Meslek hayatının önemli bir kısmını Stockholm'de geçirmesine rağmen kendini bu şehirde hep yabancı bir kuş gibi hissetmişti. Emekliliğinden sonra, bu şehre yaptığı her ziyarette tekrar bu duyguya kapılıyordu.

Ağır adımlarla merkez istasyonun içindeki tünelden yürüdü. Bir büfeden iki muz ve akşam gazeteleri satın aldı. Önünden geçen başörtülü iki Müslüman kadına düşünceli bir ifadeyle baktı. İnsanların nasıl giyindiğini dert etmemekle birlikte, Stockholm'ün göbeğinde böyle giyinen insanları görmek onu rahatsız etmişti.

Tren istasyonunun dört yüz metre ilerisindeki Freys Otel'e gitti. Stockholm'e yaptığı ender ziyaretlerde hep bu otelde kalırdı. Merkezî ve temiz bir oteldi, üstelik ucuzdu da. Parasını kendi cebinden ödediği için bu önemliydi. Bir gün önce oteli aramış Evert Gullberg adına bir oda ayırttırmıştı.

Odasına girer girmez tuvalet ihtiyacını giderdi, tuvaleti sık ziyaret etmesini gerektiren bir yaştaydı. Yıllardır, tuvalete gitmek için uyanmadan tek bir gece bile geçirmemişti.

Tuvaletten çıktıktan sonra, dar kuşaklı, yeşil, İngiliz usulü fötr şapkasını başına taktı. Gullberg bir seksen dört boyunda, altmış kilo ağırlığında, çok zayıf, sıırım gibi bir adamdı. Üzerinde balıksırtı bir ceket, koyu gri pantolon vardı. Çantasını açıp içinden çıkardığı iki gömlek, bir kravat ve iç çamaşırlarını odadaki komodine yerleştirdi. Palto ve ceketini kapının arkasındaki askıya astı.

Uyumak için erken, dışarı çıkıp dolaşmak için geç bir saatti. Ayrıca akşam yürüyüşlerinden pek hoşlanmazdı. Bir sandalyeye oturup etrafma baktı. Televizyonu açıp sesini duymayacağı kadar kısıtı. Bir ara resepsiyonu arayıp kahve istemeyi düşündü, ama bunun için de geç olduğuna karar verdi. Buzdolabından küçük bir şişe viski aldı, bir bardağa koyduğu viskisine çok az su kattı. Daha sonra, akşam gazetelerinden, Ronald Niedermann avı ve Lisbeth Salander olayı hakkında yazılanları dikkatle okudu. Deri kaplamalı not defterine birkaç not aldı.

SÄPO'nun eski yöneticisi, 78 yaşındaki Evert Gullberg, on dört yıl önce emekliye ayrılmıştı. Ama o eski kulağı kesiklerdendi, onlar ölmez, yalnızca gölgeye çekilirlerdi.

kariyerine savaş bittikten hemen sonra, on dokuz yaşında, donanmada başlamıştı. Harp Okulu'nda subaylık eğitimi almış, klasik bir donanma subayı olmayı beklerken, Deniz Kuvvetleri'nin Karlskrona'daki istihbarat merkezinde sinyal izleyici görevine atanmıştı. Telsiz sinyallerinin dinlenmesi gerektiğini anlıyordu, Baltık'ın öteki yakasında neler olup bittiği araştırılmalıydı. Ama çok sıkıcı bir işti ve hiç ilgisini çekmiyordu. Askeriyenin tercümanlık okuluna giderek, Rusça ve Lehçe öğrendi. 1957 yılında SÄPO'ya transfer edilmesinde, bu dil bilgisinin önemli bir rolü vardı. O zamanlar, SÄPO'nun üçüncü şubesinin başında, herkese örnek diye gösterilen ünlü Georg Thulin vardı. SÄPO'nun bütçesini 2,7 milyon krona, personel sayısını da doksan altıya çıkartmıştı.

Evert Gullberg, 1992 yılında emekli olurken bütçe 350 milyon krona çıkmış, personel sayısı da epeyce kabarmıştı.

Gullberg, bütün hayatını, majestelerinin gizli işlerini, daha doğrusu sosyal demokratların ideali "güvenli İsveç'in gizli işlerini yürütmeye adanmıştı. Her seçimde oyunu muhafazakârlardan yana kullanan bir adam için ironik bir durumdu bu. Bir tek 1991 yılında, başbakan adayları Carl Bildt'in felaket bir politikacı olduğunu düşündüğünden, oyunu muhafazakârlara değil, sosyal demokratlara vermişti. İsveç'in "en iyi hükümeti"nin olduğu yıllar, aynı zamanda korkularının doğrulandığı yıllardı da. Sovyetler Birliği çökerken muhafazakârlar iktidardaydı. Gullberg'e göre, çöküşün yol açtığı imkânları, istihbarat sanatının incelikleriyle değerlendirmek açısından bu kadar donanımsız bir hükümet olamazdı. Ekonomik nedenlerle, istihbaratın Sovyet bürosunu kapatan Bildt hükümeti, kendini Bosna ve Sırbistan hakkında uluslararası planda koparılan yaygaraya kaptırmıştı. Sanki Sırbistan, İsveç için bir tehditti. Oysa politik iklimin sertleşeceği hesaba katılarak -Gullberg için bu sertleşme kaçınılmazdı- uzun vadede kullanılmak üzere Moskova'ya ajanlar yerleştirilmeliydi. Ne var ki gözler başka taraflara çevrilmişti. Gullberg, iklim sertleştiğinde SÄPO ve Askerî İstihbarat'ın

beklentileri karşılamayacağını biliyordu. Ajan, birdenbire sihirle yaratılan bir şey değildi.

Gullberg, kariyerine SÄPO'nun üçüncü şubesinin Sovyet bölümünde başlamıştı. İki yıllık masa başı çalışmasından sonra, 1952 yılında, albay rütbesiyle İsveç'in Moskova elçiliğine askerî ateşe olarak atanmış, bu görevde bir yıl kalmıştı. Yıllar önce bu görevde, İsveç'in en ünlü ajanı, hava subayı Stig Wennerström vardı.

İsveç'e döndüğünde karşı ajanlık bölümünde çalışmaya başlamıştı Gullberg. Wennerström'ün foyasını açığa çıkarıp ömür boyu hapse mahkûm ettiren Otta Danielsson'un başkanlığını yaptığı dönemde SÄPO'nun en genç ajanlarından biriydi.

Güvenlik Polisi, 1964 yılında Per Gunnar Vinge tarafından yeniden yapılandırılarak, Emniyet Genel Müdürlüğü/Güvenlik Şubesi'ne -RPS/Säk- dönüştürüldüğünde personel sayısı artırılmış, on dört yıldan beri Güvenlik Polisi'nde çalışan Gullberg, bölümün en gedikli, en güvenilir elemanlarından biri olmuştu.

Gullberg, SÄPO (İsveç İstihbarat Teşkilatı) tanımını hiç kullanmamış, resmî ilişkilerinde hep RPS/Säk, gündelik konuşmalarında da Güvenlik Şubesi adını kullanmıştı. Meslektaşlarıyla konuşurken genellikle Şirket, Teşkilat ya da Bölüm der, asla SÄPO demezdi. Bunun basit bir nedeni vardı. Şirket'in en önemli görevi, uzun yıllar, personel kontrolü dedikleri şey olmuştu. Bu, komünist ya da vatan hainliği diye sınıflandırdıkları fikirleri savunan İsveç vatandaşlarının araştırılması ve fişlenmesi demekti. Şirket komünist ve vatan haini sözcüklerini eşanlamlı olarak kullanıyordu. Daha sonra herkesin benimseyeceği SÄPO sözcüğünü ilk defa, komünist vatan haini avcısı polisleri aşağılamak için, potansiyel vatan haini, komünist *Clarté* dergisi kullanmıştı. O günden sonra ne Gullberg ne de eski silah arkadaşları SÄPO sözcüğünü kullanmışlardı. Bu nedenle Gullberg, eski şefi P.G. Vinge'nin anılarını yazdığı kitaba "*SÄPO Şefi 1962-1970*" gibi bir ad koymasını bir türlü anlayamıyordu.

Gullberg'in kariyeri, 1964 yılındaki yeniden yapılanmayla belirlenecekti.

Emniyet Genel Müdürlüğü/Güvenlik Şubesi bu yapılanma sırasında, Adalet Bakanlığı'nın iç yazışmalarında tanımladığı gibi modern bir polis teşkilatına dönüştürülerek İsveç İstihbarat Teşkilatı/SÄPO adını almıştı. Bu teşkilata yeni personel almak anlamına geliyordu. Personel sayısının artırılması sürekli bir iç sorun demekti, çünkü teşkilatın genişlemesi düşmanın içlerine ajanlar yerleştirmesini kolaylaştırıyordu. Bu da teşkilatın içine yönelik önlemlerin artırılmasını zorunlu kılıyordu; Güvenlik Polisi herkesin birbirini tanıdığı, yeni alınacak elemanların ancak babaları eski subay olanlardan seçildiği, küçük bir kulüp olarak kalamazdı artık.

1963 yılında Gullberg, Karşı Casusluk Servisi'nden, Stig Wennerström'ün açığa çıkmasının yol açtığı depremden sonra önemi artan Personel Kontrol Bölümü'ne transfer olmuştu. İnsanları politik düşüncelerine göre sınıflandırmanın temellerinin atıldığı o günden, 1960'lı yılların sonuna kadar, uygun olmayan politik görüşleri nedeniyle 300.000

İsveç vatandaşı fişlenmişti. Vatandaşların izlenip fişlenmesi başka bir sorundu, asıl sorun SÄPO'nun içine yönelik güvenlik tedbirlerinin nasıl şekillendirileceğiydi.

Wennerström olayı teşkilat içinde bir şüphe dalgası yaratmıştı. Eğer Savunma Bakanlığı'ndan bir albay Sovyetler hesabına çalışıyorduydu -üstelik bu adam güvenlik politikası ve nükleer silahlar konusunda hükümetin danışmanıydı- Sovyetlerin SÄPO'nun üst kademelerine ajan yerleştirmediklerinden nasıl emin olabilirlerdi? Şeflerin ve şef yardımcılarının Sovyetler hesabına çalışmadığını kim garanti edebilirdi? Kısacası, casusların casusu kim olacak, gözetleyenleri kim gözetleyecekti?

SÄPO'nun başkan yardımcısı Hans Wilhelm Francke, 1994 Ağustosunda Gullberg'i, akşam düzenledikleri bir toplantıya çağırmıştı. Toplantıda Gullberg'in dışında şirketin yönetim kadrosundan iki kişi daha vardı, özel kalem müdür yardımcısı ve finans müdürü. Gün bitmeden Gullberg'in hayatı yeni bir anlam kazanacaktı. O seçilmişti. Teşkilatın içinde, Särskilda Sektionen/SS (Özel Servis) adı verilen yeni bir bölümün başına getirilmişti. Gullberg'in ilk işi bölümün ismini Särskilda Analysgruppen/SA (Özel Analiz Grubu) diye değiştirmek oldu. Birkaç dakikalık tartışmadan sonra finans müdürünün SA'nın çağrışımının SS'den daha iyi olmadığına işaret etmesiyle teşkilata Sektionen för Särskilda Analys/SSA adı verildi (Özel Analiz Servisi). Gündelik konuşmalarında kısaca "Servis" diyeceklerdi. "Servis", "Bölüm" ya da "Şirket"ten farklı olarak SÄPO'nun bütününü içeriyordu.

Servis, Francke'nin buluşuydu. Servis'e, "son savunma hattı" diyordu. Şirketin stratejik bölümlerine yerleşmiş çok gizli, görünmez bir grubu içeriyordu. Bunlardan ne iç yazışmalarda bahsediliyor ne bütçe planlarında adları geçiyordu, bu nedenle de içlerine sızmak da mümkün değildi. Görevleri ülke güvenliğini korumaktı. Gullberg her türlü yetkiyle donatılmıştı. Özel kalem müdürü ve finans müdürü gizli bir yapılanma için ona yardım edeceklerdi. Onlar düşmanla defalarca küçük çatışmalara girmiş, eski kuşak silah arkadaşlarıydı.

İlk yıl bütün bir organizasyon Gullberg ve özenle seçilmiş üç yardımcısından ibaretti. Bunu izleyen on yılda Servis çalışanlarının sayısı on bire yükselmişti. Bunlardan ikisi eski kuşaktan yönetici sekreter, diğerleri de profesyonel ajan avcılarıydı, İki basamaklı düz bir organizasyondur. Patron Gullberg'di. Diğerleri ondan emir alıyor ve neredeyse her gün toplanıp konuşuyorlardı. Önemli olan kariyer ve bürokratik formaliteler değil, verimlilikti.

Biçimsel olarak Gullberg, SÄPO'nun hiyerarşik yapısının altlarında bir yerdeydi, her ay kalem müdürüne rapor vermesi gerekiyordu, ama pratikte olağanüstü yetkileri ve özel bir konumu vardı O, yalnızca o, en üst düzey SÄPO yöneticilerini bile mercek altına alabilirdi. Eğer gerek duyarsa -ki duymuştu- Per Gunnar Vinge'nin bile hayatını didik didik edebilirdi. Amacını açıklamadan ya da herhangi bir makama bilgi vermeden her türlü araştırmayı yapabilir, herkesin telefonunu dinletebilirdi. Kendisine, CIA'de aynı pozisyonda olan James Jesus Angleton'ı örnek alıyordu. Ayrıca Angleton'la bizzat

tanışmıştı.

Servis kısa zamanda teşkilatın içinde, dışında, üzerinde ve bütün güvenlik kuvvetlerine paralel mikro bir organizasyona dönüşmüştü. Bunun sonucu bir yerleşim sorunu baş göstermişti. Servis'in Kungsholmen'deki Emniyet Genel Müdürlüğü'nde bir bürosu vardı. Ama güvenlik nedeniyle, Östermalm semtinde 011 bir odalı bir daireye taşınmışlardı. Burası onların komuta merkeziydi. Servis'in sadık elemanı ve sekreteri Eleanor Badenbrink, girişin yanındaki iki odayı ev olarak kullandığından, büro hiçbir zaman boş kalmıyordu. Badenbrink, Gullberg'in sonsuz güven duyduğu, paha biçilmez bir elemandı.

Gullberg ve arkadaşları resmî görevlerinden uzaklaşmışlardı; özel bir fondan besleniyorlardı ama harcamaları ne Emniyet Genel Müdürlüğü'ne, ne de Adalet Bakanlığı'na rapor ediliyordu. SÄPO'nun şefi bile en ince işlerin en incisini yapan, en gizlilerin en gizlisi bu grubun faaliyetlerinden haberdar değildi.

Gullberg 40 yaşlarına geldiğinde, istediği herkes hakkında araştırma yapıp hiç kimseye hesap verme zorunluluğu olmadığı bir pozisyon elde etmişti.

Gullberg, Servis'in politik açıdan duyarlı bir konu hâline gelme riski taşıdığını daha işin başında biliyordu. İş tanımları en hafif deyişle çok zayıftı, Yalnızca çok kısa bir yazılı belge vardı. Başbakan Tage Erlander, 1964 Eylülünde, ülkenin güvenliğiyle ilgili hassas alanlarda faaliyet yürüten, Özel Analiz Servisi'ne bütçe ayrılmasını öngören bir yönetmeliğin altını imzalamıştı. SÄPO Başkan Yardımcısı Hans Wilhelm Francke, o akşam başbakanın önüne imzalaması için buna benzer on iki belge koymuştu. Tage Erlander'in imzaladığı bu yönetmelik, üzerine hemen gizlilik damgası vurulup gizli protokol numarası verilen bir dosyayla SÄPO'nun arşivine kaldırılmıştı.

Başbakanın imzasıyla Servis, yasal bir kurum niteliği kazanmıştı. Servis'in ilk yılki bütçesi 52.000 krondur. Gullberg'e göre Servis'in bütçesinin bu kadar düşük tutulması dâhiyane bir fikirdi. Böylece Servis, teşkilatın rutin görevlerini yürüten herhangi bir bölüm gibi görünecekti.

Başbakanın imzası, "teşkilat içi personel araştırması" yapacak bir grubun gerekliliğinin onaylanmasıydı da. Ayrıca başbakanın bu imzayla, SÄPO dışında da, hassas görevlerde bulunan insanların, örneğin kendisinin, kontrol altında tutulmasına onay verdiği yorumları yapılabilirdi. İleride ciddi politik sorunlara yol açacak olan da bu son yorumdu.

Evert Gullberg viski bardağının boşaldığını fark etti. İçkiye çok düşkün değildi ama uzun bir gün geçirmiş ve uzun bir seyahatten gelmişti. Üstelik artık bir ya da iki bardak içmesinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceği bir yaşa gelmişti. Minyatür viski şişelerinden birini daha bardağına boşalttı.

Şimdiye kadar ele aldığı konuların en hassası elbette ki Olof Palme'ydi.

1976 seçim gününün her bir detayını hatırlıyordu. İsveç'in modern tarihinde ilk defa bir burjuva hükümeti iktidara geliyordu. Ama ne yazık ki, eski kuşaktan, son derece yetenekli Gösta Bohman yerine Thorbjörn Fälldin başbakan olmuştu. Asıl önemlisi Palme'nin yenilmesi idi. Evert Gullberg de derin bir nefes almıştı.

SÄPO'nun en gizli odalarında yenilen öğle yemeklerinin temel konusu Palme'nin başbakanlığa uygun olup olmadığıydı. Per Cunnar Vinge, SÄPO'nun içinde çok insanın paylaştığı bir görüşü -Palme'nin Rus istihbarat teşkilatı KGB'nin etkisi altında olabileceğini- dillendirdiği için 1969 yılında kışına tekme yemişti. Vinge'nin bu görüşü teşkilatın iklimine pek de aykırı değildi. Ancak Norrbotten Valisi Ragnar Lassinanti'yi ziyaret ettiğinde bu düşüncesini açıkça dile getirmişti. Çok şaşırان vali, bu konuşmayı başbakana aktarmış, o da Vinge'yi ne demek istediğini açıklasın diye yüz yüze bir görüşmeye davet etmişti.

Gullberg'in en büyük düş kırıklığı, Palme'nin Ruslarla olası ilişkisini açığa çıkaramamaktı. Gerçeği ortaya çıkarmak için gösterdikleri ısrarlı çabalara rağmen böyle bir ilişkiyi kanıtlayabilecek -tüten bir namı cinsinden- somut bir kanıt bulamamışlardı. Bu, Palme'yi Gullberg'in gözünde suçsuz kılmıyor, yalnızca çok zeki ve kurnaz olduğundan, Palme'nin diğer Rus ajanlarının yaptıkları hataları yapmadığını düşündürüyordu. Yıllar geçiyor ama Palme bir türlü kendini ele verecek hatayı yapmıyordu. 1982 seçimlerinde Palme'nin yeniden başbakanlık makamına oturmasıyla, Servis onun dosyasını raftan indirmişti. Daha sonra, Sveavägen'de atılan bir kurşunla Palme konusu, Servis açısından, artık akademik bir soruna dönüşmüştü.

1976 yılı Servis için sorunlu bir yıldı. SÄPO'nun içinde -Servis'in varlığını bilen çok az sayıda insandan bir kısmı- Servis'e eleştiriler yöneltiyordu. Geçen on yılda, Servis'in hazırladığı dosyalara dayanarak, politik açıdan güvenilmez bulunan altmış beş memurun SÄPO'daki görevine son verilmişti. Bu memurlar hakkındaki iddiaların çoğu kanıttan yoksundu. Bu nedenle SÄPO'nun üst kademeleri homurdanmaya, Servis elemanlarını paranoyak komplo teorisyenleri olmakla suçlamaya başlamışlardı.

Hatırladığı her seferde Gullberg'i çileden çıkaran bir olay vardı. 1968 yılında SÄPO'da çalışan biri hakkında, bizzat kendisi, güvenilmez raporu vermişti. Bu adam Cinayet Masası Komiseri Stig Bergling'di. İsveç ordusunda teğmendi. Daha sonra Rus Askerî İstihbaratı/GRU'da albay olduğu ortaya çıkmıştı. Bu adamı görevden alsınlar diye Gullberg dört defa rapor yazmış, dördü de görmezlikten gelinmişti. Bergling, ancak 1977 yılında, Servis dışından başkalarının da şüphelerini çekmeye başlamıştı. Bu adam, İsveç İstihbarat Teşkilatı tarihinin en büyük skandallarından biriydi.

Servis'e yönelik eleştiriler 1970'li yılların ortasında artmıştı. Bütçelerinin kısıtlanması gerektiğinin konuşulduğunu, hatta artık böyle bir teşkilata gerek kalmadığı iddiasıyla, kaldırılması için teklifler verildiğini duymuştu Gullberg.

Yani artık Servis'in geleceği sorgulanıyordu. O yıl SÄPO'nun öncelikli sorunu terörist tehditlerdi. Bu düşünce kaynağını, Araplar ya da Filistin yanlısı güçlerle flört eden

şaşkın gençler hakkındaki istihbaratlardan alıyordu. SÄPO'nun en büyük sorunu İsveç'e yerleşen yabancıların, nasıl denetleneceğiydi. Bunun için özel bir bütçe mi ayrılmalı yoksa iş Yabancılar Şubesi'nin bünyesinde mi çözülmeliydi?

Bürokratlar arasındaki bu gizemli tartışmadan, görevin Yabancılar Şubesi'ne bırakılması kararı çıkmıştı. Ama bu şube çalışanlarını denetlemek için Servis oraya bir köstebek yerleştirecekti.

Servis bu iş için, 1970'ten beri SÄPO'nun içinde çalışan, geçmişi ve politik görüşleriyle çok saygın, gelecek vadeden genç bir elemanı seçti. Bu genç adam, sosyal demokrat basının aşırı sağ diye damgaladığı, Demokratik İttifak adı verilen bir örgütün üyesiydi. Bu Servis için bir sorun değildi. Servis çalışanlarından üç kişi daha bu örgütün üyesiydi, hatta Servis, küçük çaplı finansal yardım da yaparak, örgütün kurulmasını desteklemişti. Üstelik Servis'e alacakları bu yeni eleman, bu örgütteki faaliyetleriyle dikkatlerini çekmişti. Adı Gunnar Björck'tü.

1976 seçim günü Evert Gullberg için inanılmaz şanslı bir gündü. O gün, Alexander Zalachenko, Norrmalm'deki polis karakoluna giderek İsveç'ten sığınma talep etmişti. Bunun üzerine Normalm polisi Yabancılar Şubesi'ni aramış ve genç Gunnar Björck işe el koymuştu. En gizlilerin en gizlisiyle bağlantılı bir ajan İsveç'ten sığınma talep ediyordu.

Zalachenko'nun önemini hemen anlayan Björck, sorguyu kesip onu Continental Oteli'nde bir odaya yerleştirmişti. Arkasından da Yabancılar Şubesi'ndeki resmî şefini değil, gerçek şefi Evert Gullberg'i aramıştı. Gullberg, o saatlerde televizyonun karşısına geçmiş, seçim sonuçlarını takip ediyordu. Bütün göstergeler, Palme'nin kaybettiği yönündeydi. Heyecanlı gencin verdiği haberi, ilk başta şüpheyile karşılayan Gullberg, daha sonra şimdi kaldığı yerden 250 metre uzaktaki Continental Oteli'ne giderek Zalachenko vakasına el koymuştu.

Evert Gullberg'in hayatını radikal olarak değiştiren de bu olmuştu. Gizlilik sözcüğü yeni bir içerik ve ağırlık kazanmıştı. İltica eden ajanın etrafında yeni bir yapı kurması gerekiyordu.

Gunnar Björck'ü hemen Zalachenko grubuna dâhil etmişti. Björck, Zalachenko'yu bildiğinden, dışarıda kalması risk yaratabilirdi. Onu Servis'e almak daha akıllıcaydı. Bu karardan sonra Björck, Yabancılar Şubesi'ndeki işinden ayrılıp Östermalm'e, Servis'in karargâhına taşınmıştı.

Gullberg ilk başta, bu dramatik olaydan yalnızca SÄPO'dan bir kişiyi haberdar etmeye karar vermişti, bu da Servis'in faaliyetlerini bilen özel kalem müdürüydü. Kalem müdürü bu haberi sindirdikten birkaç gün sonra Gullberg'e, SÄPO'nun başkanını ve hükümeti de bilgilendirmek gerektiğini söylemişti.

Servis'i, Özel Analiz Grubu diye bilen SÄPO'nun yeni şefinin, Servis'in gerçek

faaliyetleri hakkında çok fazla malumatı yoktu. Özel kalem müdürü ona, Servis'in hükümet tarafından görevlendirilmiş gizli bir grup olduğunu, teşkilatın dışında faaliyette bulunduklarını ve bu faaliyetlerinin sorgulanamayacağını söylemişti. O zamanlar başkan daha yeni göreve geldiği ve kendisini küçük düşürecek cevaplar alabileceği sorular sormaktan kaçındığından, olayı anlarmış gibi başını sallamış, SSA denilen bu grubun varlığını ve kendisiyle ilgisi olmadığını kabullenmişti.

Gullberg, gönülsüz de olsa, Zalachenko konusunu başkana bildirmek zorunda kalmış, ama kesin bir gizliliğe gerek duyulduğunun altını çizmiş, SÄPO'nun başkanının bile, özel önlemler almadan bu konuyu odasında görüşmemesi gerektiğini belirtmişti. Sonunda Zalachenko'nun Servis'in inisiyatifine bırakılmasına karar verilmişti.

Eski başbakanı bilgilendirmeye artık gerek yoktu. Koalisyonu katılan partilerle bakanlık pazarlığı yapan yeni başbakan da çok meşguldü. Gullberg, yeni başbakanı bilgilendirmek için SÄPO'nun şefiyle birlikte Başbakanlık'a, ancak hükümet kurulduktan bir ay sonra gitmişti. Aslına bakılırsa başbakanı bilgilendirmeye son ana kadar itiraz etmiş, ama SÄPO şefinin ısrarı karşısında çaresiz boyun eğmişti; anayasa açısından başbakanı bilgilendirmemek olmazdı. Toplantı sırasında Gullberg, Zalachenko hakkındaki bilgileri, başbakanlık odasının dışına taşırmamanın ne kadar önemli olduğu konusunda başbakanı ikna edebilmek için bütün yeteneğini kullanarak dil dökmüştü; ne dışişleri bakanına ne savunma bakanına ne de hükümet üyelerinden herhangi birine bir bilgi verilmeliydi.

Rusların en önemli ajanlarından birinin İsveç'e iltica ettiğini duyunca biraz sarsılan Fälldin, hiç değilse adil olmak açısından konuyu koalisyon ortaklarına bildirmesi gerektiğini söylemişti. Buna hazırlıklı olan Gullberg de elindeki en büyük kozu masaya koymuş, sözcükleri teker teker seçerek, eğer başbakan bunu yapacak olursa, kendisinin derhâl istifa etmek zorunda kalacağını söylemişti. Fälldin bu tehditten etkilenmişti. Mesajı çok açıktı: Eğer Zalachenko olayı dışarıya sızarsa da, Sovyetler bir ölüm mangası gönderip onu ortadan kaldırırlarsa, bundan kişisel olarak başbakan sorumlu olacaktı. Ve o zaman, Zalachenko'nun güvenliğinden sorumlu olan adam, başbakanı bu konuda uyarıp istifa etmek zorunda kaldığını açıklarsa, başbakan için politik bir felaket olurdu.

Fälldin görevde çok yeniydi, başbakanlığa henüz ısınmamış, rolünü ezberleyememişti. Bu nedenle Gullberg'in blöfüne boyun eğdi. Zalachenko'nun güvenliği ve sorgulamasından Servis'in sorumlu olduğunu bildiren bir protokol imzaladı ve bu protokolün üzerine derhâl gizlilik damgası vuruldu. Ayrıca bu protokole Zalachenko hakkında dışarıya hiçbir bilgi sızdırılmayacağı da yazılmıştı. Yani Fälldin, bu protokolü imzalayarak yalnızca olay hakkında bilgilendirildiğini teyit etmekle kalmamış, aynı zamanda bu olaydan kimseye bahsetmeyeceğini de taahhüt etmişti. Kısacası, Zalachenko'yu unutacaktı.

Bununla birlikte Fälldin, özenle seçilmiş müsteşarlarından birinin iltica eden ajanın sorgusuyla ilgili bilgilendirilmesini ve kendisiyle Gullberg arasında aracı olmasını talep etmişti. Bir müsteşarı rahatlıkla idare edebileceğini düşünen Gullberg buna itiraz etmemişti.

SÄPO'nun başkanı memnundu. Zalachenko vakası resmiyet kazanmış, yani başkan sırtım sağlama almıştı. Gullberg de memnundu. Bütün bilgi akışını kendi kontrolü altına almayı garantilemişti. Zalachenko'yu o, yalnız o, kontrol edecekti.

Gullberg, Östermalm'deki makamma döndüğünde çalışma masasının başına oturmuş, Zalachenko'nun varlığını bilenlerin bir listesini çıkartmıştı. Bu liste şu kişilerden oluşuyordu: Gunnar Björck, Servis'in Operasyon Şefi Hans von Rottinger, Şef Yardımcısı Fredrik Clinton, Sekreter Eleanor Badenbrink ve Zalachenko'nun verdiği bilgileri analiz edecek iki yardımcı. Bu yedi kişi sonraki yıllarda Servis'in içinde özel bir servis olacaktı. Evert Gullberg onlara çekirdek kadro gözüyle bakıyordu.

Servis'in dışında Zalachenko'dan haberdar olanlar SÄPO'nun başkanı, başkan yardımcısı ve özel kalem müdürüydü. Bunların dışında başbakan ile bir de müsteşar vardı. Yani Gullberg'le birlikte toplam on iki kişi. Daha önce bu kadar az insanla paylaşılan, bu çapta hiçbir sır yoktu.

Gullberg'in yüzü bulutlandı.

Bu sırrı bir kişi daha biliyordu. Zalachenko iltica talebinde bulunduğunda, Björck onun yanına, Avukat Nils Bjurman'la gitmişti. Bjurman'ı Servis'e almayı düşünemezdi, o gerçek bir polis değildi; Yalnızca SÄPO'nun içerisinde bir pratisyendi. Servis'te çalışmaya ne bilgisi ne de yeteneği vardı. Gullberg enine boyuna tarttıktan sonra Bjurman'ı bu işten uzak tutmaya karar vermişti. Zalachenko'nun adının Z'sini bile telaffuz etmesi hâlinde vatan hainliğinden yargılanıp ömür boyu hapse mahkûm edileceği tehdidini savurduktan sonra, Bjurman'ın gururunu okşamak için ve de bir çeşit rüşvet olarak yeni bir görev önermişti. Bjurman'a saygın bir hukuk bürosunda iş bulmuş, bir sürü dava almasını sağlayarak sürekli meşgul etmişti. Ama ne yazık ki Bjurman sıradan bir avukattı, elde ettiği fırsatları değerlendiremiyordu. On yıl sonra, tek bir yardımcıyla çalışacağı kendi bürosunu açacaktı.

Sonraki yıllarda Gullberg, Bjurman'ı sürekli göz hapsinde tutacak, ancak Sovyetler Birliği dağılma yoluna girip Zalachenko önemini kaybetmeye başlayınca, 1980'lerin sonunda bu göz hapsini kaldıracaktı.

İlk başlarda Zalachenko, Gullberg'in kafasını sürekli meşgul eden Palme muammasını çözmek için bir fırsattı. Zalachenko'yu sorgularken Palme'yle ilgili bir bilgi yakalamaya çalışıyordu.

Ama Zalachenko, İsveç'te hiç operasyon yürütmediği ve ülke hakkında fazla bir bilgisi olmadığından Gullberg'in umutları suya düşmüştü. Bununla birlikte Zalachenko, İsveç ya da İskandinav politikacılardan "kıızıl koşucu" denilen birinin, KGB adına çalıştığını duyduğunu söylemişti.

Bunun üzerine Gullberg, Palme'yle yakın ilişkisi olanların bir listesini çıkarmıştı. Bunlar Carl Lidbom, Pierre Schori, Sten Andersson, Marita Ulvskog ve birkaç kişi dahaydı. Yıllar boyunca, tekrar tekrar bu isimlere dönerek Sovyetlerle bir bağlantılarını

bulmaya çalışmış ama bir sonuç alamamıştı.

Gullberg birdenbire büyük oyuncuların arasına katılmıştı. Seçkin savaşçılardan oluşan, sıra dışı bir kulübün üyeleri tarafından saygı görüyor, aralarında özel bir arkadaşlık ve güven ilişkisi tesis ediliyordu. Bu ilişkiler resmî kanallar ve bürokratik kuralların dışındaydı. James Jesus Angleton'la kişisel olarak görüşmüş, MI-6'nın şefiyle Londra'da gizli bir kulüpte viski içmişti. Yani o büyüklerden biriydi.

Ama ne yazık ki başarılarından hiç kimseye söz edemezdi. Hatta ölümünden sonra yayınlanacak anılarında bile. Ayrıca düşmanın seyahatlerini göz hapsine alıp onu izleyeceğinden korkuyordu. Sovyetleri, istemeden Zalachenko'ya götürebilirdi.

Bu açıdan bakıldığında Zalachenko'nun en büyük düşmanı Zalachenko'nun kendisiydi.

İltica ettiği ilk yıl, Servis'e ait bir apartman dairesine yerleştirmişlerdi onu. Hiçbir kayıt ve hiçbir resmî yazışmada ismi geçmiyordu. Zalachenko grubu onun geleceğini planlamak için, çok zamanlarının olduğunu düşünüyorlardı. Zalachenko'ya ancak 1978 yılında Karl Axel Bodin adına düzenlenmiş bir pasaport verildi. Özenle bir aile öyküsü uydurulmuştu, hayalî ama nüfus kayıtlarına başvurulduğunda doğrulanabilir bir öyküdü.

Ama maalesef geç kalmışlardı, Zalachenko çoktan o lanet orospuyla, kızlık soyadı Sjölärider olan, Agneta Sofia Salander'le düzüşmüş ve ona gerçek adını söylemişti. Gullberg, Zalachenko'nun kafasında bir tahtanın eksik olduğunu düşünüyordu. Hatta bu Sovyet ajanının açığa çıkmaya çalıştığını. Sanki bir sahneye ihtiyacı vardı, yoksa bir insanın bu kadar aptal olması nasıl açıklanabilirdi?

Zalachenko orospularla yatıp kalkıyor, içiyor, bar fedaileri ya da önüne gelenle kavga ediyordu. Üç defa içkili araba kullanmaktan, iki defa da bar kavgasından polisi boylamıştı. Her seferinde Servis işe el atıyor, onu gizlice polisin elinden alıyor, tutanakları yok ediyordu. Gunnar Björck neredeyse yirmi dört saat ona bebek bakıcılığı yapıyordu. Zor bir işti, ama başka çare de yoktu.

İşler yoluna girebilirdi. 1980'li yılların başında Zalachenko durulmuş, durumuna uyum sağlamaya başlamış ama ne var ki şu Salander orospusundan bir türlü kurtulamamıştı. Daha da kötüsü ondan Camilla ve Lisbeth adını verdiği iki kız çocuğu olmuştu.

Lisbeth Salander.

Gullberg bu ismi tiksinierek telaffuz ediyordu.

Bu kız daha 9-10 yaşlarındayken bile, adını duyduğunda Gullberg'in midesinde sancılar saplanıyordu. Normal biri değildi, bunu anlamak için psikiyatr olmaya gerek yoktu. Gunnar Björck, inatçı ve Zalachenko'ya karşı saldırgan olduğunu rapor etmişti. Üstelik Zalachenko'dan hiç korkusu yoktu. Bir şey söylemiyordu ama huzursuzluğunu dile getirmenin binlerce yolunu buluyordu. Yaratılıştan problemliydi kız, ama gelecekte nasıl bir baş belası olacağını düşünde görse inanmazdı Gullberg. En büyük korkusu Salander ailesinin Sosyal İşler Müdürlüğü'nün dikkatini çekmesi ve Zalachenko'nun kimliğinin açığa çıkmasıydı. Bu aileden uzak durması için Zalachenko'ya defalarca

yalvarmış, Zalachenko her seferinde sözler vermiş, ne var ki bir türlü tutamamıştı. Başka orospularla da ilişkisi vardı. Orosu kıtlığı çekmiyordu ama her nedense dönüp dolaşıp tekrar Agneta Sofia Salander'e gidiyordu.

Piçin tekiydi şu Zalachenko. Uçkurunun peşinden giden bir ajan, elbette iyi bir ajan olamazdı. Sanki bütün kuralların üzerindeymiş gibi davranıyor, en azından hiçbir kuralın kendisini bağlamadığını düşünüyordu. Tamam, şu Sofia Salander orospusunda onu çeken bir şeyler olabilirdi ama her buluştuğunda da pataklamak zorunda mıydı? Defalarca kadına dayak atmıştı. Sanki gözetimini üstlenen Zalachenko grubunu sinir ve provoke etmek için dövüyordu kadını.

Zalachenko'nun akıl hastası olduğundan hiçbir kuşkusu yoktu ama iltica edecek GRU ajanlarını gönlüne göre seçemezdi. Elinde yalnızca bir ajan vardı işte, ayrıca bu ajan Gullberg için ifade ettiği anlamın farkındaydı.

Gullberg iç çekti. Zalachenko grubu sanki temizlikçi görevini üstlenmişti. Bu inkâr edilemezdi. Zalachenko arkasının temizleneceğini bildiğinden canı ne isterse yapıyordu. Hele Agneta Sofia Salander söz konusuysa elinden geleni ardına koymuyordu.

Bu konuda uyarılmamış da değildi, Lisbeth Salander daha 12'sine bastığında onu bıçaklamıştı. Yarası o kadar ağır değildi ama hastaneye gitmek zorunda kalmış, Zalachenko grubu da gidip arkasını temizlemişti. Bu defa Gullberg onunla çok ciddi bir konuşma yapmıştı. Zalachenko'nun Salander ailesiyle bir daha asla buluşmaması gerektiğini açık bir dille ifade etmiş ve Zalachenko'dan söz almıştı. Zalachenko sözüne yalnızca altı ay sadık kalabilmişti. Bu defa kadına öyle bir dayak atmıştı ki Agneta Sofia Salander ömrünün geri kalan kısmını bir bakımevinde geçirmek zorunda kalmıştı.

Evert Gullberg, Lisbeth Salander'in babasına benzin bombasıyla saldırarak kadar katil ruhlu olabileceğini düşünememişti. O gün tam bir karmaşa yaşanmış, Zalachenko operasyonu, hatta Servis'in varlığı tehdit altına girmişti. Eğer Lisbeth Salander konuşursa Zalachenko'nun kimliği açığa çıkabilirdi. Eğer Zalachenko açığa çıkarsa, bütün Avrupa'da yürütülen, geçmiş on beş yılın bir dizi operasyonu boşa giderdi. Arkasından da Servis resmi bir araştırmaya tabi tutulabilirdi. Ne pahasına olursa olsun bunun önüne geçilmeliydi.

Eğer Servis'in arşivi açılırsa bütününü yasal olmayan bir sürü faaliyeti ortaya saçılır, Palme ve diğer Sosyal Demokratlar hakkında uzun yıllardır yürüttükleri soruşturmalar gün yüzüne çıkardı. Bu, özellikle Palme öldürüldükten sonra çok hassas bir konuydu. Gullberg ve SÄPO'dan birkaç kişi yargılanabilirlerdi. Daha da kötüsü birtakım kafasız gazeteciler, en küçük kuşku duymadan, Palme cinayetinin ardında Servis'in olduğunu iddia edebilirdi. Bu da yeni bir sürü suçlamaya yol açardı. Üstelik yönetici kadrosu bütününü değiştirdiğinden, SÄPO'nun başkanının bile, Servis'in varlığından haberi yoktu. SÄPO'yla ilişkilerin belgeleri, özel kalem müdürünün masasında kilitliydi. O da on yıl önce Servis'in değişmez personeli arasına katılmıştı.

Zalachenko grubunu bir panik ve korku sarmıştı. Çözüm Gunnar Björck'ten geldi. Çözümün adı psikiyatr Peter Teleborian'dı.

SÄPO'nun Karşı Casusluk Servisi, daha önce Teleborian'la ilişki kurup, endüstri casusluğundan şüphelendikleri bir adamla ilgili fikir danışmıştı. Adamın strese girmesi durumunda nasıl davranacağını merak ediyorlardı. Teleborian boş laflara değer vermeyen, pratik çözümler üreten genç bir psikiyatrdı. Somut bir öneride bulunmuştu. Bu öneriyle SÄPO, adamı intihara sürükleyecek davranışlardan uzak durmuş ve patronlarına yanıltıcı bilgi veren çift taraflı ajan hâline getirmişlerdi.

Salander, Zalachenko'ya saldırdıktan sonra, Björck, Servis adına danışmanlık yapması için Teleborian'a başvurmuştu. Ona, şimdi her zaman olduğundan daha çok ihtiyaç vardı.

Çözüm çok basitti; Karl Axel Bodin hastaneden kaybolacak, Agneta Sofia Salander tedavisi mümkün olmayan beyin hasarı nedeniyle bakımevine kapatılacak, bütün polis tutanakları SÄPO'nun elinde toplanacak, oradan, özel kalem müdürü aracılığıyla Servis'e iletilecekti.

Peter Teleborian, Uppsala'daki St. Stefan Çocuk Kliniği'nin başhekim yardımcılığına daha yeni atanmıştı. Björck ile Teleborian, Lisbeth Salander'in psikiyatrik durumu hakkında bir adli tıp raporu hazırlayıp mahkemeye sunarak işi halletmişlerdi. Önemli olan durumun nasıl resmedileceğiydi. Anayasanın bu işle bir alakası yoktu. Söz konusu olan ülkenin güvenliğiydi. Bunu herkesin anlaması gerekiyordu.

Ayrıca Lisbeth Salander'in akıl hastası olduğu ortadaydı. Bir psikiyatri kliniğine kapatılması onun yararına olacaktı. Gullberg bu operasyona çekinmeden izin vermişti.

Yapbozun bütün parçaları bir araya gelirken, Zalachenko grubunun, her hâlükârda dağılmak üzere olduğu açığa çıkmıştı. Sovyetler Birliği ortadan kalkmış, Zalachenko'nun son kullanma tarihi çoktan geçmiş, görkemli günleri geride kalmıştı.

Zalachenko grubu ona, SÄPO'nun fonlarından, cömert bir elveda paketi hazırlamıştı. Bir yıl sonra, sayelerinde düşünebileceği en iyi tedaviyi gören Zalachenko'nun cebine İspanya'ya tek gidiş bileti koyarak onu Arlanda Havaalanı'na götürmüşlerdi. Artık Zalachenko ve Servis'in yolları ayrılıyordu. Bu Gullberg'in Servis'teki son işiydi. Bundan bir hafta sonra emekliye ayrılarak yerini sadık izleyicisi Fredrik Clinton'a bırakmıştı. Artık, yalnızca hassas konularda Servis'e danışmanlık yapıyordu. Üç yıl daha Stockholm'de kalıp neredeyse her gün Servis'te çalıştıktan sonra, yavaş yavaş ayağını kesmiş, doğum yeri Laholm'e dönerek yapacaklarını uzaktan yapmaya başlamıştı. İlk yıl düzenli olarak Stockholm'e gitmiş, ama daha sonra bu seyahatleri hiç denecek kadar azaltmıştı.

Zalachenko'yu artık aklına bile getirmiyordu. Ama bir sabah uyandığında, Zalachenko'nun kızının bütün gazete manşetlerini süslediğini görmüştü. Üç cinayetin

zanlısı olarak aranıyordu.

Haberleri artan bir şaşkınlık ve dikkatle izlemişti. Bjurman'ın, Salander'e vasi atanmasının tesadüf olmadığını anlayabiliyordu ama Zalachenko vakasının açığa çıkacağından da korkmuyordu. Salander akıl hastasıydı, cinnet geçirip üç kişiyi öldürmesi onu şaşırtmıyordu. Gosseberga'daki haberleri duyana kadar bu işlerle Zalachenko arasında bir bağ olabileceğini düşünmemişti. Ancak bu haberleri duyduktan sonra sağı solu aramış ve arkasından da Stockholm'e bir bilet almıştı.

Servis kurulduğu günden beri en büyük krizini yaşıyordu. Her şey yıkılmak üzereydi.

Zalachenko ayaklarını sürüyerek tuvalete gitti. Artık koltuk değnekleriyle yürüyebiliyordu. Pazar ve pazartesi günlerini kısa yürüyüş denemeleriyle geçirmişti. Çenesinde hâlâ müthiş bir ağrı vardı ve yalnızca sıvı yiyecekler tüketebiliyordu. Ama ayağa kalkabiliyor ve odasında kısa yürüyüşler yapabiliyordu.

On beş yıla yakın protezle dolaştığı için koltuk değneklerine çabuk alışmış, ses çıkarmadan yürüme denemelerine başlamıştı. Sağ ayağını yere her bastığında bacağından yukarı bir ağrı yükseliyordu.

Dişlerini sıkarak, odasının hemen yakınında, başka bir odada yatan Lisbeth Salander'i düşündü. Bütün bir gün onun hangi odada kaldığını çıkarmaya çalışmış, en sonunda kendi odasının sağ tarafında, iki kapı ötede kaldığını öğrenmişti.

Gece hemşiresinin son ziyaretinden on dakika sonra, saat ikide, her yer sessizliğe bürünmüştü. Zalachenko bin bir zahmetle ayağa kalkıp sallanarak koltuk değneklerini aldı, kapıya gidip etrafı dinledi, hiç ses yoktu. Kapıyı açıp koridora çıktı, hemşirelerin odasından çok zayıf bir müzik yayılıyordu. Koridorun sonundaki çıkış kapısına kadar gitti, kapıyı itip merdiven aralığını kontrol etti, asansörler vardı. Tekrar koridora dönüp Lisbeth Salander'in odasının kapısına kadar yürüdü, koltuk değneklerine dayanıp yarım dakika dinlendi.

Lisbeth Salander koridordan gelen zayıf bir sürtünme sesiyle gözlerini açtı. Bu sesin ne olduğunu bir türlü çıkaramadı, sanki koridorda biri dikkatle bir şey sürüklüyordu. Bir süre sonra ses kaybolduğunda, hayal görüp görmediğini düşündü. Yarım dakika sonra sesi tekrar duydu, yaklaşıyordu, huzursuzluğu arttı.

Zalachenko yakınlarda bir yerlerde.

Kendini sanki yatağa bağlanmış gibi hissediyordu. Boyunluğunun altında müthiş bir kaşıntı vardı. Ayağa kalkmak için büyük bir istek duyuyordu. Sonunda yatakta oturmayı başardı, ancak bu kadarına gücü yetiyordu, tekrar kendini yatağa bırakıp başını yastığa dayadı.

Bir süre parmaklarını boyunluğun üzerinde gezdirerek tokalarını buldu, açıp

boyunluğu çıkararak yere attı, şimdi daha rahat nefes alabiliyordu.

Keşke erişebileceği bir yerde bir silah ya da ayağa kalkıp Zalachenko'nun hakkında gelmeye takati olsaydı.

Dirseklerine dayanarak doğruldu. Masa lambasını yakıp etrafına bakındı. Silah olarak kullanabileceği bir şey ararken, gözü yatağının üç metre kadar uzağındaki hemşire masasına takıldı, üzerinde bir kurşun kalem vardı.

Gece hemşiresi rutin kontrolünü bitirene kadar bekledi. Bu gece yarım saatte bir yapıyor gibiydi. Daha önce bunu on beş dakikada bir ya da daha sık yapıyorlardı. Demek ki şimdi daha iyi durumda olduğunu düşünüyorlardı. Ama Lisbeth kendi durumunda bir fark göremiyordu.

Bütün gücünü toplayarak bacaklarını yataktan sarkıttı. Vücuduna nabzını ve nefesini ölçen elektrotlar bağlıydı. Neyse ki elektrotların kabloları kalemin olduğu tarafa doğru uzanıyordu. Dikkatle ayağa kalktı, ileri geri sallandı, dengesini bulmakta zorlanıyordu. Bayılacakmış gibiydi, yatağın kenarına tutunarak bakışlarını önündeki masaya kilitledi. Sallanarak üç adım attı, uzandı ve kalemi aldı.

Tekrar yatağa döndü. Bütünüyle tükenmişti.

Bir süre sonra yatak örtüsünü üzerine çekebilecek kadar güç topladı. Kalemi kontrol etti, ucuna dokundu, sıradan bir kurşun kalemdi. Ucu yeni açılmıştı, sivriydi. Yüze ya da göze saplamak için uygundu.

Kalemi kalçasının yanına koydu ve uykuya daldı.

6. BÖLÜM

11 NİSAN, PAZARTESİ

Pazartesi sabahı saat dokuzu biraz geçe yataktan kalkan Mikael Blomkvist, Malin Eriksson'u aradı.

"Merhaba, Genel Yayın Yönetmeni, nasılsın bakalım?" dedi.

"Erika'nın dergiden ayrılmasının da, beni onun yerine atamanızın da şokunu hâlâ atlatamadım."

"Bak sen!"

"O yok. Masası boş."

"İyi işte, sen de bugünü onun odasına taşınmaya ayır."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Çok huzursuzum."

"Yapma, Malin. Bu durumda en iyi seçimin sen olduğu konusunda herkes hemfikir. Ayrıca bir sorunla karşılaşırsan, bana ve Christer'e her zaman başvurabilirsin."

"Güveniniz için teşekkürler."

"Başlatma teşekkürüne," dedi Mikael. "Her zaman ne yapıyorduksan onu yap. Eğer bir sorun ortaya çıkarsa biz yardımcı oluruz."

"Peki. Ne istiyorsun?"

Mikael o gün evde kalıp bütün gün yazmayı düşündüğünü söyledi. Malin birden Mikael'in tıpkı Erika Berger'e yaptığı gibi, kendisine de neler yapacağını rapor ettiğini fark etti. Bir süre tereddüt elikten sonra, "Herhangi bir talimatın var mı?" dedi.

"Artık talimatları sen vereceksin, Malin, bir isteğin olursa beni ara. Hâlâ Salander olayıyla ilgileniyor, neler döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Dergiyle ilgili şeylerde top sende. Kararları sen vereceksin. Ben arkadayım."

"Ya yanlış bir karar alırsam?"

"Eğer aldığın kararda bir yanlış rastlar ya da duyarsam seni uyarırım. Ayrıca hiçbir karar, yüzde yüz doğru ya da yanlış değildir. Alacağın kararlar belki Erika'nın aldıklarından da, büyük ihtimalle, benim alacaklarımdan da farklı olacaktır. Ama asıl önemlisi senin karar vermen."

"Tamam."

"Eğer iyi bir yayın yönetmeni olmak istiyorsan aldığın kararları başkalarıyla tartış."

Önce Henry ve Christer'le, sonra da benimle. Bir sorun baş gösterirse yayın kurulu toplantısında ele alırsınız."

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

"Harika."

Mikael Blomkvist oturma odasındaki kanepeye kuruldu, iBook'unu dizine alıp hiç ara vermeden bütün gün çalıştı. İşini bitirdiğinde, toplam yirmi bir sayfalık iki ham metin çıkarmıştı. Meslektaşı Dag Svensson ile kız arkadaşı Mia Bergman'ın öldürölmelerine ayırdığı sayfalarda, öldürölmeden önce yaptıkları araştırmayı, niçin öldüröldüklerini ve katilin kim olduğunu anlatıyordu. Ayrıca, yazın yayınlanacak tema sayısı için, en kısa zamanda kırk sayfalık bir metin daha yazması gerekiyordu. Özel hayatını çiğnemeden, Lisbeth Salander'i nasıl resmedeceğine karar vermeliydi. Lisbeth'in açığa vurulmasına kesinlikle karşı koyacağı sırlarının olduğunu biliyordu.

Evert Gullberg, otelin restoranında bir dilim kızarmış ekmek ve bir fincan kahveyle kahvaltısını yaptıktan sonra bir taksiye binerek Artillerigatan'a gitti. Saat 09.15'te binanın girişindeki görüntölü telefonda kendini tanıttı ve hemen içeri alındı. Asansörle yedinci kata çıktı, onu orada servisin yeni şefi, 54 yaşındaki Birger Wadensjöo karşıladı.

Emekliye ayrılırken servisin en genç çalışanlarından biri olan Wadensjöo hakkında, Gullberg hep kararsız kalmıştı.

Onun yerinde inisiyatif almayı bilen Fredrik Clinton'ın görevde kalmasını dilerdi. Gullberg'in yerini alan Clinton, diyabet ve kalbinin teklemeye başlaması nedeniyle, 2002 yılında emekliye ayrılmak zorunda kalmıştı. Gullberg, Wadensjöo'nün nasıl bir kumaştan dokunduğunu bilemiyordu.

"Merhaba, Evert," diyen Wadensjöo eski şefinin elini sıktı. "Ne iyi ettin de buraya gelmek için zaman ayırdın."

"Zamandan başka elimde ne kaldı ki?" dedi Gullberg.

"Nasıl olduğunu bilirsin, eski tüfeklerle ilişki sürdürmekte biraz kötüyüz."

Wadensjöo'nün yağlamasına aldırmayan Gullberg, eski makam odasına girip pencerenin kenarındaki konferans masasına oturdu. Duvarlara Chagall ve Mondrian'ın reproduksiyonları asılmıştı. Gullberg bunları Wadensjöo'nün astırdığını düşündü. Onun zamanında bu duvarlarda, tarihî Kronan ve Wasa gemilerinin çizimleri vardı. Askerlik mesleğinde yalnızca birkaç ayım denizde geçirmesine rağmen deniz özlemi onu hiç bırakmamıştı. Bilgisayarların dışında odadaki her şey eskisi gibiydi. Kahve fincanlarını dolduran Wadensjöo, "Diğerleri birazdan gelecekler," dedi. "Önce iki çift laf ederiz diye düşündüm."

"Benim zamanımdan Servis'te kaç kişi kaldı?"

"Beni saymazsak yalnızca Otto Hallberg ile Georg Nyström. Hallberg bu yıl emekliye

ayrılıyor, Nyström de altmışına merdiven day adı. Diğerleri yeni personel, birkaçıyla daha önce karşılaşmışındır."

"Toplam kaç kişi çalışıyor?"

"Bir parça düzenleme yaptık."

"Öyle mi?"

"Tam gün çalışan yedi kişi var, yani personel sayısını azalttık. Ama SÄPO'nun içinde Servis'e yardımcı olan otuz bir elemanımız var. Bir kısmı buraya hiç uğramaz, kendi işlerine bakarlar, ancak herhangi bir sorun baş gösterirse bizim adımıza gizlice faaliyet yürütürler."

"Otuz bir yardımcı mı?"

"Artı yedi. Doğrusu, bu sistem senin eserin. Biz yalnızca biraz rötuş yaptık. Bugün artık iç ve dış organizasyondan söz edebiliyoruz. SÄPO'dan Servis'e yeni birini aldığınızda, bir süre ücretsiz izne çıkmasını sağlayıp eğitiyoruz. Bu işlere Hallberg bakıyor. Temel eğitim altı hafta sürüyor. Deniz Harp Okulu'nu kullanıyoruz. Eğitimden sonra SÄPO'daki resmî görevlerine dönüyorlar. Ama şimdi bizimle birlikte çalışıyorlar."

"Güzel."

"Gerçekten harika bir sistem. Birçok yardımcının birbirlerinin varlığından haberi yok. Servis daha çok istihbarat topluyor. Senin zamanındaki kuralların aynısı geçerli. Bürokratik bir yapımız yok."

"Ya operasyon bölümü?"

Wadensjö kaşlarını çattı. Gullberg'in zamanında, dirayetli bir adam olan Hans von Rottinger'in yönettiği, dört kişiden ibaret bir operasyon bölümü vardı.

"Şey, pek yok. Rottinger, beş yıl önce öldü. Gerektiğinde bu işleri yürütecek, dış organizasyondan genç yetenekler var. Ayrıca bu işler -örneğin telefon dinlemek, birinin evine girmek gibi- teknik beceriler gerektiren işlere döndü. Biliyorsunuz artık her yerde alarm sistemi gibi şeyler var."

Gullberg başını salladı.

"Bütçe?"

"Yıllık yaklaşık on bir milyon kron. Üçte biri maaşlara, üçte biri idari masraflara, üçte biri de faaliyetlere gidiyor."

"Yani bütçe azaltıldı?"

"Bir parça. Ama daha az personelle çalıştığımız hesaba katılırsa faaliyet bütçesi artmış sayılır."

"Anlıyorum. SÄPO'yla aramız nasıl?"

"Kalem müdürü ile bütçe müdürü bizden. Faaliyetlerimizden resmen haberdar olan

tek kişi kalem müdürü. O kadar gizliyiz ki, yok gibiyiz. Aslına bakılırsa varlığınızi bilen birkaç müdür yardımcısı var. Onlar da hakkımızda konuşulmaması için ellerinde geleni yapıyorlar."

"Anlıyorum, yani bir problem baş gösterirse, yeni SÄPO yönetimi için tatsız bir sürpriz olacak. Peki, Genelkurmay ve hükümetle aramız nasıl?"

"Genelkurmay'la ilişkimizi on yıl önce kestik. Hükümetler de gelip giderler."

"Yani işler sarpa sararsa yalnızız."

"Bu tür bir teşkilatın olumsuz taraflarından biri, maalesef bu. Faydaları ortada. Şimdi görevlerimiz de değişti. Sovyetler Birliği çöktükten sonra, Avrupa'da yeni bir durum ortaya çıktı. Artık ajanları açığa çıkarmakla daha az ilgilenir olduk. Daha çok terörizm, en çok da önemli makamlardaki insanların politik açıdan uygun olup olmadıklarıyla ilgileniyoruz."

"Bunu her zaman yapıyorduk."

Kapı çaldı içeri altmış yaşlarında, şık giyimli bir adamla, kot pantolon ve ceketli genç biri girdi.

"Merhaba çocuklar," dedi Wadensjöö. "Bu bey Jonas Sandberg, bu bölümde dört yıl çalıştı, şimdi de çeşitli operasyonlarda bize yardımcı oluyor. Size bahsetmiştim... Georg Nyström'ü tanıyorsundur."

"Merhaba, Georg," dedi Gullberg.

Merhaba faslından sonra, Jonas Sandberg'e dönerek, "Nereden geliyorsun bakalım?" diye sordu.

"Son olarak Göteborg'dan" dedi Sandberg şakacı bir ifadeyle. "Onu ziyaret ettim."

"Zalachenko'yu mu?"

Sandberg başını salladı.

"Buyurun, oturun beyler," dedi Wadensjöö.

Bir sigara yakan Wadensjöö'ye kaşlarını çatarak bakan Gullberg, "Björck?" diye sordu. Ceketini çıkarıp oturduğu sandalyenin arkasına asarak geriye yaslanmıştı. Yan gözle Gullberg'i inceleyen Wadensjöö, çok zayıflamış olduğunu düşünüyordu.

"Cuma günü, fuhuştan gözaltına alınmış," dedi Georg Nyström. "Henüz mahkemeye çıkmadı, ama suçu kabullenip kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak evine döndü. Hastalık raporu bitene kadar Smådalarö'de oturacakmış. Henüz basının ilgisini çekmedi."

"Björck bir zamanlar, Servis'in en iyilerindendi," dedi Gullberg. "Zalachenko olayında önemli bir rol üstlenmişti. Ben emekliye ayrıldıktan sonra ne oldu ona?"

"Servis'in iç işlerinde görev alırken, tekrar dış işlere geçen ender kişilerden biri oydu. Senin zamanında bile dışarıda sürtüp duruyordu."

"Biraz dinlenmesi, biraz da ufkunu genişletmesi gerekiyordu. 1980'lerde Servis'ten iki yılığına izne ayrıldı. O zaman

lar istihbarat ataşesi olarak çalışıyordu. 1976'dan izne ayrıldığı güne kadar, deliler gibi Zalachenko'nun peşinden koşuşturmuştu. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacı vardı. 1985-87 yılları arasında dinlendi, daha sonra tekrar buraya geldi."

"1994'te Servis'le ilişkisini keserek harici işlere bakmaya başladı. 1996'da dış işleri bölümünde şef yardımcılığına yükseldi. Resmî işinde çok fazla çalışması gerektiğinden zor günler geçirdi. Servis'le irtibatını elbette koparmadı son zamanlara kadar, ayda bir buluşup konuşuyorduk."

"Yani şimdi hasta, öyle mi?"

"Ciddi bir şey değil, ama ağrıları var. Disk kayması, son yıllarda sık tekrarladı. İki yıl önce, dört ay rapor aldı. Geçen yıl ağustos ayında tekrar hastalandı. 1 Ocak'ta işe başlayacaktı ama raporunu uzattırdı, şimdi ameliyat olmayı bekliyor."

"Ve raporlu günlerini orospuların peşinde koşarak geçiriyor öyle mi?" dedi Gullberg.

"Ee, bekâr adam. Anladığım kadarıyla şu orospu ziyaretlerini, düzenli olarak, yıllardır sürdürüyormuş," dedi Jonas Sandberg. Yarım saattir ilk defa söze giriyordu. "Dag Svensson'un yaptığı araştırmanın taslağını okudum."

"Demek öyle. Biri bana, tam olarak neler döndüğünü anlatabilir mi?"

"Anladığımız kadarıyla içine düştüğümüz bu boktan durum Björck'ün eseri. 1991 yılında Lisbeth Salander hakkında tutulan raporu Avukat Bjurman'a o vermiş."

"Bjurman da mı boş zamanlarını orospuların peşinde koşarak geçiriyormuş?" dedi Gullberg.

"Bildiğimiz kadarıyla değil, en azından Dag Svensson'un belgelerinde adı geçmiyor. Ama Lisbeth Salander'in vasisiydi."

"Bunun benim hatam olduğunu söyleyebilirsiniz. Sen ve Björck, 1991 yılında Lisbeth Salander'i akıl hastanesine kapatmayı başarmıştınız. Uzun süre orada kalacağını hesaplamıştık, ama mahkemenin atadığı vekil, Avukat Holger Palmgren, kızı oradan çıkarmayı başararak bakıcı bir ailenin yanına yerleştirdi. O zamanlar sen çoktan emekliye ayrılmıştın."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Bir gözümüz hep onun üzerindeydi. Kız kardeşi Camilla Salander, Uppsala'da bir bakımevine yerleştirilmişti. Lisbeth Salander on yedisine bastığında, birdenbire geçmişini araştırmaya başladı. Zalachenko'nun peşindeydi, bulabildiği bütün resmî kayıtları didik didik etti. Her nasıl olduysa, kız kardeşinin Zalachenko'nun yerini bildiğini öğrendi."

"Gerçekten biliyor muydu?"

"Hiçbir fikrim yok. Kız kardeşler birbirlerini uzun yıllar görmemişlerdi. Lisbeth Salander, kız kardeşinin izini sürüp buldu ve bildiklerini anlatması için ikna etmeye çalıştı. Bu buluşma sıkı bir kavgayla sonuçlandı, yumruk yumruğa birbirlerine girdiler."

"Vay be!"

"Bu aylarda Lisbeth'in üzerinden gözümüzü ayırmadık. Lisbeth'in ani ziyaretinden sonra bizimle ilişkiye geçen Camilla Salander'i, kız kardeşinin hasta ve tehlikeli olduğu konusunda uyararak işi sıkıya aldık."

"Yani Camilla sana muhbirlik mi yapıyordu?"

"Kız kardeşinden ödü patlıyordu. Lisbeth Salander başka yerlerin de dikkatini çekti, birkaç kez Sosyal İşler Müdürlüğü'ndekilerle kavga etti. Bütün bunlardan sonra Zalachenko'nun gizliliğini hâlâ tehdit ettiğine karar verdik. Arkasından da şu metrodaki olay oldu."

"Bir sübyancıya saldırdı..."

"Evet. Belli ki şiddete eğilimli ve psikolojik olarak da hastaydı. Tekrar bir yere kapatılmasının herkes için hayırlı olacağını düşünerek eyleme geçtik. İş Fredrik Clinton ile von Rottinger üstlendi. Peter Teleborian'a başvurarak, Lisbeth'i tekrar içeri kapattırmak için mahkemeyi ikna etmesini istediler. Salander'in vekili Holger Palmgren'di. Salander'in aleyhindeki bütün kanıtlara rağmen mahkeme, Palmgren'in istediği yönde karar verdi, üstelik onu Salander'e vasi atadı."

"Tamam da, Bjurman bu işe nasıl bulaştı."

"Palmgren 2002 yılında beyin kanaması geçirdi. Salander hâlâ ilgilendiğimiz bir olaydı. Yeni vasisinin Bjurman olmasını sağladım. Şunu not et: Bjurman, Salander'in, Zalachenko'nun kızı olduğunu bilmiyordu. Eğer Salander, Zalachenko hakkında gevezelik etmeye başlarsa, Bjurman'ın bizi uyaracağını düşünüyordum."

"Bjurman tam bir aptaldı. Onun aslında Zalachenko'yla hiçbir ilişkisinin olmaması, hele kızıyla hiç olmaması gerekirdi," dedi Gullberg, Wadensjö'ye bakarak. "Bu vahim bir hata."

"Biliyorum," dedi Wadensjö. "Ama o zamanlar bana iyi bir fikirmiş gibi gelmişti. Olacakları düşümde görsem..."

"Kız kardeşi... Camilla Salander nerede şimdi?"

"Bilmiyoruz. On dokuzuna bastığında, pılını pırtısını toplayıp bakıcı ailenin yanından ayrıldı. O günden sonra hiç haber alamadık. Yani kayıp."

"Tamam, devam et..."

"Polisteki kaynağım, Savcı Richard Ekström'le konuştu," dedi Sandberg. "Soruşturmayı yürüten ekibin başındaki adam, Cinayet Masası Komiseri Bublanski, Bjurman'ın Salander'e tecavüz ettiğini düşünüyormuş."

Gullberg, duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı Sandberg'e. Düşünceli bir ifadeyle çenesini sıvazlayarak, "Tecavüz mü?" dedi.

"Bjurman'ın karnında bir dövme var, bir yazı: Ben sadist bir domuzum, bir kusmuk, bir tecavüzcüyüm."

Sandberg masanın üzerine renkli bir fotoğraf koydu. Bjurman'ın karnına bakan Gullberg'in gözleri büyüdü.

"Yani bu Zalachenko'nun kızının eseri mi?"

"Başka türlü nasıl açıklayabiliriz ki! Bu kız gerçekten tehlikeli, Svavelsjö MK'den iki azmanı tepeledi."

"Zalachenko'nun kızı," diye tekrarlayan Gullberg, VVadensjö'ye döndü. "Biliyor musun, bence bu kızı işe almalısın."

Wadensjö'nün kendisine şaşkınlıkla baktığını görünce, şaka yaptığını söylemek zorunda kaldı.

"Tamam, Bjurman'ın Salander'e tecavüz ettiği, Salander'in de intikam aldığı tezinden hareket edelim. Başka ne var?"

"Gerçekte neler yaşandığını ancak Bjurman'ın kendisi açıklayabilirdi. Artık hayatta olmadığına göre, bunu umamayız."

Ama sorunun özü şu; hiçbir resmî kaydı bulunmadığından, Salander'in Zalachenko'nun kızı olduğunu Bjurman'ın bilmemesi gerekirdi."

"Boş versene, Wadensjö! Kız babasının kim olduğunu biliyordu, er ya da geç bunu Bjurman'a anlatacaktı."

"Biliyorum. Biz... Tamam, bu konuda bir yanlış yaptım."

"Bu yenilir yutulur bir acemilik değil," dedi Gullberg.

"Biliyorum, bunun için fazlasıyla pişman oldum. Ama Bjurman, Zalachenko'nun varlığını bilen az sayıda insandan biriydi."

Başka bir vasinin Salander'in Zalachenko'nun kızı olduğunu öğrenmesindense Bjurman'ın öğrenmesi daha iyi diye düşündüm.

Bu kız her an gevezelik edebilirdi."

Gullberg, kulağını kaşıdı.

"Peki, peki... Devam et!"

şak bir sesle. "Tahminime göre Bjurman, Salander'e tecavüz etti, o da intikamım böyle aldı..." Masadaki fotoğrafı işaret etti.

"Babasının kızı," dedi Gullberg. Sesinde gizleyemediği bir hayranlık vardı.

"Bunun üzerine Bjurman, Salander'i halletmesi için Zalachenko'yla ilişkiye geçti. Zalachenko'nun kızından nasıl nefret ettiği herkesin malumuydu. Zalachenko da işi

Niedermann'a, o da ilişkiye olduğu Svavelsjö MK'ye devretti."

"Ama Bjurman, Zalachenko'yla nasıl..." diye başlayan Gullberg cümlesini bitirmedi. Bunun cevabı açıktı.

"Björck," dedi Wadensjö. "Akla uygun tek açıklama bu bilgiyi Björck'ten almış olması."

"Lanet olsun!" dedi Gullberg.

Lisbeth Salander'in huzursuzluğuyla iç içe geçen öfkesi gittikçe artıyordu. Sabahleyin yatağını düzeltmeye gelen hemşireler, kurşun kalemini bulmuşlardı.

Hemşirelerden biri, "Hoppala, bu buraya nasıl gelmiş," diyerek kalemi cebine atarken, Lisbeth ölümcül bir bakış fırlatmıştı kadına.

Şimdi artık silahsızdı, ayrıca bu durumu protesto etmeye takati de yoktu.

Hafta sonunu kötü geçirmişti. Şiddetli bir baş ağrısıyla boğuşmuş, sürekli ağrı kesici almak zorunda kalmıştı. Dikkatsiz hareket ettiği ya da vücut ağırlığını değiştirmeye çalıştığında, omzundan bütün bedenine bıçak saplanmış gibi bir acı yayılıyordu. Boyun askısıyla, ancak sırtüstü yatabiliyordu. Başındaki yara iyileşene kadar, kimbilir kaç gün daha, bu askıya mahkûmdu. Pazar günü ateşi 38,7'ye çıkmıştı. Helena Endrin'e göre vücudunda iltihaplanma vardı, yani iyi değildi. Bunu anlamak için birinden duyması gerekmiyordu.

İşte yeniden devlet yatağının mahkûmu olmuştu. Şimdi onu yatağa bağlayan kayışlar yoktu, zaten gereksizdi de. Bırak şöyle kalkıp biraz gezmeyi, doğrulamayacak kadar mecalsizdi.

Pazartesi günü, öğleye doğru Doktor Anders Jonasson ziyaretine geldi. Onun yüzünü artık tanıyordu.

"Beni hatırlıyor musun?"

Lisbeth başını salladı.

"Uzun süre bilincin yerinde değildi, ameliyattan sonra seni ben uyandırdım. Ayrıca ameliyatı da ben yaptım. Şimdi her şey yolunda mı diye öğrenmeye geldim."

Lisbeth Salander kocaman gözlerle doktoru inceledi, her şeyin yolunda olmadığı açıktı.

"Duyduğuma göre bu gece boyun askısını çıkarmışsın."

Lisbeth başını salladı.

"Bunu iş olsun diye takmıyoruz. Yaraların iyileşene kadar başını sabit tutsun diye takıyoruz."

Doktor bu sessiz kıza bir süre baktıktan sonra, "İyi," dedi. "Seni bir göreyim

demiştim," diye ekledi.

Tam kapıdan çıkarken, Lisbeth'in sesini duydu.

"Jonasson'du değil mi?"

Şaşıırarak döndü, gülümsedi.

"Evet, adımı hatırladığına göre, sandığıımdan çok daha dikkatlisin."

"Mermiyi sen mi çıkardın?"

"Evet."

"Durumum nasıl, anlatabilir misin? Hiç kimseden akıllı bir cevap alamıyorum."

Doktor Jonasson yatağına yaklaşıp Lisbeth'in gözlerinin içine baktı.

"Şanslıydın," dedi. "Başından vurulmuşsun ama kurşun hayati tehlikeye yol açacak bir yere saplanmamış. Şimdi beyin kanaması riski olduğundan, başını sabit tutmak istiyoruz. Vücudunda iltihap var. Bunun nedeni omzundaki yara gibi görünüyor. Eğer antibiyotikle tedavi edemezsek bir ameliyat daha yapmak zorunda kalabiliriz. Yaraların iyileşene kadar acılı bir süreç yaşayacaksın. Ama genel durumun, sağlığını bütünüyle yerine geleceğine dair umudumu güçlendiriyor."

"Beynimde bir hasar kalır mı?"

Doktor Jonasson bir süre tereddüt ettikten sonra başını salladı.

"Evet, böyle bir risk var. Ama bütün işaretler iyiye gittiğini gösteriyor. Daha sonra beyninde sorun yaratabilecek bir doku oluşumu gelişebilir. Örneğin epilepsi ya da başka bir şeye yol açabilir. Doğrusu bunların hepsi yalnızca varsayım. Şimdi durumun iyi görünüyor. Yaraların iyileşiyor. Eğer gelecekte bir problem çıkarsa, buna o zaman bakarız. Yeterince açık cevaplayabildim mi?"

Salander başını salladı.

"Böyle ne kadar yatacağım?"

"Hastanede demek istiyorsun. Seni ancak birkaç hafta sonra taburcu edebiliriz."

"Hayır... Demek istediğim ne zaman ayağına kalkıp hareket edebilirim?"

"Bunu bilemiyorum, iyileşme sürecine bağlı. Fizik tedaviye başlamadan önce, en az iki hafta geçmesi gerekir diye düşünüyorum."

Lisbeth Salander, ciddi bir ifadeyle doktoru uzun bir süre süzdükten sonra, "Sanırım bana bir sigara verebilirsin?" dedi.

Anders Jonasson gülererek başını iki yana salladı.

"Üzgünüm, burada sigara yasağı var. Ama istersen bir nikotin bandı ya da sakızı vermelerini isteyebilirim."

Lisbeth başını sallayarak onaylamadan önce kısa bir süre düşündü. Sonra tekrar

gözlerini doktora çevirdi.

"O puşt moruk nasıl?"

"Kim? Şey mi?"

"Benimle birlikte buraya gelen adam."

"Sanırım aranız iyi değil. Yaşayacak, artık koltuk değnekleriyle yürüyebiliyor. Durumu senden daha kötü. Yüzündeki yara ciddi ağırlara yol açıyor. Eğer yanılmıyorsam, kafasına bir balta geçirmişsin."

"Beni öldürmeye çalıştı," dedi Lisbeth alçak bir sesle.

"Kulağa hiç hoş gelmiyor. Şimdi gitmeliyim. Seni tekrar ziyaret etmemi ister misin?"

Lisbeth başını salladı. Doktor odadan çıktıktan sonra, düşünceli bir ifadeyle tavana bakmaya başladı. Zalachenko, koltuk değnekleri almıştı, demek gece duyduğu sesler ona aitti.

Öğle yemeği almak için dışarı çıkan, odadakilerin en genci Jonas Sandberg, suşi ve alkolsüz birayla geri dönüp konferans masasının etrafındakilere servis yaptı. Evert Gullberg nostaljiye kapılmıştı. Kritik bir operasyon aşamasında, onun zamanında da tıpkı böyle olur, bütün gün çalıştıklarından dışarıdan yemek getirtirlerdi.

Aradaki tek fark, o zamanlar hiç kimse, öğle yemeğinde çiğ balık ısmarlamak gibi bir aptallık yapmazdı. Keşke Sandberg köfte, patates püresi ve böğürtlen sosu getirseydi. Şansına, aç değildi. Suşiyi bir kenara iterek ağzına bir parça ekmek atıp maden suyu içti.

Konuşmaya yemekte de devam ettiler. Durumu özetleyip gerekli önlemleri alma aşamasına gelmişlerdi. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

"Ben Zalachenko'yu hiç görmedim," dedi Wadensjö. "Nasıl biri?"

"Herhalde hiç değişmemiştir," dedi Gullberg. "Müthiş zeki, fotoğrafik bir belleği var, her ayrıntıyı aklında tutar. Bana sorarsan domuzun teki. Sanırım bir parça da akıl hastası."

"Jonas, dün onunla buluştun. Senin görüşlerin ne?" dedi Wadensjö.

"Kontrolü elinde tutuyor. Verdiği ültimatomu anlattım. Ya biz bu boku temizleyecekmişiz ya da o Servis'in canına okuyacakmış."

"Her şey bu kadar ortaya saçılıp dökülerek basının diline düşmüşken, bunu nasıl yapacağımız ki? Bizi ne sanıyor bu adam, sihirbaz mı?" dedi Georg Nyström.

"Bizim ne yapıp ne yapamayacağımız onun umurunda bile değildir. Onu bir tek iplerimizi elinde tutması ilgilendirir," dedi Gullberg.

"Senin fikrin ne? Dediklerini yapabilir mi? Basınla konuşur mu?" diye sordu Wadensjö.

"Bunu kestirmek zor. Zalachenko öyle boş tehditler savuracak biri değil. Kendisi için neyi iyi biliyorsa onu yapar. Bu durumda ne yapacağını kestiremeyiz, eğer basınla konuşmak işine gelirse... Af ya da ceza indirimi sözü alırsa konuşur. İhanete uğradığı ya da ortada bırakıldığını düşünürse de konuşabilir."

"Sonuçlarını hesaba katmadan?"

"Özellikle de sonuçları hesaba katmadan. Onun önem verdiği tek şey, bizden daha cesur olduğunu göstermektir."

"Ama konuşursa anlattıklarına inanılacağının garantisi yok ki. Bir kanıt bulabilmeleri için Servis'in arşivine girmeleri gerekiyor. O da bu adresi bilmiyor."

"Bu riski almak ister misin? Varsayalım ki Zalachenko konuştu, onu kim izleyecek? Eğer Björck anlattıklarını doğrularsa ne yaparız? Ya da şimdi diyaliz makinesine bağlı olan Clinton... Birdenbire kendini dine verip her şeye ve herkese öfke duymaya başlarsa? Ya günah çıkarmaya kalkarsa ne olur? Bu sözüme güven, eğer biri konuşmaya başlarsa Servis'in sonu gelir."

"Peki... Ne yapacağız?"

Masaya uzun bir sessizlik çöktükten sonra sözü yine Gullberg aldı.

"Sorunun birkaç parçası var. Birinci olarak Zalachenko'nun konuşması hâlinde olacaklar konusunda anlaşmamız gerekiyor. Şu lanet olası anayasal İsveç devleti üstümüze çullandır. Bizi yok ederler, Servis'ten birçok kişi kodesi boylar."

"Ama bizim faaliyetlerimiz yasal, hükümetten aldığımız görevi yerine getiriyoruz."

"Boş laf," dedi Gullberg. "1960'ların ortasında yazılan silik bir kâğıdın bir boka yaramayacağını benim kadar sen de biliyorsun."

"Zalachenko'nun konuşması hâlinde olacakları düşünmek bile istemezsiniz," diye ekledi.

Yine bir sessizlik çöktü.

"Göründüğü kadarıyla tek çare Zalachenko'nun sessiz kalmasını sağlamak," dedi Georg Nyström sonunda.

Gullberg başını salladı.

"Ve onun sessizliğini satın almak için dişe dokunur bir şeyler sunmalıyız. Sorun adamın ne yapacağını kestirilememesi. Bizi yalnızca kötülük olsun diye yakmaya kalkabilir. Onu nasıl kontrol altında tutacağımızı düşünmemiz gerekiyor."

"Bizden..." dedi Jonas Sandberg, "onu bu durumdan çekip çıkarmamızı ve Salander'i akıl hastanesine kapatmamızı talep ediyor."

"Salander işi kolay. Sorun Zalachenko. Bu da bizi sorunun ikinci parçasını düşünmeye zorluyor; zararı en aza indirmek. Teleborian'ın 1991 yılında yazdığı raporun dışarı sızması, en az Zalachenko kadar tehlikeli bir durum."

Georg Nyström öksürerek boğazını temizledi.

"Bu raporun polisin eline geçtiğini öğrendikten sonra, hemen önlem aldım. SÄPO'nun hukuk danışmanı Forelius'a gittim, o da başsavcıyla ilişkiye geçti. Başsavcı bu raporun, polisten geri alınmasını ve kopyalanmamasını emretti."

"Şu başsavcı nasıl biri?" dedi Gullberg.

"Hiçbir bilgim yok. SÄPO'nun isteklerine göre hareket ediyor. Ayrıca söz konusu rapor gizli bir belge olduğundan başsavcının başka alternatifi yok. Yani başka türlü davranamaz."

"Peki. Raporu okuyan polisler kim?"

"İki kopya var. Birini Bublanski, diğerini de meslektaşı Sonja Modig okumuş. Tabii, hazırlık soruşturması için Richard Ekström de. Ayrıca iki polisin daha okuduğunu hesaba katabiliriz..." Nyström, notlarını karıştırmaya başladı. "Curt Svensson ve Jerker Holmberg adında iki polis memuru en azından raporun içeriğinden haberdarlar."

"Yani dört polis ve bir savcı. Bunlar hakkında bir bilgimiz var mı?"

"Savcı Ekström kırk iki yaşında, yıldızı yükselen biri. Adalet Bakanlığı'nda çalıştı. Dikkat çekici birkaç davaya baktı. Gayretkeş, gösteriş meraklısı, kariyerini çok önemsiyor."

"Sosyal demokrat mı?" diye sordu Gullberg.

"Büyük ihtimalle, ama aktif değil."

"Soruşturma ekibinin lideri Bublanski öyle mi? Televizyonda bir basın toplantısında gördüm. Kameralardan hoşlanıra benzemiyordu."

"Elli iki yaşında, muhteşem bir sicili var. Ayrıca boyun eğmemek gibi de bir ünü. Sağlam bir Yahudi."

"Şu kadın... Kim bu?"

"Sonja Modig. Evli, otuz dokuz yaşında, iki çocuğu var. kariyerinde hızlı yükseldi. Teleborian onu duygusal, her şeyi sorgulayan biri diye tanımlıyor."

"Devam et!"

"Curt Svensson, sıkı biri. Otuz sekiz yaşında, Gängenheten'li. Birkaç yıl önce bir holiganı vurup öldürdüğünden epeyce dikkat çekti. Mahkemede beraat etti. Bublanski, Gunnar Björck'ü yakalamaya onu gönderdi."

"Anlıyorum. Şu holigan işini bir yere not edin. Bublanski'nin grubunun üzerine şüphe düşürebilmek için, bu adamın polislik mesleğine uygun davranmadığı tezine başvurabiliriz. Sanırım basınla ilişkilerimiz hâlâ sürüyor... Şu son kişi?"

"Jerker Holmberg, elli beş yaşında, Norrland'lı. Olay yeri incelemesinde gerçek bir uzman. Birkaç yıl önce komiserlik eğitimi önerildiğinde reddetti. Belli ki yaptığı işi seviyor."

"İçlerinde politikayla aktif uğraşan var mı?"

"Hayır. Yalnızca Holmberg'in babası, 1970'li yıllarda Merkez Parti'den belediye meclis üyesiymiş."

"Hımm, sağlam bir gruba benziyor. Sanırım aralarında da sıkı bir ilişki vardır. Bir biçimde aralarına nifak sokamaz mıyız?"

"Ekte beşinci bir polis daha vardı," dedi Nyström. "Hans Faste, kırk yedi yaşında. Bublanski'yle ciddi bir fikir ayrılığına düştü. O kadar ciddiydi ki, hastalık raporu alıp gruptan ayrıldı."

"Peki, bu adam hakkında ne biliyoruz?"

"Sorduklarımdan değişik cevaplar aldım, sicili kabarık. Ama öyle önemli bir şey yok. Tam bir profesyonel, yalnız geçimsiz biri. Bublanski'yle aralarındaki kavganın nedeni Lisbeth Salander gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Faste, gazetelerin yazdığı gibi, bu öyküyü satanist, lezbiyen bir gruba bağlamak istemiş. Salander'den hiç hoşlanmıyor. Kızın varlığını kendisi için bir tür aşağılanma gibi görüyor. Salander hakkında yayılan dedikoduların yarısının arkasında o var. Eski bir meslektaşının söylediğine göre, kadınlarla genel olarak sorunu varmış."

"İlginç," diyen Gullberg, bir süre düşündü. "Mademki gazeteler lezbiyen bir çeteden bahsediyor, o zaman biz de bunu işleyebiliriz. Salander'in güvenilirliğini bu yolla sarsabiliriz."

"Björck'ün raporunu okuyan polisler de bir başka sorun. Onları izole edemez miyiz?" diye sordu Sandberg.

"Soruşturma savcısı Ekström dedim ya..."

"Ama işleri Bublanski yürütüyor," dedi Nyström.

"Evet ama o karar mercii değil," diyen Wadensjöo düşünceli görünüyordu. Gullberg'e baktı. "Senin tecrübelerin benden daha fazla, bu öyküde birçok ipucu var... Şu Bublanski'yle Modig'i, Salander'den uzak tutmalıyız diye düşünüyorum."

"Haklısın," dedi Gullberg. "Tam da bunu yapacağız. Bublanski, Bjurman ve Enskede cinayetlerinin izini süren ekibin başında. Salander onlar için artık güncel değil. Bir de şu Alman Niedermann var. Yani Bublanski'yle ekibi bütün dikkatlerini bu adamın yakalanmasına vereceklerdir."

"Evet."

"Salander artık onların konusu değil. Ayrıca Nykvarn soruşturması da var... Üç eski cinayet. Niedermann'la bir bağ kuruluyor. Soruşturma Södertälje'de yürütülüyor, ama diğer soruşturmalarla birleştirilecektir. Yani kısaca Bublanski'nin elleri bir süreliğine çok dolu. Kimbilir... Belki Niedermann denilen adamı da yakalar."

"Hımm."

"Şu Faste... Tekrar ekibe dönecek mi? Salander'e karşı yürüteceğimiz şüphe kampanyası için uygun birine benziyor."

"Ne düşündüğünü anlıyorum," dedi Wadensjö. "Ekström'ün iki davayı birbirinden ayırmasını hesaplıyorsun ama bunun için Ekström'ü kontrol etmemiz gerekiyor."

"Bu mesele değil," diyen Gullberg, göz ucuyla Nyström'e baktı.

"Ben Ekström'le ilgilenirim," dedi Nyström. "Tahminimce, şimdi Zalachenko'nun adını hiç duymamış olmayı diliyordur. SÄPO Björck'ün raporunu istediğinde hemen teslim etti. Devletin güvenliği söz konusuysa elbette hep böyle davranacaktır."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye merak ve şüpheyle sordu Wadensjö.

"Benim senaryom şu," dedi Nyström, "Münasip bir dille, meslek hayatının sona ermemesi için, neler yapması gerektiğini anlatacağız."

"Asıl önemlisi sorunun üçüncü parçası," dedi Gullberg. "Björck'ün raporunu polisler bulmadı... Bir gazeteciden aldılar. Bu durumda basın ciddi bir sorun. *Millennium*."

Nyström not defterini açtı.

"Mikael Blomkvist," dedi.

Masadaki herkes Wennerström olayından dolayı Blomkvist'in adını duymuştu.

"Öldürülen gazeteci Dag Svensson, *Millennium* adına kadın ticaretiyle ilgili bir dosya hazırlıyordu. Dikkatlerini Zalachenko'nun üzerinde yoğunlaştırmıştı. Dag'ın cesedini Mikael Blomkvist buldu. Ayrıca Lisbeth Salander'i de tanıyor ve onun suçsuz olduğunu iddia ediyor."

"Bu adam Zalachenko'nun kızını nasıl tanıyabilir... Büyük bir tesadüf olmalı."

"Bizce tesadüf değil," dedi Wadensjö. "Salander bir biçimde herkesi birbirine bağlıyor. Bunun nasıl olduğunu bilmiyoruz, ama akla uygun tek açıklama bu."

Gullberg sessizce oturup not defterine iç içe birkaç daire çizdikten sonra ayağa kalktı.

"Bir süre düşünmeliyim," dedi. "Kısa bir yürüyüş yapacağım. Bir saat sonra görüşürüz."

Gullberg, söylediği gibi bir saat değil, yaklaşık dört saat sonra dönecekti.

On dakika dolaştıktan sonra, tuhaf kahve çeşitleri satan bir kafeye girdi. Koyu bir kahve ısmarlayıp kapının girişindeki masaya oturdu. İçine düştükleri durumu enine boyuna tartarak bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Arada bir not defterine bir şeyler karaladı. Bir buçuk saat sonra kafasında bir plan şekillenmeye başlamıştı.

Mükemmel bir plan değildi, ama bütün imkânlarını gözden geçirdikten sonra kesin bir çözüm üretmeleri gerektiği sonucuna varmıştı.

Şanslarına, bu planı uygulayabilmek için elinde yeterli insan kaynağı vardı.

Kafeden çıktı, bir telefon kulübesinden Wadensjö'yü aradı. "Toplantıyı birkaç saat ileri alacağız," dedi. "Yapmam gereken bir şey var. Öğleden sonra saat ikide buluşmaya ne dersin?"

Bir taksiye binip, gideceği adresi söyledi. Aslında düşük emekli maaşıyla taksiye binecek lüksü yoktu, ama artık bu tür cimrilikleri yapabilecek yaşı geçmişti.

Belirttiği adreste indikten sonra, iki sokak ötedeki bir evin kapı zilini çaldı. Kapıyı kırk yaşlarında bir kadın açtı.

"İyi günler, Fredrik Clinton'ı aramıştım."

"Kim geldi diyeyim."

"Eski bir meslektaşı."

Kadın başını salladı, onu içeri alıp oturma odasına götürdü. Clinton, oturduğu koltuktan yavaşça doğruldu. Altmış sekizindeydi ama çok daha yaşlı gösteriyordu. Hastalığın üzerinde bıraktığı izler çok açıktı.

"Gullberg," dedi Clinton şaşkın bir ifadeyle.

İki eski ajan, uzun bir süre birbirlerini süzdükten sonra kucaklaştılar.

"Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum. Herhalde seni buraya bu getirdi," diyerek sehpanın üzerinde duran gazeteyi işaret etti Clinton. Gazetenin baş sayfasında Niedermann'ın resmi ve "Polis Katili Danimarka'da Aranıyor" manşeti vardı.

"Nasılsın?" dedi Gullberg.

"Hastayım."

"Görüyorum."

"Eğer yeni bir böbrek bulamazsam, yakında ölürüm. Bulma ihtimalim de çok düşük."

Gullberg'i içeri alan kadın oturma odasının kapısına gelip bir istekleri olup olmadığını sordu.

"Kahve," diyen Gullberg, kadın gittikten sonra Clinton'a döndü.

"Kim bu kadın?"

"Kızım."

Gullberg başını salladı. Uzun yıllar çok yakın mesaide bulunmalarına karşın. Servis elemanlarının dışarıda, birbirleriyle hiç temasta bulunmama gibi şaşırtıcı bir gelenekleri vardı. Gullberg, her çalışanın karakter özelliklerini, güçlerini, zayıflıklarını bilirdi. Ama aile ilişkileri hakkında belli belirsiz bir bilgisi vardı. Clinton, yirmi yıl boyunca belki de onun en yakın meslektaşıydı. Evli ve çocuklu olduğunu biliyordu. Ama ne çocuğunun, ne karısının ismini, ne de Clinton'ın yazları nereye gittiğini bilirdi. Servis'in dışındaki özel hayat kutsalı, tartışılmazdı.

"Ne istiyorsun?" dedi Clinton.

"Wadensjöo hakkında ne düşündüğünü sorabilir miyim?"

Clinton, başını iki yana salladı.

"Ben artık bu işlere karışmıyorum."

"Sana bunu sormadım. Onu tanıyorsun, on yıl senin emrinde çalıştı."

"Bugün bölümün başında o var. Benim ne düşündüğümün hiçbir önemi yok."

"Bu işi yapabiliyor mu?"

"Aptal değil."

"Ama... "

"Analiz yeteneği var, parçaları bir araya getirmekte iyi. İçgüdüleri gelişmiş, bütçeyi dengelemeyi biliyor, ki biz bunun imkânsız olduğunu düşünürdük."

Gullberg başını salladı. Clinton duymayı beklediği, en önemli özellikten bahsetmemişti.

"İşe dönmeye hazır mısınız?"

Clinton, Gullberg'e şaşkınlıkla baktı. Uzun bir süre tereddüt ettikten sonra, "Evert... İki günde bir hastaneye gidip on saat diyaliz makinesine bağlanıyorum. Nefesim kesilmeden merdivenleri çıkamıyorum, hiçbir şeye mecalim yok," dedi.

"Sana ihtiyacım var. Son bir operasyon."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. İki günde bir dokuz saat diyaliz makinesine bağlanacaksın, merdiven çıkmak yerine asansöre bineceksin, eğer gerekirse seni taşıyacak birini de bulurum. Beynine ihtiyacım var."

Clinton hafif bir iç çekti.

"Anlat bakalım' dedi.

"Acil operasyon yapmamızı gerektiren çok karmaşık bir durum yaşıyoruz. Wadensjöo'nün yanında operasyon bölümüne bakan, toy bir herif var. Jonas Sandberg. Wadensjöo yapılması gerekenleri yapacak kalitede biri değil. Tamam, bütçeyi dengede tutacak kadar cambaz olabilir, ama operasyon kararı almaya çekiniyor. Servis'i gerekli arazi çalışmasına sürmekten korkuyor." Clinton'ın yüzünde solgun bir gülümseme belirdi.

"Operasyon iki ayrı cephede yürütülecek. Bir cephesi Zalachenko, aklını başına toplamasını sağlamalıyım ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum. İkinci cephe burası; Stockholm ve maalesef bölümde bu savaşı yürütecek kalitede kimse yok. Bana bir komutan lazım. Son bir görev. Bir planım var. Jonas Sandberg ile Georg Nyström ayak işlerini yapacaklar, operasyonu sen yürüteceksin."

"Sen ne istediğinin farkında değilsin."

"Hayır... Pekâlâ farkındayım. Var mısın yok musun, buna sen karar vereceksin. Ama biz eski tüfekler ya silkinip üzerimize düşeni yapacağız ya da birkaç hafta içinde Servis'in kapısına kilit vurulmasını seyredeceğiz."

Clinton bir kolunu koltuğun kenarına dayayıp başını avucuna yaslayarak iki dakika boyunca düşündü.

"Anlat bakalım şu planını," dedi sonunda.

Gullberg ve Clinton iki saat boyunca konuştular.

Gullberg, Fredrik Clinton'la birlikte odasına girdiğinde Wadensjöö'nün gözleri büyüdü. Clinton iskelet gibiydi, yürümekte ve nefes almakta zorlandığı belliydi. Bir elini Gullberg'in omzuna koymuş dinleniyordu.

"Neler oluyor, Tanrı aşkına?.." dedi Wadensjöö.

"Hadi toplantıya başlayalım," dedi Gullberg kısaca.

Wadensjöö'nün odasındaki masanın etrafında toplandılar. Clinton ona uzatılan koltuğa çöktü.

"Hepiniz Fredrik Clinton'ı tanıyorsunuz," dedi Gullberg.

"Tanıyoruz ama..." dedi Wadensjöö, "burada ne işi var?"

"Aktif göreve dönmeye karar verdi. Şu anki kriz atlatılana kadar Servis'in operasyon işlerini yürütecek."

Gullberg, elini kaldırarak protestoya hazırlanan Wadensjöö'yü susturdu.

"Clinton yorgun. Bir asistana ihtiyacı var. Diyaliz makinesine bağlanması için her gün hastaneye götürülecek. Wadensjöö, onun pratik işlerini yürütmek için iki asistan işe alacaksın. Bu olaylarla ilgili bütün operasyon kararlarım Clinton alacak."

Susup tepkileri bekledi. Hiç kimseden itiraz gelmeyince devam etti.

"Bir planım var, sanırım bu bizi kıyıya çıkaracaktır. Ama elimizdeki fırsatı kaçırmamak için hızlı davranmamız gerekiyor. Her şey siz Servis'tekilerin ne kadar kararlı davranacağınıza bağlı."

Wadensjöö, Gullberg'in söylediklerini bir tür meydan okuma gibi aldı.

"Dinliyorum."

"Birincisi, polisler konusunu karara bağladığımız gibi çözeceğiz. Onları Niedermann'ın peşine takarak Salander soruşturmasından uzaklaştıracağız. Bu, Georg Nyström'ün işi. Niedermann'ın akıbeti önemli değil. Salander işine, Faste'nin bakmasını sağlayacağız."

"İyi bir plana benziyor," dedi Nyström. "Savcı Ekström'le özel bir konuşma yapacağını."

"Ya ipe un sererse... "

"Hayır, sermeyecek. kariyerini çok önemsiyor ve çıkarının nerede olduğunu farkında. Direnecek olursa kulağını çekerim. Bir skandala bulaşmaktan ödü kopuyor."

"İyi. İkinci adım, *Millennium* ve Mikael Blomkvist. Clinton'ın işe dönme nedeni de bu. Olağan dışı önlemler gerekiyor."

"Büyük ihtimalle, hoşlanmayacağım önlemler," dedi Wadensjöo.

"Büyük ihtimalle öyle ama *Millennium* basit yöntemlerle manipüle edilemez. Bizi Yalnızca, Björck'ün 1991 yılında hazırladığı raporla tehdit edebilirler. Anladığım kadarıyla bu rapor iki, bilemedin üç yerde var. Raporu Lisbeth Salander buldu, Mikael Blomkvist de bir biçimde ondan aldı. Demek ki, polis tarafından aranırken Salander'in Blomkvist'le ilişkisi vardı." Clinton bir elini kaldırarak ilk defa konuşmaya katıldı.

"Bu, aynı zamanda rakibimizin karakteri hakkında bir fikir veriyor. Yani Blomkvist risk almaktan korkmuyor. Wennerström olayını unutmayın."

Gullberg başını salladı.

"Blomkvist bu raporu *Millennium* Genel Yayın Yönetmem Erika Berger'e, o da Bublanski'ye verdi. Demek ki raporu Erika Berger de okudu. Ayrıca kopyaladıklarını da hesaplamalıyız. Sanırım, bir kopya Blomkvist'te, bir kopya da dergide var."

"Akla uygun," dedi Wadensjöo.

"*Millennium* aylık bir dergi, yani bu raporu yarın hemen yayınlamayızlar. Daha zamanımız var. Bu iki raporu da ele geçirmeliyiz. Bunu başsavcıyla yapamayız."

"Anlıyorum."

"Yani Blomkvist'in eviyle *Millennium* dergisine hırsız girecek. Jonas, bu işi sen organize edebilir misin?"

Jonas Sandberg göz ucuyla Wadensjöo'ye baktı.

"Evert, senin artık... bu tür işler yapmadığımızı anlayan gerekiyor. Zaman değişti, bilgisayar ve gözetim çağındayız. Böyle bir operasyonu yürütecek koşullarımız yok."

Gullberg masanın üzerinden ona doğru eğildi.

"Wadensjöo... Bu tür bir operasyon için her ne bok gerekiyorsa bulmak senin işin. Dışarıdan adam tut. Gerekirse şu yeni yetme mafyalardan, Blomkvist denilen adamın kafasını kıracak birilerini bul. Bu iki kopya mutlaka ele geçirilecek. Eğer ellerinde belge olmazsa hiçbir bok ispat edemezler. Bu işi başaramazsanız, parmağınız kışınızda, Anayasa Komisyonu'ndan birilerinin gelip kapınızı çalmasını beklersiniz."

Gullberg ile Wadensjöo uzun süre birbirlerine baktılar.

"Ben bu işi üstlenebilirim," dedi birden Sandberg.

Gullberg başını henüz çaylak diye gördüğü Sandberg'e çevirdi.

"Bu tür bir işi organize edebileceğinden gerçekten emin misin?"

Sandberg başını salladı.

"İyi. Şu andan itibaren şefin Clinton. Emirleri ondan alacaksın."

"Birtakım keşif faaliyetleri yapmak gerekecek. Operasyon bölümünü güçlendirilmeliyiz," dedi Nyström. "Önerebileceğim birkaç isim var. Biri Mårtensson, SÄPO'nun dış işlerine bakıyor. Korkusuz, gelecek vadeden biri. Uzun bir süre, onu buraya almayı, hatta benim yerimi alabileceğini bile düşünmüştüm."

"Güzel," dedi Gullberg. "Buna Clinton karar verir."

"Kötü bir haber," dedi Georg Nyström. "Korkarım, bir üçüncü kopya daha var."

"Nerede?"

"Öğleden sonra, Lisbeth Salander'ın Annika Giannini diye bir avukat tuttuğunu öğrendim. Mikael Blomkvist'in kız kardeşi."

"Haklısın, Blomkvist mutlaka kız kardeşine bir kopya vermiştir, başka türlü düşünülemez. Demek ki üç kişiyi -Berger, Blomkvist ve Giannini'yi- mercek altına alacağız."

"Berger hakkında fazla kaygılanmamız gerekmiyor. Bugün Svenska Morgon-Posten gazetesinin genel yayın yönetmenliğine getirildiği açıklandı. Artık *Millennium*'la bir ilişkisi kalmadı."

"İyi ama yine de sen gözünü ondan da ayırma. *Millennium*'a gelince, telefonlarım dinleyelim, yazı işlerinde çalışanların telefonlarım da. E-postalarını da kontrol etmeliyiz. Kimlerle buluşup kimlerle konuşuyorlar araştıralım. Neler planlıyorlar öğrenelim. Önceliğimiz raporun kopyalarını ele geçirmek, diğer işler ayrıntı."

Wadensjö huzursuz görünüyordu.

"Evert, bizden bir derginin yazı işlerine karşı operasyon yapmamızı istiyorsun. Bundan daha tehlikeli bir şey olamaz." "Başka bir alternatifin yok. Ya kollarını sıvarsın ya da senin yerini başkası alır."

Bu tehdit masanın üzerinde bir bulut gibi asılı kalmıştı.

"Sanırım, *Millennium* işi halledilebilir," dedi Jonas Sandberg. "Ama bu bizim asıl sorunumuzu çözmez. Şu senin Zalachenko 'yu ne yapacağız. Eğer o konuşursa yaptığımız her şey boşa gider."

"Biliyorum," dedi Gullberg. "Operasyonun o kısmı benim işim. Sanırım, onu susmaya ikna edecek bir kozum var. Ama hazırlık yapmak gerekiyor. Akşam Göteborg'a gideceğim." Susup şöyle bir etrafındakileri inceledikten sonra gözlerini Wadensjö'ye dikti.

"Benim yokluğumda operasyon kararlarını Clinton verecek," dedi.

Doktor Helena Endrin meslektaşı Anders Jonasson'la, Lisbeth Salander'in durumu hakkında pazartesi akşamı bir değerlendirme yaptıktan sonra, ziyaretçi kabul edebilecek kadar düzeldiğine karar verdi. Salander'in ilk ziyaretçileri, Yalnızca on beş dakikalık bir görüşme izni koparan iki Cinayet Masası memuruydu. Salander odasına girip iki sandalye çekerek yatağının kenarına oturan memurlara dikkatle baktı.

"Merhaba, benim adım Marcus Erlander, Cinayet Masası komiseriyim, Göteborg'da çalışıyorum. Bu da Stockholm'den, meslektaşım Sonja Modig."

Lisbeth Salander selam vermedi, hatta kılı bile kıpırdamadı. Sonja Modig'in Bublanski'nin grubundan olduğunu biliyordu. Erlander hafifçe gülümsedi.

"Anladığım kadarıyla devlet memurlarıyla konuşmama gibi bir huyun var. Şimdi yalnızca sana bilgi vereceğim. Senin bir şey söylemen gerekmiyor. Ama dinlersen minnettar olurum. Bugün konuşmamız gereken birkaç şey var, gelecekte birkaç şey daha konuşacağız."

Lisbeth Salander susmaya devam etti.

"Öncelikle, arkadaşın Blomkvist, Annika Giannini diye bir avukatın seni temsil edeceğini bize bildirdi. Bir zamanlar bu konuyu konuşmuşsunuz. Eğer öyleyse onayına ihtiyacımız var. Şimdi soruyorum: Avukat Giannini'nin Göteborg'a gelip vekâletini üstlenmesini kabul ediyor musun?"

Lisbeth Salander bir şey demedi.

Annika Giannini'nin Mikael'in kız kardeşi olduğunu biliyordu. Mikael gönderdiği bir e-postada ondan bahsetmiş, ama Lisbeth avukata ihtiyaç duymadığından hiçbir cevap vermemişti.

"Üzgünüm, ama bir cevap almak zorundayım. Yalnızca bir evet ya da hayır yeter. Eğer kabul edersen, Göteborg savcısı, Giannini'yle ilişkiye geçecek. Kabul etmezsen devlet sana bir avukat atayacak. Hangisini istiyorsun?"

Lisbeth Salander durumu tarttı, büyük ihtimalle bir avukata ihtiyacı vardı. Ama bu avukatın Kalle Hergele Blomkvist'in kız kardeşi olacağını düşündüğünde karnına sancılar giriyordu. Eğer kabul ederse Blomkvist sevinecekti. Diğer yandan hiç tanımadığı birinin savunmasını üstlenmesi daha iyi değildi. En sonunda ağzını açıp bir sözcük mırıldandı.

"Giannini."

"Güzel. Teşekkürler. Şimdi sana bir soru daha soracağım. Avukatın yanında olmadan tek bir sözcük etmen gerekmiyor. Ama en azından benim anladığım kadarıyla, bu sorunun senin davanla ilgisi yok. Ronald Niedermann adında otuz yedi yaşındaki bir Alman'ı arıyoruz. Polis cinayetinden."

Lisbeth Salander dikkat kesildi. işte bu yeni bir haberdi. Zalachenko'nun başına baltayı indirdikten sonra olanları bilmiyordu.

"Biz Göteborg polisi olarak, onu en kısa zamanda ele geçirmek istiyoruz."

Stockholm'den meslektaşlarım da, üç cinayetle ilgili bu adamı sorgulamak istiyor. Daha önce senin işlediğinden şüphelendikleri cinayetler. Yardımını rica ediyoruz. Herhangi bir... Onun nereye gidebileceğine dair bir fikrin var mı?"

Lisbeth kuşkulu bakışlarım Erlander'den Modig'e çevirdi.

Kardeşim olduğunu bilmiyorlar.

Niedermann'ın yakalanmasını isteyip istemediğinden emin değildi. Onu kendisi ele geçirip bir deliğe gömmeyi tercih ederdi. Omuzlarını silktilti. Silker silkmez de sol omzuna keskin bir acı saplandı.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu.

"Pazartesi."

Lisbeth bir süre düşündü.

"Niedermann'ın adını önceki hafta perşembe günü duydum. İzini sürerek Gosseberga'ya geldim. Şimdi nereye sakladığım ya da nereye kaçmayı düşündüğünü bilmiyorum. Tahminimce, yurt dışına çıkmayı deneyecektir."

"Niçin böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü Niedermann mezarımı kazmak için ormana gittiğinde, Zalachenko bana, onun artık yeterince dikkat çektiğini, bu yüzden yurt dışına göndermeyi planladığını söyledi."

Lisbeth Salander on iki yaşından beri hiçbir polisle bu kadar uzun süre konuşmamıştı.

"Zalachenko... Yani senin baban."

Bak işte bunu biliyorlardı, büyük ihtimalle Kalle Hergele Blomkvist söylemişti.

"Onu öldürmeye teşebbüs ettiğin iddiasıyla senden şikâyetçi oldu. Dava şimdi savcının önünde, büyük ihtimalle bundan yargılanacaksın. Ayrıca ağır eziyetten tutuklusun. Zalachenko'nun kafasına bir balta geçirmişsin."

Lisbeth bir şey demedi. Uzun bir sessizlik oldu. Sonja Modig yatağa eğilip alçak bir sesle, "Polisin Zalachenko'nun anlattığı öyküye inanmadığını bilesin," dedi. "Avukatınla bu konuyu konuş, daha sonra tekrar uğrarım."

Erlander başını salladı, ayağa kalktılar.

Lisbeth Salander polislerin insan gibi, hatta neredeyse arkadaşça davranmalarını karşısında şaşırmıştı. Sonja Modig'in söylediklerinin ne anlama geldiğini düşündükten sonra, bunun arkasında bir bityeniği olduğuna karar verdi.

7. BÖLÜM

11 NİSAN, PAZARTESİ -12 NİSAN, SALI

Pazartesi akşam altıya çeyrek kala iBook'unu kapatan Mikael Blomkvist, mutfak masasının başından kalktı. Ceketini giyip dışarı çıkarak, Milton Security'nin Slussen'deki merkezine yürüdü. Asansörle üçüncü kata çıkıp konferans odasına alındığında saat tam altıydı. Diğerleri ondan önce gelmişti.

Dragan'ı selamlayarak el sıkıştı.

"Toplantıya ev sahipliği yaptığın için teşekkür ederim," dedi.

Odada, Dragan'ın dışında, Annika Giannini, Holger Palmgren, Malin Eriksson ve Milton'dan, eski Cinayet Masası Memuru Sonny Bohman vardı. Sonny Bohman, Dragan Armansky'nin talimatıyla Salander olayını baştan sona Milton adına izlemişti.

Holger Palmgren iki yıldan beri ilk defa hastaneden çıkıyordu. Doktor Sivarnandan buna rıza göstermemiş ama Palmgren çıkmakta inat etmişti. Otuz dokuz yaşındaki özel hasta bakıcısı Johanna Karolina Oskarsson ona eşlik ediyordu. Hasta bakıcının maaşı, Palmgren'in bakımı için kurulan fondan ödeniyordu. Oskarsson konferans odasının dışındaki kahve masasına oturmuş kitap okuyordu. Mikael konferans odasının kapısını kapattı.

"Tanımayanlarınız için Malin Eriksson'u tanıtayım; *Millennium*' un yeni yayın yönetmeni. Burada tartışacaklarımız işiyle de ilgili olduğundan, onu bu toplantıya ben çağırdım."

"Tamam," dedi Armansky. "İşte buradayız, ben iyi bir dinleyiciyim."

Mikael, Armansky'nin odasındaki yazı tahtasının önüne geçerek bir keçeli kalem aldı. Etrafına şöyle bir baktı.

"Herhalde şimdiye kadar yaşadığım en saçma durum bu," dedi. "Bu işler bittiğinde bir dernek kuracağım, adını da Yuvarlak Masa'nın Aptal Şövalyeleri Derneği koyacağım. Derneğin tek amacı, Lisbeth Salander'e hep birlikte küfür edeceğimiz, yemekli, yıllık toplantılar düzenlemek olacak. Hepiniz bunun üyesisiniz."

Bir süre sustu.

"Durum şu," diyerek konu başlıklarını yazmaya başladı. Yaklaşık yarım saat konuştu, bir saat boyunca da tartıştılar.

Toplantı bittikten sonra, Evert Gullberg ile Fredrik Clinton odada baş başa kaldılar. Birkaç dakika alçak sesle konuştuktan sonra Gullberg ayağa kalktı. Eski silah arkadaşları el sıkışarak ayrıldılar.

Gullberg bir taksiye binip otele dönerek eşyalarını topladı, hesabı ödeyip ayrıldı. Doğrudan tren istasyonuna giderek Göteborg trenine bindi. Birinci sınıfta, bütün kompartımanı kiralamıştı. Tren Årstabron'dan geçerken bir tükenmez kalem ve A4 boyutunda bir bloknot çıkarttı. Bir süre düşündükten sonra yazmaya başladı. Bir sayfanın yarısını doldurduktan sonra yırtıp aldı.

Belge sahtekârlığı ne onun işiydi ne de bu konuda uzmandı, ama şimdi, yazdıklarının altını kendi imzalayacağı için, iş kolaydı. Tek sorun, yazdıklarının tek kelimesinin bile doğru olmamasıydı.

Nyköping'den geçerken birçok kâğıdı ıskartaya çıkarıp mektupları nasıl formüle edeceği konusunda da bir karara varmıştı. Saat on bir buçukta Göteborg'a indiğinde, içeriğinden memnun kaldığı on iki mektup yazmıştı. Mektup kâğıtlarının üzerinde parmak izini bırakmaya özen göstermişti.

Göteborg'un merkezinde bir dükkâna girip mektupların fotokopisini çıkarttı. Zarflara yerleştirdi, üzerlerine pul yapıştırıp saat yirmi birde boşaltılacak bir posta kutusuna attı.

Bir taksiye atlayıp Clinton'ın onun için oda ayırttığı City Otel'e gitti. Mikael de, birkaç gün önce bu otelde gecelemişti. Gullberg hemen odasına çıktı ve kendini yatağa bıraktı. İnanılmaz yorgundu. Bütün bir gün Yalnızca iki parça ekmek yemişti ama açlık hissetmiyordu. Soyundu, başını yastığa koyar koymaz uyudu.

Kapı açıldığında Lisbeth Salander ürpertiyle uyandı. Kapıdaki gece hemşirelerinden biri olmadığını hemen anlamıştı. Gözlerini biraz araladığında, kapının önünde duran koltuk değnekli adamı gördü. Zalachenko koridordan içeri sızan ışığın önünde durmuş, Lisbeth'e bakıyordu,

Lisbeth hiç hareket etmeden, göz ucuyla komodinin üzerindeki saate baktı. 03.10' du.

Bakışlarını birkaç milimetre kaydırıp, komodinin kenarında bir bardak vardı. Bardakla arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalıştı. Kolunun ulaşabileceği mesafedeydi.

Bardağı alması ve komodinin kenarına vurarak kırması yalnızca birkaç saniyesini alırdı. Eğer Zalachenko üzerine eğilirse, yarım saniyede boğazını kesebilirdi. Başka alternatifleri de düşündü ama görüldüğü kadarıyla kullanabileceği tek silah bardaktı.

Sakince beklemeye başladı.

Zalachenko hiç hareket etmeden, kapının girişimde iki dakika durdu.

Daha sonra kapıyı dikkatle kapadı. Lisbeth, koltuk değneklerinin uzaklaşan sesini dinledi.

Beş dakika sonra dirseklerine dayanarak doğrulup büyük bir yudum su içti. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Kollarına ve göğüs kafesine bağlanmış elektrotları çıkardı. Ayaklarının üzerine dikildi, sağa sola sallanarak dengesini bulmaya çalıştı. Bedeninin kontrolünü ancak birkaç dakikada ele aldı. Kapıya doğru yürüdü, duvara yaslandı, soluklandı. Her tarafından buz gibi terler akıyordu. Öfkeden çıldırmıştı.

Ağzına sıçacağım senin, Zalachenko. Artık bu işe bir son vereceğim.

Bir silaha ihtiyacı vardı.

Kapının önünde telaşlı ayak sesleri duydu.

Lanet olsun elektrotlar!

"Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun!" diye haykırdı gece hemşiresi.

"Ben... Şey... Tuvaletim geldi," dedi Lisbeth Salander soluk soluğa.

"Hemen yatağa."

Kolunun altından tutarak Lisbeth'i yatağa götüren hemşire, sonra da bir sürgü getirdi.

"Tuvalet ihtiyacı hissettiğinde bizi çağıracaksın. Bu çağrı düğmesi bunun için."

Lisbeth bir şey demedi. Altına konulan sürgüye birkaç damla çiş yapabilmek için kendini zorladı.

Mikael Blomkvist salı sabahı on buçukta uyandı, duş alıp kahve suyu koyduktan sonra iBook'unun başına oturdu. Önceki akşam Milton Security'de yaptıkları toplantıdan hemen sonra evine dönerek sabahın beşine kadar çalışmıştı. Öykünün nihayet bir şekil almaya başladığını fark ediyordu. Zalachenko'nun biyografisi hâlâ bir parça bulanıktı; elindeki bilgilerin bir kısmını baskı yaparak Björck'ten almış, bir kısım ayrıntıları da Holger Palmgren tamamlamıştı. Lisbeth Salander'in öyküsü neredeyse hazırды. SÄPO'nun içindeki soğuk savaş çetesinin, Zalachenko'nun gizini koruyabilmek için, Lisbeth Salander'i nasıl akıl hastanesine kapattıklarını adım adım yazmıştı.

Yazdığı metinden memnundu. Gazetelerin manşetlerini süsleyecek muazzam bir haberdi. Ayrıca devlet bürokrasisinde depreme yol açacaktı.

Bir sigara yakıp düşünmeye başladı.

Hâlâ iki büyük boşluk vardı. Biri kolay doldurulurdu. Önce şu Peter Teleborian işini halletmeliydi, o günü özlemle bekliyordu. Onunla işi bittiğinde Peter Teleborian, o anlı şanlı çocuk psikiyatru, İsveç'in en nefret edilen adamları arasına katılacaktı. Bu birincisiydi.

İkinci sorun, biraz daha karışıkty.

Lisbeth Salander'e karşı komplo düzenleyenler -bunlara Zalachenko kulübünün

üyeleri diyordu- SÄPO'nun içindeydiler. Yalnızca bir tanesinin ismini biliyordu; Gunnar Björck. Ama bu işin tek sorumlusu o olamazdı. Arkasında bir grup ya da bir çeşit teşkilat olmalıydı. Şefleri, elemanları ve bütçesiyle bir teşkilat. Asıl sorun bu adamları nasıl deşifre edeceğiydi. Nereden başlayacağını bilmiyordu. SÄPO'nun nasıl bir organizasyon olduğuna dair çok fazla fikri yoktu.

Pazartesi günü Henry Cortez'i sahaflara göndermiş, SÄPO hakkında bulduğu her kitabı satın almasını istemişti. Cortez, öğleden sonra dörtte altı kitapla çıkagelmmişti. Mikael, masada duran kitaplara baktı.

Mikael Rosquist'in *İsveç'te Casusluk Faaliyetleri*; Per Gunnar Vinge'nin *SÄPO Şefi 1962-70*; Jan Ottosson ile Lars Magusson'un *Gizli Güçler'i*; Carl Lidbom'un *Görev'i*; Thomas Whiteside'in Wennerström olayını anlattığı *Düşmanın Hatlarında Bir Ajan*'ı ve Erik Magnusson'un yazdığı *SÄPO 'da İktidar Savaşı*. Bu kitap Mikael Blomkvist'in 2000'li yıllarda ortaya çıkarttığı Wennerström olayını değil, 1960'taki başka bir olayı anlatıyordu.

Pazartesini salıya bağlayan gecenin önemli bir kısmını bu kitapları okumaya ya da şöyle bir göz atmaya ayırmıştı. İlk gözlemi, SÄPO hakkında yazılan kitapların önemli bir kısmının 1980'lerin sonlarında yayınlanmasıydı. İnternette yaptığı araştırmada, bu konuyla ilgili yeni bir kitap göremedi.

İkinci gözlemi, SÄPO'nun faaliyetleri hakkında dişe dokunur bir kitap olmadığıydı. Yürüttükleri faaliyetlerin çoğunun gizli olduğu ve belgelerin üzerine "gizli" damgası vurulduğu düşünülürse bilgi edinmek o kadar kolay değildi. Ne bir kurum ne bir araştırmacı ne de basın SÄPO'yu eleştiren bir araştırma yayınlamıştı.

Henry Cortez'in bulduğu kitapların içinde önemli sayılabilecek bir şey yoktu. Dipnotların çoğu akşam gazetelerinde çıkan makalelere ya da emekli SÄPO üyelerinden biriyle yapılan söyleşiye gönderme yapıyordu.

Gizli Güçler kitabı etkileyici bir kitaptı ama önemli bir kısmı İkinci Dünya Savaşı öncesini anlatıyordu. P.G. Vinge'nin anıları, sert eleştiriler yöneltilerek görevden alınan bir SÄPO şefinin savunma ve propaganda kitabıydı. *Düşman Hatlarında Bir Ajan*, İsveç hakkında tuhaf komplo teorileriyle dolu işe yaramaz bir kitaptı. İlk bölümünü okuduktan sonra çöpe atmıştı. Okumaya değer iki kitap vardı, bunlardan biri istihbarat teşkilatının nasıl çalıştığını anlatan *SÄPO'da İktidar Savaşı*, diğeri de *İsveç'te Casusluk Faaliyetleriydi*. Bu kitaplarda tarih, isim ve bürokratlar vardı. Özellikle Erik Magnusson'un kitabı gerçekten okunmaya değerdi. Her ne kadar Mikael'in şimdi cevabını aradığı sorulara karşılık vermese de, SÄPO'nun geçen on ydalar boyunca ne tür işlerle uğraştığına dair bir fikir veriyordu.

Mikael'i asıl şaşırtan İsveç'in eski Paris elçisi Carl Lidbom'un *Görev* adlı kitabıydı. Palme cinayeti ve Ebbe Carlsson olaylarının yarattığı anafurun ardından, hükümet tarafından SÄPO'nun faaliyetlerini incelemek üzere atanan Lidbom karşılaştığı güçlükleri anlatıyordu. Daha önce Carl Lidbom'un hiçbir kitabını okumayan Mikael, bıçak gibi keskin gözlemleri ve ironik dili karşısında şaşırp kalmıştı. Her ne kadar neyle didiştigi

konusunda zayıf bir fikir edinse de, bu kitap da onun sorularına cevap vermiyordu.

Bir süre düşündükten sonra Henry Cortez'i aradı.

"Merhaba Henry, dünkü ayak işi için teşekkürler."

"Yine ne istiyorsun?"

"Biraz ayak işi daha."

"Micke, benim kendi işim var. Ben genel yayın yönetmeni yardımcısıyım."

"Ne güzel işte, demek ki kariyer basamaklarını tırmanıyorsun."

"Ne istiyorsun?"

"SÄPO hakkında yazılmış bir sürü araştırma var. Bunlardan birini Carl Lidbom yazmış. Buna benzer başka çalışmalar da olmalı."

"Ee?"

"Meclis arşivinden bulabildiğin her şeyi bana getir. Bütçe, gensoru ve buna benzer ne varsa. Ulaşabildiğin kadar geriye giderek, SÄPO'nun yıllıklarını toplamaya çalış."

"Başüstüne, sahip."

"Güzel. Henry, bir de... "

"Evet."

"... çok acele etme, yarın sabaha kadar vaktin var!"

Lisbeth Salander bütün gün Zalachenko'yu düşündü. Onun iki kapı ötede yattığını biliyordu, geceleri koridorda dolaşıyordu, sabaha karşı 03.10'da Lisbeth'in odasının kapısını açıp içeri bakmıştı.

Zalachenko'yu öldürmek için Gosseberga'ya kadar izini sürmüştü, ama öldürmeyi başaramamıştı. Şimdi, kendi odasından on metre kadar ileride bir odada yatıyordu. Lisbeth fena çuvallamıştı. Durumunun vahametini tam olarak bilemiyordu, ama kapısında Peter Teleborian'ın bekçi köpekliğini yaptığı deliler evine kapatılmamak için, önce hastaneden kaçmalı, sonra da yurt dışına çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Sorun yataktan kalkmaya bile mecalinin olmamasıydı. İyileştiğinin farkındaydı, hâlâ baş ağrısı vardı, ama artık sürekli değildi, arada bir dalgalar hâlinde geliyordu. Omzundaki ağrı uykuya yatmıştı, ancak hareket ettiğinde uyanıyordu.

Kapının önünde ayak sesleri duydu, bir hemşirenin eşliğinde odaya siyah pantolonlu, beyaz gömlekli, koyu renk ceketli bir kadın girip kapının önünde durdu. Zayıf, tatlı bir kadındı. Siyah saçları kısa kesilmişti. Kendinden memnun görünüyordu. Elinde de siyah bir evrak çantası vardı. Lisbeth, kadının gözlerinin Mikael Blomkvist'e benzediğini fark etti.

"Merhaba Lisbeth, adım Annika Giannini," dedi. "Girebilir miyim?"

Lisbeth ifadesiz gözlerle baktı ona. Şu an Mikael Blomkvist'in kız kardeşiyle karşılaşmak için en küçük bir istek duymuyordu. Keşke avukatı olmasına izin vermeseydi. Annika Giannini kapıyı kapatıp yatağa doğru yürüdü, bir sandalye çekip oturdu. Bir süre sessizce müvekkilini izledi.

Lisbeth Salander acınacak durumdaydı, başı bir paket gibi sarılıp sarmalanmıştı. Kanlı gözlerinin iki yanında morluklar vardı.

"Birtakım sorunları konuşmaya başlamadan önce beni avukatın olarak kabul edip etmediğini bilmeliyim. Şimdiye kadar yalnızca tecavüz kurbanlarının ya da eziyete uğramış kadınların davalarını üstlendim. Ceza avukatı değilim, bununla birlikte senin davanın bütün ayrıntılarını biliyorum ve seni savunmayı çok isterim. Ayrıca avukatlık ücretini kardeşim Mikael Blomkvist'le -kardeşim olduğunu biliyordur- Dragan Armansky'nin ödeyeceğini de söylemeliyim." Bir süre bekledi, müvekkilinden hiçbir tepki almayınca devam etti.

"Eğer beni seçeceksen, senin için çalışacağım, yani kardeşim ya da Armansky için değil. Ayrıca eski vasin Holger Palmgren, davanın ceza kısmında bana yardım edecek. O, gerçekten sıkı bir adam. Sana yardımcı olabilmek için hastaneden çıktı."

"Palmgren?" dedi Lisbeth Salander.

"Evet."

"Onunla görüştün mü?"

"Evet, benim danışmanım."

"Sağlığı nasıl?"

"Öfkeden kuduruyor, ama ne tuhaf ki senin için endişelenmiyor."

Lisbeth Salander'in dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti. Hastaneye yattıktan sonra ilk defa gülümsüyordu.

"Sen nasılsın?" diye sordu Annika Giannini.

"Bok gibiyim."

"Avukatın olmamı istiyor musun? Faturayı Armansky ile Mikael ödeyecek... "

"Hayır."

"Bu ne demek şimdi."

"Ben kendim ödeyeceğim. Armansky ve Kalle Blomkvist'ten bir kuruş bile almayacağım. Ancak param internete ulaşabildiğim gün ödeyebilirim."

"Tamam, bu sorunu seninle birlikte çözeriz. Ayrıca devlet de bana bir maaş ödüyor, yani seni temsil etmemi istiyorsun."

Lisbeth Salander başını sallayarak onayladı.

"Güzel, o zaman Mikael'in gönderdiği bir mesajı ileterek başlayayım. Şifreli bir mesaj ama senin anlayabileceğini söyledi."

"Öyle mi?"

"Birtakım şeyleri bana anlattığını iletmemi söyledi, ama bazılarını kendine saklamış. Bunlardan birincisi Hedestad'da sende fark ettiği birtakım özelliklermiş."

Mikael fotoğraflık bir belleğim olduğunu biliyor... Ve hacker olduğumu. Bu konuda çenesini tutmuş.

"Tamam."

"İkincisi de DVD. Bununla ne demek istediğini anlamadım, ama bu konuda benimle konuşup konuşmayacağına senin karar vereceğini söyledi. Ne demek istediğini anladın mı?"

Bjurman'ın tecavüzünün kayıt edildiği DVD.

"Anladım."

"İyi o zaman... "

Annika bir an için tereddüt etti.

"Kardeşıme biraz sinir oluyorum, benden avukatlığını üstlenmemi istiyor ama Yalnızca canının istediklerini anlatıyor. Sen de mi böyle yapacaksın?"

Lisbeth bir süre düşündü.

"Bilemiyorum."

"Bazı şeyleri açık konuşmamız gerekiyor. Bunu şimdi yapamayız, kırk beş dakika sonra Savcı Agneta Jervas'la buluşacağım. Buraya Yalnızca beni avukat olarak isteyip istemediğim öğrenmeye geldim. Benim de sana birtakım talimatlarım olacak..."

"Öyle mi?"

"Benim yokluğumda, ne sorarlarsa sorsunlar, polislere tek bir kelime dahi etmeyeceksin. Seni provoke edip suçlamalar yönetseler bile, susacaksın. Bana söz veriyor musun?"

"Memnuniyetle."

Pazartesi günü, sarf ettiği çabadan bitkin düşen Evert Gullberg, her zamankinden dört saat sonra, saat dokuzda uyandı. Banyoya girdi, yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalayarak uzun süre aynada kendini seyretti. Kahverengi çantasındaki temiz kalan son gömleğini giydi, kahverengi desenli bir kravat taktı.

Kahvaltı salonuna indi, bir fincan açık kahve, bir dilim kızarmış ekmek, bir dilim peynir ve bir parça portakal reçeliyle kahvaltı yaptı. Büyük bir bardak maden suyu içti.

Lobideki telefon kulübesinden Fredrik Clinton'ı aradı.

"Benim. Durum nasıl?"

"Sıkıntılı."

"Fredrik, bu işi yapabilecek misin?"

"Evet, tıpkı eski günlerdeki gibi. Keşke Hans von Rottinger yaşasaydı. Operasyon konusunda benden daha iyiydi."

"Siz eşitsiniz. Her an birbirinizin yerini alabilirdiniz. Ayrıca bunu sık sık da yaptınız."

"Bu sezgiyle ilgili bir şey. Onun sezgileri benimkilerden daha keskindi."

"Peki, şimdi durumunuz ne?"

"Sandberg tahminimizden daha zeki çıktı. Mårtensson dışarıdan yardım ediyor. Ayak işlerine bakıyor ama faydalı biri. Blomkvist'in ev ve cep telefonunu dinliyoruz. Bugün Giannini ve *Millennium*'un telefonlarını da dinlemeye başlarız. Evlerinin ve bürolarının planlarını gözden geçiriyoruz. Kısa zamanda harekete geçeriz."

"Önce dosyanın kopyalarının yerlerini tespit etmeli... "

"O iş tamam. Bu konuda şansımız çok yaver gitti. Sabah saat onda Annika Giannini, Blomkvist'i aradı. Bir ara kaç kopyanın olduğunu sordu, Blomkvist'te bir kopya varmış. Berger, kendi elindeki kopyayı Bublanski'ye göndermiş."

"İyi. Kaybedecek vaktimiz yok."

"Biliyorum. Ama her şeyi bir çırpıda yapmalıyız. Eğer Björck'ün raporunun kopyalarını aynı anda ele geçiremezsek işler sarpa sarar."

"Haklısın."

"Giannini'nin bu sabah Göteborg'a gitmesi işleri bir parça karıştırıyor. Ama dışarıdan bir ekip kurup peşinden gönderdim. Uçakları şimdi Göteborg'a iniyordur"

"Güzel."

Gullberg'in aklına başka bir şey gelmiyordu, bir süre telefon ahizesi elinde bekledi.

"Teşekkürler, Fredrik," dedi sonunda.

"Ben teşekkür ederim. Oturup boş yere böbrek bekleyeceğime bir işe yarıyorum."

Birbirleriyle vedalaştılar. Gullberg otelin hesabını ödeyip sokağa çıktı. Artık top yuvarlanmaya başlamıştı. Şimdi, her şey, oyunun kusursuz sahnelenmesine bağlıydı.

Faks çekmek için, yürüyerek Park Avenue Oteli'ne gitti, bunu kaldığı otelden yapmak istememişti. Bir gün önce yazdığı mektupları faksladı. Daha sonra caddeye çıkıp bir taksi tuttu. Bir çöp kutusunun yarandan geçerlerken taksiyi durdurdu, mektupları yırtarak çöpe attı,

Annika Giannini, Savcı Agneta Jervas'la on beş dakikadır konuşuyordu. Lisbeth Salander'e karşı nasıl bir dava açmayı düşündüğünü merak ediyordu. Jervas bu konuda biraz kararsızdı.

"Şimdilik, yalnızca ağır eziyet ya da cinayete teşebbüsten tutuklayacağım. Babasını baltayla öldürmeye çalışmış. Sanırım sen bunu meşru müdafaa diye yorumlayacaksın,"

"Bakalım."

"Dürüst olmam gerekirse, benim şu anda asıl önceliğim polis katili Niedermann."

"Seni anlıyorum."

"Başsavcıyla konuştum. Müvekkilin hakkında açılacak bütün davaların, Stockholm'de yürütülen davalarla birleştirilmesini tartışıyorlar."

"Bence davayı Stockholm'e taşıyacaklar."

"Her ne olursa olsun, Lisbeth Salander'i sorgulamalıyım. Bunu ne zaman yapabilirim?"

"Salander'in doktoru Anders Jonasson'la konuştum. Lisbeth'in fiziki durumunun birkaç gün daha sorguya müsait olmayacağını söyledi. Fiziksel acıları bir yana, ağrı kesiciler onu iyice sersemletmiş."

"Bana da öyle dediler, ne kadar stresli olduğumu anlıyorsundur. Dediğim gibi, benim şu anki önceliğim Ronald Niedermann. Müvekkilin nerede saklandığını bilmediğini söylemiş."

"Gerçek de bu. Niedermann'ı kişisel olarak tanımıyor. Yalnızca adını açığa çıkarıp Zalachenko'nun çiftliğine kadar izlemiş."

"Öyle olsun bakalım," dedi Agneta Jervas. "Müvekkilin sorgulanacak kadar iyileştiğinde tekrar görüşürüz."

Elinde bir demet çiçekle, Sahlgrenska Hastanesi'nin yoğun bakım bölümüne çıkan Evert Gullberg, kendisiyle birlikte aynı kata çıkan koyu renk ceketli, kısa saçlı kadına asansörün kapısını tutarak nazikçe yol verdi. Gullberg'in önünden danışmaya yürüyen kadın, "Adım Annika Giannini. Avukatım, müvekkilim Lisbeth Salander'le bir kez daha görüşmek istiyorum," dedi.

Evert Gullberg başını yavaşça çevirip şaşkınlıkla asansörün kapısını tutarak yol verdiği kadına baktı. Hemşire, Giannini'nin kimliğini ve ziyaretçi listesini incelerken, Gullberg gözlerini kadının elindeki evrak çantasına dikti.

"On iki numaralı oda," dedi hemşire.

"Teşekkürler. Daha önce gittim, kendim bulabilirim."

Annika koridor boyunca yürümeye başladı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu hemşire gözleriyle Annika'yı izleyen Gullberg'e.

"Karl Axel Bodin'i ziyaret edecektim."

"Onun ziyaret yasağı var."

"Biliyorum, Yalnızca çiçekleri bırakacağım."

"Bunu biz yaparız."

Gullberg, çiçekleri Yalnızca bir bahane olsun diye almıştı, asıl amacı bölümün nasıl görüldüğünü anlamaktı. Teşekkür edip çıkışa yöneldi. Jonas Sandberg'den aldığı bilgiye göre Zalachenko'nun yattığı on dört numaralı odanın önünden geçip koridordan çıktı.

Dışarıda, merdiven aralığında bekledi. Cam kapıdan, elinde çiçeklerle Zalachenko'nun odasına giren hemşireyi izledi. Hemşire tekrar yerine döndüğünde, Gullberg hızla koridora dalarak Zalachenko'nun odasına girdi.

"Merhaba, Alexander."

Beklenmedik ziyaretçisine şaşkınlıkla bakan Zalachenko, "Vay be, senin öldüğünü sanıyordum," dedi.

"Henüz değil," dedi Gullberg.

"Ne istiyorsun?"

"Sence ne istiyorum?"

Gullberg bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu.

"Büyük ihtimalle benim ölmemi," dedi Zalachenko.

"Nerede bizde o şans! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin. Biz sana yeni bir hayat verdik, ama senin yaptıklarına bak."

Eğer Zalachenko yapabilse gülümseyecekti, ona göre SÄPO yalnızca amatörlerden oluşuyordu. Evert Gullberg, Sven Jansson, Gunnar Björck de bunlara dâhildi. Aptalların aptalı Nils Bjurman'ın adını bile anmaya değmezdi.

"Ve şimdi seni bir kez daha ateşten almak zorundayız."

Bu ağır yanık yarası olan Zala için hiç de uygun bir deyim değildi.

"Ahlak dersi vermeyi bırak da beni buradan çıkar."

"Buraya bunun için geldim."

Evrak çantasını dizine koydu, bir not defteri çıkarıp boş bir sayfa açtı. Araştıran gözlerle Zalachenko'ya bakmaya başladı.

"Bir şeyi merak ediyorum," dedi. "Senin için yaptığımız bunca şeyden sonra bizi yakmayı gerçekten düşünüyor musun?"

"Sence?"

"Bu senin ne kadar çılgın olduğuna bağlı."

"Bana ılgın deme. Ben hayatta kalma ustasıyım. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaparım."

Gullberg başını salladı.

"Hayır, Alexander, yaptığın her şeyi kötülüğünden ve çürümüşlüğünden yapıyorsun. Servisten bir mesaj bekliyormuşsun, buraya onu vermeye geldim. Bu defa seni kurtarmak için parmağımızı bile kımıldatmayacağız."

Zalachenko'nun kendine duyduğu güven ilk defa sarsılmış gibiydi.

"Başka bir seçeneğiniz yok," dedi.

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi Gullberg.

"O zaman ben..."

"Hiçbir bok yapamayacaksın."

Gullberg derin bir nefes aldı, kahverengi çantanın dış gözüne elini sokup altın kabızalı bir Smith&Wesson çıkarttı. Bu silahı Gullberg'e, yirmi beş yıl önce, İngiliz İstihbarat Teşkilatı MI-5 hediye etmişti. Karşılığında, MI-5'te stenograf olarak çalışan, Philby değerinde bir Rus ajanının ismini almışlardı. İstihbaratın kaynağı Zalachenko'ydu.

Şaşırın Zalachenko bir kahkaha attı.

"Onunla ne yapacaksın? Beni vuracak mısın? Hayatının geriye kalanını zavallı bir şekilde cezaevinde geçirirsin."

"Hiç sanmıyorum," dedi Gullberg.

Zalachenko onun blöf yapıp yapmadığından emin değildi.

"Bu inanılmaz bir skandala yol açar."

"Bunun da olacağını sanmam. Birkaç gün gazetelerin başlıklarını süsler o kadar. Bir hafta sonra da Zalachenko adını hatırlayan kimse kalmaz."

Zalachenko gözlerini kıstı.

"Seni alçak domuz," dedi Gullberg. Sesinin soğuk tınısı Zalachenko'yu tepeden tırnağa ürpertti.

Zalachenko yatağın yanında duran takma bacağına uzanırken, Gullberg namluyu onun alınına dayayıp tetiği çekti. Zalachenko'nun bedeni birkaç kez çırpındıktan sonra kasılıp kaldı. Gullberg, yatağın arkasındaki duvara sıçrayan kan lekelerine baktı. Kulaklarında silah sesinin bıraktığı bir çınlama vardı. Bir parmağıyla kulak deliklerini ovdu. Ayağı kalktı, namluyu Zalachenko'nun şakağına dayayıp iki kez daha tetiğe asıldı. Lanet ihtiyarın öldüğünden iyice emin olmak istiyordu.

İlk silah sesini duyduğunda ürpererek doğrulan Lisbeth Salander'in omzuna bıçak gibi keskin bir sancı saplandı. İkinci ve üçüncü silah sesinde ayaklarını yatağın kenarından

sarkıtmaya çalıştı.

Annika Giannini'yle henüz konuşmaya başlamışlardı. Silah seslerini duyan Annika Giannini donup kalmıştı. Ancak Lisbeth Salander'in tepkisini gördüğünde toparlanabildi.

"Yerinde kal!" diye bağırdı Giannini. Elini Salander'in göğsüne dayayıp öyle bir kuvvetle bastırdı ki yatağa yıkılan Salander'in nefesi kesildi.

Arkasından kapıya koşup, koridora baktı. İki hemşire, iki kapı ötedeki odaya doğru koşuyorlardı. Hemşirelerden biri kapının eşiğinde birdenbire durdu. "Hayır, lütfen!" diye bağırdı.

Bir adım gerileyerek arkasından gelen hemşireye çarptı.

"Elinde silah var, kaç!"

İki hemşire koşarak Lisbeth Salander'in odasının hemen yanındaki odaya girdiler.

Onların arkasından gri saçlı, balıksırtı ceketli bir adam koridora çıktı. Elinde silah vardı. Annika'nın birkaç dakika önce asansörde karşılaştığı adamdı.

Göz göze geldiler. Şaşkın bir hâli vardı. Silahı Annika'ya doğrultup bir adım attı. Annika başını içeri çekip kapıyı kapatarak umutsuzca etrafına bakmaya başladı. Hemen yanındaki hemşire masasını kapının arkasına doğru çekti, masanın kenarı kapı kolunun altına dayandı.

Bir ses duyarak başını arkasına çevirdiğinde Lisbeth Salander'in yataktan çıkmaya çalıştığını gördü. Birkaç hızlı adımla yatağa gitti, Lisbeth'i kucaklayarak kaldırdı. Tuvalet taşıyıp klozetin üzerine oturttu. Tuvalet kapısını kilitledi, cep telefonunu çıkarıp polisi aradı.

Lisbeth Salander'in yattığı odanın kapsına gelen Gullberg, koluna bastırarak kapıyı açmaya çalıştı ama başaramadı. Kapı kolunun altına bir şey dayanmıştı.

Bir süre, ne yapacağını bilemez bir hâlde bekledi. Annika Giannini içerideydi, evrak çantasında Björck'ün raporunun bir kopyası olabilirdi. Kapıyı zorlayamayacak kadar bitkindi, ama zaten planda bu da yoktu. Giannini işini Clinton halledecekti. Onun görevi sadece Zalachenko'yu temizlemektir.

Etrafına bakan Gullberg bir dizi hemşirenin, hasta ve ziyaretçinin kapı aralıklarından kendisini izlediklerini fark etti. Silahın namlusunu kaldırıp koridorun sonunda asılı bir tabloya ateş etti. Bütün başlar hemen kayboldu. Lisbeth'in kaldığı odanın kapısına son bir kez baktıktan sonra, kararlı adımlarla yürüyüp Zalachenko'nun odasına girdi. Kapıyı kapattı. Ziyaretçi sandalyesine oturdu, bir süre, uzun yıllardır çok yakın ilişki sürdürdüğü Rus ajanına baktı. Koridorda ayak sesleri duyana kadar on dakika hiç kımıldamadan oturdu. Herhâlde polisler gelmişti. Sanki beyni boşalmış gibiydi. Silahının namlusunu son kez kaldırdı, şakağına dayayıp tetiği çekti.

Hastanedeki intihar girişimi büyük bir karmaşaya yol açmıştı. Gullberg, hemen ameliyathaneye alındı. Anders Jonasson onu yaşam ünitesine bağladı.

İkinci defa kafasından vurulan birini ameliyat ediyordu. Beş saat süren bir ameliyattan sonra beyne saplanan kaplamalı kurşunu çıkarttı. Gullberg hâlâ hayattaydı ama durumu kritikti.

Yarası, Lisbeth Salander'inkinden çok daha ciddiydi. Birkaç gün ölümle yaşam arasında gidip gelecekti.

Lisbeth Salander'i öldürme girişiminde bulunduğundan şüphelenilen altmış altı yaşındaki bir adamın, Göteborg'daki Sahlgrenska Hastanesi'nde vurularak öldürüldüğü haberini radyodan duyduğunda, Mikael Blomkvist, Hornsgatan'da bir kafede oturuyordu. Hemen bilgisayar çantasını kapıp koşar adımlarla *Millennium*'un bürosuna doğru yola çıktı. Büroya yaklaştığında telefonu çalan Blomkvist, hızını kesmeden telefonu açtı.

"Blomkvist."

"Merhaba. Ben Malin."

"Haberleri duydum. Kim vurmuş biliyor muyuz?"

"Henüz değil, Henry işin peşinde."

"Beş dakika sonra oradayım."

Mikael, *Millennium*'un kapısından girerken Henry Cortez'le karşılaştı.

"Ekström saat 15.00'te basın toplantısı düzenliyor," dedi Henry. "Emniyet Müdürlüğü'ne gidiyorum."

"Bir şey biliyor muyuz?" diye bağırdı Mikael arkasından.

"Malin'e sor," dedi Henry ve gözden kayboldu.

Mikael, Malin Eriksson'un odasına daldı.

Malin telefonla konuşuyor, bir yandan da telaşla not alıyordu. Eliyle Mikael'e şimdi konuşamayacağını işaret etti. Mikael mutfağa gidip iki fincan kahve alarak Malin'in odasına tekrar döndü. Malin konuşmasını yeni bitirmişti. Mikael fincanın birini ona verdi.

"Evet," dedi Malin. "Zalachenko bugün saat 13.15'te vurularak öldürülmüş. Şimdi hastanedeki hemşirelerden biriyle konuştum, katil yetmiş yaşlarında bir adamınış. Cinayetten birkaç dakika önce Zalachenko'ya çiçek getirmiş. Zalachenko'nun kafasına birkaç kurşun sıktıktan sonra da intihar etmiş. Zalachenko ölmüş, ama ameliyattan yeni çıkan katil hâlâ yaşıyormuş."

Mikael derin bir nefes aldı. Haberi duyduğunda, silahı tutan elin Lisbeth Salander'in olabileceğini düşünerek paniğe kapılmış, kalbi deliler gibi çarpmaya başlamıştı. Bu

bütün planlarını altüst ederdi.

"Katilin adı biliniyor mu?"

Malin başını iki yana sallarken telefonu çaldı. *Millennium* adına Göteborg'a gönderdiği bağımsız gazeteci arıyordu. Mikael, Malin'e el sallayıp kendi odasına geçerek bir sandalyeye çöktü.

Sanki odasına haftalardır ilk defa giriyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Henüz açılmamış postaları bir kenara itti, kız kardeşini aradı.

"Giannini."

"Merhaba, ben Mikael. Hastanede olanları duydun mu?"

"Öyle denilebilir."

"Neredesin?"

"Sahlgrenska'da, o alçak silahı bana da doğrulttu."

Mikael'in dili tutuldu. Kız kardeşinin söylediklerini anlayana kadar birkaç saniye geçti.

"Ne diyorsun... Ne oldu?"

"Hayatımda hiç böyle korkunç bir şey yaşamadım."

"Sen iyi misin?"

"Evet, ama Lisbeth'in odasına girmeye çalıştı. Kapının arkasına bir şeyler çekip Lisbeth'i tuvalete sakladım."

Mikael, birden ayaklarının altından toprağın çekildiğini hissetti, kız kardeşi neredeyse...

"Lisbeth nasıl?"

"Bir şeyi yok, demek istediğim yaralanmadı."

Mikael bir parça rahatladı.

"Annika, katil kimmiş biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, temiz giyimli, yaşlı bir adamdı. Biraz şaşkın gibiydi. Daha önce onu hiç görmedim ancak cinayetten birkaç dakika önce asansörde birlikteydik."

"Zalachenko gerçekten öldü mü?"

"Evet, üç el silah sesi duydum. Aldığım bilgiye göre katil üç kurşunu da Zalachenko'nun kafasına sıkmış. Burası kıyamet yerine döndü. Yüzlerce polis geldi, bazı bölümleri boşalttılar ama ağır hastaların olduğu bölümleri boşaltamadılar. Polislerden biri Salander'i sorgulamaya kalktı. Şiddetle karşı koydum."

Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander kapı aralığında, Salander'ın odasında oturan Giannini'ye baktı. İçeri girmek için telefon konuşmasını bitirmesini bekledi.

Cinayetin üzerinden iki saat geçmesine rağmen hâlâ koridorda bir karmaşa vardı. Zalachenko'nun odasının kapısına polis kordonu gerilmişti. Doktorlar onu kurtarmaya çalışmışlar ama bu çaresiz girişimden kısa zamanda vazgeçmişlerdi.

Zalachenko'ya artık hiç kimse yardımcı olamazdı. Cesedi morga kaldırılmış, odasında olay yeri incelemesi başlamıştı. Erlander'ın cep telefonu çaldı, soruşturma ekibinden Fredrik Malmberg arıyordu.

"Katilin kimliğini kesinlikle tespit ettik," dedi Malmberg.

"Evert Gullberg, yetmiş sekiz yaşında."

"Evert Gullberg de kim?"

"Emekli, Laholm'de oturuyor. Ekonomi hukukçusu, SÄPO'dan arayıp onun hakkında bir soruşturma başlattıklarını söylediler."

"Ne zaman ve niçin?"

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama soruşturmayı tanınmış kişilere küfür dolu tehdit mektupları gönderdiği için açmışlar."

"Kimlere gönderiyormuş?"

"Örneğin adalet bakanına."

Marcus Erlander iç çekti. Demek ki katil, bir deliydi. Bir meczup.

"SÄPO, tehdit mektubu alan birkaç gazetenin kendilerini aradığını söyledi. Ayrıca Adalet Bakanlığı SÄPO'yu arayarak Gullberg'in, Karl Axel Bodin'e tehdit mektubu gönderdiği bilgisini vermiş."

"O mektupların kopyasını istiyorum."

"SÄPO'dan mı?"

"Evet, ne olmuş. Gerekirse Stockholm'e gidip elden al. Emniyet Müdürlüğü'ne döndüğümde masamda görmek istiyorum. Bir saat sonra."

Birkaç saniye düşündükten sonra bir soru daha sordu.

"SÄPO'dan mı aradılar?"

"Dedim ya!"

"Demek istediğim sen mi onları aradın, onlar mı seni aradı?"

"Onlar beni aradı."

"İyi," dedi Marcus Erlander ve telefonu kapattı.

Polisi arayarak ilişkiye geçen SÄPO'nun kafasından neler geçtiğini merak ediyordu.

Normal durumda, onlardan tek bir söz duymak imkânsızdı.

Wadensjöö, Fredrik Clinton'ın dinlenmesi için ayrılan odanın kapısını şiddetle açarak içeri girdi. Clinton yattığı yerden dikkatle doğruldu.

"Ortada ne boklar dönüyor söyleyebilir misin?" diye bağırdı Wadensjöö. "Gullberg, Zalachenko'yu öldürüp arkasından da kendi kafasına sıkmış."

"Biliyorum," dedi Clinton.

"Biliyor musun?" diye haykırdı Wadensjöö.

Wadensjöö'nün yüzü öylesine kızarmıştı ki sanki beyin kanaması geçiriyordu.

"Kendi kafasına sıkmış diyorum. İntihar etmeye çalışmış. Aklını mı kaçırdı bu adam!"

"Yani, yaşıyor."

"Şimdilik, ama beyinde ciddi hasar varmış."

"Yazık," dedi Clinton. Sesinde acı dolu bir ifade vardı.

"Yazık mı?!" diye bağırdı Wadensjöö. "Gullberg akıl hastası. Bunun ne demek olduğunu..."

Clinton elini kaldırarak onu susturdu.

"Gullberg'in midesinde, kalınbağırsağında ve mesanesinde kanser var. En iyi ihtimalle birkaç aylık ömrü kalmıştı."

"Kanser mi?"

"Altı aydır yanında silah taşıyordu. Eğer ağırları dayanılmaz bir hâl alırsa, bakım denilen aşağılanma yerine intihar edecekti. Şimdi Servis adına son bir görevi yerine getirdi. Şanlı bir şekilde bitirdi işini."

Wadensjöö'nün dili tutulmuştu.

"Yani sen Zalachenko'yu öldüreceğini biliyordun, öyle mi?"

"Elbette, onun görevi Zalachenko'yu susturmaktı. Zalachenko'nun tehdide pabuç bırakmayacağını ya da aklını başına almayacağını sen de bilirsin."

"Ama bunun nasıl bir skandala yol açacağını anlayamıyor musun? Sen de Gullberg gibi kafayı mı yedin?"

Clinton bin bir zahmetle ayağa kalktı. Wadensjöö'nün gözlerinin içine bakarak ona bir deste fotokopi uzattı.

"Onun yaptığı operasyonun bir parçasıydı. Arkadaşım için üzülüyorum ama çok geçmeden Sanırım ben de onu izleyeceğim. Skandal mı arıyorsun, al sana skandal... Emekli bir vergi hukukçusu gazetelere, polise ve Adalet Bakanlığı'na küfür dolu, paranoyak mektuplar yollamış, işte örnekleri. Gullberg, Zalachenko'yu Palme'yi

öldürmek ve suları zehirleyerek İsveç halkını katletmeye çalışmakla suçluyor. Mektupları okunması zor bir el yazısıyla yazmış. Satırların altlarını çizmiş, olur olmaz yerlere ünlem işaretleri koymuş. Ayrıca da kâğıtların kenarlarına yazdıklarından da hoşlandım."

Wadensjöo artan bir şaşkınlıklamektupları okuduktan sonra elini alnına vurdu. Clinton onu izliyordu.

"Ne olursa olsun, Zalachenko'nun ölümüyle Servis'in hiçbir alakası yok. Kafayı yemiş, emekli bir bunağın işi bu."

Bir süre sustu.

"Şu andan itibaren önemli tek şey, oyunun kurallarına uyman. Gemiye kayalara çarpma."

Kaşlarını çatarak Wadensjöo'ye baktı. Hasta gözlerine çelik bir ifade yerleşmişti.

"Servis'in, İsveç savunmasının en ileri hattı olduğunu anlamalısın. Son savunma hattıyız biz. Görevimiz ülkenin güvenliğini sağlamak. Ülkenin güvenliği söz konusuysa, gerisi teferruattır."

Wadensjöo, Clinton'ı şüpheli gözlerle inceledi.

"Bizim bir varlığımız yok. Kimseden teşekkür beklemeyiz. Hiç kimsenin almaya cesaret edemediği kararları alırız... Özellikle de politikacıların."

Politikacılar derken sesinde açık bir nefret vardı.

"Eğer dediklerimi yaparsan, belki Servis'i kurtarabiliriz. Bunun için kararlı olup savaşmalıyız."

Wadensjöo içindeki panik duygusunun arttığını hissetti.

Henry Cortez, Stockholm Emniyet Müdürlüğü'ndeki basın toplantısında, polisin açıklamalarını hızla not ediyordu. Toplantıyı Savcı Richard Ekström düzenlemişti. Ronald Niedermann'ın katil zanlısı olarak arandığı, Gosseberga'da işlenen polis cinayeti soruşturmasının Göteborg Savcılığı'na bırakılmasına karar verilmişti. Niedermann'la ilgili diğer davalara kendisi bakacaktı. Niedermann, Dag Svensson ve Mia Bergman cinayetlerinin zanlısı olarak da aranıyordu. Ekström, Bjurman'dan bahsetmedi. İşlediğini düşündükleri birçok suç için Lisbeth Salander'e de dava açacaklardı.

Ekström basın toplantısını, o gün Göteborg'da meydana gelen olaylar hakkında bilgi vermek için düzenlemişti. Lisbeth Salander'in babası Karl Axel Bodin, yattığı hastanede vurularak öldürülmüştü. basın toplantısının başka bir amacı da gazetelere ulaşan birtakım haberleri yalanlamaktı. Gazeteler gün boyu savcıyı aramış, aldıkları haberlerle ilgili sorular sormuşlardı.

"Şu an elimizde bulunan bilgilerin ışığında, Karl Axel Bodin'in kızı Salander'in, bu

cinayetle hiçbir ilişkisinin olmadığını söyleyebilirim. Ama biliyorsunuz, o da babasını öldürmeye teşebbüsten tutuklu."

"Katil kim?" diye bağırdı muhabirlerden biri.

"Bugün saat 13.15'te Karl Axel Bodin'i öldürüp intihar girişiminde bulunan adamın kimliği tespit edildi. Yetmiş sekiz yaşında, emekli bir memur. Ölümcül bir hastalık nedeniyle uzun süredir tedavi görüyormuş. Bu tedaviye bağlı olarak, birtakım psikolojik sorunları varmış."

"Lisbeth Salander'le bir ilişkisi var mı?"

"Hayır. Kesin bir dille söyleyebilirim ki böyle bir ilişki yok. Hiçbir zaman karşılaşmamışlar ve birbirlerini hiç tanımıyorlar. Yetmiş sekiz yaşındaki katil, paranoid bir hezeyanla kendi başına hareket eden trajik bir figür. SÄPO, politikacılara ve basına tehdit mektupları yolladığı için hakkında soruşturma başlatmış. Bu sabah ele geçen mektuplara göre, yetmiş sekiz yaşındaki adam, gazetelere ve resmî makamlara gönderdiği mektuplarda Karl Axel Bodin'i öldüreceğini yazmış."

"O zaman niçin Bodin koruma altına alınmamış?"

"Mektuplar dün akşam gönderilmiş, yani polisin eline cinayetin işlendiği saatlerde geçmiş. Takdir edersiniz ki polis, önlem almaya fırsat bulamamış."

"Katilin ismi ne?"

"Yakınlarına bilgi vermeden bu ismi açıklayamayız."

"Adamın geçmişi ne?"

"Araştırabildiğim kadarıyla, muhasebeci ve vergi hukukçusuymuş. On beş yıl önce emekli olmuş. Soruşturma sürdürülüyor. Mektuplardan anlayabileceğiniz gibi eğer çevresindekiler bir az dikkatli davransalar bu facianın önüne geçilebilirmiş."

"Başkalarını da tehdit etmiş mi?"

"Bu tür haberler aldım, ama ayrıntılarını bilmiyorum."

"Bu Lisbeth Salander davasını etkiler mi?"

"Şu hâliyle etkilemez. Karl Axel Bodin'in polise verdiği ifadenin dışında, Lisbeth Salander'e karşı elimizde kapsamlı teknik kanıtlar var."

"Peki, Bodin'in kızını öldürmeye teşebbüs ettiği iddiası?"

"Bu iddia henüz soruşturma aşamasında ama doğruluğuna dair güçlü şüphelerimiz var. Görebildiğimiz kadarıyla söz konusu olan şey, trajik bir şekilde parçalanmış bir ailenin iç çatışmaları."

Henry Cortez düşünceli görünüyordu. Kulağını kaşıdı. Söylenenleri, kendisinin yaptığı gibi büyük bir hevesle kaydeden meslektaşlarına baktı.

Sahlgrenska Hastanesi'nde yaşananları duyan Gunnar Björck, endişeyle kıvrınmaya başladı. Beline inanılmaz ağrılar saplandı.

Bir saat ne yapacağını bilmeden oturduktan sonra, telefonunu çıkarıp yaşlı koruyucusu Evert Gullberg'i aradı. Ama cevap alamadı.

Haberlerde Stockholm Emniyet Müdürlüğü'nde yapılan basın toplantısından özetler dinledi. Zalachenko, 78 yaşındaki emekli bir vergi hukukçusu tarafından öldürülmüştü.

Aman Tanrım, 78 yaşında!

Evert Gullberg'i bir kez daha aradı.

İçine düştüğü panik duygusu, bütün bedenini kapladı. Artık evde duramazdı, tükenmiş vaziyetteydi. Bir çantaya elbise, ağrı kesici, diş fırçası ve diş macunu koydu. Cep telefonunu kullanmak istemiyordu, topallayarak yakındaki telefon kulübesine gitti. Landsort'u arayıp, şimdi pansiyon olarak kullanılan eski kılavuz kulesinde iki haftalığına bir oda ayırttırdı. Landsort, dünyanın bir uçundaydı. Onu orada aramak kimsenin aklına gelmezdi.

Saatine baktı, son feribota yetişmek için acele etmeliydi. Bel ağrısının izin verdiği kadar hızlı adımlarla eve döndü. Doğrudan mutfığa girdi, kahve makinesinin kablosunu fişten çekip çekmediğini kontrol etti. Daha sonra, çantasını almak için hole çıktı. Oturma odasına şöyle bir göz attığında, şaşıtı kaldı. Önce gözlerine inanamadı.

Tavan lambası tuhaf bir şekilde yere indirilmiş, lambanın takılı olduğu çengele bir ip bağlanmıştı. İpin altında, aslında hep mutfakta duran tabure vardı.

Björck anlamaz bir ifadeyle ipe baktı. Arkasından bir ses duydu, birden dizleri büküldü.

Yavaşça arkasına döndü.

Otuz beş yaşlarında iki adam gördü. Doğu Avrupalıya benziyorlardı. Koltuk altlarından tutup onu tabureye doğru sürüklerlerken karşı koyacak gücü yoktu. Direnmeye çalıştığında beline bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. Adamlar onu taburenin üzerine çıkarırlarken felç olmuş gibiydi.

Jonas Sandberg, Falun denilen, kırk dokuz yaşında bir adamla birlikte dolaşıyordu. Falun, adamın kod adıydı. Mesleği hırsızlıktı, kilit açma konusunda kendi kendini eğitmişti. Falun'un Servis'le ilişkisi, Hans von Rottinger'in onu 1986 yılında, anarşist bir grubun liderlerinin evlerine gizlice girmesi için kiraladığında başlamıştı. O yıldan sonra, 90'lı yıllara kadar, bu tür operasyonlarda sık başvurulmuştu Falun'a. Fredrik Clinton, sabahın erken bir saatinde ona yeni bir görev vererek bu ilişkiyi yeniden canlandırmıştı. On dakikalık bir iş için 10.000 kron alacaktı. Vergisiz, "temiz" bir kazançtı. Bununla birlikte Falun evden, operasyonun hedefinin dışında, hiçbir şey çalmayacaktı: Her ne olursa olsun, Servis bir suç kurumu değildi.

Falun, Clinton'ın kimleri temsil ettiğini tam olarak bilmesine de, askerlerle bağlantılı olduğunu tahmin ediyordu. Bu tür operasyonların anlatıldığı Jan Gullio'nun romanlarını okumuştı. İşi hiç soru sormadan kabullenmişti. İlgilendiği tek şey, yıllar süren sessizlikten sonra işe geri dönmesiydi.

Onun işi kapı açmaktı. Bu konuda uzmandı. Ama yine de Mikael Blomkvist'in kapı kilidini açması beş dakikasını aldı. Sandberg içeri girerken, Falun merdiven sahanlığında bekledi.

"İçerdeyim," dedi Sandberg telefonunun kulaklığına.

"Güzel," dedi Fredrik Clinton. "Sakin ve dikkatli ol. Neler görüyorsun anlat."

"Holdeyim, sağda bir gardırop ve şapkalık var, solda banyo, Daire yaklaşık elli metrekare. Sağda minik bir mutfak var."

"Bir çalışma masası ya da..."

"Görünüşe göre mutfak masası ya da oturma odasındaki kanepede çalışıyor... Bir saniye... Evet, mutfak masasının üzerinde Björck'ün raporunun olduğu bir dosya var. Orijinale benziyor."

"Harika. Masada dikkat çeken başka bir şey var mı?"

"Kitaplar. P. G. Vinge'nin anıları, Erik Magnusson'un *SÄPO'da İktidar Savaşı* ve buna benzer yarım düzine kitap."

"Bilgisayar var mı?"

"Hayır."

"Güvenlik dolabı?"

"Hayır, gördüğüm kadarıyla yok."

"İyi. Zamanın var. Daireyi santim santim araştır. Mårtensson, Mikael Blomkvist'in hâlâ dergide olduğunu rapor etti. Elinde eldiven var değil mi?"

"Elbette."

Lisbeth Salander'ın odasına giren Marcus Erlander, kendini tanıtarak Giannini'nin elini sıktı. Lisbeth Salander'e dönüp nasıl olduğunu sordu. Lisbeth soruyu duymazlıktan geldi. Bunun üzerine Erlander, Giannini'ye döndü.

"Sizden birkaç soruyu cevaplandırmanızı isteyeceğim."

"Buyurun."

"Neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Annika Giannini, silah sesleri duyduğunu, adamı nasıl gördüğünü, kapının arkasına nasıl barikat kurduğunu ve Lisbeth Salander'i kucaklayıp nasıl tuvalete gizlendiğini

anlattı. Erlander düşünceli görünüyordu. Göz ucuyla Lisbeth Salander'e baktıktan sonra tekrar avukata döndü.

"Yani sizce adam bu odaya da mı girecekti?"

"Kapı kolunu nasıl zorladığını duydum."

"Bundan emin misiniz? İnsan korktuğu ya da telaşa kapıldığı zaman rahatlıkla yanılabilir de."

"Hayır, yanılmıyorum. Beni gördü, bana silah doğrulttu."

"Sizce, ateş etmeyi düşünüyor muydu?"

"Bunu bilemem, başımı içeri çekip kapının arkasına masayı dayadım."

"Akıllılık etmişsiniz. Ayrıca müvekkilinizi alıp tuvalete gizlenmeniz takdire şayan bir davranış. Bu kapılar çok ince, eğer ateş etseydi mermiler rahatlıkla kapıyı delerdi. Benim anlamaya çalıştığım, adam size saldırmayı önceden planlamış mıydı, yoksa ona baktığınız için o an gösterdiği bir reaksiyon muydu? Ona en yakın sizmişsiniz, öyle mi?"

"Evet."

"Adam, sizi tanımış olabilir mi?"

"Hiç sanmam."

"Gazetelerde çıkan fotoğraflarınızdan tanımış olamaz mı? Dikkat çekici bir sürü davaya baktığınızdan basın size ilgi göstermiş olmalı."

"Bu mümkün, bir şey diyemem."

"Onu daha önce hiç görmediniz, öyle mi?"

"Yukarı çıkarken asansörde gördüm."

"Bak bunu bilmiyordum. Aranızda bir konuşma geçti mi?"

"Hayır, yarım saniye kadar şöyle bir baktım. Bir elinde çiçek, diğer elinde de çanta vardı."

"Hiç göz göze geldiniz mi?"

"Hayır, dimdik karşısına bakıyordu."

"Asansöre önce o mu, yoksa siz mi bindiniz?"

Annika bir süre düşündü.

"Sanırım... Neredeyse aynı zamanda girdik."

"Telaşlı bir hâli var mıydı, ya da..."

"Hayır, son derece sakindi."

"Sonra ne oldu?"

"Ben asansörden çıktım, o da beni izledi. Müvekkilimi ziyaret etmek için buraya

geliyordum."

"Doğrudan buraya mı geldiniz?"

"Evet... Hayır, önce danışmaya gidip kendimi tanıttım. Savcı müvekkilime ziyaret yasağı koymuştu."

"O zaman adam neredeydi?"

Annika bir süre tereddüt etti.

"Tam emin değilim, peşimden geldi sanırım. Durun bir dakika... Evet ya... Asansörden önce çıkıp bana kapıyı tuttu. Çok emin değilim ama sanırım peşimden danışmaya geldi. Ben ondan biraz daha hızlı yürüyordum."

Emekli, centilmen bir katil, diye düşündü Erlander.

"Evet, danışmaya gitmiş," dedi Erlander. "Bir hemşireyle konuşup çiçekleri bırakmış. Siz bunu görmediniz mi?"

"Hayır, hiç hatırlamıyorum."

Marcus Erlander bir süre düşündü, soracak başka bir şey bulamadı. İçini kemiren bir huzursuzluk vardı. Bu duyguyu daha önce de yaşamış ve içgüdülerini harekete geçiren bir uyarı olarak yorumlamayı öğrenmişti.

Katil 78 yaşında, muhasebecilik ve vergi hukukçuluğundan emekli bir adamdı. Cinayet işlemek için çok yaşlı bir adam. SÄPO, tanınmış insanlara tehdit mektupları gönderdiği için adam hakkında, yakınlarda bir araştırma başlatmıştı.

Erlander meslek hayatı boyunca birçok deliyle karşılaşmış, tanınmış sanatçıların peşinden koşup villalarının önünde bekleyerek kendilerine âşık olmalarını uman sabit fikirli, hasta ruhlu insanlar görmüştü. Bir türlü cevap bulamayan tek taraflı aşkları hızla nefrete dönüşürdü. 21 yaşındaki tanınmış bir pop şarkıcısının peşinden Almanya ve İtalya'dan İsveç'e gelen ve şarkıcı kadın onlarla hemen ilişki kurmadı diye öfkeden kuduran insanlar görmüştü. Gerçek ya da hayali haksızlıklara karşı adalet dağıtmaya kalkışan manyaklarla uğraşmak zorunda kalmıştı. Gaipen haber aldıklarını düşünen psikopatlar ve komplo teorisyenleriyle karşılaşmıştı.

Bu tür meczupların hayal dünyalarında ürettikleri tehlikelere karşı harekete geçtiklerine dair çok sayıda örnek vardı. Kimbilir belki de Dışişleri Bakanı Anna Lindh cinayetinin gerisinde de bu tür manyakça bir gerekçe vardı.

Ancak Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander, eski bir vergi hukukçusunun ya da her ne bokuysa, bir elinde bir demet çiçek, diğer elinde silahla hastaneye gelip, hakkında kapsamlı bir polis araştırması yürütülen birini öldürmesini, adamın psikopatlığına yormayı bir türlü hazmedemiyordu. Hele ki maktul, resmî kayıtlara göre Karl Axel Bodin, Mikael Blomkvist'e göre Zalachenko adında eski bir Sovyet ajanıyken.

Zalachenko en iyimser tahminle birçok cinayetten haberdar, büyük ihtimalleyse bu cinayetlere karışmış biriydi. Onu iki defa kısa süreli sorgulayan Erlander, masum

olduğuna bir an bile inanmamıştı.

Ayrıca onu katleden, Lisbeth Salander ya da en azından avukatıyla da ilgilenmiş, kaldıkları odanın kapısını zorlamıştı.

Arkasından da başına bir kurşun sıkarak intihar etmeye çalışmıştı. Doktorlara göre büyük ihtimalle amacına ulaşacaktı da, henüz ölmemişti ama an meselesiydi. Yani Evert Gullberg hiçbir zaman yargılanamayacakü.

Bütün bunlar Marcus Erlander'in midesini bulandırıyordu. Ama bu cinayetin görüldüğünden farklı olduğunu iddia edebilecek hiçbir kanıt yoktu. Yine de o, işi şansa bırakmamaktan yanaydı. Annika Giannini'ye döndü.

"Lisbeth Salander'in başka bir odaya taşınmasına karar verdim, danışma masasının sağında bir oda var. Buradan daha güvenli. Danışmadan ve hemşirelerin odasından rahatlıkla görülebiliyor. Sizin dışınızda herkes için ziyaret yasağı konulacak. Bizden izin almaksızın hiç kimse içeri bırakılmayacak. Sahlgrenska Hastanesi'ndekilerin tanımadığı hiçbir doktor ya da hemşire odasına giremeyecek. Ayrıca odasının önünde 24 saat bir polis bekleyecek."

"Sizce tehdit altında mı?"

"Elimde böyle bir kanıt yok, ama risk almak istemiyorum."

Lisbeth Salander avukatıyla, düşman güçler arasında saydığı polislerden biri arasında geöen konuşmayı dikkatle dinledi. Annika Giannini'nin sözü dolaştırmadan verdiği, anlaşılır ve detaylar açısından zengin yanıtlarına hayran olmuştu. En çok da tehlike anında gösterdiği soğukkanlı tavra.

Ama Annika onu yataktan kaldırarak tuvalete taşıdığından çok sarsılmış ve müthiş bir baş ağrısına yakalanmıştı. Hastane personelinden mümkün olduğu kadar az yardım almaktan yanaydı. Birinden yardım istemek ya da herhangi bir zayıflık işareti onu rahatsız ediyordu. Ancak baş ağrısı öylesine kuvvetliydi ki sağlıklı düşünemiyordu. Elini uzatıp yardım çağırma düğmesine bastı.

Annika Giannini, Göteborg'a, uzun süreceğı belli bir işi için kısa bir bilgi almaya gelmişti. Lisbeth Salander'le tanışıp durumunu öğrenecek ve gelecekte başlayacak hukuki süreç için Blomkvist'le birlikte bir plan hazırlayacaktı. Hesaplarına göre bu akşam Stockholm'e dönmesi gerekiyordu, ama hastanede gelişen dramatik olaylar nedeniyle Lisbeth Salander'le konuşamamıştı. Salander'in durumu doktorların söylediklerinden daha kötüydü. şiddetli baş ağrıları ve yüksek ateşle boğuşuyordu. Ağrı kesici ve antibiyotik alarak dinleniyordu. Müvekkilinin odası değıştirildikten ve kapısına bir polis konulduktan sonra, Annika'yı nazik bir dille hastaneden göndermişlerdi.

Söylenerek saatine baktı, 16.30'a geliyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Stockholm'e dönerse, ertesi gün tekrar gelmesi gerekiyordu. Geceyi Göteborg'da geçirebilirdi ama ertesi gün müvekkilinin konuşmaya hâli olacağından emin değıldi. Otelde yer de

ayırtmamıştı, üstelik ekonomik koşulları buna uygun değildi.

Yalnızca tecavüze uğramış ya da erkeklerin şiddetine maruz kalmış kadınların davalarına baktığından kazancı iyi değildi. Önce evi arayarak gelemeyeceğini bildirdi. Arkasından da kadın dayanışma grubundan, meslektaşı ve eski bir arkadaşı olan Lillian Josefsson'u aradı. İki senedir görüşmemişlerdi, kısa bir hoşbeşten sonra Annika konuya girdi.

"Göteborg'dayım," dedi. "Bu akşam eve dönecektim, ama bir sorun çıktı. Yani bu gece burada kalmak zorundayım. Kendimi zorla sana misafir edebilir miyim?"

"Harika olur. Lütfen bana zorla misafir ol. Birbirimizi görmeyeli asırlar oldu."

"Rahatsız etmem, değil mi?"

"Saçmalama! Ama eski evden taşındım, şimdi Linnegatan'a paralel sokakta oturuyorum. Bir misafir odam var. Ayrıca bir bara gidip biraz kaynatırız."

"Eğer buna takatim kalırsa," dedi Annika. "Saat kaçta geleyim?"

Akşam saat altıdan sonra Lillian'ın evinde buluşmaya karar verdiler.

Belediye otobüsüne binip Linnegatan'a giden Annika, buluşma saatine kadar vakit geçirmek için bir Yunan restoranına oturdu. Çok açtı, şiş kebab ve salata ısmarladı. Uzun süre o gün olanları düşündü. Adrenalini düşmüş, biraz sarsılmıştı ama olaylar karşısında gösterdiği tavırdan memnundu. Tehlike anıyla hiç tereddüt etmeden harekete geçmiş, aklı başında davranmıştı. Hiç düşünmeden doğru olanı yapmıştı. Kendinden hoşnut olmak güzel bir duyguydu.

Bir süre sonra çantasından bir ajanda çıkardı. Not bölümünü açarak dikkatle okumaya başladı. Kardeşinin anlattıklarından bir parça şüpheyeye düşmüştü. Mantıklı görünüyordu ama planda büyük bir boşluk vardı. Yine de geri adım atmayacaktı.

Saat altıda hesabı ödeyip restorandan çıktı. Yürüyerek Lillian Josefsson'un Olivedalsgatan'da oturduğu apartmana gitti. Arkadaşının telefonda verdiği kapı kodunu tuşladı. Sahanlığa girip asansör neredede diye bakırken, hiç beklemediği bir saldırıya uğradı. Birinin şiddetle itmesiyle savrulup yere devrildi, duvara çarpan kafasında keskin bir acı hissetti.

Sonra uzaklaşan ayak sesleri ve kapının açılıp kapandığını duydu. Ayağa kalktı, alnını yokladı, avucuna kan bulaştı. Bu da neydi? Şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınarak sokağa çıktı. Bir adamın koşarak Sveaplan'a doğru köşeyi döndüğünü gördü. Bir süre hiç hareket etmeden bekledi.

Kapıya gidip tekrar kodu tuşlarken, birden çantasının kaybolduğunu fark etti. Soyulmuştu. Bunun ne anlama geldiği ancak bir süre geçtikten sonra kafasına dank etti. *Tanrım, Zalachenko dosyası.* Bütün bedenini bir endişe kapladı, adamın kaçtığı yöne doğru birkaç adım attıktan sonra durdu. Artık bir anlamı yoktu, adam çoktan gözden kaybolmuştu.

Kaldırımın kenarına oturdu.

Sonra birden ayağa kalkıp ceplerini karıştırdı. Ajanda. *Şükürler olsun*. Restorandan çıkarken onu çantaya değil, cebine koymuştu. İçinde adım adım Lisbeth Salander davasını nasıl ele alacağı yazıyordu.

Kapı kodunu tuşlayıp içeri girdi. Merdivenlerden koşarak dördüncü kata çıkıp Lillian Josefsson'un kapısını yumruklamaya başladı.

Annika kendini toparlayıp da kardeşini arayana kadar saat yediyi bulmuştu. Bir gözü morarmış, bir kaşı açılmışta. Lillian Josefsson yarasını temizleyip üzerine yara bandı yapıştırmıştı. Bir bardak çayla kendine geleceğini iddia eden Annika, arkadaşının hastaneye gitme önerisini reddetmişti. Çayını içtikten sonra aklı başına gelmiş, ilk önlem olarak kardeşini aramıştı.

Mikael Blomkvist, hâlâ *Millennium*'un ofisindeydi. Henry Cortez ve Malin Eriksson'la birlikte Zalachenko'nun katili hakkında bilgi toplamaya çalışıyordu. Annika'nın anlattıklarını artan bir endişeyle dinledi.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, sakinleştim."

"Bu bir kapkaç mı?"

"İçinde Zalachenko dosyasının olduğu çantayı aldı, yani artık dosya yok."

"Endişelenme bende bir kopyası var," diyen Mikael birden sustu, tüyleri diken diken olmuştu. *Önce Zalachenko, sonra Annika*.

"Annika... Seni sonra ararım."

iBook'unu kapatıp çantasına koydu ve hiçbir şey demeden yazı işlerinden dışarı fırladı. Evine koşup merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Kapı kilitliydi.

Açıp içeri girdi. Mutfak masasının üzerine bıraktığı mavi dosyanın yerinde yeller esiyordu. Evden çıkarken onu oraya koyduğundan emindi, aramaya kalkmadı. Kafasında düşünceler uçuşarak bir sandalyeye çöktü.

Evine girmişlerdi, birileri Zalachenko'dan geriye kalan bütün izleri silmek istiyordu.

Kendindeki ve Annika'daki kopya gitmişti.

Bublanski'de bir tane vardı.

Var mıydı?

Ayağa kalktı. Gidip telefonun ahizesini kaldırdı, birden durdu. Biri dairesine girmişti, elindeki ahizeyi şüpheyle inceledi. Ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarttı. Telefon elinde bir süre bekledi.

Cep telefonunu dinlemek ne kadar zor ki?

Cep telefonunu ev telefonunun yanına bıraktı, etrafına bakmaya başladı.

Akıllı davranmalıyım, bir daireyi dinlemek ne kadar zor ki?

Tekrar masanın yanındaki sandalyeye oturdu.

Gözüne bilgisayar çantası takıldı.

Elektronik postaları okumak ne kadar zor ki? Lisbeth Salander bunu beş dakikada başarıyordu.

Uzun bir süre düşündükten sonra kız kardeşini aradı. Söyleyeceklerini dikkatle formüle etti.

"Merhaba... Nasılsın?"

"İyiyim, Micke!"

"Bana şimdi, hastaneden çıktıktan saldırıya uğradığın ana kadar neler olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlat."

Annika on dakika boyunca neler olduğunu anlattı. Mikael hiçbir şey söylemeden dinledikten sonra, tatmin olana kadar sorular sordu. Kalbi başka bir planın heyecanıyla çarparken endişeli bir kardeşmiş gibi davrandı.

Kız kardeşi öğleden sonra saat dört buçukta, Göteborg'da kalmaya karar vermiş, arkadaşını aramış, evin adresini ve giriş kapısının kodunu öğrenmişti. Kapkaççı saat akşam tam altıda apartmanın sahanlığında onu beklemişti.

Demek ki, kız kardeşinin telefonunu dinlemişlerdi. Mantıklı tek açıklama buydu.

Bu kendisinin de dinlendiği anlamına gelirdi.

Başka türlü düşünülemezdi.

"Zalachenko dosyası da gitti," diye tekrarladı Annika. Mikael bir süre tereddüt etti, ama bu işi yapanlar ne yaptıklarını zaten bildiklerinden konuşmasının bir mahsuru yoktu. "Benimkini de çaldılar," dedi.

"Ne?"

Koşarak eve geldiğini ve mutfak masasının üzerindeki dosyanın yok olduğunu anlattı.

"Ne yapalım," dedi Mikael, hüzünlü bir sesle. "Zalachenko dosyasım elimizden kaçırdık, yani en büyük kanıtımızı."

"Micke... Üzgünüm."

"Ben de," dedi Mikael. "İblisler! Ama senin hatan değil. Daha elime geçer geçmez yayınlamalıydım o dosyayı."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bilemiyorum, başımıza bundan daha kötüsü gelemezdi. Bütün planlarımız altüst oldu. Björck ve Teleborian'a karşı elimizde hiçbir kanıt kalmadı."

Mikael telefonu kapatmadan önce iki dakika daha konuştular.

"Yarın hemen Stockholm'e gelmeni istiyorum," dedi. "Olmaz, Salander'le konuşmalıyım."

"Ona öğleden önce git, öğleden sonra da buraya gel, oturup ne yapacağınızıza karar verelim."

Mikael telefonu kapatıp kanepeye oturdu, bir süre önüne baktıktan sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Telefonu dinleyenler, Millennium'un, Gunnar Björck'ün 1991 yılında hazırladığı dosyayı elinden kaçırdığını ve Mikael'le Annika'nın artık ne yapacaklarını bilemediklerini düşüneceklerdi.

Dün gece SÄPO hakkında elde okuduğu belgelerden, casusluk faaliyetinin en önemli bölümünün dezenformasyon olduğunu öğrenmişti Mikael. Ve şimdi paha biçilmez bir dezenformasyon örneği vermişti.

Bilgisayar çantasından, Dragan Armansky için bir kopya çoğaltıp henüz vermeye fırsat bulamadığı dosyayı çıkarttı. Ellerindeki son örnekti. Bunu kaybetmemesi gerekiyordu, beş kopya daha çıkartıp uygun yerlere dağıtacaktı.

Saatine bir göz attıktan sonra *Millennium*'u aradı. Malin Eriksson çıkmak üzereydi.

"Niçin öyle aceleyle çıktın?"

"Lütfen beni bekler misin? Dergiye geliyorum, seninle bir şey konuşmam gerek."

Birkaç haftadır çamaşır yıkamaya vakit bulamayan Mikael'in, kirlilerini koyduğu sepet dolup taşmıştı. Tıraş takımını, SÄPO'da *İktidar Savaşı* kitabını ve Björck'ün raporunu çantasına koydu. *Millennium* 'a gitmeden önce bir mağazaya uğradı, bir pantolon, birkaç iç çamaşırı ve birkaç gömlek aldı. *Millennium*'un bürosunda hızlı bir duş alırken Malin onu bekledi. Neler olduğunu çok merak ediyordu.

"Biri evime girip Zalachenko dosyasını çalarken, başka biri, Göteborg'da Annika'ya saldırıp onun elindeki örneği almış. Bence Annika'nın telefonunu dinliyorlar, tabii benimkini de, belki senin telefonun, *Millennium* 'un telefonu ve burada çalışan herkesin telefonu da dinleniyor. Ayrıca evime girip dosyayı çalanların daireme bir dinleyici yerleştirmediklerini düşünmek için aptal olmak gerekir."

Boğuk bir sesle, "Vay be!" diyen Malin, göz ucuyla masada duran telefonuna baktı.

"Hiçbir şey yokmuş gibi işlerine devam et, cep telefonunu kullan ama önemli bir şey konuşma. Yarın Henry Cortez'le de konuşuruz."

"Tamam, Henry bir saat önce çıktı. Masana SÄPO'yla ilgili bir sürü belge bıraktı. Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Bu gece *Millennium*'da kalacağım. Zalachenko'yu öldürdüler, raporları çaldılar, daireme girdiler, büyük ihtimalle henüz buraya girmeye vakit bulamamışlardır. Burada

bütün gün birileri vardı. Derginin boş bırakılmasını istemiyorum."

"Sen Zalachenko cinayetinin... Katil 78 yaşında bir psikopat."

"Ben bunların tesadüf olduğuna hiç inanmıyorum. Birileri Zalachenko'nun izini silmeye çalışıyor. 78 yaşındaki adamın ne bok olduğu da, sağa sola ne kadar manyakça mektuplar gönderdiği de beni hiç ilgilendirmiyor. O yönlendirilmiş bir katil. Oraya Zalachenko'yu öldürmeye gitmiş... Belki Lisbeth Salander'i de öldürecekti."

"Ama intihar etmiş, en azından teşebbüs etmiş. Bunu hangi yönlendirilmiş katil yapar?"

Mikael bir süre düşündü, sonra Malin'in gözlerinin içine baktı.

"Artık kaybedecek hiçbir şeyi olmayan 78 yaşındaki biri. O da bu işlerin bir parçası, bu işi biraz deştığımızda nedenini bulacağımızdan eminim."

Malin Eriksson, Mikael'in yüzüne dikkatle baktı, onu hiçbir zaman bu kadar kararlı görmemişti. Birden ürperdi. Mikael, ondaki değişimi gördü.

"Bir şey daha, artık bir grup suçluyla değil resmî bir makamla uğraşıyoruz. Bu çetin bir iş."

"Bu işin buralara kadar geleceğini bilmiyordum. Malin, eğer istersen çekilebilirsin."

Malin bir süre düşündü, *Erika Berger bu durumda ne yapardı?* Sonra başını iki yana sallayarak bu öneriye karşı koydu.

KISIM II

HACKER CUMHURİYETİ

1-22 MAYIS

697 yılında çıkartılan bir İrlanda yasası kadınlara askerliği yasaklıyordu; demek ki kadınlar, bu yasadan önce askerlik yapıyorlardı. Araplar, Berberiler, Kürtler, Rajputlar, Çinliler, Filipinliler, Aborijinler, Mikronezyalılar ve Amerikan yerlileri gibi birçok halkın tarihlerinin değişik dönemlerinde kadın savaşçılar olmuştur.

Eski Yunan, korkunç kadın savaşçıların anlatıldığı söylenceler açısından çok zengindir. Bu söylencelerin çoğuna göre kadınlar, daha çocukluklarından itibaren, savaş sanatını ve silah kullanmayı öğrenmelerinin yanı sıra fiziksel dayanıklılıklarını artırmak içinde eğitilirler. Erkeklerden ayrı yaşar ve savaşa kendi kurdukları alaylarla katılırlar. Savaş meydanlarında, kadınların erkekleri alt ettiklerine dair birçok söylence vardır. Örneğin, MÖ 700 yılında Homeros'un yazdığı İlyada Destanı'nda anlatılan Amazonlar bunlardan biridir.

Anlamı "göğüssüz" olan "amazon" sözcüğünü dolaşıma sokanlar Yunanlılardı. Amazonların yayı daha iyi gerebilmek için sağ göğüslerini kestikleri söyleniyordu. Hipokrat ve Galenos gibi ünlü Yunanlı hekimler, tek göğsü kesmenin silah kullanma yeteneğini artırdığı konusunda hemfikir olsalar da, gerçekte bu tür bir işlemin yapıldığına dair hiçbir kanıt yok. Ayrıca Amazon sözcüğünün etimolojik anlamı üzerine soru işaretleri var; Amazon sözcüğün başma konulan 'a' harfinin 'sız' anlamına gelmeyip tam tersine olumlama eki olduğu ileri sürülerek, Amazon sözcüğünün kocaman göğüslü kadın anlamına geldiği de iddia ediliyor. Ayrıca, bu efsaneyi doğrulayacak, sağ göğsü olmayan kadın heykeli ya da obje örneğinin olduğu tek bir müze bile yok.

8. BÖLÜM

1 MAYIS PAZAR - 2 MAYIS PAZARTESİ

Erika Berger saat 10.45'te asansörün kapısını açıp *Svenska Morgon-Posten*'in yazı işleri bürosuna girmeden önce derin bir nefes aldı. Siyah kumaş bir pantolon, kırmızı bir süveter ve koyu renk bir ceket giymişti. Güneşli bir mayıs sabahıydı. Gazeteye gelirken işçilerin 1 Mayıs kutlamaları için toplanmaya başladıklarını görmüştü. Kendisi bu kutlamalardan ayağını yaklaşık yirmi yıl önce kesmişti.

Kısa bir süre asansörlerin önünde kimseye görünmeden bekledi. Yeni görevinde ilk günüydü. Olduğu yerden yazı işlerinin büyük bir bölümünü, salonun ortasındaki haber merkezini görebiliyordu. Bakışlarını biraz kaldırdığında, yakında kendisinin oturacağı genel yayın yönetmeni odasının cam duvarlarını gördü.

Svenska Morgon-Posten gibi karmaşık bir organizasyonu yönetebilecek mi bilmiyordu. Yalnızca beş kişinin çalıştığı, ayda bir yayınlanan *Millennium* dergisinden, seksen gazetecinin yanı sıra, yöneticisi, teknik personeli, fotoğrafçısı, reklam sorumlusu ve benzerleriyle doksan kişinin çalıştığı günlük gazeteye geçmek dev bir adımdı. Yayınevi ve diğer şirketleriyle birlikte çalışanlarının sayısı 230'u buluyordu.

Bir an, *SMP*'de çalışma önerisinin kabul etmekle hata yapıp yapmadığımı düşündü.

Danışmada duran iki kadından yaşlısı, Erika'yı fark ettiğinde, danışma masasının önüne geçip elini uzattı.

"Bayan Berger. *SMP*'ye hoş geldiniz."

"Adım Erika. Merhaba."

"Beatrice. Buyurun. Sizi genel yayın yönetmeni... Yani eski genel yayın yönetmeni Morander'in odasına götüreyim."

"Teşekkür ederim, ama orada, cam kafeste oturuyor, değil mi?" diyerek gülümsedi Erika. "Kendim giderim. Nezaketinize teşekkürler."

Yazı işlerinin ortasından geçerken, içerideki uğultunun biraz azaldığını ve bütün bakışların kendisine çevrildiğini hissetti. Yarı boş haber masasının önünde durarak başıyla çalışanları selamladı.

"Biraz sonra adamakıllı tanışacağız," dedikten sonra devam edip cam bölmeli odanın kapısını çaldı.

59 yaşındaki Håkan Morander, *SMP*'nin cam kafese benzeyen yayın yönetmeni

odasında on iki yıl geçirmişti. Erika gibi o da, cazip bir teklifle gazeteye dışarıdan transfer edilmişti; yani Erika'nın biraz önce attığı adımları on iki yıl önce o da atmıştı. Erika'yı karşısında görünce biraz şaşırılmıştı, saatine göz attıktan sonra ayağa kalktı.

"Merhaba, Erika," dedi. "İşe pazartesi günü başlayacağını sanıyordum."

"Bir gün daha evde oturmaya dayanamadım. İşte buradayım... "

Morander elini uzattı.

"Hoş geldin. İş hemen üstlenmen beni çok sevindirir."

"Sağlığın nasıl?" diye sordu Erika.

Morander omuzlarını silkerken, Beatrice kahve ve sütle odaya girdi.

"Sanki yarım devir çalışıyorum. Aslında sağlık konusunu hiç konuşmak istemiyorum. İnsan hep gençmiş gibi dolaşıp hiç ölmeyecekmiş gibi yaşarken, birden yolun sonuna geliyor. Son günlerimi bu cam kafeste geçirmek istemediğimden eminim."

Göğsünü ovaladı. Kalp ve damar sorunu vardı, işi böyle apar topar bırakmasının ve Erika'nın işe planlanandan birkaç ay daha erken başlamasının nedeni de buydu.

Erika dönüp yazı işleri ekibinin çalıştığı salona baktı. Bir muhabir ve bir fotoğrafçı dışarı çıkıyordu. Büyük ihtimalle 1 Mayıs gösterilerini izleyeceklerdi.

"Eğer rahatsız ediyorsam ya da işin varsa hemen gidebilirim."

"Bugün benim tek işim 4.500 vuruşluk bir başyazı kaleme almak. Şimdiye kadar o kadar çok yazdım ki, artık gözüm kapalı yazabilirim. Eğer sosyal demokratlar Danimarka'ya karşı savaş açarlarsa, niçin yanlış yaptıklarını, yok eğer böyle bir savaştan kaçınırlarsa, yine niçin yanlış yaptıklarını açıklamak zorundayım."

"Danimarka'ya savaş açmak mı?"

"Lafın gelişi işte. 1 Mayıs'ın konularından biri mutlaka uyum sorunu olacaktır. Tabii sosyal demokratlar kesin yanlış düşünüyordur. Ve benim görevim niçin yanlış düşündüklerini bulup açıklamak."

Birden bir kahkaha attı.

"Kulağa çok kinik geliyor."

"SMP'ye hoş geldin."

Erika, Morander hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Genel yayın yönetmenleri kastının içinde tam bir muammaydı Morander. Başyazılarına bakılırsa sıkıcı, tutucu ve bütün o liberal özgürlük havarileri gibi vergi indiriminden yanaydı. Ama Erika daha önce onunla ne konuşmuş ne de karşılaşmıştı.

"Biraz iş anlatır mısın?" diye sordu.

"Haziranda bırakacağım. Yani iki ay birlikte çalışacağız. Bu sürede işi ne iyi, ne de kötü göreceksin. Ben bir kinik olduğumdan yalnızca işin kötü taraflarını görüyorum."

Ayağa kalktı, Erika'nın yanı başına dikildi.

"Çok geçmeden gazetede muhaliflerin olduğunu göreceksin; editörler, eski kulağı kesikler ve düzeltmenlerden oluşan bir imparatorluk. Kendi kulüplerini kurmuşlar ve seni asla üye yapmayacaklar. Sınırlarını genişletmeye çalışacaklar. Kendi manşetlerini atıp kendi bakış açılarını yansıtmak isteyecekler. Bütün bunlara karşı koyabilmek için savaşman gerekecek."

Erika başını salladı.

"Billinger ile Karlsson gece çalışan baş editörlerin... Onlar apayrı bir âlem. Tanrı'ya şükür, birbirlerinden nefret ettiklerinden aynı vardiyada çalışmıyorlar. Gazetenin yazı işleri sorumlusu da, genel yayın yönetmeni de kendileriymiş gibi davranırlar. Haber Müdürü Anders Holm'la işin var... Onunla kesinlikle çatışacaksın. Aslında *SMP*'yi çıkaran o. Ayrıca diva havalarında birkaç muhabir ve çoktan emekliye ayrılması gereken birkaç adamla da sorun yaşayacaksın."

"İş birliği yapabileceğim kimse yok mu?"

Morander birden bir kahkaha attı.

"Var. Ama kimlerle iş birliği yapacağına kendin karar vereceksin. Elimizde çok, ama çok iyi birkaç gazeteci var."

"Yönetim?"

"Yönetim kurulu başkanı, Magnus Borgsjö. Seni işe alan da o. Sevimli bir adam. Biraz eski kafalı, biraz da yenilikçi. En önemlisi, kararları o veriyor. Çoğu, gazetenin sahibi aileden gelen üyeler; bazı yönetim kurulu üyeleri yalnızca zaman öldürür, bazıları da yönetim uzmanı havalarında dolaşıp durur."

"Yönetimden memnun değil gibisin?"

"Bu bir iş bölümü. Sen gazeteyi çıkarırsın, onlar işin ekonomik boyutuyla ilgilenirler. Gazetenin içeriğine karışamazlar, ama her zaman bir sorun çıkar. Açık konuşmak gerekirse, Erika, işin zor."

"Niçin?"

"1960'lı yıllardaki şaşıaalı günlerinden bu yana gazete neredeyse 150.000 baskı sayısı kaybederek iflasın eşiğine dayandı. Bir durum değerlendirmesi yapıp çalışanların sayısını, 1980'den sonra 180'den fazla azalttık. Şimdi gazetenin boyutlarını da küçülttük; aslında bunu yirmi yıl önce yapmalıydık. *SMP* hâlâ büyük gazetelerden biri, ama ikinci sınıf bir gazete gibi algılanmamızın eli kulağında; eğer çoktan böyle algılanmıyorsak."

"Niçin beni seçtiler?"

"*SMP*'nin okuyucularının çoğu orta yaş ve üzeri, yirmili yaş okuyucularında hiçbir artış yok. Yönetim kurulu, bu gidişe dur demek için elini taşın altına koyabilecek, sıra dışı birini arıyordu."

"Bir kadın?"

"Yalnızca bir kadın değil. Wennerström imparatorluğunu yıkan, araştırmacı gazeteciliğin kraliçesi diye taçlandırılmış ve herkesten çok daha dirayetli bir kadın. Karşı konulamaz biri. Eğer bu gazeteyi sen yenileyemezsen başka hiç kimse yenileyemez. *SMP* yalnızca Erika Berger'i işe almadı, Erika Berger'in ününü de işe aldı."

Mikael Blomkvist, Hornstull semtindeki Cafe Copacabana'dan öğleden sonra ikiyi biraz geçte ayrıldı. Güneş gözlüğünü takıp metroya doğru yürürken, bir köşeye park edilmiş gri Volvo hemen dikkatini çekti. Hızını kesmeden Volvo'nun yanında geçti. Arabanın içinde kimse yoktu.

Aynı arabayı dört gündür yedinci defa görüyordu. Belki de, Mikael'i takip etmeye, onun fark ettiği günden çok daha önce başlamıştı. Mikael arabayı, çarşamba günü, *Millennium*'a gitmek için evinden çıktığında tesadüfen fark etmişti. Dikkatini plakası çekmişti; KAB. Alexander Zalachenko'nun şimdi atıl olan şirketi Karl Axel Bodin AŞ'nin kısaltması gibiydi. İlk gördüğünden birkaç saat sonra, Henry Cortez ve Malin Eriksson'la birlikte Medborgarplatsen'de öğle yemeği yerken aynı arabayı görmese unuttur giderdi. Bu defa *Millennium*'un çaprazındaki bir sokağa park edilmişti.

Önce vesvese yaptığını düşünerek biraz tereddüt etmiş, ama öğleden sonra, Holger Palmgren'i ziyaret etmek için gittiği Estra Rehabilitasyon Merkezi'nin park alanında aynı arabayı görünce hiçbir tereddüdü kalmamıştı. O günden sonra etrafına dikkat kesilmiş, ertesi gün arabayı gördüğünde hiç şaşırmamıştı.

Gördüğü her seferde araba boştu, trafik müdürlüğünü arayarak arabanın kime ait olduğunu öğrendi. Plakası Göran Mårtensson adında, 40 yaşında bir adamın üzerine kayıtlıydı. Kısa bir araştırmadan sonra, şirket danışmanlığı yapan Mårtensson'un, Kungsholmen'de özel bir şirketinin olduğunu öğrendi. İlginç bir kariyeri vardı. Askerliğini on sekizinde -1983'te- Sahil Güvenlik'te yapmış, arkasından da Savunma Bakanlığı'na geçmişti. 1989 yılında teğmenlik rütbesindeyken ordudan ayrılmış, Polis Yüksek Okulu'na başlamıştı. 1991-96 yılları arasında Stockholm polisinde çalışmış, 1997 yılında polislikten ayrılmış, 1999'da kendi şirketini kurmuştu.

Yani diğer bir deyişle SÄPO elemanı olmuştu.

Mikael alt dudağını ısırды. Çalışkan bir araştırmacı gazeteci, bundan çok daha azıyla paranoyaya kapılabilirdi. Mikael gizlice izlendiği sonucuna vardı, ama bu işi çok beceriksizce yapıyorlardı, çünkü hemen fark etmişti.

Ya da gerçekten bir beceriksizlik miydi? Mikael'in arabayı fark etmesinin en büyük nedeni plakasıydı. Eğer KAB harfleri olmasaydı, belki de hiç dikkatini çekmeyecekti.

Cuma günü KAB ortalarda görünmedi, Mikael çok emin değildi ama onun yerine kırmızı bir Audi geçmişti. Bu arabamın plakasını almayı başaramamıştı. Cumartesi günü gri Volvo tekrar göründü.

Mikael Blomkvist Cafe Copacabana'dan ayrıldıktan yirmi saniye sonra Christer Malm, dijital fotoğraf makinesiyle Copacabana'nın karşısındaki Cafe Rossos'un bahçesinden, on iki kare çekti. Mikael'in hemen arkasından kahveden çıkan iki adamın fotoğraflarıydı bunlar. Mikael'i izliyorlardı.

Biri orta yaşlı, sarışın, koyu renk güneş gözlüğü takan bir adamdı, diğeri, biraz daha yaşlı ve kızıl saçlıydı. İkisinin de ayağında kot pantolon ve üzerlerinde koyu renk deri ceket vardı.

Gri Volvo'nun yanına geldiklerinde birbirlerinden ayrıldılar. Daha yaşlı olanı arabaya binerken diğeri metroya giden Mikael'i izledi.

Christer Malm fotoğraf makinesini indirip iç çekti. Mikael, cumartesi öğleden sonra Copacabana'nın olduğu sokağa gidip plakasını verdiği gri Volvo'yu araştırmasını istediğinde, buna bir anlam verememişti. Mikael, büyük bir ihtimalle saat üçü biraz geçe, arabanın kapısını açacak olan adamın fotoğraflarını çekmesi talimatını vermişti. Ayrıca gözünü dört açıp Mikael'in izlenip izlenmediğini kontrol edecekti.

Bu, Christer Malm'e tipik bir Mikael davramışı gibi gelmişti. Mikael doğası gereği bir paranoyak mıydı yoksa doğaüstü yeteneklere mi sahipti, bir türlü karar verememişti Christer. Gosseberga'da yaşananlardan sonra aşırı ölçüde içine kapanan Mikael'le iletişim kurmak gittikçe zorlaşmıştı. Aslında bir öykünün peşindeyken hep böyle olurdu - Wennerström olayıyla ilgilenirken de tam bir sır adamı olup çıkmıştı- ama bu defa daha öncekilerle karşılaştırılmayacak kadar kapalıydı.

Bununla birlikte Mikael'in izlendiği ortadaydı. Christer ufukta hangi felaketlerin beklediğini merak ediyordu. Bu yeni felaket büyük ihtimalle *Millennium*'un zamanını, gücünü ve imkânlarını zorlayacaktı. Genel yayın yönetmeni *SMP*'ye gittikten sonra, *Millennium*'un bin bir çabayla kurulan dengesi tehdit altındaydı.

Christer Malm on yıldan beri eşcinsellerin gösterisi dışında hiçbir gösteriye katılmamıştı. Dolayısıyla bu 1 Mayıs sabahı Mikael'in isteğini yerine getirmekten başka yapabileceği daha iyi bir şey yoktu. Ayağa kalktı, sallanarak Mikael'i takip eden adamın peşinden gitti. Aldığı talimatta bu da vardı, ama adamı Långholmsgatan'ın yukarı taraflarında gözden kaybetti.

Telefonlarının dinlenildiğini anladıktan sonra Mikael'in ilk önlemi, Henry Cortez'i ikinci el telefonlar almaya göndermek oldu. Cortez birkaç tane Ericsson T10 buldu. Birkaç tane kontörlü hat satın alan Mikael, telefonların birini kendine ayırıp diğerlerini Malin Eriksson, Henry Cortez, Annika Giannini, Christer Malm ve Dragan Armansky'ye verdi. Gizli kalmasını istedikleri bir konuyu konuşacaklarında bu telefonları kullanacaklar, normal konuşmalarını her zamanki telefonlarından yapacaklardı. Yani şimdi herkes iki cep telefonu taşıyacaktı yanında.

Mikael sağa sola sapmadan Henry Cortez'in hafta sonu nöbeti tuttuğu *Millennium*'a

gitti. Zalachenko öldürüldükten sonra, *Millennium*'da her gün biri bulunsun diye bir nöbet listesi yapmıştı. Nöbetçiler dergi bürosunda geceleyecekti. Listede kendisi, Henry Cortez, Malin Eriksson ve Christer Malm vardı. Lottie Karim, Mortica Nilsson ve Pazarlama Şefi Sonny Magnusson'u listenin dışında tutmuştu, Onlara sormamıştı "bile. Lottie Karim karanlıktan korktuğundan, yalnız başına kalmayı hayatta kabul etmezdi. Monica Nilsson deliler gibi çalışıyordu ve işi bittikten sonra hemen eve giden tiplerdendi. Sonny Magnusson 61 yaşındaydı, üstelik kısa bir süre sonra tatile çıkacaktı.

"Yeni bir şey var mı?" dedi Mikael.

"Özel bir şey yok" dedi Cortez. "Bugün bütün haberler 1 Mayıs üzerine."

"Ben birkaç saat buradayım. Hadi sen git de biraz dinlen. Akşam saat dokuz gibi geri gel."

Henry Cortez çıkar çıkmaz, Mikael çalışma masasına gidip kontrollü telefonuyla, Göteborg'daki serbest gazeteci Daniel Olofsson'u aradı. *Millennium* birkaç defa Olofsson'un yazdığı haberleri yayımlamıştı. Mikael onun gazetecilik ve araştırma yeteneğine güvenirdi.

"Merhaba, Daniel, ben Blomkvist. Boşta mısın?"

"Evet."

"Bir araştırmaya ihtiyacım var. Beş günlük maaş alacaksın, üstelik yazman da gerekmiyor. Demek istediğim, bir şey yazarsan severek yayınlarız ama bu iş Yalnızca araştırma işi."

"Öt!"

"Biraz hassas bir konu, benim dışımda hiç kimseyle konuşmayacaksın ve benimle yalnızca *Hotmail* aracılığıyla ilişkiye geçeceksin. *Millennium*'dan bir iş aldığını bile söylemeyeceksin."

"Eğlenceli bir şeye benziyor. Neyin peşindesin?"

"Sahlgrenska Hastanesi'ne gidip nasıl çalıştıklarına dair röportajlar yapacaksın. Bu röportaj serisine Cityakuten adını vereceğiz. Amaç acilde yaşanan gerçeklerle televizyon dizilerinde gösterilenler arasındaki farkı ortaya koymak. Senden birkaç gün boyunca hastaneye gidip nasıl çalıştıklarını izlemeni istiyorum. Doktorlar, hasta bakıcılar, temizlik görevlileri, orada kim çalışıyorsa herkesle röportaj yap. Çalışma koşulları ne? Ne yapıyorlar, işte bunun gibi şeyler. Tabii, fotoğraflar da çekeceksin."

"Yoğun bakımda da mı?" diye sordu Olofsson.

"Kesinlikle. Ağır hastaların yattığı Koridor C ll'e özel önem vereceksin. Koridor nasıl, orada kimler çalışıyor, ne tür insanlar, geçmişleri ne?"

"Hımm," dedi Daniel Olofsson, "eğer yanılmıyorsam bu C ll'de Lisbeth Salander adlı bir kız yatıyor."

Olofsson çünkü çocuk değildi.

"Öyle mi?" dedi Mikael Blomkvist. "İlginç! O zaman bu kız hangi odada kalıyor onu da araştırıver. Etrafındaki odalarda kimler kalıyor, Salander'ın bakımı nasıl bir planla yapılıyor, bunları da öğren."

"Sanırım, bu röportajların özel bir anlamı var," dedi Olofsson.

"Dediğim gibi... Yalnızca bir araştırma."

Birbirlerine *Hotmail* adreslerini verdiler.

Hemşire Marianne odaya girdiğinde Lisbeth Salander odanın döşemesinde sırtüstü uzanıyordu.

Yoğun bakımın bir odasında, yerde yatmanın uygun olup olmadığını düşünen Marianne bir "hımm" çektikten sonra, hastanın egzersiz yapabileceği en uygun yerin orası olduğuna karar verdi.

Yarım saattir terapistinin gösterdiği egzersizleri yapan -kol güçlendirme, kas gevşetme ve mekik çekme- Salander ter içinde kalmıştı. Omuz kaslarını ve kalçalarını güçlendirmek için her gün yapması gereken bir dizi hareket vardı. Derin bir nefes aldı. Kendini çok güçsüz hissediyordu, çabuk yoruluyor ve en küçük bir zorlamada omuzlarına ağrı giriyordu. Bununla birlikte düzelmeye başladığı da tartışmasızdı. Ameliyattan sonra ona epeyce eziyet eden baş ağrısı dinmişti, şimdi Yalnızca arada bir yokluyordu.

İyileşir iyileşmez hastaneyi terk etmesi ya da sıvışması gerektiğinden hiçbir şüphesi yoktu. Ancak bu, şimdilik imkânsız görünüyordu. Doktorlar henüz iyileştiğine karar vermedikleri gibi odasının kapısı her zaman kilitleniyor ve kapının önünde dev gibi bir adam nöbet tutuyordu.

Aslında başka bir bölüme yerleştirilecek kadar iyileşmişti ama polisle hastane yönetimi uzun görüşmeler yaptıktan sonra, Lisbeth'in 18 numaralı odada kalmasına karar vermişlerdi. L şeklindeki koridorun, en sonunda yer alan bu odanın denetlenmesi daha kolaydı. Koridor 11 C'nin personeli Zalachenko öldürüldükten sonra güvenlik konusunda tecrübe kazanmış, üstelik Lisbeth Salander'e ve sorunlarına alışmışlardı. Yani onu yeni bir bölüme taşımak hiç pratik değildi.

Lisbeth hastanede birkaç hafta daha kalacak gibiydi. Doktorlar iyileştiğine karar verdiklerinde Stockholm'deki Kronoberg Hapishanesi'ne götürülecek ve orada mahkemesini bekleyecekti. Buna Dr. Anders Jonasson karar verecekti.

Jonasson, polislerin adamakıllı sorgulama yapmalarına ancak ameliyattan on gün sonra izin vermişti. Annika Giannini'ye göre bu doğru bir karardı. Ancak Jonasson, Annika'nın müvekkiline yaptığı ziyaretlere de sınır koymuştu. İşte bu sinir bozucuydu.

Zalachenko cinayetinden sonra, Lisbeth Salander'in durumunu gözden geçiren Dr. Jonasson, uzun süre üç cinayetin şüphelisi olarak arandığını ve babasının öldürme girişiminden zor kurtulduğunu da hesaba katarak, onun büyük bir stres altında olduğuna karar vermişti. Lisbeth Salander'in suçlu olup olmadığı onu hiç ilgilendirmiyordu. Onun

ilgilendiği tek şey hastasının sağlığıydı. Lisbeth'e üç kurşun sıkılmış, kurşunlardan biri beynine saplanarak onu ölümün eşiğine getirmişti. Bir türlü indirilemeyen ateşi ve şiddetli baş ağrıları vardı.

Bu nedenle Jonasson, en güvenli yolu seçmişti. Lisbeth'e yöneltilen suçlamalar ne olursa olsun doktorun görevi onun iyileşmesini sağlamaktı. Durumu tartmış, savcının hukuki nedenlerle koyduğu ziyaret yasağının yanı sıra kendisi de sağlık nedenleriyle ziyaret yasağı koymuştu. Lisbeth'in dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ancak tam bir izolasyonun insanlık dışı ve bir insanı arkadaşsız bırakmanın bir çeşit işkence olduğunu düşünen Jonasson, Avukat Annika Giannini'nin Lisbeth'e arkadaşlık etmesine izin vermişti. Giannini'yle ciddi bir konuşma yaptıktan sonra Lisbeth Salander'le her gün bir saat görüşebileceğini söylemişti. Bu sürede onu ziyaret edecek, onunla konuşacak ya da sessizce oturup arkadaşlık yapacaktı. Ama Lisbeth'in hukuki sorunlarını konuşmayacaklardı.

"Lisbeth Salander başından vuruldu ve ağır yaralandı," demişti. "Bence artık hayati bir tehlikesi yok, ancak her zaman kanama ya da diğer başka komplikasyonlar baş gösterebilir. Önce dinlenmesi ve iyileşmesi gerekiyor. Ancak iyileştikten sonra hukuki sorunlarını ele alabilirsiniz."

Giannini, doktorun gerekçelerini mantıklı bulmuştu. Lisbeth Salander'le konuşurken Yalnızca Mikael'le birlikte çizdikleri stratejinin nasıl bir şey olduğunu ima etmiş, ama detaylara girme fırsatı bulamamıştı. Lisbeth Salander ağır kesiciler nedeniyle uyuşmuş vaziyetteydi. Konuşmaların ortasında uykuya dalıyordu.

Dragan Armansky, Christer Malm'in çektiği fotoğrafları inceledi. Çok net çıkmışlardı.

"Hayır," dedi. "Bunları daha önce hiç görmedim."

Pazartesi sabahıydı, Armansky'nin odasında oturuyorlardı. Mikael, binaya garajdan girmişti.

"Yaşlı olanı Volvo'nun sahibi Göran Mårtensson. Sanırım beni bir haftadır izliyor, belki daha önce de izliyordu."

"Ve sen SÄPO'dan olduklarını iddia ediyorsun."

Mikael adamın geçmişini ve kariyerini anlattı, her şey açıktı. Armansky bir süre tereddüt etti. Karmaşık duygular içindeydi.

Gizli polis teşkilatı elemanlarının bazen kendilerini kaybettikleri doğrudu, bu işin doğasındandı. Yalnızca SÄPO değil dünyanın bütün istihbarat teşkilatları benzer durumları yaşıyorlardı. Örneğin Fransız gizli teşkilatı Greenpeace'in gemisi *Rainborv Warrior*'ı havaya uçurtmak için Yeni Zelanda'ya iki dalgıç göndermişti. Eğer Nixon'ın Watergate olayını bir tarafa bırakırsak, dünya istihbarat teşkilatı tarihinde bundan daha aptalca bir operasyon yoktu. Bu tür aptalca operasyonlara imza atanların, yarattıkları skandallara şaşırması doğrusu gülünçtü. İstihbarat teşkilatlarının başarıları

konusulmazdı. Bununla birlikte aptalca ya da başarısız bir iş açığa çıktığında basın üzerlerine atlar, gemi karaya oturduktan sonra akıl veren çok olurdu.

Armansky, İsveç basınının SÄPO'yla ilişkisini bir türlü çözememişti.

Bir taraftan SÄPO'yu güvenilir bir kaynak gibi görüp bu kaynaktan aldıkları bilgilerle aptalca manşetler atabiliyorlardı. *SÄPO'ya göre... SÄPO'nun yaptığı açıklamaya göre...*

Diğer taraftan basın ve değişik renkten politikacılar, İsveç vatandaşlarını izlediği açığa çıktığında, SÄPO'yu çarmıha germek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Bu iki tutum birbiriyle o kadar çok çelişiyordu ki, Armansky basının da, politikacıların da salak olduğunu düşünüyordu. SÄPO'nun varlığına karşı değildi. Fazlasıyla Bakunin okuyan, kafadan kontak milliyetçi-Bolşevikleri ya da gübre ve benzinden bomba yapıp bir kamyonete yükleyerek parlamentonun önüne park eden neo-nazileri birilerinin izlemesi gerekiyordu. Yani SÄPO'ya ihtiyaç vardı ve Armansky'ye göre eğer vatandaşların güvenliğini korumak söz konusuysa birtakım küçük izlemelerde kötülük yoktu.

Önemli olan bu tür faaliyetlerin anayasal kurallar içerisinde yürütülmesi ve çok sıkı denetlenmesiydi. Ama ne var ki SÄPO, politikacı ve parlamenterlerin denetiminden neredeyse bütünüyle uzaktı. SÄPO'nun faaliyetlerini incelesin diye, lafta her türlü bilgiye ulaşmaya yetkili, özel bir müfettiş atadığında, başbakan bile bir sonuç alamamıştı. Armansky, bütün bunların anlatıldığı Carl Lidbom'un Görev adlı kitabını artan bir şaşkınlıkla okumuştı. ABD'de istihbarat teşkilatının yöneticileri hemen tutuklanabiliyor, istenildiğinde kongre üyelerinin atadığı danışmanların önünde resmigeçit yapmak zorunda kalıyorlardı. İsveç'te bu imkânsız gibi bir şeydi.

Lisbeth Salander olayı deşildiğinde organizasyonun içinden kötü kokular gelse de, Mikael Blomkvist yeni bir telefon verdiğinde Armansky bunu önce Blomkvist'in paranoyasına yormuş, ama ayrıntıları dinleyip Christer Malm'in çektiği fotoğrafları inceledikten sonra haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bütün işaretler, on beş yıl önce Lisbeth Salander'in başına gelenlerin tesadüf olmadığını gösteriyordu.

Bazı şeyler Yalnızca tesadüfen bir araya gelebilirdi. Diyelim ki Zalachenko bir meczup tarafından öldürülmüştü, ama Mikael Blomkvist ile Arnnika Giannini'nin elindeki, Salander'e karşı gerçekleştirilmiş komployu kanıtlayan dosyaların aynı anda çalınması bir tesadüf olamazdı. Üstelik baş şahit Gunnar Björck kendini asarak intihar etmişti.

"Tamam," diyen Armansky, Mikael'in getirdiği belgeleri eline aldı.

"Bunları ilişkide olduğum insana aktarmama bir itirazın var mı?"

"Yani güvenilir bir insan diyorsun."

"Ahlakı sağlam ve demokrasinin temel prensiplerine bağlı biri."

"SÄPO'nun içinde mi?" dedi Mikael. Sesinde gizlemediği bir şüphe vardı.

"Bir konuda anlaşmalıyız. Ben ve Holger Palrngrren, planını kabul edip seninle iş birliği yapmaya karar verdik. Ama bana göre, bu işin altından kendi başınıza

kalkamayız. Bir felaketle sonuçlanma ihtimali olsa da bürokratların arasından bir müttefik bulmak zorundayız."

"Tamam," dedi Mikael gönülsüz bir şekilde. "Şimdiye katlar *Millennium* yayınlamadan önce hiçbir belgeyi dışarıya vermemiştim."

"Ama şimdi bunu zaten yaptın. Bana, kız kardeşine ve Palmgren'e anlattın."

Mikael başını salladı.

"Ve bunu senin derginin boyutlarını açacağı için yaptın. Bu olayda sen objektif bir muhabir değil, tarafsın."

Mikael iç çekti.

"Ve bir taraf olarak, amacına ulaşabilmek için yardıma ihtiyacın var."

Mikael'in kabul etmekten başka çaresi yoktu. Bununla birlikte ne Armansky'ye ne de kız kardeşine bütün gerçeği anlatmıştı. Hâlâ yalnızca Lisbeth Salander'le paylaştığı sırları vardı. Armansky'yle el sıkıştı.

9. BÖLÜM

4 MAYIS, ÇARŞAMBA

Erika Berger, genel yayın yönetmeni olarak *SMP*'de işe başladıktan üç gün sonra, yerini alacağı Håkan Morander iş yerinde, öğle üzeri öldü. Erika, yayın yönetmeni yardımcısı Peter Fredriksson'la birlikte, spor sayfası bölümü çalışanlarıyla tanışma toplantısı yaparken, Morander öğlene kadar cam kafesinde oturmuştu. 45 yaşındaki Fredriksson, *SMP*'de yeni sayılırdı, yalnızca dört yıldır çalışıyordu. Sessiz, yetenekli ve anlaşması kolay bir insandı. Erika yönetimi ele aldıktan sonra ona güvenebileceğini biliyordu. Zamanının büyük bir bölümünü personeli inceleyip kimlere güvenebileceğini belirlemeye vermişti. Hemen kendi kadrosunu kuracaktı. Fredriksson, kesinlikle bunlardan biriydi. Haber masasına yürürlerken Morander'in odasından çıkmaya çalıştığını görmüşlerdi.

Şaşkın bir hâli vardı.

Öne doğru eğilmiş, yere düşmeden önce bir koltuğun arkasına tutunmaya çalışmıştı.

Ambulans geldiğinde çoktan ölmüştü.

Yazı işlerinde büyük bir şaşkınlık yaşanıyordu. Saat iki civarında gazeteye gelen Yönetim Kurulu Başkanı Borgsjö, çalışanlarla kısa bir arana toplantısı düzenledi. Morander'in on beş yılını nasıl gazeteye adadığını ve nasıl örnek bir yönetici olduğunu anlattıktan sonra, çalışanları bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşundan sonra, nasıl devam edeceğini bilemeden etrafına baktı.

Bir insanın iş yerinde ölmesi olağan bir şey değildi, hatta çok sıra dışı bir şeydi. Genellikle ölüm, insanları iş yerinin dışında yakalardı. Emekliye ayrılarak ya da hastaneye yatarak ortadan kaybolurlar ve bir gün yemekhanede ölüm haberleri yayılırdı. *Duydun mu, geçen cuma Karlsson ölmüş. Evet ya, kalpten gitmiş.* Sendika cenazeye çelenk gönderirdi. İş yerinde, çalışanların gözlerinin önünde ölmek bambaşka bir şeydi. Erika, yazı işlerinde şok yaşandığını görebiliyordu. *SMP* yöneticisiz kalmıştı. Birden personelin göz ucuyla kendisine baktığını fark etti. Belirsiz kart.

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Öksürerek boğazını temizleyip yarım adım öne çıkarak tok, kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Håkan Morander'i Yalnızca üç gündür tanıyordum. Çok kısa bir zaman, ama yaşadığım bu kısa zamanda onun, daha fazla tanımak isteyeceğim bir insan olduğuna karar vermiştim."

Sustu, göz ucuyla kendisini izleyen Borgsjö'ye baktı.

Erika'nın konuşmasına şaşırması gibiydi. Bir adım daha ileri çıktı. *Gülümseme. Gülümsememelisin. Gülümsersen kendine güvenmiyormuşsun gibi görünürsün.* Sesini biraz daha yükseltti.

"Morander'in zamansız kaybı, yazı işlerinde birtakım sorunlara yol açacaktır. Ben onun yerine iki ay sonra geçecektim, tecrübelerinden faydalanacağımı umuyordum."

Borgsjö'nün bir şey söylemeye hazırlandığını fark etti.

"Maalesef bu olmadı, bir süre yeni duruma alışmaya çalışacağız. Morander günlük bir gazetenin yayın yönetmeniydi. Bu gazetenin yarın da çıkması gerekiyor, baskıya on saatimiz, başyazının yazılması için de dört saatimiz kaldı. Şimdi bir şeyi merak ediyorum... Morander'in en iyi arkadaşı, en çok güvendiği kimdi?"

Bir süre sessizlik oldu, personel göz ucuyla birbirini süzdü. En sonunda, Erika'nın sol tarafından kararlı bir ses yükseldi.

"Sanırım bendim."

Bu 61 yaşındaki Gunnar Magnusson'du. *SMP*'de otuz beş yıldır çalışıyordu.

"Birinin Morander'in hayat öyküsünü yazması gerekiyor. Bunu ben yapamam... Bunu yazmak benim haddim değil. Sen yazabilir misin?"

Gunnar Magnusson bir süre tereddüt ettikten sonra, "Yazabilirim," dedi.

"Bütün baş sayfa ona ayrılacak, diğer her şey iç sayfalara aktarılacak."

Gunnar onayladı.

"Fotoğraflara ihtiyacımız var..." Sağında duran fotoğraf bölümünün şefi Lennart Torkelsson'a baktı.

"Hemen işe koyulmamız gerekiyor, birkaç saat karışıklık yaşayacağız. Sizin tavsiyelerinize, yeteneğinize ve tecrübelerinize ihtiyacım olacaktır. Henüz işi yeni öğreniyorum, bu gazetenin nasıl çıkarılacağını siz biliyorsunuz."

Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson'a döndü.

"Peter, anladığım kadarıyla Morander'in sana büyük güveni vardı, bize sen yol göstereceksin. Her zamankinden biraz daha fazla iş yükleneceksin. Danışmanım olmanı istiyorum. Umarım bir itirazın yoktur."

Peter başını salladı. Başka ne yapabilirdi ki?

"Bir şey daha... Bu sabah Morander başyazıyı yazıyordu. Gunnar, bilgisayarını kontrol edip bitirip bitirmediğine bakar mısın? Bitmemişse bile bu yazıyı yayınlayacağız. Bu onun son başyazısıydı, eğer yayınlamazsak ayıp olur. Bu gazete hâlâ onun gazetesi."

Sessizlik.

"Eğer içinizden birileri bir süre dinlenip kendini toparlamak istiyorsa çekinmesin ama vaktimizin sınırlı olduğunu da unutmayın."

Erika birkaç kişinin başlarını şöyle bir eğerek kendisini onayladıklarını gördü.

"Go to work boys and girls," dedi alçak sesle.

Jerker Holmberg çaresiz bir ifadeyle iki elini yana açtı. Jan Bublanski ve Sonja Modig şaşkın görünüyorlardı. Curt Svensson'un tarafsız bir ifadesi vardı. Bu üç kişi Holmberg'in bu sabah teslim ettiği hazırlık araştırmasını incelemişlerdi.

"Hiçbir şey yok mu?" dedi Sonja Modig, sesinde bir hayal kırıklığı vardı.

"Hiçbir şey," diyen Holmberg başını iki yana salladı. Patologun raporu bu sabah geldi, intihar dışında bir şeyi düşündürecek hiçbir kanıt yok.

Üçünün de bakışları Smådalarö'deki yazlığın oturma odasında çekilmiş fotoğrafa yöneldi. SÄPO'nun Yabancılar Şubesi Şef Yardımcısı Gunnar Björck, tavan lambasının çengeline bağladığı ipi boğazına geçirip üzerine çıktığı sehpayı tekmeleyerek intihar etmişti. Sehpa birkaç metre ileri fırlamıştı. Patolog kesin bir şey diyemiyordu ama intihar, büyük ihtimalle 12 Nisan'da öğleden sonra gerçekleşmişti. Yani Björck'ü defalarca arayıp cevap alamayan Bublanski'nin, öfkeden kudurarak Curt Svensson'u, onu almaya gönderdiği 17 Nisan'dan beş gün önce.

Bu sürede çengel ağırlığa dayanamayıp yerinden çıkmış, Björck'ün cansız bedeni yere yuvarlanmıştı. Cesedi pencereden gören Svensson hemen alarm vermişti. Olay yerine gelen Bublanski ve diğer polislerin ilk izlenimi, Björck'ün birileri tarafından asılarak öldürüldüğü yönündeydi. Jerker Holmberg'e Björck'ün nasıl öldüğünü araştırma talimatı verilmişti.

"Bunun bir cinayet olduğunu ya da Björck'ün yanında başkalarının bulunduğunu gösteren hiçbir işaret yok," dedi Holmberg.

"Lamba... "

"Tavan lambasında ev sahibinin ve Björck'ün parmak izleri bulundu. Ev sahibi lambayı iki yıl önce takmış. Teknik araştırmalar Björck'ün indirdiğini gösteriyor."

"İp nereden gelmiş?"

"Evin arkasındaki bayrak direğinden, iki metre kadar kesilmiş. Giriş kapısının yanındaki pencerenin pervazında bir Mora bıçak bulundu. Ev sahibi bu bıçağın kendisinin olduğunu söyledi. Bulaşıklığın altındaki alet edevat çantasında da Björck'ün parmak izlerine rastlandı."

"Hımm," dedi Sonja Modig.

"Nasıl bir düğüm atılmış?" dedi Curt Svensson.

"Bildiğimiz kocakarı düğümü. Kement şeklinde, belki de dikkat edilmesi gereken küçük bir şey var. Björck yelkenciydi, yani gerçek bir düğümün nasıl atılacağını iyi bilmesi gerek. Ama kimbilir, intihar etmeyi düşünen bir insan düğümün şekliyle

ilgilenmez herhâlde."

"Uyuşturucu?"

"Toksikolog raporuna göre Björck'ün kanında güçlü ağrı kesiciye rastlanmış. Bunların hepsi Björck'ün reçeteyle aldığı ilaçlarmış. Kanında önemsiz miktarda alkol varmış. Yani şu ya da bu biçimde ayıkmış."

"Patolog deride sıyrığa rastlamış."

"Sol dizinin dış tarafında, üç santimetre kadar bir sıyrık var."

Bir çizik. Bunun üzerine düşündüm, birkaç neden olabilir... Örneğin bir yere çarpmış olabilir."

Sonja Modig, Björck'ün deforme olmuş yüzünü gösteren fotoğrafı havaya kaldırdı. İp boğazına öylesine saplanmıştı ki neredeyse görünmüyordu. Yüzü tuhaf bir şekilde şişmişti.

"Çengel ağırlığa dayanamayıp tavandan çıkmadan önce, birkaç saat asılı kaldığını düşünebiliriz, belki de bir gün. Boğazına iyice oturan ip kanın aşağı akmasını engellediğinden, kan başında kalmış. Çengel tavandan çıktığında düşerek göğsünü oturma odasındaki masanın kenarına vurmuş. Göğsünde ciddi kırıklar var, ama bunlar olduğunda o zaten çoktan ölmüş."

"Ne iğrenç bir ölüm," dedi Curt Svensson.

"Bilemiyorum, ip çok ince olduğundan boynunu iyice sıkmış ve kan akışını engellemiş. Birkaç saniyede bilincini kaybetmiş, bir iki dakika içinde de ölmüştür."

Bublanski, ön araştırmadan hiç memnun kalmamıştı. Olanlar bir parça midesini bulandırıyor, Zalachenko cinayetiyle Björck'ün intiharının aynı güne rastlaması, ona biraz tuhaf geliyordu. Bir tanesi bir meczup tarafından öldürülmüş, diğeri de intihar etmişti. Ama dünyanın bütün spekülasyonlarını bir araya getirse de, olay yeri incelemesinin ortaya koyduğu gerçeği değiştiremezdi. Björck'ün öldürüldüğüne dair en küçük bir işaret yoktu.

"Büyük bir baskı altındaydı," dedi Bublanski, "Zalachenko olayının patlayacağını biliyordu, parayla cinsel ilişkiye girmekten ceza alabilir ve basının diline düşerdi. Acaba onu en çok korkutan şey neydi? Hastaydı, uzun zamandır kronik ağrılarla boğuşuyordu... Bilemiyorum, keşke geride bir mektup bıraksaydı."

"Veda mektubu bırakmadan intihar eden çok sayıda insan var."

"Biliyorum. Tamam, ne yapalım. Björck dosyasını rafa kaldırmak zorundayız."

Erika Berger'in içi Morander'in kişisel eşyalarını bir yana iterek masasına oturmaya elvermedi. Gunnar Magnusson'a, Morander'in ailesiyle konuşmasını, kendileri için uygun bir zamanda gelip kişisel eşyalarını alabileceklerini bildirmesi talimatını verdi.

Erika Berger salonun ortasında, düzeltmenlerin çalıştığı masada boş bir yer bulup dizüstü bilgisayarıyla oraya yerleşti. Kaotik bir durum vardı, ama üç saat süren yoğun

bir çabadan sonra dümeni ele almıştı ve *SMP*'in birinci sayfası baskıya girmişti. Gunnar Magnusson dört sütunda Håkan Morander'in hayatını anlatmıştı. Sayfanın ortasında Morander'in portresi vardı, sol tarafta yarım kalan başyazısı, alt tarafta da bir dizi resim. Mizanpajı bir parça düzensizdi ama duygular bu kadar yoğunken kabul edilebilir bir eksiklikti.

Erika Berger, saat akşam altıya yaklaşırken birinci sayfadaki manşetleri kontrol etti ve metinleri baş düzeltmenle birlikte gözden geçirdi. Borgsjö, yanına gelip omzuna dokunana kadar işten başını kaldırmamıştı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Borgsjö.

Yemekhanenin yanındaki kahve otomatına doğru yürüdüler.

"Bugün yönetimi ele alma tarzından çok memnun olduğumu söylemeliyim. Sanırım hepimizi şaşırttın."

"Başka bir seçeneğim yoktu, ama yeterince ısınana kadar biraz topallayacağım."

"Bunu biliyoruz."

"Biz?"

"Demek istediğim, personel ve yönetim kurulu. En çok da yönetim kurulu. Ama bugün yaşananlardan sonra, çok iyi bir seçim yaptığımdan iyice emin oldum. Tam zamanında gelip çok karmaşık bir durumda yönetimi ele almak zorunda kaldın."

Erika biraz kızardı. On dört yaşından beri ilk defa kızarıyordu.

"Sana iyi bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Haber Müdürü Anders Holm'le manşet konusunda münakaşa ettiğinizi duydum."

"Hükümetin vergi paketi konusunda nasıl bir tavır alacağımıza dair farklı düşünüyoruz. O, bu pakete haberler bölümünde yer vermemizi istiyor. Oraya alırsak tarafsız olmak zorundayız. Kendi düşüncelerimizi baş makalede yansıtmalıyız. Bunu zaman zaman ben yazacağım ama parti politikaları konusunda aktif bir tutum takınmayacağım. Baş makalenin editörünün kim olacağı konusunda anlaşmalıyız."

"Şimdilik bu işi Magnusson yapabilir," dedi Borgsjö.

Erika omuzlarını silkti.

"Kimi atayacağınız sizin sorunuz, ama gazetenin fikirlerini savunan biri olması gerekir."

"Anlıyorum. Herhâlde Holm'ü biraz kenara çekmek istiyorsun. *SMP*'de çok uzun süredir çalışıyor, on beş yıldır da haber müdürü. İşinin uzmanı. Biraz uğraştırır ama pratik açıdan vazgeçilmez biri."

"Biliyorum. Morander anlatmıştı, ama haber politikası söz konusu olduğunda bütüne

uymak zorunda. Nihayetinde beni buraya, gazeteyi yenilemem için aldınız."

Borgsjö düşünceli bir şekilde başını salladı.

"İyi. Sorunları ortaya çıktıkça çözeriz."

Annika Giannini, çarşamba akşamı Göteborg'dan Stockholm'e giden hızlı trene binerken yorgun ve huzursuzdu. Geçen ayı, neredeyse trende geçirmiş, ailesiyle zar zor görüşebilmişti. Restoran vagonundan kahve alarak yerine döndü. Not defterini açıp Lisbeth Salander'le son yaptıkları konuşmayı gözden geçirdi. Yorgunluğunun ve huzursuzluğunun bir nedeni de bu konuşmaydı.

Bir şeyler saklıyor, diye düşündü Annika Giannini. Bu küçük aptal bana gerçeği anlatmıyor. Micke de bazı şeyleri saklıyor. Tanrı bilir neyin peşindeler.

Kardeşi ve müvekkili birbirleriyle görüşemediklerine göre, entrika konusunda aralarında neredeyse doğalarından gelen gizli bir anlaşma olmalıydı. Ne olduğunu bilemiyordu ama Mikael'in önemli bir şeyi sakladığından emindi.

Bunun ahlaki bir sorun olmasından korkuyordu, kardeşinin en zayıf tarafı buydu. Lisbeth Salander'in arkadaşıydı. Erika kardeşini iyi tanırdı, birine arkadaşım demeye görsün, ne kadar yanlış yaparlarsa yapsınlar aptallık sınırlarını zorlayacak kadar sadık kalırdı. Aynı zamanda Mikael'in, adını koymadığı sınırları aşılmadığı sürece, her türlü aptallığı kabul edeceğini de biliyordu. Mikael için, sınırın nerede başlayıp nerede bittiği insandan insana değişirdi. Daha önce ahlaki bulmadığı davranışları nedeniyle yakın arkadaşlarıyla ilişkilerini koparmıştı. Bu gibi durumlarda çok katı davranır, bütün ilişkisini keser, hiçbir tartışmaya girmez ve bir daha asla yüzlerine bakmazdı. Telefon açıp özür dilemeleri, diz çöküp yalvarmaları hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Mikael'in kafasının nasıl çalıştığını aşağı yukarı anlayabiliyordu, ama Lisbeth Salander'in kafasından neler geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bazen o kızın aklında hiçbir şey olmadığını düşünüyordu.

Mikael'in anlattıklarından Lisbeth Salander'in huysuz ve içine kapanık biri olduğunu anlamıştı. Lisbeth Salander'le buluşana kadar, güvenini kazanabilmek için bir geçiş süreci yaşanması gerektiğini düşünüyordu. Ama bir aylık bir ilişkiden sonra -bunun iki haftası, Lisbeth Salander'in sağlık durumu nedeniyle boşa geçmiş kabul edilirse- onunla kontak kurmanın imkânsız olduğunu anlamıştı. Lisbeth'le konuşmak diyalog değil, monologdu.

Lisbeth Salander'in zaman zaman derin bir depresyona girdiğini, içinde bulunduğu durumu ve geleceği düşünmediğini fark etmişti. Sanki Annika'nın onu hakkıyla savunabilmesi için gerçeği bilmek zorunda olduğunu anlayamıyor ya da buna boş veriyordu. Bu karanlıkta yol alması imkânsızdı. Salander asık suratlı ve sessizdi. Konuşurken uzun aralar veriyor, söylediklerini itinayla formüle ediyordu. Bazen hiç cevap vermiyor, bazen de birdenbire Annika'nın birkaç gün önce sorduğu bir sorunun

cevabını veriyordu. Polis sorgusunda taş gibi susarak önüne bakmıştı. Yalnızca istisnai bir durumda, polislerle birkaç kelime konuşmuştu. Bu da Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander, Ronald Niedermann hakkında neler bildiğini sorduğundaydı. O zaman başını komisere çevirerek, her soruya somut cevaplar vermişti. Erlander konu değiştirdiğinde Lisbeth bütün ilgisini kaybetmiş ve tekrar önüne bakmaya başlamıştı.

Annika onun polislere bir şey söylememesine hazırlıklıydı. Resmî makamlarla prensip olarak konuşmadığını biliyordu. Bu da aslında iyi bir şeydi. Arada bir müvekkilini polisin sorduğu soruları cevaplamaya davet etse de, suskunluğundan memnundu. Bunun basit bir nedeni vardı, kesin bir sessizlik kolayca açığa çıkarılabilecek yalanlar ya da mahkemenin kullanabileceği çelişkilerin önüne geçerdi.

Tamam, onun sessizliğine hazırlıklıydı ama böylesine katı bir sessizlik karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Yalnız kaldıklarında, polisin sorularını cevaplamayı göstere göstere reddetmesinin nedenini sormuştu Lisbeth'e.

"Söylediklerimi çarpıtıp bana karşı kullanırlar."

"Ama kendini ifade etmezsen mahkûm olacaksın."

"Canları ne istiyorsa onu yapsınlar, bu pisliğin nedeni ben değilim. Eğer bütün bu olanlardan dolayı mahkûm edeceklerse bu onların sorunu."

Annika arada bir sözcükleri ağzından kerpetenle çekmek zorunda kalsa da, Lisbeth, Stallarholmen'de yaşananları neredeyse eksiksiz anlatmıştı. Yalnızca bir şeyi cevaplamamıştı; Magge Lundin'in ayağına saplanan kurşunu. Annika ısrarla sormuş, başının etini yemiş ama Lisbeth ona utangaç bir ifadeyle bakmakla ve çarpık bir gülümsemeyle yetinmişti.

Gosseberga'da olanları da anlatmıştı, ama babasının izini niçin sürdüğünü anlatmayı reddetmişti. Oraya, savcının iddia ettiği gibi babasını öldürmeye mi, yoksa aklını başına almasını söylemeye mi gitmişti? Hukuki açıdan ikisi arasında çok büyük fark vardı.

Söz eski vasisi Avukat Nils Bjurman'a geldiğinde Lisbeth'in sessizliği daha da koyulaşıyordu. Bu konuda söylediği tek şey onu kendisinin vurmadığıydı. Zaten bu konuda ona karşı yöneltilmiş bir suçlama da yoktu.

Annika bütün bu olaylar zincirinin başına, Doktor Peter Teleborian'ın 1991'de üstlendiği role geldiğinde, Lisbeth'in ağzını bıçak açmıyordu.

Bu böyle gitmez, diye düşündü Annika. Eğer Lisbeth bana güvenmezse mahkemeyi kaybederiz. Mikael'le konuşmalıyım.

Lisbeth Salander yatağın kenarına oturmuş pencereden dışarı, park alanının öteki tarafındaki binanın duvarına bakıyordu. Annika Giannini kapıyı öfkeyle çarpıp çıktığından beri, neredeyse iki saattir, hiç hareket etmemişti. Baş ağrısı geri gelmişti ama daha zayıf, daha uzaktı. Bununla birlikte morali çok bozuktu. Annika Giannini'ye sinir olmuştu. Pratik açıdan avukatının geçmişinin ayrıntılarını niçin deşmeye çalıştığını

anlayabiliyordu. Annika'nın bütün gerçekleri öğrenmeye çalışmasının mantıklı bir nedeni vardı. Ama Lisbeth duyguları ve davranışları üzerine konuşmaya en küçük bir istek duymuyordu. Onun özel hayatı, onu ilgilendirirdi. Babasının hastalıklı, sadist bir katil olması da, kardeşinin bir seri katil olması da onun suçu değildi. Tanrı'ya şükür ki hiç kimse Niedermann'ın, Lisbeth'in kardeşi olduğunu bilmiyordu. Yoksa çok büyük ihtimalle, er ya da geç yapacakları psikiyatrik değerlendirmelerine bunu da katacaklardı.

Dag Svensson ile Mia Bergman'ı o öldürmemişti. Bir domuzu, bir tecavüzcüyü, başına vasi atayan kendisi değildi.

Bununla birlikte kendi hayatı altüst olmuştu. Üstelik kendini savunduğu için, açıklama yapmaya ve af dilemeye zorlanmıştı.

Artık onu rahat bıraksınlar istiyordu. Bütün bunlar geçip gittikten sonra kendisiyle baş başa kalacak olan oydu. Kimsenin arkadaşlığını beklemiyordu. Annika Şıllık Giannini büyük ihtimalle onun safındaydı ama onunki, Lisbeth'in avukatı olduğundan profesyonel bir arkadaşlıktı. Kalle Hergele Blomkvist dışarıda bir yerlerdeydi; Annika kardeşi hakkında susuyor, Lisbeth de hiçbir şey sormuyordu. Dag Svensson cinayeti çözüldükten sonra istediği öyküyü tamamlayacak ve işi bitecekti.

Bütün yaşananlardan sonra Dragan Armansky'nin kendisi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

Acaba Holger Palmgren durumu nasıl değerlendiriyordu?

Annika Giannini'ye göre, ikisi de ringde onun köşesinde yer almışlardı, ama bunların hepsi laftı. Onun özel sorunlarını çözmek ellerinden gelmezdi.

Miriam Wu'nun ne hissettiğini de merak ediyordu.

Peki ya o kendini nasıl hissediyordu? Hayatına karşı ilgisizdi.

Güvenlik görevlisi kapıyı açıp Dr. Anders Jonasson'u içeri aldığı anda düşünceleri dağıldı.

"İyi akşamlar, Bayan Salander, bugün nasılsın?"

"İyi," dedi.

Lisbeth'in hastalık çizelgesini inceleyen Dr. Jonasson, ateşinin düştüğünü gördü. Lisbeth onun kendisini haftada birkaç kez ziyaret etmesine alışmıştı. Onunla konuşan, ona dokunan insanların arasında bir parça güven duyduğu tek kişi Jonasson'du. Ona bir kez olsun tuhaf bir şekilde baktığını görmemişti. Odasına geliyor, biraz konuşuyor ve muayene ediyordu. Ne Ronald Niedermann'ı, ne Alexander Zalachenko'yu, ne deli olup olmadığını, ne de polislerin onu niçin kilit altında tuttuğunu soruyordu. İlgilendiği tek şey kaslarının nasıl çalıştığı, beynindeki yaranın iyileşip iyileşmediği ve kendisini nasıl hissettiği idi.

Bununla birlikte, kelimenin tam anlamıyla beynini deşmişti. Beynini deşen birine saygı göstermesi gerektiğini düşünüyordu Lisbeth. Sağına soluna dokunmasına ve ateşinin seyrini analiz etmesine rağmen, Anders Jonasson'un varlığından hoşlandığını

fark ederek şaşırdı.

"Şimdi seni biraz muayene edebilir miyim?"

Her zamanki gibi göz bebeklerine baktı, nefesini dinledi, nabzını ölçtü, gırtlığını yokladı.

"Nasılım?" diye sordu Lisbeth.

"İyileşiyorsun, ama egzersizleri artırman gerekiyor. Başındaki yara kabuğunu da kaşıma."

Bir süre sustu.

"Kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Lisbeth göz ucuyla doktora baktı. Lisbeth başını sallayıp onay verene kadar bekledi Jonasson.

"Şu ejderha dövmesi... Tamamını görmedim, ama çok büyük bir dövmeye benziyor, neredeyse bütün sırtını kaplamış. Bunu niçin yaptırdın?"

"Tamamını görmedin mi?"

Lisbeth birden gülümsedi.

"Yani şöyle bir gördüm. Sen çıplakken, daha çok kanamalarını durdurmak ve kurşunu çıkartmakla uğraşıyordum."

"Niçin soruyorsun?"

"Yalnızca merak."

Lisbeth Salander uzun bir süre düşündükten sonra gözlerinin içine baktı.

"Anlatamayacağım özel bir nedenle yaptırdım."

Anders Jonasson düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Anladım, sorduğum için özür dilerim."

"Görmek istiyor musun?"

Jonasson şaşırmıştı.

"Evet, niçin olmasın."

Lisbeth sırtını dönüp geceliğinin eteğini başına çekti. Ejderha dövmesi sırtının sağ tarafını boydan boya kaplıyordu. Omzunun başından başlıyor, kuyruğu kalçasına kadar uzanıyordu. Usta işi bir dövme, tam bir sanat eseri idi.

Lisbeth başını Jonasson'a çevirdi.

"Beğendin mi?"

"Çok güzel, ama müthiş acı vermiş olmalı."

"Evet," diye onayladı Lisbeth, "Çok acı verdi."

Odadan çıkarken Anders Jonasson kafası biraz karışmış bir hâldeydi. Lisbeth'in sağlığının düzelmesinden memnundu ama bu tuhaf kızı bir türlü çözememişti. Ruhsal açıdan kendini iyi hissetmediğini anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu. Doktora karşı nazik ama şüphe dolu bir dil kullanıyordu. Jonasson, Lisbeth'in diğer hastane çalışanlarına karşı da nazik davrandığını görmüştü ama polislere karşı çok farklıydı. Onlar yanındayken ağzını bıçak açmıyordu

Kendini kalın bir kabuğun içine saklamıştı. Çevresiyle arasına kesin bir mesafe koyuyordu.

Polisler onu bir odaya kapatmış, savcı cinayete teşebbüs ve ağır yaralamadan dava açmıştı. Jonasson böylesi küçücük bir kızın, kocaman adamları alt etmek için nereden güç bulduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Ejderha dövmesini sormasının tek nedeni onunla konuşabileceği kişisel bir konu bulmaktı. Yoksa niçin böyle abartılı bir dövme yaptırdığıyla hiç ilgilenmiyordu. Ama bu dövmenin onun için özel bir anlamı olduğunu fark etmişti. Kısacası, bir diyalog başlatabilmek için iyi bir konuydu.

Lisbeth'i haftada birkaç kez ziyaret ediyordu. Aslına bakılırsa onun ziyaret listesinde Lisbeth yoktu. Lisbeth'in doktoru Helena Endrin'di. Anders Jonasson travma bölümünün şefiydi. Lisbeth Salander'in acile getirildiği o gece yaptığı şeylerden son derece memnundu. Kurşunu çıkarmaya karar vererek isabetli davranmıştı. Lisbeth'in bellek kaybına uğramamasına ve diğer bütün bedensel fonksiyonlarının yerinde olmasına seviniyordu. Eğer böyle giderse, Lisbeth hastaneyi Yalnızca başında bir delikle terk edecekti. Ama bu kızın ruhunda açılan yaraların nasıl iyileşeceğini bilemiyordu Jonasson.

Odasına dönerken, kapının pervazına yaslanmış koyu takımlı bir adamın kendisini beklediğini gördü. İnce saçlı, sakalı bakımlı bir adamdı.

"Dr. Jonasson?"

"Evet."

"Merhaba, ismim Peter Teleborian. Uppsala'daki St. Stefan Psikiyatri Kliniği'nin başhekimiyim."

"Evet, isminizi hatırlıyorum."

"Güzel. Vaktiniz varsa sizinle özel konuşmak istiyorum."

Anders Jonasson odasının kapısını açtı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hastalarınızdan biriyle ilgili, Lisbeth Salander. Onu ziyaret etmeme izin vermenizi istiyorum."

"Bunun için savcıdan izin almanız gerekiyor. Tutuklu ve ziyaret yasağı var. Ayrıca bu tür ziyaretlerin avukatına da bildirilmesi gerekiyor..."

"Bunları biliyorum. Bu tür bürokratik prosedürleri atlayabileceğinizi düşündüm. Ben de bir doktorem. Tıbbi nedenlerle onu görmeme müsaade edebilirsiniz."

"Evet, bu bir neden olabilir... Ama nasıl bir tıbbi nedeniniz var anlamadım."

"Lisbeth Salander St. Stefan'a yatırıldığında birkaç yıl onunla ben ilgilendim. 18 yaşına basana ve mahkeme bir vasinin gözetimi altında toplumun içine salana kadar sağlık durumunu takip ettim. Mahkemenin kararına karşı çıktığımı söylemeliyim. O günden sonra rüzgârın önünde savrulup bugünlere geldi."

"Anlıyorum," dedi Anders Jonasson.

"Hâlâ ona karşı kendimi sorumlu hissettiğimden, son on yılda durumunun ne kadar kötüleştiğini değerlendirmek istiyorum."

"Kötüleşme?"

"Yani çok iyi bir tedavi gördüğü çocukluk dönemiyle karşılaştırıldığında demek istiyorum. Her neyse, şimdi şu küçük ziyaret problemini çözmek için, doktor doktora uygun bir yol bulabileceğimizi düşünüyorum."

"Unutmadan... Tam olarak anlayamadığım bir konuda beni belki aydınlayabilirsiniz. Tabii biz doktorlar arasında kalacak. Lisbeth hastaneye getirildikten sonra, hakkında tıbbi bir araştırma yaptım. Bir meslektaşım, Lisbeth Salander'in hakkında tutulmuş bir rapor buldu. Doktor Jesper H. Löderman imzalamış."

"Tanıyorum, Jesper'in doktora hocasıydım."

"Bu raporun çok zayıf olduğunu gördüm."

"Öyle mi?"

"Bu raporda bir teşhisten daha çok, susan bir hasta hakkında akademik bir gözlem yapılmış gibi."

Peter Teleborian bir kahkaha attı.

"Lisbeth'le kontak kurmak o kadar kolay değil. Bu rapor hazırlanırken Löderman'la konuşmayı kesin bir şekilde reddetti. Bu da Löderman'ın kendisini böyle zayıf ifade etmesine neden oldu, yani yanlış bir şey yapmadı."

"Ama Lisbeth'in bir kuruma kapatılmasını önerebilmiş."

"Bunu Lisbeth'in daha önceki öyküsü üzerine temellendirdi. Hastalığına dair uzun yıllar yaptığımız gözlemlere dayanan bir fikrimiz var."

"Anlayamadığım bir şey daha var: Lisbeth buraya getirildikten sonra St. Stefan'dan dosyasını istedik ama henüz gönderilmedi."

"Üzgünüm, ama mahkeme kararıyla o dosyanın üzerine gizlilik damgası vuruldu."

"Arılıyorum ama dosyasını alamazsak ona iyi bir bakımı nasıl verebiliriz? Tıbbi olarak ondan biz sorumluyuz."

"Ben onunla 12 yaşından beri ilgileniyorum. Sanırım İsveç'te, onun hastalığının seyrini benden daha iyi bilen başka bir doktor yok."

"Hangi hastalık seyri..."

"Lisbeth Salander'in ciddi psikolojik sorunları var. Sizin de bildiğiniz gibi psikiyatri kesin bir bilim dalı değil. Dolayısıyla kesin bir teşhiste bulunamam ama paranoid şizofren hezeyanlarının olduğu da ortada. Bazen manik depresif davranışlar gösteriyor ve empatiden yoksun."

Anders Jonasson, Teleborian'a dikkatle baktıktan sonra ellerini iki yana açtı.

"Sizin teşhisiniz konusunda bir şey diyemem, Doktor Teleborian, ama daha sade bir teşhiste bulunmayı hiç denediniz mi?"

"Nasıl yani?"

"Asperger sendromu gibi. Tabii ki, onun hakkında psikiyatrik bir değerlendirme yapmadım ama sorunlarının içine kapanıklığından kaynaklandığını kestirebiliyorum. Toplumsal kurallarla arasının bozuk olmasını bu açıklar sanırım."

"Üzgünüm ama Asperger hastaları babalarını yakmazlar. İnanın daha önce böylesi bir sosyopatla hiç karşılaşmadım."

"Bence paranoid bir sosyopat değil, yalnızca içine kapanık biri."

"Manipülasyon konusunda inanılmaz bir yeteneği var," dedi Peter Teleborian. "Görmek istediğiniz neyse onu gösterir."

Anders Jonasson belli belirsiz kaşlarını kaldırdı. Peter Teleborian, Lisbeth Salander hakkında kendi izlenimlerinin tam tersini söylüyordu. Şimdiye kadar Lisbeth'in manipülatif bir davranışını görmemişti. Aksine çevresiyle arasına mesafe koyuyordu. Hiçbir duygusal tepkisi de yoktu. Teleborian'ın çizdiği resimle Jonasson'un kafasındaki Lisbeth arasında dağlar kadar fark vardı.

"Siz onu, aldığı yaralar nedeniyle pasif olmak zorunda kaldığı kısa bir zaman içinde gördünüz. Ben şiddet dolu patlamalarını ve hiçbir mantıkla açıklanamayacak nefretini gördüm. Ona yardım edebilmek için yıllarımı verdim. Bugün de bu nedenle buradayım. Sahlgrenska ile St. Stefan hastaneleri arasında iş birliği öneriyorum."

"Ne tür bir iş birliği bu?"

"Siz burada onun fiziksel problemleriyle uğraşıyorsunuz. Düşünülebilecek en iyi tedaviyi verdiğinizden eminim. Ben onun psikolojik durumuyla ilgileniyorum ve fazla vakit geçirmekten duruma el koymak istiyorum. Yapabileceğim her türlü yardımı yapmaya hazırım."

"Anlıyorum."

"Durumu hakkında bir fikir edinebilmek için ziyaret edebilmem gerekiyor."

"Maalesef size yardımcı olamayacağım."

"Efendim?"

"Dediğim gibi, o tutuklu. Eğer psikiyatrik bir tedaviye başlamak istiyorsanız, önce Savcı Jervas'tan izin almalı, sonra da Avukat Giannini'nin onayına başvurmalısınız. Eğer hukuksal bir soruşturmayla ilgili bir şeyse, o zaman da mahkeme kararı gerekiyor."

"İşte ben de bütün bu bürokratik işlemlerden kaçınmak istiyorum ya."

"İsteyebilirsiniz ama ondan ben sorumluyum. Eğer kısa bir zaman sonra mahkemeye çıkarılacaksa, aldığımız bütün önlemleri beyan etmek durumundayız. Yani bütün bürokratik aşamalardan geçmek zorundayız."

"Sizi anlıyorum, o zaman hukuki bir araştırma için Stockholm Başsavcısı Richard Ekström'den izin aldığımızı size bildirebilirim. Mahkeme sırasında bu açıklanacak."

"İyi, o zaman bir ziyaret izni de kopartabilirsiniz."

"Ama biz burada bürokratik işlerle uğraşırken onun durumu sürekli kötüleşiyor, ben yalnızca sağlık durumuyla ilgileniyorum."

"Ben de," dedi Anders Jonasson. "Aramızda kalsın ama psikolojik sorunları olduğuna dair en küçük bir işaret almadım. Kötü bir muameleye maruz kalmış ve baskı altında ama şizofren ya da paranoid olduğuna kesinlikle inanmıyorum."

Jonasson'u ikna edebilmek için bir süre daha dil döken Peter Teleborian, bunun çaresiz bir çaba olduğunu anlayarak ayağa kalktı ve hoşça kal demeden çıkıp gitti.

Jonasson uzun bir süre, onun biraz önce oturduğu sandalyeye baktı. Bir doktorun tavsiye almak ya da kendi görüşlerini bildirmek için başka bir doktorla ilişkiye geçmesinde olağanüstü bir şey yoktu. Ama bu değişik zamanlarda, aynı hastanın tedavisini üstlenmiş iki doktor arasında olabilirdi. Şimdiye kadar bir psikiyatristin, uçan daire gibi ortaya çıkıp çok uzun yıllardır görmediği bir hastayı, bütün bürokratik işlemleri aşarak tedavi etmek istediğine ilk defa şahit oluyordu. Saatine baktı, akşamın yedisiydi. Sahlgrenska Hastanesi'nin hastalara yardım için başvurduğu Psikolog Martina Karlgren'i aradı.

"Merhaba. Sanırım işte değilsin. Rahatsız etmiyorum ya?"

"Önemli değil. Evdeyim, özel bir şey de yapmıyorum."

"Bir sorunum var. Sen Lisbeth Salander'le konuştun. İzlenimlerini anlatır mısın?"

"Eh... Onu üç defa ziyaret ederek konuşmaya çalıştım. Nazik ama kararlı bir şekilde reddetti."

"Senin fikrin ne?"

"Nasıl yani?"

"Martina, senin psikiyatr olmadığını biliyorum, ama zeki bir insansın, onun hakkındaki izlenimin ne?"

Martina Karlgren bir süre tereddüt etti.

"Nasıl cevaplayacağımı bilemiyorum. Hastaneye getirildiği ilk günlerde onu iki defa ziyaret ettim ama durumu o kadar kötüydü ki doğru düzgün bir ilişki kuramadım. Daha sonra Helena Endrin'in isteğiyle, yaklaşık bir hafta önce bir kez daha ziyaret ettim."

"Helena bunu senden niçin istedi?"

"Lisbeth Salander iyileşme yolunda ama genellikle hiçbir şey yapmadan tavana bakıp duruyor. Endrin bir bakmamı istedi."

"Ee?"

"Kendimi tanıttım, birkaç dakika konuştum. Nasıl olduğunu, konuşmak için birine ihtiyaç duyup duymadığımı sordum. İhtiyaç duymadığını söyledi. Herhangi bir şekilde yardım edebilir miyim, diye sorduğumda da, içeri bir paket sigara sokup sokamayacağımı bilmek istedi."

"Öfkeli ya da düşmanca bir tutumu var mıydı?"

Martina bir süre düşündü.

"Hayır, böyle bir şey diyemem, sakın ama çok mesafeliydi. Sigara isteğini şaka olarak yorumladım. Okuyacak bir şey, kitap filan isteyip istemediğini sordum. Önce istemedi. Ama daha sonra genetik ve beyin araştırmaları üzerine bilimsel makaleler olup olmadığını sordu."

"Ne üzerine, ne üzerine?"

"Genetik."

"Genetik mi?"

"Evet. Kütüphanede bu konuda yazılmış popüler kitapların olduğunu söyledim, bunlarla ilgilenmedi. Daha önce bu konu üzerine biraz okumuş, şimdiye kadar adını duymadığım birkaç kitaptan bahsetti. Yani bu alanda yapılmış ciddi araştırmalara ilgi duyuyor."

"Vay be!" dedi Anders Jonasson şaşkın bir ses tonuyla.

"Hastaların kullandığı kütüphanede bu tür kitapların olmadığını ama bakacağımı söyledim."

"Baktın mı?"

"*Nature* ve *New England Journal of Medicine* dergilerinden birkaç örnek aldım. Zahmetlerim için teşekkür etti."

"Ama bunlar çok ciddi makale ve araştırmaların yayınladığı ağır dergiler."

"Büyük bir ilgiyle okuyor."

Anders Jonasson'un dili tutulmuştı.

"Sence onun psikolojik durumu nasıl?"

"İçine kapanık. Benimle özel hiçbir şey konuşmadı."

"Sence psikolojik açıdan hasta mı? Manik depresif ya da paranoyak mı?"

"Hiç ilgisi yok. Öyle olsa hemen bildirirdim. Yalnızca kendine özgü biri, çok büyük sorunları var, bir de baskı altında. Ama sakın, ne yaptığımı biliyor ve kendi durumunun üstesinden gelecek gibi."

"Sağ ol."

"Bunları niçin sordun, bir şey mi oldu?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı, yalnızca bu kızı çözemiyorum."

10. BÖLÜM

7 MAYIS, CUMARTESİ -12 MAYIS, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist, serbest gazeteci Daniel Olofsson'un Göteborg'dan gönderdiği araştırma dosyasını bir kenara bırakıp düşünceli bir ifadeyle caddedeki kalabalığa bakmaya başladı. Bu odada en çok sevdiği şey buydu. Götgatan bütün gün insanlarla doluydu, pencerenin kenarında durup kalabalığa bakarken yalnızlığını hissetmiyordu.

Acil bir işi olmamasına rağmen stresliydi. *Millennium* 'un yaz sayısı için düşündüğü metinleri gözden geçirmiş ve elindeki belgelerin bir tema sayısına sığmayacak kadar kapsamlı olduğuna karar vermişti. Benzer bir durumu Wennerström olayında da yaşamıştı. O zaman olduğu gibi, şimdi elinde bulunan belgeleri de kitap formunda yayınlıyacaktı. Yaklaşık 150 sayfalık belge vardı, demek ki ortaya yaklaşık 300-350 sayfalık bir kitap çıkacaktı.

İşin basit kısmı hazırды. Dag Svensson ile Mia Bergman cinayetlerini, onların cesetlerini nasıl bulduğunu, Lisbeth Salander'in nasıl suçlu ilan edildiğini yazıp bitirmişti. Otuz yedi sayfalık bir bölümün tamamını, Lisbeth Salander hakkında basında çıkan yazıları, Savcı Richard Ekström'ün tutumunu ve polis soruşturmasını yerden yere vurmaya ayırmıştı. Olayı iyice tarttıktan sonra, Bublanski ve meslektaşlarına yönelttiği eleştiriyi bir parça yumuşatmıştı. Ekström'ün yaptığı basın toplantısının kasetini izledikten sonra vermişti bu kararı. Huzursuzluğu yüzünden okunan Bublanski'nin, Ekström'ün hızlı çıkarsamalarından rahatsız olduğu çok açıktı.

Bütün bu dramatik olayları anlattıktan sonra geriye dönmüş; Zalachenko'nun İsveç'e nasıl geldiğini, Lisbeth Salander'in çocukluğunu ve onu Uppsala'daki St. Stefan Hastanesi'ne götüren olayları anlatmıştı. Doktor Peter Teleborian ile onu yönlendiren Gunnar Björck'ü tarumar etmek için özel bir çaba göstermişti. 1991 yılında yapılan psikiyatrik araştırmadan bahsetmiş, taraf değiştirmiş bir Rus ajanının kimliğini koruyabilmek için Lisbeth Salander'in nasıl bir tehdit olarak görüldüğünü anlatmıştı. Teleborian ile Björck arasındaki yazışmalara geniş yer ayırmıştı.

Zalachenko'ya verilen yeni kimliği ve onun tam gün çalışan bir gangster olarak faaliyet gösterdiği alanları sayıp dökmüştü. Ronald Niedermann'ı, Miriam Wu'nun kaçırılmasını ve Paolo Roberto'nun olaya nasıl dâhil olduğunu yazmış, son olarak da Gosseberga'da yaşananları, Lisbeth Salander'in vurulup gömülmesini, Niedermann etkisiz kılınmışken, polisin aptalca davranışlarının bir polisin öldürülmesine nasıl yol açtığını özetlemişti.

Öykü son derece inandırıcıydı. Tek sorunu hâlâ birtakım boşlukların olmasıydı.

Gunnar Björck tek başına hareket etmiş olamazdı. Bütün bu olayların arkasında çok geniş imkânlar ve etkiye sahip, büyük bir grubun olması gerekiyordu. Başka türlü düşünülemezdi. Bununla birlikte Mikael Blomkvist, Lisbeth Salander'e karşı yapılan hukuksuz davranışların, hükümetin ve SÄPO'yu yönetenlerin bilgisi dâhilinde yapılmış olacağına ihtimal vermiyordu. Bu çıkarsamasının gerisinde, makamlara duyduğu güven değil, insan doğasına duyduğu inanç yatıyordu. Eğer bu çapta bir operasyonun arkasında politik bir gerekçe olsaydı, bu kadar gizli tutulamazdı. Bir yerden gaz kaçağı olur, birileri gevezelik eder ve basın bundan haberdar olurdu.

Zalachenko kulübünün küçük, gizli faaliyet yürüten bir grup aktivistten ibaret olduğunu düşünüyordu. Sorun, bunlardan hiçbirinin kimliğine ulaşamamasıydı. Belki de bunlardan biri Mikael Blomkvist'i takip eden Göran Mårtensson'du.

Kitabı, Lisbeth Salander'in mahkemesinin başladığı gün piyasaya çıkarmak üzere hazırlık yapıyorlardı. Christer Malm'le, fiyatını biraz yüksek tutacakları *Millennium*'un yaz sayısı ile birlikte vermek üzere, bir de cep kitabı hazırlamaya karar vermişlerdi. Görev dağılımı yapılmıştı, Henry Cortez ile Malin Eriksson SÄPO'nun tarihi ve skandalları konusunda bir makale hazırlayacaklardı.

Lisbeth Salander'in yargılanacağı artık belliydi.

Savcı Richard Ekström, Magge Lundin'i ağır yaralamak ve Karl Axel Bodin'i -namıdiğer Zalachenko'yu- öldürmeye teşebbüsten Lisbeth Salander'e karşı dava açacaktı.

Mahkeme günü belli değildi ama Mikael meslektaşlarından, Ekström'ün davayı temmuzda açmayı planladığını öğrenmişti. Tabii bu biraz da Lisbeth Salander'in sağlık durumuna bağlıydı. Mikael davanın temmuz ayında açılmasının gerisinde ne yattığını kestirebiliyordu, yaz ortasında açılacak bir dava çok fazla ilgi çekmezdi.

Alnını kırıştırarak *Millennium* 'daki odasının penceresinden dışarıdaki kalabalığa baktı.

Bu işin peşini bırakmadılar. Lisbeth Salander'e karşı komploya devam ediyorlar. Telefonların dinlenmesinin, Annika Giannini'ye saldırılmasının ve 1991 yılında hazırlanan Salander raporunun çalınmasının başka bir izahı olamaz. Belki Zalachenko cinayeti de bu işin bir parçası.

Ama elinde kanıt yoktu.

Malin Eriksson ve Christer Malm'le, Dag Svensson'un kadın ticareti hakkında yaptığı araştırmayı da, mahkeme öncesi, *Millennium* yayınevinden çıkartmaya karar vermişlerdi. Bütün kartları aynı anda açmaları iyi olurdu. Ayrıca bu kitabın baskısını geciktirmeleri için hiçbir neden yoktu. Aksine, başka bir zamanda yayınlandığında aynı ölçüde ilgi çekmezdi. Dag Svensson'un kitabını baskıya hazırlama işinden Malin Eriksson sorumluydu. Henry Cortez, Mikael'in Salander olayını anlatan kitabına yardımcı olacaktı. Lottie Karim ve kendi isteği dışında Christer Malm, *Millennium*'un geçici redaksiyon yardımcıları olmuşlardı. Ellerindeki tek muhabir Monica Nilsson'du. Artan iş yükü *Millennium*'un elemanlarının iflahını kestiğinden, Malin Eriksson haber

hazırlamaları için birkaç bağımsız gazeteciyle ilişkiye geçmişti. Bu onlara pahalıya patlayacaktı ama başka çareleri yoktu.

Mikael sarı bir not kâğıdına kitabın telifi için Dag Svensson'un ailesiyle ilişkiye geçmeyi not etti. Örebro'da oturan aile Svensson'un tek varisiydi. Aslında kitabı Dag Svensson'un adıyla yayınlamalarının önünde hukuki bir engel yoktu ama yine de Örebro'ya gidip ailenin onayını almak istiyordu. Bunu şimdi vakti olmadığından ileri bir tarihe erteledi.

Daha çözülmesi gereken yüzlerce ayrıntı vardı. Bir kısmı Lisbeth Salander konusunu nasıl ele alacağıyla ilgiliydi. Bu konuda karar verebilmesi için Lisbeth'le yüz yüze konuşması gerekiyordu. Gerçeği, hiç değilse gerçeğin bir kısmını yazmak için onun onayını almalıydı. Ama şimdi Lisbeth Salander tutukluydu ve ziyaret yasağı vardı. Yani görüşmek imkânsızdı.

Annika Giannini ona yardımcı olamazdı. Kız kardeşi yasanın belirlediği kurallara kölece bağlı kalıyor ve Mikael Blomkvist'in gizli mesajlarını taşıyıp ayak işlerine bakmak istemiyordu. Müvekkiliyle neler konuştuğunu Mikael'e anlatmamıştı. Yalnızca, Salander'e karşı düzenlenen komploju anlayabilmek için Mikael'den yardım istemişti. Mikael'in anlattıkları korkunçtu ama hepsi de doğrudu. Lisbeth Salander'in, vasisinin tecavüzüne uğradığını ve kendisinin de intikam olsun diye bu alçak adamın karnına bir mesaj yazdığını Annika'ya anlatıp anlatmadığından emin değildi Mikael.

Ama her şeyden önce Lisbeth Salander'in izole edilmiş olması ciddi bir sorundu. O bir bilgisayar uzmanı *hacker*di. Annika bunu bilmiyordu. Mikael, Lisbeth'e sırlarını hiçbir zaman açıklamayacağına söz vermiş ve bu sözünü tutmuştu. Ama Mikael'in Lisbeth'in yeteneklerine ihtiyacı vardı.

Yani Lisbeth Salander'le bir biçimde kontak kurmalıydı.

İç çekip Daniel Olofsson'un gönderdiği rapora döndü. İçinden iki sayfayı aldı, bunlardan biri 1950 doğumlu İdris Ghidi'nin iltica başvurusu sırasında pasaportundan alınan fotokopiydi. Bıyıklı, esmer, siyah saçlı bir adamdı, şakaklarına aklar düşmüştü.

İkinci sayfada Daniel Olofsson'un İdris Ghidi'nin yaşam öyküsü hakkında yaptığı özet vardı.

Ghidi, Kürt kökenli Irak'lı bir mülteciydi. Daniel Olofsson, Ghidi hakkında Sahlgrenska'da çalışan diğerlerinden daha fazla bilgi toplamıştı. Bunun nedeni Ghidi'nin bir zamanlar basının ilgisini çekmesi ve basın arşivinde ona ait bir sürü bilgi olmasıydı.

Ghidi, 1950 yılında Irak'ın kuzeyindeki Musul kentinde doğmuştu. Büyük ekonomik atılım yılları denilen 1970'lerden payına düşeni alarak, mühendislik fakültesinde okumuştı. 1984 yılında Musul İnşaat Mühendisliği Fakültesi'nde öğretim üyesi olan Ghidi'nin aktif politikayla ilgisi yoktu ama Kürt'tü ve Saddam Hüseyin'in Irak'ında, her Kürt potansiyel bir tehlikeydi. Ghidi'nin babası, 1987 Ekimi'nde, Kürt hareketini

desteklediği iddiasıyla tutuklanmışta. Ortada somut bir kanıt yoktu ama 1988 Ocak ayında vatana ihanet suçlamasıyla idam edilmişti. İki ay sonra İdris Ghidi, Irak gizli polisi tarafından evinden alınmıştı. Musul dışında bir cezaevine götürülmüştü. 11 ay boyunca işkence görmüştü. Ghidi, kendisinden neyi kabul etmesini istediklerini bilmiyordu. İşkenceler devam etmişti. 1989 yılında amcası BAAS Partisi'nin bölge liderine 10.000 dolar rüşvet ödeyerek Ghidi'yi kurtarmışta. BAAS Partisi'nin yöneticisi bu parayı Ghidi'nin Irak devletine verdiği zarara karşılık olarak almıştı. Ghidi, amcasının gözetimine bırakılmıştı. 39 kiloya düşmüştü, yürüyemiyordu. Serbest bırakılırken ayakaltında dolaşıp herhangi bir hıznırlık yapmasın diye balyozla vurularak bir kalça kemiği kırılmıştı.

İdris Ghidi birkaç hafta yaşamla ölüm arasında gidip gelmiş, biraz kendini toparladıktan sonra amcası onu Musul'un 60 km uzağındaki bir köye götürmüştü. Yaz geldiğinde Ghidi, koltuk değneklerinden yardım alarak yürüyebilecek kadar düzelmişti. Eski hâline dönmesi imkânsızdı, gelecekte neler yapabileceğini bilemiyordu. Ağustos ayında gizli polisin aldığı iki kardeşini, bir daha asla göremeyecekti. Büyük ihtimalle, Musul'un dışındaki kum tepelerinden birinin altına gömülmüşlerdi. Eylül ayında amcası Ghidi'nin tekrar arandığı haberini almıştı. Bölgede tanınan bir kaçakçıya 3.000 dolar ödeyerek Ghidi'yi sınırdan Türkiye'ye geçirtmişti. Daha sonra Ghidi, sahte bir pasaportla Türkiye'den İsveç'e geçmişti.

19 Ekim 1989'da Stockholm'deki Arlanda Havaalanı'na inmişti. Tek kelime dahi İsveççe bilmiyordu. Hemen havaalanında iltica talebinde bulunması talimatı verilmişti. Kırık dökük İngilizcesiyle denileni yaptı. İki yıl, Upplands-Väsby'deki mülteci kampında kaldıktan sonra, Göçmen Bakanlığı, İdris Ghidi'nin İsveç'ten oturum almak için yeterli nedenlere sahip olmadığına karar vermişti.

Ghidi bu sürede İsveççe öğrenmiş, geçirdiği iki ameliyattan sonra koltuk değneksiz yürüyebilir hâle gelmişti. O zamanlar İsveç'te, göçmen kamplarına yapılan saldırılar ve Bert Karlsson'un kurduğu Yeni Demokrasi Partisi'nin ırkçı düşünceleri tartışılıyordu.

İdris Ghidi'nin adının basının arşivlerine kaydedilmesinin nedeni, avukatının Ghidi hakkında verilen kararı basına taşımış olmasıydı. İsveç'te yaşayan Kürtler, İdris Ghidi'ye arka çıkmıştı. Bunlardan biri de Baksi ailesiydi. Protesto gösterileri yapılmış, Ghidi hakkında verilen kararın düzeltilmesi için Göçmen Bakanı Birgit Friggebo'ya toplu dilekçeler gönderilmişti. Bütün bunlar basında geniş yankı yaratmış, bakanlık geri adım atarak, Ghidi'ye oturma izni vermişti.

1992 yılında mülteci kampından ayrılan Ghidi için yeni bir süreç başlıyordu. Bir yandan fizik tedavi görürken, bir yandan da iş aramaya koyulmuştu. Parlak akademik kariyerinin ve tecrübeli bir inşaat mühendisi olmasının hiçbir işe yaramadığını anlaması uzun sürmeyecek, gazete dağıtıcısı, bulaşıkçı ve taksi şoförü olarak çalışacaktı. Merdivenleri çıkamadığından, gazete dağıtıcılığına çok çabuk son vermek zorunda kalmıştı. Taksi şoförlüğünden hoşlanmıştı ama bir türlü İsveç trafiğine adapte olamadığı gibi, kalçasındaki ağrılar da bir saatten daha fazla oturmasına müsaade etmediğinden bu işi de bırakmıştı.

1998 yılında Göteborg'a taşınmış, uzak akrabalarından biri ona acıyarak bir temizlik şirketinde iş bulmuştu. Sahlgrenska Hastanesi'nde yarım gün çalışacaktı. Rutin bir işti. Haftanın altı günü içlerinde C ll'in de olduğu birkaç koridorun paspasını yapacaktı.

Mikael Blomkvist, Daniel Olofsson'un yaptığı özeti okuduktan sonra, İdris Ghidi'nin fotoğrafını incelemeye başladı. Arkasından da basın arşivinden, Olofsson'un özet olarak aktardığı makaleleri indirdi. Dikkatle okuyup uzun bir süre düşündü. Bir sigara yaktı. Erika Berger dergiyi terk ettikten sonra sigara yasağı gevşetilmişti, hatta Henry Cortez masasının üzerine alenen bir kül tablası bile koymuştu.

Mikael son olarak Olafsson'un Anders Jonasson hakkında yazdıklarını ele aldı. Metni okurken alnında derin kırışıklar belirmişti.

Mikael Blomkvist, KAB plakalı arabayı göremiyordu ve içinde izlendiğine dair bir his de yoktu, ama tedbiri elden bırakmayıp Akademi Kitabevi'nin yan kapısından NK mağazasına girdi ve doğrudan ana giriş kapısına yöneldi. Mağazanın içinde birini göz hapsinde tutmak imkânsızdı. İki cep telefonunu da kapatıp eski şehirdeki parlamento binasının önünden geçti. Küçük dar sokaklarda dolaşarak izlenip izlenmediğini kontrol ettikten sonra, *Svartvitt* Yayınevi'nin kapısına geldi.

Saat 14.30'du. Mikael habersiz gelmişti ama yayın yönetmeni Kurdo Baksi bürodaydı. Mikael'i gördüğünde yüzü ışıdı.

"Merhabalar," dedi Kurdo Baksi sıcak bir ifadeyle. "Artık bize uğradığın yok."

"Şimdi geldim ya," dedi Mikael.

"Üç yıl sonra," dedi Kurdo.

El sıkıştılar.

Mikael, Kurdo Baksi'yi 1980'li yıllardan beri tanıyordu. Kurdo, *Svartvitt* gazetesini çıkartırken ona yardımcı olanlardan biri de Mikael'di. İlk başlarda gazete, İsveç İşçi Sendikaları Birliği'nin (LO) merkez binasında geceleri, gizlice basılıyordu. O tarihlerde LO'nun araştırma sekreterliğini yapan, sonraları, Çocukları Kurtarın örgütünün sübyancı avcısı namıyla ünlenecek Per-Erik Åström'den destek alıyordu Kurdo. Geceleri fotokopi odasına girdiğinde *Svartvitt*'in birikmiş sayfaları ve rahatlamış bir Kurdo'yla karşılaşan Åström'e göre, mizanpajı berbat olan *Svartvitt*, gazeteden başka her şeye benziyordu. Ayrıca 15 yıl sonra iflas edip yayınevine dönüşecek gazetenin logosunu da Åström hazırlamıştı. LO'da danışmanlık yaptığı o yıllar en iğrenç yılları diye hatırlıyordu Mikael ve bir daha böylesi bir işte hiç çalışmayacaktı. Per-Erik Åström, Mikael'den, *Svartvitt* gazetesini okuyup redaksiyonuna yardımcı olmasını rica etmişti. O günden sonra Kurdo ile Mikael arkadaş olmuşlardı.

Mikael kanepeye otururken Kurdo Baksi kahve getirdi. Bir süre, uzun bir aradan sonra karşılaşan iki arkadaş ne konuşursa onu konuştular. Konuşmaları Kurdo'ya gelen telefonlarla sık sık kesiliyordu. Kurdo, Mikael'in anlamadığı Kürtçe, Türkçe ya da Arapça bir şeyler söylüyordu. *Svartvitt* Yayınevi'ni daha önce ziyaret ettiğinde de benzer bir durumla karşılaşmıştı. Dünyanın her tarafından telefon geliyordu Kurdo'ya.

"Sanki biraz sıkıntılı gibisin," dedi Kurdo. "Derdin ne?"

"Şu telefonu beş dakika kapatabilir misin?"

Kurdo telefonu kapattı.

"Şimdi... Yardımına ihtiyacım var. Önemli ve acilen yapılması gereken bir şey. Bir de bu odanın dışına asla çıkmamalı."

"Anlat."

"1989 yılında Irak'tan İsveç'e, İdris Ghidi adlı bir Kürt mülteci gelmiş. Onu geri göndermek isterlerken, senin ailenin de yardımıyla oturma izni almış. Baban mı yoksa başkası mı yardım etti bilemiyorum."

"Amcam, Mahmut Baksi. İdris'i tanıyorum. Sorun ne?"

"Şimdi Göteborg'da çalışıyor. Basit bir iş için onun yardımına ihtiyacım var."

"Nasıl bir iş?"

"Bana güveniyor musun, Kurdo?"

"Elbette, biz arkadaşız."

"Bu işin gizlice yapılmasını istiyorum, çok gizli. Ne olduğunu sana anlatamam ama yasa dışı bir şey olmadığına, senin ve arkadaşın İdris için sorun yaratmayacağına güvence verebilirim."

Kurdo Baksi, Mikael Blomkvist'e dikkatle baktı.

"Anlıyorum. Gizli kalsın istiyorsun."

"Ne kadar az şey bilersen o kadar iyi. Senden beni İdris'le görüştürmeni istiyorum."

Kurdo bir süre düşündükten sonra, çalışma masasına gidip telefon defterini açtı. İdris Ghidi'nin numarasını bulana kadar bir dakika aradı. Sonra telefonun ahizesini kaldırıp numarayı tuşladı. Kürtçe konuştular. Mikael, Kurdo'nun yüz ifadesinden selam sabah kısmında olduklarını anladı. Konuşma bir süre sonra ciddiyet kazandı. Ahizeyi kulağından uzaklaştıran Kurdo, Mikael'e dönüp, "Onunla ne zaman buluşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Eğer mümkünse cuma öğleden sonra, evinde ziyaret edip edemeyeceğimi sorar mısın?"

Kurdo kısa bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapattı.

"İdris Ghidi, Angered'de oturuyor," dedi Kurdo Baksi. "Adresi var mı?"

Mikael başını salladı.

"Cuma öğleden sonra beşte evde olacak."

"Teşekkürler, Kurdo," dedi Mikael.

"Sahlgrenska Hastanesi'nde temizlikçi olarak çalışıyor."

"Biliyorum," dedi Mikael.

"Gazetelerde... senin şu Salander olayına karıştışın gözüme çarptı."

"Doğru."

"Vurulmuş."

"Evet."

"Sanırım Sahlgrenska Hastanesi'nde yatıyor."

"Bu da doğru."

Kurdo dünkü çocuk değildi.

Mikael Blomkvist'in çetin bir işin üstesinden gelmeye çalıştığını anlamıştı. Blomkvist'in bu konuda sicili kabarıktı. Mikael'i 1980'li yıllardan beri tanıyordu, hiçbir zaman yakın arkadaş olmamışlardı ama düşman da değillerdi. Ne zaman istese Mikael ona yardımcı olmuştu. Geçen yıllarda bir iki defa bira içmişler, arada bir de bir partide ya da meyhanede karşılaşmışlardı.

"Bu işe dâhil olmam, değil mi?" dedi Kurdo.

"Hayır, olmayacaksın. Sen sadece beni arkadaşınla tanıştırdın. Tekrar ediyorum... İdris Ghidi'yi yasa dışı bir şeye bulaştırmayacağım."

Kurdo başını salladı, verilen güvenceden tatmin olmuştu. Mikael ayağa kalktı.

"şimdi sana bir hizmet borcum var."

"Birbirimizin hizmetine hep ihtiyacımız var," dedi Kurdo.

Henry Cortez, telefonu kapattıktan sonra masanın kenarında parmaklarıyla trampet çalarken, sestен rahatsız olan Monika Nilsson kaşlarını çatarak ona baktı. Cortez, düşüncelere dalmıştı. Monika'nın son günlerde cinleri tepesindeydi, işlerin böyle gitmesine müsaade edemezdi.

Blomkvist, Cortez, Malin Eriksson ve Christer Malm'le Salander olayı hakkında fısıldaşıp dururken, Lottie Karim ile kendisinden, yalnızca gelecek sayının kaba işlerini yapmaları bekleniyordu. Erika'dan sonra dergi, gerçek bir yöneticiden yoksun kalmıştı. Tamam, Malin iyi biriydi ama dağınıktı ve Erika Berger'in ağırlığı onda yoktu. Cortez de çok çocuksuydu.

Monika'nın öfkесinin nedeni, bir kenara itildiği ya da onların işinde gözü olduğundan değildi. Herhâlde en son isteyeceği şey *Millennium*'un yayın yönetmenliğiydi. Onun işi *Millennium* adına hükümeti, parlamentoyu ve devlet kurumlarını izlemekti ve işinden hoşlanıyordu. Ayrıca başka işlerle de meşguldü, her hafta bir sendika gazetesine yazıyor, Af Örgütü ve benzer organizasyonlarda gönüllü olarak çalışıyordu. *Millennium*'un genel yayın yönetmenliğini üstlenmek, bütün bu işlere veda edip iş günü

tatil günü demeden günde en az on iki saat çalışmak demekti. Yoo... Tanrı yazdıysa bozsundu.

Ancak *Millennium* 'da bir şeylerin değiştiğini fark ediyordu. Dergi birden ona yabancılaşmıştı. Bir yanlış vardı ama adını koyamıyordu.

Mikael Blomkvist sorumsuzun tekiydi. Gizemli seyahatlere çıkıyor, canı istediği zaman geri geliyordu. Tamam, *Millennium*'un ortaklarındandı, keyfine göre davranırdı ama yine de, bir parça olsun sorumluluk hissetmesi gerekmez miydi?

Christer Malm de ortaklardan biriydi ama sanki tatildeydi, hiçbir boka yaramıyordu. Şüphesiz yetenekli biriydi. Eskiden, Erika Berger'in tatile gittiği ya da çok meşgul olduğu zamanlarda, redaksiyon işine el atıyordu ama karar alamama gibi bir sorunu vardı. Grafik ve sunum işlerinde dâhiydi, ancak derginin planlanması söz konusu olduğunda tam bir cahildi.

Düşündükçe öfkesi daha da artıyordu Monika'nın.

Hayır, haksızlık yapmıyordu. Dergide onu huzursuz eden bir şeyler dönüyordu. Mikael, diğerlerini dışlayıp Malin ve Henry'yle çalışıyordu. Erika'nın... Malin'in odasına girip fısıldaşıyorlar ve sonra da sessizce dışarı çıkıyorlardı. Erika zamanında her şey kolektif yapıldı. Monika neler döndüğünü bilmiyordu, ama dışlandığı kesindi.

Salander öyküsüne gömülen Mikael kimseye bir şey sızdırmıyordu. Aslına bakılırsa, bunda olağanüstü bir şey yoktu. Wennerström olayında da böyle davranmış, Erika'ya bile bir şey söylememişti. Ama bu defa Henry ve Malinle sır ortaklığı yapıyordu.

Kısacası, Monika çok öfkeliydi, tatile, bir süre uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Kadife ceketini giyen Henry Cortez'e baktı.

"Şöyle biraz dolaşacağım," dedi Cortez. "Malin'e iki saat sonra geleceğimi söyler misin?"

"Ne oluyor, Tanrı aşkına?"

"Sanırım iyi bir öykü yakaladım, tuvalet klozetleri hakkında harika bir öykü. Birkaç konuyu araştırmam gerekiyor. Eğer olgunlaştırabilirsem, haziran sayısında bomba gibi patlatırız"

"Klozetler mi?" dedi Monika, uzaklaşan Cortez'in arkasından bakarak.

Dudaklarını ısıran Erika Berger, Lisbeth Salander'e karşı açılacak davaya ilişkin haber metnini bir kenara koydu. İki sütunluk kısa bir metindi. İç haberlerin olduğu beşinci sayfaya konulması planlanmıştı. Bir dakika kadar metne baktı, dudaklarını büzdü. Perşembe günü saat 15.30'du. *SMP*'de on ikinci günüydü. Telefonun ahizesini kaldırıp Haber Müdürü Anders Holm'ü aradı.

"Merhaba, ben Berger. Muhabir Johannes Frisk'i alıp hemen odama gelir misin?"

Telefonu kapattıktan sonra, Holm arkasında Johannes Frisk'le sallanarak gelene kadar sabırla bekledi. Saatine baktı.

"22 dakika," dedi.

"Ne?" dedi Holm.

"22 dakika. Düzeltmen masasından kalkıp beş metre ötedeki Johannes Frisk'i alıp buraya gelmen tam 22 dakika sürdü."

"Acil olduğunu söylemedin. Üstelik çok meşgulüm."

"Acil demedim, Johannes Frisk'i alıp odama gelmeni söyledim. Hemen dedim, bunun anlamı, bu akşam, gelecek hafta ya da kışını oturduğun koltuktan ne zaman kaldırabilirsen o zaman değil."

"Ama ben sandım ki..."

"Kapıyı kapat."

Erika Berger, Holm kapıyı kapatana kadar bekledi. Gözlerini dikip bir süre sessizce izledi. Görüldüğü kadarıyla yetenekli bir haber müdürüydü. *SMP* 'nin sayfalarını her gün doğru metinlerle doldurmak, konu bütünlüğü sağlamak ve sabah yaptıkları toplantılarda bunu Erika'nın görüşüne sunmak onun göreviydi. Anders Holm üstlendiği ağır görevlerin altından kalkabilmek için, her gün hokkabazlık yapmak zorunda kalıyor ve hiçbir topu da elinden düşürmüyordu.

Tek sorun, Erika Berger'in aldığı kararlara inatla aldırmamasıydı. Erika on iki gündür, onunla anlaşabilmenin bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Mantıklı açıklamalar yapmış, emir vermeyi denemiş, inisiyatif alması için cesaretlendirmiş, tek amacı nın gazetenin en iyi şekilde çıkması olduğunu sezdirmeye çalışmış ama hiç fayda etmemişti. Öğlen çöpe attığı bir metin, o akşam eve gittikten sonra, tekrar gazetenin sayfalarının arasına giriyordu.

Ortaya çıkan boşluğu doldurmamız için bir şeye ihtiyacımız vardı.

Erika'nın manşete çıkarılmasını istediği şeyler birdenbire geri çekilip yerine başka manşetler atılıyordu. Bazen bu gerekiyordu da ama ona danışılmadan, meydan okur gibi göstere göstere yapılıyordu.

Her zaman birtakım küçük sorunlar çıkıyordu. Saat 14.00'te yapılacak toplantı, ona haber verilmeden 13.50'ye alınıyor, Erika toplantıya geldiğinde neredeyse her şey bitmiş oluyordu.

Özür dilerim... Aceleden sana haber vermeyi unuttum.

Anders Holm'ün kendisine karşı niçin böyle davrandığını bir türlü, anlayamıyordu Erika Berger. Tatlı dille konuşmuş, arkadaşça davranmış ama hiçbir şey değişmemişti. Şimdiye kadar yazı işlerindeki insanların önünde tartışmamaya özen göstermiş, öfkesini kontrol altına alarak samimi bir konuşmayla işleri halletmeye çalışmış, yine bir sonuç alamamıştı. Artık kendisini daha açık ifade etmesinin zamanı gelmişti, Johannes Frisk'i

de, söyleyeceklerinin yazı işlerinde duyulmasını garanti altına almak için çağırmıştı.

"Buraya geldiğimde söylediğim ilk şey Salander'le ilgili her şeyin beni çok ilgilendirdiği idi. Onun hakkında yazılan her şeyi önceden görmek istediğimi, yayınlanıp yayınlanmayacağına benim karar vereceğimi söyledim. En son cuma günü yaptığımız yazı işleri toplantısında olmak üzere, bunu sana defalarca hatırlattım. Verdiğim talimatların neresini anlamıyorsun?"

"Yayınlanması düşünülen ya da yayına hazır bütün metinler gazetenin dâhili bilgisayar ağında var. Ayrıca senin bilgisayarına da gönderiliyor. Yani sürekli haberdar ediliyorsun."

"Boş laf. Bu sabah bana gönderilen *SMP* taslağında Salander ve Stallarholmen'de yaşananlar üç sütunda, haber sayfasının en iyi yerindeydi."

"Margareta Orring'in haberi idi, bize dışarıdan çalışıyor. Dün akşam 19.00 civarında işten ayrıldı."

"Margareta Orring dün bana telefon açıp bu konuyu haber yapmayı önerdiğinde saat 11'di. Sen de bu haberi 11.30'da onayladın. Saat 14.00'te yaptığımız toplantıda tek kelime etmedin."

"İç yazışmalarımızda var."

"Aman ne güzel... Bakalım iç yazışmalarımızda ne varmış, aynen okuyorum: Margareta Orring, Savcı Martina Fransson'la röportaj yapacak. Konu, polisin Södertälje'de gerçekleştirdiği uyuşturucu operasyonu."

"Röportajın amacı Martina Fransson'la el konulan uyarıcı hapları konuşmaktı. Hapları ülkeye soktukları için Svavelsjö MK üyelerinden bazıları tutuklanmış," dedi Holm.

"İşte tam da bunu soruyorum. Bugünkü iç yazışmada, buna dair hiçbir şey yok. Ne Svavelsjö MK, ne Magge Lundin'i konu edinen söyleşi ne de Stallarholmen'de yaşananlardan sonra Lisbeth Salander hakkında açılan dava var."

"Sanırım bütün bunlar söyleşide konuş..."

"Anders, nedendir bilmiyorum ama şimdi karşıma dikilmiş yüzüme karşı yalan söylüyorsun. Haberi yazan Margareta Orring'le konuştum. Söyleşide neyin üzerine yoğunlaşacağını açık bir dille anlatmış sana."

"Üzgünüm, ama herhâlde asıl konunun Salander olduğunu anlamamışım. Metni akşamın geç saatinde aldım. Ne yapacaktım, haberi çöpe mi atacaktım? Orring güzel bir metin yazmış."

"Bak bu konuda anlaşıyoruz. Harika bir metin. Bununla birlikte, bir dakika içinde üçüncü yalanını söyledin. Orring metni sana 15.20'de teslim etmiş, yani evine gitmeden çok önce."

"Berger, ifade tarzından hoşlanmıyorum."

"Harika. O zaman ben de senin tonuna bayılmadığım gibi, yalanlarını da yutmadığımı

söylemeliyim."

"Sanki arkandan bir şeyler çeviriyormuşum gibi davranıyorsun."

"Hâlâ sorumu cevaplamadın. İkinci sorun: Bugün birdenbire, Johannes Frisk'in metnini masamda buluyorum. Saat 14.00' teki toplantıda bu konuyu konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Nasıl oluyor da muhabirlerimizden biri, benden habersiz, Salander hakkında bir araştırma yapıyor?"

Şöyle bir kıvranan Johannes Frisk, en iyisinin susmak olduğuna karar verdi.

"Yani... Biz bir gazete çıkarıyoruz, senin haberinin olmadığı yüzlerce metin geliyor. *SMP*'de hepimizin uyması gereken birtakım kurallar var. Bazı haberlere ayrıcalıklı davranabilecek zamanım yok."

"Ben senden bazı haberlere ayrıcalıklı davranmanı istemedim. Yalnızca Salander'le ilgili haberleri yayınlanmadan önce görmek istediğimi söyledim. İkinci olarak da neyin yayınlanacağına benim karar vereceğimi söyledim. Bir kez daha soruyorum, bu talimata neresini anlamıyorsun."

İç çeken Anders Holm'ün yüzüne acılı bir ifade yerleşti.

"Tamam," dedi Erika Berger, "Şimdi kendimi, son bir defa, açık bir dille ifade edeyim. Anlayabilecek misin göreceğiz. Eğer bu davranışını bir kez daha tekrarlarsan, seni haber şefliğinden alırım. Gözünün yaşına bakmadan yaparım bunu. Ondan sonra oturup derdine yana yana, aile sayfaları ya da Karikatür sayfalarını düzeltmek zorunda kalırsın. Güvenmediğim, benim kararlarımı hasıraltı eden bir haber müdürüyle çalışmak istemem. Anladın mı?"

Anders Holm, Erika Berger'in suçlamalarının saçma olduğunu gösteren bir jestle ellerini açtı.

"Anladın mı? Evet ya da hayır."

"Ne dediğini duydum."

"Ben sana anlayıp anlamadığımı sordum, evet ya da hayır."

"Bu işten yakanı sıyrabileceğini mi düşünüyorsun? Bu gazetenin çarkları, ben ve arkadaşlarım kışımızdan ter damlayana kadar çalıştığımız için dönüyor. Yönetim kurulu, bu..."

"Yönetim kurulu ben ne diyorsam onu yapacak. Ben buraya bu gazeteyi yenilemeye geldim. Yetkilerim açık bir şekilde tanımlandı, yönetici düzeyinde istediğim değişikliği yapabilirim. Eğer canım isterse çürük yumurtaları atıp dışarıdan yeni kan taşıyabilirim. Ve sen Holm, benim gözümde gittikçe çürümeye başladın."

Erika sustu, Anders Holm'le göz göze geldiler. Holm'ün gözünden ateşler fışkırıyordu.

"Hepsi bu," dedi Erika Berger. "Sana konuştuklarımı dikkatle düşünmeni öneririm."

"Ben bunu hiç..."

"Top sende. Hepsi bu. Git şimdi."

Holm topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı. Erika, redaksiyon salonunun ortasından geçip kahve odasına gidene kadar Holm'ün arkasından baktı. Ayağa kalkıp onun peşinden gitmeye davranan Johannes Frisk'e, "Sen dur, Johannes," dedi. "Otur yerine."

Johannes'in yazdığı metni alıp bir kez daha gözden geçirdi.

"Anladığım kadarıyla stajyersin."

"Evet, beş aydır buradayım ve bu son haftam."

"Kaç yaşındasın."

"27 "

"İki ateş arasında kaldığın için üzgünüm. Şu öykünü anlat."

"Bu sabah bir tüyo alıp Holm'e bildirdim. İzleyebileceğimi söyledi."

"Tamam. Uyarıcı hap kaçakçılığına bulaştığından şüphelenilen Lisbeth Salander hakkında bir araştırma başlattığını yazıyorsun. Bu haberin dün Södertälje'de ele geçirilen haplarla bir ilgisi var mı?"

"Bilemiyorum, ama olabilir. Anabolik steroidler onun boksörlerle, Paolo Roberto ve çevresiyle ilişkisini açıklıyor."

"Paolo Roberto doping hapi mı satıyor?"

"Ne... Hayır, tabii ki öyle değil. Bu daha çok boksörlerin ortamıyla ilgili bir şey. Salander güneydeki bir kulüpte birtakım karanlık adamlarla antrenman yapıyormuş. Yani polisin dediğine göre... Benim görüşüm değil. Bundan, uyarıcı hapların satış işine bulaşmış olabileceğini çıkarmışlardır."

"Yani yazdığın haber, söylentilerin dışında hiçbir kanıta dayanmıyor."

"Polislerin bu ihtimalin üzerine gittikleri bir söylenti değil. Doğru mu yanlış mı ben bilemem."

"Peki, Johannes... Öncelikle, şimdi söyleyeceklerimin, Anders Holm ve benim aramdaki ilişkiyle bir alakasının olmadığını belirtmeliyim. Senin harika bir muhabir olduğunu düşünüyorum. İyi yazıyorsun, ayrıntıları seçebiliyorsun. Kısaca haberi iyi formüle etmişsin. Tek sorun içeriğine inanmamam."

"Size her satırının doğru olduğunu garanti ederim."

"Ben de sana bu haberdeki temel hatayı açıklayabilirim. Bu tüyoyu kimden aldın?"

"Polisteki bir kaynaktan."

Johannes Frisk tereddüt etti. Bu otomatik bir refleksti. Dünyadaki bütün gazeteciler gibi o da kaynağının ismini vermek istemezdi. Bununla birlikte Erika Berger de genel yayın yönetmeniydi, yani ondan bu kaynağının ismini açıklamasını isteyecek ender

kişilerden biriydi.

"Cinayet Masası'ndan Hans Faste adında bir polis."

"Onu sen mi aradın, yoksa o mu seni aradı."

"O beni aradı."

Erika Berger başını salladı.

"Sence bunu niçin yapmıştır?"

"Salander aranırken onunla birkaç kez görüşmüştüm, kim olduğumu biliyor."

"Ve 27 yaşında bir stajyer olduğunu da biliyor. Yani savcının sızdırmak istediği bilgileri yaymak için iyi bir aday olduğunu."

"Tamam, bunları anlıyorum. Ama ben polis soruşturması hakkında bir tüyo aldım, gidip Faste'yle bir kahve içtim, o da bana bunları anlattı. Anlattıklarını satırı satırına yazdım. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Anlattıklarımı çarpıtmadan yazdığından eminim. Olması gereken, sen aldığın tüyoyu Anders Holm'e bildirdiğinde onun kapımı çalıp bunları bana anlatması ve ne yapacağınızı birlikte karar vermemizdi."

"Anlıyorum. Ama ben... "

"Sen elindeki bilgileri haber müdürümüze bıraktın, yani senin tutumunda bir sorun yok. Sorun Holm'ün davranışında. Neyse, bunu bir tarafa bırakıp haberini inceleyelim. Birinci olarak, Faste niçin bu haberi dışarı sızdırdı?"

Johannes Frisk omuzlarını silkti

"Bu bilmediğin anlamına mı geliyor, yoksa aldırmadığın mı?"

"Bilmiyorum."

"İyi. Eğer sana bu haberin yalan olduğunu, Salander'in anabola steroidlerle hiçbir ilişkisinin olmadığını söylersem ne dersin?"

"Aksini kanıtlayamam."

"İşte, işin püf noktası bu. Yani Yalnızca aksini ispatlayamadığımız için, belki de yalan olan bir haberi yayınlayabileceğimizi düşünüyorsun."

"Hayır, elbette gazetecilik sorumluluklarımız var. Ama bu ipte yürümek gibi bir şey. Kaynağımız sözlü olarak bir şeyi iddia ediyorsa bunu yayınlamaktan kaçınamayız."

"Felsefe, Johannes, felsefe. Her zaman, kaynağımızın bir bilgiyi niçin sızdırmak istediğini kendi kendimize sormalıyız. Bırak da sana Lisbeth Salander hakkındaki her haberi, yayınlanmadan önce niçin görmek istediğimi açıklayayım. Bu konuda *SMP*'de çalışan hiç kimsenin olmadığı kadar bilgi sahibiyim. Hukuk sayfası redaksiyonu bu bilgilere sahip olduğundan da, bunu onlarla tartışmayacağımdan da haberdar. *Millennium*, onlarla yaptığım sözleşmeye göre, *SMP*'de açıklayamayacağım bir haber

yayınlayacak. Benim yayın yönetmenliğim sırasında hazırlanmaya başladı bu haber ve şimdi iki sandalye arasındayım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Ve *Millennium*'da edindiğim bilgilerin ışığında, haberinde anlatılanların tepeden tırnağa yalan olduğunu, açılacak davada Lisbeth Salander'i zor duruma düşürmeyi hedeflediğini, hiç kuşkusuz söyleyebilirim."

"Ama daha önce onun hakkında yazılıp çizilenlere bakılırsa bu haberin Salander'i zor duruma düşürmesi..."

"Bütün o yazılanlar yalan ve çarpıtmalarla doluydu. Lisbeth Salander'in paranoyak, şiddet eğilimli bir lezbiyen, satanist ve sado-mazoşist seks kulüplerinin müdavimi olduğu yolundaki haberlerin önemli bir kısmının arkasında Hans Faste var. Ve basın, bir yandan onu ciddi bir kaynak gibi gördüklerinden bir yandan da seks hakkında yazılan yazılar iç gıcıklayıcı olduğundan Faste'nin açtığı kampanyaya gönüllü katıldı. Ve bu adam şimdi, Salander'i insanların vicdanında mahkûm etmek için yeni bir cephe açtı, yalanlarının yayılmasına *SMP*'nin de yardımcı olmasını arzuluyor. Özür dilerim, ama ben buna müsaade edemem."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun? İyi. O zaman kendimi bir cümleyle özetleyeyim. Bir gazeteci olarak senin görevin şüphe duymak, her şeye eleştirel bir gözle yaklaşmaktır. Ne kadar yüksek katlarda olurlarsa olsunlar, bürokratlardan gelen hiçbir bilgiyi, enine boyuna araştırmadan yazmayacaksın. Bu kulağına küpe olsun. İyi bir muhabirsin ama bunları unutursan yeteneklerinin hiçbir önemi kalmaz."

"Evet."

"Bu haberi yayınlamayacağız."

"Tamam."

"Doğru değil. İçeriğine katılmıyorum."

"Anlıyorum."

"Bu sana güvenmediğim anlamına gelmiyor."

"Teşekkür ederim."

"Bu nedenle yeni bir haber önerisiyle seni tekrar masanın başına göndereceğim."

"Öyle mi?"

"*Millennium*'la yaptığım sözleşme nedeniyle, Salander hakkında bildiğim hiçbir şeyi açıklayamam. Bununla birlikte yayın yönetmenliğini yaptığım bir gazetenin, bendeki bilgilere sahip olmadığından patinaj yapmasına da izin veremem. Buna hakkımız yok. Bu yalnız Salander'le ilgili özel bir durum. Bu nedenle, *Millennium* öyküsünü yayınladıktan sonra apışıp kalmamak için, bir muhabiri seçip doğru yönlendirmeye karar

verdim."

"*Millennium*'un Salander hakkında çok önemli bir şey yayınlayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Düşünmüyorum, biliyorum. *Millennium*'un elinde Salander hakkında yazılanları tepetaklak edecek bomba gibi bilgiler var ve bunları yayınlamıyor olmak beni çıldırtıyor ama ne yapalım ki imkânsız."

"Yani benim haberimi gerçeklere uymadığı için mi yayınlamak istemiyorsunuz... Yani diğer bütün gazetecilerin atladığı başka bir öykü mü var?"

"Kesinlikle."

"Özür dilerim ama İsveç basınının tamamı kül yutmuş ol..."

"Lisbeth Salander basının kapıldığı delilik nöbetlerinin malzemesi oldu. Bu durumda gazetecilik ilkeleri havaya savrulur ve dikkat çekmek için hiçbir saçmalığı manşete çıkarmaktan kaçınılmaz."

"Yani Salander bilindiği gibi biri değil diyorsun."

"Ona yöneltilen suçlamaların asılsız olduğunu düşünmeye gayret et. Hakkında yazılan her şeyin yalan olduğunu ve bunların arkasında şimdiye kadar bilinmeyen bir gücün durduğunu hayal et."

"Böyle olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Erika Berger başını salladı.

"Ve benim yayınlattıma çalıştığım haberin de bu kampanyanın bir parçası olduğunu söylüyorsun."

"Kesinlikle."

"Ve bunun ne olduğunu anlatamıyorsun?"

Johannes Friskbir süre başını kaşıyarak düşündü. Erika Berger bekledi.

"Tamam... Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şimdi masanın başına dön ve başka öykü düşünmeye başla. Stres yapmana gerek yok, ama mahkeme başlamadan hemen önce Lisbeth Salander hakkındaki bütün iddiaları araştırıp vardığın sonuçları yazmanı istiyorum. İşe şimdiye kadar çıkan haberleri okuyarak başla. Onun hakkında neler söylenmiş, bu söylentilerin kaynağı kim, araştır."

"Tamam."

"Bir muhabir gibi düşün, bu haberleri kim yayıyor, niçin yayıyor, arkasında ne var?"

"Ama sanırım mahkeme başlayana kadar *SMP*'de kalamayacağım. Bu benim son haftam."

Erika yazı masasının çekmecesinden bir dosya çıkartarak Johannes Frisk'in önüne

koydu.

"Senin stajını üç ay uzattım. Elindeki işi bu hafta bitir. Pazartesi günü benim verdiğim işin peşine takıl."

"Tamam."

"Tabii eğer *SMP*'de çalışmayı istiyorsan."

"Tabii ki istiyorum."

"Bir araştırma yapman için kontratın uzatıldı. Doğrudan bana bağlı çalışacaksın. *SMP* adına Salander'in mahkemesini de sen izleyeceksin."

"Haber müdürü bundan... "

"Holm için endişelenme. Hukuk bölümünün şefiyle konuştum, bu konuda hiçbir sorun yaşanmayacak. Ama sen işin geri planını araştıracaksın, yani haber muhabirliği yapmayacaksın. Ne dersin?"

"Harika!"

"İyi... Anlaştık o zaman. Pazartesi görüşürüz."

Erika, odanın dışına kadar Frisk'e eşlik etti. Salonun ortasındaki yazı işleri masasının arkasından onları izleyen Anders Holm, bakışlarını kaçırarak Erika'yı görmezlikten geldi.

11. BÖLÜM

13 MAYIS, CUMA 14 MAYIS, CUMARTESİ

Cuma sabahı erkenden *Millennium*'dan çıkıp Lisbeth Salander'ın Lundagatan'daki eski evine doğru yürüyen Blomkvist, etrafına dikkat kesilmişti. İzlenmiyordu. Göteborg'a gidip İdris Ghidi'yle buluşacaktı. İzlenmeyeceği ve geride iz bırakmayacağı güvenli bir ulaşım aracı bulmalıydı. Bütün seçenekleri gözden geçirip bir karara varmıştı. Tren olmazdı, kredi kartını kullanmak istemiyordu. Eskiden olsa Erika Berger'in arabasını ödünç alırdı, ama artık bu imkânsızdı. Henry Cortez ya da başka birinden bir araba kiralamalarını isteyebilirdi, ama bu geride iz bırakmak demekti.

En sonunda geriye tek bir seçenek kalmıştı. Götgatan'dan geçerken, bir bankamatikten yüklü miktarda para çekip Salander'ın eski evinin önüne gitti. Geçen mart ayından beri orada duran şarap kırmızısı Honda'nın kapısını anahtarla açtı. Koltuğu ayarlayıp benzini kontrol etti, yarı depoydu. Liljeholm Köprüsü'nden geçerek E-4'e girdi.

Saat 14.50'de arabayı Göteborg'daki Avenyn Caddesi'nin paralel sokaklarından birine park etti. Önüne gelen ilk lokantaya girerek öğle yemeği yedi. Saat 16.10'da metroya binip Angered semtinin merkezinde indi. İdris Ghidi'nin oturduğu evi bulması yirmi dakikasını aldı, kararlaştırılan saatten on dakika geç kalmıştı.

İdris Ghidi topallayarak gelip kapıyı açtı. Mikael Blomkvist'in elini sıktıktan sonra, basit döşenmiş oturma odasına buyur etti. Mikael'in oturduğu masanın hemen yanındaki komodinin üzerinde çerçevelenmiş yarım düzine fotoğraf vardı, Mikael fotoğrafları incelemeye başladı.

"Ailem," dedi İdris Ghidi.

Çok belirgin bir aksanla konuşuyordu. Folk Partisi'nin göçmenler için önerdiği dil kursundan geçemeyeceği açıktı.

"Kardeşlerin mi?"

"Soldaki ikisi kardeşim. En soldaki, ortada duran babam gibi, 1980 yıllarında Saddam rejimi tarafından öldürüldü. 1990'da da iki amcam katledildi. Annem 2000 yılında öldü. Üç kız kardeşim var, ikisi Suriye'de. Küçük kız kardeşim de Madrid'de."

İdris Ghidi, Türk kahvesi yapmıştı.

"Kurdo'nun selamı var."

İdris Ghidi bir şey demedi.

"Senden ne istediğimi açıkladı mı?"

"Bana bir iş vereceğini söyledi, ama ne olduğunu belirtmedi. Baştan söyleyeyim ki yasa dışı bir şey yapmam. Bu tür şeylere girecek hâlim yok."

"Senden yasa dışı bir şey yapmanı istemiyorum ama sıradan bir şey de değil. Birkaç hafta sürecek bir iş. Her gün yalnızca birkaç dakikanı ayıracaksın, bunun için haftada sana 1.000 kron ödeyeceğim. Ödemeyi elden yapacağım, vergi dairesinin haberi olmayacak."

"İyi. İş ne?"

"Sahlgrenska Hastanesi'nde çalışıyorsun. İşlerinden biri, her gün ya da daha kesin konuşursak haftada altı gün, yoğun bakım servisindeki koridor C 11'i temizlemek."

İdris Ghidi başıyla onayladı.

"Ne istediğime gelince..." Mikael Blomkvist, masanın üzerinden ona doğru eğilerek meramını anlattı.

Savcı Richard Ekström ziyaretçisini düşünceli bir ifadeyle inceledi. Komiser Georg Nyström'le üçüncü defa görüşüyordu. Komiserin kısa kesilmiş gri saçlarının çerçevelediği koyunsu bir suratı vardı. İlk ziyaretini Zalachenko öldürüldükten sonra yapmış, SÄPO elemanı olduğunu teyit eden kimliğini göstermişti. Alçak sesle uzun süre konuşmuşlardı.

"Alacağın kararlar için herhangi bir şekilde seni etki altına almak ya da işini nasıl yapacağını öğretmek gibi bir niyetimin olmadığını anlaman çok önemli," dedi Nyström.

Ekström başını salladı.

"Ayrıca sana verdiğim bilgilerin hiçbir koşul altında açıklanamayacağının altını da çizmeliyim."

"Anlıyorum," dedi Ekström.

İşin doğrusuna bakılırsa, hiçbir şey anlamamıştı. Ancak bir sürü soru sorarak aptal gibi görünmek istemiyordu. Anlayabildiği tek şey Zalachenko olayının mümkün olduğu kadar dikkatle ele alınması gerektiği idi. Ayrıca Nyström'ün ziyaretinin resmî olmadığını ama SÄPO'nun yüksek katlarının bilgisi dâhilinde olduğunu da anlamıştı.

"Hayat memat meselesi," dedi Nyström. "SÄPO, Zalachenko'yla ilgili her şeye gizlilik damgası vurdu. Bir tek, iltica etmiş eski bir Sovyet ajanı olduğunu ve Rusların 1970'li yıllarda batıya karşı yürüttüğü operasyonlarda anahtar bir rol oynadığını söyleyebilirim."

"Vay be... Mikael Blomkvist de bunu iddia ediyordu."

"Blomkvist bu konuda doğru söylüyor, ne de olsa gazeteci. Bazen İsveç savunmasının sınırlarına ayağı takılıyor."

"Bunları yayınlayacak."

"Elbette yayınlayacak. İyisiyle kötüsüyle basını temsil ediyor. Demokratik bir ülkede yaşıyoruz, basının yazdıklarına karışamayız. İşin kötü tarafı Blomkvist, Zalachenko hakkındaki gerçeğin yalnızca bir kısmını biliyor, bunların önemli bir kısmı da yanlış bilgiler."

"Anlıyorum."

"Blomkvist'in bir türlü anlayamadığı şu; eğer Zalachenko olayı ortaya dökülürse Ruslar, Rusya'daki ajanlarımız ve kaynaklarımızı ortaya çıkarırlar. Bu da hayatını demokrasi için riske atmış insanların öldürülmeleri anlamına gelir."

"Ama Rusya artık demokratik bir ülke değil mi? Demek istediğim, bütün bunlar komünist rejim zamanında..."

"Bu bir şeyi değiştirmez. Rusya'da bizim adımıza casusluk faaliyeti yürütmüş insanların hayatlarından bahsediyoruz. Çok uzun yıllar geçmiş bile olsa, dünyadaki hiçbir ülke bunu kabullenemez. Ayrıca kaynaklarımızdan bir kısmı hâlâ aktif..."

Aslında bunların hepsi palavraydı ama Ekström bunu bilemezdi. Nyström'ün söylediği her sözcüğe inanmak zorundaydı. Üstelik İsveç'in en gizli sırlarının kendine anlatılması Ekström'ün gururunu okşamıştı. İsveç İstihbarat Teşkilatı'nın Rus savunmasını aşmış olması karşısında da şaşkınlığa uğramıştı. Bu tür bilgiler elbette ki ortalığa saçılmazdı.

"Seninle ilgili bir değerlendirme yapıldıktan sonra, bana ilişkiye geçme görevi verildi," dedi Nyström.

Baştan çıkarmanın en önemli tarafı insanların zayıf yönlerini bulmaktı. Savcı Ekström'ün zayıf tarafı da kendisinin çok önemli olduğuna inanmasıydı. Ayrıca diğer birçok insan gibi yağlanmaktan hoşlanıyordu. Çok az insanın bildiği sırları anlatmak için onu seçmişlerdi.

"Senin emniyet camiasında saygı duyulan biri olduğunu biliyoruz... Tabii hükümet katında da," diye ekledi Nyström.

Ekström'ün ağzı kulaklarına varıyordu. Hükümetten, adı anılmayan kişiler ona güven duyuyorlardı. Eğer kartlarını iyi kullanırsa, günün birinde ona olan minnet borçlarını öderlerdi, yani onu parlak bir kariyer bekliyordu.

"Güveninize teşekkür ederim... Peki, benden ne istiyorsunuz?"

"Benim görevim sana gizli bilgileri iletmek, bu öykünün nasıl karmaşık bir hâl aldığını elbette ki biliyorsun. Diğer taraftan da, senin sorumluluğunda yasal bir süreç işliyor. Hiç kimse... ne hükümet ne de SÄPO bu soruşturmayı nasıl yapacağına karışabilir. Senin işin gerçekleri bulup suçlular hakkında dava açmak. Hukuk sisteminin en önemli halkasıdır." Ekström başını salladı.

"Ama diğer taraftan Zalachenko hakkındaki bilgiler dışarı sızarsa bu ulusal bir felakete yol açar."

"Peki... Bu ziyaretinizin amacı ne?"

"Her şeyden önce seni durumun vahameti hakkında bilgilendirmek istedim. İsveç, İkinci Dünya Savaşı'ndan beri, böylesi kritik bir durumu hiç yaşamadı. Başka bir deyimle İsveç'in kaderi şimdi senin ellerinde."

"Senin patronun kim?"

"Üzgünüm. Bu konu üzerine çalışan insanların ismini açıklayamam ama talimatları düşünölebilecek en yüksek makamdan aldığımı söyleyebilirim."

Aman Tanrım, hükümet adına çalışıyor. Politik bir skandala yol açmamak için, tabii ki bunu açıklayamaz.

Ekström zokayı yutmuştu.

"Sana ancak bilgi vererek yardımcı olabilir, konumum itibariyle bu ülkenin en gizli belgelerini sunabilirim. SÄPO'nun içinden, benim dışımda hiç kimseyle konuşmayacaksın. Bu labirentte sana yol göstermek benim görevim. Eğer değişik çıkarlar arasında çatışma baş gösterirse, birlikte bir çözüm bulacağız."

"Anlıyorum. Sana ve meslektaşlarına işimi kolaylaştırmaya çalıştığınız için teşekkür ederim."

"Oldukça müşkül bir durumdayız ama yine de yasal sürecin işlemesini istiyoruz."

"Güzel. Bütün bunların gizli kalacağına sizi temin ederim. Gizlilik damgası vurulmuş belgelerle ilk defa karşılaşmıyorum..."

"Elbette ilk defa karşılaşmıyorsun, bunların hepsini biliyoruz."

Ekström düzinelerce soru sordu, Nyström bunları dikkatle not aldıktan sonra, uzun uzun cevapladı. Soruların önemli bir kısmı 1991 yılında Björck'ün hazırladığı rapor üzerineydi.

"Sorunlarımızdan biri bu," dedi Nyström.

Çok endişeli görünüyordu.

"Bu rapor açığa çıktığında bir analiz grubu kurup neredeyse 24 saat boyunca neler döndüğünü araştırdıktan sonra, sonuç çıkarabileceğimiz bir aşamaya geldik. Çıkardığımız sonuçlar hiç de hoş değil."

"Bu rapora göre SÄPO, psikiyatr Peter Teleborian'la iş birliği yapıp komplo kurarak Salander'i akıl hastanesine kapatmış."

"Keşke öyle olsaydı," dedi Nyström, zayıf bir gülümsemeyle.

"Keşke?"

"Evet. O zaman çözümü basitti. Bu bir suç işlendiğini gösterir, adalet de suçluların yakasına yapışırdı. Asıl sorun, bu raporun bizim arşivimizdeki orijinaliyle örtüşmemesi."

"Nasıl yani?"

Nyström mavi bir dosya çıkarıp açtı.

"İşte Gunnar Björck'ün 1991 yılında yazdığı gerçek rapor bu. Ayrıca Teleborian'la yaptığı yazışmaların orijinalleri de arşivde. Ortada dolaşan raporla, elimizdeki orijinali arasında çok büyük fark var."

"Lütfen açıkla mısınız?"

"Björck'ün intihar etmesi çok acı bir şey. Sanırım fahişelerle girdiği ilişkinin açıklanacağından korkarak büyük bir baskı altında kaldı. *Millennium* onu afişe etmek istiyordu. Tabii büyük bir umutsuzluğa düştü ve intihar etmeyi seçti."

"Vah vah!"

"Orijinal rapor Lisbeth Salander'in babasını öldürme girişiminden sonra yapılan bir araştırmayı içeriyor. Benzin bombasıyla Zalachenko'yu öldürmeye çalışmıştı. Blomkvist'in ele geçirdiği rapor, orijinalinin ilk otuz sayfasıyla aynı. Björck'ün çıkarsamalarının yazıldığı 33. sayfadan itibaren, birbirleriyle çelişmeye başlıyor."

"Nasıl çelişiyor?"

"Orijinal raporda Björck, beş açık tavsiyede bulunuyor. İşini hasıraltı etmek istemiyoruz ama söz konusu olan Zalachenko davasının basındaki tonunu düşürmek. Björck, Zalachenko'nun -ağır yanık yaraları vardı- başka bir ülkede tedavisini öneriyor ve buna benzer şeyler. Ayrıca Lisbeth Salander'e de düşünülebilecek en iyi psikiyatrik bakımın verilmesini."

"Öyle mi?"

"Ortaya çıkan raporda birtakım sözcükler ustaca değiştirilmiş. 34. sayfada eğer biri ona Zalachenko hakkında sorular sorarsa, anlatacakları şüpheyle karşılansın diye, Björck'ün, Lisbeth Salander'in psikopatmış gibi gösterilmesini önerdiği yazıyor."

"Ve bu orijinal raporda yok, öyle mi?"

"Kesinlikle. Gunnar Björck böyle bir şeyi asla önermiyor. Zaten nasıl önerebilir ki, bu bir suç. O Salander'e gerekli bakımın verilmesini öneriyor ama Blomkvist'in elindeki kopyada bu bir komplo teorisine dönüştürülmüş."

"Orijinal raporu okuyabilir miyim?"

"Buyurun. Ama maalesef giderken almak zorundayım. Ayrıca Björck ile Teleborian arasındaki yazışmaların olduğu eke dikkatinizi çekmek isterim. Bu yazışmalar bütünüyle değiştirilmiş. Artık burada ince değişiklikler değil, kaba sahtekârlıklar söz konusu."

"Sahtekârlıklar?"

"Bu durumda kullanılabilecek en uygun sözcük bu. Orijinal yazışmalar, Teleborian'ın mahkeme kararıyla Lisbeth Salander'in psikolojik durumunu incelemekle görevlendirildiğini gösteriyor. Bunda bir tuhaflık yok. Lisbeth Salander o zaman 12 yaşında, benzin bombasıyla babasını öldürmeye çalışmış bir kız. Eğer psikiyatrik bir araştırma yapılmazsa, asıl bu tuhaf olurdu."

"Doğru söylüyorsun."

"Eğer o zaman sen savcı olsaydın, sanırım sosyal ve psikiyatrik bir araştırmanın yapılması gerektiğine karar verecektin."

"Kesinlikle."

"Teleborian ünlü bir çocuk psikiyatru, saygı duyulan bir adamdı. Ayrıca adli tıpta çalışuyordu. Ona görev verildikten sonra, yapılması gereken muayeneyi yaparak, Lisbeth Salander'in ruhsal açıdan hasta olduğuna karar verdi... Sanırım işin teknik boyutlarına girmem gerekmez."

"Tamam... "

"Teleborian ulaştığı sonuçları, bir raporla Björck'e gönderdi ve mahkeme bu raporlara dayanarak Salander'in St. Stefan'da tedavi edilmesi gerektiğine karar verdi."

"Anlıyorum."

"Blomkvist'in elindeki raporda Teleborian'ın yaptığı araştırmadan hiç bahsedilmiyor. Bunun yerine Björck'le Teleborian arasındaki yazışmalara yer verilmiş. Sözde, Björck, Teleborian'a sahtekârlık yapmasını söylüyor."

"Ve sen bunların çarpıtıldığını iddia ediyorsun."

"Kuşkusuz."

"Ama böyle bir sahtekârlık kimin işine yarar ki?"

Nyström elindeki raporu masaya koydu ve kaşlarını kaldırdı.

"İşte şimdi işin özüne ilişkin soruyu sordun?"

"Cevap?.."

"Bilemiyoruz, analiz grubumuz bu sorunun cevabını bulabilmek için ciddiyle çalışıyor."

"Bütün bunları Blomkvist uydurmuş olamaz mı?"

Nyström bir kahkaha attı.

"Aslında ilk başta biz de böyle düşündük. Ama değil. Biz bu sahtekârlığın uzun yıllar önce yapıldığını düşünüyoruz. Büyük ihtimalle orijinal raporun yazıldığı tarihle aynı zamanda."

"Vay be!"

"Tabii bundan hoş sonuçlar çıkmaz. Bu raporun sahtesini yapan konudan epeyce haberdar demektir. Ayrıca sahtekâr her kimse, Gunnar Björck'ün kullandığı daktiloyu kullanmış."

"Yani..."

"Björck'ün raporu *nerede* yazdığını bilemiyoruz. Evindeki daktiloda, iş yerinde ya da

başka bir yerde yazmış olabilir. İki olasılık üzerine düşünüyoruz. Birincisi, bu sahtekârlığı yapan psikiyatri kliniği ya da adli tıptan, Teleborian'a zarar vermek isteyen biri. İkincisi, bütünüyle başka bir amaçla hareket eden, SÄPO'nun içinden biri."

"Ama niçin?"

"Bu, 1991'de yazıldı. SÄPO'nun içinde Zalachenko'nun izini süren bir Rus ajanı olabilir. Bunun için eski personel kayıtlarını itinayla gözden geçiriyoruz."

"Ama eğer KGB bunu öğrenseydi... yıllar önce açığa çıkardı."

"Haklısın. Ama tam da o zamanlar Sovyetler Birliği'nin çöktüğünü ve KGB'nin dağıldığını unutma. Ne tür engeller çıktı bilmiyoruz, belki de planladıkları operasyonu rafa kaldırmışlardır. KGB'nin belge sahteciliği ve dezenformasyon konusunda usta olduğunu da unutmayalım."

"Ama KGB böyle bir sahtekârlık yapmakla ne ummuş olabilir?"

"Bunu biz de bilmiyoruz. Belki de İsveç hükümetini bir skandala sürüklemek istemişler."

Ekström alt dudağını ısırdı.

"Yani Salander hakkında verilen tıbbi raporların doğru olduğunu söylüyorsun."

"Tabii ki. Kuşkusuz doğru. Halk diliyle konuşursak Salander zırdeli. Bundan hiç şüphen olmasın. Psikiyatri kliniğine kapatılması çok isabetli bir karardı."

"**K**lozetler mi?" dedi Malin Eriksson, şüpheli bir ifadeyle. Sesinden, Henry Cortez'in kendisiyle dalga geçtiğini düşündüğü seziliyordu.

"Evet, klozetler," diye tekrarladı Henry Cortez.

"Klozetler hakkında bir haber yapmak istiyorsun. *Millennium*'da?"

Monika Nilsson, gülmesini engelleyemedi. Cuma günkü toplantıda ondaki gizli coşkuyu fark etmişti. Ocağa bir öykü koyan her gazetecide gördüğü işareti görmüştü Cortez'de.

"İyi, seni dinliyoruz."

"Çok basit," dedi Henry Cortez. "İsveç'in en ayrıcalıklı endüstrisi, yapı endüstrisidir. Her ne kadar Skanska, Londra'da ve başka yerlerde büroları varmış gibi davransa da, dışarı taşınması imkânsız tek endüstri de bu. Binalar İsveç'te yapılmak zorunda."

"İyi de bunun neresi haber?"

"Yarı haber sayılabilir. Yapı endüstrisi diğer endüstrilerden farklı, diğerlerinin rekabete ve verimliliğe ihtiyaçları var. Eğer Volvo son modeline benzer bir araba daha üretmeye kalkarsa, iki milyon krona satmak zorunda. Normal bir endüstri, fiyat baskısı altında, ama yapı endüstrisi böyle değil. Onlar fiyatlara aldırmıyor, metrekare fiyatları

durmadan artıyor ve devlet bunun bütünüyle akıl dışı bir düzeye yükselmemesi için yapı endüstrisini durmadan sübvansede ediyor."

"Burada bir haber var mı?"

"Bekle. Biraz karmaşık bir şey. Eğer hamburger fiyatları, yapı endüstrisindeki fiyatlarla aynı ölçüde artıyor olsaydı, 1970'li yıllardan bu yana yaklaşık yüz elli krona yükselmeliydi. Patates ve içeceği de eklersek, bu fiyat kaçta yükselirdi düşünemiyorum bile. Ama *Millennium*'dan aldığını maaşla hamburger yiyemezdim. Bu masanın etrafındaki kaç kişi gidip de yüz krona hamburger alır?"

Hiç kimse bir şey demedi.

"Suskunluğunuzu anlıyorum. NCC, Lidingö'de üst üste yığılmış kutu gibi evler yapıyor. Üç odalı bir evin kirası 10-12 bin kron, içinizden kaçta bu parayı ödeyebilir."

"Ben ödeyemem," dedi Monika Nilsson.

"Arna senin zaten Danvikstull'da, babandan kalma bir evin var, satarsan yaklaşık yarım milyon eder. Peki, evinden taşınmak isteyen 20 yaşında biri ne yapacak? Ekonomik durumları taşınmalarına el vermez. İkinci ya da üçüncü elden ev tutmak zorundalar ya da emekli oluncaya kadar ailelerinin yanında kalacaklar."

"Klozetler resme ne zaman girecek?" diye merakla sordu Christer Malm.

"Şimdi ona geliyorum. Soru şu, daire fiyatları niçin bu kadar yüksek? Çünkü ev satın almak isteyenler fiyatların nasıl konulduğunu bilmiyorlar. Basit bir ifadeyle söylersek, belediyeler Skanska gibi yapı şirketlerini arayarak yüz tane daire ısmarlıyor ve kaçta mal olacağını soruyorlar. Skanska bir hesap yapıp 500 milyon krona mal olacağım söylüyor. Yani metrekaresi X krona geliyor, sen de böyle bir eve taşınmak istediğinde ayda 10 bini gözden çıkarmak zorunda kalıyorsun. İnsan hamburgerden vazgeçebilir ama bir yerde oturmaktan vazgeçemez ki. Yani ne olursa olsun ödemek zorundasın."

"Lütfen Henry, konuya gel."

"Tamam, konu bu işte. İşe yaramaz bir yere taşınmak için 10 bin papeli gözden çıkarmak zorunda kalıyoruz. Çünkü yapı şirketi fiyatları düşürmeyi umursamıyor. Müşteri ne de olsa ödeyecek. Yapı sektörünün en büyük masrafı malzeme. Yapı malzemeleri kendi fiyatlarını belirleyen toptancılardan alınıyor. Gerçek bir rekabet olmadığından bir küvet 5.000 krona mal oluyor. Aynı üretici, aynı küveti Almanya'da 2.000 krona satıyor. Bu fiyat değişikliğini açıklayacak mantıklı bir üretim maliyeti de yok."

"Tamam."

"Bunların bir kısmım 1990 yılında hükümetin atadığı yapı masrafları denetleme komisyonunun raporlarında okuyabilirsiniz. O günden sonra da pek bir şey değişmedi. Hiç kimse yapı şirketlerinin mantık dışı fiyatlarını tartışmıyor. Bir bina ısmarlıyorlar ve ne istenirse kuzu kuzu ödüyorlar. Daha sonra bu fiyatlar kiracılara yıkılıyor."

"Henry, klozetler?"

"Yapı masrafları denetleme komisyonu kurulduktan sonra yerel düzeyde, genellikle Stockholm dışında, küçük birtakım değişiklikler oldu. Yüksek fiyatlardan perişan olup bu gidişe dur diyen girişimciler çıktı. Örneğin Karlskronahem şirketi, malzemelerini kendi satın alarak diğerlerinden daha ucuza binalar yapabildi. Üstelik İsveç Ticaret Odası işe el attı. Yapı malzemelerinin inanılmaz pahalı olduğunu düşündüklerinden, aynı kalitedeki malzemeleri daha ucuza mal etmenin yollarını aramaya başladılar. Bu nedenle, bir yıl önce Ålvsjö'de açılan Yapı Malzemeleri Fuarı'nda küçük çaplı bir çatışma yaşandı. Ticaret Odası, Tayland'dan, 500 krona klozet satan bir iş adamını davet etmişti."

"Öyle mi? Ee?"

"Onun tek rakibi Vitavara AB adında toptancı bir İsveç şirketi. Klozetlerin tanesini 1.700 krona satıyor. Bunun üzerine belediyelerdeki akıllı başında insanlar, alınlarını kaşıyarak, Tayland'da 500 krona satılan klozetlerin burada niçin 1.700 kron olduğunu merak etmeye başladılar"

"Belki daha iyi kalitededir," dedi Lottie Karim.

"Hayır. Aynı kalite."

"Tayland," dedi Christer Malm. "Burnuma çocuk emeği kokusu geliyor. Fiyatlar bunun için ucuzdur."

"Hayır," dedi Henry Cortez. "Çocukları genellikle tekstil sanayi ve hediyelik eşya sanayinde çalıştırıyorlar. Tabii bir de sübyancıların hizmetine sunuyorlar. Benim bahsettiğim gerçek bir sanayi. Birleşmiş Milletler çocuk emeğinin kullanılmamasına dikkat ediyor. Ben bu şirketi araştırdım, işlerini düzgün yapıyorlar. Beyaz eşya alanında büyük, modern ve saygın bir yerleri var."

"O zaman... Ücretlerin düşük olduğu bir ülkeden bahsediyoruz. Bu da yazacağın haberle, Tayland endüstrisinin İsveç'teki yapı malzemeleri endüstrisini rekabetle yok etmesini istediğin anlamına gelecek. Yüksek ücretlerle çalışan İsveçli işçileri atın, iş yerlerini kapatın, Tayland'dan ucuz mal ithal edin. Sendikalar sana iyi bir puan vermezler."

Dudaklarına bir gülümseme yayılan Henry Cortez, oturduğu koltuğa gömüldü. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Yine yanıldınız," dedi. "Vitavara AB'nin 1.700 krona sattığı klozetleri nerede ürettiğini tahmin edin."

Yazı işleri odasına bir sessizlik çöktü.

"Vietnam," dedi Henry Cortez.

"Olamaz!" dedi Malin Eriksson.

"Olur," dedi Henry. "En azından on yıldır klozetlerini orada üretiyorlar, isveçli işçiler 1990'da kapının önüne konuldular."

"İnanılmaz!"

"Şimdi asıl soruna geliyoruz. Eğer biz bu klozetleri Vietnam'dan doğrudan ithal edersek tanesi 390 krona gelecek. Peki, Tayland'la Vietnam arasındaki fiyat farkının nedenini tahmin edebiliyor musunuz?"

"Sakın... "

Henry Cortez başını salladı, gülümsemesi genişlemişti.

"Vitavara AB, Fong Soo Endüstri adında bir şirketle taşeron sözleşmesi yapmış. Bu şirket Birleşmiş Milletler'in kara listesinde kayıtlı. 2001 yılında yapılan bir araştırmada çocuk emeği kullandıkları ortaya çıkmış. Ama asıl olarak mahkûm emeği kullanıyorlar."

Malin Eriksson birden gülümsedi.

"Bu çok iyi bir haber," dedi. "Müthiş bir haber. Büyüdüğünde kesin gazeteci olursun. Bu öyküyü ne kadar sürede hazırlayabilirsin?"

"İki haftada. Araştırmam gereken birkaç uluslararası ticaret faaliyeti var. Bir de öyküye kötü bir adam bulmalıyım, yani Vitavara AB'nin sahibini araştıracağım."

"Yani haziran sayısına yetiştirebiliriz," dedi Malin umutla.

"No problem."

Cinayet Masası Komiseri Bublanski, Savcı Richard Ekström'ü ifadesiz gözlerle süzdü. Kırk dakikadır toplantılardadı. Masasının kenarında duran İsveç Anayasası kitabını alıp, Ekström'ün başına çalmak için güçlü bir istek duyuyordu Bublanski. Bunu yaparsa ne olacağını düşünüyordu. Kuşkusuz akşam gazeteleri bu haberi manşetten verir ve hakkında yaralamaktan dava açılırdı. Bu isteği kafasından attı. Karşı taraf ne kadar kışkırtırsa kışkırtsın, sosyal bir insanın bu tür dürtülere karşı koyması gerekiyordu. Birileri bu tür dürtülere sık yenildiğinden, Bublanski göreve çağrılıyordu.

"Evet," dedi Ekström. "Sanırım hemfikiriz."

"Hayır, hemfikir değiliz," diyen Bublanski ayağa kalktı. "Ama hazırlık soruşturmasının şefi sensin."

Koridordan söylenerek geçen Bublanski, Curt Svensson ile Sonja Modig'i odasına çağırdı. Ekibinden Yalnızca ikisi vardı. Jerker Holmberg, ne yazık ki, iki haftalık bir izne ayrılmıştı.

"Gelirken kahve de alın," dedi Bublanski.

Svensson ile Modig gelip oturduktan sonra Bublanski, Ekström'le yaptığı toplantıda not aldığı defteri açtı.

"Durum şu, Savcı Ekström, Lisbeth Salander'in cinayet zanlısı olarak arandığı dava dosyasını kapattı. Yani artık Salander bizim soruşturma alanımızın dışında."

"Her şeye rağmen iyi bir adım," dedi Sonja Modig.

Curt Svensson her zamanki gibi sustu.

"Bundan hiç emin değilim," dedi Bublanski. "Stallarholmen ve Gosseberga'da olan olaylardan dolayı Salander, yaralama ve cinayete teşebbüsle suçlanıyor. Ama bu bizim yürüttüğümüz soruşturmadan ayrılıyor. Bizden bütün dikkatimizi Niedermann'ı bulmaya ve Nykvarn ormanlarındaki mezarları araştırmaya vermemiz isteniyor. Ekström'ün Salander'e karşı dava açacağı artık kesin. Dava Stockholm'e taşınıyor ve özel bir soruşturma başlatılıyor."

"Öyle mi?"

"Ve tahmin edin bu işin başına kim getiriliyor."

"Sanırım korktuğum kişi."

"Hans Faste tekrar görevine döndü. Salander soruşturmasında Ekström'e yardımcı olacak."

"Bu düpedüz aptallık. Faste, Salander hakkında yapılacak araştırma için uygun biri değil."

"Biliyorum. Ama Ekström'e iyi bir neden uydurmuş Faste... Nisan ayında girdiği bunalımdan beri raporluydu. Ekström'e göre bu onu tekrar işe ısındırmak için basit ve iyi bir dava."

Bir süre sessizlik oldu.

"Yani Salander hakkındaki bütün belgeleri öğleden sonra ona teslim edeceğiz."

"Gunnar Björck ve SÄPO hakkında yaptığımız araştırma dosyalarıyla, 1991'de hazırlanan rapor..."

"... Faste ve Ekström'e verilecek."

"Bu işten hiç hoşlanmadım," dedi Sonja Modig.

"Ben de. Ama patron Ekström ve bürokrasinin yüksek katlarıyla yakın bağları var. Kısaca bizim görevimiz katili yakalamak. Curt, durumumuz ne?"

"Niedermann sanki yer yarıldı da içine girdi. Mesleki hayatım boyunca böyle bir şey görmediğimi itiraf etmeliyim. Onu tanıyan ya da nerede olduğunu bilen tek bir Tanrı kulu yok."

"Mide bulandırıcı," dedi Sonja Modig. "Gosseberga'daki polis cinayetinden, polis yaralamaktan, Lisbeth Salander'i öldürmeye teşebbüsten, diş doktoru Anita Kaspersson'u kaçıırıp yaralamaktan, artı Dag Svensson ve Mia Bergman'ı öldürmekten aranıyor ve bulunamıyor. Sayılan suçların çoğu için elimizde sürüsüne bereket teknik kanıt var."

"Yalnızca bir tanesi bile yeter. Svavelsjö MK'nin ekonomi uzmanı cinayeti soruşturması ne durumda?"

"Viktor Göransson ve kız arkadaşı Lena Nygren. Niedermann'ı olay yerine bağlayan teknik kanıtlar var; parmak izi ve Göransson'un bedeninden alınan DNA örnekleri. Niedermann'ın vurmaktan parmak derisi yüzülmüş."

"Tamam, Svavelsjö MK hakkında yeni bir şey var mı?"

"Magge Lundin, kodese girdikten sonra Sonny Nieminen, grubun şefi olmuş. Söylentilere göre, Niedermann'ın yerini bildirenlere ödül verecekti."

"Bu bile Niedermann'ın hâlâ yakalanmamasının ne kadar tuhaf olduğunu gösteriyor. Göransson'un arabasından haber var mı?"

"Anita Kaspersson'un arabasını Göransson'un evinin bahçesinde bulduk. Yani Niedermann araç değiştirmiş. Arabanın izine rastlayamadık."

"Şimdi kendimize şu soruyu sormalıyız, eğer Niedermann hâlâ İsveç'te saklanıyorsa nerede ve kimin yanında olabilir? Yoksa çoktan yurt dışına mı kaçtı. Fikrimiz ne?"

"Elimizde yurt dışına kaçtığına dair hiçbir ipucu yok ama mantıklı tek çözüm de bu görünüyor."

"O zaman arabayı nereye bıraktı?"

Sonja Modig ile Curt Svensson başlarını iki yana salladılar. Polislerin önüne gelen on olaydan dokuzu çok basit olurdu. Genellikle adını bildikleri birinin peşine düşerler, önce bir mantık zinciri kurar, sonra da ipuçlarını değerlendirirlerdi. Arkadaşları kim? Cezaevinde kimlerle birlikte kalmış? Kız arkadaşı nerede?

Kimlerle takılır? Cep telefonunu en son nerede kullanmış? Arabası nerede? Ve en sonunda aranan adam bulunurdu.

Ama Ronald Niedermann'ın ne erkek ne de kız arkadaşı vardı, ne cezaevine girmişti ne de cep telefonu kullanıyordu.

Aramalar daha çok Ronald Niedermann'ın kullandığını tahmin ettikleri Viktor Göransson'un arabasının izini sürerek yürütülüyordu. Bu araba, arama faaliyetlerinin nereye yoğunlaştırılacağına dair bir ipucu verecekti. Polisler arabayı birkaç gün içinde, büyük ihtimalle Stockholm'deki bir park alanında bulacaklarını ummuşlardı. Bütün ülkede köşe bucak aranmasına rağmen, arabadan hiçbir iz yoktu.

"Eğer yurt dışına kaçtıysa... Nereye kaçmıştır?"

"Alman vatandaşı. Belki Almanya'ya gitmiştir."

"Almanya'da aranıyor, Hamburg'daki eski arkadaşlarıyla da ilişkiye geçmemiş."

Curt Svensson elini kaldırdı.

"Eğer Almanya'ya kaçmayı düşünüyorduysa niçin Stockholm'e gitti? Malmö'ye ya da Öresund Köprüsü'ne gitmesi gerekmiyor muydu ya da feribotların kalktığı bir yere?"

"Marcus Erlander söylediğin yerlere yoğunlaştı, Danimarka polisine Göransson'un arabası hakkında bilgi verildi. Feribotlara binmediğini kesinlikle söyleyebiliriz."

"Stockholm'e geldi. Svavelsjö MK'nin kasası denilen adamı öldürdü. Bundan yüklü bir miktar parayı alarak tüyüğü sonucunu çıkarabiliriz. Peki, bundan sonraki adımı ne olur?"

"İsveç'ten çıkmak," dedi Bublanski. "Baltık ülkelerine giden feribotlardan birine binmiş olabilir. Göransson ile kız arkadaşı 9 Nisan günü öldürülmüşler, bu da feribota ancak ertesi sabah binebileceğini gösterir. Olaydan, yaklaşık 16 saat sonra haberdar olduk ve arabayı o zaman aramaya başladık."

"Eğer sabah feribotlarından birine binseydi, Göransson'un arabasını feribot limanlarından birinin yakınlarında bulurduk," dedi Sonja Modig.

"Göransson'un arabasını bulamamamızın daha basit bir nedeni olamaz mı," dedi Curt Svensson. "Belki Niedermann, Haparanda üzerinden kuzeye doğru gidip Bottenvien'in etrafında büyük bir daire çizerek Finlandiya'ya geçmiştir. Bunun için on altı saat yeterli bir süre."

"Mümkün. Ama o zaman da arabayı Finlandiya'da bir yerlerde terk etmesi gerekirdi, Finlandiyalı meslektaşlarımız da şimdiye kadar bulurlardı."

Uzun bir sessizlikten sonra, Bublanski ayağa kalkıp pencerenin kenarına dikildi.

"Göransson'un arabasının hâlâ bulunamaması, mantığı da, tahminlerimizi de zorluyor. İsveç'te bir yerde saklanamaz mı, yazlık bir kulübe ya da..."

"Yazlık kulübe olacağım sanmıyorum, bu mevsimde bütün kulübeler doludur."

"Yeraltı dünyasını da hesaba katamayız... Bildiğimiz bir kız arkadaşı da yok."

Birçok konuda spekülasyon yaptılar ama ellerinde izleyebilecekleri somut bir ipucu yoktu.

Curt Svensson işten çıktıktan sonra Sonja Modig, Bublanski'nin odasına gidip kapısını çaldı.

"İki dakikan var mı?"

"Sorun ne?"

"Salander."

"İyi."

"Şu Ekström, Faste ve yeni dava konusu midemi bulandırdı."

Björck'ün raporunu sen de, ben de okuduk. Salander 1991 yılında tarumar edilmiş ve Ekström bunu biliyor. Peki, bu adam neyin peşinde?"

Bublanski okuma gözlüğünü çıkarıp gömleğinin cebine koydu.

"Bilmiyorum."

"Hiçbir tahminin yok mu?"

"Ekström, Björck'ün raporunun ve Teleborian'la yazışmalarının tahrif edildiğini iddia ediyor."

"Siktirsin. Eğer bu rapor tahrif edilseydi, sorguladığımızda Björck bize bunu söylerdi."

"Ekström üzerine gizlilik damgası vurulduğu için Björck'ün bu konuda konuşmayı reddettiğini söylüyor. Acele edip onu buraya getirttiğim için de beni suçluyorlar."

"Ben Ekström'den şüpheleniyorum."

"Birçok yerden baskı altında."

"Bu bir özür olamaz."

"Gerçeğin tekeli bizim elimizde değil. Ekström, raporun tahrif edildiğine dair elinde kanıt olduğunu söylüyor. Bu protokol numarasıyla yapılmış bir araştırma yokmuş. Tahrifatın çok ustaca yapıldığını, gerçekte fantezinin iç içe geçirildiğini iddia ediyor."

"Neresi gerçek, neresi fanteziymiş?"

"Genel çerçevesi doğruymuş. Zalachenko, Lisbeth Salander'in babası ve karısını döven piçin tekiymiş. Bildiğimiz şeyler... Kadın hiç polise başvurmadan yıllarca dayak yemiş. Lisbeth Salander benzin bombasıyla babasını öldürmeye teşebbüs ettikten sonra, işin aslını araştırsın diye Björck'e görev verilmiş. Björck'ün Teleborian'la yaptığı bütün yazışmalar tahrif edilmiş. Teleborian psikiyatrik bir muayene yaparak, Salander'in deli olduğuna karar vermiş. Savcı da davayı ortadan kaldırmış. Lisbeth Salander tedavi için St. Stefan'a kapatılmış."

"Eğer bir tahrifat varsa... Kim, niye yapmış?"

Bublanski ellerini iki yana açtı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Anladığım kadarıyla Ekström, Salander'in ruhsal durumunun tekrar incelenmesini isteyecek."

"Ben bunu kabul etmem," dedi Modig.

"Artık bizim elimizde değil. Salander olayından alındık."

"Ve yerimize Hans Faste geçti... Jan, eğer bu alçaklar yeniden Salander'in üstüne yüklenirlerse basına giderim."

"Hayır Sonja, bunu yapmayacaksın. Birinci olarak artık soruşturmayla bizim bir ilğimiz kalmadı. Ayrıca iddialarının hiçbir kanıtı yok. Bir paranoyak gibi görünürsün ve bütün kariyerin sona erer."

"O soruşturma hâlâ elimde," dedi Sonja Modig alçak sesle. "Curt Svensson için bir kopya çıkarmıştım, ama bir türlü vermeye vakit bulamadım."

"Eğer o soruşturmayı basına sızdırırsan sadece meslekten atılmakla kalmaz, suç da

işlemiş olursun."

Sonja Modig susup amirine baktı.

"Sonja, hiçbir şey yapmayacaksın, bana söz ver."

Sonja tereddüt etti.

"Hayır Jan, söz veremem. Bu işte bir bityeniği var."

Bublanski başını salladı.

"Evet, bityeniği var, ama düşmanlarımızın kim olduğunu bile bilmiyoruz."

Sonja Modig başını yana eğdi.

"Bir şey yapmayı düşünüyor musun?"

"Bunu senle tartışamam, bana güven. Cuma akşamındayız, tatilin tadını çıkar. Hadi evine git. Bu konuşma hiç olmadı."

Cumartesi öğleden sonra 13.30'da güvenlik görevlisi Niklas Adamsson, üç hafta sonra sınava gireceği ekonomi kitabından başını kaldırıp temizlik makinesinden çıkan fırça seslerine kulak kabarttı. Bu total kara kafaydı. Her zaman Adamsson'a nazikçe selam verir ama hiç konuşmazdı. Adamsson, birkaç kez ona şaka yapmaya kalkmış ama güldürmeyi başaramamıştı. Bir temizlik spreyi çıkarıp danışmanın masasına sıktığını ve bir bezle kuruladığını gördü. Arkasından paspası alarak temizlik makinesinin erişemediği yerleri paspasladı. Niklas Adamsson tekrar burnunu kitaba gömerek okumaya devam etti.

Temizlikçinin koridorun sonuna, onun olduğu yere gelmesi on dakikayı buldu. Başlarıyla birbirlerini selamladılar. Adamsson ayağa kalktı, Lisbeth Salander'in odasının önünde, oturduğu sandalyenin altının temizlenmesini izledi. Bu temizlikçiyi neredeyse her nöbetinde görüyor ama ismini bir türlü hatırlayamıyordu. Şu kara kafa isimlerinden biriydi işte. Bununla birlikte, bir yandan adam mahkûmun odasını temizlemediğinden - bunu öğleden önce iki kadın temizlikçi yapıyordu- bir yandan da total temizlikçide bir tehlike görmediğinden kimliğini kontrol etme ihtiyacı duymamıştı.

Temizlikçi koridorun temizliğini bitirdikten sonra, Lisbeth Salander'in hemen yanındaki bir odanın kapısını açtı. Göz ucuyla ona bakan Adamsson'u endişelendirecek bir şey yoktu. Bu oda temizlik odasıydı ve adam oraya her gün giriyordu. Temizlikçi, makinenin kovasını boşalttı, fırçaları temizledi ve odaya soktu.

İdris Ghidi koridorun sonunda güvenlik görevlisi olduğunu biliyordu. 25 yaşlarında sarışın bir adamdı bu. Haftada iki ya da üç gün aynı yerde oturuyor ve ulusal ekonomi kitabı okuyordu. Ghidi onun güvenlik şirketinde yarım gün çalışıp aynı zamanda okuduğu sonucunu çıkarttı. Bir tuğla etrafıyla ne kadar ilgileniyorsa o da o kadar ilgileniyordu.

Ghidi bir ara Lisbeth Salander'in odasına girmek isterse adamın ne yapacağını düşündü.

Mikael Blomkvist'in gerçekte neyin peşinde olduğunu da merak ediyordu. Başını iki yana salladı. Blomkvist'in 11 C'de yatan Lisbeth Salander'le bir ilişkisinin olduğunu gazetelerden okumuştı. İlk karşılaşmalarında ona gizlice bir şey vermesini isteyeceğini bekliyordu. Bunu kesinlikle reddederdi, çünkü Salander'in odasına girmesine izin verilmiyordu, üstelik Salander'i hiç görmemişti. Beklentilerinin aksine Mikael Blomkvist ondan böyle bir şey istememişti.

Yapacağı işte yasa dışı bir taraf göremiyordu. Kapı aralığından koridora baktı, Adamsson sandalyeye oturmuş kitabını okuyordu. İdris Ghidi etrafta kimsenin olmamasından memnundu. Temizlik odası koridorun sonunda olduğundan genellikle kimse uğramazdı. Temizlik önlüğünün cebinden bir Ericsson Z600 cep telefonu çıkarttı. Ghidi bu telefonun reklamlarını görmüştü. 3.500 kron değerindeki telefon, bir cep telefonunda bulunabilecek bütün inceliklere sahipti.

Telefonun ekranına baktı, açıldı ama sinyale ve titreşime kapalıydı. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek Lisbeth Salander'in odasına açılan havalandırma deliğinin yuvarlak kapağını bir tornavidayla yerinden söktü. Cep telefonunu Mikael Blomkvist'in istediği gibi havalandırma deliğinin içine koydu.

Bütün bunlar yalnızca 30 saniye sürmüştü. Ertesi gün yalnızca 10 saniyesini alırdı. Bu defa cep telefonunu alıp bataryasını değiştirecek ve tekrar bırakacaktı. Eski bataryayı eve götürecekti, yeniden şarj edecekti.

İdris Ghidi'nin görevi bundan ibaretti.

Ama bunun Salander'e ne faydası olacağı bir türlü anlayamıyordu. Onun tarafında, havalandırma deliğinin üzerinde sağlam parmaklıklar vardı. Bir merdiveni ve yıldız tornavidası olsa bile, ne yaparsa yapsın bu cep telefonuna ulaşamazdı. Bunları Mikael'e de anlattığında, "Biliyorum," demişti Mikael. "Zaten o telefona hiç dokunmayacak."

İdris Ghidi, Mikael Blomkvist durmasını söyleyene kadar bu işi yapacaktı.

İş karşılığı haftada elden 1.000 kron alacak, üstüne üstlük iş bittiğinde de telefon onun olacaktı.

Bir kez daha başını salladı, Mikael Blomkvist'in sıkı bir şeyin peşinde olduğu belliydi ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Temizlik odasının havalandırma deliğine açık ama sessiz ve titreşimi kapalı bir cep telefonu yerleştirmenin hikmetini anlamak onun entelektüel düzeyini aşıyordu. Eğer Mikael Blomkvist, Lisbeth Salander'le iletişim kurmak istiyorsa, temizlikçi kadınlardan birine rüşvet vererek telefonu ona vermelerini sağlardı. Kısacası Ghidi, Mikael'in davranışında mantıklı bir şey göremiyordu.

Hoş Mikael haftada 1.000 kronu ödediği sürece ne yaptığı onu ilgilendirmiyordu. Bu konuda soru sormak aklından bile geçmemişti.

Dr. Anders Jonasson kırk yaşlarındaki bir adamın evinin önündeki korkuluklara dayandığını gördüğünde adımlarını yavaşlattı. Adamın yüzü tanıdıktı ve adamın selamlama tarzından kendisini tanıdığı sonucunu çıkarttı.

"Doktor Jonasson?"

"Evet."

"Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama iş yerinizde ziyaret etmek istemedim. Biraz konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında ve siz kimsiniz?"

"Adım Mikael Blomkvist, gazeteciyim. *Millennium* dergisinde çalışıyorum. Lisbeth Salander hakkında konuşmak istiyorum."

"Tabii ya, sizi şimdi tamdım. Lisbeth'i bulup acili arayan sizdiniz... Kurşun yarasının üzerine gümüş selobantı siz mi yapıştırdınız?"

"Evet."

"Çok akıllıca bir davramış. Ama maalesef hastalarım hakkında konuşamam. Siz de başkaları gibi Sahlgrenska Hastanesi'nin basın sözcüsüne başvurabilirsiniz."

"Beni yanlış anladınız, bilgi istemiyorum, özel bir nedenle buradayım. Bana tek bir söz etmeniz ya da bilgi vermeniz gerekmiyor. Aksine ben sizi bilgilendirmek istiyorum."

Anders Jonasson kaşlarını kaldırdı.

"Lütfen," diye üsteledi Blomkvist. "Cerrahların evinin önünde bekleyip onları taciz etmek gibi bir huyum yok. Ama sizinle konuşmak istediğim şey çok ciddi. Sokağın aşağısında bir kafe var, size bir kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Lisbeth Salander'in geleceği ve iyiliği hakkında. Ben onun arkadaşıyım."

Anders Jonasson uzun süre tereddüt etti, eğer Mikael Blomkvist değil de başka biri olsaydı -tanımadığı bir adam bu şekilde karşısına çıksaydı- kesinlikle reddederdi. Ama Blomkvist tanınmış biriydi, dolayısıyla bir kötülük beklenemezdi.

"Hiçbir koşul altında röportaj vermem ve hastam hakkında konuşmam."

"Tamam," dedi Mikael.

Anders Jonasson, Mikael Blomkvist'le birlikte kafeye gitmeyi kabul etmişti.

Kahvelerini aldıktan sonra, "Sorun ne?" dedi tarafsız bir ifadeyle. "Dinlerim ama hiçbir yorum yapmam."

"Konuştuklarımızı basına aktaracağımdan korkuyorsanız, böyle bir şeyin olmayacağını baştan söyleyeyim. Bana sorulursa, biz hiç buluşmadık."

"İyi."

"Sizden bir şey yapmanızı rica edeceğim. Ama bunun ne olduğunu söylemeden önce, böyle bir talebi ahlaki olarak niçin kabullenmeniz gerektiğini açıklamak istiyorum."

"Bu konuşmadan hiç hoşlanmadım."

"Yalnızca dinleyin. Lisbeth Salander'in doktoru olarak, fiziksel ve ruhsal sağlığından sorumlusunuz. Benim de arkadaş olarak sorumluluklarım var. Doktor değilim, beynini deşip mermi çıkaramam, ama başka yeteneklerim var, onun iyiliği için bir şeyler yapabilirim."

"Ee?"

"Gazeteciyim, onu bu hâle getiren gerçekleri ortaya çıkarabilirim."

"İyi, yapın o zaman!"

"Sorunun ne olduğunu size sözcüğü sözcüğüne anlatacağım, kararı siz vereceksiniz."

"Öyle mi?"

"Biliyorsunuz Annika Giannini Lisbeth'in avukatı, onunla karşılaştınız."

Anders Jonasson başını salladı.

"Annika, benim kız kardeşim. Lisbeth'i savunması için onu ben tuttum."

"Güzel."

"Nüfus kayıtlarına bakarak kız kardeşim olduğunu görebilirsiniz. Şimdi sizden isteyeceğim şeyi ondan isteyemem. Lisbeth hakkında benimle konuşmuyor, onun da susma yükümlülüğü var ve bütünüyle başka kurallara bağlı."

"Hımm."

"Sanırım Lisbeth hakkında gazetelerde yazılanları okumuşsunuzdur."

"Okudum."

"Gazeteler onu psikopat, lezbiyen bir seri katilmiş gibi resmediyorlar. Hepsi yalan. Lisbeth Salander psikopat değil, senin benim kadar akıllı, cinsel eğilimleri de hiç kimseyi ilgilendirmez."

"Eğer doğru biliyorsam bu konuda birtakım değişiklikler oldu. Lisbeth Salander'in işlediği söylenen cinayetler için şimdi bir Alman'ı arıyorlar."

"Doğrusu da bu. Ronald Niedermann vicdansız bir katil, Lisbeth'in güçlü düşmanları var, bunların bir kısmı SÄPO'dan."

Anders Jonasson'un yüzü şüpheli bir ifadeyle buruştu.

"Lisbeth Salander, SÄPO'nun ne pahasına olursa olsun korumaya çalıştığı sırlarından birine ayağı takıldığı için, daha 12 yaşındayken Uppsala'daki çocuk psikiyatrisi kliniğine kapatıldı. Hastanede öldürülen babası Alexander Zalachenko iltica etmiş bir Rus ajanı. Soğuk savaşın kutsal emaneti. Ayrıca Lisbeth'in annesini yıllar boyunca dövmüş, Lisbeth de benzin bombasıyla babasını öldürmeye çalışmış. Bunun üzerine onu çocuk kliniğine

kapatmışlar."

"İyi de bunda ne var? Eğer babasını öldürmeye teşebbüs ettiyse, elbette psikiyatrik bakım görmesi gerekir."

"O kadar basit değil. Bu işin arkası çok karanlık. Yakında yayınlayacağım öyküye göre SÄPO, neler döndüğünü çok iyi biliyordu ve önemli bir bilgi kaynağı gibi gördüğünden Zalachenko'yu korumaya çalıştı. Lisbeth Salander'i ayakaltından kaldırmak için sahte teşhis koydurdular."

Anders Jonasson öylesine şaşkın bir ifadeyle bakıyordu ki Mikael gülümsemekten kendini alamadı.

"Anlattığım her şeyi belgeleyebilirim. Lisbeth Salander'in mahkemesinden hemen önce bir sürü belge yayınlayacağım, ortalık cehenneme dönecek."

"Peki."

"SÄPO'nun ayak işlerini yapan iki doktorun, Salander'i nasıl diri diri deliler evine gömmeye çalıştıklarını açıklayacak, acımadan ipliklerini pazara çıkaracağım. Doktorlardan biri saygı duyulan tanınmış biri. Dediğim gibi elimde yeterince belge var."

"Eğer bu işe doktorlar bulaştıysa, mesleğimiz için utanç verici bir şey."

"Hayır, bu kolektif bir suç değil, Yalnızca bu işe bulaşanların utanması gerekiyor. Aynı şey SÄPO için de söz konusu. Sanırım içlerinde iyi insanlar da vardır. Benim bahsettiğim gizli bir grup. Bu grup Lisbeth 18 yaşına bastıktan sonra onu tekrar akıl hastanesine kapatmaya çalıştı, ama bu defa başaramadı. Lisbeth'e bir vasi atandı. Açılacak mahkemede tekrar faaliyete geçecekler ve kızın üzerine mümkün olduğu kadar bok atmaya çalışacaklar. Ben, daha doğrusu kız kardeşim, Lisbeth'in beraat etmesi için elinden geleni yapacak. Hakkındaki gayrimümeyyiz kararını da kaldırtacak."

"Tamam."

"Ama onun cephaneliğe ihtiyacı var. İçinde bulunduğumuz durumda oyunun kuralları bunu gerektiriyor. Ayrıca birtakım polislerin, bu savaşta Lisbeth'in yanında yer aldıklarını da söylemeliyim. Ama soruşturma savası karşı cepheye duruyor."

"Bak sen."

"Lisbeth'in mahkeme öncesi yardıma ihtiyacı var."

"İyi de, ben avukat değilim."

"Biliyorum, doktorsunuz ve Lisbeth'le ilişkiye geçme imkânınız var."

Anders Jonasson gözlerini kıstı.

"Sizden isteyeceğim şey yasal açıdan meşru değil, hatta büyük ihtimalle ceza gerektirecek bir davranış."

"Ee?"

"Ama ahlaki açıdan meşru, onu koruması gereken insanlar, Lisbeth Salander'ın haklarını bile isteye çiğnediler."

Doktor Jonasson dikkat kesildi.

"Bir sürü örnek verebilirim. Bildiğiniz gibi Lisbeth Salander'e ziyaretçi yasağı konuldu, gazete okuyamıyor, dış dünyayla iletişim kuramıyor. Ayrıca savcı, avukatına basınla konuşma yasağı koydu. Annika kahramanca kuralların içinde kalırken, savcı Lisbeth Salander hakkında gazetecilere bir sürü bilgi sızdırıyor. Onlar da Lisbeth'e her türlü çamuru atmaktan çekinmiyorlar."

"Çok yazık."

"Örneğin şu haber." Mikael, bir hafta öncesinin akşam gazetesini havaya kaldırdı. "Soruşturma grubundan bir kaynak Lisbeth Salander'ın akli dengesinin yerinde olmadığını iddia ediyor ve gazete de onun psikolojik durumu üzerine bir sürü spekülasyon yapıyor."

"Bu haberi okudum, saçmalık."

"Sizce Salander deli mi?"

"Bu konuda bir şey diyemem, bununla birlikte psikolojik durumu hakkında hiçbir araştırma yapılmadı. Yani bu haber uydurma."

"Öyle, ama ben bu yalan haberlerin arkasında Ekström hesabına çalışan Hans Faste adında bir polisin olduğunu ispat edebilirim. Yani bu haberleri Ekström yayıyor."

"Öyle mi?"

"Ekström mahkemenin kapalı kapılar ardında sürdürülmesi için çabalıyor, yani Lisbeth Salander'e yöneltilen suçlamaların kanıtı diye sunulan şeyleri dışarıdan hiç kimse değerlendiremeyecek. Daha da kötüsü... Savcı, onu izole etti, yani Lisbeth kendini savunmak için gerekli araştırmayı yapamayacak."

"Eğer doğru biliyorsam, bunu onun adına avukatı yapacaktır."

"Lisbeth belki sizin de anladığınız gibi çok özel bir insan. Kız kardeşime açıklayamayacağım birtakım sırları var. Mahkemede bunları kullanıp kullanmayacağı ona kalmış."

"Ee?"

"Kendini savunabilmek için Lisbeth'in buna ihtiyacı var."

Mikael Blomkvist masanın üzerine Lisbeth Salander'in el bilgisayarıyla şarj aletini koydu.

"Lisbeth Salander'in cephaneliğindeki en önemli silahı bu. Buna ihtiyacı var."

Anders Jonasson şüpheli bir ifadeyle el bilgisayarına baktı.

"Bunu niçin onun avukatına vermiyorsunuz?"

"Çünkü kanıtlara nasıl ulaşılacağını bir tek Lisbeth Salander biliyor."

Anders Jonasson bilgisayara dokunmadan uzun süre baktı.

"Size şu Doktor Teleborian'ın kim olduğunu anlatmak istiyorum," dedi Mikael ve önemli belgeleri koyduğu dosyayı çıkarttı.

Alçak sesle iki saat kadar konuştular.

Cumartesi akşamı saat sekizde, Milton Security'den çıkan Dragan Armansky, yürüyerek St. Paulsgatan'daki sinagoga gitti. Sinagogun kapısını haham açtı.

"Burada bir tanıdığım la görüşecektim," dedi Armansky.

"Bir kat yukarıda, size yolu göstereyim."

Armansky, hahamın verdiği kippayı alıp biraz tereddüt ettikten sonra başına taktı. Müslüman bir ailede yetişmişti, günlük rutinlerinde ne sinagogu ziyaret etmek ne de başlarına kippa takmak vardı. Rahatsız olmuştu.

Jan Bublanski'nin başında da kippa vardı.

"Merhaba Dragan, bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Haham rahatça konuşabileceğimiz bir oda verdi bize."

Armansky, Bublanski'nin karşısına oturdu.

"Sanırım bu gizlilik için bir nedenin vardır."

"Uzatmayacağım, senin Lisbeth Salander'in arkadaşı olduğunu biliyorum."

Armansky başını salladı.

"Lisbeth Salander'e yardım etmek için Blomkvist'le birlikte neler çevirdiğinizi öğrenmek istiyorum."

"Niçin bir şeyler çevirdiğimizi düşünüyorsun ki?"

"Çünkü Savcı Richard Ekström, Milton Security'nin Salander araştırmasının ne aşamada olduğunu defalarca sordu. Bunları iş olsun diye sormuyor. Basına, başına iş açacak malzeme sızdırmanızdan endişeleniyor."

"Hımm."

"Ekström bu kadar endişeli olduğuna göre, ya bir şeyler seziyor ya da biliyor. En azından ben onun, bir şeylerin döndüğünden endişelenen biriyle konuştuğunu düşünüyorum."

"Biri?"

"Dragan, saklambaç oynamayı bırak. Salander'in 1991 yılında hukuki bir haksızlığa kurban gittiğini biliyorsun. Mahkeme başladığında yine buna benzer bir şeyin olacağından korkuyorum."

"Demokrasiyle yönetilen bir ülkenin polisinin, eğer elinde böyle bir bilgi varsa önlem alman gerekir."

Bublanski iç çekti.

"Elbette bir şey yapacağım ama nasıl?"

"Ne söylemek istiyorsun, anlat."

"Blomkvist'le birlikte neler çevirdiğinizi öğrenmek istiyorum, Sanırım kollarınızı kavuşturup oturmuyorsunuzdur."

"Bu iş biraz karışık, sana nasıl güvenebilirim."

"Mikael Blomkvist'in ele geçirdiği 1991 yılında hazırlanmış bir rapor var... "

"Biliyorum."

"Artık o rapor elimde değil."

"Benim de. Blomkvist ve kız kardeşinin elindeki raporlar kayboldu."

"Kayıp mı?"

"Blomkvist'in elindeki örneği evinden çaldılar, Annika Giannini'nin elindeki kopya da Göteborg'da uğradığı bir saldırıda alındı ve bütün bunlar Zalachenko'nun öldürüldüğü gün oldu."

Bublanski'nin dili tutulmuştu.

"Niçin bizim haberimiz olmadı?"

"Mikael Blomkvist'in ifade ettiği gibi: Sonsuz bir zamanın içinde, bir şeyleri yayınlamak için doğru tek bir an vardır."

"Ama siz... Yayınlamayı mı düşünüyor?"

Armansky kısaca başını salladı.

"Göteborg'da bir saldırı ve Stockholm'de bir hırsızlık, hem de aynı gün. Demek ki düşmanlarımız iyi organize olmuşlar," dedi Bublanski.

"Ayrıca Giannini'nin telefonunun dinlendiğini de söyleyeyim."

"Birileri durmadan suç işliyor."

"Sorun bu birilerinin kim olduğu," dedi Armansky.

"Bence de. Björck'ün raporunun hasıraltı edilmesi en çok SÄPO'nun işine gelir. Ama Dragan... İsveç İstihbarat Teşkilatı'ndan söz ediyoruz. Yani bir devlet kurumundan. Bu işin arkasında SÄPO'nun olduğuna inanmak istemiyorum. Üstelik SÄPO'nun böyle bir yeteneğinin olduğunu da sanmıyorum."

"Biliyorum. Bunu sindirmek benim için de zor ama birinin Sahlgrenska Hastanesi'ne girip Zalachenko'nun kafasına kurşun sıktığı ortada."

Bublanski susarken, Armansky tabuta son çiviye de çaktı.

"Ve Gunnar Björck'ün birdenbire intihar ettiği de."

"Yani bunun bir cinayet olduğunu düşünüyorsunuz. Göteborg Cinayet Masası komiserlerinden Marcus Erlander'i tanıyorum, ona göre bütün belirtiler, hasta bir adamın bunalıma girip kendini astığı yönündeymiş. Björck olayını biz de inceledik. Her şey intihar olduğunu gösteriyor."

"Evert Gullberg 78 yaşındaydı," dedi Armansky. "Kanserdi ve ölmek üzereydi. Cinayetten aylar önce bir klinikte depresyon tedavisi görmüş. Operasyon bölümü şefimiz Fråklund'dan Gullberg hakkındaki resmî belgelerin hepsini incelemesini istedim."

"Ee?"

"1940 yılında Karlskrona'da askerliğini yapmış, hukuk okumuş ve vergi hukuku danışmanlığı yapmak için özel bir şirket kurmuş. Stockholm'de 30 yıldır faaliyetteymiş, düşük bütçeli özel müşterilere hizmet veren bir şirket... Bu özel müşterilerin kim oldukları bilinmiyor. 1991 yılında emekli olmuş, 1994'te doğum yeri Laholm'e taşınmış... Dikkat çeken bir şey yok."

"Ama?"

"Şaşırtıcı birkaç ayrıntı var. Fråklund, Gullberg'le ilgili hiçbir referans bulamadı. Hiçbir basın organında adı geçmiyor, müşterilerinin kim olduğu bilinmiyor. Sanki sektörde hiç yokmuş gibi bir şey."

"Ne demek istiyorsun?"

"SÄPO'nun adamı olduğu ortada. Zalachenko, İsveç'e sığınmış bir Rus ajanıydı. Onunla SÄPO'nun dışında kim ilgilenebilir? Sonra, 1991 yılında Salander'in akıl hastanesine kapatılmasını başka kim organize edebilir? On beş yıl sonra yapılan hırsızlığı, saldırıyı, telefon dinlemelerini saymıyorum... Ama yine de ben bütün bunların arkasında SÄPO'nun olduğunu düşünmüyorum. Mikael Blomkvist onlara Zalachenko kulübü diyor... SÄPO'nun koridorlarında gizlenen, soğuk savaş yıllarından kalma, karanlık, savaş çığırtkanı bir grup."

"Peki, biz ne yapabiliriz?" dedi Bublanski.

12. BÖLÜM

15 MAYIS, PAZAR -16 MAYIS, PAZARTESİ

SÄPO'nun Anayasa Koruma Dairesi'nin (AKD) şefi Torsten Edklinth, kulak memesiyle oynayarak Milton Security'nin CEO'suna bakıyordu. Dragan Armansky onu aramış, ısrarla pazar akşamı Lidingö'deki evine yemeğe davet etmişti. Armansky'nin karısı Ritva'nın yaptığı harika güveç yenildikten ve nezaketin gerektirdiği konuşmalar yapıldıktan sonra, Ritva televizyonun karşısında bir koltuğa oturarak onları yalnız bırakmıştı. Edklinth, Armansky'nin neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Armansky, Lisbeth Salander'in öyküsünü anlatmaya başlamıştı.

Edklinth elindeki kırmızı şarap bardağını çevirip duruyordu.

Armansky ile Edklinth on iki yıldır tanışıyorlardı. Tanışmalarına vesile olan olay sol partinin kadın milletvekillerinden birinin anonim tehditler almasıydı. Milletvekili durumu parlamentodaki grup liderine bildirmiş, o da parlamentonun güvenlik bölümüne iletmışti. Tehdit mektupları son derece kabaydı. Mektupları yazan her kimse, milletvekilini tanıyor gibiydi. Olay sonunda SÄPO'ya havale edilmişti.

SÄPO'nun Özel Koruma Dairesi'nin bütçesi o zamanlar çok düşüktü, kaynakları kısıtlıydı. Bölüm, kralı, başbakanı, bakanları ve gerek duyulduğunda da parti liderlerini koruyordu. İhtiyaç kaynakları aştığından, İsveçli politikacıların çoğu ciddi bir korumadan yoksun kalıyorlardı. Milletvekilleri Yalnızca resmî bir görev üstlenmişlerse korunuyorlar, görev bittikten sonra kendi kaderlerine terk ediliyorlardı. Eğer bir manyak onları izleyip bir şey yapmak isterse rahatlıkla yapabilirdi. Söz konusu milletvekilinin, SÄPO'nun kendisini koruyabileceğine olan inancı kısa zamanda sarsılmıştı.

Nacka'da oturuyordu. Bir akşam evine geldiğinde evin arka kapısından birinin girdiğini, oturma odasının duvarlarına cinsel içerikli, aşağılayıcı yazılar yazdığını görmüştü. Üstelik adamın yatak odasında mastürbasyon yaptığını gösteren izler de vardı. Söz konusu kadın milletvekili bu olay üzerine Milton Security'yi aramış ve özel koruma istemişti. Bu kararından da SÄPO'yu haberdar etmemişti. Bu nedenle ertesi sabah bir okul ziyareti sırasında resmî ve özel goriller arasında bir münakaşa yaşanmıştı.

O zamanlar Torsten Edklinth, Özel Koruma Dairesi'nin müdür yardımcısıydı. Resmî gorillerin yapacağı bir işi, özel gorillerin yapmasından içgüdüsel olarak hoşlanmıyordu. Bununla birlikte kadın milletvekilini şikâyetlerinde haklı buluyordu. Devletin görevini hakkıyla yapmadığının, kadının yatağında otuz bir çekilmesinden daha iyi bir kanıtı

olamazdı. Ateşe körükle gitmek yerine Milton Security'nin CEO'su Armansky'yi aramış ve bir öğlen yemeğinde buluşmuşlardı. Durumu, SÄPO'nun sandığından daha vahim gördüğünden yapmıştı bunu. Kadının sıkı bir korumaya ihtiyacı olduğu ortadaydı. Ayrıca Edklinth, Armansky'nin adamlarının Yalnızca yetenekli değil, gerekli teknik donanımlara sahip olduğunu da biliyordu. Bütün sorumluluk Armansky'nin adamlarına verilerek çözülmüştü sorun. Soruşturmayı SÄPO yürütecek, Milton Security'nin ücretini de SÄPO ödeyecekti.

Bu iki adam birbirlerinden hoşlanmış, ilerisi için de iş birliği yapmaya karar vermişlerdi. Geçen yıllarda birkaç defa bunu hayata geçirmişlerdi. Dragan Armansky'nin mesleki yeteneklerine büyük saygısı vardı Edklinth'in. Bu yüzden Armansky, özel bir görüşme için akşam yemeğine davet ettiğinde çok fazla direnmemişti.

Ama Armansky'nin, kucağına pimi çekilmiş bir bomba koyacağını tahmin etmiyordu.

"Eğer seni doğru anladıysam, SÄPO'nun ciddi bir suç işlediğini söylüyorsun."

"Hayır," dedi Armansky, "beni yanlış anladın. SÄPO'nun içinden birilerinin suç işlediğini söylüyorum. Bu faaliyetlerin SÄPO'nun başındakiler ya da hükümet tarafından desteklendiğine dair en küçük bir şüphe duymadım."

Edklinth, Christer Malm'in çektiği fotoğraflara dikkatle baktı, fotoğrafların birinde bir adam KAB plakalı bir arabaya biniyordu.

"Dragan... Bu bir şaka değil, değil mi?"

"Keşke şaka olsaydı."

Edklinth bir süre düşündü.

"Peki, Tanrı aşkına ne yapmamı bekliyorsun?"

Ertesi sabah Torsten Edklinth gözlüğünü itinayla temizlerken düşüncelere dalmışta. Kır saçlı, koca kulaklı, sert ifadeli bir adamdı. Ama şimdi yüzündeki o sert ifade yerini endişeye bırakmıştı. Emniyet Genel Müdürlüğü'ndeki makamındaydı. Gecenin büyük bir bölümünü Armansky'nin anlattıklarını düşünerek geçirmişti.

Bunlar pek hoş düşünceler değildi. SÄPO bir yandan bütün partilerin (neredeyse hepsinin) gözünde İsveç'in değer biçilmez kurumlarından biriyken, diğer yandan yine aynı partiler bu kuruma şüpheyile yaklaşır ve hakkında hayalî komplo teorileri üretirlerdi. Kurum, tartışmasız, çok sayıda skandalın altına imza atmıştı, özellikle 1970'li yıllarda radikal sol gruplara karşı... Birtakım anayasal suçlar kesinlikle işlenmişti. Ama kuruma çok sert eleştiriler yönelten beş resmî araştırmadan sonra yeni bir kuşak yetişmişti. Bunlar emniyet teşkilatının mali, asayiş ve dolandırıcılık şubelerinden gelen, politik fantezilerinin değil, gerçek suçların peşinde koşarak tecrübe kazanmış elemanlardı.

SÄPO modernize edilmişti, bu işte AKD öncü bir rol üstlenmişti. Görevleri, ülkenin

güvenliğine yöneltilmiş tehditleri açığa çıkarmak ve ülkeyi tehditlere karşı korumaktı. Bu tehditler şöyle tanımlanıyordu: *Anayasal düzeni şiddet, tehdit ve zorla değiştirmeye, siyasi karar organları ya da makamları belirli bir doğrultuda karar almaya zorlamak ya da bir vatandaşın anayasayla belirlenmiş temel özgürlük ve haklarını kısıtlamaya yönelik faaliyetler.*

Yani AKD'nin görevi, İsveç demokrasisini gerçek ya da olası tehlikelere karşı korumaktı. Bu tehditlerin başında anarşistler ve Naziler geliyordu. Çünkü anarşistler, sivil itaatsizlik adı altında, örneğin deri mağazalarını yakıyorlardı, Naziler zaten Nazi olduklarından demokrasi için bir tehdittiler.

Torsten Edklinth, hukuk eğitimi almış, işe savcı olarak başlamış, daha sonra da SÄPO'da 21 yıl çalışmıştı. Önce Özel Koruma Dairesi'nin yöneticisi olarak aktif bir görev yapmış, daha sonra AKD'nin analiz bölümünde bir süre çalışmış ve büro yöneticiliğine yükselmişti. Başka bir deyişle, İsveç demokrasisini savunmayı üstlenen bir kurumun, polisiye bölümünün en yüksek şefi olmuştu. Torsten Edklinth kendini demokrat olarak tanımlıyordu, onun gözünde bunun tanımı açıktı. Parlamantonun belirlediği anayasanın işlemlerini gözetmek demekti.

İsveç demokrasisi İÖY harfleriyle ifade edilen tek bir yasa üzerine inşa edilmiş gibiydi. İfade Özgürlüğü Yasası. İÖY düşünme, inanç ve ifade özgürlüğünü garanti altına alıyordu. Bu, bütün İsveç vatandaşları gibi, taş kafa Nazilerden, etrafı yakıp yıkan anarşistlere kadar herkesi kapsıyordu.

Diğer yasalar, örneğin Kuvvetler Ayrılığı Yasası gibi, yalnızca İÖY'nin süsleriydiler. Yani İÖY, demokrasinin üzerine inşa edildiği ve çiğnenmesi hâlinde yıkıldığı temel yasaydı. Bu nedenle Edklinth temel görevinin İsveç vatandaşlarının düşünme, ifade ve inanç özgürlüğünü korumak olduğunu düşünüyordu. Düşünülen, ifade edilen ve inanılan şeylerin onun kişisel fikir ve inançlarıyla çatışmasının hiçbir önemi yoktu.

Ama bu özgürlük, ifade özgürlüğü fanatikleri ve ırkçıların kültür politikalarında ifade ettikleri gibi sınırsız da değildi. Her demokrasinin sınırı vardı. İÖY'nin sınırları basın yasasıyla çizilmişti. Bu yasa demokrasiye karşı dört tehdidi gösteriyordu: İcra edenler ne kadar sanatsal bir faaliyetmiş gibi resmederse resmetsin çocuk pornografisi ve cinsel şiddeti teşvik eden ifadeler, birilerini suça teşvik ve sevk etmek, bir bireye iftira atarak onurunu çiğnemek ve bir halk grubuna karşı nefreti körüklemek yasaktı.

Parlamento tarafından belirlenen Basın Özgürlüğü Yasası (BÖY) toplumun ve demokrasinin kabul edebileceği sınırlarla kuşatılmıştı. Başka bir deyimle çerçevesi medeni bir toplum tarafından çizilmiş bir sözleşmeydi. Yasanın temeli, hiç kimsenin bir diğerini ötekileştiremeyeceği ve aşağılayamayacağıydı.

İÖY ve BÖY, makamları yasaların korunması için tedbirler almaya mecbur ediyordu. İsveç'te bu koruma görevi iki kuruma verilmişti. Bunlardan biri başsavcılık makamıydı. Başsavcılık makamı BÖY'ye karşı işlenen suçları ele alırdı.

Torsten Edklinth bu kurumdan pek memnun değildi. Ona göre başsavcılık makamı İsveç anayasasına karşı işlenen suçlar konusunda çok yumuşak başlı davranıyor, ancak

çok olağanüstü durumlarda dava açıyorlardı. Savcılık, demokrasinin prensiplerinin çok önemli olduğunu, sınırlanmaları için ancak olağanüstü hâllerde dava açılabileceğini savunuyordu. Bu tutum son yıllarda sorgulanmaya, özellikle de İsveç'in Helsinki Komitesi Genel Sekreteri Robert Hårdh'un hazırlattığı rapordan sonra çok eleştiri almaya başlamıştı. Bu rapora göre, bir halk grubuna karşı nefreti körükleyenlerin herhangi bir ceza alması neredeyse imkânsızdı.

Diğer kurum SÄPO'nun Anayasa Koruma Dairesi'ydi. Kurumun müdürü Torsten Edklinth işini son derece ciddiye alıyordu. Ona göre İsveç Emniyet Teşkilatı'nda üstlenilebilecek en önemli görev buydu, bu makamı başka hiçbir makamla değişmezdi. Bütün İsveç'te, görevi siyasi polislik olarak tanımlanıp yasal yetkilerle donatılmış tek insan oydu. Bu görev büyük bir bilgelik ve sağlam bir adalet duygusunu gerektiriyordu. Birçok ülkede yaşanan tecrübeler, siyasi polislerin demokrasi için gerçek bir tehdide dönüştüğünü göstermişti.

Basın ve kamuoyu, AKD'nin temel görevinin, Nazileri ve fanatik militanları kontrol altında tutmak olduğuna inanıyordu. Bu kesinlikle doğrudu, anayasanın korunması açısından bunların kontrol altında tutulması gerekiyordu, ama dairenin görevleri bunlarla sınırlı değildi. Örneğin kral ya da genelkurmay başkanı çıldırır da parlamentarizmin artık miladını doldurduğunu, parlamentonun feshedilerek yerine diktatörlüğün geçirilmesi gerektiğini söylerlerse, hemen AKD'nin hedefi olurlardı. Eğer bir grup polis kendilerini yasaların üzerinde görüp bireylerin yasayla garanti altına alınmış haklarını çiğnerlerse AKD hemen harekete geçerdi. Bu gibi ciddi durumlarda hemen bir araştırma yapılır ve başsavcılık makamı göreve davet edilirdi.

Dairenin sorunu Yalnızca inceleme ve analiz yapmak ama fiili bir müdahalede bulunamamaktı. Örneğin bir Nazi grubu tutuklanacaksa bunu ancak emniyet güçleri veya SÄPO'da başka bölümler yapabilirdi.

Torsten Edklinth'in gözünde bu tatmin edici değildi. Neredeyse bütün demokratik ülkelerde, makamların demokrasiye karşı işlediği suçları ele alan bağımsız bir anayasa mahkemesi ya da buna benzer bir kurum vardı. İsveç'te bu görev başsavcılık makamı ya da kamu denetçisine verilmişti. Eğer İsveç'te bir anayasa mahkemesi olsaydı, Lisbeth Salander'in avukatı müvekkilinin anayasal hakları çiğnendiği için İsveç devletini dava edebilirdi. Anayasa mahkemesi de bu konudaki bütün belgeleri ister, başbakan da dâhil olmak üzere suç işleyen herkesi sorgulayıp mahkûm edebilirdi. Ama şimdi avukat Yalnızca kamu denetçisine başvurabilirdi. Kamu denetçisinin de SÄPO'nun binasına girip dosyaları inceleme yetkisi yoktu.

Torsten Edklinth, anayasa mahkemesinin kurulması için faaliyet gösterenlerin yıllarca sözcülüğünü üstlenmişti. Eğer bir anayasa mahkemesi olsaydı Dragan Armansky'den aldığı bilgilerle polise suç duyurusunda bulunur ve bütün belgeler anayasa mahkemesinin elinde toplanırdı. Arkasından da gerekli olan hukuki süreç başlardı.

Ama şimdi, Torsten Edklinth'in soruşturma açmak için hiçbir hukuki yetkisi yoktu.

İç çekip, üst dudağının altına bir tutam tütün yerleştirdi.

Eğer Dragan Armansky'nin verdiği bilgiler doğruysa, SÄPO'nun yönetici kadrosundan birileri İsveçli bir kadına karşı işlenen ağır bir suça göz yummuşlar, arkasından da sahte rapor düzenleterek onu akıl hastanesine kapatmışlar, üstelik eski bir Rus ajanının silah taşıma yasasını çiğnemesine, uyuşturucu ve kadın ticareti işine girmesine yeşil ışık yakmışlardı. Torsten Edklinth, dudaklarını büzdü. Bütün bu süreçte yasaların kaç defa çiğnendiğini hesaplamak bile istemiyordu. Mikael Blomkvist'in evine girilmiş, Lisbeth Salander'in avukatına saldırılmış ve belki de -Edklinth buna bir türlü inanmak istemiyordu- Alexander Zalachenko öldürtülmüştü.

Bütün bunlar, Torsten Edklinth'in içine kaşık daldırmak için en küçük bir istek bile duymadığı tuhaf bir çorbaydı. Ama ne var ki daha Dragan Armansky onu akşam yemeğine çağırır çağırmaz bu işe bulaşmıştı.

Bu durumun altından nasıl kalkacaktı? Biçimsel açıdan sorunun cevabı basitti. Eğer Armansky'nin anlattıkları doğruysa -Lisbeth Salander'in yasalarla belirlenmiş hakları ve özgürlüğü elinden alındıysa- sorumlulara karşı yasal işlemin başlatılması gerekiyordu. Anayasal açıdan bakıldığında, SÄPO'nun içine, politik karar organlarını ya da makamları kendi görüşleri doğrultusunda yönlendirmek isteyen yılanlar yuvalanmıştı. Bunu açığa çıkarmak AKD'nin görevleri arasındaydı. Torsten Edklinth bir suç işlendiğini öğrenmişti, bir yasa adamı olarak görevi, hemen savcıyla ilişkiye geçip suç duyurusunda bulunmaktı. Ama bu iş görüldüğü kadar kolay değildi. Kısacası, çok karmaşık bir durumdu.

Cinayet Masası Komiseri Monica Figuerola, İsveç'te pek rastlanmayan soyadına karşın, İsveç'in Dalama bölgesinde doğmuştu. Gustav Vasa'dan beri İsveç'e yerleşmiş bir sülalenin üyesiydi. Dikkat çekici bir kadındı, bunun birkaç nedeni vardı. 36 yaşında, mavi gözlü ve 1.84 boyundaydı. Kısa kesilmiş açık sarı saçları kıvırcıktı, düzgün bir fiziği vardı ve kendisini çekici gösteren kıyafetler giyiyordu.

Çok fit bir vücudu vardı.

Onlu yaşlarda ileri düzeyde atletizmle ilgilenmiş, on yedi yaşında İsveç'in olimpiyat takımına seçilmişti. Daha sonra atletizmi bırakmış, haftada beş akşam antrenmana başlamıştı. O kadar çok antrenman yapıyordu ki yapmadığı zamanlar endorfin krizine giriyordu.

Koşmuş, ağırlık kaldırmış, tenis oynamış, karate, hatta on yıl da vücut geliştirme sporu yapmıştı. Bedeniyle kurduğu bu yakın ilişkiyi iki yıl önce, dramatik ölçüde azaltarak günde iki saat ağırlık kaldırmakla yetinmişti. Şimdi her gün Yalnızca kısa bir süre spor yapmasına rağmen, kasları öylesine gelişmişti ki kötü niyetli arkadaşları ona "Bay Figuerola" diyorlardı. Kolsuz tişörtler ya da yazlık elbiseler giydiğinde pazıları ve omuz kasları çok göze batıyordu.

Vücut yapısının dışında, birçok erkek meslektaşını rahatsız edecek ölçüde zekiydi. Liseyi en yüksek dereceyle bitirmiş, yirmili yaşlarda polis akademisinden mezun olmuş,

Uppsala polisinde görev yaparken -on yıl- bir yandan da hukuk okumuştı. Ayrıca sırf zevk için Siyasal Bilgiler Fakültesinden de diploma almıştı. Polisiye ya da buna benzer romanları nadiren okurken, uluslararası hukuktan antik tarihe kadar geniş bir ilgi alanı vardı.

Gezici görevden ayrılıp Cinayet Masası'na geçmesi Uppsala sokaklarının güvenliği açısından büyük bir kayıptı. Daha sonra mali suçlar konusunda uzmanlaşmıştı. 2000 yılında SÄPO'ya başvurup Uppsala'daki bürolarında çalışmaya başlamış, sonra 2001'de, Stockholm'e taşınmıştı. Önce karşı ajanlık bölümünde çalışırken, babasını tanıyan ve kariyerini izleyen Torsten Edklinth tarafından AKD'ye alınmıştı.

Edklinth, Dragan Armansky'nin verdiği bilgiler konusunda harekete geçmeye karar verdikten sonra telefon açarak Monica Figuerola'yı odasına çağırdı. Monica, üç yıla yakın bir süredir AKD'de çalışıyordu, yani hâlâ, masa başı savaşçısı olmaktan çok, gerçek bir polisti.

Monica o gün dar bir kot pantolon ve açık mavi bir ceket giyinmişti. Ayağında hafif topuklu turkuaz sandaletler vardı.

Oturmasını söyleyen Edklinth, "Şu an neyle uğraşıyorsun?" diye sordu.

"İki hafta önce Sunne'de bir butiği soyanların peşindeyiz."

Mağaza soygunlarını izlemek aslında SÄPO'nun işi değildi, bu tür işleri asayiş ekipleri izlerdi. Monica Figuerola, AKD'nin politik suçları analiz eden beş kişilik ekibinin başındaydı. Bu grubun en büyük yardımcısı, asayiş şubesinin bilgisayarlarına kayıt edilen olaylardı. İsveç'in herhangi bir yerinde polise yapılan başvurular bu grubun bilgisayarında görülürdü. Bu bilgisayarlar, kara kafa, dazlak, gamalı haç, göçmen, anarşist, Nazi selamı, Nazi, milliyetçi demokrat, vatan haini, Yahudi orospu ve zenci sevici gibi 310 özel sözcüğe otomatik olarak tepki vermek üzere programlanmıştı. Eğer polis raporlarından birinde bu sözcüklerden biri geçerse bilgisayar hemen uyarıda bulunuyor, onlar da bu raporları özel olarak inceliyorlardı. Eğer gerekli görürlerse, hemen araştırma yapıp gereken önlemleri alıyorlardı.

AKD'nin görevlerinden biri de ülke güvenliğine yöneltilmiş tehditler ve politik suçlar konusunda her yıl istatistik yayınlamaktı. Bu istatistikler yerel polis karakollarına yapılan ihbarların üzerine inşa ediliyordu. Sunne soygununda bilgisayar üç sözcük konusunda uarmıştı: göçmen, apolet ve kara kafa. Maskeli ve silahlı iki genç, bir göçmenin butiğini soyarak 2780 kron ve birkaç karton sigara almışlardı. Soyguncuların birinin üzerinde, omuzlarında İsveç bayrağının olduğu bir mont vardı, diğer soyguncu butik sahibine "lanet kara kafa" diye defalarca bağırarak yere yatmaya zorlamıştı.

Bütün bunlar Figuerola ve meslektaşlarının, soygunun bir Nazi çetesinin işi olup olmadığını araştırmaya başlamaları için yeterliydi. Soyguncular ırkçı ifadeler sarf ettiklerinden, bu soygun ırkçı bir suç olarak değerlendirilebilirdi. Eğer durum düşündükleri gibiyse, gelecek yılın suç istatistiğine ırkçı faaliyet diye kaydedilecek, daha sonra yıllık toplantılarında analiz edilmek üzere Avrupa Birliği'nin Viyana'daki istatistik merkezine iletilecekti.

"Sana meşakkatli bir iş vereceğim," dedi Torsten Edklinth.

"Öyle mi?" dedi Figuerola.

"Bu işi üstlenirsen başın belaya girebilir hatta bütün kariyerin yerle bir olabilir."

"Anlıyorum."

"Ama eğer sen görevini başarırsan ve her şey benim düşündüğüm gibi çıkarsa geleceğin için önemli bir adım atmış olursun. Seni AKD'nin operasyon bölümüne atıyorum."

"Özür dilerim ama AKD'nin operasyon bölümü yok."

"Yoktu," dedi Torsten Edklinth, "ama şimdi böyle bir bölüm var. Bu sabah kurdum ve şimdilik tek bir çalışmam var, o da sensin."

Monica şüpheli bir ifadeyle baktı.

"AKD'nin görevi anayasayı iç tehlikelere karşı, yani Naziler ve anarşistlere karşı korumak. Peki, bu tehdit kendi teşkilatımızdan gelirse ne yaparız?"

Edklinth yarım saat boyunca bir önceki akşam Dragan Armansky'den aldığı bilgileri aktardı.

"Bu iddiaların kaynağı kim?" diye merakla sordu Monica Figuerola.

"Bunun şimdilik bir önemi yok, dikkatini kaynaktan aldığını bilgilere ver."

"Ben Yalnızca kaynağa güvenip güvenmediğini merak ettim."

"Kaynağı yıllardır tanıyorum, çok güvenilir biri."

"Ama bütün bunlar... Bilemiyorum, çok gerçek dışı görünüyor."

Edklinth başını sallayarak, "Bir ajan öyküsü gibi," dedi.

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Şu andan itibaren diğer bütün görevlerinden alındın. Tek bir görevin var, bu öykünün gerçek olup olmadığını araştırmak. İddiaları doğrulamak ya da yalanlamak gibi bir çabaya girme ve yalnızca bana bilgi ver."

"Aman Tanrım!" dedi Monica Figuerola. "Başını belaya sokabilirsin derken neyi kastettiğini şimdi anlıyorum."

"Evet. Ama eğer anlatılanlar gerçekse... Bütün bu iddiaların minnacık bir kısmı bile gerçekse, anayasa ihlal edilmiş demektir ki hemen harekete geçmemiz gerekir."

"Nereden başlayacağım? Nasıl bir yol izleyeceğim?"

"En basitinden başla. Önce, 1991 yılında Gunnar Björck'ün yazdığı raporu oku. Daha sonra Mikael Blomkvist'i izlediği iddia edilen kişilerin kimliklerini araştır. Benim kaynağıma göre araba Göran Mårtensson adında, Vällingby'de oturan 40 yaşında bir polise ait. Ayrıca Mikael Blomkvist'in fotoğrafçısının çektiği fotoğraftaki adamları

araştırır."

"Tamam."

"Daha sonra da Evert Gullberg'in geçmişini araştıracağını. Bu ismi daha önce hiç duymadım ama kaynağıma göre SÄPO'yla bağlantısı varmış."

"Yani SÄPO eski bir Rus ajanının öldürülmesi için 78 yaşında bir moruğu mu tutmuş? Hiç inandırıcı değil."

"Ne olursa olsun kontrol edeceksin ve bu çok gizli yürüyecek. Herhangi bir önlem almadan önce mutlaka bana bildir. Suda halkalar bırakmanı istemiyorum."

"Benden çok kapsamlı bir araştırma istiyorsun, bunu tek başıma nasıl yapacağım?"

"Tek başına yapmayacaksın, sen ilk adımı atacaksın. Eğer bana gelip hiçbir şey bulamadığını söylersen mesele yok. Ama eğer şüpheli bir şeylere ulaşırsan, ne yapacağımıza o zaman karar verimiz."

Monica Figuerola öğle yemeği arasını Emniyet Müdürlüğü'nün jimnastik salonunda ağırlık kaldırmakla geçirdi. Daha sonra kahve, köfte ve pancar salatalı sandviç alarak odasına kapandı. Çalışma masasını temizledi, sandviçini yiyerek Gunnar Björck'ün raporunu okumaya başladı.

Rapora eklenen Björck ile Teleborian arasındaki yazışmaları da okudu. Her ismi ve her olayı araştırmak üzere not aldı. İki saat sonra ayağa kalkıp bir fincan kahve almak için odadan çıktı. SÄPO çalışanları için koyulan kurallara uyarak, kahve otomatına gitmeden önce odasının kapısını kilitledi.

Önce raporun kayıt numarasını araştırdı. Kayıt bölümünü aradı, bu numarada bir rapor olmadığını öğrendi. Daha sonra basın arşivine başvurdu, buradan daha iyi bir sonuç aldı. Akşam ve sabah gazeteleri, 1991 yılında Lundmakargatan'da bir adamın arabasının içinde yakıldığı haberlerini veriyordu. Kurban orta yaşlarda bir adamdı ama isim verilmiyordu. Akşam gazetelerinden biri, bir görgü tanığına dayanarak adamın bir kız çocuğu tarafından yakıldığını yazıyordu. Belli ki bu, Lisbeth Salander'in Zalachenko adında bir Rus ajanına yaptığı benzin bombalı saldırıydı. En azından böyle bir olay olmuştu.

Raporu hazırladığı söylenen Gunnar Björck diye biri gerçekten vardı. Göçmen bürosunda önemli bir görevdeydi, disk kayması nedeniyle rapor almış ve ne yazık ki intihar etmişti.

Personel bölümü Gunnar Björck'ün 1991 yılında neyle iştigal ettiğine dair bir bilgi vermiyordu. SÄPO, bu adam ve meslektaşları hakkındaki bilgileri gizli tutuyordu ki bu, teşkilat için alışıldık bir durumdu.

1991 yılında Lisbeth Salander'in Lundagatan'da oturduğu ve daha sonra St. Stefan çocuk psikiyatri kliniğine yatırıldığını doğrulayabildi. Demek ki Edklinth'in kaynağının

verdiği bilginin bu kısmı da doğrudu, en azından raporla çelişmiyordu.

Peter Teleborian sık sık televizyonlarda görünen tanınmış bir psikiyatrı. 1991 yılında St. Stefan'ın başhekimiydi.

Monica Figuerola, uzun bir süre bu raporun ne anlama geldiğini düşündükten sonra, personel bölümünün şef yardımcısını aradı.

"Biraz karışık bir soru soracağım," dedi.

"Ne?"

"AKD'de bir adamın güvenilirliği ve genel psikolojik sağlığı üzerine bir soruşturma yürütüyoruz. Bunun için güvenilir bir psikiyatr ya da bu konuda karar verebilecek birine ihtiyacımız var. Bana Peter Teleborian diye birisini önerdiler. Bu adama güvenip güvenemeyeceğimi öğrenmek istiyorum."

Bir süre bekledikten sonra bilgi geldi.

"Doktor Teleborian SÄPO'nun zaman zaman danıştığı dışarıdan biri, güvenilir diye kaydedilmiş. Yani gizlilik kararı verilmiş konuları onunla tartışabilirsin. Ama ona başvurmadan önce bürokratik prosedürü izlemek zorundasın. Bunu önce şefinin kabul etmesi ve Teleborian'a danışman için sekreterliğe başvuruda bulunması gerekiyor."

Monica Figuerola'nın kalp atışları biraz hızlandı. Dar bir grubun dışında bilinmeyen bir bilgiyi doğrulatmıştı. Peter Teleborian, SÄPO'yla çalışıyordu. Bu raporun güvenilirliğinin altını çizen bir şeydi.

Raporu bir tarafa bıraktı ve Torsten Edklinth'in verdiği diğer bilgileri araştırmaya başladı. 1 Mayıs'ta Cafe Copacabana'da Mikael Blomkvist'in peşine takıldıkları iddia edilen, fotoğraftaki adamları inceledi.

Fotoğraftaki arabanın plakası rahatlıkla okunuyordu, gri Volvo'nun sahibi Göran Mårtensson'du. SÄPO'nun personel bölümünden, adamın SÄPO'da çalıştığını doğrulattı. Kalp atışları biraz daha hızlandı.

Göran Mårtensson, Özel Koruma'da çalışıyordu. Korumaydı. Birkaç defa başbakanı korumak için görev alan grubun içinde yer almıştı. Birkaç hafta önce geçici olarak Karşı Casusluk Servisi'ne alınmıştı. Alexander Zalachenko'yla Lisbeth Salander Sahlgrenska Hastanesi'ne götürüldükten birkaç gün sonra, 10 Nisan'da izne ayrılmıştı. Acil bir durum için personel ihtiyacı ortaya çıktığında bu tür geçici görev değişiklikleri olağandı.

Monica Figuerola, kısa bir süre birlikte çalıştığından kişisel olarak tanıdığı, Karşı Casusluk Servisi'nin şef yardımcısını aradı. Göran Mårtensson eğer ciddi bir işle uğraşmıyorsa AKD'de ona ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Adam şaşıarak Monica'nın yanlış bilgilendirildiğini söyledi, Özel Koruma'dan Göran Mårtensson, Karşı Casusluk Servisi'ne alınmamıştı.

Monica Figuerola, telefonu kapattıktan sonra düşünceli bir ifadeyle iki dakika telefonun ahizesine baktı. Özel Koruma'dakiler, Mårtensson'un geçici olarak Karşı

Casusluk Servisi tarafından alındığını düşünüyorlardı ama böyle bir şey yoktu. Bu tür transferlerin kalem müdürü tarafından onaylanması gerekiyordu. Müdürü aramak için telefona uzanırken birden durdu, eğer Özel Koruma, Mårtensson'u başka bir bölüme verdiyse müdürün bunu mutlaka onaylaması gerekiyordu, yani kalem müdürü, Mårtensson'un Karşı Casusluk'ta olmadığını zaten biliyordu. Ayrıca Mårtensson'un başka bir bölümün hizmetinde olduğunu ve Mikael Blomkvist'i izlediğini de bilmesi gerekirdi.

Torsten Edklinth ona suda halkalar bırakmamasını söylemişti. Bu durumda müdüre bir şey sormak minnacık bir su birikintisine kocaman bir taş atmak anlamına gelirdi.

Pazartesi sabahı on buçukta cam kafese benzeyen odasında, çalışma masasına oturan Erika Berger, derin bir nefes aldı. Şimdi düşündüğü tek şey kahve odasından aldığı kahveyi içmektir. İlk iş günü saatlerini iki toplantıyla geçirmişti. On beş dakika süren ilk toplantıda Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson o gün yapılacak işleri özetlemişti. Anders Holm'e güvenini kaybettikten sonra Fredriksson'un yargılarına daha fazla güvenmek zorundaydı.

Yönetim Kurulu Başkanı Magnus Borgsjö, SMP'nin Ekonomi Şefi Christer Sellberg ve Bütçe Sorumlusu Ulf Flodin'le birlikte yaptığı ikinci toplantı bir saat sürmüştü. Toplantının konusu reklam gelirleri ve gazete satışlarındaki düşüştü. Bütçe sorumlusu ve ekonomi şefi gazetenin giderlerini azaltmak için hemen önlem alınması gerektiğini düşünüyorlardı.

"Yılın ilk çeyreğini reklamlardaki küçük bir yükselme ve emekliye ayrılan iki personel sayesinde atlatabildik. Bunların yerine kimse alınmadı," dedi Ulf Flodin. "İkinci çeyreği daha az bir açıkla atlatabiliriz, ama *Metro* ve *Stockholm City* gibi bedava gazetelerin Stockholm'deki reklam pazarını daha çok ele geçirmeye başladığı ortada. Bu durumda üçüncü çeyreği belirgin bir bütçe açığıyla kapatacağımızı öngörebiliriz."

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Borgsjö.

"En akla uygun tasarruf yolu personel sayısını azaltmak. 2002'den beri hiç işçi çıkartmadık ama bu yıl en az 10 işçiyi çıkartmak zorundayız."

"Kimleri?" diye sordu Erika Berger.

"Oradan buradan kısıntıya gidebiliriz. Spor bölümünde şimdi 6,5 çalışan var, bunları beşe düşürebiliriz."

"Görünüşe göre spor bölümü şimdiden epeyce sefil durumda, eğer dediklerini yaparsak spor faaliyetlerini izleme işinden vazgeçmemiz gerekir."

Flodin omuzlarını silkti.

"Eğer daha iyi bir öneri varsa dinlemeye hazırım."

"Daha iyi bir önerim yok, ama eğer personelden kısıntıya gidersek daha ince bir gazete çıkartmak zorunda kalırız. Daha ince gazete de okuyucu sayısının azalması

demektir, bu da reklam verenlerin sayısını azaltır."

"O sonsuz dilemma" dedi Sellberg.

"Ben buraya gazetenin durumunu düzelteyim diye alındım. Yani gazeteyi okuyucular için daha cazip kılmalıyım, bu nedenle atak davranmak zorundayım. Ama bu işi personeli biçerek yapamam."

Borgsjö'ye döndü.

"Gazete daha ne kadar kan kaybedebilir? İşler düzelene kadar daha ne kadar bütçe açığına dayanabiliriz?"

Borgsjö dudaklarını büzdü.

"1990'lı yılların başından beri *SMP* konsolide edilmiş eski gelirleri yiyor. On yıl önceyle karşılaştırırsak tahvillerimizin değeri yüzde otuz düştü. Fonların önemli bir bölümünü bilgisayarlara harcadık. Kısaca yüklü giderlerimiz var"

"*SMP*'nin AXT adı verilen kendi metin düzenleme programını geliştirdiğini gördüm. Bu kaça patladı?"

"Yaklaşık 5 milyon krona."

"Bunun mantığını bir türlü anlayamıyorum. Piyasada daha ucuz, hazır programlar varken *SMP* niçin kendi programını geliştirmeye ihtiyaç duydu?"

"Bir bilsem, Erika... Cevaplayabilersen sen cevapla. Önceki teknik servis şefi bizi ikna etti. Uzun vadede bunun daha kârlı olacağını ve programın lisansını başka gazetelere de satabileceğimizi söyledi."

"Peki, alan oldu mu?"

"Evet, Norveç'ten yerel bir gazete aldı."

"Aman ne parlak ticaret," dedi Erika Berger kuru bir sesle.

"İkinci soru: Beş yıllık eski PC'ler kullanıyoruz..."

"Önümüzdeki yıllarda yeni bilgisayarlara yatırım yapma imkânımız yok," dedi Flodin.

Tartışmalar bu minval üzerine sürüp gitti. Erika Berger itirazlarının Flodin ve Sellberg tarafından dikkate alınmadığının bilincine varmaya başlamıştı. Onlar için önemli olan tasarruftu, bütçe sorumlusu ve ekonomi şefinin bakış açısından bu anlaşılabilir bir şeydi ama yeni göreve gelmiş genel yayın yönetmeni açısından kabul edilemezdi. Erika'yı en çok sinirlendiren sanki sözlüye kalkmış bir kız çocuğuymuş gibi itirazlarının gülümsemeyle reddedilmesiydi. Ona karşı tek bir münasebetsiz söz etmeden neredeyse komik bir tavır takınıyorlardı. *Sen kafanı bu tür karmaşık şeylere takma, küçük hanım.*

Erika, Borgsjö'den pek bir destek görmemişti, Yalnızca izlemekle yetiniyor, diğerlerinin sözlerini söylemelerini bekliyordu. Ama diğerlerinde gördüğü moral bozucu davranışı onda görmemişti.

İç çeken Erika bilgisayarını açıp e-postalarını kontrol etmeye başladı. Okunmamış 19 e-postası vardı, bunlardan 4'ü *spam*di. Birileri ona şunları pazarlıyordu: *Viagra*, *The Sexiest Lolitas on the Net*'den Yalnızca dakikası 4 dolar karşılığı siber seks, *The Juiciest Horse Fuck in the Universe*'in sunduğu hayvanlarla cinsel ilişki hizmeti, elektronik haber gazetesi *mode.nu*'ya üyelik. Ne kadar çabalarsa çabalsın, bu e-postaların posta kutusuna girmelerini engelleyememişti. E-postalardan 7'si Nijerya mektubu diye adlandırılanlardandı, Abudabi'deki merkez bankasının dul eşi Erika'ya küçük bir güvence karşılığı müthiş meblağlar öneriyordu.

Diğer e-postalar iç yazışmalardı; öğle yemeği bilgisi, Peter Fredriksson'dan gelen ana haber üzerine bilgiler, kişisel muhasebecisinden gelen, *Millennium* 'dan *SMP*'ye geçmesiyle ortaya çıkan kazanç farkını konuşmak üzere buluşma önerisi ve bir de dış doktorundan gelen hatırlatmaydı. Bu hatırlatmayı elektronik not defterine kaydederken, o gün yazı işleri toplantısı olacağından dış doktoru randevusunu iptal etmek zorunda kalacağını fark etti.

Son olarak *centralred@SMPost.se*'den "genel yayın yönetmeninin dikkatine" başlığıyla gelen e-postayı açtı. Okurken elindeki kahve fincanını yavaşça masaya bıraktı.

OROSPU! KENDİNİ BİR ŞEY SANIYORSUN, DEĞİL Mİ? BURADA DESTEK BULACAĞINI SANIYORSAN YANILIYORSUN, TORNAVİDAYLA KIÇINDAN DÜZÜLECEKSİN, OROSPU! BURADAN NE KADAR KISA ZAMANDA DEFOLURSAN O KADAR İYİ.

Erika Berger'in gözleri otomatik olarak Haber Müdürü Anders Holm'ü aradı. Yerinde değildi ve yazı işlerinde de yoktu. Erika bir kez daha göndericinin adresine baktıktan sonra telefonu kaldırıp gazetenin teknik şefi Peter Fleming'i aradı.

"Merhaba, *centralred@SMPost.se* e-posta adresi kime ait?"

"Hiç kimseye, *SMP*'de böyle bir adres yok."

"Bu adresten şimdi bir e-posta aldım."

"Düzmece, virüs var mı?"

"Hayır, ayrıca virüs koruma programı uyarıda bulunmadı."

"Tamam. Böyle bir adres yok, ama gerçek bir adresin üzerinden sahtekârlık yapmak mümkün. İnternette üzerinden anonim postalar gönderilebilen siteler var."

"Bu tür bir e-postanın izini sürmek mümkün mü?"

"Eğer gönderen kendi bilgisayarından gönderecek kadar aptal değilse mümkün değil. IP numarası üzerinden servis sunucunun izi sürülebilir. Ama örneğin bu işlemleri *Hotmail* üzerinden yapıyorsa izler yok olur."

Erika teşekkür edip telefonu kapattı, bir süre düşündü. Bir manyaktan ilk defa tehdit mektubu ya da ahlaksızca e-postalar almıyordu. Bu e-posta onun *SMP*'deki yeni işine

yönelikti. Sorun bu e-postanın Morander'in ölümünden sonra, gazetelerde Erika hakkında çıkan yazıları okuyan bir meczuptan mı yoksa içeriden birinden mi geldiğiydi.

Monica Figuerola, Evert Gullberg işini ne yapacağını uzun süre düşündü. AKD'de çalışmanın faydalarından biri, ırkçı ya da siyasi suçlarla ilgili İsveç'te polisin yaptığı bütün araştırmalara erişebilmesiydi. Alexander Zalachenko göçmendi, göçmenlere karşı işlenen suçların arkasında ırkçı bir neden var mı yok mu diye araştırma yapmak Figuerola'nın görevleri arasındaydı. Bu nedenle Zalachenko cinayetini işleyen Evert Gullberg'in ırkçı bir örgütle ilişkisi var mı ya da cinayet sırasında ırkçı sözler sarf etmiş mi diye araştırmak onun yasal hakkıydı. Zalachenko dosyasını getirtip dikkatle inceledi. Gullberg'in Adalet Bakanlığı'na gönderdiği mektupları teker teker gözden geçirdi. Bir saçmalığın yanı sıra Gullberg, adalet bakanını kara kafaların kışklarını yalamak ve vatan hainliğiyle suçluyordu.

Saat beşe yaklaşırken elindeki belgeleri odasındaki kasaya kilitledi, bilgisayarı kapattı, kahve fincanını aldı, kartını okutup dışarı çıktı. İşten sonra doğrudan St. Eriksplan'daki jimnastik salonuna giderek bir saat boyunca hafif ağırlıklar kaldırdı.

Spordan sonra yürüyerek Pontonjärgatan'daki iki odalı evine gitti. Duş aldı ve besleyici bir akşam yemeği yedi. Bir süre iki sokak ötede oturan Daniel Mogren'i arayıp arayıp aramamayı düşündü. Daniel, marangoz ve vücut geliştiriciydi. Üç yıldır birlikte antrenman yapıyorlardı, son aylarda yatmaya da başlamışlardı.

Monika için seks, ağır jimnastik yapmak kadar rahatlatıcıydı. Ama artık, eksi ve artılarını hesaplayarak düzenli bir ilişki ve düzenli bir hayata başlamasının zamanının gelip gelmediğini düşünmeye başlamıştı. Belki çocuk da yapardı, tabii Daniel Mogren'le değil.

Düşünüp taşındıktan sonra biriyle buluşmak istemediğine karar verdi. Antik tarih hakkında bir kitap alarak yatağına uzandı. Gece yarısından önce uykuya daldı.

13. BOLUM

17 MAYIS, SALI

Salı sabahı saat altıyı on gece uyanan Monica Figuerola, Norr Målarstand boyunca uzun bir koşu yaptıktan sonra duş alıp saat sekizi on gece Emniyet Müdürlüğü'ne gitti. İşteki ilk saatlerini bir gün önceki araştırmalarını ve çıkardığı sonuçları özetlemeye ayırdı.

Saat onda işe gelen Torsten Edklinth'in sabah postalarını okumasına fırsat vermek için yirmi dakika bekledikten sonra odasına gitti. Edklinth yazdığı kısa raporu okuyana kadar on dakika bekledi. Dört A4 sayfası tutan raporu, baştan sona iki defa okuduktan sonra başını kaldıran Edklinth, "Özel kalem müdürü," dedi düşünceli bir şekilde.

Monika başını salladı.

"Mårtensson'un birileri tarafından ödünç alınmasını onaylamış olmalı, ayrıca Özel Koruma'nın sandığının aksine Karşı Casusluk Servisi'nde olmadığını da biliyordur."

Torsten Edklinth gözlüklerini çıkartıp bir peçeteyle uzun uzun temizledi. Derin düşüncelere dalmıştı, Özel Kalem Müdürü Albert Shenke'yle teşkilat içi yapılan konferanslarda defalarca karşılaşmışlardı, ama onu iyi tanıdığı söylenemezdi. Kısa boylu, kızıl saçlı ve gittikçe göbeklenen bir adamdı. Şimdi 55 yaşlarında olan Shenke, SÄPO'da yirmi beş yıldır, belki de daha fazla zamandır çalışıyordu. Teşkilatın birçok bölümünde çalıştıktan sonra özel kalem müdürü yardımcılığına yükselmişti. On yıldır da birinci özel kalem müdürlüğü görevini yürütüyordu. Edklinth, onu gerektiğinde sertleşmesini bilen sessiz biri diye tanırdı. Boş zamanlarında ne yaptığını bilmiyordu, ama bir seferinde garajda omzunda golf sopalarıyla görmüştü. Başka bir seferinde de tesadüfen bir operada karşılaşmışlardı.

"Kafamı kurcalayan bir şey var," dedi Monica.

"Nedir?"

"Evert Gullberg. 1940'ta askerliğini yapmış, daha sonra vergi hukukçusu olmuş, 1950'lerde de kayıplara karışmış."

"Ee?"

"Seninle konuşurken onun tetikçi olabileceğini düşünmüştük."

"Kulağa inandırıcı gelmediğinin farkındayım ama... "

"Benim kafamı kurcalayan şey, geçmişinin biraz tahrif edildiği duygusu. SÄPO 1950 ve 1960'lı yıllarda birtakım şirketler kurdurmuş."

Torsten Edklinth başını salladı.

"Bu düşünceye ne zaman varacağını merak ediyordum?"

"1950'li yılların personel dosyalarını incelemek için izne ihtiyacım var," dedi Monica Figuerola.

"Hayır," dedi Edklinth, başını iki yana sallayarak. "Kalem müdüründen izin almadan arşive giremeyiz. Şimdi ona başvuramayız, ayaklarımızın üzerinde durmadan dikkat çekmemeliyiz."

"Peki, nasıl ilerleyeceğiz?"

"Mårtensson," dedi Edklinth, "onun ne yaptığını araştır."

Lisbeth Salander kapıda anahtar sesini duyduğunda havalandırma penceresini inceliyordu. Gelen Dr. Anders Jonasson'du. Salı akşamı saat ondu. Lisbeth Salander'in Sahlgrenska Hastanesinden kaçma hayallerini kesintiye uğratmıştı.

Salander pencereyi incelemiş, demirlerin arasından başını geçirebileceğine karar vermişti, demek ki bütün vücudunu geçirebilirdi. Üç kat yukarıdaydı, eğer çarşafı yırtıp birbirine ekler ve masa lambasının üç metre uzunluğundaki kablolarını da kullanırsa problem çözüldü.

Kaçış planını adım adım kurgulamıştı. Asıl sorun elbiselerdi, üzerinde Yalnızca külot, hastanenin verdiği hasta önlüğü ve bir çift plastik sandalet vardı. Annika Giannini'den hastanenin kantininden bir şeyler alabilmek için 200 kron almıştı. Eğer kaçmayı başarırsa, bu parayla ikinci el eşya satan dükkânlardan bir kot pantolon, bir de tişört alabilirdi. Ayrıca Göteborg'da ikinci el eşya satan dükkânların yerlerini daha önce öğrenmişti. Biraz para artırıp Plague'i arardı. Gerisi çözüldü, birkaç gün içerisinde Cebelitarık'a giderdi. Daha sonra dünyanın başka bir yerinde yeni bir kimlikle hayatını sürdürürdü.

Anders Jonasson başıyla Lisbeth'i selamladıktan sonra ziyaretçi sandalyesine oturdu, Lisbeth de yatağın kenarına.

"Merhaba, Lisbeth. Son günlerde ziyaret edemediğim için başıyla ama acilde öylesine sefil bir durum vardı ki. Üstelik birkaç tane genç doktorun danışmanlığını üstlendim." Lisbeth başını salladı. Dr. Anders Jonasson onu ziyaret etsin diye bir beklentisi yoktu.

Jonasson hasta seyir çizelgesini alıp Lisbeth'in ateş durumunu ve ilaç alma periyotlarını inceledi. Ateşi 37 ile 37,2 arasında bir denge kazanmış, geçen bir haftada baş ağrısı hapi almamıştı.

"Doktorun Endrin'le aran nasıl? Anlaşabiliyor musunuz?"

"İdare eder," dedi Lisbeth büyük bir coşku göstermeden.

"Seni muayene etmeme itirazın var mı?"

Lisbeth itirazının olmadığını gösteren bir jest yaptı. Dr. Anders Jonasson kalem lambasını çıkarttı, eğilerek Lisbeth'in daralıp genişleyen göz bebeklerini inceledi. Ağzını açmasını rica edip boğazına baktı, daha sonra boynunu kontrol etti, başını ileri geri ve iki yana dikkatle çevirdi.

"Boynunda ağrı var mı?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

"Baş ağrıların ne durumda?"

"Bazen şöyle bir yokluyor, ama iyice hafifledi."

"İyileşme süreci hâlâ tamamlanmadı, baş ağrıların zamanla yok olacak."

Lisbeth'in saçları hâlâ kısaydı, kulağının üzerindeki yarayı görmek için saçlarını hafifçe aralamak yetiyordu. Yara iyileşiyordu ama üzerinde hâlâ kabuk vardı.

"Kabuğu yine kaşımışsın, bırak artık şunu."

Lisbeth başını salladı. Dr. Jonasson dirseğinden tutarak Lisbeth'in sol kolunu havaya kaldırdı.

"Kolunu kendi başına kaldırabilir misin?"

Lisbeth kolunu havaya kaldırdı.

"Omzunda ağrı ya da rahatsız edici bir şey var mı?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

"Kasılıyor mu?"

"Bir parça."

"Bence omuz kaslarını biraz daha çalıştırmalısın."

"İnsan bir yerde kapalıyken bu o kadar kolay olmuyor."

Dr. Jonasson gülümsedi.

"Sonsuza kadar burada kalmayacaksın, terapistinin söylediği alıştırmaları yapıyor musun?"

Lisbeth başını salladı.

Dr. Jonasson stetoskobunu çıkarıp ucunu avucuna bastırarak ısıttı. Sonra yatağın kenarına oturup Lisbeth'in önlüğünü yukarıya kaldırdı, kalp atışlarını dinleyip nabzını ölçtü. Lisbeth'ten eğilmesini rica etti, stetoskobu sırtına dayayıp ciğerlerini dinledi.

"Öksür."

Lisbeth öksürdü.

"İyi, şimdi önlüğünü ilikleyebilirsin. Tıbbi açıdan durumun fena değil."

Lisbeth başını salladı. Dr. Jonasson'un birkaç gün sonra tekrar geri geleceğini

söyleyerek çıkıp gitmesini bekliyordu ama Jonasson oturduğu sandalyeden kalkmadı. Uzun bir süre hiç konuşmadan oturdu, bir şey düşünür gibiydi. Lisbeth sabırla bekledi.

Jonasson, "Neden doktor oldum biliyor musun?" dedi birdenbire.

Lisbeth başını iki yana salladı.

"İşçi sınıfından bir ailenin çocuğuyum. Her zaman doktor olmayı düşledim. Daha doğrusu onlu yaşlarımda psikiyatr olmayı düşünüyordum. Müthiş entelektüeldim."

Lisbeth psikiyatr lafını duyar duymaz dikkatle kulak kabarttı.

"Ama okulu bitirip bitiremeyeceğimden emin değildim. Liseyi bitirdikten sonra kaynakçılık öğrendim ve birkaç yıl kaynakçılık yaptım."

Dr. Jonasson söylediklerinin doğru olduğunun altını çizmek ister gibi başını salladı.

"Bu iyi bir fikir diye düşünüyordum. Eğer tıbbı bitiremezsem, elimde bir mesleğim olacaktı. Ayrıca doktorlukla kaynakçılık arasında büyük bir fark yoktu. İkisinde de bir şeyleri yamıyorsun. Örneğin şimdi, Sahlgrenska Hastanesi'nde senin gibileri yamıyorum."

Lisbeth kaşlarını çatarak Jonasson'un kendisiyle dalga geçip geçmediğini düşündü ama doktor çok ciddi görünüyordu.

"Lisbeth... Bir şeyi merak ediyorum..."

O kadar uzun süre sustu ki sabrı tükenen Lisbeth neredeyse merak ettiğinin ne olduğunu soracaktı, ama kendine hâkim olup Dr. Jonasson konuşana kadar bekledi.

"Eğer sana özel bir soru sorarsam bana kızar mısın, merak ediyorum. Biri hakkındaki düşüncelerini sormak istiyorum. Bunu doktorun olarak sormuyorum. Yani vereceğin cevap kayda geçmeyecek, ayrıca bunu başka biriyle konuşmayacağım, eğer istemezsen cevaplamazsın"

Lisbeth gözlerini Jonasson'un gözlerine dikti.

"Ne?"

"On iki yaşında Uppsala'daki St. Stefan Hastanesi'ne kapatıldığında seninle konuşmaya çalışan psikiyatlara tek kelime bile söylememişsin, bunun nedeni ne?"

Lisbeth Salander'in yüzü biraz bulutlandı. Anders Jonasson'a ifadesiz gözlerle baktı ve iki dakika sustu.

"Niçin merak ediyorsun?" dedi en sonunda.

"Dürüst konuşmak gerekirse pek bilmiyorum, Sanırım bir şeyi anlamaya çalışıyorum."

Salander dudaklarını kıvırdı.

"Söylediklerimi dinlemediklerinden deli doktorlarıyla konuşmuyorum," dedi.

Anders Jonasson bir kahkaha attı.

"İyi, o zaman... Peter Teleborian hakkında ne düşünüyorsun?"

Anders Jonasson'un birdenbire söylediği bu ismi duyunca Lisbeth őrperdi, gözleri iyice kısıldı.

"Bu siktiri boktan sorular da ne? Sen neyin peşindesin?"

Sesi birden zımpara kâğıdı gibi olmuştu. Anders Jonasson ona doğru eğildi, neredeyse Lisbeth'in kişisel sınırlarını ihlal etmişti.

"Çünkü... Peter Teleborian adında, okuduğum yıllardan ismini hatırladığım bir...senin deyimimle bir deli doktoru, son günlerde iki defa hastaneye gelerek seni muayene etmek için izin koparmaya çalıştı."

Lisbeth'in sırtından soğuk terler boşandı.

"Mahkeme senin hakkında psikolojik bir rapor hazırlaması için bu adamı atayabilir."

"Ee?"

"Teleborian'dan hoşlanmadım, seni ziyaret etmesine izin vermedim, haber vermeden bölüme gelip, seni ziyaret edebilmek için bir hemşireyi kandırmaya çalışmış."

Lisbeth dişlerini sıktı.

"Tuhaf davranıyor ve davranışlarında kötü kokan bir şeyler var. İşte bu nedenle onun hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istedim."

Şimdi Lisbeth Salander'in vereceği cevabı beklemek için sabretme sırası Anders Jonasson'a gelmişti.

"Teleborian bir pislik," dedi Lisbeth sonunda.

"Aranızda özel bir şey mi geçti?"

"Öyle de denilebilir."

"Benden, seninle görüşmesi için Teleborian'a izin vermemi isteyen resmî bir kişiyle de konuştum."

"Ee?"

"Ona Teleborian denilen adamın, senin durumunu değerlendirebilecek ne tür tıbbi yetenekleri olduğunu sordum ve siktir olmasını söyledim, tabii bunu diplomatik bir dille ifade ettim."

"Tamam."

"Son bir soru daha. Bunları bana niçin anlattın?"

"Sen sordun ya!"

"Evet, ama ben de doktorum ve biraz psikiyatri de okudum, yani benimle niçin konuşuyorsun? Bunu bana bir parça güven duyuyorsun diye yorumlayabilir miyim?"

Lisbeth cevap vermedi.

"O zaman öyle yorumlayacağım. Benim hastam olduğunu unutmamanı istiyorum, bu

başkası için değil senin için çalıştığım anlamına gelir."

Lisbeth, Jonasson'a şüpheyle baktı. Jonasson bir süre onun yüzünü inceledikten sonra alçak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Tıbbi açıdan az ya da çok sağlıklı durumdasın. Birkaç hafta daha tedavi görsen iyi olurdu ama maalesef çok sağlıklısın."

"Maalesef?"

"Evet." Dr. Jonasson hafifçe gülümsedi. "Gerekenden daha sağlıklı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki seni burada daha fazla tutabilmek için geçerli nedenlerim yok. Savcı, altı hafta sonra başlayacak mahkemeyi orada beklemen için Stockholm'de bir cezaevine nakledilmeni isteyecek. Sanırım bir hafta sonra böyle bir başvuruda bulunur, bu da Teleborian'ın eline seni gözleme fırsatı verecektir."

Lisbeth Salander taş kesmişti. Anders Jonasson eğilip Lisbeth'in yastığını düzeltirken sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi konuştu.

"Ne baş ağrın ne de ateşin var, yani Doktor Endrin seni taburcu edebilir."

Birden ayağa kalktı.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Sen buradan taburcu edilmeden, tekrar ziyaretine geleceğim."

Jonasson kapıya vardığında, "Doktor Jonasson," dedi Lisbeth. "Teşekkürler."

Ona dönen Jonasson gülümseyerek başını salladı. Dışarı çıkıp kapıyı kilitledi.

Lisbeth Salander uzun bir süre kapalı kapıya baktıktan sonra geriye yaslanıp gözlerini tavana dikti.

Başının arkasındaki sert şeyi ancak o zaman fark etti. Yastığı kaldırdı ve daha önce orada olmayan küçük bez torbaya şaşkın gözlerle baktı. Torbayı açtı, içinde el bilgisayarıyla şarj aleti vardı. El bilgisayarını incelerken kenarındaki küçük çizici fark etti. Kalbi hızla çarpmaya başladı, bu onun bilgisayarıydı. Ama nasıl... Şaşkın gözlerini tekrar kapıya çevirdi, şu Dr. Jonasson sürprizlerle dolu biriydi. Bilgisayarı hemen açtı ve açar açmaz girmek için şifrelendiğini gördü.

Öfkeyle yanıp sönen ekrana baktı, bu boku nasıl kullanacağını dü... Torbayı araştırdı, dibinde kıvrılmış bir kâğıt buldu. Kâğıdı açtı, düzgün bir el yazısıyla yazılmış şu satırları gördü:

Sen hacker'sın. Şifreyi bul! / Kalle B.

Lisbeth haftalardır ilk defa güldü. Blomkvist eski kuyruk acısının intikamını alıyordu. Lisbeth bir süre düşündükten sonra dijital kalemi alıp 9277 rakamını yazdı, bu klavyede WASP harflerini karşılıyordu. Kalle Hergele Blomkvist, Mosebacke'deki evine izinsiz girmeye çalıştığında, hırsız alarmının devreye girmesiyle bu kodu çözmek zorunda kalmıştı.

Ama işe yaramadı.

Lisbeth KALLE harflerine denk gelen 52553 rakamını denedi.

Bunun da faydası olmadı. Kalle Hergele Blomkvist bu bilgisayarı Lisbeth'e kullansın diye gönderdiğine göre, demek ki basit bir şifre seçmişti. Bu isminden nefret etmesine rağmen notu Kalle diye imzalamıştı, Lisbeth bir süre bağlantıyı düşündü, bir çeşit aşığılama ifadesi olmalıydı. PIPPI harflerini karşılayan 63663 rakamını denedi.

İşe yaradı.

Ekranda gülümseyen bir yüzle bir konuşma balonu belirdi.

Gördüğün gibi, hiç de zor bir şifre değil. Kaydedilmiş dokümana tıklamanı öneriyorum.

Lisbeth listenin başındaki <Merhaba Sally> dokümanına tıklayıp açtı.

Her şeyden önce bu seninle benim aramda. Avukatının, yani kız kardeşim Annika'nın bu bilgisayardan haberi yok. Böyle de kalsın.

Seni kapattıkları odada, dışarıda olup bitenlerden ne kadar haberdarsın bilmiyorum. Ama ne tuhaf ki (sinir bir kız olmana rağmen) dışarıda senin için çalışan bir sürü aptal kafa var. Ben Yuvarlak Masanın Aptal Şövalyeleri adında bir dernek kurmayı düşünüyorum. Derneğin tek görevi her yıl bir akşam yemeğinde buluşup senin hakkında atıp tutmak (hayır, sen davetli değilsin).

Neyse, konuya gelem. Annika mahkemeye hazırlanmak için elinden geleni yapıyor. Tek sorun, şu lanet kurallara sıkı sıkıya bağlı kalması. Seninle neler konuştuğunu bana bile anlatmıyor. Bu içinde bulunduğumuz durumda ciddi bir sorun yaratıyor. Ne mutlu ki verdiğim bilgileri alıyor.

Şimdi sen ve ben birlikte düşünmeliyiz.

Benim e-posta adresimi kullanma.

Belki benim paranoyam ama birilerinin e-postalarını okuduğundan şüphelenmek için sağlam gerekçelerim var. Eğer bana bir şey göndermek istersen, Yahoogroup'a gir, Aptallar_Masası'na. ID Pippi ve şifre p9i2p7p2i. /Mikael

Lisbeth Salander, Mikael'in notunu iki defa okuduktan sonra şaşkın gözlerle el bilgisayarını incelemeye başladı. Uzun bir süre bilgisayar perhizi yaşadığından, siber ortama girmek için can atıyordu. Bu bilgisayarı gönderen Kalle Hergele Blomkvist'in, cep telefonu olmadan internete giremeyeceğini nasıl akıl edemediğini, bunu bir türlü anlayamıyordu.

Kara kara düşünürken koridorda ayak sesleri duydu, hemen bilgisayarı kapatıp yastığın altına koydu. Anahtar kilide sokulduğunda bez torba ve şarj aletinin yatak masasında durduğunu fark etti. Uzanıp torbayı aldı, yorganın altına sakladı. Şarj aletini de apış arasına yerleştirdi. Gece hemşiresi içeri girdiğinde uzanmış tavana bakıyordu. Hemşire yumuşak bir sesle nasıl olduğunu ve bir şey isteyip istemediğini sordu.

İyi olduğunu söyleyen Lisbeth, her zamanki gibi bir paket sigara istedi ve bu isteği her zaman olduğu gibi yumuşak ama kararlı bir sesle reddedildi. Ona bir paket nikotin sakızı verilmişti. Gece hemşiresi kapıyı kapatırken Lisbeth kapısının önünde bekleyen güvenlik görevlisini gördü, ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledikten sonra bilgisayarı çıkarıp açtı.

İnternete girmeye çalıştı.

Bağlandığında neredeyse küçük dilini yutuyordu. *İnternete bağlandım, imkânsız.*

Yataktan öyle bir fırladı ki yaralı kalçasında müthiş bir ağrı hissetti. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. *Nasıl? Odayı köşe bucak araştırdı... Hayır, odada cep telefonu yok.* Ama yine de internete bağlanmıştı, yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti, bağlantı kablosuz sağlanıyordu. 12 metrekarelik bir alanı kapsayan Bluetooth'la olmalıydı. Gözlerini tavanın hemen altındaki havalandırma deliğine çevirdi.

Kalle Hergele Blomkvist odasının hemen yanına bir telefon yerleştirmişti. Mantıklı tek açıklama buydu.

Ama telefonu niçin içeri sokmamıştı ki... *Elbette. Piller.*

El bilgisayarının üç günde bir şarj edilmesi gerekiyordu, ama bağlandığı cep telefonunun pilleri, internette sörf yaparken çabuk tükenirdi. Blomkvist ya da onun adına biri, pilleri arada bir değiştirecekti.

Bilgisayarla birlikte tabii ki şarj aletini göndermişti. Şarj aletinin Lisbeth'in yanında olması gerekiyordu. Bir şeyi saklamak iki şeyi saklamaktan daha kolaydı. Blomkvist o kadar da aptal değildi.

Lisbeth bilgisayarı nasıl koruyacağını düşünmeye başladı, saklayacak bir yer bulmalıydı. Kapının yanında ve yatağının arkasındaki panelde prizler vardı. Yatak lambası ve dijital saatin kabloları paneldeki prize bağlıydı. Panelin üzerinde, çıkarılıp alınan radyodan kalan bir boşluk vardı. Lisbeth gülümsedi, şarj aleti ve el bilgisayarını koyacağı yeri bulmuştu. Yatak masasının altındaki prizi kullanarak bilgisayarı şarj edebilirdi.

Lisbeth Salander'in neşesi yerine gelmişti. El bilgisayarıyla, iki ay aradan sonra internete bağlanırken kalbi hızla çarpıyordu.

Ekranı çok küçük bir el bilgisayarında, dijital kalemle sörf yapmak, 17 ekran PowerBook'la sörf yapmaya benzemiyordu. Ama önemli olan internete bağlanmasıydı. Sahlgrenska Hastanesindeki yatağından bütün dünyaya ulaşabilirdi.

Lisbeth işe, Pennsylvania, Jobsville'li Gill Bates adlı yeteneksiz, amatör bir fotoğrafçının, reklam amacıyla fotoğraflarını yayınladığı özel web sitesine girerek işe başladı. Lisbeth bir seferinde küçük bir araştırma yaparak Jobsville diye bir yerin olmadığını öğrenmişti. Buna rağmen Bates, Jobsville'den 200 fotoğraf çekerek sitenin fotoğraf galerisine yerleştirmişti. Lisbeth 167 numaralı fotoğrafı aşağı çekip büyüttü. Fotoğraf Jobsville kilisesini gösteriyordu. Lisbeth oku kilisenin çan kulesinin üzerine getirip tıkladı. Hemen bir pencere açıldı, ID ve şifre istendi. Dijital kalemle ekrandaki ID bölümüne *Remarkable*, şifre bölümüne de A(89)Cx#magnolia yazdı.

Karşısına [ERROR Yanlış şifre girdin] ve [OK Yeniden dene] yazısı çıktı. Lisbeth [OK yeniden dene]ye, tıklaması ve yeni bir şifre yazması hâlinde aynı yazının geleceğini biliyordu. Bunu bin defa yapsa, bininde de aynı şeyle karşılaşırđı. Yıllardır internette dolaştığı için bu konuda yeterince tecrübesi vardı. Bunun yerine [ERROR]'ın [O]'sunu tıkladı.

Ekran karardı. Arkasından ekranda bir kapı açıldı ve Lara Croft'a benzeyen biri dışarı çıktı. Bir konuşma balonunun içerisinde [WHO GOES THERE?] yazısı belirdi.

Lisbeth konuşma balonuna tıklayıp Wasp yazdı. Lara Croft elindeki silahın emniyet mandalını açarken cevap geldi: [PROVE IT OR ELSE...]. Lisbeth bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordu, eğer arka arkaya üç defa yanlış şifre yazarsa sayfa kapanacak ve Wasp üye listesinden silinecekti. Düzenli harflerle şifreyi yazdı, *MonkeyBusiness*.

Ekran biçim değıştirdi, mavi bir zemin üzerinde yeni bir metin belirdi:

Hacker Cumhuriyeti'ne hoş geldiniz, vatandaş Wasp. Son ziyaretinizden bugüne 56 gün geçti. Hatta 10 vatandaş var. a) Bir Göz Atmak b) Mesaj Göndermek c) Arşive Girmek d) Konuşmak e) Düzüşmek mi istiyorsunuz?

Lisbeth [d) Konuşmak] kutusunu tıklayarak menüde [Kimler çevrim içi?] kutusuna gitti. Karşısına şu isimler çıktı: Andy, Bambi, Dakota, Jabba, BuckRogers, Mandrake, Pred, Slip, Sisterjan, SixOfOne ve Trinity.

<Merhaba, ekip> yazdı Wasp.

<Wasp. Gerçekten sen misin?> yazdı SixOfOne hemen. <Bakın kim gelmiş?>

<Nerelerdeydin?> diye sordu Trinity.

<Plague başının belada olduğunu söyledi.> yazdı Dakota.

Lisbeth emin değildi ama Dakota'nın kadın olduğunu düşünüyordu. Hattaki diğer vatandaşlar, kendini SisterJen diye tanıtan da dâhil erkekti. *Hacker Cumhuriyeti'nin* (son bağlandığında) altmış iki vatandaşı vardı, bunlardan yalnızca dört tanesi kadındı.

<Merhaba, Trinity.> yazdı Lisbeth. <Hepinize merhaba.>

<Niçin yalnızca Trin'i selamlıyorsun? Grupla bir sorunun mu var, ya da bizimle?> diye yazdı Dakota.

<Biz tanışıyoruz.> yazdı Trinity. <Wasp yalnızca zeki insanlarla arkadaşlık eder.>

Anında beş kişiden küfür yedi.

Wasp altmış iki vatandaştan yalnızca ikisiyle yüz yüze gelmişti. Bunlardan biri, şimdi hatta olmaması anormal olan Plague'di. Diğer tanıdığı Trinity, İngiliz'di, Londra'da oturuyordu. İki yıl önce Mikael Blomkvist'le birlikte Harriet Vanger'in izini sürerlerken, bir telefonu dinlemek için Trinity'nin yardımına başvurmuşlar, iki saat vakit geçirmişlerdi. Lisbeth dijital kalem ekranın üzerinde beceriksizce dolaştırırken klavyenin yokluğunu fazlasıyla hissediyordu.

<Orada mısınız?> diye sordu Mandrake.

<Üzgünüm yalnızca el bilgisayarım var, çok yavaş çalışıyor.>

<Bilgisayarına ne oldu?> diye merakla sordu Pred.

<Bilgisayarımın keyfi yerinde, sorun bende.>

<Hadi anlat ağabeyine.> yazdı Slip.

<Devletin esiriyim.>

<Ne? Niçin?> yazdı üç kişi birden.

Lisbeth beş satırla durumunu anlattı ve bir sürü endişeli, kısa cevap aldı.

<Nasıl?> diye sordu Trinity.

<Kafamda bir delik var.>

<Ben bir fark göremiyorum.> yazdı Bambi.

<Wasp, senin başın her zaman hava alıyordu.> yazdı SisterJen. Bunu Wasp'ın anlama yeteneğini küçümseyen bir dizi yazı izledi. Lisbeth gülümsedi. Yazışma Dakota'nın devreye girmesiyle yeniden başladı.

<Bir dakika. Sana yapılanlar Hacker Cumhuriyeti'nin bir vatandaşına yapılmış demektir. Buna ne cevap vereceğiz?>

<Stockholm'e atom bombası atalım.> diye önerdi SixOfOne.

<Hayır, o kadar abartmayalım.> diye yazdı Wasp.

<Minik bir bomba o zaman.>

<Siktir ol, SixOO!>

<Stockholm'ü karanlığa gömelim.> diye önerdi Mandrake.

<Virüsle hükümeti çalışamaz hâle getirelim.>

Hacker Cumhuriyeti'nin vatandaşları genelde virüs yaymazlardı. Tersine onlar, interneti sabote etmek ve bilgisayarları çökertmek için virüs yayan manyaklara karşıydılar. Onlar yalnızca bilgi bağımlısıydılar, bir bilgisayarı hacklemek için, ağıın çalışır durumda olması gerekirdi.

Bununla birlikte İsveç hükümetini çalışamaz hâle getirme önerisi boş bir tehdit değildi. *Hacker* Cumhuriyeti en iyilerin en iyilerinin bir araya geldiği bir kulüptü. Onlar, dünyanın bütün silahlı kuvvetlerinin, siber-askerî amaçlarla kullanmak maksadıyla servet ödemekten kaçınmayacağı seçkin kuvvetlerdi. Ancak, *Hacker* Cumhuriyeti vatandaşlarının herhangi bir devlete sadık olmaları düşünülemezdi bile.

Ama birer bilgisayar sihirbazıydılar, virüs üretmeyi de çok iyi bilirdiler. Eğer gerekirse, herhangi birine karşı özel bir kampanya açmaktan da çekinmezlerdi. Birkaç yıl önce California'da, program geliştiren *hacker*lardan biri, bir *dotcom* şirketi tarafından üçkâğıda getirilmiş, üstelik bu vatandaşı mahkemeye sürüklemişti. Bunun üzerine *Hacker* Cumhuriyeti'nin birçok aktivisti, bu şirketin bütün bilgisayarlarını çökertmek için yarım yıl boyunca dikkate değer bir çalışma göstermişlerdi. Şirketin bütün gizlerini, bütün e-postalarını, bütün sahtekârlıklarını ve CEO'sunun vergi Kaçırarak için başvurduğu bütün numaralarını ortaya dökmüşlerdi. Bununla da kalmamış, CEO'yu metresiyle birlikte kokain çekerken gösteren bir fotoğraf yayınlamışlardı. Şirket altı ay içinde iflas etmiş, aradan birkaç yıl geçmesine rağmen *Hacker* Cumhuriyeti'nin kinci milislerinden bazıları, zaman zaman eski CEO'nun bilgisayarını ziyaret etmeyi ihmal etmemişlerdi.

Eğer dünyanın en önde gelen *hacker*ları bir devlete karşı saldırıya geçerlerse belki devleti çökertemezlerdi, ama başına ciddi problemler açabilirlerdi. Eğer Lisbeth, onların İsveç devletine karşı saldırıya geçmelerine onay verirse, devletin milyarlarca dolar kaybedeceği kesindi.

Lisbeth bir süre düşündü.

<Şimdilik kalsın. Ama işler istediğim gibi gitmezse, belki yardım isterim.>

<Yalnızca bir işaret ver yeter.> dedi Dakota.

<Uzun zamandır bir hükümetle uğraşmadık.> dedi Mandrake.

<Benim bir önerim var, vergi sisteminin altını üstüne getirelim. Norveç gibi küçük bir ülkenin boyuna uygun bir program üretelim.> diye yazdı Bambi.

<İyi ama Stockholm İsveç'in başkenti.> diye yazdı Trinity.

<Hepsi aynı bokun soyu. Şöyle yapabiliriz...>

Lisbeth Salander sırtını yastığa dayayıp çarpık bir gülümsemeyle yazışmaları izledi. İnsanlarla yüz yüze konuşma zorluğu yaşarken, hiç tanımadığı birtakım kaçıklara, en küçük bir endişe duymadan, en gizli sırlarını niçin verdiğini düşünüyordu. Bütünüyle çılgın bu gruba karşı bir aidiyet duygusu hissediyordu. Gerçekte bu kişilerden hiçbirinin Lisbeth'e yardım edebilecek ya da Lisbeth'in devletle arasındaki sorunlara müdahale edebilecek imkânları yoktu. Ama gerektiğinde bir güç gösterisi için olağanüstü bir çaba göstereceklerinden hiç kuşkusuz yoktu. Daha önce Plague'in internetteki ilişkileri sayesinde, İrene Nesser adına düzenlenmiş bir Norveç pasaportu bulabilmişti.

Hacker Cumhuriyeti'nin vatandaşları ne tür insanlardı bilmiyordu, internette dolaşmalarının dışında ne yaptıklarına dair yalnızca tahminde bulunabiliyordu. Cumhuriyet'in vatandaşları kendi kimlikleri hakkında çok zayıf bilgiler veriyorlardı. Örneğin SixOfOne siyah, Amerikalı bir erkek olduğunu; Katolik bir aileden gelip Toronto'da yaşadığını iddia ediyordu; belki de gerçekte Luther Kilisesi'ne bağlı, İsveç'te oturan beyaz bir kadındı.

Lisbeth'in en iyi tanıdığı Plague'di. Onu, aileyle o tanıştırmıştı. Eğer sağlam referanslar alınmazsa hiç kimse bu özel gruba katılamazdı. Gruba girebilmek için vatandaşlardan biriyle kişisel bir tanışıklığın olması gerekiyordu. Lisbeth'in referansı Plague'di.

Plague internette, zeki ve sosyal açıdan yetenekli bir vatandaş olarak biliniyordu. Gerçekteyse aşırı kilolu, sosyal açıdan özürlü, Sundbyberg'de oturan ve özürlü yardımıyla geçinen biriydi. Çok nadir yıkanır, evi ahır gibi kokardı. Lisbeth, onu mümkün olduğunca az ziyaret ederdi. En iyisi onunla yalnızca internette arkadaşlık etmekti.

Vatandaşlar arasında konuşma sürerken Wasp, *Hacker* Cumhuriyetindeki özel e-posta kutusuna gelen bir e-postayı indirdi. Poison adında bir üyeden gelen bu e-posta, onun Asphyxia 1.3 programının gelişmiş sürümünü içeriyordu. Bu program grubun arşivinde herkesin erişebileceği bir programdı. Asphyxia aracılığıyla internete bağlı bütün bilgisayarlara girme imkânı vardı. Poison bu programı başarıyla kullandığını, Unix, Apple ve Windows'un son sürümleriyle yenilediğini yazmıştı. Lisbeth kısa bir cevapla programı geliştirdiği için Poison'a teşekkür etti.

İlerleyen saatlerde, ABD'de akşam olurken, bir düzine vatandaş daha hatta girip Waps'a hoş geldin diyerek tartışmaya katıldılar. Lisbeth hattan ayrılmaya hazırlanırken *Hacker* Cumhuriyeti'nin vatandaşları, İsveç başbakanının bilgisayarına nasıl girileceğini ve onun adresinden diğer hükümet başkanlarına ne türden nazik ama manyakça e-postalar gönderebileceklerini tartışıyorlardı. Sorunu açıklığa kavuşturmak için bir grup kurulmuştu. Lisbeth kısa bir mesaj yazarak tartışmalara son verdi.

<Konuşmaya devam edin ama ben onay vermeden hiçbir şey yapmayın. Tekrar bağlanabildiğimde geri dönerim.>

Herkes öpücüklerini gönderdi, kucakladı ve Lisbeth'e kafasındaki deliği tamir etmesi öğütleri verildi.

Lisbeth, *Hacker Cumhuriyetinden* çıktıktan sonra www.yahoo.com'a girerek. *Aptallar_Masası* özel haber grubu sayfasını açtı. Grubun iki üyesi vardı, kendisi ve Mikael Blomkvist. E-posta kutusunda, iki gün önce gönderilen, [*Önce bunu oku*] başlığında tek bir e-posta vardı.

Merhaba Sally. Durum aşağıdaki gibi:

Polisler hâlâ evini bulamadılar, Bjurman'ın tecavüz DVD'sinden de haberleri yok. Bu DVD sağlam bir kanıt, ama senin iznin olmadan Annika'ya vermek istemiyorum. Dairenin anahtarları ve Irene Nesser adına düzenlenmiş pasaport da bende.

Buna karşılık Gosseberga'daki sırt çantan polisin elinde. İçinde uygun olmayan bir şey var mı, bilmiyorum.

Lisbeth bir süre düşündü, endişe edecek bir şey yoktu. Yarısı boş kahve termosu, birkaç elma, bir ekstra giysi; hepsi buydu.

Zalachenko'yu ağır yaralamak ve öldürmeye teşebbüsten, Svavelsjö MK üyesi Carl-Magnus Lundin'i yaralamaktan, daha doğrusu ayağına bir kurşun sıkıp çenesini kırmaktan yargılanacaksın. Polisteki bir kaynağıma göre iki durumda da kanıtlar açık değilmiş. Aşağıdaki maddeler çok önemli:

1) Zalachenko öldürülmeden önce her şeyi inkâr ederek, seni vurup ormanda bir çukura gömenin Niedermann olduğunu iddia etmiş. Onu öldürmeye teşebbüs ettiğin iddiasıyla senden şikâyetçi olmuş. Savcı senin Zalachenko 'yu ikinci defa öldürmeye teşebbüs ettiğini düşünecektir.

2) Magge Lundin ve Sonny Nieminen, Stallarholmen'de neler yaşandığına dair tek bir söz etmemişler. Lundin, Miriam Wu'yu kaçırmaktan tutuklandı. Nieminen serbest bırakıldı.

Lisbeth yazılanları tarttıktan sonra omuzlarını silkti. Bunları daha önce Annika Giannini'den duymuştu. Baktan bir durumdu ama onun için yeni bir haber değildi. Gosseberga'da yaşananları Annika'ya açık yüreklilikle anlatmış, ama Bjurman konusunda ayrıntılara girmekten kaçınmıştı.

Zala bütün yaptıklarına rağmen 15 yıl boyunca korunmuş, Zalachenko'nun üzerinden birileri kariyer yapmış. Geride bıraktığı pislikler defalarca temizlenmiş. Bunların hepsi suç. İsveç makamları kişilere karşı işlenen suçları hep karartmış.

Eğer bunlar ortaya dökülürse hem burjuva, hem de sosyal demokrat hükümetleri sarsacak politik bir skandala yol açar. Her şeyden önce SÄPO'dan birkaç kişi, ahlak dışı ve suç niteliği taşıyan faaliyetleri destekledikleri için hapsi boylar. Suçları zaman aşımına uğramış olsa bile skandalın önüne geçilemez. Emekliye ayrılmış ya da emekliliği yaklaşmış kodamanlardan söz ediyoruz

Zararı azaltmak için ellerinden geleni yapacaklardır. İşte o zaman oyunun en önemli piyonu sen olacaksın. Bu defa söz konusu olan, yalnızca bir piyonun kurban edilmesi değil, şimdi kendi kışılarını kurtarmaya çalışacaklar. Bunun için seni tekrar bir yere kapatmaları gerekiyor.

Lisbeth düşünceli bir ifadeyle alt dudağını ısırdı.

Durum şu: Zalachenko olayını artık uzun süre gizleyemeyeceklerini biliyorlar, bu öyküyü ben biliyorum ve ben bir gazeteciyim. Er ya da geç bildiklerimi yayınlayacağımı da biliyorlar. Zalachenko öldüğünden, artık bu onlar için o kadar da önemli değil. Dediğim gibi, şimdi kışılarını için savaşacaklar. Onların programlarında öncelik kazanan şeyler şunlar:

1) 1991 yılında seni St. Stefan'a kapatmanın yasal olduğu, senin gerçekten ruhsal açıdan hasta olduğun konusunda mahkemeyi (kamuoyunu) ikna etmek zorundalar.

2) "Lisbeth Salander Davası"nı "Zalachenko Davası"ndan ayırmak zorundalar. Şöyle bir tutum takınacaklar: "Evet, Zalachenko bir pislikti ama kızı, babası bir pislik diye değil, akıl hastası olduğundan psikiyatri kliniğine kapatıldı; bunun dışındaki iddialar gazetecilerin hastalıklı fantezilerinden ibaret. Hayır, biz, Zalachenko'nun hiçbir suçunu desteklemedik; bütün bunlar, akıl hastası bir kızın kuruntuları. "

3) Serbest kalabilmen için, mahkemenin yalnızca suçsuzluğuna değil, deli olmadığına da inanması gerekir. Bu da 1991 yılında alınan kararın arkasında kirli işlerin döndüğünü gösterecektir. Yani, ne pahasına olursa olsun seni tekrar psikiyatrik tedavi altına aldirmaya çalışacaklardır. Eğer mahkeme, senin akıl hastası olduğuna karar verirse, basın Salander olayını deşmeyi bırakacaktır. Basın böyle çalışır.

Bana katılıyor musun?

Lisbeth, başını salladı. Bütün bunları önceden hesaplamıştı, tek sorun bunlara karşı ne yapacağını bilmemesiydi.

Lisbeth, -bu söylediğimi ciddiye al- bu kavga mahkemede değil, basında sonuçlanacak. Büyük ihtimalle mahkeme, senin "özel hayatını korumak" bahanesiyle kapalı kapılar ardında sürdürülecektir.

Zalachenko'nun öldürüldüğü gün evime girildi, kapımda hiçbir zorlama belirtisi yoktu. Bjurman'ın yazlığında ele geçirdiğin, Cunnar Björck'ün 1991 yılında tutuğu raporun dışında hiçbir şey alınmamıştı. Aynı zamanda kız kardeşime saldırılarak ondaki kopyası da çalındı. Bu dosya senin en büyük kanıtın.

Sanki bu dosyayı bütünüyle kaybetmişiz gibi davrandım. Aslında elimde, daha önce Armansky'ye vermeyi düşündüğüm bir üçüncü kopya daha var. Bunu çoğaltarak değişik yerlere dağıttım.

Karşı cephede birkaç resmî yetkili ve birkaç psikiyatr, Richard Ekström'le iş birliği yaparak mahkemeye hazırlanıyorlar.

Bir parça bilgi alabildiğim bir kaynağım var ama sanırım sen daha fazla bilgiye ulaşabilirsin...Acele et.

Eski tanıdığın Peter Teleborian'dan alacağı yardımla Savcı Ekström, seni deliler evine kapattırmaya çalışacaktır.

Annika, savcılık makamının bilgi sızdırarak yaptığı gibi, basında kampanya yürütemez, yani eli kolu bağlı.

Ama beni engelleyen hiçbir şey yok. Ne istersem yazabilirim. Ayrıca hizmetimde bir dergi var.

İki önemli ayrıntıda kanıt gerekiyor.

1) Ekström'ün Teleborian'la uygunsuz bir iş birliği yaparak seni akıl hastanesine kapatmaya çalıştığını gösteren bir kanıtla ihtiyacım var. Bu kanıtlarla televizyona çıkıp savcılık makamının bütün argümanlarını çürütmeliyim.

2) SÄPO'ya karşı bir basın savaşı yürütebilmek için, büyük ihtimalle senin kişisel sırların diye adlandıracağın birçok şeyi açıkça tartışabilmeliyim. Geçen paskalyadan bu yana yazılanları hesaba katarsak, gizliliğin anlamı kalmadı. Basında yeni bir Salander resmi çizmeliyim; özel hayatını çığneme pahasına yapmalıyım bunu. Bu yüzden onayına ihtiyacım var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Lisbeth, Aptallar_Masası 'ndaki arşive girdi, içinde değişik büyüklüklerde yirmi altı doküman vardı.

14. BÖLÜM

18 MAYIS, ÇARŞAMBA

Monica Figuerola, çarşamba sabahı saat beşte kalktı. Alışkanlıklarının tersine, olağanüstü kısa bir koşu yaptıktan sonra duş aldı. Siyah bir kot pantolon, beyaz keten bir gömlek giydi. Kahve yapıp termosu doldurdu, yanına sandviç hazırladı. Koltukaltı tabanca kılıfını takıp, Sig Sauer marka tabancasını kılıfına yerleştirdi. Gri renk ince bir ceket giyerek dışarı çıktı. Saat altıyı biraz geçe arabasına atlayıp Vällingby'ye gitti.

Göran Mårtensson, iki katlı bir evin üst katında oturuyordu. Monica, salı günü onun hakkında resmî arşivlerden bulabileceği her türlü bilgiyi almıştı. Mårtensson bekârdı, yani istediğiyle birlikte yaşayabilirdi. Poliste kaydı yoktu, zengin değildi ama açlıktan da ölmüyordu. Nadiren hastalık raporu almıştı.

Dikkat çeken tek şey, on altı tane silah ruhsatının olmasıydı. Bunlardan üç tanesi av tüfeğiydi, diğerleri de değişik markalarda tabancalar. Ruhsatı olduğu sürece elbette bu bir suç değildi, ama Monica bu kadar çok silah bulunduran insanlara her zaman şüpheyile yaklaşırdı.

Monica arabasını, KAB plakalı Volvo'nun kırk metre kadar uzağına park etti. Kâğıt bir bardağı yarısına kadar kahve doldurdu, sandviçini yedi. Bir portakal soyup dilimlerini emdi.

Doktorlar ziyaretine geldiklerinde Lisbeth Salander bitkindi, başı ağrıdan çatlıyordu. İsteddiği ağrı kesiciyi itiraz etmeden verdiler.

Bir saat sonra baş ağrıları daha da artmıştı, sinyal düğmesine basarak hemşireyi çağırıp bir ağrı kesici daha aldı ama o da fayda etmedi. Öğle yemeğinde Lisbeth'in başındaki ağrılar o kadar çok artmıştı ki hemşireler Dr. Endrin'i çağırarak zorunda kaldılar. Endrin kısa bir muayeneden sonra, Lisbeth'e daha güçlü ağrı kesiciler verdi.

Lisbeth, dilinin altına sakladığı hapları, odada yalnız kalır kalmaz tükürüyordu.

Saat iki civarında kusmaya başladı, saat üçte bir kez daha kustu.

Helena Endrin hastaneden ayrılmadan hemen önce, saat dörtte, Dr. Anders Jonasson bölüme geldi.

"Midesi bulanıyor ve şiddetli baş ağrıları var, Dexofen verdim. Neyi var anlayamadım... Son günlerde durumu iyiye gidiyordu, bir çeşit iltihaplanma olabilir.

"Ateşı var mı?" diye sordu Dr. Jonasson.

"Hayır, bir saat önce 37,2'ydi, yani endişelenecek bir şey değil."

"Tamam, bu gece bir gözüm üzerinde olacak."

"Ben üç hafta izne ayrılıyorum," dedi Dr. Endrin. "Onunla senin ya da Svantesson'un ilgilenmesi gerek. Svantesson onu pek tanımıyor..."

"Tamam, sen yokken onunla ben ilgileneceğim."

"İyi, eğer herhangi bir sorun çıkar ya da yardıma ihtiyaç duyarsan beni arayabilirsin."

İkisi birlikte Lisbeth'i ziyaret ettiler. Yorganı burnuna kadar çekmiş yatan Lisbeth acınacak bir hâldeydi.

Anders Jonasson elini Lisbeth'in alnına koyup yokladı, nemliydi.

"Sanırım kısa bir muayene yapmamız gerekiyor."

Jonasson, Endrin'e teşekkür edip iyi akşamlar diledi.

Saat beş civarında Dr. Jonasson, Lisbeth'in seyir defterine ateşinin 37,8'e çıktığını, akşam üç defa daha ziyaret ettikten sonra da 38'e çıktığını kaydetti. Bu normalin üzerindeydi ama büyük bir problem yaratmayacak kadar düşüktü. Saat sekizde kafasının röntgeninin çekilmesini istedi.

Röntgen filmlerini alıp inceledi, dikkat çekici bir şey yoktu, yalnızca kurşun yarasının yanında zor fark edilir siyah bir leke vardı. Jonasson bunun üzerine dikkatle düşündükten sonra, Lisbeth'in hasta seyir defterine ortalama bir şeyler yazdı.

"Röntgen incelemesi hastanın durumu hakkında kesin bir bilgi vermiyor. Bununla birlikte durumu hızla kötüleşti, röntgen filmlerinde görünmeyen küçük bir kanamanın olabileceğini yok sayamayız. Hasta dinlenmeli ve gözetim altında tutulmalı."

Erika Berger, çarşamba sabahı işe geldiğinde bilgisayarına yirmi üç e-postanın düştüğünü gördü.

Bu e-postalardan bir tanesi *redaktion-sr@sverigesradio.com* adresinden geliyordu. Tek kelimeydi:

OROSPU

Başparmağını tam e-postayı silmek için kaldırmışken durdu. E-posta listesinde geriye giderek iki gün önce *centralred@smpost.se* adresinden gelen e-postayı buldu. *Hımm. Orospu yazan iki e-posta da basın dünyasından adresler kullanılarak gönderilmiş. Basın Delisi* başlığıyla yeni bir dosya açarak, iki e-postayı da bu dosyaya taşıdı, arkasından o sabahki iç yazışmaları okumaya başladı.

Göran Mårtensson, evinden 07.40'ta çıktı. Volvo'suna binip şehre yöneldi. Hornsgatan'ı geçti, Brännkyrkagatan üzerinden Bellmansgatan'a girdi, oradan sola dönüp Tavastgatan'ın hemen köşesindeki Bishop's Arms Pub'ın yanına park etti.

Monica Figuerola şanslı günündeydi. Bishop's Arms'a yaklaşırken, kaldırımın kenarından hareket eden bir minibüsün yerine, arabasının yönünü Bellmansgatan'la Tavastgatan'ın birleştiği tarafa çevirerek park etti. Olduğu tepeden etrafı çok iyi görebiliyorduv-Mårtensson'un Tavastgatan'a park ettiği arabasının arka camı da görüş alanındaydı. Hemen önünde, Pryssgränd'a inen fazlasıyla dik yokuşun altında, Bellmansgatan'ın 1 numaralı binası vardı. Binayı yalnızca yandan görüyordu ama arabadan çıkarsa rahatlıkla kapısını da görebilirdi. Mårtensson'un bu adrese geldiğinden hiçbir kuşkusu yoktu. Mikael Blomkvist'in dairesi bu binadaydı.

Monica Figuerola, binayı gözaltında tutmanın tam bir karabasan olduğunu fark etmişti. Burası ancak Maria Asansörü'ne bağlanan üst geçitten izlenebilirdi. Orada araba park edecek bir yer olmadığından, izleyen kişi, tıpkı eski telefon tellerindeki kırlangıç gibi ortada olacaktı. Monica Figuerola'nın arabasını park ettiği Bellmansgatan'la Tavastgatan'ın birleştiği yerdeki tepe, arabanın içinde oturarak etrafın gözlenebileceği tek yerdi. Aslında, dikkatli bir göz hemen fark edeceğinden, burası da o kadar iyi sayılmazdı. Ama arabadan çıkıp etrafta boş boş dolaşmak istemiyordu. O zaman daha çabuk fark edilirdi, dış görünüşü bu tür polisiye işlere uygun değildi.

Mikael Blomkvist Binanın kapısından 09.10'da çıktı, Monica saati kaydetti. Mikael'in Bellmansgatan'ın yukarısındaki üst geçide şöyle bir göz attığını fark etti. Yokuşu tırmanarak ona doğru geliyordu, torpido gözünü açtı, bir harita çıkarıp yanındaki koltuğa yaydı. Not defterini açtı, telefonla konuşarak not alıyormuş numarasına yattı. Başını haritaya doğru iyice eğip cep telefonu ile yüzünün bir bölümünü kapattı.

Göz ucuyla Tavastgatan'a bakan Mikael Blomkvist, izlendiğini biliyor olmalıydı. Büyük ihtimalle, Mårtensson'un arabasını da görmüş ama hiç aldırmadan devam etmişti. *Sakin, soğukkanlı. Başka biri olsa arabanın kapısını açar adamın ödünü bokuna karıştırırdı.*

Mikael ona doğru yaklaştığında, Monica Figuerola sanki bir adres ararmış gibi başını haritaya gömerken, bir yandan da telefonla konuşuyormuş pozu takınmıştı. Ama Mikael'in, yanından geçerken ona baktığını da hissetmişti. *Çevresindeki her şeye şüpheyle yaklaşıyor.* Aynadan Hornsgatan'a doğru uzaklaşan Mikael'i izledi. Onu, daha önce birkaç kez televizyonda görmüştü. Gerçek hayatta ilk defa görüyordu, ayağında kot pantolon, üzerinde tişört ve gri bir ceket vardı. Omzuna astığı çantayla, uzun, gevşek adımlarla yürüyordu. Yakışıklı adamdı.

Bishop's Arms'ın köşesinde beliren Mårtensson, Mikael'i bakışlarıyla izledi. Omzunda kocaman, spor bir çanta vardı. Bir telefon konuşmasını yeni bitirip telefonunu cebine sokmuştu. Monica, onun Mikael'in peşinden gideceğini umuyordu. Ama o, Monica'nın şaşkın bakışları altında yokuştan aşağı inip Mikael'in oturduğu binanın kapısına yöneldi.

Birkaç saniye sonra, Monica'nın arabasının yanından geçen mavi tulumlu bir adam da ona katıldı. *Hey sen de nereden çıktın!*

Bir süre Blomkvist'in oturduğu binanın önünde durdular, Mårtensson kapı kodunu tuşladı ve içeri girdiler. *Daireyi kontrol edecekler. Amatörler gecesi. Ne halt karıştırıyor bu adamlar?*

Monica Figuerola, başını aynaya kaldırdığında Mikael Blomkvist'i gördü...Geri dönmüş, Monica'nın on metre kadar gerisinde durmuştu. Mårtensson ve arkadaşının neler yaptığını görebilecek mesafedeydi. Monica, Mikael'in yüzünü inceledi, Mikael ona bakmıyordu. Göran Mårtensson'un oturduğu binaya girdiğini görmüş olmalıydı. Bir süre sonra topuklarının üzerinde dönüp Hornsgatan'a yürüdü.

Monica, otuz saniye hiç hareket etmeden oturdu. *İzlendiğini biliyor, etrafını gözaltında tutuyor, ama niçin tepki göstermiyor? Normal bir insan bu durumda yeri göğü yıkardı. Bir şeyler planlıyor.*

Telefonu elinden bırakan Mikael Blomkvist, bir süre masadaki not defterine baktı. Trafik Müdürlüğü'nden aldığı bilgiye göre onu izleyen sarışın kadının oturduğu araba Monica Figuerola'ya aitti. 1969 doğumluydu, Pontonjärgatan'da oturuyordu. Arabanın içindeki, Figuerola'nın kendisi olabilirdi.

Cep telefonuyla konuşarak, koltuğa yaydığı haritayla ilgileniyordu. Bunun Zalachenko kulübünden biri olduğunu iddia edemezdi, ama çevresindeki her şüpheli davranış, özellikle de evinin yakındakileri kaydediyordu.

Lottie Karim'e seslendi.

"Bu kadın kim? Pasaport fotoğrafını bul, nerede çalıştığım ve geçmişini iyice araştır."

"Tamam," dedi Lottie Karim.

SMP'nin finans müdürü Christer Sellberg çok şaşırmıştı, Erika Berger'in, haftalık bütçe toplantısında önlerine koyduğu, dokuz maddelik önerilerin yazılı olduğu kâğıdı bir kenara itti. Finans Müdürü Ulf Flodin endişeliydi, Yönetim Kurulu Başkanı Borgsjö her zamanki gibi tarafsız bir yüz ifadesi takınmıştı.

"Bu imkânsız," dedi Sellberg nazik bir gülümsemeyle.

"Niçin?" dedi Erika Berger.

"Yönetim bunu asla onaylamaz. Akıl ve mantığın dışında bir şey."

"Şu işi baştan alalım," dedi Erika Berger. "Ben, SMP'yi kâr eden bir gazeteye dönüştürmek için işe alındım. Bunun için bir şeyler yapmam gerekiyor, öyle değil mi?"

"Tamam, ama... "

"Bunu cam bir kafesin içinde oturup hayal kurarak yapamam."

"Sen ekonomik gerçekleri anlamıyorsun."

"Olabilir. Ama bir gazete nasıl çıkarılır biliyorum. Ve gerçek şu ki, *SMP* son on beş yılda 118 çalışanına yol vermiş. Hadi bunların yarısı yeni teknik imkânlarla yerleri doldurulan grafikçi ve benzer elemanlar diyelim... Ama 48 haber muhabiri de işten çıkarılmış."

"Bütün bunlar gerekliydi. Eğer yapmasaydık gazete çoktan batmıştı."

"Ne gerekli, ne gereksizmiş şöyle bir bakalım. Son üç yılda on sekiz muhabir işten çıkartılmış. Bunun yanı sıra dokuz kadro açığımız var, bu açık şimdilik stajyerlerle kapatılmaya çalışılıyor. Spor redaksiyonunda dokuz kişi çalışması gerekirken, bir yıldan fazladır iki kadro eksik."

"Buna tasarruf deniliyor. *Bu kadar basit.*"

"Kültür sayfasının üç, ekonominin bir eksiği var. Hukuk redaksiyonu pratikte yok... Yazı işleri sorumlusu, işi düştüğünde sağdan soldan muhabir toplamak zorunda kalıyor ve bunun gibi bir sürü saçmalık var. *SMP*, resmî kurumların faaliyetlerini, en az sekiz yıldır, dikkatle izlememiş. Bu alanda, serbest çalışan gazetecilere ve TT haber ajansına bağımlıyız... Ve senin de bildiğin gibi TT birkaç yıl önce resmî kurumlara bakan bölümünü tasfiye etti. Başka bir deyişle İsveç devletinin ve makamlarının yaptıklarını izleyen hiç kimse yok."

"Basın sektörü kötü bir durumda... "

"Durum şu; ya *SMP* hemen kapısına kilit vuracak ya da yönetim kurulu gözüpek yatırımlar yapacak. Bugün çok az sayıda muhabirle, çok sayıda haber üretiyoruz. Metinler sefil, yüzeysel ve güvenilirlikten yoksun. Yani halk *SMP*'yi okumayı bırakıyor."

"Ama senin anlamadığın bir şe..."

"Artık şu anlamadığın lafından bıktım. Ben buraya vakit öldürmeye gelmiş basın yayın öğrencisi değilim."

"Ama önerin çok çılgınca."

"Niçin?"

"Gazete kâr etmeyi unutsun diyorsun."

"Bana bak, Sellberg, bu yıl gazetenin yirmi üç hissedarına yüklü miktarlarda kâr payı dağıtacaksın. Buna yönetim kurulunda oturan dokuz kişiye verilecek, bütünüyle mantıksız ikramiyeleri eklersek *SMP*'nin kasasından 10 milyon kron çıkacak. *SMP*'de personel kısıntısına giderken, kendini dört yüz bin kron ikramiyeyle ödüllendirdin. İsveç'teki bazı şirket yöneticilerinin aldığı ikramiyenin yanında seninki devede kulak, kalır ama benim gözümde beş para bile etmezsin. İkramiye ancak *SMP* güçlendirilirse hak edilir. Personeli budayarak, *SMP*'yi zayıflatıp krize sokarak değil."

"Haksızlık ediyorsun. Aldığım her tedbiri yönetim kurulu onayladı."

"Yönetim kurulu senin önerilerini, onlara her yıl kâr payı vermeyi garanti ettiğin için onayladı. Bunlara derhâl son verilmeli."

"Yani sen şimdi ciddi ciddi, yönetimin kâr payı ve ikramiye dağıtmaktan vazgeçmesini mi öneriyorsun? Hissedarların buna ne diyeceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Bu sene sıfır kazanç öneriyorum. Bu, 21 milyon kronluk tasarruf demektir. Bununla hem personel açığını kapatır, hem de ekonomimizi güçlendiririz. Ayrıca şeflerin maaşlarının indirilmesini, öneriyorum. Ben 88 bin kron maaş alıyorum. Spor redaksiyonunun personel açığını bile kapatamayan bir gazete için akla ziyan bir maaş."

"Yani kendi maaşını da indirmek istiyorsun? Bir çeşit maaş komünizminin sözcülüğünü mü yapıyorsun?"

"Saçmalama! İkramiyeleri de hesaba katarsak, ayda 112 bin kron maaş alıyorsun. Tam bir çılgınlık. Gazete denge kazanıp müthiş kârlar etmeye başlarsa, istediğin kadar ikramiye alabilirsin. Ama bu sene senin ikramiyeni artırabilecek durumda değiliz. Bütün şeflerin maaşlarının yarı yarıya indirilmesini öneriyorum."

"Sen hissedarların, para kazanmak için hissedar olduklarını bir türlü anlayamıyorsun. Buna kapitalizm deniliyor. Eğer insanlara para kaybetmelerini önerirsen artık hissedar olmazlar."

"Ben para kaybetmelerini önermiyorum, ama içinde bulunduğumuz durumda kaybedebilirler de. Bir şeye sahip olmak sorumluluk gerektirir. Senin şu kapitalizm dediğin şey burada da geçerli. *SMP*'nin hissedarları elbette kâr etmek istiyorlar. Ama kâr mı yoksa zarar mı ederler buna pazar karar verir, işin kuralı bu. Sana kalırsa kapitalizmin kuralları, sen ya da hissedarlar için değil, yalnızca *SMP*'nin çalışanları için geçerli."

Sellberg iç çekti, gözlerini devirdi, çaresiz bir ifadeyle Borgsjö'ye bakarak yardım dilendi. Borgsjö, Erika Berger'in dokuz maddeli programını inceliyordu.

Monica Figuerola, Göran Mårtensson ile yanındaki adam, 1 numaralı binanın kapısından çıkana kadar kırk dokuz dakika bekledi. 300 mm objektifli Nikon'unu çıkardı, adamlar yokuşu tırmanarak ona doğru yürürken iki fotoğraf çekti. Fotoğraf makinesini torpido gözüne koyup başını haritaya eğdi. Bakışlarını Maria Asansörü'ne giden üst geçite doğru, çevirdiğinde şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Maria Asansörü'nün tam kapısının yanında duran siyah saçlı bir kadın, dijital bir kamerayla Mårtensson ve yanındaki adamı filme çekiyordu. *Bu ne ya... Bellmansgatan'da ajanlar kongresi mi yapılıyor?*

Mårtensson ile yanındaki adam hiç konuşmadan, yokuşun başında birbirlerinden ayrıldılar. Mårtensson, Tavastgatan'a gidip arabasına bindi, gazlayıp Monica'nın görüş alanından çıktı.

Dikiz aynasından mavi tulumlu adamı izledi. Siyah saçlı kadın video çekimini

bırakmış, Monica'nın durduğu tarafa doğru yürüyordu.

Yazı mı, tura mı? Göran Mårtensson kimdi, ne ile uğraşırdı biliyordu ama mavi tulumlu adamla siyah saçlı kadın onun için muammaydı. Arabadan çıkarsa kadının dikkatini çekebilirdi.

Kımıldamadan oturdu. Dikiz aynasından mavi tulumlu adama baktı, Brännkyrkagatan'a dönüyordu. Siyah saçlı kadın, önündeki yol ayrımına gelene kadar bekledi. Kadın mavi tulumlu adamın peşinden gitmek yerine, yokuşun başında yüz seksen derece dönerek Bellmansgatan 1 numaraya yöneldi. 35 yaşlarındaydı. Siyah saçları kısa kesilmişti, siyah bir kot pantolon ve siyah bir ceket giymişti. Kadın yokuşu yarıladiğında, arabasından aceleyle çıkan Monica Figuerola, Brännkyrkagatan'dan aşağı doğru koştu. Mavi tulumlu adam ortalarda yoktu. Bir saniye sonra kaldırımın kenarındaki park yerinden Toyota marka bir yük minibüsü hareket etti. Minibüsü adam kullanıyordu, arabanın plakasını belleğine kaydetti Monica. Plaka numarasını unutsa bile adamı izleyebilirdi. Arabanın yan kapısında Lars Faulsson Kilit ve Anahtar Servisi yazıyordu, üstelik telefon numarası da vardı.

Monica arabasına koşup Toyota'nın peşinden gitmeye çalışmadı, sakın adımlarla geri döndü. Yokuşun başına geldiğinde siyah saçlı kadının Mikael Blomkvist'in oturduğu Binanın kapısından içeri girdiğini gördü.

Arabasına oturup Toyota'nın üzerindeki ismi ve telefon numarasını kaydetti. Başını kaşıyarak düşünmeye başladı, Mikael Blomkvist'in binasının etrafında sıkı bir trafik vardı. Bakışlarını binanın en üst katına çevirdi, Blomkvist'in çatı katında oturduğunu biliyordu ama şehir planlama şubesinden aldığı çizimlere göre Blomkvist'in dairesi arka tarafa bakıyordu. Burası eskiden beri sanatçıların oturduğu, özel bir muhitti. Monica, Mikael'in gösteriş düşkünü yeni zenginlerden olup olmadığını merak ediyordu.

Siyah saçlı kadın dışarı çıkana kadar on dakika bekledi. Kadın, Tavastgatan'a çıkan yokuşu tırmanmak yerine, aşağı doğru yürüyüp Pryssgränd'e döndü. *Hımm*. Eğer arabası Pryssgränd'deyse, Monica'nın ona yetişmesi imkânsızdı ama eğer yayaysa Slussen'den başka bir yere çıkamazdı.

Monica Figuerola arabadan çıktı, sola dönüp Brännkyrkagatan'dan Slussen'e doğru yürümeye başladı. Pustegränd'a yaklaştığında kadını gördü. *Bingo!* Şehir müzesinin önünden, Slussen'e doğru yürüyordu. Peşine takıldı. Kadınla arasına yaklaşık otuz metre mesafe koyan Monica, kadın Slussen metrosuna girdiğinde adımlarını hızlandırdı. Ama kadının metroya inmek yerine büfenin önünde kuyruğa girdiğini görerek yavaşladı.

Kuyrukta duran kadını incelemeye başladı; boyu yaklaşık 1.70'di, vücudu antrenmanlıydı. Ayağında spor ayakkabılar vardı. Ayaklarını yere sağlam basıyordu, Monica birden bu kadının polis olabileceği duygusuna kapıldı. Bir kutu tütün alan kadın dışarı çıkıp Södermalmstorg'a doğru yürüdü, sağa Katarinavägen'e döndü. Monica Figuerola peşinden gitti, kadının onu fark etmediğinden emindi. Kadın, McDonald's'ın köşesinde kayboldu. Monica Figuerola adımlarını sıklaştırdı.

Köşeye geldiğinde kadından iz yoktu. *Siktir!* Ağır adımlarla binaların kapılarının

önünden geçti, gözüne *Milton Security* tabelası takıldı.

Durumu anlamışçasına başını sallayan Figuerola tekrar Bellmansgatan'a döndü.

Arabasına bindi, *Millennium*'un bürosunun olduğu Götgatan'a girdi, yarım saat boyunca çevredeki sokakları araştırdı, Mårtensson'un arabasını göremedi. Öğleyin Emniyet Müdürlüğü'ne döndü, jimnastik salonuna girip bir saat ağırlık çalıştı.

"Bir sorunumuz var," dedi Henry Cortez.

Malin Eriksson ile Mikael Blomkvist, Zalachenko olayını anlatan kitabın taslağını gözden geçiriyorlardı. Saat öğlen bir buçuktu.

"Otur bakalım," dedi Malin.

"Vitavara AB ile ilgili. Yani şu Vietnam'da klozet üretip burada tanesini bin yedi yüz papele satan şirketle."

"Öyle mi, sorun ne?" diye sordu Mikael.

"Şirketin yönetim kurulu başkanının adı Magnus Borgsjö. Adam yönetim kurulu profesyoneli, *SMP*'nin yönetim kurulu başkanı da o. Ve gazetenin yüzde kırkının sahibi."

Mikael kaşlarını çattı.

"Emin misin?"

"Evet, Erika Berger'in patronu Vietnam'da çocuk emeği sömüren bir haydut."

"Yapma ya!" dedi Malin Eriksson.

Öğlen saat ikide Erika Berger'in kapısını çalan Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson huzursuzdu.

"Ne var?"

"Şey, biraz tatsız bir durum. Yazı işlerinden biri senden bir e-posta almış."

"Benden mi?"

"Evet."

"Ee, ne yazmışım?"

Fredriksson, Erika'nın masasına kültür sayfasında çalışan 26 yaşındaki Eva Carlsson'a gönderilen e-postanın çıktısını bıraktı, gönderici adresi *erika.berger@smpost.se* idi.

Sevgili Eva, seni okşamak, göğüslerini emmek istiyorum. Arzudan çıldırıyor, kendime hâkim olamıyorum. Lütfen duygularımı görmezlikten gelme. Buluşabilir miyiz? Erika.

Eva Carlsson e-postayı görmezlikten gelmiş, takip eden günlerde iki e-posta daha almıştı.

Sevgili Eva, yalvarırım beni reddetme. Arzudan çıldırıyorum. Seni çıplak istiyorum. Sana sahip olmalıyım. Seni öyle mutlu edeceğim ki. Çok memnun kalacaksın. Çıplak vücudunun her bir santimini öpmek istiyorum, güzel göğüslerini, tatlı mağaranı. Erika.

Eva. Niçin cevap vermiyorsun? Benden korkma. Beni reddetme. Bakire değilsin. Ne istediğimi biliyorsundur. Seninle sevişmek istiyorum. Duygularıma karşılık verirken seni ödüllendireceğim. Eğer sen bana karşı cömert davranırsan ben de sana karşı cömert davranırım. Stajyerliğinin uzatılmasını istemişsin, bu benim elimde. Uzatmakla kalmaz, sana burada sürekli iş de veririm. Bu akşam garajda arabamın yanında buluşalım. Senin Erika'n.

"Vay be!" dedi Erika Berger. "Yani şimdi benim burada oturup ona uygunsuz teklifler yaptığımı mı düşünüyor?"

"Tam öyle değil... Yani... Öf."

"Peter, çıkar ağzındaki baklayı."

"Belki ilk e-postayı aldığı anda kimbilir diye düşünmüş ya da şaşırmıştır. Sonra bunun akıl dışı olduğunu, senin stiline uymadığını ve işte..."

"İşte?"

"Şey, yani hoş bir durum değil, ne yapacağını bilemiyor. Gerçekte sana hayran, senden hoşlanıyor... Yani patronu olarak. Bana gelip ne yapacağını danıştı."

"Anlıyorum. Peki, sen ne dedin?"

"Birisinin senin e-posta adresin üzerinden onu ya da ikinizi birden taciz ettiğini söyledim. Bir de bu konuyu seninle konuşacağıma söz verdim."

"Teşekkürler. Lütfen on dakika sonra onu bana yollar mısınız?"

Erika bu süre içerisinde bir e-posta yazdı.

SMP'de çalışan bir meslektaşına, benim e-posta adresimden, kaba cinsel imalar içeren mesajlar gönderilmiş. Ben de SMP'ye aitmiş gibi görünen bir e-posta adresinden bu tür kaba mesajlar aldım. Araştırdığımda SMP 'de böyle bir e-posta adresinin olmadığını öğrendim.

Teknik servisimizin şefine göre bu tür bir sahtekârlık, yani başka birinin e-posta adresi üzerinden mesaj göndermek zor bir şey değilmiş. Bunu nasıl

yapıyorlar bilemiyorum, belli ki internette bu tür işleri kolaylaştıran siteler var. Maalesef hasta ruhlu biri bunu kendisine iş edinmişe benziyor.

Bu tür tuhaf e-postalar alan başka bir meslektaşım olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Böyle bir şey varsa lütfen hemen Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson 'a bildirin. Eğer bu münasebetsizlik devam ederse polise bildirmek zorundayız.

Erika Berger, Genel Yayın Yönetmeni

Bir kopya çıktı aldıktan sonra, mesajı SMP'de çalışan meslektaşlarına gönderdi. Eva Carlsson da gelmişti.

"Merhaba, otur lütfen," dedi Erika. "Duyduğuma göre benden bir e-posta almışsın."

"Boş ver, senden geldiğine inanmadım."

"Otuz saniye önce benden bir e-posta aldın. Bunu ben yazdım. Diğer çalışanlara da gönderdim."

Eva Carlsson'a e-postanın çıktısını uzattı.

"Zaten anlamıştım," dedi Eva Carlsson.

"Birilerinin böylesi çirkin bir kampanyanın hedefine seni koymalarına üzüldüm."

"Bir aptalın yaptığı şeyler için üzülmen gerekmez."

"Ben yalnızca bu işin arkasında benim olmadığımı kesinlikle bilesin istedim."

"Bunların senden geldiğine hiçbir zaman inanmadım."

"İyi, teşekkürler," diyen Erika gülümsedi.

Monica Figuerola öğleden sonraki bütün zamanım bilgi toplamaya ayırdı. Mårtensson'un yanında gördüğü Lars Faulsson'un pasaport fotoğrafını isteyerek işe başladı. Daha sonra bilgi işlem merkezine girerek adam hakkında bilgi aldı.

"Falun" lakabıyla bilinen Lars Faulsson 47 yaşındaydı. Kariyerine 17 yaşında araba çalarak başlamış 1970-1980 arasında iki defa hırsızlık ve çalıntı mal satın almaktan yargılanmıştı. İlkini hafif hapis cezasıyla atlatırken, ikincisinde de üç yıl almıştı. Suç çevrelerinde kısa zamanda geleceği parlak biri olarak ünlenmişti. En az üç hırsızlık şüphesiyle daha sorgulanmıştı. Bunlardan biri bir mağazanın epeyce güvenli sayılan kasasını boşaltmaktı. 1984 yılında, cezasını bitirdikten sonra bir süre başını belaya sokmamış ya da en azından yakayı ele vermemişti. Daha sonra (meslek aşkıyla) anahtarcılık kursu almış, 1987 yılında da Norrtull'da Lars Faulsson Kilit ve Anahtar Servisi adıyla dükkân açmıştı.

Mårtensson ile Faulsson'un fotoğraflarını çeken kadının kimliğini tespit etmekte

zorlanmadı Figuerola. Milton Security'yi arayıp elemanlarından şimdi adını unuttuğu bir kadınla görüşmesi gerektiğini belirterek kadını ayrıntılı tarif etti. Sekreter bunun Susanne Linder olabileceğini söyleyerek telefonu ona bağladı. Susanne Linder'le konuşan Monica Figuerola, bir yanlışlık olduğunu söyleyip özür dileyerek telefonu kapattı.

Daha sonra nüfus kayıtlarına girerek ismi araştırdı. Stockholm bölgesinde on sekiz Susanne Linder vardı. Bunlardan üçü 35 yaşlarındaydı. Biri Norrtälje'de, biri Stockholm'de diğeri de Nacka'da oturuyordu. Pasaport resimlerini isteyerek aradığı kadını teşhis etti. Nacka'da oturan kadındı. Yaptığı araştırmaların bir özetini çıkarttıktan sonra Torsten Edklinth'e gitti.

Henry Cortez'in yaptığı araştırmayı okuyup bitiren Mikael Blomkvist, yüzünü buruşturarak bir kenara koydu. Raporun çıktısını alan Christer Malm tam dört kez okumuştı. Henry Cortez, Malin Eriksson'un odasında suç işlemiş bir çocuk gibi oturuyordu. Mutfağa giden Malin Eriksson dört kahve fincanı ve kahve sürahiyle geri döndü.

Mikael iç çekti.

"Harika bir öykü," dedi. "Birinci sınıf bir araştırma, her şey belgelenmiş. Sistemin boşluklarından faydalanarak İsveç halkını dolandıran kötü adam hakkında iyi bir dramaturji. Vietnamlı çocukların emeğini sömüren açgözlü namussuz her şeyi kitabına uydurmuş."

"Üstelik çok da iyi yazılmış," dedi Christer Malm. "Biz bunu yayınladıktan sonra Borgsjö, İsveç iş dünyasında istenmeyen adam ilan edilir. Televizyonlar hemen bu haberin üzerine atlayacaktır. Yani Borgsjö, yalnızca bir günde, diğer dolandırıcıların arasına yuvarlanacak. Harika bir atlatma haber. İyi iş çıkardın, Henry."

Mikael başını salladı.

"Ama bu Erika'nın keyfine turp sıkacaktır."

"Erika'ya ne ki?" dedi Malin. "Dolandırıcılığı yapan o değil. Canımız hangi yönetim kurulu başkanını istiyorsa onun hakkında araştırma yapabiliriz. Erika'nın şefiymiş, değilmiş bu bizi ilgilendirmez."

"O kadar basit değil," dedi Mikael.

"Erika Berger, dergiden ayrılmadı," dedi Christer Malm. "*Millennium*'un yüzde otuzunun sahibi, üstelik yönetim kurulunda. Hatta gelecek yönetim kurulu toplantısına yeni birini seçene kadar yönetim kurulu başkanı. Bu toplantıyı da ancak ağustosta yapabiliriz. Erika, *SMP*'nin de yönetiminde ve biz de onun yönetim kurulu başkanının ipliğini pazara çıkarıyoruz."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

"Ee, ne yapacağız şimdi?" dedi Henry Cortez. "Bu haberi defterden silecek miyiz?"

Mikael gözlerini Henry Cortez'in gözlerine dikti.

"Hayır, Henry! Bu haberi defterden silmeyeceğiz, biz *Millennium*'da böyle çalışmıyoruz. Yalnızca biraz ayaklarımız yorulacak, bu öyküyü haber vermeden basıp pat diye Erika'nın önüne koyamayız."

İç çeken Christer Malm, bir parmağını havaya kaldırdı.

"Erika'yı bir kenara çekip kulağına fısıldayabiliriz. O da, ya *Millennium*'daki hisselerini satıp yönetim kurulundan ayrılmak ya da *SMP*' den şutlanmak arasında bir seçim yapar. Her hâlükârda vahim bir çatışmanın içine sürüklenecek. Doğrusunu söylemek gerekirse, Henry... Bu haberi yayınlamak konusunda Mikael'le aynı fikirdeyim, ama belki bir ay sonraya erteleyebiliriz."

Mikael başını sallayarak onayladı.

"Üstelik bir çeşit sadakat sorununun içine yuvarlanıyoruz."

"Onu arayayım mı?" dedi Christer Malm.

"Hayır," dedi Mikael, "ben arayıp onunla hemen bu akşam buluşurum."

Torsten Edklinth, Mikael Blomkvist'in oturduğu binanın önünde yaşanan komediyi özetleyen Monica Figuerola'yı dikkatle dinledi. Sanki ayağının altından yer çekiliyordu.

"Yani bir SÄPO elemanı, eski bir kasa hırsızıyla Blomkvist'in evine girdi ha!"

"Evet."

"Sence ne yapmışlardır?"

"Bilemiyorum. Kırk dakika içeride kaldılar. Tahminimce kapıyı Faulsson açtı, Mårtensson da daireyi araştırdı."

"Ne bulacaklarını umuyorlar ki?"

"Dinleme cihazı yerleştirmedikleri kesin, bu Yalnızca bir dakikalarını alır. Mårtensson, Blomkvist'in notlarını karıştırmış ya da evde neler var kontrol etmiştir."

"Ama Blomkvist'i uyandırmışlar... Onun evinden Björck'ün raporunu çaldılar ya."

"Evet, izlendiğini biliyor, o da onu izleyenleri izliyor. Gayet soğukkanlı."

"Nasıl yani?"

"Bence bir planı var. Mårtensson'u teşhir etmek için bilgi topluyor. Mantıklı tek açıklama bu."

"Daha sonra şu Linder dediğin kadın ortaya çıkıyor."

"Susanne Linder. 34 yaşında. Nacka'da oturuyor, eski bir polis."

"Polis mi?"

"Polis koleji mezunu. Altı yıl Södermalm polisinde çalışmış. Birden istifa etmiş, ulaştığım belgeler arasında bunun bir açıklamasını bulamadım. Milton Security'de işe başlamadan önce birkaç ay işsiz gezmiş."

"Dragan Armansky," dedi Edklinth düşünceli bir ifadeyle. "Bu kadın binada ne kadar kaldı?"

"On dakika."

"Ne yapmış olabilir?"

"Tahminimce -Mårtensson ile Faulsson'u sokakta görüntülediğini düşünürsek- faaliyetlerini belgeliyor. Bu da Milton'ın Blomkvist'le birlikte çalıştığını gösterir. Blomkvist'in dairesine ya da merdiven aralığına kamera yerleştirmişlerdir. Büyük ihtimalle kadın kameradaki görüntüleri almaya girmiştir."

Edklinth başını salladı. Zalachenko öyküsü inanılmaz karmaşık bir hâl almaya başlamıştı.

"Tamam, teşekkürler. Evine git ve bu konuyu düşün."

Monica Figuerola, St. Eriksplan'daki spor salonuna gitti ve bir süre spor yaptı.

Mikael Blomkvist gizli konuşmalarını yaptığı T10 cep telefonu ile Erika Berger'i aradığında, Berger yazı işleri toplantısında, uluslararası terörizm haberlerinin nasıl bir bakış açısıyla verileceğini tartışıyordu.

"Ah, merhaba... Bir saniye bekle."

Erika elini telefonun mikrofonuna kapatıp etrafına baktı.

"Sanırım anlaştık," diyerek son talimatlarını verdi. Cam kafesinde yalnız kaldığında Mikael'e döndü.

"Merhaba. Seni arayamadığım için özür dilerim. Bir sürü işin içine düştüm. Yoluna koymam gereken binlerce şey var."

"Benim de boşta gezdiğim söylenemez."

"Salander işi ne durumda?"

"İyi. Ama seni bunun için aramadım. Buluşmamız gerekiyor. Bu akşam."

"Bunu çok isterdim ama akşam sekize kadar çalışmam gerekiyor. Üstelik yorgunluktan ölüyorum. Sabah altıdan beri ayaktayım."

"Ricky... Seni cinsel isteklerini tatmin etmek için aramadım. Konuşmamız gereken önemli bir şey var."

Erika bir süre sustu.

"Konu ne?"

"Buluştüğümüzda konuşuruz. Ama hoş bir şey değil."

"İyi. Sekiz buçuk civarında sana gelirim."

"Hayır, evde olmaz. Uzun bir hikâye ama benim ev bir süre uygun değil. Samir'in Kazanı'na gel, bir bira yuvarlarız."

"Araba kullanıyorum."

"İyi, biz de o zaman hafif alkollü bira içeriz."

Erika Berger, akşam saat sekiz buçukta Samir'in Kazanı'na girerken biraz huzursuzdu. *SMP'*ye geçtikten sonra Mikael'i arayıp bir çift laf etmediği için vicdan azabı duyuyordu. Ama şimdiye kadar işleri hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

Mikael Blomkvist oturduğu köşeden kolunu kaldırarak yerini belli etti. Erika bir süre kapının yanında durup Mikael'e baktı. Bir an gözüne yabancı bir adamınış gibi gözüktü. *Bu da kim? Tanrım, çok yorgunum.* Mikael ayağa kalkıp yanağından öperken, Erika birkaç haftadır Mikael'i aklına bile getirmediyi düşünerek dehşete kapıldı. Şimdi onu görünce delice özlediğini fark etmişti. Sanki *SMP'*deki günleri bir düştü de, birden *Millennium*'daki koltuğunda uyanacaktı.

"Merhaba, Mikael."

"Merhaba, Genel Yayın Yönetmeni. Yemek yedin mi?"

"Saat sekiz buçuk. Benim senin gibi tuhaf saatlerde yeme alışkanlığım yok."

Ancak Samir önlerine menüyü koyduğunda açlığının farkına varan Erika, hafif alkollü bira, kalamar ve patates ısmarlarken, Mikael de kuskus ve bira ısmarladı.

"Nasılsın?" diye sordu Erika.

"Tuhaf zamanlar yaşıyoruz. Çok meşgulüm."

"Salander işi nasıl gidiyor?"

"Tuhafliklardan biri de o."

"Micke, öykünü çalacak değilim."

"Özür dilerim... Cevaplamaktan kaçınmıyorum. Şimdi durum biraz karışık. Sana severek anlatırım ama bütün gecemizi alır. *SMP*'nin şefliği nasıl bir şey?"

"*Millennium*'un şefi olmak gibi değil," diyen Erika bir süre sustu.

"Eve döner dönmez yağ çekilmiş kandil gibi uykuya dalıyorum, uyandığımda gözümün önünde bütçe hesapları dönüyor. Seni özledim. Sana gidip uyuyamaz mıyız? Seks yapmaya gücüm yok ama kıvrılıp yanında uyumak istiyorum."

"Üzgünüm, Ricky. Benim daire şimdi buna uygun değil."

"Niçin? Bir şey mi oldu?"

"Eh... Bir çete evime dinleyici yerleştirdi, konuştuğum her sözcüğü kaydediyorlar. Ben de gizli bir kamera yerleştirdim, evimde dönen her şeyi izliyorum. Yani senin kıcını bütün dünyaya sergilemesek iyi olur."

"şaka mı yapıyorsun?"

Mikael başını iki yana salladı.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Ama seninle buluşmak istememin nedeni bu değil."

"Ne oldu? Hâlinde bir tuhaflık var."

"Eh biraz... Sen *SMP*'de işe başladın. Biz de senin yönetim kurulu başkanını yerle bir edecek bir haber yakaladık. Vietnam'da, çocukların ve politik mahkûmların iş güçlerinin sömürölmesiyle ilgili bir haber. Sanırım bir iç çatışmanın içine düştük."

Erika elindeki çatalı bırakıp gözlerini Mikael'e dikti. Mikael'in şaka eder gibi bir hâli yoktu.

"Durum şu," diye devam etti Mikael. "Yönetim kurulu başkanın Borgsjö, SveaBygg adlı bir şirketin büyük hissedarı. Bu şirketin de Vitavara adında, Vietnam'da klozet üretimi yapan bir yan şirketi var. Çocuk emeği sömürdüğü için BM'nin kara listesine girmiş."

"şunu bana baştan anlatsana."

Mikael, Henry Cortez'in parlattığı öykünün detaylarını anlattı. Çantasından belgeleri çıkarttı. Erika tek bir satırını atlamadan dikkatle okuduktan sonra başını kaldırıp Mikael'e baktı. Açıklayamadığı, şüpheyle karışık bir endişeye kapılmıştı.

"Ben dergiden ayrılır ayrılmaz *Millennium* 'un ilk işi, *SMP*'nin yönetim kurulu üyelerinin işlerini mi araştırmak oldu?"

"Sandığın gibi değil, Ricky."

Mikael öykünün nasıl ortaya çıktığını anlattı.

"Bunu ne zamandan beri biliyorsunuz?"

"Dün öğleden sonra öğrendik. Bu gelişmeden hiç de memnun değilim."

"Ne yapacaksınız?"

"Bilemiyorum. Yayınlamak zorundayız. Yalnızca senin patronun diye bir ayrıcalık yapamayız. Ama dergiden hiç kimse seni zor durumda bırakmak istemiyor." Ellerini iki yana açtı. "Ne yapacağımızı bilemiyoruz, şaşıırıp kaldık. En çok da Henry."

"Ben hâlâ *Millennium*'un yönetim kurulundayım. Ayrıca ortağıyım... Bunu yanlış yorumlayacaklardır..."

"Nasıl yorumlanacağının farkındayım. *SMP*'de boktan bir duruma düşeceksin."

Erika'nın üzerine bir yorgunluk çöktü. Dişlerini sıkarak bu öyküyü unutmalarını talep etme isteğini bastırdı.

"Lanet olsun," dedi. "Anlatılanların doğruluğuna ilişkin hiç mi şüphe... "

Mikael başını salladı.

"Henry'nin bulduğu belgeleri dikkatle inceledim. Borgsj n n bütün numaraları ortada"

"Ne yapacaksınız?"

"Eğer iki ay önce, daha *Millennium*'dayken, eline böyle bir haber geçse ne yapardın?"

Yirmi yıllık sevgilisi ve daha uzun bir süredir de arkadaşı olan Mikael'e bakan Erika gözlerini yumdu.

"Ne yapardım, sen iyi biliyorsun."

"Yalnızca korkunç bir tesadüf. Sana yönelik bir kasıt yok. Çok  zg n m. Seninle buluşmayı bunun için istedim. Birlikte bir karar vermek zorundayız."

"Birlikte mi?"

"  yle... Bu haber haziran sayısında yayınlanacaktı. Ben erteledim. Şimdi en erken a ustosta yayınlanabilir, istersen biraz daha geç bir tarihe atabiliriz."

"Anlıyorum."

Erika'nın sesinde acı bir ton vardı.

"Bence bu akşam bir karar vermeyelim. Bu belgeleri eve götürüp incele. Ortak bir strateji geliştirmeden bir şey yapma. Önümüzde daha zaman var."

"Ortak bir strateji?"

"Biz bu haberi yayınlamadan önce ya *Millennium*'un yönetiminden ya da *SMP*'den ayrılmalısın. İki koltukta birden oturamazsın."

"Ben *Millennium*'la birlikte anılıyorum, ne yaparsam yapayım, benim bu i te parma ımın olmadığına kimse inanmaz."

"Bir ihtimal daha var. Öyküyü Borgsjö'ye gösterip gazeteden ayrılmasını isteyebilirsin. Henry Cortez'in bunu onaylayacağından eminim. Ama hepimiz birlikte bir ortak fikre varmadan bir şey yapma."

"Beni i e alan adamın i inin bittiğini görebiliyorum."

" zg n m."

"Kötü biri değil."

"Sana inanıyorum. Ama a   zl  biri."

Erika i  çekerek ayağa kalktı.

"Ben eve gidiyorum."

"Ricky, ben... "

Erika, Mikael'in sözünü kesti.

"Çok yorgunum. Uyardığın için teşekkür ederim. Bunun ne anlama geldiğini düşüneneğim."

Mikael'i öpmeden, hesabı ona bırakarak dışarı çıktı.

Erika arabasını restoranın yüz metre kadar uzağına park etmişti. Yolu yarılamişken kalp atışları hızlandı. Durup bir binanın duvarına yaslandı. Başı dönüyordu.

Uzun süre öylece kalıp mayıs akşamının serin havasını soludu. 1 Mayıs'tan beri günde ortalama on beş saat çalıştığı aklına geldi. Üç haftadır böyleydi. Üç yıl sonra hâli nice olacaktı? Morander yazı işlerinin ortasında yığılıp kalmadan önce ne hissetmişti acaba?

On dakika sonra tekrar restorana döndü. Kapıdan çıkarken Erika'yla karşılaşan Mikael şaşırmıştı.

"Erika..."

"Bir şey deme, Mikael. Bizim arkadaşlığımız çok uzun yıllara dayanıyor, bu arkadaşlığı kimse bozamaz. Benim en iyi arkadaşımsın. İki yıl önce beni yalnız başıma bırakıp Hedestad'a gittiğinde de şimdi hissettiğim şeyleri hissetmiştim. Şimdi de ben seni yalnız bıraktım. Kendimi baskı altında ve mutsuz hissediyorum."

Mikael kollarını boynuna dolarken, Erika'nın gözleri yaşarmıştı.

"SMP'de iki haftada çöktüm," diyerek güldü.

"Yok canım. Erika Berger'i çökertmek için daha fazla süre gerekir."

"Senin dairen boka batmış. Ben de Saltsjöbaden'e, evime gidemeyecek kadar yorgunum. Scandic Krown Otel'i'ne gideceğim. Benimle gel."

"Onun adı artık Hilton."

"Her ne boks a artık."

Hiç konuşmadan otele kadar yürüdüler. Mikael bir kolunu Erika'nın omzuna dolamıştı. Göz ucuyla Mikael'e bakan Erika, onun da en az kendisi kadar yorgun göründüğünü fark etti.

Çift kişilik bir oda ayırttılar. Hesabı kredi kartıyla Erika ödedi. Duş alıp hemen yatağa girdiler. Erika'nın kasları sanki Stockholm maratonuna katılmış gibi ağrıyordu. Birbirlerine sarılarak hemen uykuya daldılar.

İkisi de izlendiklerini fark edememişler, otelin lobisinde onları gözleyen adam dikkatlerini çekmemişti.

15. BÖLÜM

19 MAYIS, PERŞEMBE - 22 MAYIS, PAZAR

Lisbeth Salander salı gecesinin önemli bir bölümünü Mikael Blomkvist'in yazdığı makaleleri ve yazmakta olduğu kitabın kısmen hazır bölümlerini okuyarak geçirdi. Savcı Ekström, Lisbeth'i temmuz ayında mahkemeye çıkarmayı planladığından, Mikael kitabı en geç 20 Haziran'da yayınlamayı düşünüyordu. Bu durumda, Kalle Hergele Blomkvist'in eksikleri tamamlayarak kitabı bitirmesi için yaklaşık bir aylık süresi var demekti.

Lisbeth, Mikael'in bunu nasıl başarabileceğini anlayamıyordu ama bu, Mikael'in düşünmesi gereken bir şeydi. Lisbeth'in sorunu Mikael'in sorduğu soruları nasıl cevaplayacağıydı.

El bilgisayarını açtı. *Aptallar_Masası* dosyasına tıklayıp Mikael'in yeni bir şey yazıp yazmadığını kontrol etti. Mikael bir şey yazmamıştı. Lisbeth o dokümanı kapatıp Temel Sorular adlı dokümanı açtı. Aslında burada yazılanları ezbere biliyordu. Ama bir kez daha okudu. Mikael'in çizdiği stratejiyi daha önce Annika Giannini ona anlatmış, Lisbeth de sanki kendisini ilgilendirmiyormuş gibi, ilgisiz bir ifadeyle dinlemişti. Mikael Blomkvist, Lisbeth hakkında Annika'nın bilmediği şeyleri biliyordu, bu nedenle stratejisini daha açık bir şekilde ifade etmişti! Lisbeth dördüncü paragrafa gitti:

Geleceğinin nasıl şekilleneceğine karar verecek tek kişi sensin. Annika kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, ben, Armansky, Palmgren ne kadar desteklersek destekleyelim, senin yardımın olmadan bir yere varamayız. Seni bir şeye ikna etmeye çalışmıyorum. Ne yapacağına kendin karar vereceksin. Ya mahkemeyi kendi lehine çevirirsin ya da seni mahkûm etmelerine izin verirsin. Ama savaşmak istiyorsan, savaşmak zorundasın.

Lisbeth dokümanı kapatıp sırtüstü uzanarak tavana bakmaya başladı. Mikael kitabında gerçekleri anlatmak için Lisbeth'ten izin istiyordu. Bjurman'ın tecavüzünü anlatmamıştı. Bu bölümü yazmış bitirmiş, aradaki boşluğu Bjurman'ın Zalachenko'yla ilişkiye geçtiğini ve bu ilişkinin bozulmasıyla da Niedermann'ın onu öldürmek zorunda kaldığını anlatarak kapatmıştı. Bjurman'ın Zalachenko'yla niçin ilişkiye geçtiğini açıkta bırakmıştı.

Kalle Hergele Blomkvist, hayatı Lisbeth için zorlaştırıyordu. Uzun bir süre düşündü, saat gecenin ikisine yaklaşırken el bilgisayarını çalıştırıp metin işleme programına girdi.

Yeni bir doküman açtı, elektronik kalemını dijital klavyenin üzerindeki harflere dokundurmaya başladı.

Adım Lisbeth Salander. 30 Nisan 1978'de doğdum. Annemin adı Agneta Sofia Salander. Beni doğurduğunda on yedi yaşındaymış. Babam Alexander Zalachenko psikopat, katil ve kadın düşmanı biri. Daha önce Batı Avrupa'da, Sovyet Askerî İstihbaratı GRU adına yasa dışı faaliyet yürütmüş.

Dijital kalemle yazmak çok zamanını alıyordu. Her cümleyi ancak enine boyuna düşündükten sonra yazıyordu. Yazıp bitirdiğinde hiçbir değişikliğe gerek duymadı. Bilgisayarı kapattığında saat dörde geliyordu. Tek boşluk bırakarak iki A4 sayfası yazmıştı. Bilgisayarı paneldeki deliğe gizledi.

Erika Berger sabah saat yedide uyandı. Deliksiz sekiz saat uyumuş ama üzerindeki yorgunluğu atamamıştı. Hâlâ derin bir uykuda olan Blomkvist'e bir göz attı.

Cep telefonunu çıkarıp, gelen mesajları kontrol etti, kocası Greger Backman on bir defa aramıştı. *Siktir. Telefon açmay ı unuttum.* Kocasını arayıp gece niçin gelemediğini anlattı. Greger çok öfkeliydi.

"Erika, bunu bir daha tekrarlama. Bunun Mikael'le ilgisinin olmadığını biliyorsun ama bu gece kriz geçirdim. Başına bir şey geldi diye çok korktum. Eve gelmeyeceğin zaman arayıp haber vermek zorundasın, bunu unutmaman gerekir."

Greger Backman, Mikael Blomkvist'in karısının sevgilisi olduğunu biliyordu. İkisi arasındaki ilişki onun onayıyla sürüyordu. Ama Erika, Mikael'le birlikte kalacağı her seferde kocasına önceden haber veriyordu. Ama bu defa, Hilton'a giderken, uyumaktan başka hiçbir şeyi düşünememişti.

"Özür dilerim," dedi. "Dün çok bitkindim."

Greger bir süre homurdandı.

"Yeter artık, Greger, şimdi seninle tartışmaya takatim yok. Akşam eve geldiğimde bağırırsın."

Greger bunu elbette yapacağını söyleyerek sesini alçalttı.

"İyi, Blomkvist nasıl?"

"Uyuyor."

Erika birden gülmeye başladı.

"İster inan ister inanma yastığa başımızı koyduktan beş dakika sonra uyuduk. Daha önce başımıza hiç böyle şey gelmemişti." "Erika durum ciddi görünüyor. Belki bir

doktora gitmelisin."

Greger'den sonra *SMP*'yi arayan Erika, Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson'a mesaj bırakıp, işe biraz geç kalacağını belirterek, kültür sayfasının çalışanlarıyla yapacakları toplantıyı iptal etmesini rica etti.

Çantasından diş fırçasını çıkarıp banyoda dişlerini fırçaladıktan sonra yatağa dönerek Mikael'i uyandırdı.

"Günaydın," diye mırıldandı Mikael.

"Günaydın," dedi Erika. "Hadi banyoya git, yüzünü yıkayıp, dişlerini fırçala."

"Ne... Ne?"

Mikael doğruldu, şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı, Hilton'daydı.

"Hadi banyoya."

"Niçin?"

"Çünkü seninle sevişeceğim."

Kol saatine bakan Erika, "Hadi çabuk ol," dedi. "Saat on birde bir toplantım var, makyaj yapmam yarım saatimi alır. Ayrıca işe giderken temiz bir gömlek almalıyım, kaybettiğimiz onca zaman için yalnızca iki saatimiz var."

Mikael banyoya gitti.

Babasının Ford'unu eski başbakan Thorbjörn Fälldin'in Ås'taki evinin önüne park eden Jerker Holmberg, arabadan inip etrafına baktı. Perşembe öğlesiydi, hafif bir yağmur yağıyordu. Tarlalar yemyeşildi. 79 yaşındaki Fälldin artık aktif bir çiftçi değildi. Holmberg tarlaları kimin ekip biçtiğini merak etti. Pencereden gözlendiğinin farkındaydı, kırsal alanda hep böyle olurdu. O da köyde, Hålledal'da büyümüştü. Holmberg'e göre dünyanın en güzel yeri Hålledal'dı.

Fälldin'in kapısını çaldı. Merkez Partisi'nin eski lideri yaşlanmıştı, ama hâlâ güçlü ve hayat doluydu.

"Merhaba, Thorbjörn. Adım Jerker Holmberg, uzun yıllar önce karşılaşmıştık. Babam Gustav Holmberg 1970-1980 arasında partinizde delegeydi."

"Merhaba, tabii ya seni tanıdım, Jerker, eğer yanılmıyorsan polis olmuştun. On, on beş yıl önce karşılaşmıştık değil mi?"

"Sanırım çok daha önceydi. İçeri girebilir miyim?" Thorbjörn Fälldin kahve fincanlarını doldururken Jerker mutfak masasının başına oturdu.

"Umarım baban iyidir, buraya onun için gelmedin değil mi?"

"Babam iyi, şimdi kulübenin çatısını onarıyor."

"Kaç yaşına bastı?"

"İki ay önce 71'ine bastı."

"Vay be!" diyen Fälldin oturdu. "Anlat bakalım, ziyaretinin sebebi ne?"

Jerker Holmberg mutfak penceresinden dışarı baktı, arabasının yanında bir karga dolaşıyordu. Gözlerini Fälldin'e çevirdi.

"Büyük bir sorunu konuşmak için davetsiz geldim. Belki bu konuşmanın sonunda beni tekmeye dışarı atacaksın. Mesleki bir mesele için buradayım, ama amirim Jan Bublanski'nin bu ziyaretten haberi yok."

"Ciddi bir soruna benziyor."

"Üstlerimin bu ziyaretten haberi olursa, başım fena hâlde derde girer."

"Anlıyorum."

"Ama eğer böyle yapmazsam belki de ikinci kez tekrarlanacak bir hukuksuzluğa göz yummuş olacaktım."

"En iyisi sen şunu açıkla."

"Alexander Zalachenko adında bir adamla ilgili. Eski GRU ajanı. 1976'da, seçim günü İsveç'e iltica etmiş. Oturma izni almış ve SÄPO'da çalışmaya başlamış. Sanırım senin bu öyküden haberin vardır."

Fälldin, Jerker Holmberg'e dikkatle baktı.

"Uzun bir öykü," diyen Holmberg, son aylarda yaptığı araştırmaları anlatmaya başladı.

Erika Berger, yüzüstü dönüp ellerini başına yastık yaparak gülümsedi.

"Mikael, bizim kaçık olduğumuzu düşündün mü hiç?"

"Nasıl yani?"

"En azından ben öyleyim. Sana bir türlü doyamıyorum, sanki çılgın liseli genç bir kız gibi davranıyorum."

"Ee?"

"Senden sonra da gidip kocamla yatıyorum."

Mikael bir kahkaha atarak, "İyi bir terapist tanıyorum," dedi.

Erika bir parmağıyla onun göbek deliğine dokundu. "Mikael, *SMP* 'ye geçerek büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başladım."

"Saçmalama. Bu senin için çok büyük bir fırsat, eğer o kadavra can verebilecek biri varsa o da sensin."

"Belki de. Ama sorun da bu. *SMP* gerçekten bir kadavra. Magnus Borgsjö öyküsüyle de manzaranın üzerine tüy dikildi. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Bırak her şey kendiliğinden yerine otursun."

"Tamam, ama şu Borgsjö öyküsü hiç hoş değil. Ne yapacağıma dair en küçük bir fikrim yok."

"Benim de, ama bir yolunu buluruz."

Bir süre sessizce uzandılar.

"Seni özlüyorum."

Mikael iç çekerek ona baktı.

"Ben de seni özlüyorum," dedi.

"*SMP*'nin haber müdürü olmak için ne kadar istersin?"

"Tanrı yazdıysa bozsun. Hem haber müdürünüz Holm değil mi?"

"Evet, tam bir aptal."

"Bak işte bunda haklısın."

"Onu tanıyor musun?"

"Tanımaz mıyım, 1980'li yılların ortasında üç ay birlikte çalıştım. Tam bir pezevenk, insanları birbirine düşürmeye bayılır. Ayrıca..."

"Ayrıca, ne?"

"Aman bırak işte. Dedikodu yapmak istemiyorum."

"Söyle hadi."

"Soyadı her neydiyse Ulla adında bir kız vardı, stajyer. Kızı taciz etmiş. Doğru muydu, yanlış mıydı bilmiyorum ama sendika bir şey yapmadı. O da kızın sözleşmesini uzatmadı."

Erika Berger kol saatine baktıktan sonra kalkıp duşa gitti. Mikael yerinden kımıldamadan, duştan çıkan Erika'nın giyinmesini izledi.

"Ben bir süre daha yatacağım," dedi.

Erika, Mikael'i yanağından öptü, "Hoşça kal," deyip odadan çıktı.

Arabasını, Luntmakargatan'ın, Olof Palme Gatan'a yalan köşesine, Göran Mårtensson'un arabasının yirmi metre kadar uzağına park eden Monica Figuerola, Mårtensson'un altmış metre kadar uzaktaki park metreden bilet alıp dönmesini izledi. Bileti arabasının ön camına yerleştiren Mårtensson, Sveavägen'e yönelirken, onu gözden kaçırma korkusuyla park biletine boş veren Monica Figuerola, hemen peşine takıldı. Kungsgatan'da bir süre

yürüdükten sonra sola dönen Mårtensson, Kungstornet pasajına girdi. Kendi kendine söylenen Monica, üç dakika bekledikten sonra pasaja girip kafenin olduğu alt kata indi. Mårtensson bir masada oturmuş, otuz beş yaşlarında bir adamla konuşuyordu. Sarışın adamın antrenmanlı bir vücudu vardı. Aynasız, diye düşündü Monica Figuerola.

Bu Christer Malm'in 1 Mayıs'ta Copacabana'nın önünde fotoğrafını çektiği adamdı.

Monica bir kahve alıp onların uzağında bir yere oturarak *Dagens Nyheter* gazetesini açtı. Mårtensson'la adam alçak sesle konuştuklarından, tek bir kelime dahi duyamıyordu Monica. Bir ara cep telefonunu çıkarıp konuşuyormuş numarasına yattı. Adamlar ona bakmadığından bu gereksizdi. Cep telefonuyla 72 dpi çözünürlükte bir fotoğraf çekti. Gazetede yayınlanabilecek kalitede bir fotoğraf değildi ama kanıt olarak işe yarardı.

On beş dakika sonra sarışın adam masadan kalkıp pasajdan çıktı. Monica Figuerola, dışarıda beklemediği için kendi kendine küfürler etti. Adamı gördüğünde kesin tanırdı. Hemen kalkıp peşinden gitmek istiyordu. Ama sakın bir şekilde kahvesini içen Mårtensson'a baktığında bundan vazgeçti. Dikkat çekmek istemiyordu.

Yaklaşık kırk saniye sonra Mårtensson ayağa kalkıp tuvalete gitti. Monika hemen ayağa fırlayıp pasajdan çıktı. Sağa sola bakındı, ama sarışın adamı göremedi.

Şansını denemek için Sveavägen'e yöneldi. Adamı göremedi. Metroya girdi, orada da yoktu.

Tekrar kafeye döndü. Mårtensson da çıkmıştı.

Erika Berger, önceki akşam BMW'sini park ettiği yere geldiğinde yakası açılmadık küfürler savurmaya başladı. Biri arabasının dört tekerinin birden havasını indirmişti. Öfkeden köpürüyordu. Servisi arayıp durumu açıklayarak arabayı almalarını istedi. Onları beklemeye vakti yoktu, arabanın anahtarını egzoz borusunun içerisine koyup bir taksi çevirdi.

Hacker Cumhuriyeti' nin internet sayfasına giren Lisbeth Salander, Plague'in hatta olduğunu görerek bir uyarı sinyali gönderdi.

<Merhaba Waps, Sahlgrenska nasıl?>

<Huzurlu. Yardıma ihtiyacım var.>

<Öt.>

<Senden bir daha yardım isteyeceğimi hiç düşünmüyordum.>

<Ciddi bir şey olmalı.>

<Goran Mårtensson, Vällingby'de oturuyor. Bilgisayarına girmek istiyorum.>

<Tamam.>

<Bütün belgeler, Millennium dergisinden Mikael Blomkvist'e aktarılacak.>

<Tamam. Ayarlarım.>

<Büyük birader, Kalle Blomkvist'in telefonunu dinliyor, büyük ihtimalle e-postalar ı da kontrol ediyor. Belgeleri bir Hotmail adresine göndereceksin.>

<Tamam.>

<Bana ulaşamazsa, Blomkvist'in senin yardımına ihtiyacı olabilir. Seninle ilişkiye geçmesi gerek.>

<Hımm.>

<Dört köşeli biri, ama güvenebilirsiniz.>

<Hmım.>

<Ne kadar istiyorsun?>

Plague birkaç saniye bekledi.

<Bu senin durumunla ilgili bir şey mi?>

<Evet.>

<Yani sana faydası olacak.>

<Evet.>

<O zaman benden olsun.>

<Teşekkür ederim, ama ben kimseye borçlu kalamam. Mahkemeye kadar yardımına ihtiyacım var. Bunun için 30 bin kron ödeyeceğim.>

<Paran var mı?>

<Evet.>

<İyi o zaman.>

<Sanırım, Trinity'ye de ihtiyacımız olacak. Onun İsveç'e gelmesini sağlayabilir misin?>

<Başka bir emrin?>

<En iyisi bu. Ona standart ödeme yapacak ve masraflarını karşılayacağım.>

<Tamam. Kim?>

Lisbeth ne istediğini anlattı.

Dr. Anders Jonasson, cuma sabahı, karşısında oturan ve öfkesi yüzünden okunan Cinayet Masası Memuru Hans Faste'ye bakarak, "Üzgünüm," dedi.

"Bunu bir türlü anlayamıyorum. Salander'in iyileştiğini düşünüyordum. Göteborg'a onu sorgulamaya ve Stockholm'e, ait olduğu hücreye götürmeye geldim."

"Üzgünüm," dedi Jonasson yeniden. "Ondan kurtulmayı ben de çok istiyorum, yatak enflasyonumuz yok, ama..."

"Numara yapıyor olamaz mı?"

Anders Jonasson güldü.

"Hiç sanmam. Şunları anlamak zorundasın. Lisbeth Salander başından vuruldu. Beyninden ameliyatla bir kurşun çıkarttım. Şans eseri hayatta kaldı. Durumu çok iyiye gidiyordu... Ben ve meslektaşlarım onu taburcu etmeye hazırlanıyorduk, ama dün birden kötüleşti. Şiddetli baş ağrıları var, ateşi bir çıkıp bir iniyor. Dün akşam 38 dereceye çıktı, iki defa da kustu. Gece ateşi düştü, neredeyse normal sınırlara indi, ben de geçici olarak kötüleştiğini düşündüm. Ama bu sabah muayene ettiğimde ateşi 39 dereceye dayanmıştı, yani ciddi bir durum. Şimdi biraz düştü."

"Sorun ne?"

"Bilemiyorum, ama ateşi yükselip düştüğüne göre iltihaplanma ya da benzer bir şey var demektir. Nesi var tam olarak söyleyemem. Bir ilaca ya da başka bir şeye alerjisi olabilir."

Bilgisayarda bir röntgen filmi açıp ekranı Hans Faste'ye çevirdi.

"Kafa röntgenini almalarını istedim. Gördüğün gibi kurşun yarasının hemen yanında karanlık bir bölge var. Ne bilemiyorum, belki de yara kabuğu ama küçük çaplı bir kanama da olabilir. Yine de, teşhis koymadan, her ne olursa olsun, onu taburcu edemeyiz."

Hans Faste çaresizce iç çekti. Onun gözünde doktorlar hayat ve ölümün efendileri, neredeyse Tanrı'nın bu dünyadaki temsilcileriydiler. Onlarla tartışamayacağını çok iyi biliyordu. Ayrıca, Lisbeth Salander'in durumunu değerlendirebilecek bilgisi de yoktu.

"Peki, ne olacak şimdi?"

"Kesin dinlenme önerdim. Terapiye de ara verildi; kalçasındaki ve omzundaki yaralar nedeniyle fizik tedavisi görüyordu ."

"Tamam... Bunları Stockholm'deki Savcı Ekström'e anlatmalıyım. Benim için biraz sürpriz oldu. Savcıya ne diyeceğim şimdi?"

"İki gün önce, belki bu hafta sonu onu taburcu etmeye hazırdım ama bu durumda biraz gecikecek. Savcıya belki iki haftadan önce Lisbeth Salander'i taburcu edemeyeceğimi bildir. Her şey durumunun nasıl gelişeceğine bağlı."

"Temmuzda mahkemeye çıkacaktı... "

"Eğer beklenmedik bir durum ortaya çıkmazsa o zamana kadar ayağa kalkar."

Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski, oturduğu masanın karşısındaki kaslı kadını şüpheli gözlerle inceledi. Norr Malarstrand'da bir kahvenin bahçesinde oturuyorlardı.

Günlerden 20 Mayıs, Cuma'ydı, havada yaz kokusu vardı. Kendini SÄPO'dan Monica Figuerola olarak tanıtan kadın, evine giderken saat beşte önüne çıkmış, bir kahve eşliğinde konuşmayı önermişti.

Bublanski önce homurdanarak karşı koymuş ama kadın, bunun resmî bir konuşma ya da sorgu olmadığını, eğer istemezse hiçbir şey söylemesi gerekmediğini gözünün içine bakarak belirtince ikna olmuştu. Meselenin ne olduğunu sorduğunda da, bazı çevrelerin Salander olayı dediği, Zalachenko olayı hakkında ne gerçek, ne yalan araştırsın diye şefinin, gayriresmî olarak kendisini görevlendirdiğini söylemişti açık yüreklilikle. Ayrıca bu konuda Bublanski'ye soru sormaya hakkı var mı emin değildi, bu nedenle kararı Bublanski'ye bırakıyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Bublanski en sonunda.

"Lisbeth Salander, Mikael Blomkvist, Gunnar Björck ve Alexander Zalachenko hakkında neler bildiğinizi anlatın. Bütün bu parçalar nasıl birleşiyor."

İki saatten daha fazla bir süre konuştular.

Torsten Edklinth uzun süre ne yapacağını tartıp biçti. Beş günlük bir araştırmadan sonra Monica Figuerola, SÄPO'nun içinde yanlış giden bir şeyler olduğuna dair su götürmez kanıtlar toplamıştı. Ayaklarının üzerine sağlam basana kadar, dikkatli davranması gerektiğini biliyordu Edklinth. Bir çeşit yasal açmaza düşmüştü. Özellikle kendi çalışma arkadaşlarına karşı, gizli bir soruşturma yürütme yetkisi yoktu.

Atacağı adımlar için yasal bir formül bulmak zorundaydı. Kriz durumlarında polis kimliğine başvurabilirdi. Bir suçu araştırmak polisin görevleri arasındaydı ama şimdi çok nazik bir işin peşindeydi. Yanlış bir adım atarsa işinden olabilirdi. Cuma gününü makamında kara kara düşünerek geçirdi.

Ne kadar gerçek dışı görünürse görünsün Dragan Armansky'nin söyledikleri doğrudu. SÄPO'nun içinde, tanımlanmış işlerinin dışında faaliyet gösteren bir komplo grubu vardı. Faaliyetlerini uzun yıllardır -hiç değilse 1976'da Zalachenko İsveç'e geldiğinden beri- sürdürdüklerine göre, demek ki iyi örgütlenmişlerdi. Üstelik yukarıdan yardım alıyor olmalıydılar. Komplonun nerelere kadar uzandığını bilemiyordu.

Masasında duran not defterine birtakım isimler yazdı.

Özel Koruma'dan, Cinayet Masası Komiseri Göran Mårtensson.

Yabancılar Şubesi Şef Yardımcısı Gunnar Björck. Öldü. (İntihar?)

SAPO 'dan Özel Kalem Müdürü Albert Shenke.

Özel Koruma'dan Mårtensson geçici olarak Karşı Casusluk Servisi'nde göreve alınmış

gibi gösterildiğinden, Monica Figuerola'ya göre özel kalem müdürü de işi içindeydi.

Mårtensson, gazeteci Mikael Blomkvist'i izliyordu. Bunun karşı casuslukla hiçbir ilgisi yoktu.

Edklinth listesine SÄPO'nun dışından isimler de ekledi.

Peter Teleborian, psikiyatr.

Lars Faulsson, çilingir.

SÄPO, 1980'lerin sonuyla 1990'ların başında, psikiyatrik danışman sıfatıyla Teleborian'ın görüşlerine birkaç defa başvurmuştu. Edklinth'in arşivlerde yaptığı araştırmaya göre üç defa olmuştu bu. Bunlardan bir tanesi olağanüstü bir durumla ilgiliydi: Karşı Casusluk Servisi İsveç iletişim sektöründe bir Rus casusu keşfetmişti. Casusun geçmişine bakılırsa, ortaya çıkarılması durumunda intihar edebilirdi. Teleborian adam hakkında dikkate değer bir analiz yapmış, ikili ajan olarak kullanılabileceği sonucuna varmıştı. Teleborian'ın görüşlerine başvuru diğer iki konu, daha küçük çaplı değerlendirmelerle ilgiliydi. Bir tanesi, SÄPO'nun çalışanlarından alkol sorunu olan biriyle, bir diğeri de Afrika ülkelerinden birinde görev yapan bir diplomatın cinsel davranışlarıyla ilgiliydi.

Ama ne Teleborian ne de Faulsson -özellikle de Faulsson- SÄPO'da çalışıyorlardı. Ama yine de bir bağ... *Ne tür bir bağ olabilir?*

SÄPO içindeki komplonun, 1976 yılında seçim günü İsveç'e geldiği söylenen eski GRU ajanı Alexander Zalachenko'yla yakın bir ilgisi vardı. Bu adam hakkında hiç kimse bir şey bilmiyordu. Bu nasıl olabilir?

Edklinth, Zalachenko'nun SÄPO'ya sığındığı 1976'da, şef pozisyonunda bulunması hâlinde, neler yapacağını hayal etmeye çalıştı. Nasıl davranırdı? Her şeyden önce kesin gizlilik. Bu zorunluydu. Ruslara bilgi sızmasını önlemek için olayı çok dar bir grubun içinde tutardı... *Ne kadar dar bir grup?*

Operasyon Bölümü mü?

Bilinmeyen bir Operasyon Bölümü mü?

Eğer her şey kitapta yazıldığı gibi yürütülse Zalachenko, Karşı Casusluk Servisi'ne havale edilirdi. Belki de Askerî İstihbarat'a havale edilmesi gerekirdi ama onların bu türden bir operasyonu yürütecek ne koşulları ne de yetenekleri vardı. Tek çözüm SÄPO'ydu.

Ama Karşı Casusluk Servisi'nin Zalachenko'dan haberi yoktu. İşin anahtarı Björck'tü... Belli ki Zalachenko'yla ilgilenenlerden biri oydu. Ne var ki Björck'ün Karşı Casusluk Servisi'yle ilgisi yoktu, o bir muammaydı. Resmî belgelere bakılırsa 1970'ten beri Yabancılar Şubesi'nde çalışıyordu. Ama 1990'lı yıllarda, bu bölümün şef yardımcısı

sıfatıyla birdenbire ortaya çıkana kadar, şubeye nadiren uğramıştı.

Ancak Blomkvist'in temel bilgi kaynağı da oydu. Blomkvist, böylesi bir bombayı açıklamayı için ona ne yapmıştı? Hem de bir gazeteciye?

Orospular. *Millennium*, Björck'ün küçük yaştaki orospuların peşinden koştuğunu açıklamayı düşünüyordu. Björck'ü mutlaka bununla tehdit etmişti Blomkvist. Sonra resme Salander giriyordu.

Nils Bjurman'la Björck Yabancılar Şubesi'nde çalışıyorlardı. Zalachenko'yla onlar ilgilenmişlerdi. Peki, ne yapmışlardı?

Birilerinin karar vermiş olması gerekirdi. Bu çapta bir casusa neler yapılacağını kararını en yüksek katların vermiş olması gerekirdi.

Hükümet. Böyle olmalıydı, başka türlü düşünülemezdi.

Ya da?

Edklinth'in burnuna kötü kokular geliyordu. Biçimsel açıdan her şey anlaşılırdı, Zalachenko çapında bir ajanı mümkün mertebe gizli tutmak gerekirdi. Eğer kendisi karar verse böyle yapardı. Kararı herhâlde Fälldin hükümeti vermişti. Akla uygun tek açıklama buydu.

Ne var ki 1991'de yaşananlar hiç de akla uygun değildi. Björck, Lisbeth Salander'i ruhsal açıdan hasta olduğu gerekçesiyle, akıl hastanesine kapattırmak için Teleborian'a başvurmuştu. Böylesi ağır bir suç Edklinth'i huzursuz ediyordu.

Bunun da kararını mutlaka birileri vermişti. Böyle bir kararı hükümet veremezdi... Muhafazakârların lideri Carl Bildt'ten sonra başbakanlığa sosyal demokratların lideri Ingvar Carlsson gelmişti. Ortaya çıkması hâlinde büyük skandallara yol açacağı kesin olan, her türlü yasayla ve adalet duygularıyla çelişen böyle bir kararın altına hiçbir politikacı imza atmazdı.

Eğer hükümet böyle bir olaya bulaştıysa, İsveç'in, diktatörlükle yönetilen ülkelerden en ufak bir farkı yok demektir.

Bu imkânsızdı.

Arkasından da bir sürü garip olay patlamıştı. Zalachenko bir psikopat tarafından Sahlgrenska Hastanesi'nde, 12 Nisan'da öldürülmüştü. Aynı gün Mikael Blomkvist'in evine girilirken, Annika Giannini'ye saldırılmış ve her iki olayda da Gunnar Björck'ün 1991'de hazırladığı raporun kopyaları çalınmıştı. Dragan Armansky bu bilgileri aralarında kalması şartıyla anlatmıştı Edklinth'e. Ne Mikael ne de kız kardeşi polise başvurmuştu.

Sonra Gunnar Björck kendini asmıştı. Edklinth bu adamla ciddi bir konuşma yapmayı çok isterdi.

Bunların hepsi bir tesadüf olamazdı. Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski gibi, Mikael Blomkvist de tesadüf olmadığını düşünüyordu. Edklinth kalemini bir kez daha eline aldı.

Evert Gullberg, 78 yaşında, vergi hukukçusu???

Şu Gullberg denilen adam da kim?

Bir ara SÄPO'nun şefini aramayı düşündü ama komplo organizasyonunun nereye kadar uzandığını bilemediğinden bundan vazgeçti. Kısacası, kime güveneceğini bilmiyordu. SÄPO'nun içinde başvuracak kimsenin olmadığına karar verdikten sonra, bir süre polise başvurmayı düşündü. Jan Bublanski, Ronald Niedermann soruşturmasını yürüten grubun lideriydi. Bu durumda Niedermann'ın etrafındaki her türlü bilgiyle ilgilenmesi gerekirdi ama teşkilatın politikası açısından ona başvurması düşünülemezdi.

Omuzlarında büyük bir ağırlık hissediyordu. Geriye yasal tek bir alternatif kalıyordu; gelecek açısından sırtını sağlama almak. En büyük şefe başvurup, yürüttüğü faaliyetle ilgili siyasal koruma talep etmeliydi.

Saatine baktı, dörde geliyordu. Telefonun ahizesini kaldırıp yıllardır tanıdığı adalet bakanını aradı. Onunla sayısız toplantıda bir araya gelmişti. Beş dakika sonra bakana bağlanabildi.

"Merhaba, Torsten," dedi adalet bakanı. "Görüşmeyeli çok oldu, sorun ne?"

"Dürüst olmak gerekirse, senin nezdinde ne kadar güvenilirliğim var onu öğrenmek için aradım."

"Güvenilirlik. Tuhaf bir soru. Sana güvenim tam. Bu sorunun nedeni ne?"

"Sıra dışı bir istek... Acilen sen ve başbakanla görüşmeliyim."

"Hoppala."

"Eğer beni bağışlarsan, bunun açıklamasını yüz yüze yapmam istiyorum. Masamın üzerinde çok önemli bir olay var, sanırım bu konuda seni ve başbakanı bilgilendirmek zorundayım."

"Çok ciddi bir şeye benziyor."

"Evet, çok ciddi."

"Terörist bir tehditle mi ilgili..."

"Hayır, ondan da ciddi. Böyle bir istekte bulunarak bütün kariyerimi ortaya koyuyorum. Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı, bu konuşmayı yapmayacaktık."

"Anlıyorum, güvenilirliğine dair sorduğun soruya bakılırsa... Başbakanla ne zaman buluşmak istiyorsun?"

"Mümkünse bu akşam."

"Bak şimdi endişelendim."

"Maalesef endişelenmenizi gerektirecek bir durum."

"Bu görüşme ne kadar sürer?"

Edklinth bir süre düşündü.

"Bütün ayrıntıları anlatmam bir saatimi alır."

"İzin ver bir süre sonra seni arayayım."

Adalet bakanı on beş dakika sonra Edklinth'i arayarak başbakanın onu 21.30'da evinde beklediğini söyledi. Ahizeyi yerine koyan Edklinth'in eli terlemişti. *Tamam... Yar ın sabah bütün kariyerim yerle bir olabilir.*

Ahizeyi tekrar kaldırıp Monica Figuerola'yı aradı.

"Merhaba, Monica bu akşam saat 21.00'de göreve hazırlan. Şık giyin."

"Ben her zaman şık giyinirim."

AKD'nin şefini dikkatle inceleyen başbakanın gözlerinde şüpheli bir ifade vardı. Edklinth, başbakanın gözlüklerinin arkasından, geriye doğru bir film şeridi geçtiğini fark etti.

Başbakan bakışlarını Edklinth'in üzerinden alıp, bir saatlik konuşma sırasında tek bir söz etmeyen Monica Figuerola'ya çevirdi. Çok uzun ve kaslı bu kadın, nazik ve umut dolu gözlerle süzdü başbakanı. Başbakan en sonunda konuşmaları sarararak dinleyen adalet bakanına döndü.

Derin bir iç çekerek gözlüklerini çıkardı ve uzun süre uzaklara baktı.

"Biraz daha kahve içelim mi?" dedi en sonunda,

"Evet, teşekkürler," dedi Monica Figuerola.

Adalet bakanı fincanları doldurdu.

"Şimdi anlattıklarınızı özetleyeceğim, bakalım doğru anlamış mıyım," dedi başbakan. "SÄPO'nun içinde anayasal görevlerinin dışında davranan bir komplo grubunun varlığından şüpheleniyorsun ve bunların uzun yıllardır suç sayılacak bir faaliyet yürüttüklerini söylüyorsun."

Edklinth başını salladı.

"Ve SÄPO'nun yönetimine güvenmediğinden bana geldin."

"Şey," dedi Edklinth, "doğrudan size gelmemin nedeni bu faaliyetle anayasanın çiğnenmesi. Ama komplonun amacını bilmediğimden yanlış bir yorum yapmak istemiyorum. Belki de bu faaliyet, hükümet tarafından desteklenen yasal bir faaliyettir. Eğer öyleyse bana gelen bilgileri yanlış yorumlayıp gizli bir operasyona zarar vermiş olacağım."

Başbakan, adalet bakanına baktı, ikisi de Edklinth'in sırtını sağlama almaya çalıştığının farkındaydılar.

"Benim böyle bir şeyden haberim yok, senin bir bilgin var mı?"

"Kesinlikle yok," dedi adalet bakanı. "SÄPO'dan bu konuyla ilgili hiçbir rapor almadım."

"Gazeteci Mikael Blomkvist, SÄPO'nun içinde Zalachenko kulübü adını verdiği bir fraksiyonun olduğunu düşünüyor."

"Ben İsveç'in bu çapta bir Rus ajanına oturma izni verdiğini bile duymadım... Yani bu Fälldin hükümeti zamanında mı olmuş?.."

"Fälldin'in böylesi bir bilgiyi saklayacağını hiç sanmıyorum," dedi adalet bakam. "Öyle hafife alınacak bir şey değil, kendinden sonra gelen hükümete mutlakailetirdi."

Edklinth öksürerek konuşmaya hazırlandı.

"Burjuva hükümeti yerini Olof Palme'ye bıraktı. SÄPO'nun içinden bazı meslektaşlarımla Olof Palme hakkında tuhaf fikirlerinin olduğu bir giz değil..."

"Yani birilerinin sosyal demokrat hükümeti bilgilendirmeyi unuttuğunu mu iddia ediyorsun..."

"Fälldin'in iki dönem başbakanlık yaptığını hatırlatmak isterim. İkisinde de koalisyon hükümeti çatladı. Birincisinde başbakanlığı 1979 yılında kurulan azınlık hükümetinden Ola Ullsten'e devretti. Bu hükümette de çatlaklar oluşmaya başladıktan sonra muhafazakârlar Fälldin'in Halk Partisiyle koalisyon kurdular. Sanırım bütün bu karmaşada bazı şeyler unutulmuştur. Hatta Zalachenko olayı Başbakan Fälldin'in bile bilmediği gizli bir grubun arasında kalmıştır. O da tabii bilmediği bir şeyi Olof Palme'ye aktaramazdı."

"Peki, o zaman sorumlu kim?" dedi başbakan.

Monica Figuerola'nın dışında herkes başını iki yana salladı.

"Sanırım bunun basına sızması kaçınılmaz," dedi başbakan.

"Mikael Blomkvist *Millennium*'da yayınlamaya hazırlıyor. Başka bir ifadeyle biz, zor bir durumla karşı karşıyayız."

Edklinth biz sözcüğünü özellikle vurgulamıştı. Başbakan başını salladı, durumun ciddiyetini görüyordu.

"Her şeyden önce hemen bana geldiğin için teşekkür ederim. Aslında bu tür acele ziyaretleri pek kabul etmem. Ama adalet bakanımız senin sağduyulu bir insan olduğunu, normal kanalların dışında benimle görüşmek istemen için olağan dışı bir şeylerin olması gerektiğini söyledi."

Edklinth rahat bir nefes aldı. Ne olursa olsun başbakanın öfkesine maruz kalmayacaktı.

"Şimdi, bu durumu nasıl ele alacağımıza karar verelim. Senin bir önerin var mı?"

"Sanırım," dedi Edklinth, çekingen bir ifadeyle. Edklinth uzun bir süre susarken,

Monica Figuerola boğazını temizleyerek söze girdi.

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii," dedi başbakan.

"Eğer o operasyondan hükümetin haberi yoksa yasa dışı demektir, bu da bu işin sorumlularının suç işlediği anlamına gelir. Demek ki bir ya da birkaç devlet memuru yetkilerini aşmış. Mikael Blomkvist'in iddia ettiği gibi SÄPO'nun içinden bir grubun yasa dışı faaliyet yürüttüğünü ortaya çıkarırsak, cevaplamamız gereken iki şey var demektir."

"Açıklayabilir misin?"

"Birinci olarak bunun nasıl mümkün olabildiğini cevaplamalıyız. Sorumlu kim? Bu tür bir komplo nasıl olur da bir polis teşkilatında gerçekleşebilir? Size SÄPO'da çalıştığımı hatırlatmalıyım. Bundan gurur duyuyorum, ama bu işin, bu kadar uzun bir zaman nasıl sürdüğünü anlayamıyorum. Nasıl gözlerden saklandı? Nasıl finanse edildi?"

Başbakan iç çekti.

"Bu konuda kocaman bir kitap yazılabilir," diye devam etti Figuerola. "Ama bir konu açık, bir yerden finanse edilmesi gerekiyor. Böyle bir operasyon her yıl milyonlarca krona mal olur. SÄPO'nun bütçesine baktım, Zalachenko kulübüne aktarılan bir paraya rastlamadım. Ama özel kalem müdürünün ve finans müdürünün inisiyatifinde, benim bilemeyeceğim, gizli fonlar olabilir."

Başbakan sıkıntıyla başını salladı. SÄPO'yu yönetmek niçin her zaman sıkıntılı bir işti?

"İkincisi bu işe kimler karıştı, daha doğrusu kimler tutuklanmalı?"

Başbakan dudaklarını büzdü.

"Bana göre bu toplantıda bu tür sorulara cevap aramalıyız."

Torsten Edklinth nefesini tutmuştu, eğer yapabilse Monica'nın ayağına bir tekme atacaktı. Monica bütün nezaket kurallarını altüst ederek bu işten kişisel olarak başbakanın sorumlu olduğunu iddia etmişti. Edklinth de belki aynı kanıdaydı, ama bunu diplomatik bir dille ifade etme yanlısıydı.

"Sence nasıl bir karar almalıyım?" diye merakla sordu başbakan.

"Bu bizim ortak sorunumuz. AKD'de üç yıl çalıştım, bu kurumun İsveç demokrasisi açısından merkezî bir rolünün olduğunu düşünüyorum. SÄPO son yıllarda faaliyetlerini anayasadan aldığı haklar çerçevesinde yürüttü. Bu skandalın SÄPO'ya zarar vermesini istemiyorum. Bu yasa dışı faaliyetlerin kişileri bağladığını ortaya koymak bizim açımızdan çok önemli."

"Böyle bir faaliyeti hükümetin kesinlikle desteklemediğini söyleyebilirim," dedi adalet bakanı.

Monica Figuerola, başını sallayarak birkaç saniye düşündü.

"Sanırım sizin asıl kaygımız bu skandalin hükümete bulaşmaması; eğer bunu örtbas etmeye çalışırsanız hükümet devrilir."

"Hükümetin suçları örtbas etmek gibi bir alışkanlığı yok," dedi adalet bakanı.

"Elbette yok ama bunu yapmaya çalıştığınızı varsayalım. İşte asıl kıyamet o zaman kopar."

"Devam et," dedi başbakan.

"Bizim açımızdan sorun şu: AKD'nin bu tür bir soruşturmayı yapabilmesi için yasal bir yetkiye ihtiyacı var. Yani biz bu işin kurallara ve hukuka uygun yürütülmesi gerektiğini düşünüyoruz."

"Hepimizin isteği bu," dedi başbakan.

"O zaman başbakan sıfatıyla sizin, Anayasa Koruma Dairesi'ne bu rezaleti araştırmak için yetki vermenizi öneriyorum. Bize yazılı bir belgeyle, gerek duyduğumuz yetkiyi verin."

"Ben bu önerinin yasal olduğundan şüpheliyim," dedi adalet bakanı.

"Elbette yasal," dedi Figuerola. "Eğer birileri anayasayı illegal yöntemlerle değiştirmeye çalışırsa, hükümetin önlem alma hakkı var. Eğer bir grup asker ya da polis kendi başlarına bir dış politika izliyorlarsa, bu fiili olarak darbe demektir."

"Dış politika?" dedi adalet bakanı.

Başbakan dikkat kesilmişti.

"Zalachenko saf değiştirmiş bir ajan," dedi Figuerola. "Mikael Blomkvist'e göre ondan alınan bilgiler yabancı ülkelerin istihbarat örgütlerine aktarılmış. Bu işin hükümetten gizli yürütülmesi bir tür darbe demektir."

"Mantığını anlıyorum," dedi başbakan. "Şimdi benim nasıl düşündüğümü anlatmama izin ver."

Başbakan ayağa kalktı, masanın etrafında yarım tur atıp Edklinth'in önünde durdu.

"Yetenekli bir yardımcın var. Ayrıca açık sözlü."

Edklinth yutkunarak başını salladı. Başbakan, adalet bakanına döndü.

"Sekreterini ve hukuk danışmanını ara. Yarın sabah, bu olayla ilgili araştırma için Anayasa Koruma Dairesi'ne olağanüstü yetki verilmesini istiyorum. Yetkileri, burada tartıştığımız konuların doğruluk derecesini araştırmak, kapsamını ortaya koymak ve bu olaydan sorumlu olanlarla, olaya karışanların kimliklerini açığa çıkarmakla sınırlanacak. Bu belgeyle soruşturma yetkisi almıyorsun -eğer yanılmıyorsam bu tür bir soruşturmaya yalnızca başsavcı karar verebilir- bununla birlikte sana, gerçeği ortaya koyabilmen için kişisel araştırma yetkisi veriyorum. Yani yasal bir araştırma yapacaksın, anlıyor musun?"

"Evet. Lütfen benim de eski bir savcı olduğumu hatırlatmama izin verin."

"Hımm. Hukuk danışmanından bu işin nasıl formüle edilmesi gerektiğini araştırmasını rica edebiliriz. Her ne olursa olsun bu araştırmadan bir tek sen sorumlusun. İhtiyaç duyduğun personeli sen seçeceksin, eğer suç işlendiğine dair kanıt bulursan bunu başsavcıya bildireceksin."

"Ne yapılması gerektiğini araştıracağım," dedi adalet bakanı. "Ama Sanırım, meclis başkanını ve Anayasa Komisyonu'nu bilgilendirmen gerekiyor... Bu dışarıya çabuk sızacaktır."

"Demek ki hızlı davranmamız gerekiyor," dedi başbakan.

Figuerola elini kaldırdı.

"Buyurun," dedi başbakan.

"İki sorun daha var... Birincisi *Millennium*'un haberi bizim araştırmamızı sekteye uğratabilir. İkincisi Lisbeth Salander'in mahkemesi birkaç hafta sonra başlayacak."

"*Millennium*'un haberi ne zaman yayınlayacağını araştırabilir miyiz?"

"Sorup öğrenebiliriz," dedi Edklinth. "Yapmak isteyeceğimiz en son şey basının işine karışmaktır."

"Salander denilen kıza gelince..." diye başlayan adalet bakanı bir süre sustu. "Eğer *Millennium*'un iddia ettiği gibi hakları çiğnenmişse korkunç bir şey... Bu gerçek mi?"

"Korkarım ki gerçek," dedi Edklinth.

"O zaman ona tazminat verilmesini sağlamalıyız ve her şeyden önce yeni bir haksızlığa uğramasının önüne geçmeliyiz," dedi başbakan.

"Peki, bunu nasıl yapacağız?" dedi adalet bakanı. "Hükümet hiçbir koşul altında mahkemenin işine karışamaz, bu yasaları çiğnemek olur."

"Savcıyla konuşamaz mıyız?.."

"Hayır," dedi Edklinth aceleyle. "Başbakan olarak hukuki bir süreci etkileyemezsiniz."

"Başka bir deyişle Salander mahkemede kendi kavgasını verecek," dedi adalet bakanı. "Ancak mahkemeyi kaybederse hükümete başvurabilir. Hükümet de ya onu affeder ya da başsavcıya yeni bir mahkeme için neden olup olmadığını araştırma görevi verir. Tabii bu, ancak ceza alması hâlinde mümkün. Eğer psikiyatrik bakıma mahkûm edilirse, hükümet hiçbir şey yapamaz. Bu tıbbi bir sorun olur ve başbakanın onun sağlıklı olup olmadığına karar verme yetkisi yok."

Cuma akşamı saat onda, kapıda anahtar sesini duyan Lisbeth Salander, el bilgisayarını kapatıp hemen yastığın altına koydu. Gelen Anders Jonasson'du.

"İyi akşamlar, Bayan Salander. Bu akşam nasılsın?"

"Başım ağrıdan çatlıyor ve sanırım ateşim var," dedi Lisbeth.

"Kulağa hiç hoş gelmiyor."

Lisbeth Salander ağrısı ve ateşi varmış gibi görünmüyordu. Doktor Jonasson onu on dakika muayene etti. Ateşi yeniden çıkmıştı.

"Son haftalarda durumun düzelirken birdenbire kötüleşmene üzüldüm. Bu durumda seni iki hafta daha taburcu edemem."

"İki hafta bana yeter," dedi Salander.

Doktor Jonasson ona uzun uzun baktı.

Stockholm'le Londra arası kaba bir hespla 1.900 km kadardı. Teorik olarak bu mesafe yirmi saatte alınırdı. Ama pratikte, bu sürede, ancak Almanya-Danimarka sınırına ulaşabilmişlerdi. Gökyüzü kâra bulutlarla kaplıydı. Pazartesi günü Öresund Köprüsü'ne geldiklerinde şiddetli bir sağanağa yakalanan Trinity, silecekleri çalıştırarak hızını yavaşlattı.

Kıta Avrupası inatla trafiği yanlış şeritten, sağ yerine soldan akıttığından, İngiltere dışında araba sürmek tam bir eziyetti. Cumartesi sabahı, gerekli malzemeyi minibüse yüklemiş, feribota binerek Dover'dan Calais'ye geçmiş, oradan da Liege üzerinden Belçika'yı boydan boya kat etmişlerdi. Alman sınırını Aachen üzerinden geçmiş, otobandan kuzeye yönelmiş, Hamburg üzerinden Danimarka sınırına gelmişlerdi.

Arkadaşı Bob the Dog, arka koltukta kestiriyordu. Minibüsü nöbetleşe kullanıyorlardı. Saatte ortalama 90 km yol yapmışlar, yemek için yalnızca bir saat mola vermişlerdi. On dokuz yıllık minibüsle çok fazla hız yapamıyorlardı. Londra'dan Stockholm'e uçakla da gidebilirlerdi ama yaklaşık otuz kilo tutan elektronik cihazı bu yoldan İsveç'e sokmaları pek de kolay değildi. Altı sınırı geçmelerine rağmen hiçbir sınırda durdurulmamışlardı. Kıta Avrupası'ndaki hareket özgürlüğünü engellemediği sürece Trinity, Avrupa Birliği'nin coşkulu bir taraftarıydı. 32 yaşındaydı, Bradford'da doğmuş, Londra'da büyümüştü. Eğitim düzeyi pek yüksek değildi. Meslek okulunda iletişim tekniği eğitimi almış, 19 yaşına bastığında İngiliz Telekom şirketinde teknisyen olarak işe başlamıştı.

Aslında elektronik ve bilgisayar konusundaki teorik bilgileri her türlü züppe profesörle tartışmaya yetebilecek kadardı. On yaşından beri bilgisayarla yaşıyordu. Bir bilgisayarı ilk hacklediğinde yalnızca 13 yaşındaydı. Bu onu iştahını kabartmış, 16 yaşına bastığında dünyanın en iyi *hacker*larıyla boy ölçüşebilecek duruma gelmişti. Bir süre, uyanık olduğu her dakikayı bilgisayarın başında geçirmiş, kendi programını yazmış ve internette ustaca tuzaklar kurmuştu. BBC'nin, Savunma Bakanlığı'nın ve Scotland Yard'ın bilgisayarlarına sızmayı başarmıştı. Hatta kısa süreliğine Kuzey Denizi'nde gezen bir İngiliz nükleer denizaltısının kontrolünü ele geçirmişti. Tanrı'ya şükür ki Trinity, kötü niyetli bilgisayar çetelerinden değil, yalnızca meraklı biriydi. Bir bilgisayarın güvenliğini kırıp gizli bilgilere ulaştıktan hemen sonra iş cazibesini kaybediyordu. Formunun zirvesinde olduğu bir seferde yalnızca şaka olsun diye, bir nükleer denizaltının bilgisayarına girmiş, kaptan pozisyon değişikliği komutu verdiğinde, bilgisayarın kaptana

domalması komutunu vermesini sağlamıştı. Bu Savunma Bakanlığı'nda bir dizi kriz toplantısının yapılmasına neden olmuş, devlet *hacker*ları uzun hapis cezalarına çarptırmakla tehdit etmeye başladığında Trinity bu tür şakalar yapmaktan vazgeçmişti.

İletişim teknolojisini okurken telefon ağının nasıl çalıştığını zaten biliyordu. Ona göre özel güvenlik şirketlerinin alarm sistemi kurmaları çok modası geçmiş bir önlemdi. Özellikle seçilmiş birtakım müşterileri ondan izleme ve telefon dinleme hizmeti talep ettiklerinde önlemlerin ne kadar boş olduğunu daha iyi anlamıştı.

Hacker Cumhuriyeti'nin kurucularından biriydi. Wasp da bu cumhuriyetin vatandaşlarındandı. Trinity ile Bob the Dog, pazar akşamı saat 19.30'da Stockholm'e yaklaştılar. Skärholmen'deki Ikea mağazasının önünden geçerlerken Trinity cep telefonunu çıkarıp, kaydettiği bir numarayı aradı.

"Plague," dedi.

"Neredesiniz?"

"Ikea'yı geçtiğimizde aramamızı söylemiştin."

Plague, İngiliz meslektaşları için yer ayırttığı Långholmen'deki otelin yolunu tarif etti. Plague neredeyse evinden hiç çıkmadığından meslektaşlarına ertesi sabah saat dokuzda evinde buluşmak için randevu vermişti.

Biraz düşündükten sonra misafirlerini karşılamak için bulaşık yıkamaya ve temizlik yapmaya karar verdi.

KISIM III

SABİT DİSK ÇÖKMESİ

27 MAYIS - 6 HAZİRAN

MÖ 1. yüzyılda yaşamış olan Sicilyalı tarihçi Diodorus (tarihçilere göre güvenilmez bir kaynaktır) Libyalı Amazonları anlatır. O zamanlar Mısır'ın batısında kalan Kuzey Afrika'nın tamamına Libya denirdi. Bu Amazon dünyası jinekokrasiyle yönetiliyordu. Yani askerî olanlar da dâhil, bütün resmî görevlerde yalnızca kadınlar vardı. Efsaneye göre ülkeyi Kraliçe Myrina yönetiyordu. Otuz bin piyade kadın askeri, üç bin kadın süvarisiyle, yoluna çıkan, erkeklerden müteşekkil orduları yenerek Mısır ve Suriye'yi geçip Ege Denizi'ne kadar gitmişti. Kraliçe Myrina bir savaş meydanında öldürüldüğünde, ordusu dağılmıştı.

Bununla birlikte, Myrina'nın ordusu o bölgeye damgasını vurmuştu. Anadolulu kadınlar silaha sarılarak Kafkasya'dan gelen istilacıları yenmiş, erkeklerin büyük bir çoğunluğunu kılıçtan geçirmişlerdi. Bu kadınlar ok, mızrak, savaş baltası ve kargı dâhil birçok silahla eğitim yapıyorlardı. Yunanlılardan bronz göğüslük ve zırh yapmayı öğrenmişlerdi.

Aşağılayıcı bir şey olarak gördükleri evliliği reddediyorlardı. Çocuk yapmak için izin alıyor, yakındaki köylerden rastgele bir erkeği seçip cinsel ilişkiye giriyorlardı. Bir kadının bekâretini kaybetme hakkı için mutlaka savaşta bir erkek öldürmesi gerekiyordu.

16. BÖLÜM

27 MAYIS, CUMA - 31 MAYIS, SALI

Mikael Blomkvist, cuma akşamı on buçukta *Millennium*'un bürosundan ayrıldı. Merdivenlerden zemin kata indi, bodrumdan iç bahçeye geçerek yandaki binadan Höken Sokağı'na çıktı. Mosebacke tarafından gelen bir grup genç ona dikkat etmeden geçip gittiler. Mikael'i izleyen biri, her zamanki gibi *Millennium* 'da gecelediğini düşünecekti. Nisan ayından beri her gün bir kişinin *Millennium*'da gecelemesine karar vermişti, bu gece Christer Malm nöbetçiydi.

Ara sokaklarda on beş dakika kadar dolaşp izlenmediğinden emin olduktan sonra Fiskargatan 9 numaralı binanın önüne geldi. Kapı kodunu tuşlayıp Lisbeth Salander'in teras katındaki dairesine çıktı. Kapıyı açıp alarmı kapattı. Bu çok odalı daireye her girdiğinde şaşkınlığa kapılıyordu. Odalardan yalnızca üç tanesinde mobilya vardı.

Kahve yapıp sandviç hazırladıktan sonra Salander'in çalışma odasına geçerek PowerBook'unu açtı.

Nisan ayının ortalarında, Björck'ün raporu çalındıktan sonra, izlendiğini fark eden Mikael, Lisbeth Salander'in evini özel komuta merkezi yaparak bütün önemli dokümanları bu eve taşımıştı. Haftada birkaç günü bu evde geçiriyor, Lisbeth'in yatağında yatıp onun bilgisayarını kullanıyordu. Zalachenko'yla hesaplaşmak için Gosseberga'ya giderken bilgisayarındaki bütün bilgileri silmişti Lisbeth. Belli ki geri gelmeyi düşünmemişti. Bilgisayarı tekrar fonksiyonel hâle getirmek için Lisbeth'in sistem disklerini kullanmıştı Mikael.

Nisan ayından bu yana, kendi bilgisayarından internete hiç bağlanmamıştı. Lisbeth'in internetine bağlandı, ICQ'yu çalıştırdı, Lisbeth'in iletişim için *Yahoogroup*'ta kurduğu *Aptallar_Masası* adresine tıkladı.

<Merhaba, Sally.>

<Anlat.>

<Bir hafta önce tartıştığımız iki bölüm üzerine çalıştım. Yeni versiyonu Yahoo'da. Senden ne haber?>

<On yedi sayfa tamam. Aptallar_Masası'na yüklüyorum>

Çınn.

<Tamam, aldım. Okuduktan sonra tekrar konuşuruz.>

<Daha fazlası var.>

<Ne?>

<Şövalyeler adıyla yeni bir Yahoo grubu kurdum.>

Mikael gülümsedi.

<Tamam, Aptallar Masası Şövalyeleri.>

<Şifre: yacacara12.>

<Tamam:>

<Dört üye. Sen, ben, Plague ve Trinity.>

<Gizemli internet arkadaşların.>

<Korunma.>

<Tamam:>

<Plague, Savcı Ekström'ün bilgisayarındaki bilgileri kopyaladı. Bilgisayarını nisan ayında hackledik>

<Tamam.>

<Eğer ben el bilgisayarımı kaybedersem, Plague aldığı bilgileri sana aktaracak.>

<İyi, teşekkürler.>

Mikael ICQ'dan çıkıp, *Yahoogroup*'ta yeni açılan Şövalyeler sayfasına girdi. Bulduğu tek şey Plague'in yalnızca rakamlardan oluşan http adresiydi. Adresi Explorer'a kopyalayıp geri dönüş tuşuna bastı. İçinde Savcı Ekström'ün 16 GigaByte'lık sabit diskinin olduğu bir web sitesine girdi.

Plague, doğrudan Ekström'ün sabit diskini kopyalayarak işi kolaylaştırmıştı. Mikael bir saat boyunca sabit diskteki bilgileri tasnif etti. Sistem dosyalarını, programları, geçmiş yıllara ait bir sürü soruşturma dosyasını sildi. Dört tane dosyayı indirdi. Bunlardan üç tanesi *ÖnSor/Salander*, *Kirli/Salander* ve *ÖnSor/ Niedermann*'di. Dördüncü dosyada Ekström'ün dün saat 14.00'e kadar gönderip aldığı e-postaları vardı.

Teşekkürler, Plague, dedi Mikael kendi kendine.

Üç saat boyunca, Ekström'ün ön hazırlık soruşturmasını ve Lisbeth Salander'e karşı izleyeceği stratejiyle ilgili belgeleri okudu. Beklendiği gibi soruşturma Salander'in akıl sağlığı üzerine inşa ediliyordu. Salander'in akıl sağlığının kontrol edilmesini talep eden Ekström, Stockholm'e getirilip Kronoberg Hapishanesi'nde bir hücreye kapatılması için de bir dizi e-posta yollamıştı.

Niedermann konusunda yerlerinde sayıyorlardı. Niedermann'ın peşindeki grubun başında Bublanski vardı. Dag Svensson, Mia Bergman ve Bjurman cinayetleriyle ilgili Niedermann'a karşı birtakım teknik kanıtlar bulmayı başarmıştı. Bu kanıtların çoğunu, nisan ayındaki uzun sorguda Mikael Blomkvist vermişti. Eğer Niedermann yakalanırsa şahitlik yapmak zorunda kalacaktı. Birkaç ter damlası ve Bjurman'ın dairesinde bulunan saç telleriyle Gosseberga'da Niedermann'ın odasından alınan örneklerin DNA'sı birbirine uyuyordu. Bu tür DNA kanıtlarına Svavelsjö MK'nin ekonomi uzmanı Viktor Göransson'un evinde de rastlanmıştı.

Bununla birlikte, ne tuhaftır ki Ekström, Zalachenko hakkında çok az bilgiye sahipti.

Bir sigara yakan Mikael, pencerenin kenarına yaslanıp dışarıya bakmaya başladı.

Ekström, iki soruşturmayı birbirinden ayırmıştı. Lisbeth Salander'le ilgili soruşturmanın başına Hans Faste getirilmişti. Bublanski yalnızca Niedermann'la ilgileniyordu.

Zalachenko adı ortaya çıktığında Ekström'ün, SÄPO'nun başkanıyla ilişkiye geçip Zalachenko hakkında bilgi talep etmesi gerekiyordu. Ama Ekström'ün e-postaları ya da notları arasında Mikael böyle bir başvurunun yapıldığına dair hiçbir ize rastlamamıştı. Bununla birlikte Ekström'ün Zalachenko hakkında bazı bilgilere sahip olduğu da ortadaydı. Ekström'ün notları arasında şifreli birtakım yazılar vardı.

Salander raporu sahte. Björck'ün orijinal raporu ile Blomkvist'in elindeki birbirini tutmuyor. Çok gizli.

Lisbeth Salander'in paranoyak bir şizofren olduğuna dair bir sürü not vardı.

1991 yılında Salander'i kliniğe kapatmak doğrudur.

Lisbeth Salander soruşturmasıyla bağlantılı bir yığın çer çöpün arasında, Mikael'in değer verdiği çok az şey vardı. Ama savcının bunlara değer vermediği, ön soruşturma aşamasında dikkate almaya ve sonra da mahkemeye taşımaya gerek görmediği ortadaydı. Bunların çoğu Zalachenko'nun geçmişiyle ilgiliydi.

Araştırma bütünüyle kifayetsizdi.

Mikael bunun ne kadarının tesadüf ne kadarının kasti olduğunu bilemiyordu. Sınır nereden çekilmişti? Ekström bu sınırın farkında mıydı?

Ya da biri Ekström'ü güvenilirmiş gibi görünen bilgilerle yanlış mı yönlendiriyordu?

En sonunda *Hotmail*'e bağlanarak on dakika boyunca yarım düzine e-postayı kontrol etti. Cinayet Masası'ndan Sonja Modig'e verdiği *Hotmail* adresini her gün kontrol etmesine karşın, bir haber alacağını ummadığından *ressallskap9april@Hotmail.com* adresinden gelen e-postayı gördüğünde şaşırdı. Tek bir satırdı.

Cafe Madeline, ikinci kat, cumartesi 11.00

Mikael düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

Plague gece yarısı Lisbeth Salander'i tıkladığında Lisbeth vasisi Holger Palmgren'le yaşadığı yılları yazıyordu. Öfkeli gözlerle ekrana baktı.

<Ne istiyorsun?>

<Merhaba Wasp, ben de senden haber aldığım için memnun oldum.>

<Iyi, iyi. Ne?>

<Teleborian.>

Lisbeth yatağında doğrulup el bilgisayarının ekranına dikkat kesildi.

<Anlat.>

<Trinity rekor sayılacak bir zamanda halletti.>

<Nasıl?>

<Deli doktorunun kıcı yer tutmuyor. Uppsala'yla Stockholm arasında mekik dokuduğundan bir türlü hostile takeover yapamıyorduk.>

<Kısa kes. Nasıl?>

<Haftada iki kez tenis oynuyor, yaklaşık iki saat. Bilgisayarını park yerindeki arabasında bıraktı.>

<Hadi!>

<Arabanın alarmını devre dışı bırakmak Trinity için çocuk oyuncağıydı. Bilgisayarını aldı, Firewire'la otuz dakikada kopyaladı ve Asphyxia yükledi.>

Plague, Peter Teleborian'ın sabit diskini kopyaladıkları servis sunucunun http adresini verdi.

<Trinity'den alıntı yapıyorum... Çok iğrenç kokular geliyor.>

<?>

<Sabit diski incele.>

Lisbeth Salander, Plague'le bağlantıyı kopartıp verdiği servis sunucuya girdi. Üç saat boyunca Teleborian'ın bilgisayarındaki dosyaları inceledi.

Teleborian, bir *Hotmail* adresine şifreli e-postalar gönderip almıştı. Lisbeth, Teleborian'ın PGP anahtarını bildiğinden bu şifreleri çözmesi zor olmadı. *Hotmail* adresinin sahibinin adı Jonas'tı, soyadı yoktu. Jonas ile Teleborian, Salander'in başına çorap örmek için hummalı bir çalışma yürütüyorlardı.

Evet... Bir komplo olduğunu ispatlayabiliriz.

Ama Salander'ın asıl ilgilendiği, sekiz dosyaya kayıtlı 8756 fotoğraftan oluşan çocuk pornografisiydi. Fotoğrafları teker teker inceledi, çocukların çoğu 15 yaşında ya da daha küçüktü. Bazıları daha da küçük yaşta çocukların fotoğraflarıydı. Çoğunluğu kız çocuğuydu ve birçoğunda sadist imajlar vardı.

Değişik ülkelerden birçok insanın birbirleriyle çocuk pornografisi alışverişinde bulunduklarını gördü.

Alt dudağını ısıran Lisbeth'in yüzünde hiçbir ifade yoktu.

12 yaşındayken St. Stefan çocuk kliniğinde yatağına bağlı geçirdiği geceleri hatırladı. Teleborian defalarca odasına girerek gece lambasının altında Lisbeth'i seyretmişti.

Lisbeth biliyordu. Kendisine hiç dokunmamıştı, ama her zaman biliyordu.

Yıllarca önce Teleborian'ın defterini dürmediği için kendi kendine küfürler etti, onu hep görmezlikten gelmişti.

ICQ'da Mikael Blomkvist'e tıkladı.

Geceyi Lisbeth Salander'ın Fiskargatan'daki dairesinde geçiren Mikael Blomkvist, bilgisayarını sabah saat altı buçukta kapattı. Uykuya dalarken kafasında çocuk pornografisiyle ilgili resimler dolaşıyordu. Dokuza çeyrek kala uyandı, yataktan kalkıp duş aldı. Bir taksiye binip saat on bire beş kala Birger Jarlsgatan'da indi. Cafe Madeleine'e yürüdü.

Onu orada Sonja Modig bekliyordu.

"Merhaba," dedi Mikael.

"Büyük bir risk alıyorum," dedi Modig selam vermeden. "Eğer seninle buluştuğum ortaya çıkarsa işten atılırım."

"Ben hiç kimseye söylemem."

Modig huzursuzdu.

"Bir meslektaşım yakın bir zamanda eski başbakanlardan Thorbjörn Fälldin'i ziyaret etti. Bundan kimsenin haberi yok, yani o da bıçak sırtında."

"Anlıyorum."

"Yani ikimizin isminin de gizli tutulmasını istiyorum."

"Meslektaşının kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Anlatacağım. Kaynağı gizleyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Söz."

Modig, göz ucuyla kol saatine baktı.

"Acelen mi var?"

"Evet, on dakika sonra, kocam ve çocuklarımla buluşacağım. Kocam isteyim sanıyor."

"Bu buluşmadan Bublanski'nin de haberi yok mu?"

"Hayır."

"Tamam, sen ve meslektaşın gizli kaynaksınız. Bu bilgiyi mezara kadar götüreceğim."

"Meslektaşımın Göteborg'da karşılaştın, Jerker Holmberg. Fälldin'i çocukluğundan beri tanıyor. Babası Merkez Parti delegesiydi. Fälldin'i gizlice ziyaret edip Zalachenko'yla ilgili sorular sordu."

"Dinliyorum."

Mikael'in kalp atışları hızlanmıştı.

"Fälldin namuslu bir adama benziyor. Holmberg, Zalachenko hakkında bildiklerini anlattıktan sonra, bunları bilip bilmediğini sormuş Fälldin'e. Fälldin önce hiçbir şey söylememiş, ama Holmberg, Zalachenko'yu korumak için Lisbeth Salander'in akıl hastanesine kapatıldığını anlattığında çok öfkelenmiş."

"Anlıyorum."

"Başbakan olduktan hemen sonra Fälldin'i ziyaret eden SÄPO'nun o zamanki başkanıyla bir meslektaş, İsveç'e iltica eden bir Rus ajanı hakkında fantastik bir öykü anlatarak bunun İsveç'in en gizli askerî sırrı olduğunu söylemişler...Aslına bakılırsa İsveç'in çıkarlarıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir durum."

"Evet."

"Fälldin ne yapacağını bilemiyormuş. Başbakanlık makamına yeni oturmuş, hükümet deneyimi yokmuş. Bildiğin gibi ondan önce ülkeyi kırk yıl sosyal demokratlar yönetmişti. Fälldin'den tek başına karar vermesini istemiş, meslektaşlarıyla durumu tartışması hâlinde ortaya çıkacak tehlikelerden SÄPO'nun sorumlu olmayacağını söylemişler. Yani kısacası, Fälldin ne yapacağını bilemez bir hâldeymiş. En sonunda SÄPO'dan beylerin dedikleri gibi yapmış. Zalachenko'nun sorumluluğunu onlara bırakmış. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmadığı için kendi kendine lanetler yağdırıyormuş. Ajanın adını bile bilmiyormuş."

"Vay be!"

"Daha sonra Fälldin, iki dönem süren başbakanlığında, bu konu hakkında neredeyse hiçbir şey duymamış. Bununla birlikte, zekice bir davranışla, hükümet sekreterini sır ortağı yapmış. Böylece Zalachenko'yu koruyanlarla hükümet sekreteri arasında bir bağ kurmuş."

"Sekreter kimmiş?"

"Bertil K. Janeryd. 63 yaşındaki bu adam şimdi İsveç'in Amsterdam konsolosu. Fälldin işin ciddiyetini anlayarak Janeryd'e bir mektup yazmış."

Sonja Modig masaya bir zarf koydu.

Sevgili Bertil,

Benim başbakanlık yaptığım yıllarda yalnızca ikimizin paylaştığı sırra dair ciddi sorunlar baş gösterdi. Söz konusu şahıs öldüğünden artık bir zarar göremez. Ama başka insanlar zarar görebilirler.

Bu nedenle birtakım soruların cevabını almamız çok önemli.

Bu mektubu sana getirecek şahsa güveniyorum. Senden, anlatacaklarını dinlemeni ve sorularını cevaplamanı rica ediyorum.

Şu ünlü muhakeme yeteneğini kullan.

TF

"Yani mektupta bahsedilen şahıs Jerker Holmberg."

"Hayır. Holmberg, Amsterdam'a kimin gideceğinden emin olmadığından, Fälldin'den isim yazmamasını rica etmiş."

"Yani sen... "

"Ben ve Jerker bu konuyu konuştuk. İkimiz de ince bir buzun üzerinde yürüyoruz. Amsterdam'a gidip konsolosu sorgulama yetkimiz yok, ama bunu sen yapabilirsin."

Mikael Blomkvist mektubu katlayıp cebine sokarken, Sonja Modig sertçe elini tuttu.

"Bilgiye karşı bilgi," dedi. "Janeryd'in anlatacaklarını öğrenmek isteriz."

Mikael başını salladı, Sonja Modig ayağa kalktı.

"Bir dakika, Fälldin'i SÄPO'dan iki kişinin ziyaret ettiğini söyledin. Biri SÄPO'nun başkanı, öteki kim?"

"Fälldin onunla bir kez buluşmuş, adını hatırlayamıyormuş. Toplantıda not alınmamış, zayıf ince bıyıklı bir adamınışı. SÄPO'nun başkanı onu, Özel Analiz Servisi'nin şefi ya da buna benzer bir şey diye tanıtmış. Daha sonra SÄPO'nun yapısını inceleyen Fälldin, böyle bir bölüme rastlamamış."

Zalachenko kulübü diye düşündü Mikael.

Sonja Modig tekrar oturdu. Ne söyleyeceğini tartar gibiydi.

"Tamam," dedi sonunda. "Kurşuna dizilme riskini alarak, ne Falldin'in ne de ziyaretçilerinin aklına getirdikleri bir kayıttan bahsedeceğim."

"Ne?"

"Fälldin'in Başbakanlık'taki ziyaretçi defteri."

"Ee?"

"Jerker bu deftere ulaştı, resmî bir belge."

"Ee?"

Sonja Modig bir kez daha tereddüt etti.

"Defterde SÄPO şefinin bir meslektaşıyla birlikte genel birtakım sorunları konuşmak üzere başbakanı ziyaret ettiği yazıyor."

"İsim var mı?"

"Evet, E. Gullberg."

Mikael bütün kanının beynine sıçradığını hissetti.

"Evert Gullberg," dedi.

Mikael Blomkvist, Cafe Madeleine'den çıkmadan önce kontörlü cep telefonuyla Amsterdam'a uçak bileti ayırttı. Uçak 14.50'de kalkıyordu.

Bir butiğe girip temiz bir gömlek, iç çamaşırı, bir eczaneden de diş fırçasıyla diş macunu satın aldı. Etrafını dikkatle kollayarak izlenmediğine emin olduktan sonra havaalanına giden otobüse bindi. Uçağa, kapıların kapanmasına on dakika kala yetişti.

Akşam 18.30'da, Amsterdam'ın merkezine yürüyüş mesafesiyle on dakika uzaklıktaki Red Light bölgesindeki bir otelde oda ayırttı.

İki saatlik bir aramadan sonra İsveç'in Amsterdam'daki konsolosluk binasını buldu. Akşam saat dokuzda telefon bağlantısı kurabildi. Bütün ikna yeteneğini kullanarak çok önemli bir konuyu araştırdığını, vakit geçirmeden konsolosla konuşması gerektiğini söyleyerek pazar sabahı saat dokuzda buluşmak için randevu aldı. Daha sonra dışarı çıkıp otelin yakınındaki bir restoranda yemek yedi, akşam saat on birde de uykuya daldı.

Mikael Blomkvist'i özel konutunda kahve içmeye davet eden Başkonsolos Bertil K. Janeryd konuşkan biri değildi.

"Evet... Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?" dedi.

"Alexander Zalachenko, 1976 yılında İsveç'e iltica eden Rus ajanı," diyen Mikael, Fälldin'in mektubunu uzattı.

Janeryd şaşırmıştı. Mektubu okuyup bir kenara koydu.

Mikael yarım saat boyunca sorunun ne olduğunu, Fälldin'in bu mektubu niçin yazdığını anlattı.

"Ben...bu konuda konuşamam," dedi Janeryd.

"Elbette konuşabilirsiniz," dedi Mikael.

"Hayır, bu konuyu Yalnızca Anayasa Komisyonu üyeleriyle konuşabilirim."

"Büyük ihtimalle bunu da yapacaksınız. Mektupta muhakeme yeteneğinizi kullanmanız öneriliyor."

"Fälldin dürüst bir insan."

"Bundan hiç şüphem yok. Ben ne sizin ne de Fälldin'in peşindeyim. Sizden Zalachenko'nun açığa vurduğu askerî sırları anlatmamızı da istemiyorum."

"Benim hiçbir sırdan haberim yok. O adamın adının Zalachenko olduğunu bile bilmiyordum... Yalnızca sahte isimle tanıdım."

"Neymiş bu?"

"Ruben diyorlardı."

"Evet."

"Bu konuda konuşamam."

"Pekâlâ, konuşursunuz," diye tekrarladı Mikael. "Ne de olsa bu öykü çok geçmeden herkesin malumu olacak. Ya basın sizi ipe çekecek ya da sıkıntılı bir durumda doğru davranan namuslu bir devlet memuru olarak resmedecek. Zalachenko'nun sorumluluğunu üstlenenlerle Fälldin arasındaki bağlantı sizdiniz, bunu biliyorum."

Janeryd iç çekti.

"Hadi anlatın."

Janeryd bir dakika sustuktan sonra anlatmaya başladı.

"Bana hiç bilgi verilmedi, gençtim... Nasıl davranacağımı bilemiyordum. Yılda iki kez buluşuyorduk. Ruben... Zalachenko'nun hayatta olduğunu ve sağlığının iyi olduğunu söylüyorlardı hepsi bu. İş birliği yapıyor, paha biçilmez bilgiler veriyormuş. Ayrıntılar neydi bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Adam başka ülkelerde faaliyet yürüttüğünden İsveç hakkında bir şey bilmiyormuş. Dolayısıyla bizim güvenliğimizle ilgili ciddi bir sorun değildi. Birkaç kez başbakanla buluştum ama söyleyecek bir şey yoktu."

"Devam edin."

"Bu işin usulüne uygun davrandıklarını, aldıkları bilgileri gereken yerlere ilettiklerini söylediler. Ben ne yapabilirdim ki? Bunların ne olduğunu sorduğumda Yalnızca gülümsüyor, benim bilmemem gerektiğini söylüyorlardı. Kendimi bir aptal gibi hissediyordum."

"Hiç bu işte bir bityeniği olduğunu düşünmediniz mi?"

"Hayır, durumda bir tuhaflık yoktu. SÄPO'nun ne yaptığını bildiğini, gerekli prosedürü izleyecek tecrübelerinin olduğunu düşünüyordum. Ama bu konuda konuşmak

istemiyorum."

Aslında Janeryd birkaç dakikadır bu konuda konuşuyordu.

"Bunların artık hiçbir önemi yok, şimdi önemli olan tek bir şey var."

"Ne?"

"Buluştuğunuz adamların isimleri."

Janeryd soran gözlerle baktı Mikael'e.

"Zalachenko'yla ilgilenen adamla yetkilerinin gerektirdiği sınırların çok ötesine geçtiler. Soruşturulması gereken ağır suçlar işlediler. Fälldin beni bunun için size yolladı. Onda isim yok. Adamlarla siz buluştunuz."

Janeryd gözlerini kırpıştırarak dudaklarını ısırdı.

"Evert Gullberg'le buluştunuz... Sorumlu oydu."

Janeryd başını salladı.

"Onunla kaç kez buluştunuz?"

"Bir seferin dışında bütün toplantılarda vardı. Fälldin'in başbakanlık yıllarında onlarca kez buluştuk."

"Nerede buluşuyordunuz?"

"Otel lobilerinde. Daha çok Sheraton'da. Bir kez Amaranten'de, birkaç kez de Continental'ın barında buluştuk."

"Başka kimler vardı?"

"Uzun yıllar geçti... Hatırlayamıyorum."

"Sen yine bir dene."

"Birinin soyadı... Clinton, şu Amerikan başkanı gibi."

"Adı?"

"Fredrik. Fredrik Clinton. Onunla dört beş kez buluştum."

"Güzel... Diğerleri?"

"Hans von Rottinger. Onu annem vasıtasıyla tanıyordum."

"Anneniz mi?"

"Evet, Rottinger ailesini tanıyordu. Hans von Rottinger hoş bir adamdı. Gullberg'le birlikte bir buluşmaya gelmeden önce SÄPO'da çalıştığından haberim yoktu."

"Çalışmıyordu," dedi Mikael.

Janeryd sarardı.

"Özel Analiz Servisi denilen bir yerde çalışıyordu. Bu grup hakkında ne biliyorsunuz?"

"Hiçbir şey... Demek istediğim iltica etmiş bir ajanı koruyorlardı."

"Ne demezsin. Ama ne tuhaf ki SÄPO'nun teşkilat yapılanmasında böyle bir bölüm yok."

"Bu imkânsız... "

"İmkânsız ya. Nasıl buluşuyordunuz? Onlar mı sizi arıyordu, siz mi onları arıyordunuz?"

"Hayır, birbirimizi aramıyorduk... Her toplantıda bir sonraki toplantının zamanı ve yerini belirliyorduk."

"Peki, onlarla hemen buluşmanız gerekirse ne yapıyordunuz, örneğin toplantı saatini değiştirmek ya da başka bir şey?"

"Arayacağım bir telefon numarası vardı."

"Neydi bu numara?"

"Doğrusu hatırlamıyorum."

"Telefona kim çıkıyordu?"

"Bilmiyorum, bu telefonu hiç kullanmadım."

"Harika. Bir başka soru... İşi kime devrettiniz?"

"Nasıl yani?"

"Fälldin istifa ettiğinde, yerinizi kim aldı?"

"Bilmiyorum."

"Herhangi bir rapor yazdınız mı?"

"Hayır, her şey gizliydi, hatırlatma notu bile alamıyordum."

"Sizden sonra gelene briefing verdiniz mi?"

"Hayır."

"Peki sonra ne oldu?"

"Şey... Fälldin istifa edip yerini Ola Ullsten'e bıraktı. Bize gelecek seçim için hazırlanmamız söylendi. Fälldin seçildiğinde buluşmalara tekrar devam ettik. 1982 seçimini sosyal demokratlar kazandı. Sanırım Olof Palme benim yerime başka birini atamıştır. Ben dış işlerine geçip diplomat oldum. Önce Mısır sonra da Hindistan'da çalıştım."

Mikael birkaç dakika daha sorular sorduktan sonra, Janeryd'den alacağı her şeyi aldığına ikna oldu.

Üç isim almıştı... Fredrik Clinton, Hans von Rottinger ve Zalachenko'yu öldüren Evert Gullberg.

Zalachenko kulübünün üyeleri.

Janeryd'e teşekkür ederek ayrılıp havaalanına gitmek için bir taksi tuttu. Ceketinin cebindeki kayıt cihazını taksiye bindiğinde kapattı. Pazar akşamı saat yedi buçukta, Stockholm'deki Arlanda Havaalanı'na indi.

Erika Berger düşünceli bir ifadeyle ekrandaki fotoğrafa baktıktan sonra, gözlerini yarısı boş yazı işleri bölümüne çevirdi. Anders Holm izinliydi. Açıkça ya da gizliden, Erika'ya ilgilenen yoktu. Ayrıca yazı işlerinden birinin ona kötülük yapacağına dair şüphe duymasını gerektirecek bir neden de bulamıyordu.

E-posta *redax@aftonbladet.com* diye bir adresten yarım dakika önce gelmişti. Niçin *Aftonbladet*? Bu da sahte bir adrestir.

Bu defa yazı yoktu. Yalnızca Photoshop'ta açtığı bir JPEG dosyası vardı.

Boynuna köpek tasmaları takılı kocaman göğüslü bir kadındı. Dört ayağının üzerinde, arkasından düzülüyordu.

Kadının yüzünü Erika'nın yüzüyle değiştirmişlerdi. Beceriksizce bir işti, zaten bunun için gayret gösterilmemişti. Erika'nın fotoğrafını *Millennium*'un internet sayfasından almışlardı. Fotoğrafın alt köşesine Photoshop'ta, spreyliliyle tek bir sözcük yazılmıştı.

Orospu

Bu, orospu sözcüğünün geçtiği, ona gönderilmiş dokuzuncu e-postaydı. Göndericinin basın dünyasını tanıdığı ortadaydı. Belli ki Erika'ya sanal bir sapık musallat olmuştu.

Telefonları dinlemek, bilgisayarları izlemekten daha zahmetli bir işti. Ekström'ün ev telefonuna bağlanması Trinity için çocuk oyuncağıydı ama Ekström bu telefonu iş görüşmeleri için nadiren kullanıyordu. Ekström'ün Emniyet Müdürlüğü'ndeki iş telefonuna bağlanmayı aklına bile getirmemişti Trinity. Bunun için gerekli teknik donanımdan yoksundu.

Bununla birlikte Trinity ile meslektaşları Bob the Dog, Emniyet Müdürlüğü'nün etrafındaki bir kilometrekarelik alanda, 200.000 cep telefonunun arasından Ekström'ün cep telefonunu ayırt etmeye çalışıyorlardı. Bunun için *Random Frequency Tracking System* (RFTS) adı verilen bir teknik kullanıyorlardı. Bilinmeyen bir teknik değildi, Amerikan Ulusal Güvenlik Teşkilatı (NSA) tarafından geliştirilmişti. Sistem, dünyanın değişik yerlerine kilitlenmiş belirsiz sayıdaki uydulara bağlanmıştı.

NSA, uçsuz bucaksız bir alandaki cep telefonu trafiğini kaydedebilecek kapasiteye sahipti. Konuşmalarda geçen "terörist" ya da "kalaşnikof" gibi sözcüklere duyarlı programlar aracılığıyla telefon görüşmeleri tasnif ediliyordu. Konuşmalarda bu türden bir sözcük geçtiğinde bilgisayarlar otomatik olarak sinyal veriyor, bunun üzerine bu telefon konuşması hemen dinlemeye alınıyordu.

Asıl sorun özel bir cep telefonunun numarasını tespit etmektir. Her telefonun parmak izi sayılabilecek, telefon numarası formunda özel bir işareti vardı. NSA, çok duyarlı birtakım aletlerle özel bir bölgeye kilitlenebiliyor ve cep telefonu konuşmalarını izleyebiliyordu. Basit bir teknikti, ama yüzde yüz etkili değildi. Açılan telefonların kimliğini ayırt edebilmek, alman telefonların kimliğini ayırt edebilmekten çok daha zordu. Çünkü gelen aramalar alıcı telefonun üzerinde parmak izi bırakıyordu.

Telefon dinleme konusunda Trinity ile NSA arasındaki fark, bütçeleri arasındaki uçurumdur; NSA'nın milyarlarca dolar yıllık bütçesi, 12.000 ajanı, bilgisayar ve telefon alanında son derece gelişmiş teknolojik imkânları vardı. Trinity'nin bütün imkânı, bir minibüs ve çoğunu Bob the Dog'un ürettiği otuz kiloluk elektronik donanımdı. NSA uydular aracılığıyla, son derece duyarlı antenlerini dünyanın neresinde olursa olsun bir binaya kilitleyebiliyordu. Bob the Dog'un ürettiği anten ancak 500 metre karelik bir alanı kontrol edebiliyordu.

Trinity'nin elindeki teknik imkânlarla, Richard Ekström'ün cep telefonunun parmak izini ayırt edebilmesi için, minibüsünü ya Bergsgatan'a ya da bu sokağın yakınındaki başka bir sokağa park etmesi gerekiyordu. Üstelik İsveççe bilmediğinden telefon konuşmalarını başka bir cep telefonu aracılığıyla Plague'e aktarıyordu.

Emniyet Müdürlüğü ve çevresindeki binalardan yapılan telefon konuşmalarını beş gün boyunca dinleyen Plague'in kulakları mahvolmuştu. Soruşturmaları, aşk buluşmalarını ve bir sürü saçmalığı kaydetmek zorunda kalmıştı. Beşinci günün akşamı geç saatlerde Trinity dijital göstergeye bir sinyal göndererek Savcı Ekström'ün cep telefonu numarasını ayırt edebilmişti. Plague, parabol anteni doğru frekansa kilitledi.

RETS tekniği asıl olarak Ekström'e gelen telefonları kaydetmeye yarıyordu. Trinity'nin parabol anteni Ekström'ün telefonunu arayan numaraları yakalayabiliyordu.

Hatta Trinity, Ekström'ün konuşmalarını kaydedebiliyor, sesinin karakterini çözebilmesi için Plague'e aktarıyordu.

Plague, Ekström'ün dijitalize ettiği sesini *Voiceprint Recognition System* (VPRS) adı verilen bir programa yüklemişti. Örneğin, "tamam" ya da "Salander" gibi bir düzine sözcük üzerine yoğunlaşmıştı. Her bir sözcükten beşer örnek alıp, Ekström'ün bu sözcükleri ne kadar sürede telaffuz ettiğinin, ses derinliğinin, frekans aralığının, vurgusunun ve daha bir düzine özelliğinin bir haritasını çıkartmıştı. Böylece Plague, Ekström'ün açtığı telefonları da dinleyebilecekti. Ekström'ün, Plague'in kaydettiği sözcüklerden birini telaffuz etmesi hâlinde anten hemen dinlemeye geçecekti. Mükemmel bir teknik değildi. Ama Ekström'ün Emniyet Müdürlüğü'nden ya da yakınlarından açtığı telefonların yüzde ellisi dinlenip kaydedilebiliyordu.

Bu tekniğin birtakım dezavantajları vardı. Savcı Ekström, Emniyet Müdürlüğü'nden ayrıldığında cep telefonunu dinleme imkânı ortadan kalkıyordu. Trinity onun nereye gittiğini bilemediğinden minibüsünü yakınlarına park edemiyordu.

Torsten Edklinth, en yüksek makamdan aldığı talimatla, nihayet küçük ama yasal bir operasyon bölümü kurabilmişti. Dört çalışma arkadaşı seçmişti. Bunlar adli polisten SÄPO'ya yeni geçen genç yeteneklerdi. Daha önce ikisi dolandırıcılık, biri mali, biri de asayiş şubesinde çalışmıştı. Edklinth onları odasına çağırıp yapacakları işin mahiyetini anlatmıştı. Kesin bir gizlilik gerektiğinin ve araştırmanın başbakanın isteğiyle yapıldığının altını özenle çizmişti. Grubun başına, gücünün sınırlarını zorlayan, Monica Figuerola getirilmişti.

Ama işler yavaş gidiyordu, en büyük problem kimin ya da kimlerin izleneceğinin bilinmemesiydi. Edklinth ile Figuerola birkaç kez Mårtensson'u gözaltına alıp sorgulamayı tartışmışlar ama her seferinde bundan uzak durmaya karar vermişlerdi. Bu araştırmanın açığa vurulması anlamına gelirdi.

Başbakanla yaptıkları toplantıdan on bir gün sonra Figuerola, Edklinth'in kapısını çaldı.

"Sanırım, bir şey bulduk."

"Otur."

"Evert Gullberg."

"Evet."

"Arkadaşlarımızdan biri Zalachenko soruşturmasını yürüten Marcus Erlander'le konuştu. SÄPO, Zalachenko öldürüldükten yalnızca iki saat sonra Göteborg polisini arayarak, Gullberg'in tehdit mektupları hakkında bilgi vermiş."

"Amma da hızlılarmış."

"Evet. Biraz fazla hızlı. SÄPO, Göteborg polisine Gullberg'in yazdığını söyledikleri dokuz mektup fakslamış. Ama ortada bir sorun var."

"Ne?"

"Bu mektuplardan ikisi Adalet Bakanlığı'na, adalet bakanı ve demokrasi bakanına gönderilmiş."

"Bunu zaten biliyoruz."

"Evet, ama Demokrasi Bakanlığı'nın kayıtlarına göre bu mektuplar bakanlığa ertesi gün intikal etmiş. Yani son postayla."

Edklinth, gözlerini Monica Figuerola'ya dikti. İlk defa bütün şüphelerinin doğrulanacağı korkusuna kapılıyordu. Monica insafsızca devam etti.

"Başka bir deyişle SÄPO tehdit mektuplarının kopyalarını, mektuplar henüz gönderildiği adrese ulaşmadan fakslamış."

"Aman Tanrım," dedi Edklinth.

"Mektupları, Özel Koruma'dan bir meslektaşımız fakslamış."

"Kim?"

"Onun bu işle ilgisinin olduğunu sanmıyorum. Mektupları sabah erken saatlerde masasında bulmuş, cinayetten kısa bir süre sonra da Göteborg polisiyle ilişkiye geçme talimatı almış."

"Ona bu talimatı kim vermiş?"

"Özel kalem müdürünün sekreteri."

"Aman Tanrım, Monica... Bu ne demek biliyor musun?"

"Elbette."

"SÄPO'nun Zalachenko cinayetine karıştığını gösterir."

"Hayır. SÄPO'dan birilerinin cinayetin işleneceğini önceden kesinlikle bildiklerini gösterir. Sorun bunların kim olduğu."

"Özel kalem müdürü... "

"Evet. Ama şu *Zalachenko kulübü* denilen şeyin teşkilatın dışında olduğundan şüphelenmeye başladım."

"Nasıl yani?"

"Mårtensson. Özel Koruma'dan, başka bir yere aktarılmış, başına buyruk çalışıyor. Geçen hafta onu adım adım izledik. Bildiğimiz kadarıyla teşkilattan hiç kimseyle ilişkiye geçmedi. Birtakım telefon konuşmaları yapıyor ama dinleyemiyoruz. Telefon numarasını bilmiyoruz ama kendi telefonu değil. Şimdilik kimliğini tespit edemediğimiz sarışın bir adamla buluştu."

Edklinth'in alnında derin çizgiler belirdi.

Kapı vuruldu, içeri Anders Berglund girdi. Gruba aldıkları Berglund, SÄPO'ya geçmeden önce mali şubede çalışıyordu.

"Sanırım Evert Gullberg'in kim olduğunu buldum," dedi Berglund.

"Yaklaş bakalım," dedi Edklinth.

Berglund masanın üzerine etrafı yıpranmış, siyah beyaz bir fotoğraf bıraktı. Fotoğraftaki adamı hemen tanıdılar, efsanevi çift taraflı ajan Stig Wennerström'dü.

İki yanında yapılı iki sivil polis vardı.

"Fotoğrafı Åhlen&Åkerlund yayınevinden aldım. Wennerström'ün ömür boyu hapse mahkûm edildiği gün çekilip 1964 ilkbaharında *Se* dergisinde yayınlanmış. Wennerström'ün yanındaki polislerden biri onu yakalayan Cinayet Masası Komiseri Otto Danielsson."

"Evet... "

"Danielsson'un sol tarafındaki adama bakın."

Uzun boylu, ince bıyıklı, kasketli bir adamdı. Bir parça Dashiell Hammett'i andırıyordu.

"Gullberg'in pasaport fotoğrafıyla karşılaştırın. Pasaport fotoğrafı 66 yaşında çekilmiş."

Edklinth kaşlarını kaldırdı.

"İkisinin aynı adam olduğuna yemin edemem."

"Ben edebilirim," diyen Berglund fotoğrafın arkasını çevirdi.

Fotoğrafın arkasında Åhlen&Åkerlund yayınevinin damgası vardı. Fotoğrafçının adı Julius Estholm'dü. Kalemle bir not düşülmüştü: "Stig Wennerström iki polis tarafından mahkemeden çıkartılıyor. Geridekiler O. Danielsson, E. Gullberg ve H.W. Francke."

"Evert Gullberg," dedi Monica Figuerola. "Yani SÄPO'nun adamı."

"Hayır," dedi Berglund, "SÄPO'nun adamı olması imkânsız, hiç değilse bu fotoğrafın çekildiği zaman."

"Öyle mi, niçin?"

"SÄPO bu fotoğraf çekildikten dört ay sonra kuruldu. Fotoğraf çekildiğinde Evert Gullberg gizli polistendi."

"H.W. Francke de kim?" diye sordu Monica.

"Hans Wilhelm Francke," dedi Edklinth. "1991 yılında öldü. 1950'lerin sonuyla 1960'ların başında gizli polis teşkilatının şef yardımcısıydı. Tıpkı Otto Danielsson gibi o da bir çeşit efsaneydi. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım."

"Vay be!" dedi Monica Figuerola.

"1960'lı yıllarda SÄPO'dan ayrıldı. Francke'yle P.G. Vinge hiçbir zaman anlaşamadılar. 50-55 yaşlarındayken kışına tekme vuruldu diyebiliriz. Sonra kendi dükkânını açtı."

"Kendi dükkânı derken?"

"Özel bir sanayi kuruluşunun güvenlik danışmanı oldu. Stureplan'da bir bürosu vardı, zaman zaman SÄPO'da seminerler verirdi. Onunla bu seminerlerden birinde karşılaştım."

"Vinge ile Francke niçin kavga ediyorlardı?"

"Mizaçları farklıydı, Francke baktığı her yerde KGB ajanı gören bir kovboydu. Vinge ise eski kulağı kesiklerden bir bürokrat. Vinge, kaderin bir cilvesi olmalı, Palme'nin KGB ajanı olduğunu iddia ettikten kısa bir süre sonra kışına tekme yedi."

Monica Figuerola, yan yana duran Gullberg ile Francke'yi inceledi.

"Sanırım, adalet bakanıyla yeni bir konuşma yapmamızın zamanı geldi," dedi Edklinth.

"*Millennium* bugün yayınlandı," dedi Monica Figuerola.

Edklinth meraklı gözlerini ona çevirdi.

"Zalachenko olayıyla ilgili tek bir satır yok."

"Yani ikinci sayıya kadar, bir aylık zamanımız var. Bu iyi. Ama Blomkvist'i göz hapsinde tutmalıyız. Adam pimi çekilmiş bir el bombası gibi."

17. BÖLÜM

1 HAZİRAN, ÇARŞAMBA

Mikael. Blomkvist, evinin merdivenlerini tırmanırken kendisini bekleyen sürprizden habersizdi. Saat akşamın yedisiydi. Merdivenlerin başında oturan kısa, kıvrırcık saçlı kadını görünce birden durdu. Kadını hemen tanımıştı. Lottie Karim'in pasaport fotoğrafını bulduğu, SÄPO'dan Monica Figuerola'ydı.

"Merhaba, Blomkvist," diye neşeyle selam vererek elindeki kitabı kapattı. Mikael göz ucuyla kitaba baktı. Antik dönemde tanrı tasavvurunu anlatan İngilizce bir kitaptı. Başını kaldırıp davetsiz ziyaretçisini inceledi Mikael. Monica ayağa kalkmıştı. Üzerinde kısa kollu, yazlık bir elbise vardı. Tuğla kırmızısı deri ceketini tırabzanın üzerine koymuştu.

"Seninle konuşmak istiyoruz," dedi.

Mikael'den uzundu. Ondan iki basamak yukarıda durduğundan çok daha uzun görünüyordu. Ayrıca daha kaslıydı.

"Haftada birkaç saatini spor salonunda geçiriyorsun, değil mi?" dedi Mikael.

Gülümseyen Monica kimliğini çıkardı.

"Adım..."

"Adın Monica Figuerola, 1969 doğumlusun, Pantanjäatan'da oturuyorsun. Borlänge'lisin, daha önce Uppsala polis teşkilatında çalıştın. Üç yıldır da SÄPO'nun Anayasa Korama Dairesi'nde çalışıyorsun. Tam bir antrenman manyağısın. Bir zamanlar atlettin. İsveç olimpiyat takımına seçildin. Benden ne istiyorsun?"

Şaşırان Monica, kendini çabuk topladı.

"Çok iyi," dedi yumuşak bir sesle. "Kim olduğumu bildiğine göre korkmana gerek yok."

"Yok mu?"

"Seninle sakın bir ortamda konuşmak isteyen birileri var. Dairen ve cep telefonun dinlendiğine göre bunu gizli yapmalıyız. Beni bunun için buraya gönderdiler."

"SÄPO'da çalışan biriyle niçin bir yere gideyim ki?"

"Sen bilirsin... Ya davete uslu uslu icabet edersin ya da kollarına kelepçe takıp seni ben götürürüm."

Tatlı bir ifadeyle gülümsedi.

"Bak Blomkvist, SÄPO'ya güvenmemeni haklı kılan çok neden olduğunu biliyorum ama SÄPO'da çalışan herkes düşmanın değil. Bana seni getirme görevi verenlerle konuşmanda fayda var."

Mikael durumu tarttı.

"Evet, karar ver. Kelepçeli mi kelepçesiz mi?"

"Bu sene elime bir kez kelepçe takıldı, yani kotamı doldurdum. Nereye gideceğiz?"

Monica, Saab'ını Pryssgränd'in köşesine park etmişti. Arabaya bindiklerinde cep telefonunu çıkarıp bir numara aradı.

"On beş dakikaya kadar geliyoruz," dedi.

Mikael'e kemerini takmasını söyledikten sonra arabayı çalıştırdı, Slussen'den aşağı inip arabasını Östermalm'de birsokağa park etti. Başını çevirip bir süre Mikael'e baktı.

"Blomkvist... Bu arkadaşça bir davet. Başına bir iş gelmeyecek."

Mikael Blomkvist bir şey demedi. Bu işin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu. Monica bir kapının şifresini tuşladı, dördüncü katta bir daireye çıktılar. Kapının üzerinde Martinsson yazıyordu.

"Bu daireyi bu akşam için ödünç aldık," diyen Monica kapıyı açtı. "Sağa, oturma odasına."

Mikael'in ilk gördüğü kişi Torsten Edklinth'ti. SÄPO bu işe en üst düzeyde karıştığından buna şaşırmadı. Anayasa Koruma Dairesi'nin şefi onunla görüşmek istediğine göre kışları tutuşmuş demektir.

Pencerenin önünde sırtı dönük bir adam vardı. Yüzünü Mikael'e çevirdi; adalet bakanı. İşte bu sürprizdi.

Mikael sağ tarafından duyduğu bir sese döndü, koltuktan tanıdık bir yüz kalkmıştı. Monica'nın onu, başbakanın da katıldığı gizli bir toplantıya getireceğini tahmin edemezdi.

"İyi akşamlar, Bay Blomkvist," dedi başbakan. "Önceden haber vermeden, seni böylesi bir toplantıya çağırdığımız için özür dilerim. Durumu tarttık ve seninle buluşmaya karar verdik. Kahve ya da çay ister misin?"

Mikael etrafına baktı. odanın ortasındaki üzeri camlı siyah ahşap bir masanın üzerinde kahve fincanları ve bir parça cheesecake vardı. Demek ki birkaç saattir buradaydılar.

"Maden suyu," dedi Blomkvist.

Monica Figuerola, ona bir maden suyu verdi. Koltuklara oturdular.

"Adımı, nerede oturduğumu, nerede çalıştığımı hatta antrenman bağımlısı olduğumu bile biliyor," dedi Monica.

Başbakan önce Torsten Edklinth'e sonra da Mikael Blomkvist'e hızlı bir bakış fırlattı. Mikael sağlam bir pozisyonda olduğunu hemen anladı. Belli ki başbakan Mikael'den bir şey isteyecekti ve Mikael'in ne kadar şey bildiği hakkında bir fikri yoktu.

"Bu çorbanın içinde kimler var anlamaya çalışıyorum," dedi Mikael alçak bir sesle.

İşe bak, adam başbakana blöf yapıyor.

"Monica Figuerola'nın adını nereden biliyorsun?" diye merakla sordu Edklinth.

Mikael göz ucuyla Edklinth'e baktı. Başbakanı Östermalm'deki bir dairede onunla gizli görüşmeye zorlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama heyecanlanmıştı. Bütün bunların bir tek açıklaması olabilirdi. Dragan Armansky güvendiği birine bilgi aktararak topu yuvarlamıştı. Bu güvenilir kişi ya Edklinth ya da onun yakınlarından biriydi. Mikael şansını denedi.

"Ortak bir tanıdığımız seninle konuşmuş," dedi Edklinth'e. "SÄPO'dan birtakım adamların beni yasa dışı yollardan dinlediklerini ve evime girdiklerini öğrendikten sonra neler döndüğünü araştırsın diye Figuerola'ya görev verdin. Bu da Zalachenko kulübünün varlığını kabul ettiğin anlamına gelir. Bütün bunlar seni endişelendirdi, durumu bir yerlere iletmen gerekiyordu. Odanda oturup kime yönelmen gerektiğini düşündükten sonra adalet bakanına başvurdun. O da başbakana...ve işte buradayız. Ne istiyorsunuz?"

Mikael sanki Edklinth'in attığı her adımı izliyormuş gibi konuşuyordu. Edklinth'in gözlerinin büyüdüğünü görünce blöfünü yuttuğuna karar vererek devam etti.

"Zalachenko kulübü beni izliyor, ben onları izliyorum, sen de Zalachenko kulübünü izliyorsun. Başbakan da endişeden kıvranıyor. Şimdi yapacağınız konuşmanın altından, belki de hükümetin sonunu getirecek bir skandalın çıkacağını biliyor."

Monica elindeki bardağı yüzüne kaldırarak gülümsemesini; gizledi. Blomkvist'in blöf yaptığını biliyordu. Adını ve diğer birtakım şeyleri söyleyerek hakkında ayakkabı numarasına kadar her şeyi biliyormuş havasını vermeye çalışmıştı.

Bellmansgatan'da arabanın içinde otururken beni gördü, çok dikkatli. Arabanın plakasını alıp kim olduğumu öğrendi. Gerisini de tahmin ediyor.

Başbakan çok endişeli görünüyordu.

"Bu işin altından ne çıkacak?" diye merakla sordu. "Hükümeti yıkacak bir skandal mı?"

"Hükümet benim sorunum değil," dedi Mikael. "Benim görevim Zalachenko kulübünün karıştırdığı halıtları açığa çıkarmak."

"Benim görevim de anayasaya göre ülkeyi yönetmek."

"O zaman," dedi Mikael Blomkvist, "benim sorunum hükümetin de sorunu, ama tersi değil."

"Şu kısır konuşmayı bırakabilir miyiz? Sence bu toplantıyı niçin yaptık?"

"Benim neler bildiğimi ve neler yapmak istediğimi öğrenmek için."

"Kısmen doğru, ama anayasal bir sorunla karşı karşıyayız. Bu işle hükümetimin en küçük bir ilişkisinin olmadığını açıklamama izin ver. Hazırlıksız yakalandık. Daha önce... Şu Zalachenko kulübü dediğin şeyden hiç haberim yoktu. Adalet bakanı da hiçbir şey duymamış. Torsten Edklinth SÄPO'nun üst düzey görevlilerinden biri. Yıllardır SÄPO'da çalışıyor o da hiçbir şey duymamış."

"Bunlar benim sorunum değil."

"Biliyorum, benim öğrenmek istediğim, bu öyküyü ne zaman yayınlayacağın. Ayrıca içeriği hakkında beni bilgilendirirsen sevinirim. Sorularım bunlar. Bu bir zarar azaltma operasyonu değil."

"Değil mi?"

"Blomkvist, bu durumda yapacağım en aptalca davranış, herhâlde senin öyküne müdahale etmem olur. Ben Yalnızca bir iş birliği öneriyorum."

"İyi. Ben de dinliyorum."

"Devlet yönetiminin çok hassas bir kurumunda bir komplonun olduğunu öğrendikten sonra, hemen araştırılması talimatını verdim."

Başbakan, adalet bakanına döndü.

"Hükümetin talimatının ne olduğunu açıklar mısınız?"

"Çok basit. Torsten Edklinth konuyu araştırmakla görevlendirildi. Gerekli bilgileri toplayıp başsavcıya iletecek, başsavcı da dava açılıp açılmayacağına karar verecek. Yani çok açık bir talimat."

Mikael başını salladı.

"Edklinth bu akşam, yaptığı araştırmaların sonuçlarını anlattı. Anayasal açıdan neler yapabileceğimizi konuştuk, her şeyin hukuka uygun olmasını istiyoruz."

"Tabii ya," dedi Mikael, başbakanın sözlerine zerre kadar inanmadığını gösteren bir ifadeyle.

"Araştırma hassas bir aşamada. Bu işe kimlerin karıştığını tam olarak tespit edemedik. Bunun için zamana ihtiyacımız var. Seni bu toplantıya davet etmesi için Monica'yı göndermemizin nedeni de buydu."

"Doğrusu görevini hakkıyla yerine getirdi, bana hiçbir seçenek bırakmadı."

Kaşlarını kaldıran başbakan göz ucuyla Monica'ya baktı.

"Unutun gitsin," dedi Mikael, "o örnek bir davranış gösterdi. Siz ne istiyorsunuz?"

"Bu işin öyküsünü ne zaman yayınlayacağını öğrenmek istiyoruz. Soruşturma büyük bir gizlilikle yürütülüyor. Eğer Edklinth'ten önce davranırsan her şey boşa gider."

"Peki, ne zaman yayınlamamı istiyorsunuz? Önümüzdeki seçimlerden sonra mı?"

"Buna sen karar vereceksin. İşine karışamam, ben yalnızca ne zaman yayınlayacağını"

bilmek istiyorum. Yani elimizi ne kadar çabuk tutmamız gerektiğini."

"Anlıyorum. İş birliğinden bahsediyordunuz..."

Başbakan başını salladı.

"Her şeyden önce, normal bir durumda bir gazeteciyi böyle olağanüstü bir toplantıya çağırmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim."

"Normal bir durumda, gazetecileri böyle bir toplantıdan uzak tutmak için sanırım elinizden geleni yapardınız."

"Evet, öyle yapardım. Ama seni yöneten değişik faktörler var. Gazeteci olarak hiçbir sahtekârlığa göz yummamak, rüşvete bulaşmamak gibi bir ünün var. Bu özelliklerinle bir sorunumuz yok."

"Yok mu?"

"Hayır. En küçük bir sorunumuz yok. Daha doğrusu... Belki işin hukuki boyutuyla ilgili bir çelişki olabilir. Ama amaçta anlaşıyoruz. Eğer senin dediğin gibi Zalachenko kulübü diye bir şey varsa bu yalnızca bir suç örgütü değil aynı zamanda ülke güvenliği için de bir tehdit. Faaliyetlerine son verilmeli ve sorumlular mahkemeye çıkartılmalı. Sanırım bu konuda anlaşıyoruz."

Mikael başını salladı.

"Anladığım kadarıyla bu konuda hepimizden daha fazla bilgiye sahipsin. Bildiklerini bizimle paylaşmanı öneriyoruz. Eğer bu sıradan bir suç hakkında yürütölen normal bir polis soruşturması olsaydı, ön soruşturma savcısı seni sorguya çağırırdı. Ama şimdi olağanüstü bir durum yaşıyoruz."

Mikael bir süre susup durumu tarttı.

"Benim bu iş birliğinden çıkarım ne?"

"Hiçbir şey. Seni satın almıyorum. Eğer elindeki bilgileri hemen yarın sabah yayınlamak istiyorsan yayınl. Seninle pazarlık yapmıyorum, ülkenin çıkarları için iş birliği öneriyorum."

"İçinde bulunduğumuz durumda 'hiçbir şey' de bir şey," dedi Mikael. " Bir konuyu açıklamama izin verin... Öfkeden kuduruyorum. Devlete, hükümete, SÄPO'ya, 12 yaşındaki bir kızı hiçbir yasal dayanağı olmadan akıl hastanesine kapattırmak ve gayri mümeyyiz ilan ettirmek için bir araya gelen bir sürü siktiri boktan adama karşı çok öfkeliyim."

"Lisbeth Salander bir hükümet sorunu oldu," dedi başbakan gülümseyerek. "Mikael, onun başına gelenler beni gerçekten rahatsız ediyor. İnan bana bu durumun sorumluları hesap verecekler. Ama önce bu adamları açığa çıkarmalıyız."

"Sizin sorunlarınız sizi ilgilendirir. Benim derdim, Lisbeth'in beraat etmesi ve hakkındaki gayri mümeyyiz kararının kaldırılması."

"Bu konuda sana yardımcı olamam. Yasaların üzerinde değilim. Savcıların ve mahkemenin kararlarını sorgulayamam. Beraat edecekse bu kararı yargı verecektir."

"İyi," dedi Mikael Blomkvist. "İş birliği istiyorsunuz. Edklinth'in araştırması hakkında bana bilgi verin, ben de içeriği ve ne zaman yayınlayacağımı söyleyeyim."

"Sana böyle bir bilgi veremem, eğer bunu yaparsam seninle ilişkimi eski adalet bakanının yardımcısı Ebbe Carlsson'un pozisyonuna sokarım."

"Ben Ebbe Carlsson değilim," dedi Mikael.

"Bunu biliyorum. Ama sana ne tür bilgiler vereceğine ancak Torsten Edklinth'in kendisi karar verebilir."

"İyi," dedi Mikael Blomkvist. "Evert Gullberg'in kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Büyük ihtimalle senin Zalachenko kulübü dediğin grubun SÄPO içindeki şefi, dedi Edklinth.

Başbakan, Edklinth'e sert bir bakış fırlattı.

"Sanırım o bunları biliyor," dedi Edklinth özür diler bir ifadeyle.

"Doğru," dedi Mikael. "Gullberg 1950'li yıllarda SÄPO'da işe başladı. 1960'lı yıllarda da Özel Analiz Servisi denilen bir grubun başına geçti. Zalachenko operasyonunu yöneten de oydu."

"Bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun," dedi başbakan. "Bu bilgilere nasıl ulaştığını bilmeyi çok isterdim. Ama sormayacağım."

"Benim öykümde bir gedik var," dedi Mikael. "Bunu kapatmak istiyorum. Eğer bana bilgi verirsiniz ayağınıza çelme takmam."

"Başbakan olarak sana bilgi veremem. Bu bilgiyi ince bir ipin üzerinde dengede durmaya çalışan Torsten Edklinth de veremez."

"Bırakın bu numaraları," dedi Mikael. "Ben sizin ne istediğinizi biliyorum. Siz de benim ne istediğimi biliyorsunuz. Eğer bana bilgi verirsiniz, size gizli kaynak muamelesi yapacağım ve kimliğinizi hiçbir zaman açıklamayacağım. Beni yanlış anlamayın ama haberimde gerçeği anladığım gibi yansıtacağım. Eğer bu işe siz de bulaştıysanız, sizin de ipliğinizi pazara çıkarıp bir daha asla seçilmemenizi sağlayacağım. Ama şu an buna inanmam için bir neden yok."

Başbakan göz ucuyla Edklinth'e baktı. Bir süre düşündükten sonra başını salladı. Mikael bunu başbakanın yasaların çiğnenmesine işaret verdiği anlamında yorumladı. Başka bir ifadeyle, devlet sırlarının Mikael'e verilmesini sessizce onaylamıştı.

"Bu sorunu çözebiliriz," dedi Edklinth. "Soruşturmayı tek başına ben yürütüyorum, istediğim yardımcısı seçmeye hakkım var. Seni resmen işe alamayız çünkü o zaman susacağına dair belge imzalamak zorundasın. Seni dışarıdan danışman olarak işe

alabilirim."

Erika Berger, merhum yayın yönetmeni Håkan Morander'in yerini aldıktan sonra, hayatı bitip tükenmeyen toplantılarla cehenneme dönmüştü.

Mikael Blomkvist, Yönetim Kurulu Başkanı Magnus Borgsjö'yle ilgili Henry Cortez'in yaptığı araştırma dosyasını verdikten ancak iki hafta sonra, çarşamba akşamı dosyaya bakabildi. Bu kadar geç kalmasının nedeni bu durumla yüzleşmekten kaçınmasıydı. Bunu nasıl ele alacağını ve nasıl bir felaketle sonuçlanacağını biliyordu.

Saltsjöbaden'deki villasına çok erken sayılacak bir saatte, akşam yedide geldi. Holdeki alarmı kapattı. Kocası Greger Backman'ın evde olmamasına şaştı. Greger'in bir seminer için Paris'e gittiğini, o sabah onunla öpüşerek vedalaştığını hatırlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Nerede seminer vereceğine, vereceği seminerin konusunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Özür dilerim, ama seni unuttum, Greger. Kendini Doktor Richard Schwartz'ın kitabındaki karakterlerden biri gibi hissetti. Acaba bir terapist mi görünseydi.

İkinci kata çıktı. Banyoya girip küvete su doldurdu. Soyundu, araştırma dosyasını alıp küvete uzanarak yarım saat boyunca okudu. Dosyayı bitirdiğinde Henry Cortez'in harika bir gazeteci olacağına karar verdi. 26 yaşındaki Cortez gazetecilik okulunu bitirdikten sonra *Millennium* 'da işe başlamıştı, dört yıldır çalışıyordu. Erika, Cortez'in yaptığı işten kendisine pay çıkararak gurur duydu. Cortez'in klozetler hakkındaki haberi *Millennium*'un imzasını atabileceği türden, çok iyi belgelenmiş bir haberdirdi. Ama morali de bozulmuştu. Borgsjö iyi bir insandı, ondan hoşlanıyordu. Sessiz, keskin zekâlı, çekiciydi ve kariyer düşkünü değildi. Üstelik şefiydi. *Lanet adam, nasıl bu kadar aptal olabildin.*

Bir süre hafifletici nedenler bulmaya çalıştı ama olmadığını biliyordu.

Araştırma dosyasını, pencerenin kenarına koydu, küvete uzanıp düşünmeye başladı. *Millennium*'un bu haberi yayınlaması kaçınılmazdı. Eğer derginin yayın yönetmeni kendisi olsaydı hiç tereddüt etmeden yayınlardı. *Millennium*'un haberi ona sızdırması büyük bir jestti. Erika'ya gelecek zararları yumuşatmaya çalışıyorlardı. Eğer durum tersine olsaydı -SMP'nin eline *Millennium*'un yönetim kurulu başkanı hakkında böyle bir haber geçseydi (ki yönetim kurulu başkanı hâlâ kendisiydi)- saniye beklemez yayınlardı.

Bu haber Magnus Borgsjö'yü ciddi anlamda sarsardı. Şirketi Vitavara AB, çocuk emeği sömürdüğü için Birleşmiş Milletler'in kara listesine kayıtlı, Vietnam'daki bir şirketten klozet satın alıyordu. Ayrıca bu şirket mahkûmların emeğini de sömürüyordu. Mahkûmların çoğu da politik mahkûmlardı. Daha da kötüsü Magnus Borgsjö bütün bunları bilmesine rağmen Fong Soo Endüstri'den klozet almaya devam etmişti. Gangster kapitalistlerin dümen suyuna kapılmış açgözlü biriydi o. Tıpkı Skandia'nın istifa etmek zorunda kalan CEO'sunu kabul etmediği gibi, İsveç halkı onu da kabullenmeyecekti.

Fong Soo'nun faaliyetlerinden haberi olmadığını söyleyerek kıvırmaya çalışabilirdi Magnus Borgsjö. Ama Henry Cortez, Borgsjö'nün bu şirketin içini dışını bildiğini belgelediğinden, yalancı durumuna düşerdi. 1977 Haziranı'nda Vietnam'a giderek bu şirketle sözleşme imzalamıştı. Vietnam'da on gün kalmış, şirketin fabrikalarını gezmişti. Fabrikada 12-13 yaşlarındaki çocukların çalıştığını fark etmediğini iddia ederse kargaları bile güldürürdü.

Birleşmiş Milletler'in, Fong Soo şirketini, çocuk emeğini sömürdüğü için 1999 yılında kara listeye aldığını bilmediğini söyleyemezdi Borgsjö. Bu şirket hakkında bir sürü makale yayınlanmış, çocuk emeğinin kullanılmasına karşı mücadele eden saygın örgütlerden Londra'daki *Joint Effort Against Child Labour*, Fong Soo'dan mal alan şirketleri bir dizi mektup yazarak uyarmıştı. Vitavara AB'ye de yediden fazla mektup gönderilmişti. Bu mektuplardan ikisi doğrudan Magnus Borgsjö'ye yazılmıştı. Londra'daki örgüt çalışanları bu belgeleri Henry Cortez'e verirken, Vitavara AB'nin mektuplarına hiç cevap vermediğini söylemeyi de unutmamışlardı.

Buna karşılık Magnus Borgsjö sözleşmelerim yenilemek için biri 2001'de, biri 2004'te olmak üzere iki defa Vietnam'a gitmişti. Bütün bunlar Borgsjö'nün çocuk ve mahkûm emeğinin sömürüldüğünden haberdar olmayabileceği tezine ölümcül bir darbe indiriyordu.

Bu haberler basında çıktıktan sonra Borgsjö için yapabilecek tek bir şey kalıyordu. Eğer akli varsa özür dileyip görevinden istifa ederdi, yok eğer inkâra kalkarsa işi biterdi.

Borgsjö'nün Vitavara şirketinin yönetim kurulu başkanlığı Erika Berger'i hiç ilgilendirmiyordu. Onu endişelendiren Borgsjö'nün, *SMP*'nin yönetim kurulu başkanlığıydı. Bu haber Borgsjö'yü istifaya zorlayacaktı. Ayaklarının üzerinde durmaya çalıştığı bir zamanda *SMP*, şüpheli işlere bulaşan bir yönetim kurulu başkanını kaldıramazdı. Gazete ağır yara alır, arkasından da Borgsjö, *SMP*'den atılırdı.

Bu durumda Berger'in iki alternatifi vardı; ya Borgsjö'nün masasına kartları açar, belgeleri gösterip, haber yayınlanmadan önce yönetim kurulundan istifa etmesini önerirdi.

Ya da, eğer Borgsjö inat ederse, yönetim kurulunu acil bir toplantıya çağırır, üyeleri bilgilendirerek Borgsjö'yü yönetim kurulundan atmaları için zorlardı. Yönetim kurulu buna yanaşmazsa, o zaman Erika *SMP*'nin yayın yönetmenliğinden ayrılırdı.

Erika bunları düşünürken küvetteki su soğumuştı. Duş aldı, kurulandı, yatak odasına gidip sabahlığını giydi. Arkasından Blomkvist'i aradı, cevap alamadı. Alt kata inip kahve suyu koydu, *SMP*'ye başladıktan sonra ilk defa, izlemeye değer bir film var mı diye televizyona bakmaya karar verdi.

Oturma odasına geçerken ayağında keskin bir acı duydu. Eğilip baktı, ayağı kanıyordu. Birkaç adım daha attığında acı bütün ayağına yayıldı. Tek ayağının üzerinde zıplayarak gidip holdeki bir koltuğa oturdu. Ayağını kaldırdı topuğuna bir cam parçasının saplandığını görerek dehşete kapıldı. Önce bayılır gibi oldu ama kendisini

toparlayıp cam parçasını topuğundan çıkardı. Müthiş bir acıyla birlikte ayağından kan boşaldı.

Komodini karıştırdı, bir eşarp bulup ayağına sararak sertçe düğümledi. Kanı durduramadığından bir eşarp daha sardı. Şimdi daha az kan geliyordu.

Şaşkınlıkla kanlı cam parçasına baktı. Buraya nereden gelmiş? Holde başka cam parçaları vardı. *Neler oluyor...* Ayağa kalkıp oturma odasına göz attı. Göle bakan pencerenin camı kırılmıştı, her yerde cam parçaları vardı.

Dış kapıya doğru geriledi, eve geldiğinde ayağından fırlatarak çıkarttığı ayakkabılarım giydi, daha doğrusu birini giyip diğerine yaralı ayağının parmaklarını geçirdi. Tek ayağımın üzerinde sekerek, oturma odasına girip hasarı kontrol etti.

Oturma odasındaki masanın yanında bir tuğla vardı. Balkon kapısını açıp arka bahçeye çıktı. Duvara, bir metre boyunda harflerle bir sözcük yazılmıştı.

OROSPU

Mikael'e arabanın kapısını tutan Monica Figuerola, arabanın arkasından dolaşıp şoför koltuğuna oturdu. Saat akşamın dokuzunu bulmuştu.

"Evine mi bırakayım, yoksa başka bir yerde inmek ister misin?"

Mikael Blomkvist boş gözlerle önüne baktı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse... Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Daha önce hiç başbakan bunaltmamıştım."

Monica Figuerola bir kahkaha attı.

"Elindeki kartları iyi kullandın," dedi. "Senin iyi bir blöfçü olduğunu bilmiyordum."

"Söylediğim her şeyde ciddiydim," dedi Mikael.

"Demek istediğim, elindekilerden daha fazlasını biliyormuş numarasına yattın. Benim kimliğimi nasıl ortaya çıkardığını iyi biliyorum."

Mikael başını ona çevirdi.

"Oturduğun binaya inen yokuşun başında beklerken, arabamın plakasını aldın."

Mikael başını salladı.

"Bir de sanki başbakanın makamında neler konuşulduğunu bile biliyormuşsun numarası yaptın."

"Niçin bir şey demedin?"

Monica, ona şöyle bir göz attıktan sonra Grev Turegatan'a döndü.

"Oyunun kuralları bu. Oraya park etmemeliydim. Ama başka yer yoktu. Etrafını hep gözlüyorsun, değil mi?"

"Önüne bir harita açmış, telefonla konuşuyordun. Arabanın plakasını aldım. Dikkatimi çeken tüm arabaların plakasını alıyorum. Çoğu bir işe yaramıyor, ama senin SÄPO'da çalıştığını öğrendim."

"Mårtensson'u izliyordum, sonra senin de Milton Security'den Susanne Linder aracılığıyla aynı işi yaptığını fark ettim."

"Armansky oturduğum binanın etrafında olanları belgelemek için onu görevlendirdi."

"Kızın binaya girdiğine bakılırsa Armansky, dairene gizli kamera yerleştirmiş."

"Doğru, içeride harika bir kamera var. Daireme nasıl girdiklerini, kâğıtlarımı nasıl karıştırdıklarını hep izliyoruz. Mårtensson yanına taşınabilir fotokopi makinesi almıştı. Yeri gelmişken, yanındaki adamı teşhis edebildiniz mi?"

"Önemli biri değil. Eski hırsız, yeni çilingir. Büyük ihtimalle kapını açsın diye onu parayla tutmuşlardır."

"İsmi?"

"Aramızda kalacak."

"Elbette."

"Lars Faulsson. 47 yaşında. Falun diyorlar. 1980 yılında kasa patlatmaktan ceza almış ve bir sürü küçük işi var. Şimdi Norrtull'da çilingirlik yapıyor."

"Teşekkürler."

"Neyse, müsaade et de, yarınki toplantıya biraz sır kalsın."

Toplantıda, Mikael Blomkvist'in yarın yapacakları AKD'nin toplantısına katılmasına karar vermişlerdi.

"Biliyor musun? Ben açlıktan ölüyorum. Öğlen saat ikiden beri hiçbir şey yemedim. Sen gelip beni evimin kapısından aldığında bir şeyler yemeyi düşünüyordum. Sen bir şey yedin mi?"

"Eh, işte."

"O zaman adamakıllı yemek yiyeceğimiz bir yere sür."

"Bütün yemekler adamakıllı."

"Ben de sen sağlıklı yemek fanatığısindir diye düşünüyordum."

"Hayır, Yalnızca spor fanatığıyim. İnsan spor yapıyorsa önüne geleni yiyor. Tabii makul ölçülerde demek istiyorum."

Monica frene bastı, alternatifleri tarttıktan sonra Kungsholmen'e doğru sürdü.

"Söder'deki lokantalar nasıl bilmiyorum, ama Fridhemsplan'da bildiğim çok iyi bir

Bosna lokantası var, börekleri harika."

"Çok iyi," dedi Mikael Blomkvist.

Lisbeth Salander, harf harf ifadesini yazıyordu. Günde ortalama beş saat çalışıyor, kendini çok açık ifade ediyordu. Aleyhine kullanılabileceğini düşündüğü ayrıntıları gizlemeye özen gösteriyordu.

Bir yere kapatılmış olması Tanrı'nın bir lütfuydu. Odada yalnız kalır kalmaz çalışmaya başlıyor, anahtar sesini duyar duymaz el bilgisayarını saklıyordu.

Bjurman'ın kulübesinin kapısını kapatmak için döndüğümde motosikletleriyle gelen Carl Magge Lundin ve Sonny Nieminen'le karşılaştım. Zalachenko/Niedermann'dan aldıkları talimatla, beni boş yere arayıp durduklarından, karşılaştığımızda çok şaşırdılar. Motosikletten inen Magge Lundin, "Bu amcık yarak istiyor," diyerek üzerime geldi. İkisi de tehditkâr davrandıkları için kendimi korumak zorunda kaldım. Lundin'in motosikletini alarak olay yerinden ayrıldım. Motosikleti Älvsjö'deki fuar binasının önünde terk ettim.

Lisbeth yazdığı paragrafı okuyup başını sallayarak onayladı. Sonny Nieminen'in silahını alıp kendisine orospu diyen Lundin'i ayağından vurarak cezalandırdığını anlatmaya gerek duymadı. Büyük ihtimalle polisler işin böyle geliştiğini akıl edebilirlerdi ama ispatlayabiliyorlarsa kendileri ispatlasınlardı. Herhangi bir şeyi kabul ederek işlerini kolaylaştırmak istemiyordu.

Otuz sayfa kadar yazmıştı, neredeyse bitirmek üzereydi. Bazı bölümlerde ayrıntılar üzerine dikkatle düşünmüş, hakkındaki bir sürü iddiadan herhangi birini doğrulayacak bir kanıt vermemeye özen göstermişti. Hatta işi biraz abartıp çok açık kanıtları bile karartmaya çalışmış, yalnızca olayların akışını anlatmıştı.

Bir süre düşündükten sonra, Avukat Nils Bjurman'ın sadist tecavüzünü anlattığı bölüme döndü. En çok zamanı bu bölüme vermiş, sonuçtan memnun olana kadar birçok şeyi defalarca yeniden formüle etmişti. On dokuz satırlık bir bölümdü. Bjurman'ın kendisine nasıl vurduğunu, nasıl yüzüstü yatağa yatırdığını, bileklerini nasıl kelepçelediğini, ağzını nasıl bantladığını anlatmıştı. Ona gece boyunca tecavüz etmişti. Boğazına Lisbeth'in üzerinden çıkarttığı tişörtünü dolamış, bilincini kaybedene kadar sıkıyordu. Lisbeth birkaç satır da Bjurman'ın tecavüz sırasında kullandığı aletlere ayırmıştı. Bunlar kısa bir kırbaç, vibratör ve göğüs uçlarına taktığı kıskaçlardı. Lisbeth bu satırları alnını kırıştırarak okudu, dijital kalemi alarak birkaç satır daha yazdı.

Ağzımda hâlâ bant varken Bjurman, dövmelemlerim, piercinglerim ve sol

göğsümün ucundaki halka hakkında konuşmaya başladı. Piercingden hoşlanıp hoşlanmadığımı sorduktan sonra odadan çıktı. Bir süre sonra geri dönerek sağ göğsümün ucuna bir çengelli iğne taktı.

Lisbeth yazdıklarını okuduktan sonra yeterli olduğuna karar verdi. Kullandığı resmî ton metne gerçek dışı bir hava veriyor, anlattıkları sanki akıl dışı bir fanteziymiş gibi görünüyordu.

Öyküsü inanılır gibi değildi.

Zaten Lisbeth'in istediği de buydu.

Kapıda bir anahtar sesi duydu. El bilgisayarını hemen yatağın arkasındaki panele, radyodan geriye kalan deliğe soktu. Gelen Annika Giannini'ydi. Lisbeth şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, saat akşamın dokuzunu geçiyordu. Giannini daha önce hiç bu saatte gelmemişti.

"Merhaba, Lisbeth."

"Merhaba."

"Nasılsın?"

"Henüz bitirmedim."

Annika Giannini iç çekti.

"Lisbeth... 13 Temmuz'da mahkemeye çıkacaksın."

"Sorun değil."

"Hayır, sorun. Zaman geçiyor ve sen bana güvenmiyorsun. Avukatlığını üstlenmekle büyük bir yanlış yapıp yapmadığımı düşünmeye başladım. Eğer bir şansımız olsun istiyorsan, bana güvenmelisin. İş birliği yapmalıyız."

Lisbeth, uzun bir süre Annika Giannini'yi süzdükten sonra başını geriye atıp tavana bakmaya başladı.

"Şimdi ne yapacağımızı biliyorum," dedi. "Mikael'in planını anladım. Doğru yolda."

"Ben hiç emin değilim," dedi Annika.

"Ben eminim."

"Polisler seni yeniden sorgulamak istiyorlar. Biri Hans Faste."

"Bırak sorgulasın, tek kelime bile söylemeyeceğim."

"Bir ifade vermek zorundasın."

Lisbeth kaşlarını çatarak Annika'ya baktı.

"Tekrar ediyorum: Polise tek bir söz bile etmeyeceğiz. Mahkeme salonuna girdiğimizde, savcının başvurabileceği, bizim ağzımızdan çıkmış tek bir hece bile

olmayacak. Şimdi yazmaya çalıştığım öykümün önemli bir kısmı insanlara inanılmaz gelecek. Bunu ancak mahkemeden birkaç gün önce ellerine vereceğim."

"Peki, ne zaman kalemi eline alıp şu öyküyü yazacaksın?"

"Birkaç gün sonra sana vereceğim. Ama mahkemeden önce savcıya verilmeyecek."

Annika Giannini inanmış görünmüyordu. Lisbeth'in yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Güvenden bahsedip duruyorsun. Peki, ben sana güvenebilir miyim?"

"Elbette."

"Peki, o zaman, internet aracılığıyla başkalarıyla ilişkiye geçebilmem için içeri bir el bilgisayar sokabilir misin?"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Eğer fark ederlerse avukatlık lisansımı kaybederim."

"Eğer başka birileri bunu yaparsa polise bildirir misin?"

Annika kaşlarını kaldırdı.

"Eğer bundan haberim yoksa..."

"Haberin var diyelim, ne yaparsın?"

Annika bir süre düşündü.

"Göz yumarım. Ne demek istiyorsun?"

"Varsayalım bu bilgisayardan sana çok geçmeden bir e-posta gelecek. Okuduktan sonra beni tekrar ziyaret etmeni istiyorum."

"Lisbeth... "

"Bir dakika. Durum şu. Savcının elindeki kartlar işaretli, ne yaparsam yapayım bu mahkemenin amacı beni bir psikiyatri kliniğine kapatmak."

"Biliyorum."

"Eğer hayatta kalmak istiyorsam, onların yöntemiyle savaşmak zorundayım."

Annika bir süre düşündükten sonra başını salladı.

"Beni görmeye geldiğin ilk gün, Mikael'den bir mesaj getirmiştin. Sana birtakım şeyler dışında her şeyi anlattığını söylemişti. Bunlardan biri Hedestad'dayken bende keşfettiği bazı özelliklerdi."

"Evet."

"Kastettiği şey bilgisayarlar konusundaki müthiş yeteneğim. O kadar yetenekliyim ki Savcı Ekström'ün bilgisayarındaki her şeyi okuyup kopyalayabilirim."

Annika sarardı.

"Sen bu işe bulaşmayacaksın. Bu belgeyi mahkemede kullanamazsın."

"Hiç sanmam."

"Yani bundan haberin yok."

"Tamam."

"Ama başkası kullanabilir, diyelim kardeşin, bu belgeden seçilmiş parçalar yayınlatabilir. Mahkemede izleyeceğimiz stratejiyi planlarken bunu hesaba katmalısın."

"Anlıyorum."

"Annika, bu mahkemede söz konusu olan, en iyi yöntemi kimin kullanacağı."

"Biliyorum."

"Avukatım olman beni mutlu ediyor. Sana güveniyorum ve yardımına ihtiyacım var."

"Hımm."

"Eğer onların kullandığı şık olmayan yöntemleri, benim kullanmama karşı koyarsan, bu davayı kaybederiz."

"Doğru."

"Öyleyse tavrını şimdi belirle. İtirazın varsa seni azledip başka bir avukat bulurum."

"Lisbeth, ben yasaları çiğneyemem."

"Sen yasaları çiğnemeyeceksin. Yalnızca benim çiğnememe göz yumacaksın. Yapabilir misin?"

Lisbeth Salander, Annika başını sallayana kadar bir dakika sabırla bekledi.

"İyi. O zaman müsaade et de ifademde neler yazacağımın ana hatlarını anlatayım."

İki saat boyunca konuştular.

Monica Figuerola'nın dediği gibi Bosna lokantasının börekleri harikaydı. Mikael göz ucuyla, tuvaletten dönen Monika'ya baktı. Bir balerin gibi zarif hareket ediyordu ama öyle bir vücudu vardı ki... Mikael etkilenmekten kendini alamıyordu. Elini uzatıp bacak kaslarına dokunma isteğini zor bastırmıştı.

"Ne kadar zamandır spor yapıyorsun?"

"10 yaşından beri."

"Haftada kaç gün antrenman yapıyorsun?"

"Günde iki saat, bazen üç."

"Niçin? Demek istediğim spor yapmayı anlıyorum da..."

"Abarttığımı mı düşünüyorsun?"

"Kastettiğim bu mu, emin değilim."

Monica gülümsedi, Mikael'in sorularından rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Belki de kaslı kadınları görmekten hoşlanmıyorsun, belki de sana itici ve erkeksi geliyor."

"Hayır, öyle değil. Sana yakışmış. Çok seksisin."

Monica bir kahkaha attı.

"Bugünlerde çok fazla spor yapmıyorum. On yıl önce vücut geliştiriyordum. Eğlenceliydi. Şimdi de kaslarını yağa dönüşüp sarkmasın diye uğraşıyorum. Haftada bir kez ağırlık çalışıyorum, koşuyorum, badminton oynuyorum, yüzüyor ya da buna benzer şeyler yapıyorum."

"İyi."

"Kendimi iyi hissetmeme neden olduğu için antrenman yapıyorum. Ağır antrenman yapanlarda sık görülen bir şey. Vücut sakinleştirici hormonlar salgılıyor ve buna bağımlı oluyorsun. Bir süre sonra, her gün koşmazsan bağımlılık krizine yakalanıyorsun. Bütün enerjim harcaman rahatlamayı sağlıyor. Yani iyi bir sevişme gibi."

Bu defa Mikael bir kahkaha attı.

"Bence sen de spor yapmaya başlamalısın, göbeğin çıkmış."

"Biliyorum. Bunun için vicdan azabı çekmiyor değilim. Bazen aklıma esiyor, koşmaya başlıyorum, birkaç kilo kaybettikten sonra bırakıyorum. Bir ya da iki ay boyunca tekrar koşmaya vaktim olmuyor."

"Son aylarda çok meşguldün."

Mikael birden ciddileşti.

"Son iki haftada hakkında çok şey okudum. Zalachenko olayını araştırırken polisten at başı öndeydin. Niedermann'ın kimliğini de açığa çıkarttın."

"Lisbeth Salander benden daha hızlıydı."

"Gosseberga'yı nasıl buldun?"

Mikael omuzlarını silkti.

"Sıradan bir araştırma. Orayı ben değil, eski yayın yönetmeni yardımcısı, şimdiki genel yayın yönetmenimiz Malin Eriksson şirket kayıtlarını izleyerek buldu. Niedermann, Zalachenko'nun şirketi KAB'ın yönetim kurulunda."

"Anlıyorum."

"Peki, sen SÄPO'da niçin çalışıyorsun?"

"İnan ya da inanma, ben artık, şu dinozor denilen demokratlardanım. Demek istediğim, polislik mesleği gerekli bir meslek ve demokrasinin de politik bir korunma kalkanına ihtiyacı var. Bu nedenle Anayasa Koruma Dairesi'nde çalıştığım için gurur duyuyorum."

"Hmım."

"SÄPO'dan hoşlanmıyorsun değil mi?"

"Parlamentonun denetiminde olmayan hiçbir kurumdan hoşlanmıyorum. Niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, iktidarı kötüye kullanabilirler. Antik dönemin Tanrı tasavvuruyla niçin ilgileniyorsun?"

Monica kaşlarını kaldırdı.

"Merdivenlerde öyle bir kitap okuyordun."

"Tabii ya. Konu beni çekiyor."

"Vay be."

"Çok şeyle ilgiliyim: Polislik yaparken hukuk ve siyasal bilimler okudum, Ondan önce de düşünce tarihi ve felsefe okuyordum."

"Hiç zayıf tarafın yok mu?"

"Edebiyat okumam, asla sinemaya gitmem, televizyonda yalnızca haberleri izlerim. Sen niçin gazeteci oldun?"

"Parlamentonun denetiminden uzak, SÄPO gibi kurumlar olduğundan. Arada bir ipliklerinin pazara çıkarılması gerekiyor," diyen Mikael gülümseyerek devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım benim de seninkine benzer bir nedenim var. Anayasal demokrasiye inanıyorum ve arada bir savunulması gerektiğini düşünüyorum."

"Hans Erik Wennerström olayında yaptığın gibi mi?"

"Öyle de denilebilir."

"Bekârsın. Erika Berger'le mi takılıyorsun?"

"Erika Berger evli."

"Yani hakkınızdaki dedikodular yalan, öyle mi? Kız arkadaşın var mı?"

"Sürekli değil."

"Yani hakkında anlatılanlar doğru."

Mikael omuzlarını silkti.

Genel Yayın Yönetmeni Malin Eriksson, gecenin önemli bir bölümünü Årsta'daki evinin mutfak masasında geçirdi. *Millennium*'un yıllık bütçe hesaplarına gömülmüştü. Bu işle o kadar meşguldü ki arkadaşı Anton onunla normal bir konuşma yürütülemeyeceğini anlayarak pes etti. Bulaşıkları yıkadı, kahve hazırlayıp sandviç yaptı. Daha sonra Malin'i kendi başına bırakıp televizyonun başına geçti.

Malin Eriksson daha önce, ev bütçesi denilebilecek şeylerden daha kapsamlı bütçe

hesaplarıyla uğraşmamış, ama Erika Berger'den işin inceliklerini öğrenmişti. Şimdi bütçe sorumluluğuna bir de yayın yönetmenliği eklenmişti. Gece yarısına doğru neye patlarsa patlasın bir yardımcı alması gerektiğine karar verdi. Haftada bir gün muhasebe işlerine bakan Ingela Oscarsson bütçeden sorumlu değildi. Bu nedenle ne kadar serbest gazeteci çalıştırılacağı ya da teknik harcamalar için belirledikleri bütçenin dışına çıkıp yeni bir lazer yazıcı alıp alamayacakları gibi konularla ilgilenmiyordu. Gülünç bir durumdu; Erika Berger'in bütçe dengesini korumak için izlediği sıkı ekonomi politikası kazanmalarını bile sağlamıştı. Bu politika çok basitti 45.000 kronluk renkli yazıcı yerine 8.000 kronluk siyah beyaz yazıcı alınıyordu.

Bir süre Erika Berger'e imrendi. *SMP*'de bu miktarda harcamalar herhalde kahve parasıydı.

Son yıllık toplantıda *Millennium*'un ekonomik durumu iyiydi ama bütçe fazlasının temel nedeni Mikael Blomkvist'in, Wennerström olayı hakkında yazdığı kitabın gelirleriydi. Yatırım için bir kenara ayrılan paralar hızla suyunu çekmeye başlamıştı. Bunun en büyük nedenlerinden biri Salander olayıyla ilgili Mikael'in harcamalarıydı. Açık uçlu bir bütçeyle *Millennium*'un yeni bir eleman almaya gücü yoktu. Otomobiller kiralıyor, otel odaları tutuluyor, taksilere biniliyor, cep telefonu ve araştırma aletleri alınıyordu

Daniel Olofsson'un Göteborg'dan gönderdiği faturayı onaylarken iç çekti Malin. Mikael Blomkvist, sonuçları yayınlanmayacak bir haftalık bir araştırma için 14.000 krona anlaşmıştı. İdris Ghidi'ye verilen para, adı belirtilmeyen bir kaynağa ödenmiş gibi gösteriliyordu. Bu harcamanın faturası yoktu, muhasebeci homurdanacak ve harcamanın yönetim kurulu tarafından onaylanması gerekecekti. *Millennium* Annika Giannini'ye de ödeme yapmıştı. Annika avukatlık ücretini büyük ihtimalle devletten alacaktı, ama tren bileti ve buna benzer birtakım harcamalar için nakde ihtiyacı vardı.

Elindeki kalemi bir tarafa bırakan Malin, ortaya çıkan hesaba baktı. Mikael Blomkvist, Salander öyküsü için gözünü kırpmadan, bütçe dışı 150.000 kron harcamıştı. Bu böyle gidemezdi.

Onunla bu konuyu mutlaka konuşmalıydı.

Erika Berger o akşamı evinde, televizyonun karşısındaki koltukta geçirmek yerine Nacka Hastanesinin acilinde geçirdi. Ayağında o kadar derin bir yara açılmıştı ki kanı durduramamıştı. Ayrıca cam parçası hâlâ topuğundaydı ve ancak küçük bir ameliyatla çıkartılabildi. Yaraya üç dikiş atılıp ayağı iyice sarıldı.

Kendi kendine küfürler yağdıran Erika Berger, bazen Greger Backman'ı, bazen de Mikael Blomkvist'i arayıp durdu. Ne kocası ne de sevgilisinden bir cevap alabildi. Akşam saat on civarında, hastaneden ödünç aldığı koltuk değnekleriyle dışarı çıktı. Bir taksi tutup evine gitti.

Yaralı ayağının parmak uçlarına basıp topallayarak oturma odasındaki camları

temizlemekle uğraştı bir süre. Daha sonra Acil Cam şirketini arayarak, kırılan camını takmalarını istedi. Önce şansı yaver gitti, yirmi dakikada geldiler. Ama şansı buraya kadardı. Şirketin deposunda odasındaki pencerenin büyüklüğünde hazır cam yoktu. Pencereyi geçici olarak kontrplakla kapatmayı önerdiler. Erika'nın bu öneriyi kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Pencereye kontrplak çakılırken, özel güvenlik şirketi NIP'i aradı. En büyük penceresine bir tuğla atılmışken, etek dolusu para ödeyerek taktırdığı hırsız alarmının niçin çalışmadığını sordu.

NIP'ten gelen uzman, alarm sistemini gözden geçirdikten sonra, yıllar önce sistemi kuran teknisyenin oturma odasının penceresinden sisteme kablo çekmeyi unutmuş olduğunu tespit etti.

Erika Berger öfkeden köpürüyordu.

NIP ertesi sabah gelip bu durumu düzeltmeyi önerdi. Erika zahmet etmemelerini söyleyerek bu öneriyi geri çevirdi. Milton Security'nin gece nöbetçisini arayarak durumu anlattı ve en kısa zamanda bir koruma paketi istediğini söyledi. *Evet, evet. Sözleşme imzalanması gerektiğini biliyorum, ama Dragan Armansky'ye Erika Berger'in aradığını söyle. Alarm sisteminin hemen yarın takılmasını istiyorum.*

En sonunda polisi aradı. O an, tutanak tutmaya memur göndermek için ellerinin altında araba olmadığını öğrendi. Ertesi gün semt polis karakoluna başvurmasını önerdiler.

Teşekkürler. Siktirin.

Oturup adrenalini düşene kadar sinirden köpürerek bekledi. Ona orospu diyen ve şiddete başvurabileceğini gösteren biri etrafında dolaşırken, korumasız bir evde yalnız başına kalacaktı.

Bir süre şehre inip bir otelde gecelemeği düşündü ama Erika Berger tehditlere pabuç bırakacak bir kadın değildi. *Bu piçin beni evimden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.*

Birtakım basit güvenlik önlemleri aldı.

Mikael Blomkvist, Lisbeth Salander'in bir golf sopasıyla seri katil Martin Vanger'in hakkından nasıl geldiğini anlatmıştı. Garaja inip on dakika boyunca, on beş yıldır görmediği golf çantasını aradı. En sağlamından bir sopayı seçip yatağının yanına, kolaylıkla ulaşabileceği bir mesafeye koydu. Bir sopa hole, bir sopa da mutfığa koymuştu. Bodrumdaki alet edevat çantasından bir çekiç alıp onu da yatak odasının hemen yanındaki banyoya yerleştirdi.

Çantasından çıkardığı göz yaşartıcı spreyi de yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. Daha sonra lastik bir takoz bulup yatak odasının kapısının altına sıkıştırdı. Penceresini kıran ve duvarına "orospu" sözcüğünü yazan manyağın gece kendisini ziyaret etmemesini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Gerekli önlemleri aldığını düşündüğünde saat gecenin birini bulmuştu. Yarın sabah

sekizde *SMP*'de olması gerekiyordu. Randevu defterini inceledi, saat ona kadar dört toplantısı vardı. Ayağı sızlıyor, yaralı ayağının parmaklarının üzerinde sekerek yürüyordu. Soyunup yatağa girdi. Geceliği yoktu, bir ara bir tişört ya da benzer bir şey giymeyi düşündü ama on yaşından beri çıplak uyurdu. Bir tuğlanın özel alışkanlıklarını değiştirmesine müsaade etmemeye karar verdi.

Bir süre uyanık kalıp düşüncelere daldı.

Orospu.

Şimdiye kadar bu sözcüğün geçtiği dokuz e-posta almıştı. Hepsi de basın organlarına ait adresler üzerinden gönderilmişti. İlk e-posta kendi yazı işlerinden gelmişti, sahte bir adrestir. Yatağından kalktı, *SMP*'de işe başladıktan sonra ona verilen Dell marka dizüstü bilgisayarını açtı.

İlk e-posta, on gün önce 16 Mayıs'ta gelmişti; en kabası da buydu. Tehditlerin yanı sıra bir tornavidayla kıcını düzdürmesini öneren, en adisinden küfürlerle doluydu.

İkinci e-posta, bundan iki gün sonra 18 Mayıs'ta gelmişti.

Daha sonra haftada bir bu tür e-postalar almış, şimdi de 24 saatte bir almaya başlamıştı. Arkasından evine saldırılmış, duvarına "orospu" sözcüğü yazılmıştı.

Ayrıca Eva Carlsson'a, Erika'nın adresi kullanılarak aptal bir e-posta gönderilmişti. Bu işi yapan her kimse, pekâlâ başka insanlar üzerinde de çalışıyor olabilirdi. Belki de Erika'nın tanımadığı başkaları da "ondan" e-posta almıştı.

Çok rahatsız edici bir durumdu.

Onu en çok endişelendiren evine yapılan saldırıydı. Biri ta Saltsjöbaden'e kadar gelme zahmetine katlanmış, evini bulmuş ve penceresine bir tuğla atmıştı. Bu planlanmış bir saldırıydı. Saldırgan evine gelirken yanına sprey boya almıştı. Erika Berger aslında bunlara bir saldırı daha eklemesi gerektiğini düşündüğünde buz gibi oldu. Mikael Blomkvist'le Hilton'da kaldığı gece arabasının dört tekerinin havası indirilmişti.

Arkasında bir sapığın olduğu kesindi.

Dışarılarda bir yerde, bir nedenle Erika Berger'i taciz etmeyi kafasına koymuş biri vardı.

Evine saldırılması kolaydı, evi bir yere saklayamazdı. Ama arabasını Södermalm'de tesadüfen bulduğu boş bir sokağa park etmişti. Demek ki sapık onu yakından takip ediyordu.

18. BÖLÜM

2 HAZİRAN, PERŞEMBE

Erika Berger cep telefonunun sesine uyandığında saat dokuzu beş geçiyordu.

"Günaydın, Bayan Berger. Ben Dragan Armansky. Bu gece tatsız bir şeyler olmuş."

Erika Berger olanları anlatarak, Milton Security'nin NIP'in yerini alıp alamayacağını sordu.

"En azından işleyen bir alarm sistemi kurarız," dedi Armansky. "Sorun şu ki, evinize en yakın gece aracımız Nacka'da. Yani sinyal aldığınızda, oraya yaklaşık otuz dakikada ulaşırız. Eğer evinizi korumayı üstlenirsek oturduğunuz semte yakın bir şirketle anlaşmak zorundayız. O civarda yerel bir güvenlik şirketi olan Adam Güvenlik Şirketi'yle sözleşmemiz var. Size on dakikada yetişebilirler."

"İyi, ne de olsa NIP hiç gelmiyor."

"Bir aile şirketi; baba, iki oğlu ve birkaç tane de kuzen. Yunanistanlı iyi insanlar. Babayı uzun zamandır tanıyorum. Senede 320 gün hizmet verirler. Tatile çıkarlar ya da başka bir şey olursa bizi bilgilendirirler, o zaman devreye Nacka'daki arabamız girer."

"Bana uyar."

"Öğleden önce, David Rosin adında bir elemanımız güvenlik analizi yapmak için evinize gelecek. Yola çıktığını söyleyebilirim. Bodrumdan çatıya kadar bütün evi gözden geçirmesi için iznimize ihtiyacı var. Evi, bahçeyi ve yakın çevreyi fotoğraflayacak."

"Tamam."

"Rosin tecrübeli biri. Güvenlik önlemleri için bize önerilerde bulunacak, birkaç güne kadar bir plan çıkartırız. Saldırı alarmı, yangın güvenliği, tahliye ve hırsızlara karşı önlem."

"Güzel."

"Eğer bir şey olursa yardım gelene kadar geçecek on dakikalık sürede neler yapmanız gerektiği de size anlatılacak. Öğleden sonra alarm sistemini kurarız. Sonra sözleşme imzalamamız gerekir."

Dragan Armansky'yle konuştuktan hemen sonra, Erika işe geç kaldığını fark etti. Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson'u arayarak, saat ondaki toplantıyı iptal etmesini istedi.

"Sen iyi misin?"

"Ayağımı kestim," dedi Erika. "Düzelir düzelmez geleceğim."

Yatak odasının yanındaki tuvalete gittikten sonra siyah bir pantolon giydi, yaralı ayağına kocasının terliğini geçirdi. Siyah bir bluz ve bir de ceket giydi. Kapının altındaki lastik takozu çıkarmadan önce eline göz yaşartıcı spreyi aldı.

Etrafını kollayarak mutfığa gidip kahve suyu koydu. Mutfak masasında kahvaltı ederken etrafındaki her sese kulak kabarttı. İkinci kahvesini içerken kapı çalındı, Milton Security'den David Rosin gelmişti.

Yürüyerek Bergsgatan'a giden Monica Figuerola, dört çalışma arkadaşını sabah erkenden toplantıya çağırdı.

"Önümüzde sınırlı bir süre var," dedi. "Lisbeth Salander'ın 13 Temmuz'da başlayacak mahkemesinden önce işimizi bitirmek zorundayız. Yani yaklaşık bir ayımız var. Şimdi durum değerlendirmesi yapıp öncelikli işleri belirlemeliyiz. Kim başlamak istiyor?"

Berglund boğazını temizledi.

"Mårtensson'la buluşan şu sarışın adam... Kim bu?"

"Elimizde fotoğrafları var, ama onu nasıl bulacağımızı bilemiyoruz. Arama kararı çıkaramayız."

"Peki Gullberg? İzini sürebileceğimiz bir öyküsü vardır herhalde? 1950'nin başlarından 1964'te SÄPO kurulana kadar gizli poliste çalışmış. Sonra ortadan kaybolmuş."

Figuerola başını salladı.

"Bundan Zalachenko kulübünün 1964'te kurulduğu sonucunu çıkarabilir miyiz? Yani Zalachenko İsveç'e gelmeden çok önce."

"Başka bir amaçları olmalı... Teşkilatın içinde gizli bir teşkilat."

"Wennerström olayından sonra herkeste bir paranoya başlamıştı."

"Bir çeşit gizli ajan yakalama polisi."

"Yurt dışındaki paranoyayla paralel bir şeydi. 1960'ta ABD'de, CIA'in içinde ajan arayan özel bir grup kuruldu. Grubu yöneten James Jesus Angleton neredeyse CIA'yi dağıtıyordu. Angleton'ın çetesi fanatik paranoyaklardan oluşuyordu. Neredeyse CIA'de çalışan herkesi Rus ajanlığıyla suçladılar. CIA'yi faaliyet yürütemez hâle getirdiler."

"Ama bunlar spekülasyon..."

"Eski personel sözleşmeleri nerede saklanıyor."

"Ben baktım, Gullberg'in sözleşmesi yok."

"Peki bütçe? Bu tür faaliyetler finansal destek olmadan sürdürülemez..."

Öğlene kadar tartıştılar. Figuerola özür dileyerek kalktı, sakın bir kafayla

düşünebilmek için jimnastik salonuna gitti.

Erika Berger, *SMP*'nin yazı işleri bürosuna girdiğinde öğle yemeği vaktiydi. Yaralı ayağı çok ağrıdığından üzerine ağırlık bindirmemeye özen gösteriyordu. Topallayarak cam kafesine gidip koltuğuna oturdu. Çalışma masasından kendisine bakan Peter Fredriksson'a el salladı.

"Ne oldu?"

"Bir cam parçasına bastım."

"Tüh be."

"Peter, o tuhaf e-postalardan başka birine de geldi mi?"

"Şimdiye kadar bir şey duymadım."

"Kulaklarını açık tut. *SMP*'nin etrafında tuhaf bir şeyler dönüyorsa bilmek istiyorum."

"Ne gibi tuhaf şeyler?"

"O zehirli e-postalar gönderen sapık her kimse, korkarım beni kurban seçti. Eğer bir şey duyarsan beni haberdar et."

"Eva Carlsson'un aldığı türden e-postaları mı kastediyorsun?"

"Tuhaf olan ne varsa. Beni birçok konuda suçlayan ve sapık tekliflerde bulunan bir sürü saçma e-posta aldım."

Peter Fredriksson'un yüzü gölgelendi.

"Ne zamandan beri?"

"Birkaç haftadır. Neyse boş ver şimdi bunları. Bu sabah gazetede neler var?"

"Şey... "

"Ne demek şey?"

"Holm ile hukuk sayfası editörü sana karşı kılıçlarını kuşandılar."

"Öyle mi, niçin?"

"Johannes Frisk yüzünden. Staj süresini uzatmış, ona özel bir görev vermişsin. Bu görevin ne olduğunu söylemiyor."

"Söyleyemez, çünkü kimseye anlatmamasını emrettim."

"O da böyle dedi. Bunun üzerine Holm ile hukuk editörü çıldırdı."

"Anladım. Saat üçte hukuk redaksiyonunda bir toplantı düzenle, durumu açıklayacağım."

"Holm çok öfkeli..."

"Ben de ona öfkeliyim. Böylece hesaplaşırız."

"Yönetim kuruluna şikâyet etti."

Erika başını kaldırdı. *Lanet olsun, Borgsjö işini halletmeliyim.*

"Borgsjö öğleden sonra gelecek, seninle konuşmak istiyor, sanırım şu Holm işi."

"İyi, saat kaçta?"

"İki."

Doktor Anders Jonasson öğle yemeği saatinde Lisbeth Salander'i ziyaret etti. Lisbeth Salander, önündeki türlü tabağını iterek muayeneye hazırlandı. Jonasson, Lisbeth'i periyodik olarak muayene ediyordu. Lisbeth bu muayenelerin, artık iş olsun kabilinden yapıldığım fark etmişti.

"Sağlıklıydın," dedi.

"Hımm. Senin aslında yemekleri tedavi etmen gerekir."

"Yemekleri mi?"

"Pizza ya da buna benzer bir şeyler çıkaramaz mısınız?"

"Üzgünüm, bütçemiz yetmiyor."

"Hiç sanmam."

"Lisbeth. Yarın senin sağlık durumunu ele alacağız."

"Anlıyorum. İyileştim."

"Stockholm'e, Kronoberg Hapishanesi'ne götürülecek kadar iyileştin."

Lisbeth başını salladı.

"Aslında bunu bir hafta daha geciktirebilirim ama meslektaşlarım pireleneceklerdir."

"Geciktirme."

"Emin misin?"

"Hazırım. Er ya da geç götürecekler."

"İyi o zaman," dedi Anders Jonasson. "Taburcu edilmene yeşil ışık yakacağım. Bu da en kısa zamanda götürüleceğin anlamına gelir."

Lisbeth başını salladı.

"Büyük ihtimalle hafta sonu. Hastane yönetimi seni burada istemiyor."

"Anlıyorum."

"Eh... O zaman şu oyuncağın..."

"Yatağın arkasındaki panelin içinde bulacaksın."

İşaret etti.

"Tamam."

Bir süre öylece sessizce oturduktan sonra Anders Jonasson kalktı.

"Şimdi bana ihtiyacı olan, diğer hastalarımı ziyaret etmeliyim."

"Her şey için teşekkürler. Sana bir hizmet borcum var."

"Ben yalnızca işimi yaptım."

"Hayır. Daha fazlasını yaptın. Bunu asla unutmayacağım."

Polhemsgatan kapısından Emniyet Genel Müdürlüğü'ne giren Mikael Blomkvist'i, Monica Figuerola karşıladı. AKD'nin bürolarının olduğu kata çıkan asansöre bindiklerinde göz ucuyla birbirlerine baktılar.

"Buraya gelmem sence akıllıca bir şey mi?" dedi Mikael. "Biri beni görüp neler olduğunu merak edebilir."

"Bir daha burada toplanmayacağız. Fridhemsplan'da, yeni bir büro kiraladık. Yarından itibaren o büroyu kullanabiliriz. Ama burada da bir sorun yok. AKD küçük, kendi yağıyla kavrulan bir bölüm. SÄPO'dan hiç kimse bizimle ilgilenmez. Ayrıca SÄPO'nun diğer bölümlerinden ayrı bir kattayız."

Mikael Blomkvist, Torsten Edklinth'i ve diğer iki meslektaşını ellerini sıkmadan başıyla selamladı. Edklinth, o iki kişiyi Stefan ve Anders diye tanıtırken, soyadı kullanmadıklarını kafasına not eden Mikael, "Nereden başlıyoruz?" dedi.

"Kahveyle başlamaya ne dersiniz... Monica?" dedi Edklinth.

"İyi olur," dedi Monica Figuerola.

Mikael, Edklinth'in ayağa kalkıp kahve sürahisini getirmeden önce bir süre tereddüt ettiğini fark etti. Büyük ihtimalle bu işi Monica Figuerola'nın yapacağını düşünmüştü. Ayrıca Mikael, Edklinth'in kendi kendine gülümsediğini de gözden kaçırmamıştı, bunu iyiye yordu.

"Dürüst konuşmak gerekirse, nasıl davranacağımı bilemiyorum," dedi Edklinth. "SÄPO'nun yaptığı toplantıya bir gazetecinin katılması alışıldık bir durum değil. Burada konuşacaklarımızın çoğu gizlilik derecesi yüksek şeyler."

"Ben askerî sırlarla ilgilenmiyorum. İlgilendiğim tek şey Zalachenko kulübü."

"Ama bir orta yol bulmalıyız. Her şeyden önce yazacağın şeylerde meslektaşlarımın adını kullanmamalısın."

"Anlaştık."

Edklinth şaşkın bir ifadeyle Mikael Blomkvist'e baktı.

"İkincisi, benim ve Monica'nın dışında başka bir meslektaşım ile konuşmayacaksınız. Sana ne anlatacağımıza biz ikimiz karar vereceğiz."

"Madem bu kadar uzun bir istek listen vardı, niçin dün konuşmadın ki?"

"Dün bunları düşünmeye fırsatım olmadı."

"O zaman ben de sana bir sır vereyim. Bütün meslek hayatım boyunca ilk defa, yayınlanmamış bir haberin içeriği hakkında polise bilgi veriyorum. Senin deyimimle... Dürüst konuşmak gerekirse nasıl davranacağımı bilemiyorum."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Belki biz... "

"Eğer... "

Edklinth ile Monica aynı anda konuşmaya başlamışlardı ve aynı anda da sustular.

"Ben Zalachenko kulübünün peşindeyim. Siz de bu adamları yargı karşısına çıkarmak istiyorsunuz. Ortak çerçevemiz bu olsun," dedi Mikael.

Edklinth başıyla onayladı.

"Elinizde ne var?"

Edklinth, Monica Figuerola ile arkadaşlarının neler bulduklarını anlattı. Evert Gullberg'in, Stig Wennerström'le çekilmiş fotoğrafını gösterdi.

"İyi, bu fotoğrafın bir kopyasını istiyorum."

"Åhlen&Åkerlund'un arşivlerinde var," dedi Monica.

"Önümdeki masada da var, hem de arkasında açıklamayla," dedi Mikael.

"Tamam, ona bir kopyasını ver," dedi Edklinth.

"Demek ki Zalachenko'yu Servis öldürttü."

"Kanserden ölmek üzere olan bir adamın cinayeti ve intiharı. Gullberg hâlâ yaşıyor, ama doktorlara göre en fazla birkaç haftası varmış. İntihar girişiminde beyni ağır hasar görmüş. Pratikte bir sebzeden farklı değil."

"İsveç'e iltica eden Zalachenko'nun baş sorumluluğunu o üstlendi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Zalachenko iltica ettikten altı hafta sonra Gullberg, Başbakan Thorbjörn Fälldin'le buluştu."

"Kanıtlayabilir misin?"

"Elbette. Parlamento ziyaret defterinde kayıtlı. Gullberg'in yanında SÄPO'nun o zamanki başkanı da varmış."

"Ve Şimdi hayatta değil."

"Ama F lldin hayatta, üstelik bu konuda bilgi vermeye hazır."

"Sen onunla... "

"Hayır, ben konuŐmadım. Ama başkası konuştu. Kim olduğunu açıklayamam, gizli kaynak."

Mikael, F lldin'in Zalachenko konusunda nasıl tepki gösterdiğini, kendisinin Hollanda'ya gidip Janeryd'le neler konuştuğunu anlattı.

"Yani Zalachenko kulübü bu binada bir yerlerde," dedi Mikael, fotoğrafı göstererek.

"Kısmen. Teşkilatın içinde bir teşkilat olduğunu düşünüyoruz. Zalachenko kulübü, bu binada anahtar konumunda olanbirinden yardımı almadan yaŐayamaz. Ama bize göre,  zel Analiz Servisi denilen grup bu Binanın dışında"

"Yani, S PO'nun işe aldığı, maaşını S PO'nun ödediği birinin başka bir patron hesabına çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Yaklaşık  yle bir Şey."

"Peki, Zalachenko kulübüne içeriden yardım eden kim?"

"Bunu henüz bilmiyoruz. Ama Ő phelendięimiz birkaç isim var."

"M rtensson?" dedi Mikael.

"M rtensson, S PO'da  alıŐıyor, Zalachenko kulübü ihtiyaç duyduğunda onu  d n  alıyor," dedi Monica Figuerola.

"İyi de, bu pratikte nasıl yürüyor?"

"Harika bir soru," diyen Edklinth, belli belirsiz gülümsedi. "Bizimle çalışmaya ne dersin?"

"Tanrı yazdıysa bozsun," dedi Mikael.

"Şaka yapıyorum, ama bizim cevaplamaya çalıştığımız soru da bu. Birinden Ő pheleniyoruz, ama elimizde henüz bir kanıt yok."

"Bırak tahmin edeyim... Yönetici pozisyonunda biri."

" zel Kalem Müdürü Albert Shenke'den Ő pheleniyoruz," dedi Monica Figuerola.

"Ve işte Şimdi, o nazik soruna geldik," dedi Edklinth. "Sana bir isim verdik, ama elimizde kanıt yok. Bunu nasıl kullanmayı düşünüyorsun?"

"Elimde belge olmadan isim yayınlayamam. Eğer Shenke suçsuzsa *Millennium*'a iftira davası açabilir."

"Anlaştık o zaman. Bu iş birliğinin yürümesi için birbirimize güvenmemiz gerekir. Şimdi sıra sende. Elinde neler var?"

"   isim," dedi Mikael. "Bunlardan ikisi 1980'li yıllarda Zalachenko kulübünün

üyesyidiler."

Edklinth ile Figuerola hemen kulak kabarttılar.

"Hans von Rottinger ile Fredrik Clinton. Rottinger hayatta değil, Clinton da emekliye ayrılmış, ikisi de Zalachenko'nun yakın çevresinden."

"Üçüncü isim?" dedi Edklinth.

"Teleborian'ın Jonas adında biriyle bağlantısı var. Soy ismini bilmiyoruz ama 2005 yılından beri Zalachenko kulübünde olduğundan eminiz. Copacabana'nın önünde çekilen fotoğrafta Mårtensson'un yanındaki adam olabilir diye düşünüyoruz."

"Bu isim nereden ortaya çıktı?"

Lisbeth Salander, Peter Teleborian' ın bilgisayarını hackledi. Aralarındaki yazışmaları izleyerek Teleborian'ın 1991 yılında Björck'le yaptığı türden bir dalaverenin peşinde olduğunu anladık. Jonas denilen adam, Teleborian'a talimatlar veriyor.

"Şimdi ikinci nazik soruna geldik," dedi Mikael, Edklinth'e gülümseyerek. "İddialarımı belgeleyebilirim, ama bu belgelerin kaynağını açıklayamam. Sözlerimle yetinmek zorundasınız."

Edklinth düşünceli görünüyordu.

"Belki de Teleborian'ın Uppsala'dan bir meslektaşdır," dedi.

"Tamam, Clinton ve Rottinger'le başlayalım, neler biliyorsun?"

Yönetim Kurulu Başkanı Magnus Borgsjö, Erika'yı toplantı odasının hemen yanındaki odasında kabul etti. Endişeli bir hâli vardı.

"Yaralandığınızı duydum," dedi ayağını işaret ederek.

"Önemli bir şey değil," diyen Erika, koltuk değneklerini masaya yaslayıp ziyaretçi koltuğuna oturdu.

"Evet, Erika. Bir aydır buradasın, hep şöyle baş başa oturup konuşmak için fırsat aradım, kendini nasıl hissediyorsun?"

Onunla Vitavara'yı konuşmalıyım. Ama nasıl? Ne zaman?

"Sanırım meseleyi anlamaya başladım. İki boyutu var: Birincisi, SMP'nin ekonomik problemleri; gazetenin bütçesi çok kısıtlı. Diğer, yazı işlerinde bir sürü içi geçmiş adam var."

"Olumlu bir şey yok mu?"

"Elbette var, işinin ehli bir sürü profesyonel. Sorun, diğerlerinin onların işine taş koyması."

"Holm benimle konuştu..."

"Biliyorum."

"Senin hakkında birtakım fikirleri var. Dinlediğim kadarıyla hepsi de negatif."

"Mesele değil, benim de onun hakkında fikirlerim var."

"Negatif? Birlikte çalışamamanız çok kötü..."

"Benim onunla birlikte çalışmakla ilgili bir sorunum yok. Onun benimle sorunu var."

Erika iç çekti.

"Beni çıldırtıyor. Tecrübeli, hiç şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en yetenekli haber müdürü. Aynı zamanda tam bir pislik. Dalavereler çevirip insanları birbirine düşürüyor. 25 yıldır basındayım, şef pozisyonuna gelmiş onun gibi bir insanla daha önce hiç karşılaşmadım."

"İşini yapabilmesi için sert olmak zorunda. Her taraftan baskı altında."

"Sertliğine bir diyeceğim yok. Benim sorunum aptallığı. Tam bir felaket, onunla ekip çalışması yürütmek neredeyse imkânsız. Sanki bütün görevi bölmek ve yönetmekmiş gibi davranıyor."

"Çok ağır sözler."

"Holm'e aklını başına toplaması için bir ay veriyorum. Yoksa haber müdürlüğünden alacağım."

"Bunu yapamazsın. Görevlerin arasında ekibi dağıtmak yok."

Erika susup bir süre yönetim kurulu başkanını süzdü.

"Hatırlattığım için özür dilerim, ama beni tam da bunun için işe aldın. Hatta imzaladığımız sözleşmede, yazı işlerinde gerek duyduğum değişiklikleri yapmam için açık çek verdin. Benim iş tanımım organizasyon ve çalışma tarzmda değişiklikler yaparak gazeteyi yenilemek."

"Holm bu gazeteye hayatını adadı."

"Doğru. 58 yaşında, altı sene sonra emekliye ayrılacak, ama bu kadar süre onu taşıyacak gücüm yok. Beni yanlış anlama Magnus, kendimi aşağıdaki cam kafese hapsettiğim günden itibaren hayatımı *SMP*'nin kalitesini ve baskı sayısını artırmaya adadım. Holm, ya benim tarzımı kabul edecek ya da başka bir şey yapacak. Koyduğumuz hedefe ulaşabilmek için önüme çıkacak her engeli ya da *SMP*'ye zarar verecek olan her şeyi çiğner geçerim."

Lanet olsun... Şu Vitavara işini konuşmalıyım. Borgsjö işinden olabilir.

Borgsjö birden gülümsedi.

"Görüyorum ki sen de az sert değilsin."

"Öyle olmam gerekiyor, üzgünüm. Sertliğe gerek duymamalıydım. Benim işim iyi bir gazete çıkarmak, bunu ancak yönetim kurulu arkamda durur ve çalışanlar yaptıkları

işten zevk alırlarsa başarabilirim."

Borgsjö'yle yaptığı görüşmeden sonra Erika topallayarak cam kafesine döndü. Keyfi yerinde değildi, Borgsjö'yle kırk beş dakika görüşmüş ama Vitavara konusunda tek bir söz etmemişti. Başka bir deyişle ona karşı açık sözlü ve dürüst davranmamıştı.

Bilgisayarım açtığında *nnkblom@millennium.nu* adresinden bir e-posta aldı. *Millennium*'da böyle bir e-posta adresinin olmadığını bildiğinden, sanal sapığının harekete geçtiğini anladı. E-postayı açtı.

BORGSJÖ'NÜN SENİ KURTARACAĞINI MI SANDIN,
ZAVALLI OROSPU? AYAĞIN NASIL?

Gayriihtiyari başını kaldırıp redaksiyon salonuna baktı. Gözü Holm'e takıldı. Kendisine bakıyordu. Başını sallayarak gülümsedi.

Bu mesajları *SMP* 'den biri gönderiyor, diye düşündü Erika.

AKD'deki toplantı akşam saat beşte bitti. İkinci toplantıyı bir sonraki hafta yapmaya karar vermişlerdi. Eğer o güne kadar acil bir durum ortaya çıkarsa Mikael Blomkvist, Monica Figuerola'yla kontak kuracaktı. Mikael bilgisayar çantasını alıp ayağa kalktı. "Buradan nasıl çıkacağım?" dedi.

"Buradan kendi başına çıkamazsın," dedi Edklinth.

"Ben ona eşlik ederim," dedi Monica Figuerola. "Birkaç dakika bekle de odamı toplayayım."

Fridhelmsplan'a kadar birlikte yürüdüler.

"şimdi ne olacak?" dedi Mikael.

"Bağlantıyı kesmeyeceğiz."

"SÄPO'yla ilişkimden hoşlanmaya başladım," dedi Mikael gülümseyerek.

"Birkaç saat sonra yemeğe ne dersin?"

"Yine Bosna lokantasında mı?"

"Hayır. Her akşam dışarıda yemek yemeye benim bütçem elvermez. Ben de basit bir şeyler atıştırırız diye düşünmüştüm."

Monica durup Mikael'e bakarak gülümsedi.

"Aklımdan ne geçiyor biliyor musun?"

"Hayır."

"Seni eve atıp soymak."

"Biraz tuhaf olmaz mı?"

"Biliyorum, şefime anlatmayı düşünmüyorum."

"Bu öykü nasıl gelişir bilemeyiz. Belki de barikatın iki ayrı tarafına düşeriz."

"Bu riski alırım. Gönüllü gelecek misin, yoksa kelepçeleyip mi götüreyim?"

Monica, Mikael'in koluna girip onu Pontonjargatan'a sürükledi. Kapıdan girdikten otuz saniye sonra çırılçıplak kalmışlardı.

Erika Berger, akşam saat yedide eve döndüğünde Milton Security'den David Rosin onu bekliyordu. Ayağı sızlayan Erika, topallayarak mutfağa girip bulduğu ilk sandalyeye çöktü. David ona kahve yaptı.

"Teşekkürler. Milton'la yapacağım sözleşmeye kahve servisi de dâhil mi?"

David nezaketle gülümsedi. 50 yaşlarında, topluca, kırmızı sakallı biriydi.

"Mutfağınızı kullanmama izin verdiğiniz için ben teşekkür ederim."

"Önemli değil. Durum nasıl?"

"Teknisyenlerimiz gerçek bir alarm sistemi kurdular, birazdan size nasıl çalıştığını gösteririm. Villayı köşe bucak inceledim. Milton'daki meslektaşlarımızla konuşup, neler yapabiliriz karar vereceğiz. Birkaç güne kadar vardığımız sonuçları sizinle gözden geçiririz. Ama bu sürede konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Buyurun."

"Önce, geçici bir sözleşme imzalayacağız. Ana sözleşmeyi önereceğimiz hizmetler konusunda anlaştığımızda yaparız. Geçici sözleşmede Milton Security'ye alarm sistemi kurması için izin verdiğiniz yazıyor. Standart bir sözleşme. Milton'ın sizden isteklerini, ne tür işler yapacağımızı, susma yükümlülüğünü filan içeriyor."

"Benden istekleriniz de mi var?"

"Evet, alarm sistemi Yalnızca alarm sistemidir. Eğer oturma odanıza elinde otomatik silahla biri girerse buna bir şey yapamaz. Güvenlik denilen şeyin bir işe yaraması için sizin ve kocanızın bazı şeylere dikkat etmeniz, rutin bazı önlemler almanız gerekiyor. Bunları size anlatacağım.

"Peki."

"Daha tam bir analiz yapmadım, ama anladığım kadarıyla durum şu: Bir villada oturuyorsunuz, evin arka tarafı kumsala bakıyor ve çevrenizde birkaç büyük villa var. Gördüğüm kadarıda, komşularınız sizin villayı pek iyi görmüyorlar, yani biraz gözlerden uzaksınız."

"Doğru."

"Bu da bir saldırganın kimseye görünmeden evinize yaklaşması için uygun bir durum."

"Sağ tarafımızdaki komşular yılın yarısında seyahat ederler, sol tarafımızdaki yaşlı çift de çok erken yatıyor."

"Bakın işte. Üstelik binalar cephe cepheye değil, yan yana. Yani az sayıda pencere birbirine bakıyor. Bahçenize giren bir saldırganın, evin arkasına geçip bütün gözlerden uzaklaşması yalmzca beş saniyesini alır. Arka tarafta bahçeyi çeviren büyük bir çit var, bir garaj bir de başka bir kulübe."

"Kocamın atölyesi."

"Anladığımı kadarıyla sanatçı."

"Doğru, devam edin."

"Pencerenizi kıran saldırgan, duvarınıza da rahatça yazı yazmış. Aldığı tek risk, kırılan camın çıkarttığı ses olabilirdi ama çıkıntılı duvarlar sesi yutmuştur."

"Öyle mi?"

"Eviniz 250 metrekare, çatı katı ve bodrumu var, iki katta on bir oda."

"Devasa bir ev. Greger'in ailesinden kaldı."

"Bu eve girmenin bir sürü yolu var. Ön kapıdan, arka balkon kapısından, üst kattaki verandadan, garajdan girilebilir. Zemin katta pencereler var, altı pencere de bodrumda. Bunlara alarm sistemi bağlanmamış. Son olarak arka taraftaki yangın merdiveninden çatıya çıkıp oradan tavan arasına geçer, yalnızca bir sürgüyle tutturulmuş tavan kapağını açıp içeri girebilirim."

"Çizdiğiniz tabloya göre, villa tam bir döner kapı. Ne yapacağız?"

"Bugün geçici bir alarm sistemi kurduk. Önümüzdeki hafta adamakıllı bir alarm sistemi kuracağız. Bodrumdan tavana kadar her pencereye alarm takacağız. Ayrıca sizin ve kocanızın evde olmayacağınız günleri hesaplayarak hırsız alarmı döşeyeceğiz."

"Tamam."

"Ama içinde bulunduğumuz durumda, kimliğini bilmediğimiz bir şahsın tehdidi altındasınız. Bu ciddi bir durum. Bu şahıs kim, bunların yapmasının nedeni ne, işi nereye kadar götürür bilmiyoruz. Ama yine de birtakım sonuçlar çıkarabiliriz. Eğer iş sadece anonim nefret mektuplarıyla kalsaydı, bunu düşük düzeyde tehdit olarak değerlendirirdik, ama adam saldırmak için buraya kadar gelmiş. Saltsjöbaden yakın bir yer değil. Bu bizi endişelendiriyor."

"Size katılıyorum."

"Bugün Armansky'yle bu konuyu tartışarak açık bir tehdit olduğu sonucuna vardık."

"Ah!"

"Bu tehdidin içeriği hakkında daha fazla bilgi edinene kadar eşeğimizi sağlam kazığa

bağlamalıyız."

"Yani... "

"İlk olarak, bugün iki ayrı alarm sistemi kurduk. Biri hırsız alarmı, bu daha çok siz evde yokken işe yarar. İkincisi, alt kata kurduğumuz hareket dedektörü alarmı, bunu geceleri üst kata çıktığınızda çalıştıracaksınız."

"Tamam."

"Bu biraz sıkıntılı bir şey, alt kata indiğiniz her seferde alarmı kapatmak zorundasınız."

"Anladım."

"İkinci olarak, yatak odanızın kapısını değiştirdik."

"Değiştirdiniz mi?"

"Evet, çelik güvenlik kapısı taktık. Ama endişelenmeyin, beyaza boyalı ve sıradan bir yatak odası kapısı gibi görünüyor. Tek fark, kapıyı içeriden kapattığınızda otomatik olarak kilitleniyor. İçeriden başka kapıları nasıl açıyorsanız öyle açacaksınız. Ama kapıyı dışarıdan açmak için, kolun üzerine yerleştirdiğimiz panele üç haneli kodu tuşlamak zorundasınız."

"İyi, ne yapalım."

"Eğer evde saldırıya uğrarsanız, gizleneceğiniz güvenli bir yer olacak. Saldırganın, elinde aletler olsa bile, kapıyı açması uzun zaman alacaktır. Üçüncü olarak, evin etrafına kameralar yerleştireceğiz. Yatak odasından arka bahçeyi ve alt katı izleyebileceksiniz. Önümüzdeki hafta evin dışına da hareket dedektörleri yerleştireceğiz."

"Yeni yatak odam bundan sonra o kadar romantik bir yer olmayacak."

"Küçük bir monitör. Gardırobun ya da herhangi bir dolabın içine yerleştirebiliriz."

"Tamam."

"Önümüzdeki hafta çalışma odanızın ve alt kattaki bir odanın kapısını da değiştireceğiz. Bir tehlike sezdiğinizde bu odalara girip yardım gelene kadar bekleyebilirsiniz."

"Tamam."

"Eğer yanlışlıkla hırsız alarmını çalıştırırsanız, Milton'ın alarm merkezini arayıp hemen devre dışı bırakabilirsiniz. Bunun için bizde kayıtlı şifreyi söylemek zorundasınız. Eğer bu şifreyi unutursanız, alarm yine de kapatılır, ama sizden bir miktar para alınır."

"Anlıyorum."

"Dördüncü olarak evin dört yerinde saldırı alarmı var. Biri mutfakta, biri holde, biri üst kattaki çalışma odanızda, biri de yatak odanızda. Bu alarmın iki düğmesi var,

çalıştırmak için ikisine birden üç saniye basmanız gerekir. Tek elinizle basabilirsiniz ama iki düğmeye birden yanlışlıkla basma ihtimaliniz çok zayıf."

"Güzel."

"Saldırı alarmı çalıştığmda üç şey olur. Birinci olarak Milton'dan buraya doğru hemen bir araba yola çıkar. Ama ilk önce Adam Güvenlik Şirketi'nden bir araba gelir. On, bilemediniz on iki dakikada iki tane izbandut kapınızda olur. Bir araba da Naçka'dan hareket eder, bunların gelmesi, en iyi ihtimalle, yirmi, yirmi beş dakikayı bulur. Tabii bu arada polis de harekete geçer. Yani evinizin çevresi, kısa aralıklarla gelen birkaç arabayla sarılır."

"Peki."

"Saldırı alarmını, hırsız alarmını devre dışı bıraktığınız gibi bırakamazsınız. Telefon açıp bir yanlışlık olduğunu söylemeniz bir şey değiştirmez. Hatta gelen polisleri kapıda karşılayıp açıklama yapmanız da bir şey değiştirmez. Polisler her halükârda içeri girer. Birinin kocanızın başına silah dayayıp sizi her şeyin yolunda olduğunu söylemeye zorlamadığından emin olmamız gerekir. Bu alarma gerçek bir tehlike anında basmalısınız."

"Anladım."

"Tabii, bunun için fiziksel bir saldırıya uğramanız gerekmiyor. Birinin eve girmeye çalıştığını ya da arka bahçede dolaştığını görmemiz yeter. Eğer kendinizi en küçük bir tehdit altında hissederseniz, alarmı çalıştırın, ama muhakeme yeteneğinizi kullanın."

"Tamam, söz veriyorum."

"Evin değişik yerlerine golf sopaları yerleştirdiğinizi gördüm."

"Dün geceyi yalnız geçirdim."

"Yerinizde olsam bir otele giderim. Kendi güvenliğinizi sağlamanıza karşı değilim ama golf sopasının saldırganı rahatlıkla öldürebileceğini biliyorsunuzdur umarım?"

"Hımm."

"Bu durumda cinayetten yargılanırsınız. Hele bir de sopaları kendinizi korumak için hazır tuttuğunuzu söylerseniz kasti cinayete girer."

"Eğer biri bana saldırırsa elbette kafasını parçalarım."

"Sizi anlıyorum, ama Milton Security'ye başvurmanızın nedeni başka bir seçenek edinmeniz. Yardım çağırabilirsiniz. En önemlisi de birinin kafasını parçalayacak duruma düşmemeniz."

"Tamam."

"Ayrıca adam silahla gelirse golf sopasının ne faydası olur ki? Güvenlik, size saldırmayı düşünen kişiden bir adım önde olmak demektir."

"Eğer peşimde bir sapık varsa ne yapacağım?"

"Her Şeyden önce, yanınıza yaklaşmamasına dikkat etmeniz gerekiyor. Şimdiki durumda her türlü önlemi ancak birkaç günde alabileceğiz. Daha sonra kocanızla konuşacağız. Güvenlik nlemleri konusunda onun da bilgilendirilmesi gerekiyor."

"yle mi?"

"Biz bütün önlemleri alana kadar burada kalmamanızı istiyoruz."

"Başka bir yere taşınamam. Kocam birkaç güne kadar döner. Ama ben de, o da sık sık seyahate ıktığımızdan birimiz evde yalnız kalır."

"Sizi anlıyorum. Ama bütün önlemleri almamız yalnızca birkaç gün sürer. Hiç tanıdığınız yok mu?"

Erika bir süre Mikael Blomkvist'in dairesini düşündü, ama bunun iyi bir fikir olmadığını hatırladı.

"Teşekkürler... Ama ben evde kalacağım."

"Bu beni endişelendiriyor. Hiç olmazsa yanınıza birini alın."

"Hımm."

"Yanınızda kalabilecek bir tanıdığınız yok mu?"

"Elbette var. Ama evin arka bahçesinde manyak bir katil dolaşırken, akşamın saat yedi buçuğunda gelecek biri yok."

David Rosin bir süre düşündü.

"Peki, Milton'dan birinin size eşlik etmesine ne dersiniz? Susanne Linder isimli bir çalışanımız var. Telefon açıp bu akşam uygun olup olmadığını sorabilirim. Sanırım ekstra birkaç yüz krona itiraz etmez."

"Bu bana kaça patlar?"

"Onunla konuşursunuz. Tabii resmî sözleşmenin dışında bir Şey. Ama bu gece yalnız kalmanızı istemiyorum."

"Karanlık korkum yok."

"Ben de böyle bir Şey demedim. Yoksa dün gece burada uyuyamazdınız. Susanne Linder eski bir polis. Geçici olarak size eşlik edecek. Eğer bir koruma tahsis edersek, epeyce pahalıya patlar."

David Rosin'in ısrarı Erika'yı etkiledi. Birdenbire hayatına yönelik ciddi bir tehdit hakkında konuştuklarının farkına vardı. Abartıyorlar mıydı? Adamın profesyonel endişesini hiç mi saymalıydı? O zaman Milton'ı arayıp alarm kurmalarını niçin istemişti?

"Tamam, onu arayın. Misafir odasını hazırlayacağım."

Akşam saat dokuzda Monica Figuerola ile Mikael Blomkvist arşaflara sarınıp mutfağa

geçtiler. Ton balıklı makarna salatası hazırladılar. Su eşliğinde akşam yemeklerini yediler. Monica birden kıkırdadı.

"Ne?"

"Edklinth bizi böyle görse ne derdi acaba? Herhâlde seni yakın markaja almamı isterken, sevişmemizi kastetmemiştir."

"Bunu sen başlattın. Kelepçelenmekle gönüllü gelmek arasında iki seçenek sundun."

"Biliyorum. Ama sen de pek nazlanmadın."

"Farkında mısın bilmiyorum ama felaket bir dışisin. Sana hangi erkek karşı koyabilir?"

"Teşekkürler. Ama abarttığın kadar seksi değilim. Ayrıca o kadar sık da seks yapmam."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Ciddiyim. O kadar kolay yatağa girmem. Biriyle yarım yamalak bir ilişkim oldu, ama çabuk bitti."

"Niçin?"

"Tatlı biriydi, ama ilişkimiz bir çeşit bilek güreşine döndü. Ondan güçlü olmama tahammül edemedi."

"Anladım."

"Sen de benimle bilek güreşi yapmak isteyen erkeklerden misin?"

"Yani antrenmanlı ve benden daha güçlü olmam sorun eden erkeklerden mi demek istiyorsun? Hayır, öyle değilim."

"Dürüst konuşmak gerekirse, bir sürü ilginç erkekle karşılaştım. Bir süre sonra benimle aşık atmaya kalktılar. Üzerimde baskı kurmak için değişik yöntemlere başvurdular. Özellikle de aynasız olduğumu anladıktan sonra."

"Seninle aşık atmayı düşünmüyorum. Ben kendi yaptığım işte senden iyiyim, sen de kendi yaptığın işte benden iyisin."

"İşte bu kadar. Bu tutumla yaşayabilirim."

"Peki, beni niçin tavladın?"

"İçgüdülerimi dinlerim. Bu da öyle bir içgüdüydü."

"İyi. Ama kadere bak ki dünyadaki milyonlarca işin arasında tutup SÄPO'da çalışmayı seçmişsin, bu da yetmezmiş gibi içinde benim de rol aldığını bir soruşturmayı yürütüyorsun..."

"Eğer profesyonel davranmadığımı söylüyorsan, haklısın. Bunu yapmamalıydım. Açığa çıkarsa başım belaya girer. Edklinth de küplere biner."

"Dedikodu yapacak değilim."

"Teşekkürler."

Bir süre sustular.

"Bu nereye gider bilmiyorum. Anladığım kadarıyla hercai birisin, doğru mu?"

"Evet, daha da kötüsü sanırım sürekli bir ilişki aramıyorum."

"Tamam, mesaj alındı. Sanırım ben de sürekli birlikte olacağım bir erkeğin peşinde değilim. Bunu arkadaşlık düzeyinde tutabilir miyiz?"

"Öylesi daha iyi olur. Monica, birlikte olduğumuzu başkasına anlatacak değilim. Ama dikkatli davranmazsak ve bu duyulursa, meslektaşlarıyla külahları değiştiriz."

"Hiç sanmıyorum, Edklinth dürüst bir adam. Zalachenko kulübünü kapatmayı gerçekten istiyoruz, yani aynı saftayız."

"Göreceğiz."

"Lisbeth Salander'le de ilişkin oldu mu?"

Mikael kaşlarını çattı.

"Bak... Herkesin okuyacağı açık bir kitap değilim, Lisbeth'le ilişkim kimseyi ilgilendirmez."

"Zalachenko'nun kızı."

"Evet öyle. Ve bununla yaşamak zorunda. Ama o Zalachenko değil. Aralarında uçurum var."

"Onu demek istemedim, senin bu olaya gösterdiğin ilginin nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Lisbeth benim arkadaşım. Bu yeterli bir açıklama."

Milton Security'den Susanne Linder, David Rosin'in talimatıyla akşam dokuzda Saltsjöbaden'e geldi. Kot pantolon, siyah deri ceket ve spor ayakkabılar giymişti. İçinde dizüstü bilgisayar, cop, göz yaşartıcı sprey, kelepçe ve bir de diş fırçasının olduğu yeşil bir asker çantası almıştı yanına. Rosin ile birlikte evin etrafında bir tur attılar. Misafir odasına yerleştikten sonra, Erika ona kahve ikram etti.

"Kahve için teşekkürler. Şimdi benim ihtimam bekleyen bir misafir olduğumu düşüneceksin. Doğrusu misafir değilim, birkaç günlüğüne de olsa, zorla hayatına girmiş bir sıkıntıyım. Altı yıl polis memurluğu yaptım. Dört yıldır da Milton'da çalışıyorum. Koruma eğitimi aldım."

"Öyle mi?"

"Sana yönelik bir tehdit var. Benim burada bulunmamın nedeni sakın bir şekilde uyumanı, çalışmanı, kitap okumanı ya da canın ne istiyorsa yapmanı sağlamak. Eğer konuşmak istersen severek dinlerim, istemezsen yanımda getirdiğim kitabı okurum."

"Tamam."

"Demek istediğim, her gün ne yapıyorsan onu yap. Beni ağırlamak gibi bir zorunluluk hissetme. Ayak bağı olmak istemiyorum. Beni geçici bir iş arkadaşı gibi görmeye çalış."

"Bu duruma alışık olmadığımı söylemeliyim, *Millennium*'un yayın yönetmenliğini yaparken bir sürü tehdit aldım. Ama bunlar mesleğimle ilgili şeylerdi. Şimdiyse özel bir durum söz konusu, lanet bir adam..."

"Seni kafasına takmış."

"Öyle bir şey."

"Eğer gerçek bir koruma ayarlarsak, epeyce tuzluya patlar ve bunu Dragan'la konuşman gerekir. Buna değmesi için açık bir tehdit olmalı. Benim açımdan şu an yaptığım, cep harçlığı çıkartacağım ekstra bir iş. Evimde uyuyacağıma, hafta sonuna kadar senin yanında uyuyacağım ve bunun için geceliğine 500 papel alacağım. Çok ucuz, eğer bu görevi bana Milton verseydi, çok daha fazlasını alırdım, anlaştık mı?"

"Kesinlikle."

"Eğer bir şey olursa, kendini yatak odasına kilitle, gerisini bana bırak. Senin tek görevin saldırı alarmına basmak."

"Anlıyorum."

"Bak, bu konuda çok ciddiylim. Eğer bir kavga patlarsa seni ayakaltında istemiyorum."

Erika Berger gece saat on birde odasına çıktı. Kapıyı kapattığında kilitlenme sesini duydu. Soyunup yatağa uzandı.

Kendisine misafirmiş gibi davranmaması çağrısına rağmen Susanne Linder'le mutfak masanın başında iki saat oturmuştu. Üstelik bunun zorunlu bir arkadaşlık olmadığını, çok iyi anlaştıklarını fark etmişti. Birtakım adamların nasıl bir psikolojiyle kadınları taciz ettiklerini tartışmışlardı. Susanne Linder, kendi deyimiyle "psikolojik gevezeliklere" yüz vermiyordu. Önemli olan kadınları taciz eden manyakların engellenmesiydi. Milton Security'deki işinden hoşlanmasının nedeni de buydu. İşinin önemli bir bölümü bu tür sapıklara karşı önlem almaktı.

"Polisliği neden bıraktın?" diye sormuştu Erika Berger.

"Sen asıl neden polis olduğumu sor."

"Tamam, neden polis oldun?"

"On yedi yaşındayken üç pislik bir arkadaşıma tecavüz edip onu soydular. Kafamdaki ideal polis imajına göre polislerin görevi bu tür şeyleri engellemekti, bunun için polislik mesleğini seçtim."

"Evet."

"Hiçbir boku engelleyemedik. Hep suç işlendikten sonra olay yerine gidiyorduk, ayrıca polislerin iğrenç jargonuna da katlanamıyordum. Birtakım suçların yüzüne bile bakmadıklarını fark ettim. Örneğin sen, polisi aramayı denedin mi?"

"Evet."

"Ne yaptılar, önlem aldılar mı?"

"Pek sayılmaz, en yakın polis karakoluna başvurmamı söylediler."

"İşte görüyorsun. Şimdi Armansky'nin yanında çalışıyorum ve resme, suç işlenmeden dâhil oluyorum."

"Tehdit edilen kadınlar mı?"

"Her işi yapıyorum. Güvenlik analizi, koruma, izleme buna benzer şeyler. Genellikle tehdit altındaki insanları koruyoruz. Milton'da poliste olduğumdan çok daha mutluyum."

"İyi."

"Tabii kötü tarafları da var."

"Nasıl yani?"

"Yalnızca parası olanlara yardım edebiliyoruz."

Erika Berger uzanırken Susanne Linder'in söylediklerini düşündü, insanların önemli bir kısmı güvenlik için para ödeyecek imkânlardan yoksundu. Kendisi David Rosin'in kapıları değiştirme, çift alarm sistemi kurma ve diğer önerilerim gözü kapalı kabul etmişti. Bütün bunlar 50.000 krona patlayabilirdi. Buna gücü vardı.

Bir süre kendisine yöneltilen tehditle *SMP* arasında bir bağ olup olmadığını düşündü. Tacizci her kimdiyse ayağını yaraladığını biliyordu. Anders Holm'ü düşündü. Ondan hoşlanmıyordu, bu nedenle şüpheleniyordu da. Ama redaksiyona koltuk değnelderiyle girdiği andan itibaren, ayağını yaraladığı her tarafa yayılmış demekti.

Ayrıca şu Borgsjö sorununu çözmek zorundaydı.

Birden yatakta doğruldu, kaşlarını çatarak etrafına baktı. Henry Cortez'in Borgsjö ve Vitavara AB hakkında hazırladığı dosyayı nereye koymuştu?

Hemen ayağa kalkıp sabahlığını giydi. Koltuk değneklerinden birinden destek alarak yatak odasından çıktı, çalışma odasına geçti, ışıkları yakıp bakındı. Hayır, çalışma odasına hiç girmemişti. Dün akşam dosyayı banyo küvetinde uzanarak okumuş, sonra da pencerenin kenarına koymuştu.

Banyoya girdi, dosya orada da yoktu.

Bir süre durup düşündü.

Banyodan çıktım, kahve suyu koymaya giderken cam parçasına bastım, ondan sonra başka bir şey düşünmedim.

Dosyayı sabah görüp görmediğini hatırlayamadı. Başka bir yere kaldırmamıştı.

Birden buz gibi oldu. Beş dakika boyunca banyoyu ve yatak odasını köşe bucak aradı, mutfaktaki kâğıt yığınları ve gazetelerin altını üstüne getirdi ve nihayet dosyanın kaybolduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Cam parçasına bastıktan sonra ve David Rosin sabah erkenden gelmeden önce, biri evine girerek *Millennium*'un Vitavara hakkında hazırladığı dosyayı almıştı.

Birden evinde, gizlediği başka şeylerin de olduğu kafasına dank etti. Topallayarak yatak odasına döndü. Yatağın yanındaki komodinin üst çekmecesini açtı, kalbine taş gibi bir ağırlık çöktü. Her insan gibi Erika'nın da sırları vardı ve sırlarını bu çekmecedeki saklıyordu. Düzenli günlük tutan biri değildi ama bir dönem tutmuştu işte. Onlu yaşlarında aldığı aşk mektupları da bu çekmecedeydi.

Çekildiği zaman eğlenceli olduğunu düşündüğü, bir zarf dolusu fotoğrafı vardı, ama bunlar gün yüzüne çıkarılacak şeyler değildi. Yirmi beş yaşındayken, deri giysiler giyenler için özel tanışma toplantıları düzenleyen Club Xtreme'in üyesiydi. Ayık zamanlarında pek de akıllıca bulmadığı, çeşitli partilerde çekilmiş, o zamandan kalma fotoğraflar da vardı. Asıl felaket, 1990'ların başında cam sanatçısı Torkel Bollinger'in Costa del Sol'daki yazlığında çektikleri video kasetti. O tatilde Erika, kocasının biseksüel eğilimlerini fark etmiş, Torkel'le birlikte yatağa girmişlerdi. Harika bir tatildi. Video kameraları o tarihlerde yeni bir fenomendi. Kaydettikleri şeyler çocukların seyredebileceği türden değildi.

Çekmece boştu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim!

Çekmecenin dibine o tanıdık altı harf yazılmıştı.

19. BÖLÜM

3 HAZİRAN, CUMA - 4 HAZİRAN, CUMARTESİ

Cuma sabahı saat dörtte kişisel biyografisini yazıp bitiren Lisbeth Salander, Blomkvist'in *Yahoogroup*'taki *Aptallar_Masası* adresine postaladı. Sonra uzanıp tavana bakmaya başladı.

30 Nisan'da 27 yaşına basmıştı. Doğum gününün farkında bile değildi. Bir odada mahkûmdu. Daha önce St. Stefan çocuk psikiyatrisi kliniğinde kalırken de böyle olmuştu. Eğer işleri böyle ters giderse, daha çok doğum gününü deliler evinde geçirirdi.

Buna izin vermeyecekti. Daha önce bir yere kapatıldığında onlu yaşların başındaydı. Şimdi yetişkin bir insandı, bilgileri ve yetenekleri o zamankinden çok farklıydı. Kaçıp başka bir ülkeye yerleşerek yeni bir kimlik ve yeni bir hayat edinmesinin ne kadar süreceğini düşünüyordu.

Yataktan kalktı, banyoya gidip aynada yüzüne baktı. Artık topallamıyordu, elini kalçasındaki yaraya götürdü, kabuk bağlamıştı. Kollarını büktü, omuzlarını ileri geri oynattı. Biraz kasılıyordu ama iyi durumdaydı. İşaret parmağını büküp başına vurdu. Beynini delen kurşun, önemli bir arıza bırakmamıştı.

Deli şansı vardı.

El bilgisayarını alana kadar, Sahlgrenska Hastanesi'nde kapatıldığı odadan nasıl kaçacağını düşünmüştü.

Doktor Anders Jonasson ile Mikael Blomkvist, ona bir el bilgisayarı ulaştırarak bu planını altüst etmişlerdi. Mikael'in yazdıklarını okuyup derin derin düşünmüştü. Mikael'in planıyla, kendi plan ve imkânlarını karşılaştırmış, enine boyuna tarttıktan sonra bir kez olsun Mikael'in dediği gibi yapmaya karar vermişti. Sistemi test edecekti. Mikael Blomkvist, onu kaybedecek bir şeyi olmadığına ikna ederek başka bir kaçma imkânı sunmuştu Lisbeth'e. Eğer bu plan işe yaramazsa St. Stefan ya da başka bir deliler evinden kaçmak için yeni bir plan yapmak zorunda kalacaktı. Mikael'in önerdiği kurallarla oyuna katılmaya karar vermesinin en büyük nedeni, intikam arzusuydu. O hiçbir şeyi affetmezdi.

Zalachenko, Björck ve Bjurman ölmüşlerdi.

Ama Teleborian denilen adam yaşıyordu.

Kardeşi Ronald Niedermann da yaşıyordu. Aslında Niedermann onun sorunu değildi. Tamam, mezara gömülmesine yardım etmişti ama yine de ikincil bir sorundu. *Bir gün*

onun peşine takılır mıyım bilmiyorum, ama o zamana kadar polisin sorunu.

Evet, Mikael haklıydı; hayatını şekillendiren komplonun arkasında bilinmedik bir yüz vardı. Bu anonim yüzün kimliğine ulaşmalıydı.

Kısacası, Mikael'in planına uymaya karar vermişti. Bu nedenle hiç süslemeden, kuru bir dille kırk sayfada anlatmıştı hayatını. Her şeyi dikkatle formüle etmişti, yazdığı her sözcük doğruydı. Mikael'in yaklaşımı doğruydı, İsveç basını onu öyle bir canavara dönüştürmüştü ki, bir parça daha saçmalamak ününe zarar getirmezdi.

Bununla birlikte otobiyografisinde kendisi ve hayatı hakkındaki bütün gerçeği anlatmamıştı. Bunu yapması için bir neden yoktu.

Tekrar yatağa dönüp yorganın altına girdi. Tanımlayamadığı bir huzursuzluk vardı içinde. Uzanıp Annika Giannini'nin ona verdiği not defterini aldı, neredeyse hiç kullanmamıştı. Yalnızca bir satır yazdığı ilk sayfasını açtı.

$$(x^3+y^3 = z^3)$$

Önceki kış Karayip adalarında kendinden geçerek haftalarca Fermat teoremiyle ilgilenmişti. İsveç'e döndüğünde, Zalachenko'nun peşine düşmeden önce, denklemlerle oynamaya devam etmişti. Bir zamanlar Fermat teoreminin çözümüne dokunduğunu hissederek kıvranıyordu... *O çözümü yaşadım.*

Ama nasıl olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Hatırlayamamak Lisbeth Salander için yeni bir fenomendi. İnternete girip rastgele seçtiği HTML kodlarına şöyle bir göz atarak belleğine kaydetmiş, daha sonra hatırlamaya çalışarak kendini denemiş ve sınavı geçmişti.

Bir çeşit lanetlenme gibi kabullendiği fotoğrafik belleğini kaybetmemişti.

Kafasında her şey yerli yerindeydi.

Tek sorun şu Fermat teoremiydi. Çözümünü bulduğunu hatırlıyor, ancak nasıl, ne zaman ve nerede olduğunu aklına getiremiyordu.

Daha da kötüsü, Fermat'ının sırrına karşı hiçbir ilgi duymuyordu. Bu teorem artık onu cezbetmiyordu. Bu kötüye işaretti. O böyle çalışırdı. Önce bir gizin cazibesine kapılır, çözdükten sonra bütün ilgisini kaybederdi.

Fermat olayında da böyle olmuştu. Artık Fermat, omzuna oturup dikkatini çeken, zekâsını test eden bir şeytan değildi. Teoremi sıradandı, kâğıt üzerinde bir sürü anlamsız işaret. Bu gizin peşinden gitmek için en küçük bir istek duymuyordu.

Bu onu endişelendirdi. Not defterini bir kenara koydu.

Uyumalıydı.

Uyuyamadı. El bilgisayarını çıkarıp internete girdi. Bir süre düşündükten sonra, el bilgisayarını aldığından beri hiç girmedığı, Dragan Armansky'nin sabit diskine bağlandı. Armansky, Mikael Blomkvist'le birlikte çalışıyordu. Bununla birlikte Lisbeth Salander, onun neyle uğraştığını öğrenmek için yakıcı bir istek duymamıştı.

Dalgın bir ifadeyle e-postaları okudu.

David Rosin'in, Erika Berger'in villasının güvenlik sorunuyla ilgili yaptığı analize rastladı. Dikkat kesildi.

Erika Berger'in peşinde bir sapık var.

Önceki gece Erika Berger'in evinde gecelediği belli olan Susanne Linder'in gönderdiği raporu okudu. Saat kaçta gönderildiğine baktı, e-posta sabaha karşı üçte gönderilmişti. Berger'in günlüğünün, mektuplarının, fotoğraflarının ve çok özel bir videokasetinin, yatak odasındaki komodinin çekmecesinden çalındığını rapor ediyordu.

Bayan Erika Berger'le bu konuyu enine boyuna düşündükten sonra hırsızlığın, Berger, ayağına batan camdan dolayı Nacka Hastanesine gittiğinde yapıldığına karar verdik. Ev iki buçuk saat boyunca NIP'in yetersiz alarm sistemi yüzünden korumasız kalmış. Ne Berger ne de Rosin, birlikte oldukları süre içerisinde hırsızlığın farkına varmışlar.

Bütün bunlar, Berger'i taciz eden adamın onu izlediğini, taksiye bindiğini gördüğünü, topallamasından ayağını yaraladığı sonucunu çıkardığını ve hemen dairesine girdiğini gösteriyor.

Lisbeth, Armansky'nin sabit diskinden çıkarak düşünceli bir ifadeyle el bilgisayarını kapattı. Karmaşık duygular içindeydi.

Erika Berger'i sevmesi için bir neden yoktu. Yeni yıl akşamımdan önce onu Hornsgatan'da Blomkvist'le kol kola yürürken gördüğü günü hatırladı. Aşağılandığını hissetmişti.

Bütün hayatının en aptal anlarından biriydi. Bir daha asla bu tür duygulara kapılmayacaktı.

O zaman Erika'ya karşı mantıksız bir nefret duygusuna kapılmış, peşlerinden gidip kafasını uçurmamak için kendisine zor hâkim olmuştu.

Gülünçtü.

Ama şimdi düzelmişti.

Dediği gibi Erika Berger'i sevmesi için bir neden yoktu. Çalındığı rapor edilen, Erika Berger'in çok özel videokasetini düşündü bir süre. Kendisinin çok özel videokasetinde Nils Moruk Pezevenk Bjurman'ın kendisine nasıl tecavüz ettiği kayıtlıydı. Şimdi kayıt

Mikael Blomkvist'in ellerindeydi. Eğer biri onun evine girip bu kaseti çalsa neler hissedeceğini merak etti. Ona zarar vermeyi hiç düşünmese de Mikael Blomkvist bunu yapmıştı.

Hımm.

Zor bir durum.

Perşembeyi cumaya bağlayan gece, Erika Berger'i uyku tutmadı. Durup dinlenmeden, evin içinde topallayarak dolaşırken, Susanne Linder de endişeyle onu izliyordu. Erika'daki huzur suzluk, ağır bir sis gibi bütün evi kaplamıştı.

Sabaha karşı iki buçukta, uyumasa bile hiç değilse yatağa uzanıp dinlenmesi için Berger'i ikna eden Susanne Linder, Berger yatak odasına girip kapıyı kapattığında rahatlayarak iç çekmişti. Daha sonra dizüstü bilgisayarını açıp yaşananları özetleyerek Dragan Armansky'ye göndermişti. Daha e-postayı gönderir göndermez, Erika Berger'in tekrar ayaklandığını işitmişti.

Sabah yediye yaklaşırken Linder'in Erika Berger'i ikna etmek için ikinci kez dil dökmesi gerekmişti. Bu defa *SMP*'yi arayıp hasta olduğunu ve işe gidemeyeceğini bildirmesini önerdi. Gözünden uyku akan Erika Berger, sonunda bir işe yaramayacağına ikna olup gönülsüzce de olsa Linder'in tavsiyesine uydu. Daha sonra oturma odasının kontrplakla kapatılmış penceresinin önündeki koltuğa uzanarak uykuya daldı. Susanne Linder bir battaniye getirip Erika'nın üzerini örttükten sonra kahve yapıp Dragan Armansky'yi aradı. Erika'nın villasına David Rosin'in önerisiyle geldiğini anlattı.

"Bu gece ben de gözümü kırpmadım."

"Tamam, Berger'in yanında kal. Birkaç saat de uyu," dedi Armansky.

"Bunu faturaya nasıl yansıtacağız bilemiyorum..."

"Sonra çözeriz."

Erika Berger, öğleden sonra iki buçuğa kadar uyudu. Uyandığında Susanne Linder, oturma odasının diğer köşesindeki koltuğa uzanmış uyuyordu.

Monica Figuerola, cuma sabahı uyuyakalmıştı. Sabah koşusuna vakti yoktu. Duş aldıktan sonra, geç uyanmasının suçunu yüklediği Mikael Blomkvist'i bir tekmeyle yataktan yuvarladı.

Mikael Blomkvist, *Millennium*'a girdiğinde onu bu saatte görenler şaşırdılar. Mikael ağzında bir şeyler geveleyip kahve aldıktan sonra Malin Eriksson'la Henry Cortez'i odasına çağırdı. Üç saat boyunca gelecek tema sayısının metinlerini gözden geçirdiler ve kitabın hangi tarihte yayınlanacağını konuştular.

"Dag Svensson'un kitabı dün matbaaya gitti," dedi Malin. "Cep kitabı formunda

basılacak."

"Tamam."

"Derginin başlığı The Lisbeth Salander Story olacak," dedi Henry Cortez. "Mahkeme tarihini değiştirmeye çalışıyorlar ama 13 Temmuz Çarşamba gününe karar verildi. O zamana kadar dergiyi basarız, ancak dağıtım hafta ortasına kalır. Zamanına sen karar ver."

"Tamam. Geriye bir tek Zalachenko kitabı kalıyor, şimdilik tam bir karabasan. Başlığı Servis koyacağız. Kitabın yansımları *Millennium*'da hallederiz. Dag Svensson ile Mia Bergman cinayeti çıkış noktamız olacak. Arkasından Lisbeth Salander avını, sonra da Zalachenko ile Niedermann'ı anlatacağız. Kitabın ikinci bölümünde Servis hakkında bildiklerimizi yazacağız."

"Mikael, matbaa bize her türlü toleransı gösterse bile, biz yine de en geç haziran sonunda baskıya hazır etmeliyiz. Christer'in sayfa düzeni için en azından birkaç güne ihtiyacı var. İki haftamız kaldı, nasıl yetiştireceğimizi anlayamıyorum."

"Öykünün tamamını açığa çıkarmaya vaktimiz yok," diyerek kabul etti Mikael. "Ama önümüzde bir yıl da olsa bunu başaracağımızı sanmıyorum. Biz bu kitapta neler yaşandığını anlatacağız. Eğer bir konuda yeterli kaynak bulamamışsak bunu da yazacağız. Üzerine spekülasyon yaptığımız konuları açık bir şekilde belirteceğiz. Kısacası, Yalnızca belgeleyebildiğimiz olayları ve bunların nasıl gerçekleşmiş olabileceğine dair kanaatlerimizi yazacağız."

"Çok bulanık," dedi Henry Cortez.

Mikael başını salladı.

"Eğer bir SÄPO üyesinin evime girdiğini, bunu video kayıtlarıyla kanıtlayabileceğimi söylersem, bu belgelenmiş bir iddia demektir. Eğer bu adamın, bunu Servis'ten aldığı emirle yaptığını söylersem, bu da spekülasyon demektir. Ama açığa çıkardığımız şeylerin ışığında mantıklı bir spekülasyon olur, anladın mı?"

"Anladım."

"Bütün metinleri yazmaya yetişemem, Henry, elimde senin bir araya getireceğin metinlerin listesi var. Kitap sayfasıyla elli sayfa kadar bir şey. Malin, Dag Svensson'un kitabını hazırlarken yaptığımız gibi Henry'ye yardım edeceksin. Kitabın kapağına üçümüzün ismi de yazılacak, sizin için uygun mu?"

"Elbette," dedi Malin. "Ama başka birtakım problemlerimiz var."

"Ne?"

"Sen kendini Zalachenko öyküsüyle yıpratırken, biz de burada bir sürü işle boğuşuyoruz..."

"Ve bana ulaşamıyorsunuz?"

Malin Eriksson başını salladı.

"Haklısın. Üzgünüm."

"Üzülmene gerek yok. Bir öyküye kilitlendiğinde başka her şeyi unuttuğunu hepimiz biliyoruz. Ama biz öyle değiliz. En azından ben değilim. Erika Berger buradayken ona yaslanıyordum. Henry var, ama tam bir beceriksiz. Üstelik öykünle ilgili senin kadar o da çalışıyor. Ayrıca seni hesaba katsak bile yazı işlerinde iki kişiye daha ihtiyaç var."

"İki mi?"

"Ben Erika Berger değilim. Onunki kadar tecrübem yok. İş Öğrenmeye çalışıyorum. Monika Nilsson'un kışından ter damlıyor, Lottie Karim'in de öyle. Durup düşünmeye vaktimiz yok."

"Bu geçici bir durum, mahkeme başlar başlamaz..."

"Hayır, Mikael. O zaman da geçmeyecek. Asıl cehennemi mahkeme başladığında yaşayacağız. Üç ay boyunca seni ancak televizyonlarda göreceğiz. Wennerström olayından sonra neler olduğunu hatırlıyorsun herhâlde."

Mikael iç çekerek yavaş yavaş başını salladı.

"Önerin ne?"

"Eğer bu sonbahar *Millennium*'u çıkartmak istiyorsak yeni elemanlar almak zorundayız. İki, belki de daha fazla. Bu işi yapacak kapasiteden yoksunuz, bir de..."

"Bir de?"

"Bir de bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğimden emin değilim."

"Anlıyorum."

"Ciddiyim. Yayın yönetmeni yardımcılığında elime su döken çıkmaz. Hele bir de Erika Berger gibi bir şefle çalışıyorsanız. Yazın şöyle bir deneyelim demiştik... Denedik işte. Benden genel yayın yönetmeni olmaz."

"Boş laf," dedi Henry Cortez.

Malin başını iki yana salladı.

"Tamam," dedi Mikael. "Dediklerini duydum, ama olağanüstü bir durum yaşadığımızı unutma."

Malin ona gülümsedi.

"Bunları personelin dırdırı olarak görebilirsin."

AKD'nin operasyon bölümü elemanları, cuma gününü Mikael Blomkvist'ten aldıkları bilgilerin iç yüzünü araştırmaya ayırdılar. Çalışanlardan ikisi, bütün belgeleri topladıkları, Fridhemsplan'daki büroya taşınmıştı. Ama iç yazışmaların yürütüldüğü bilgisayar sistemi merkezde olduğundan, her gün merkezle bu büro arasında birkaç kez gidip gelmek zorunda kalıyorlardı. On dakikalık bir mesafeydi ama yine de sıkıntılı bir

durumdu. Fredrik Clinton ile Hans von Rottinger'in 1960'la 1970 arasında SÄPO'yla bağlantılarını içeren bütün dosyalar öğle vakti yeni büroya getirilmişti.

Rottinger, Askerî İstihbarat'tan geliyordu. Yıllarca Savunma Bakanlığı'nın koridorlarını aşındırmıştı. Fredrik Clinton, 1967 yılında Hava Kuvvetleri'nden, SÄPO'nun Personel Araştırma Bölümü'ne transfer olmuştu.

Her ikisi de, 1970'li yılların başında SÄPO'dan ayrılmıştı. Clinton 1971'de, Rottinger de 1973'te. Clinton özel şirketlerde danışmanlık yaparken, Rottinger, Uluslararası Atom Enerji Örgütü'nde, İsveç adına görev almıştı. Çalışma ofisi Londra'daydı.

Akşama doğru Edklinth'in odasına giren Monica Figuerola, Clinton ile Rottinger'in SÄPO'yu terk ettikten sonraki kariyerlerinin önemli ölçüde sahte olduğunu açıkladı. Clinton'ın kariyerinin izini sürmek oldukça zordu. İş dünyasında özel danışmanlık her anlama gelebilirdi. Üstelik özel sektördeki faaliyetlerini devlete bildirme zorunluluğu da yoktu. Vergi kayıtlarına göre iyi para kazanıyordu, ama bütün müşterileri İsviçre ya da benzeri ülkelerdendi. Bütün bunların uydurma olduğunu ispatlamak çok zordu.

Bununla birlikte Rottinger, Londra'da bahsi geçen büroya adımını bile atmamıştı. İş adresi diye gösterdiği bina, 1973 yılında yıkılmış, yerine King's Cross İstasyonu kurulmuştu. Yani bir şeyleri kamufle etmeye çalışırlarken bu defa baltayı taş vurmuşlardı. Figuerola'nın ekibi Uluslararası Atom Enerji Örgütü'nden emekli olmuş insanlarla görüşmüştü, hiçbirisi Hans von Rottinger diye bir adamdan bahsedildiğini duymamıştı.

"Öyleyse," dedi Edklinth, "bu adamın gerçekte ne yaptığını bulmalıyız."

"Blomkvist'le ne yapacağız?"

"Nasıl yani?"

"Clinton ile Rottinger hakkında bir şey bulursak, onu bilgilendireceğimize söz vermiştik."

Edklinth bir süre düşündü.

"Tamam," dedi. "Eğer biraz uğraşırsa, zaten bu bilgilere ulaşacak. En iyisi onunla aramızı sıcak tutalım. Bilgileri ona ver. Ama muhakeme gücünü kullan."

Monica Figuerola söz verdi. Hafta sonu ne yapılacağını tartıştılar. Monica'nın iki yardımcısı çalışmaya devam edecek, Monica da dinlenecekti.

İşten çıkar çıkmaz St. Eriksplan'daki spor salonuna giden Monica, ağır bir antrenmanla, spor yapmadan geçirdiği saatleri telafi etti. Akşam saat yedi civarında evine döndü. Duş aldı, basit bir akşam yemeği hazırladıktan sonra haberleri dinlemek için televizyonun karşısına geçti. Saat yedi buçuk civarında üzerine bir huzursuzluk çöktü. Koşu kıyafetlerini giydi, dış kapıya geldiğinde birden durup kendini dinledi. *Alçak Blomkvist*. Cep telefonunu çıkarıp Mikael'in T10'unun numarasını tuşladı.

"Rottinger ile Clinton hakkında biraz bilgi topladık."

"Dinliyorum."

"Eğer ziyaretime gelirsen anlatırım."

"Hımm."

"Fazla enerjimi boşaltmak için koşu kıyafetlerimi yeni giydim," dedi Monica. "Koşuya başlayayım mı, yoksa seni mi bekleyeyim?"

"Saat dokuz sana uyar mı?"

"Hem de nasıl!"

Cuma akşamı saat sekiz civarında Lisbeth Salander'in odasına giren Doktor Anders Jonasson, ziyaretçi sandalyesine oturup arkasına yaslandı.

"Muayene edecek misin?" diye sordu Salander.

"Hayır. Bu akşam etmeyeceğim."

"İyi."

"Bugün hakkında bir değerlendirme yapıp savcıya seni artık taburcu edebileceğimizi bildirdik."

"Anladım."

"Hemen bu akşam seni Göteborg Hapishanesi'ne götürmek istediler."

"Bu kadar çabuk mu?"

Jonasson başını salladı.

"İşin arkasında belli ki Stockholm var. Çok yaygara kopardılar. Yarın sabah son birkaç test daha yapacağımı, seni pazar gününden önce bırakamayacağımı söyledim."

"Niçin?"

"Bilemiyorum. Bu kadar acele etmeleri beni rahatsız etti."

Lisbeth Salander'in yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. Eğer üzerinde birkaç yıl çalışabilse, Jonasson'dan sıkı bir anarşist çıkarırdı. Sivil itaatsizliğe eğilimi vardı.

Yatakta sırtüstü uzanmış tavana bakan Mikael, "Fredrik Clinton," dedi.

"Eğer o sigarayı yakarsan, göbeğinde söndürürüm," dedi Monica.

Mikael, elindeki sigara paketine şaşkın gözlerle baktı.

"Affedersin," dedi. "Balkonda içebilir miyim?"

"Eğer daha sonra dişlerini fırçalayacaksan."

Başını sallayan Mikael çarşafa sarındı. Onu mutfak balkonuna kadar izleyen Monica, büyük bir bardak soğuk su doldurup balkon kapısının pervazına yaslandı.

"Fredrik Clinton?"

"Hâlâ yaşıyor. Eskilerle aradaki bağ o."

"Ölümle boğuşuyor. Böbrekleri iflas etmiş. Zamanının önemli bir kısmını diyaliz makinesine bağlı ya da başka bir tedaviyle geçiriyor."

"Ama yaşıyor. Belki de onunla doğrudan ilişkiye geçip yüz yüze konuşmalıyız. Bakarsın bildiklerini anlatır."

"Olmaz," dedi Monica. "Birincisi, bu bir ön araştırma ve bunu polis yürütür. Bu açıdan bakıldığında bu öyküde 'biz' yok. İkincisi, sana Edklinth'le yaptığın anlaşma çerçevesinde bilgi veriyoruz, bu anlaşmaya göre araştırmaya zarar verecek bir şey yapamazsın"

Ona bakıp gülümseyen Mikael sigarasını söndürdü.

"Off," dedi. "SÄPO tasmamı sıkıyor."

Monica'nın yüzü birden düşünceli bir hâl aldı.

"Mikael, bu işin şakası yok."

Cumartesi sabahı *SMP*'ye giden Erika Berger'in midesinde bir ağırlık vardı. Evine yapılan saldırıdan önce, artık gazetede kontrolü ele almaya başladığını hissediyor ve bir hafta sonu tatilini hak ettiğini düşünüyordu -*SMP*'ye başladıktan sonra hafta sonları da çalışmıştı- ama Borgsjö raporunun yanı sıra en mahrem anılarının da çalınmış olması, dinlenmesini imkânsız kılıyordu.

Susanne Linder'le birlikte, büyük bir bölümünü evinin mutfağında geçirdiği uykusuz bir geceden sonra, *Zehirli Kalem*'in harekete geçip, ele geçirdiği fotoğrafları her an yayınlamasını bekliyordu. İnternet, soysuzlar için ideal bir araçtı. *Tanrım, kocamla birlikte başka bir adamla nasıl düzüştüğümüzü gösteren videokaset de elinde; dünyanın bütün bulvar gazetelerine malzeme olacağım.*

Bütün bir gece panik ve pişmanlık duygularıyla kıvranmıştı.

Susanne Linder onu ikna ederek gidip yatmasını sağlamıştı.

Saat sekizde ayağa kalkıp *SMP*'ye gelmişti. Saklanıp seyredemezdi. Eğer beklediği fırtına kopacaksa bunu herkesten önce karşılamalıydı.

Yarısı boş yazı işlerinde, her zamanki cumartesi havası vardı. Salonun ortasındaki masaların arasından geçerken, çalışanlar onu nazikçe selamladılar.

Anders Holm yoktu, haber müdürlüğünü Peter Fredriksson üstlenmişti.

"İyi günler, bugün dinleneceğini düşünüyordum," diye selamladı Erika'yı.

"Ben de, ama dün kendimi iyi hissetmediğimden işe gelemedim. Yapacak bazı işlerim

var. Gazete ne durumda?"

"Pek bir şey yok. En sıcak haberler Dalarna'daki ağaç endüstrisinin kâr ilanıyla, Norrköping'de bir kişinin yaralandığı soygun olayı."

"İyi. Ben cam kafesteyim, biraz çalışacağım."

Erika, koltuk değneklerini kitaplığa yaslayarak koltuğuna oturdu. Bilgisayarını açtı, internete bağlanıp e-postalarını kontrol etmeye başladı. Birçok e-posta almıştı ama Zehirli Kalem'den bir şey yoktu. Hırsızlığın üzerinden neredeyse iki gün geçmesine karşın henüz harekete geçmemişti. Eline geçirdiği hazine sandığının üzerinde sessizce oturuyordu. *Niçin? Taktik mi de ğıştirdi? Şantaj mı yapacak? Yalnızca iplerimi elinde mi tutmak istiyor?*

Aslında yapacağı özel bir iş yoktu. Formüle etmeye çalıştığı, *SMP* strateji dokümanını açtı. On beş dakika boyunca harfleri görmeden öylece ekrana baktı.

Greger'i aradı ama ulaşamadı. Kocasının cep telefonunun yurt dışında çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordu. Eğer dert etse ona ulaşabilirdi ama buna takati yoktu. Daha doğrusu, sanki felç olmuş gibiydi.

Borgsjö dosyasının çalındığını bildirmek için Mikael'i aradı. Cevap alamadı.

Saat onu bulmuş ama o henüz hiçbir şey yapmamıştı. Tam bilgisayarını kapatmak için elini uzattığında ICQ'su sinyal verdi. Şaşkın gözlerle menüye baktı. ICQ'nun ne olduğunu biliyordu. Ama çok nadir sohbet ederdi, *SMP*'ye başladıktan sonra bu programı hiç kullanmamıştı.

Cevap vermek için tereddütle tıkladı.

<Merhaba, Erika.>

<Merhaba. Kimsiniz?>

<Özel. Yalnız mısınız?>

Bir tuzak? Zehirli Kalem?

<Evet. Kimsin?>

<Kalle Blomkvist Sandhamn'dan döndüğünde evinde buluşmuştuk.>

Erika kim olduğunu çıkarana kadar birkaç saniye ekrana öylece baktı. *Lisbeth Salander. İmkânsız.*

<Orada mısınız?>

<Evet.>

<İsim zikretme. Kim olduğumu anladın mı?>

<Blöf yapmadığını nereden bileyim?>

<Mikael'in boynundaki yaranın nasıl olduğunu biliyorum.>

Erika yutkundu. Bu dünyada bunu bilen yalnızca dört kişi vardı. Lisbeth de bunlardan biriydi.

<Tamam. Ama benimle nasıl sohbet edebiliyorsun?>

<Bilgisayar konusunda çok yetenekliyim.>

Lisbeth Salander tam bir bilgisayar şeytanı. Ama nisan ayından beri Sahlgrenska Hastanesinin bir odasına hapisken bunu nasıl yapabiliyor?

<Tamam.>

<Sana güvenebilir miyim?>

<Nasıl yani?>

<Bu konuşma aramızda kalacak.>

Polisler, internete bağlanmanın bir yolunu bulduğunu bilsinler istemiyor. Elbette bilmeyecekler. İsveç'in en büyük gazetesinin genel yayın yönetmeniyle bu yüzden konuşuyor.

<Kuşkusuz. Ne istiyorsun?>

<Borcumu ödemek.>

<Ne borcu?>

<Millennium benim arkamda durdu.>

<Biz işimizi yaptık.>

<Diğer gazeteler yapmadı.>

<Sana yöneltilen suçlamalar asılsızdı.>

<Peşinde bir sapık var.>

Erika'nın kalp atışları birden hızlandı. Uzun bir süre tereddüt etti.

<Nereden biliyorsun ?>

<Çalınan video kaset. Evine giren hırsız. >

<Yardım edebilir misin?>

Erika Berger bu soruyu sorduğuna inanamadı. Ne aptallıktı. Lisbeth Salander hastanede yatıyordu, kendi sorunları başından aşkındı. Belki de Erika'nın yardım için başvuramayacağı tek insandı.

<Bilemiyorum. Denememe izin ver.>

<Nasıl?>

<Soru: Bu soysuzun SMP'de çalıştığını düşünüyorsun, değil mi?>

<Kanıtlayamam.>

<Şüphelerinin nedeni ne?>

Erika cevaplamadan önce uzun süre düşündü.

<Yalnızca bir his. Her şey, ben SMP'ye geçtikten sonra başladı. SMP'de çalışan başka biri de, benim e-posta adresim üzerinden, Zehirli Kalem'in gönderdiği hoş olmayan mesajlar aldı.>

<Zehirli Kalem?>

<O soysuza bu adı verdim.>

<Peki. Bu Zehirli Kalem niçin seni hedef seçti ?>

<Bilemiyorum.>

<Kişisel bir hesaplaşma olduğunu gösteren bir şey var mı?>

<Nasıl yani?>

<SMP'de kaç kişi çalışıyor?>

<Yayınevi dâhil yaklaşık 230.>

<Bunların kaçını şahsen tanıyorsun?>

<Tam bilemiyorum. Meslek hayatım boyunca değişik vesilelerle birçok gazeteciyle karşılaştım.>

<Kavga ettiğin biri var mı ?>

<Hayır. Öyle önemli bir kavga yok.>

<Senden intikam almak isteyen biri olabilir mi?>

<İntikam? Neyin intikamı?>

<İntikam güçlü bir devindiricidir.>

Erika ekrana bakarak Lisbeth Salander'in ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

<Orada mısm?>

<Evet. İntikamdan niçin bahsettin?>

<Rosin'in raporunu okudum, bütün olayları Zehirli Kalem'e bağlıyorsun.>

<Niçin şaşırmadım ?>

<Evet??>

<Sapığa benzemiyor.>

<Ne demek istiyorsun?>

<Sapıklar genellikle cinsel takıntılarla hareket ederler. Seni taciz eden sapıkmış izlenimi yaratmaya çalışan birine benziyor. Kıçına tornavida girsin... Nedir bu? Tam bir parodi.>

<Öyle mi?>

<Ben gerçek bir sapık nasıl olur gördüm. Çok daha iğrenç, kaba ve grotesk davranırlar. Aşkı ve nefreti aynı anda ifade ederler. Seni taciz eden sapığa benzemiyor.>

<Sence yeterince kaba değil mi ?>

<Hayır. Eva Carlsson'a gönderilen e-posta sapık profiline uymuyor. Biri dalgasını geçiyor. >

<Anlıyorum. Bunu düşünmemiştim.>

<Sapık değil. Seninle sorunu olan biri.>

<Tamam. Önerin ne?>

<Bana güveniyor musun?>

<Belki.>

<SMP'nin bilgisayar ağına girmemi sağla.>

<O kadar uzun boylu değil.>

<Hemen! Yakında buradan götürüleceğim ve internete girme imkânım kalmayacak.>

Erika on saniye bekledi. SMP'yi bir... Ne? Bir çılgının eline teslim etmek? Lisbeth bir katil değilse de normal olmadığı da ortadaydı.

Ama ne kaybederdi?

<Nasıl?>

<Bilgisayarına bir program yüklemeliyim.>

<Güvenlik duvarı var.>

<Yardım edersen mesele değil. Interneti çalıştır.>

<Zaten çalışıyor.>

<Explorer?>

<Tamam.>

<Bir adres yazıyorum. Kopyalayıp Explorer'a yapıştır.>

<Tamam.>

<Şirndi bir program listesi görüyorsun. Asphyxia Server'e tıklayarak indir. >

Erika talimata uydu.

<Tamam.>

<Asphyxia'yı çalıştır. Yükle'yi tıkla ve Explorer'ı seç.>

İşlem üç dakika aldı.

<Şimdi bilgisayarını yeniden çalıştır. Bir süre bağlantımız kesilecek>

<Tamam.>

<Yeniden başladığımızda sabit diskini internette bir sunucuya aktaracağım >

<Tamam.>

<Yeniden çalıştır. Birazdan mesajlaşırız.>

Erika Berger yeniden çalışan bilgisayarının ekranına hayranlıkla baktı. Aklı başında mı davranıyor bilmiyordu. ICQ'su sinyal verdi.

<Yeniden merhaba.>

<Merhaba.>

<Şimdi söyleyeceklerimi yaparsan işler hızlı yürür. İnterneti çalıştırıp göndereceğim adresleri kopyala.>

<Tamam.>

<Şimdi bir soru göreceksin. Başlat'ı tıkla.>

<Tamam.>

<Şimdi sabit diske vereceğin isim soruluyor. SMP-2 ismini ver.>

<Tamam.>

<Şimdi gidip bir kahve al. Bu biraz zaman alır.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

<Tamam.>

Monica Figuerola cumartesi sabahı, alışkın olduğu saatten iki saat sonra, sekizde uyandı. Yatakta doğrulup, horlayan Mikael Blomkvist'e baktı. *Ne yapalım, kusursuz insan olmaz.*

Mikael Blomkvist macerası nereye kadar gidecek diye merak ediyordu. Biyografisinden çıkarabildiği kadarıyla Mikael, uzun süreli ilişki sürdürülebilecek sadık tiplerden değildi. Ayrıca kendisi de sürekli bir ilişki, buzdolabı ve çocuk istediğinden emin değildi. Genç kızlığından beri bir düzine başarısız girişimden sonra, düzenli ilişkilerin abartıldığı teorisine daha çok inanmaya başlamıştı. En uzun ilişkisi Uppsala'daki bir meslektaşıyla iki yıl sürmüştü.

Diğer taraftan, her ne kadar seksin bütün rahatsızlıklara karşı iyi bir terapi olduğuna inansa da, öyle bir gecelik ilişkiler yaşayacak kadınlardan değildi. Mikael Blomkvist yatakta iyiydi, iyiden de öteydi. Kaliteli bir insandı. Monica'yı her anlamda tatmin ediyordu.

Yaz aşkı? Âşık olmak? Âşık mıydı?

Banyoya girerek yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Şortunu giydi, üzerine ince bir ceket alıp ayaklarının ucuna basarak evden çıktı. 45 dakika koştuktan sonra, kas

gevşetme hareketlerini yaptı. Saat dokuzda geri döndüğünde Blomkvist hâlâ uyuyordu. Eğilip, Mikael şaşkınlıkla gözlerini açana kadar kulağını ısırdı.

"Günaydın sevgilim, sırtımı sabunlayacak birine ihtiyacım var."

Mikael ona bakıp bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Duş almana gerek yok zaten sıırılsıklam olmuşsun."

"Şöyle bir tur koştum. Bence sen de gelmeliydin."

"Senin temponda koşarsam, korkarım ambulans çağırmak zorunda kalırsın. Norr Malarstrand'da kalp krizi vakası."

"Boş laf, hadi uyanma vakti."

Mikael, Monica'nın sırtını, omuzlarını sabunladı. Kalçalarını. Göbeğini. Göğüslerini. Bir süre sonra Monica duşa olan ilgisini kaybederek Mikael'i yatağa götürdü. Saat on birde dışarı çıkarak, bir kahvenin bahçesinde kahve içtiler.

"Sen alışkanlık yapabilirsin," dedi Monica Figuerola. "Daha birbirimizi tanıyalı birkaç gün oldu."

"Bana çok çekici geliyorsun. Sanırım bunu biliyorsun."

Monica başını salladı.

"Niçin çekici geliyorum?"

"Üzgünüm, bu soruya cevap veremem, bir kadın beni niçin etkiler, başka bir kadın niçin hiç dikkatimi çekmez, bunu hiçbir zaman anlayamadım."

Monica düşünceli bir ifadeyle gülümsedi.

"Bugün işim yok," dedi.

"Benim var, mahkeme başlayana kadar yapmam gereken bir yığın iş var ve son üç geceyi çalışmak yerine seninle geçirdim."

"Yazık."

Mikael ayağa kalktı, Monica'yı yanağından öptü. Monica onu yakasından tutup çekti.

"Blomkvist, seninle arkadaşlığıma devam etmeyi çok isterim."

"Ben de," dedi Mikael. "Ama bu öyküyü bir limana yanaştırana kadar inişli çıkışlı olacaktır."

Mikael, Hantverkargatan'a doğru uzaklaştı.

Erika Berger, kahveyle dönüp bilgisayarın ekranına bakmaya başladı, on beş dakika boyunca ekran koruyucunun arada bir çalışıp kapanması dışında hiçbir şey olmadı. Sonra

ICQ'su işaret verdi.

<Tamam, sabit diskinde bir sürü pislik var, ayrıca iki virüs.>

<Sorry. İkinci adım ne?>

<SMP'nın bilgisayar ağının yöneticisi kim?>

<Bilemiyorum, büyük ihtimalle teknik şefimiz Peter Fleming.>

<Tamam.>

<Ben ne yapacağım?>

<Hiçbir şey. Evine git.>

<Hepsi bu mu?>

<Benden haber bekle. >

<Bilgisayarı açık mı bırakayım ?>

Lisbeth Salander onun ICQ'sundan çıkmıştı bile. Erika bir süre öfkeyle ekrana baktıktan sonra bilgisayarını kapattı. Dışarı çıktı, oturup sakin bir şekilde düşünebileceği bir kafe aradı.

20. BÖLÜM

4 HAZİRAN, CUMARTESİ

Slussen'de otobüsten inen Mikael Blomkvist, Katarina asansörüyle Mosebacke'ye çıkıp, Fiskargatan 9 numaraya yürüdü. Yakındaki bir marketten aldığı ekmeği, sütü ve diğer yiyecekleri alışveriş torbasından çıkarıp buzdolabına yerleştirdi. Lisbeth Salander'ın bilgisayarını çalıştırdı.

Bir süre düşündükten sonra Ericsson T10 telefonunu da kapattı. Zalachenko olayının dışında kimseyle bir şey konuşmadığından, diğer cep telefonunu zaten kapalı tutuyordu. Bir önceki gün yalnızca altı defa aranmıştı, bunların üçü Henry Cortez, ikisi Malin Eriksson, biri de Erika Berger'dendi.

Önce Henry Cortez'i aradı, Vasastan'da bir kafedeydi, birkaç detayı konuşmak istemişti ama o kadar acil değildi.

Malin Eriksson yalnızca sesini duymak için aramıştı.

Erika Berger'i aradı, meşguldü.

Yahoogroup'ta *Aptallar_Masası*'nı açtı. Lisbeth Salander, biyografisinin son hâlini göndermişti. Gülümseyerek başını salladı, belgenin çıktısını aldı ve okumaya başladı.

Lisbeth Salander, el bilgisayarını çalıştırdı. Erika Berger'in hesabım kullanarak *SMP*'nin bilgisayarına sızmış ve bilgisayar ağının grafiğini çıkarmak için bir saat harcamıştı. Ağ yöneticisine ihtiyaç duymadığı için Peter Fleming'in hesabına girmeye gerek görmemişti. Onun ilgilendiği şey, *SMP*'nin çalışanlarının dosyasının olduğu yöneticiydi. Buraya Erika Berger'in hesabıyla girebiliyordu.

Keşke Mikael Blomkvist, el bilgisayarını yerine, gerçek klavyeli, 17 ekran PowerBook'unu içeri sokabilseydi. *SMP*'de çalışanları incelemeye başladı, 223 kişi çalışıyordu. Bunlardan 82'si kadındı.

İşe bütün kadınların üzerini çizerek başladı. Kadınların da aptallık yapabileceğini hesaba katıyordu. Ama istatistikler, yüzde yüze yakın oranda, kadınları erkeklerin taciz ettiğini gösteriyordu. Geriye yalnızca 141 kişi kalmıştı.

Yine istatistiklere göre Zehirli Kalemler, genellikle gençlerle, orta yaşlılar arasından çıkıyordu. *SMP*'de çok fazla genç yoktu, bir yaş eğrisi çıkarttı, 55 yaşının üstündekilerle 25 yaşının altındakileri sildi, geriye 103 kişi kaldı.

Bir süre düşündü. Acele etmesi gerekiyordu. Yirmi dört saatten az bir zamanı vardı. Hızla karar verdi, bir kılıç darbesiyle dağıtım, reklam, fotoğraf, güvenlik ve teknik bölümde çalışanları sildi. Muhabirler ve yazı işleri personeli üzerine yoğunlaştı, 26 ile 54 yaş arası 48 kişiydiler.

Anahtar demetinden gelen sesi duyarak bilgisayarı kapatıp bacaklarının arasına koydu. Sahlgrenska Hastanesi'nde yiyeceği son cumartesi yemeği gelmişti. Önüne konulan lahana yemeğine çaresizce baktı. Yemekten sonra bir süre rahatsız edilmeden çalışacağını biliyordu. El bilgisayarı arkasındaki panelde bulunan boşluğa yerleştirerek Eritre'li iki kadının gelip temizlik yapmalarını bekledi.

Bunlardan biri Sara adında bir kızdı. Bir aydır Lisbeth'e her gün birkaç sigara veriyordu. Ayrıca bir de çakmak vermişti. Sara'dan gece havalandırma penceresinin yanında içmek üzere iki sigara daha aldı.

Öğleden sonra saat ikide ortalık durulmuştu. Cep bilgisayarı çıkarıp internete bağlandı. Doğrudan SMP'nin yöneticisine girmeyi düşünüyordu, ama birden kendi problemlerinin olduğunu da hatırladı. *Yahoogroup'ta Aptallar_Masası'na girdi. Mikael Blomkvist üç gündür hiçbir şey yüklememişti, ne yapıyordu ki? Orospu çocuğu, kesinlikle koca göğüslü bir şıllıkla sürtüyordur.*

Daha sonra *Yahoogroup'ta Şövalyeler'e* girerek Plague'den mesaj var mı diye baktı. Yoktu.

Richard Ekström'ün sabit diskine girip kontrol etti. Yaklaşan mahkemeyele ilgili önemsiz birtakım yazışmalar vardı. Bir kısmı Teleborian'laydı.

Arkasından Peter Teleborian'ı kontrol etti.

Teleborian'ın sabit diskine girdiği her seferde vücut ısısı birkaç derece düşüyordu.

Daha şimdiden Lisbeth'in psikiyatrik durumuyla ilgili bir rapor hazırlamıştı. Ama Lisbeth'i resmen muayene etmeden altını imzalayamazdı. Birkaç değişikliğin dışında eski raporun aynısıydı. Bu raporu indirip *Aptallar_Masası'na* postaladı. Peter Teleborian'ın son 24 saatlik e-posta trafiğini tek tek gözden geçirdi. Neredeyse atlamak üzere olduğu bir e-postaya takıldı.

Cumartesi, 15.00, merkez istasyondaki havuzun yanında / Jonas.

Hassiktir. Jonas. Teleborian'ın e-postalarında adı sık geçiyor. Hotmail kullanıyor. Kimliği bilinmiyor.

Lisbeth Salander, panelin üzerindeki dijital saate baktı, 14.28. Hemen Mikael Blomkvist'in ICQ'sunu tıkladı, yanıt alamadı.

Mikael Blomkvist, tamamlanmış 220 sayfanın çıktısını alıp bilgisayarını kapattı. Lisbeth Salander'ın mutfak masasına oturarak düzeltmeye başladı.

Öyküden memnundu. Ama hâlâ büyük bir boşluk vardı, Servis'in geri kalanını nasıl açığa çıkaracağını bilemiyordu. Malin Eriksson haklıydı. Bütün Servis'i açığa çıkarmaya zamanları yoktu.

Öfkeden kudurup küfürler savuran Lisbeth Salander, Plague'in ICQ'sunu tıkladı, ondan da cevap yoktu. Saate baktı: 14.30.

Yatağın kenarına oturup belleğindeki ICQ hesaplarını hatırlamaya çalıştı. Önce Henry Cortez'i sonra Malin Eriksson'u denedi. *Cumartesi, herkes tatilde*. Göz ucuyla saate baktı: 14.32.

Daha sonra şansını Erika Berger'de denedi. *Yok. Ona evine gitmesini söylemiştim. Lanet olsun*. 14.33.

Mikael Blomkvist'in cep telefonuna SMS gönderebilirdi... Ama dinleniyordu. Alt dudağını ısırıldı. Çaresiz bir şekilde zile basıp hemşireyi çağırdı. Kapıda anahtar sesini duyduğunda saat 14.35'e geliyordu. Gelen elli yaşlarındaki hemşire Agneta'ydı.

"Merhaba, bir sorun mu var?"

"Doktor Anders Jonasson burada mı?"

"Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır, iyi hissediyorum ama onunla biraz konuşmak istiyorum. Mümkünse."

"Kısa bir süre önce gördüm. Sorun ne?"

"Onunla mutlaka konuşmalıyım."

Hemşire Agneta kaşlarını kaldırdı, Lisbeth Salander dayanılmaz baş ağrıları ya da başka acil bir sorun yoksa hemşireleri çağırmazdı. Hiç yakınmamış ve daha önce bir doktorla konuşmak istememişti. Ayrıca Anders Jonasson'la konuşmadığı zamanlar dış dünyayla bütün ilişkileri kesiliyordu. Belki de onunla daha özel bir ilişki kurabilmişti.

"Tamam, bakalım vakti var mı," diyen Agneta dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Saat 14.36'dan 14.37'ye geçmişti.

Lisbeth kalkıp pencereye doğru gitti, arada bir göz ucuyla saate bakıyordu: 14.39.14.40.

Saat 14.44'te koridorda ayak sesleri ve kapıdaki bekçinin anahtar demetinden gelen şıkırtıyı duydu. Lisbeth Salander'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaşan Jonasson, "Bir şey mi oldu?" dedi.

"Şimdi bir şey oluyor. Cep telefonun yanında mı?"

"Ne?"

"Cep telefonu, birini aramalıyım?"

Anders Jonasson ikircikli bir şekilde kapıya baktı.

"Anders... Cep telefonuna ihtiyacım var. Şimdi!"

Lisbeth'in sesindeki kararlılığı fark eden Anders, cep telefonunu çıkarıp verdi. Daha doğrusu Lisbeth onun elinden kopararak aldı. Düşmanın dinlediğini düşündüğünden Mikael Blomkvist'i arayamazdı. Kapatıldığı bir odadan kendisini arayabileceğini hayal bile edemediğinden T10'un numarasını Lisbeth'e vermemiştir Mikael. Lisbeth bir süre tereddüt ettikten sonra Erika Berger'i aradı. Üç kere çaldırdıktan sonra cevap aldı.

Erika Berger, BMW'siyle Saltsjöbaden'deki evine giderken hiç beklemediği birinden bir telefon almıştı. Lisbeth Salander, bugün onu ikinci defa şaşırtıyordu.

"Berger."

"Salander. Açıklama yapmaya vaktim yok, Mikael'in kontrollü telefonunun numarası var mı? Şu dinlenmeyen telefonun."

"Evet."

"Onu ara. Şimdi! Teleborian saat 15.00'te, merkez istasyondaki havuzun yanında Jonas'la buluşacak."

"Ne?"

"Acele et. Teleborian. Jonas. Saat 15.00'te, merkez istasyonda. On Beş dakikası var."

Lisbeth, Erika aptalca sorular sorarak vakit kaybetmesin diye telefonu kapattı. Göz ucuyla saate baktı. 14.46.

Erika Berger frene basıp yolun kenarına park etti. Telefon defterini açıp Mikael Blomkvist'in ona verdiği numarayı aradı.

Mikael Blomkvist, telefon sesini duyduğunda, mutfak masasından kalkıp Lisbeth Salander'in çalışma odasındaki telefonu almaya gitti.

"Evet."

"Erika."

"Merhaba."

"Teleborian, Jonas'la saat 15.00'te, merkez istasyondaki havuzun yanında buluşacak. Çok az vaktin var."

"Ne? Ne?"

"Teleborian..."

"Duydum, bunu nereden biliyorsun?"

"Soru sormayı bırak da hemen harekete geç."

Mikael saate baktı. 14.47.

"Teşekkürler, hoşça kal."

Bilgisayar çantasını alan Mikael asansörü beklemeden koşarak merdivenlerden indi. Bir yandan da Henry Cortez'in T10'unu arıyordu.

"Cortez."

"Şimdi neredesin?"

"Akademi Kitabevi'nde."

"Saat 15.00'te, merkez istasyondaki havuzun yanında Teleborian'la Jonas buluşacak. Ben yoldayım, ama sen daha yakınsın."

"Aman Tanrım. Hemen oraya gidiyorum."

Götgatan'ı koşarak geçen Mikael, Slussen'e geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Belki de koşu yapması için başının etini yiyen Monica Figuerola haklıydı. Kol saatine baktı, 14.56'ydı. Yetişemeyecekti, bir taksi durdurdu.

Lisbeth Salander, Anders Jonasson'un cep telefonunu geri verdi.

"Teşekkürler!"

"Teleborian?" dedi Anders Jonasson. Lisbeth'in bu ismi telaffuz ettiğini duymuştu.

Lisbeth gözlerinin içine baktı.

"Teleborian öyle aşağılık bir adam ki tahmin bile edemezsin."

"Ama şu an önemli bir şeylerin olduğunu tahmin edebiliyorum. Seni hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Umarım ne yaptığını biliyordur."

Lisbeth'in dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Bunun cevabını çok kısa bir zamanda alacaksın," dedi.

Henry Cortez, Akademi Kitabevi'nin önünden deliler gibi koşmaya başladı. Sveavägen'den Klara Norra Sokağı'na dalıp oradan Vasagatan'a geçti. Bir otobüs ve iki arabanın arasından koşarak geçerken, şoförler öfkeyle kornaya bastılar. Merkez istasyonun kapısından tam 15.00'te içeri girdi.

Yürüyen merdivenlerden üçer basamak atlayarak istasyonun salonuna çıktı. Cep kitapları satan bir dükkânın önünden geçerken dikkat çekmemek için yavaşladı. Havuzun etrafındakileri dikkatle incelemeye başladı.

Ne Teleborian'ı ne de Christer Malm'in Copacabana'nın önünde fotoğrafladığı, Jonas olduğunu tahmin ettikleri adamı görebildi. Saat 15.01'di, sanki Stockholm maratonunu koşmuş gibi nefes nefese kalmışta.

Şansını denemek için istasyonun Vasagatan'a açılan kapısından dışarı çıktı. Durup etrafına bakındı, gördüğü herkesi tek tek inceledi. Ne Teleborian ne de Jonas görünüyordu. Tekrar istasyona girdi. 15.03. Havuzun etrafı boştu.

Birkaç saniye sonra keçi sakallı Peter Teleborian'ın dağınık profilini gördü. Onun durduğu yerin karşı tarafındaki büfeye doğru yürüyordu. Birkaç saniye sonra da Christer Malm'in fotoğrafını çektiği adam belirdi. Jonas. İstasyon salonunun ortasından geçerek kuzey kapısından Vasagatan'a çıktılar.

Henry Cortez derin bir nefes aldı, elinin tersiyle alnındaki teri sildi ve peşlerine takıldı.

Mikael Blomkvist merkez istasyonun önünde taksiden indiğinde saat 15.07'ydi. İstasyonun içine girdi, ne Teleborian'ı ne Jonas'ı ne de Henry Cortez'i görebildi.

Henry Cortez'i aramak için T10'unu çıkardığında telefon çaldı.

"Onları buldum, Vasagatan'daki Tre Remmare birahanesindeler."

"Teşekkürler, Henry. Sen neredesin?"

"Bardayım, bira içiyorum, bunu hak ettim."

"İyi. Beni görürlerse tanırlar,dışarıda bekleyeceğim.Sanırım ne konuştuklarını duyamıyorsundur."

"İmkânsız, Jonas'ın sırtı bana dönük. Alçak Teleborian, neredeyse dudaklarını oynatmadan mırıldanır gibi konuşuyor."

"Anladım."

"Ama bir sorunumuz var?"

"Ne?"

"Şu Jonas denilen adam. Cüzdanı ve cep telefonunu masaya koymuş, cüzdanın üzerinde de araba anahtarları var."

"Tamam, bu sorunu ben çözerim."

Monica Figuerola'nın cep telefonu Bir Zamanlar Batı'da adlı filmin müziğini çalmaya başladı. Antik dönemde tanrı tasavvuruyla ilgili kitabını -sanki bu kitabı hiç bitiremeyecekti- bir kenara koyarak telefonu açtı.

"Merhaba. Ben Mikael, ne yapıyorsun?"

"Oturmuş eski sevgililerimin fotoğraflarını tasnif ediyorum, bugün alçakça terk edildim de."

"Özür dilerim. Araban yakınlarda mı?"

"Son gördüğümde park alanındaaydı."

"İyi, şehre inip bir tur atmak ister misin?"

"Hayır, ne oldu?"

"Peter Teleborian, şimdi Vasagatan'da Jonas'la birlikte bira içiyor. SÄPO'yla iş birliği yaptığımdan, belki ilginizi çeker diye haber vermek istedim."

Monica Figuerola ayağa fırlayıp arabasının anahtarlarını almıştı bile.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, Jonas oturduğu masaya araba anahtarlarını bırakmış."

"Hemen geliyorum."

Malin Eriksson'un cep telefonu cevap vermiyordu ama Mikael'in şansı yerindeydi. Kocasına doğum günü hediyesi almak için dolaşan Lottie Karim yakınlarda bir yerdeydi. Mikael hemen birahaneye gidip Henry Cortez'e destek olmasını istedi. Arkasından da Henry Cortez'i aradı.

"Planımız şu: Beş dakikaya kadar buraya bir araba geliyor. Birahanenin aşağısında bir yere park edeceğiz."

"Tamam."

"Birkaç dakikaya kadar Lottie Karim de yanına gelecek."

"İyi."

"Birahaneden çıktıklarında sen Jonas'ın peşine takılıyor, telefonla bana nerede olduğunuzu bildiriyorsun. Arabasına yaklaştığında haberim olsun. Lottie, Teleborian'ın peşine takılsın. Eğer biz yetişemezsek Jonas'ın arabasının plakasını al."

"Tamam."

Monica Figuerola arabasını Nordic Light Hotel'in önüne park ettikten bir dakika sonra, Mikael Blomkvist arabanın kapısını açarak yanına oturdu.

"Hangi birahane de oturuyorlar?"

"Tre Remmare'de."

"Destek çağıralım."

"Endişelenme, kontrolümüz altındalar. Nerde çokluk orda bokluk."

Monica, Mikael'e anlamlı bir bakış fırlattı.

"Böyle bir buluşmanın olacağını nereden öğrendin?"

"Üzgünüm, gizli kaynak."

"*Millennium*'da özel istihbarat teşkilatınız mı var?" diye patladı Monica.

Mikael'in keyfi yerindeydi. SÄPO'yu kendi alanında atlatmak her zaman zevkli bir şeydi.

Aslında, Erika Berger'in bu bilgiye nasıl ulaştığı hakkında onun da bir fikri yoktu. Ondan böyle bir telefonu hiç beklemiyordu. 10 Nisan'dan sonra *Millennium*'un yazı işlerinde olanlardan da haberdar değildi. Teleborian'ın adını duymuştu, ama Jonas'ın ismi Mayıs ayında ortaya çıkmıştı, Mikael'in bildiği kadarıyla Erika'nın bu isimden hiç haberi yoktu.

Bunu en kısa zamanda Erika Berger'le konuşacaktı.

Lisbeth Salander dudaklarını büzerek el bilgisayarının ekranına bakıyordu. Doktor Anders Jonasson'un cep telefonu ile yaptığı konuşmadan sonra Servis'i aklından silmiş, Erika Berger'in problemi üzerine yoğunlaşmıştı. Ölçüp biçtikten sonra 26 ila 54 yaş arasındaki kişilerden evli olanları sildi. Çok kalın bir fırçayla çalıştığının bilincindeydi. Aldığı kararların bilimsel bir geçerliliği yoktu. Zehirli Kalem beş çocuklu, köpekli bir adam ya da güvenlikten biri de olabilirdi. Pek ihtimal vermiyordu ama kadın bile olabilirdi.

Ama şüphelilerin sayısını azaltmak zorundaydı, son aldığı kararlarla bu sayı 48'den 18'e inmişti. Geriye 35 yaşın üzerindeki önemli muhabirler, şefler ve şef yardımcıları kalmıştı. Eğer bunların arasında ilginç bir şey bulamazsa ağı genişletirdi.

Öğleden sonra saat dörtte *Hacker* Cumhuriyeti'nin sitesine girip listeyi Plague'e gönderdi. Plague birkaç dakika sonra ona döndü.

<18 isim, neden?>

<Ek bir iş. Bir tür alıştırma gibi gör.>

<İyi.>

<Bunlardan biri soysuz, onu bul>

<Kriterler ne?>

<Hızlı çalış. Yarın beni kodese atacaklar, bundan önce o adamı bulmalısın.>

Lisbeth Erika Berger'in Zehirli Kalem dediği adamın neler yaptığını anlattı.

<Peki, benim bu işteki kârım ne?>

Lisbeth birkaç saniye düşündü.

<Dışarı çıktığımda gelip evini yakmayacağım.>

<Yakmayacak mısın?>

<Senden bir şey istediğim her seferde ödedim. Bu benim işim değil. Bir çeşit vergi kesintisi gibi gör.>

<Bak işte, sosyalleşme işaretleri vermeye başladın.>

<Siktir.>

<Olur.>

SMP'nin yazı işlerinin giriş kodlarını yükleyen Lisbeth ICQ'dan çıktı.

Henry Cortez 16.20'de Mikael'i aradı.

"Sanırım kalkacaklar."

"Tamam, biz hazırız."

Sessizlik.

"Birahanenin önünde ayrıldılar. Jonas kuzeye gidiyor. Lottie güneye giden Teleborian'ın peşine takıldı."

Mikael, Monica'ya Vasagatan'da yürüyen Jonas'ı işaret etti. Birkaç saniye sonra da onu takip eden Henry Cortez'i gördüler. Monica arabayı çalıştırdı.

"Kunsgatan'a doğru yürüyor," dedi Henry Cortez.

"Arada mesafe bırak, seni fark etmesin."

"Etraf kalabalık, fark etmez."

Sessizlik.

"Kunsgatan'dan kuzeye doğru yürüyor."

"Kunsgatan'ın kuzeyine," dedi Mikael.

Monica Figuerola vites değiştirip Vasagatan'a döndü, kırmızı ışıktaki bir süre durdular.

Kunsgatan'a dönerlerken, "Şimdi neredesiniz?" diye sordu Mikael.

"PUB mağazasının yanındayız. Adımlarını sıklaştırdı, Drottniggatan'ın kuzeyine yöneldi."

"Drottniggatan'ın kuzeyi," dedi Mikael.

"Tamam," diyen Monica, Klara Norra'ya doğru hatalı bir dönüş yaparak Olof Palme Sokağı'na girip Sveavägen'a yöneldi. Caddenin öteki tarafında da Henry Cortez yürüyordu.

"Doğuya döndü..."

"Tamam, sizi görüyoruz."

"Holländargatan'a dönüyor... Dikkat... Araba... Kırmızı Audi."

"Araba," diyen Mikael, Henry Cortez'in verdiği plaka numarasını aceleyle kaydetti.

"Ne tarafa park etmiş?" diye sordu Monica.

"Güneye dönük," dedi Cortez. "Olof Palme Sokağı'ndan önünüze çıkacak... Şimdi."

Monica Figuerola, kırmızı ışıktaki geçmeye çalışan birkaç yayaya sinyal yakıp elini kolunu sallayarak Drottninggatan'dan geçti.

"Teşekkürler, Henry. O artık bizim."

Kırmızı Audi, Sveavägen'de güneye doğru ilerliyordu. Monica, bir yandan direksiyonu tutarken diğer yandan cep telefonunu çıkarıp bir numarayı aradı.

Henry Cortez'in verdiği plaka numarasını söyleyerek kime ait olduğunu araştırmalarını istedi.

"Jonas Sandberg, 1971 doğumlu. Ne dedin... Helsingörsgatan, Kista. Teşekkürler."

Mikael, Monica'nın aldığı bilgileri not etti.

Artillerigatan'a giren kırmızı Audi, askerî müzenin biraz uzağına park etti. Sokağın karşısına geçerek, 1890'lı yıllardan kalma binalardan birine girdi.

Monica, göz ucuyla Mikael'e baktı.

Jonas Sandberg, başbakanla toplantı yaptıkları binanın birkaç blok uzağındaki bir binaya girmişti.

"İyi iş," dedi Monica Figuerola.

Lottie Karim, Mikael'i arayarak Peter Teleborian'ın Kungsholmen'e, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne gittiğini haber verdi.

"Emniyet Müdürlüğü mü? Cumartesi akşamı saat 17.00'de?" dedi Mikael.

Monika ile Mikael birbirlerine baktılar. Monica birkaç saniye düşündükten sonra cep telefonunu çıkarıp Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski'yi aradı.

"Merhaba, ben Monica, SÄPO'dan. Bir süre önce görüşmüştük."

"Ne istiyorsun?" dedi Bublanski.

"Hafta sonu nöbetçin var mı?"

"Sonja Modig," dedi Bublanski.

"Bir şey isteyecektim. Emniyet Müdürlüğü'nde mi?"

"Sanmam. Cumartesi akşamı, hava da çok güzel."

"Savcı Ekström'ün odasının olduğu koridorda bir iş yapmak için ona ya da araştırma grubundan birine ulaşabilir misin? Savcının şimdi kimle toplantı yaptığını merak

ediyorum da."

"Toplantı mı?"

"Açıklamaya vaktim yok, şimdi bir ziyaretçisi var mı bilmek istiyorum. Varsa kim?"

"Amirim olan bir savcıyı ispiyonlamamı mı istiyorsun?"

Monica omuzlarını silkerek, "Evet," dedi.

"Tamam," diyen Bublanski, telefonu kapattı.

Sonja Modig, Emniyet Müdürlüğü'ne Bublanski'nin korktuğu kadar uzak bir yerde değildi. Kocasıyla birlikte, Vasastan'da oturan bir kadın arkadaşının evinin balkonunda kahve içiyorlardı. Sonja'nın anne babası hafta sonunda torunlarını aldıktan sonra, eski günlerdeki gibi, kocasıyla baş başa yemek yiyip sinemaya gitmeyi planlamışlardı.

Bublanski ne istediğini anlattı.

"Peki, Ekström'ün odasına hangi bahaneyle paldır küldür gireceğim?"

"Niedermann soruşturmasındaki son gelişmelerle ilgili bir rapor sözü vermiştim, ama unuttum. Çalışma masamda duruyor."

"İyi o zaman," dedi Sonja Modig.

Kocasıyla arkadaşına döndü.

"Merkez'e gitmek zorundayım. Arabayı alıyorum. Bir saate kadar dönerim."

Kocası ve arkadaşı iç çektiler.

"Aslında nöbetçiyim," diye ekledi Sonja özür diler gibi.

Arabasını Bergsgatan'a park edip Emniyet Müdürlüğü'ne girdi. Bublanski'nin odasına çıkıp, polis katili Ronald Niedermann avı hakkında tutulan üç A4 sayfasından ibaret raporu aldı. *Dişe dokunur bir şey değil.*

Merdivenlerden bir kat yukarı çıktı, Ekström'ün odasının olduğu koridorda durdu. Emniyet Müdürlüğü bu yaz akşamında neredeyse bomboştu. Sessiz adımlarla Ekström'ün odasına doğru gidip kapısının önünde durdu. İçeriden sesler geliyordu, dudaklarını ısırdı.

Birdenbire cesaretini kaybetti, normal durumda kapıyı çalar, *Merhaba hâlâ burada mısınız?* diyerek içeri daldı. Şimdi bu ona pek doğru gelmiyordu.

Etrafına baktı.

Bublanski onu niçin aramıştı? Bu toplantı da neyin nesiydi?

Koridora göz gezdirdi. Ekström'ün odasının tam karşısında on kişilik bir konferans salonu vardı. Daha önce burada seminerler vermişti.

Konferans odasına girip kapıyı sessizce kapattı. Storlar kapalıydı. Koridora bakan cam duvarlar perdeyle kaplı, oda karanlıktı. Bir sandalye çekip oturdu, perdeyi biraz aralayıp koridora bakmaya başladı.

Huzursuzdu. Eğer biri kapıyı açıp içeri girerse, niçin orada olduğunu açıklayamazdı. Telefonunu çıkarıp ekrandaki saate baktı, altıya geliyordu. Telefonu sessize aldı, sandalyenin arkasına yaslanıp Ekström'ün odasını izlemeye başladı.

Akşam saat yedide Plague, Lisbeth Salander'i tıkladı.

<Tamam, SMP'nin yöneticisindeyim.>

<Nerede?>

Plague, bir http adresi yükledi.

<24 saatte bu işi yapamayız. Bu 18 kişinin elektronik posta adresine ulaşırsak bile, ev bilgisayarlarını hacklememiz günler alır. Cumartesi akşamı, birçoğu internete bile bağlı değildir.>

<Plague, sen ev bilgisayarlarına yoğunlaş, SMP bilgisayarlarını ben kontrol ederim.>

<Ben de böyle düşündüm. Senin el bilgisayarın biraz yetersiz. Özellikle dikkat etmemi istediğin biri var mı?>

<Hayır, hepsini kontrol et.>

<Tamam.>

<Plague... >

<Evet?>

<Eğer, yarın sabaha kadar bir şey bulamazsak, senin devam etmeni istiyorum.>

<Tamam.>

<O zaman sana ödeme yaparım>

<Boş ver, eğlenceli bir şey.>

ICQ'dan çıkan Lisbeth, Plague'in yüklediği http adresinden, SMP'nin bütün yöneticilerini indirdi. Önce Peter Fleming nette mi diye kontrol etti. Değildi. Onun kimliğini kullanarak, SMP'nin e-posta sunucusuna girdi. Böylece çok önce silinmiş e-postalar da dâhil, bütün e-postaları okuyabilecekti.

İşe, SMP'nin gece yöneticilerinden 43 yaşındaki Ernst Teodor Billing'in e-postalarıyla başladı. Her e-postaya iki saniye bakıyordu. E-postaların kimden geldiğini ve içeriklerini anlaması için bu yeterliydi. Birkaç dakika sonra SMP'nin rutin e-postalarını ve ilginç olmayan e-postaları ayırt etmeyi öğrendi. Bunları hızla geçiyordu.

Üç ay öncesine kadarki bütün e-postaları inceledi. Daha sonra ay ay atlayarak yalnızca e-posta başlıklarına baktı. Yalnızca ilginç bulduklarını okudu. Ernst Billing, Sofia adında bir kadınla çıkıyor ve kadına karşı hoş olmayan bir üslup kullanıyordu. Ama bu üslubu yalnızca bu kadına karşı değil, muhabirlere, tasarımcılara ve diğer çalışanlara karşı da kullanıyordu. Ama kız arkadaşına karşı kullandığı dil yine de ürkütücüydü.

Lanet şişko, koyun kafa, amcık. Bir saatlik incelemeden sonra, Billing'in e-postalarını kapatıp listeden sildi. Arkasından hukuk redaksiyonunun kulağı kesiklerinden 51 yaşındaki Lars Örjan Wollberg'in e-postalarını incelemeye başladı.

Torsten Edklinth, Kungsholmen'deki Emniyet Genel Müdürlüğü binasına cumartesi akşamı saat yedi buçukta geldi. Onu Monica Figuerola ile Mikael Blomkvist bekliyorlardı. Bir önceki günkü konferans odasındaydılar.

Edklinth, Blomkvist'in bu koridora girmesine izin vererek birtakım iç kuralları çiğnediğinin ve ince bir buz üzerinde yürüdüğüün farkındaydı. Monica'nın kendi inisiyatifiyle Blomkvist'i buraya getirmeye hakkı yoktu. Çalışanların eşleri bile bu koridora giremezler, koridorun önündeki merdiven aralığında beklerlerdi. Üstelik Blomkvist gazeteciydi. Bundan sonra Blomkvist Yalnızca Fridhemsplan'daki geçici büroya gelebilecekti.

Aslında bu koridora özel davetli ziyaretçiler girebiliyordu; yabancı misafirler, araştırmacılar, akademisyenler, geçici danışmanlar... Hoş, Edklinth de Blomkvist'e geçici danışmanlık görevi vermişti. Ayrıca bütün o güvenlik tantanaları laftan ibaretti. Bazen herhangi biri için güvenlik izni verilebiliyordu. Eğer Edklinth'e bir eleştiri yöneltirirse o da Blomkvist'e güvenlik izni verdiğini söyleyebilirdi.

Yani işler ters giderse.

Edklinth, koltuğa oturup Figuerola'ya baktı.

"Bu buluşmadan nasıl haberdar oldunuz?"

"Saat dörde doğru Blomkvist aradı," dedi Monica gülümseyerek.

"Sen nereden öğrendin?"

"Bir kaynaktan tüyo aldım," dedi Mikael.

"Bundan Teleborian'ı izlettiğin sonucunu çıkarabilir miyim? "

Monica Figuerola, başını iki yana salladı.

"Önce ben de böyle düşünmüştüm," dedi sanki Mikael orada yokmuş gibi, kırılğan bir sesle. "Ama değil. Eğer biri, Blomkvist'in talimatıyla Teleborian'ı izlemiş bile olsa, onun Jonas Sandberg'le buluşacağını bilemezdi."

Edklinth yavaşça başını salladı.

"Peki... Geriye ne kalıyor? Yasa dışı telefon dinleme ya da benzer bir şey mi?"

"Hiç kimseyi yasa dışı dinletmediğim konusunda seni temin edebilirim. Böyle bir şeyin yapılabildiğini bile bilmiyorum," diyen Blomkvist orada olduğunu hatırlattı. "Gerçekçi olun, yasa dışı dinleme işini yalnızca devlet yapar."

Edklinth dudaklarını büzdü.

"Yani toplantı haberini nereden aldığını söylemek istemiyorsun."

"Söyledim ya, bir kaynak tüyo verdi. Kaynağımı gizlemek zorundayım. Biz tüyonun sonuçlarına yoğunlaştık nasıl olur?"

"Bulmaca çözmekten hoşlanmam," dedi Edklinth, "Ama ne yapalım. Elimizde ne var?"

"Adı, Jonas Sandberg," dedi Monica. "SAS komandosu eğitimi almış. 1990 yılında Polis Akademisi'nden mezun olmuş. Önce Uppsala, sonra Södertälje'de çalışmış."

"Sen de Uppsala'dan geliyorsun."

"Evet, ama aramızda yıl farkı var. Ben Uppsala'ya geldiğimde o Södertälje'ye atanmıştı."

"İyi, devam et."

"1998 yılında SÄPO'nun Karşı Casusluk Servisi'ne atanmış. 2000 yılında gizli bir görevle yurt dışına gönderilmiş. Elimizdeki resmî kayıtlara göre Madrid'de elçilikte çalışmış. Elçiliği aradım. Jonas Sandberg'in kim olduğunu bilmiyorlar."

"Tıpkı Mårtensson gibi. Yani resmî olarak atanmış görüldüğü yerde değil."

"Bu tür şeyleri örgütlenme ve denetleme imkânı olan tek kişi özel kalem müdürü."

"Bu gibi durumlarda her şey arapsaçına döner. Biz bütün dikkatimizi bu yöne çevirdiğimizden fark ettik. Eğer birileri sorun çıkarırsa hemen gizlilik ya da terörist tehdidi bahanesine sığınır." "

"Bütçeyi kontrol edebiliriz."

"Finans müdürü mü?"

"Belki."

"Peki, başka?"

"Jonas Sandberg, Sollentuna'da oturuyor. Bekâr. Ama bir öğretmenden çocuğu var. Poliste kaydı yok. İki silah ruhsatı almış. Düzenli bir hayatı var, içkiden uzak duruyor. Tek eksisi 1990 yılında Evangelist, Hayatın Sözü teşkilatına üye olması."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Uppsala'daki eski amirimle konuştum. Sandberg'i çok iyi tanıyor."

"Peki, Hristiyan bir SAS komandosu, iki silahı ve bir çocuğu var. Başka?"

"Kimliğini daha üç saat önce açığa çıkardık, bu kadar kısa bir süre için iyi iş."

"Artillerigatan'daki ev hakkında ne biliyoruz?"

"Henüz çok şey değil. Stefan, imar işlerinden araştırmış, binanın çizimi elimizde, 1890'dan kalma. Altı katta 22 daire var. Bahçesinde de sekiz daireli bir bina. Kimlerin oturduğunu kontrol ettim, dikkat çeken bir şey yok. Binada oturanlardan yalnızca iki kişi ceza almış."

"Kimler?"

"Biri, giriş katında oturan Lindström, 63 yaşında. 1970 yılında sigorta sahtekârlığından mahkûm olmuş. Üçüncü katta oturan 47 yaşındaki Wittfelt ise, eski karısını dövmekten ceza almış."

"Hımm."

"Binadakiler orta sınıftan. Yalnızca bir daire soru işareti."

"Niye?"

"En üst kattaki daire, 11 odalı. Bellona AB diye bir şirketin."

"Ne iş yapıyorlar?"

"Tanrı bilir. Piyasa analizi yapıyorlar. Yıllık ciroları 30 milyon kron civarında. Bütün yöneticileri yurt dışında oturuyor."

"Bak sen!"

"Bak sen ne?"

"Bak sen işte. Devam et."

O anda Mikael'in yalnızca Stefan diye bildiği memur içeri girdi.

"Merhaba, patron," diyerek Torsten Edklinth'i selamladı.

"Çok hoş şeyler öğrendim. Şu Bellona'nın dairesini inceledim."

"Ee?" dedi Monica Figuerola.

"1970 yılında kurulan şirket, bu daireyi önceki sahibi, 1917 doğumlu Kristina Cederholm'den, yok pahasına satın almış."

"Öyle mi?"

"SÄPO kurulduğunda P. G. Vinge'yle kavga eden kovboy Hans Wilhelm Francke'nin eşi."

"Güzel," dedi Torsten Edklinth, "Çok güzel. Monica, o binanın etrafım 24 saat kontrol etmenizi istiyorum. Telefonlarını araştırın, içeri kim giriyor kim çıkıyor, binanın önüne hangi arabalar gelip gidiyor, hepsini kaydedin."

Edklinth gözucuyla Mikael Blomkvist'e baktı. Sanki bir şey söyleyecekmiş de kendisini engelliyormuş gibiydi.

"Bilgi akışından memnun musun?" dedi sonunda.

"Şikâyetim yok. Peki, sen *Millennium*'un katkılarından memnun musun?"

Edklinth yavaşça başını salladı.

"Bu işten dolayı başımın belaya gireceğini biliyorsundur," dedi.

"Bu bela benden gelmez. Burada edindiğim her bilginin kaynağı gizli. Yalnızca

gerçekleri yazacağım ve bilgilerimin kaynağını söylemeyeceğim. Bunları baskıya vermeden önce seninle gayriresmî bir söyleşi yapacağım. Eğer cevap vermek istemezsen, Yalnızca yorum yok dersin. Servis hakkında özel bir fikrin varsa bunu metne ekleyebilirsin, buna sen karar vereceksin."

Edklinth başını salladı.

Mikael memnundu. Birkaç saatte Servis fiziki bir biçim almıştı. Bu müthiş bir gelişmeydi.

Savcı Ekström'ün odasındaki toplantının uzaması Sonja Modig'i çok öfkelendirmişti. Konferans masasının üzerinde bulduğu bir maden suyunu içti. Kocasını iki defa arayarak geç geleceğini söyledi ve eve döner dönmez güzel bir gece geçirmesini sağlayarak, bunu telafi edeceğine söz verdi. Huzursuzlanmaya başlamıştı, kendini bir hırsız gibi hissediyordu.

Toplantı akşam saat yedi buçukta bitti. Ekström'ün kapısı açılıp, Hans Faste dışarı çıktığında, Modig onu görmeyi beklemediğinden şaşırdı. Faste'yi Teleborian, onu da daha önce hiç görmediği kır saçlı bir adam izledi. En arkadan Ekström çıktı, ceketini giyip kapısını kilitledi.

Sonja Modig cep telefonunu çıkarıp perdelerin arasındaki açıklıktan alçak çözünürlükte iki fotoğraf çekti. Odadan çıkanlar bir süre kapının önünde bekledikten sonra koridorda ilerlemeye başladılar,

Konferans odasının önünden geçerlerken, soğuk terler döken Sonja Modig, yere çökerek nefesini tuttu. Ancak koridor kapısının kapandığını duyduğunda derin bir nefes aldı. Dizlerinin bağı çözülmüştü.

Bublanski akşam sekizi geçerken, Monica Figuerola'yı aradı.

"Ekström'ün toplantı yapıp yapmadığını merak ediyordun."

"Evet," dedi Monica.

"Toplantıdan şimdi çıktılar. Toplantıda Ekström, Doktor Peter Teleborian, daha önce benim ekipte çalışan Hans Faste ve tanımadığımız yaşlı bir adam varmış."

"Bir saniye," diyen Monica Figuerola, eliyle telefonun mikrofonunu kapatarak odadakilere döndü.

"Attığımız serseri kurşun hedefi buldu. Teleborian doğrudan Savcı Ekström'ün yanına gitmiş."

"Orada mısınız?"

"Özür dilerim. Üçüncü adamın eşkâli var mı?"

"Daha da iyisi var, onun bir fotoğrafını postalıyorum."

"Fotoğraf. Harika! Sana bir hizmet borçluyum."

"Neler döndüğünü anlatmanız yeter."

"Sizi tekrar arayacağım."

Odaya bir süre sessizlik çöktü.

"Evet," dedi Edklinth sonunda. "Teleborian önce Servis'le buluşuyor, arkasından da Savcı Ekström'ün yanına gidiyor. Çevirdikleri dolapları öğrenmek için neler vermezdim ki."

"Bunu bana sorabilirsin," dedi Mikael Blomkvist.

Edklinth ile Figuerola ona baktılar.

"Bir ay sonra başlayacak mahkemede Lisbeth Salander'i bir yere kapatmak için çizdikleri stratejinin detaylarını görüştüler."

Ona uzun uzun bakan Monica Figuerola, yavaşça başını salladı.

"Bu bir tahmin," dedi Edklinth. "Tabii eğer gaip ten haber alma gibi bir yeteneğin yoksa."

"Tahmin değil," dedi Mikael. "Salander hakkında verilecek adli tıp raporunun ayrıntılarını görüşmek için buluştular. Teleborian o raporu yeni bitirdi."

"Boş laf, Salander'i daha muayene bile etmediler."

Mikael omuzlarını silkip bilgisayar çantasının içinden birtakım kâğıtlar çıkarttı.

"Teleborian bu işi daha önce de yaptı, işte adli tıp raporunun son versiyonu. Sizin de gördüğünüz gibi altına mahkemenin başlayacağı günün tarihi atılmış."

Edklinth ile Figuerola, Mikael'in önlerine koyduğu kâğıtları incelediler. Önce birbirlerine sonra da Mikael'e baktılar.

"Bunu nereden buldun?" dedi Edklinth.

"Üzgünüm, gizli kaynak," dedi Mikael Blomkvist.

"Blomkvist... Birbirimize güvenmek zorundayız, bizden bilgi saklamamalısın. Bu tür başka sürprizlerin de var mı?"

"Elbette birtakım sırlarım var. Anladığım kadarıyla siz de bana SÄPO'daki belgelerinizi kontrol edebilmem için açık çek vermediniz. Öyle değil mi?"

"İkisi aynı şey değil."

"Hayır, aynı şey. Şimdi yaptığımız bir tür iş birliği, tıpkı senin dediğin gibi birbirimize güvenmeliyiz. Ben, araştırmaya katkı sağlayacak, Servis'i ve işlediği suçları açığa çıkarmaya yardımcı olacak hiçbir bilgiyi saklamıyorum. Daha önce, Björck ile Teleborian'ın, 1991 yılında birlikte suç işlediklerini gösteren belgeyi size verdim. Şimdi

de aynı şeyi yaptıklarını söylüyorum, elimdeki belge de bunu gösteriyor."

"Ama sakladığın şeyler var..."

"Elbette var. Ya iş birliğinden vazgeçersin ya da buna katlanırsın."

Monica Figuerola soruna diplomatik bir müdahalede bulundu.

"Özür dilerim, ama bu Ekström'ün Servis'e çalıştığını mı gösteriyor?"

"Bilemiyorum," dedi Mikael. "Ama daha çok Servis'in ondan faydalandığını düşünüyorum. Kariyer düşkünü, biraz aptal, ama namuslu bir adam. Bir kaynağım, Lisbeth Salander kaçakken, Teleborian'ın onun hakkında ürettiği yalanları Ekström'ün yuttuğunu söyledi."

"Yani onu manipüle etmek kolay diyorsun?"

"Kesinlikle. Hans Faste de Lisbeth Salander'in lezbiyen-satanist olduğuna inanan bir aptal."

Erika Berger, Saltsjöbaden'deki villasında yalnız başına oturuyordu. Felç olmuş gibiydi, kendini hiçbir işe veremiyordu. Her an birinin arayıp, internette bir sitede fotoğraflarının yayınlandığını söylemesini bekliyordu.

Düşünceleri dönüp dolaşıp Lisbeth Salander'e yöneliyor ve ona umut bağlamasını gülünç buluyordu. Salander, Sahlgrenska Hastanesi'nde bir odaya kapatılmıştı. Ziyaretçi yasağı vardı, günlük gazete bile okuyamıyordu. Ama çok becerikli bir kızdı. Bir odada tecrit edilmesine rağmen Erika Berger'in ICQ'suna girmiş, arkasından da telefonla aramıştı. Daha önce de tek başına Wennerström imparatorluğunu çökerterek, *Millennium* dergisini kurtarmıştı.

Susanne Linder akşam sekizde kapısını çaldığında, sanki odasına ateş edilmişçesine ürperdi Erika.

"Merhaba Berger, karanlıkta oturmuş, böyle kederli kederli neler düşünüyorsun?"

Erika ışıkları yaktı.

"Merhaba, ben bir kahve yapayım."

"Ben yaparım, yeni bir şey var mı?"

Olmaz mı? Lisbeth Salander benimle iletişime geçip bilgisayarımın kontrolünü ele geçirdi. Daha sonra telefonla arayarak Jonas diye birinin merkez istasyonda Teleborian'la buluşacağını bildirdi.

"Hayır, yeni bir şey yok," dedi. "Ama seninle fikir jimnastiği yapmak istediğim bir şey var."

"Tamam."

"Peşimdekini sapık değil de, tanıdık çevremden beni taciz etmek isteyen biri

olabileceği tezine ne dersin?"

"Aradaki fark ne?"

"Benim tanımadığım, ama bana kafayı takmış birine sapık denilir. Diğer durumdaysa intikam hırsıyla benim hayatımı mahvetmek isteyen biri var demektir."

"İlginç bir yaklaşım. Buraya nereden vardın?"

"Ben... Bu konuyu bugün bir kadınla tartıştım, adım veremem. Ama o bir sapığın tehdit tarzının farklı olacağı iddia etti. Bana kafayı takmış bir sapığın kültür sayfasından Eva Carlsson'a kesinlikle e-posta göndermeyeceğini söyledi. Bu, sapık profiline uymuyormuş."

"Mantıklı bir yaklaşım. Biliyor musun ben şu e-postaları hiç okumadım. Görebilir miyim?"

Erika, dizüstü bilgisayarım çıkarıp mutfak masasının üzerine koydu.

Mikael Blomkvist, Monica Figuerola'nın nezaretinde Emniyet Müdürlüğü'nden çıktı. Saat akşamın dokuzuna geliyordu. Bir gün önce olduğu gibi park yerinde durdular.

"İşte yine buradayız. Eve gidip çalışmak mı, yoksa benimle gelip sevişmek mi istersin?"

"Hımm..."

"Mikael, kendini baskı altında hissetme. Eğer çalışman gerekiyorsa git çalış."

"Biliyor musun, Figuerola, sen felaket bağımlılık yapıyorsun."

"Ve sen hiç kimseye bağlanmak istemiyorsun, bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Ama bu akşam mutlaka konuşmam gereken biri var, biraz zaman alır. Ben dönmeden sen uyumuş olursun."

Monica başını salladı.

"Görüşürüz."

Monica'yı yanağından öpüp otobüs durağına yürüdü.

"Blomkvist!" diye bağırdı Monica arkasından.

"Evet."

"Yarın sabahta işe gitmeyeceğim. Eğer yetişirsen kahvaltıya gel."

21. BÖLÜM

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - 6 HAZİRAN, PAZARTESİ

Lisbeth Salander, Haber Müdürü Anders Holm'ün e-posta trafiğini kontrol ederken burnuna kötü kokular gelmeye başlamıştı. 58 yaşında, Lisbeth'in şüpheliler listesinin dışındaydı, ama Erika Berger'le gırtlak gırtlığa geldiğini gördüğünden onu da incelemeye almıştı. Adam tam bir entrikacıydı. İnsanları birbirlerine şikâyet ediyor, kimin işini yapmadığını ya da ne kadar boktan yaptığını anlatıyordu.

Holm'ün Erika Berger'den hoşlanmadığı ve bu *cadı karının* söylediği ya da yaptığı şeylerle fazlasıyla ilgilendiği ortadaydı. İşile ilgili olmayan sitelerde dolaşmıyordu. Eğer giriyorduysa da, iş dışında ve başkalarının bilgisayarıyla yapıyor olmalıydı.

Lisbeth onu Zehirli Kalem adaylarının arasına kaydetti, ama birinci sıralarda değildi. Holm'ün Zehirli Kalem olacağına niçin inanmadığını bir süre düşündükten sonra, adamın çok kibirli olduğuna ve anonim e-postalar gönderme gibi ara yollara sapmayacağına karar verdi. Eğer Erika Berger'e "orospu" diyecekse bunu açıkça söylerdi. Üstelik gecenin bir yarısı, Erika Berger'in evine kadar gidip penceresine taş atacak birine benzemiyordu.

Saat on civarında Erika'nın işine ara verip *Aptallar_Masası*'na girdi. Blomkvist hâlâ bir şey yazmamıştı. Biraz öfkelenerek Mikael'in neler yaptığını düşündü. Teleborian'ın buluşmasına yetişebilmiş miydi?

Sonra *SMP*'nin bilgisayarlarına döndü.

Bir sonraki isme geçti. Bu, spor sayfasının yayın yönetmeni yardımcısı, 29 yaşındaki Claes Lundin'di. E-postasını açar açmaz durdu, alt dudağını ısırıldı. Lundin'den çıkıp Erika Berger'in e-posta adresine döndü.

Geriye doğru incelemeye başladı. E-posta adresi 2 Mayıs'ta açıldığı için liste o kadar kabarık değildi. İlk gelen mesajlar Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson'un gönderdiği hatırlatma notlarıydı. İlk günler birçok insan mesaj göndererek Erika'ya yeni işinde başarılar dilemişti.

Lisbeth, Erika Berger'e gelen her e-postayı dikkatle okudu. Haber Müdürü Anders Holm'den gelen mesajların daha ilk günden itibaren nasıl düşmanca bir ton taşıdığını fark etti. Hiçbir konuda anlaşılmadıkları ortadaydı, Holm saçma sapan e-postalar göndererek Erika'nın işini zorlaştırıyordu.

Reklamları, spamleri ve gazete haberiyle ilgili raporları atladı. Bütün dikkatini kişisel sayılabilecek yazışmalara verdi. Bütçe hesaplarını, reklam ve pazar araştırmalarını, giderleri azaltmak için personel çıkartmayı öneren mali işler sorumlusu Christer

Sellberg'le yazışmalarını okudu. Bu konuda Erika Berger'le ciddi bir kavgaya tutuşmuşlardı. Hukuk sayfası yöneticisi, Erika Berger'in özel bir görev verdiği stajyer Jonas Frisk'le ilgili rahatsız edici bir e-posta göndermişti. Hoş geldin mesajları bir tarafa bırakılırsa, yönetici düzeyindeki hiçbir meslektaşının Erika'nın önerilerine sıcak bakmadığı ortadaydı.

Okuduğu e-postaları bir süre kafasından geçiren Lisbeth, bir istatistik çıkarttı. Erika'nın pozisyonunu sarsmaya çalışmayan, *SMP*'nin yönetici pozisyonunda Yalnızca dört kişi vardı: Yönetim Kurulu Başkanı Borgsjö, Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson, Baş Sayfa Sorumlusu Gunnar Magnusson ve Kültür Sayfası Şefi Sebastian Strandlund.

SMP'dekiler kadın diye bir şeyin farkındalar mı? Bütün şefler erkek.

Erika'nın en az yazıştığı, kültür sayfası şefiydi. Erika, *SMP*'de işe başladığından beri Sebastian Strandlund'la yalnızca iki e-posta alışverişinde bulunmuştu. En sıcak ve en sempatik mesaj Magnusson'dandı.

Borgsjö, kendini özlü ve veciz ifade ediyordu. Diğer yöneticiler açıkça muhaliftiler.

Bu adamlar Erika Berger'i ne halt etmeye işe almışlar ki, tek amaçları kadını yerle bir etmek gibi görünüyor.

Görüldüğü kadarıyla, Erika'ya en yakın kişi Peter Fredriksson'du. Erika'nın gölgesi gibiydi. Toplantılar düzenliyor, sabah raporlarını yazıyor, haber metinleri ve sorunlar hakkında Erika'ya brifing veriyor, işlerin yürümesini sağlıyordu.

Her gün birbirlerine düzinelerce e-posta gönderiyorlardı.

Lisbeth, Peter Fredriksson'un Erika'ya gönderdiği e-postaları tek tek okudu. Erika'nın aldığı kararlara, nedenlerini yazarak, yalnızca birkaç kez itiraz etmişti. Erika'nın, bu itirazları genellikle kabul edip kararlarını değiştirdiğine bakılırsa Fredriksson'a büyük güveni vardı. Erika'ya karşı düşmanca bir tutumu yoktu. Bununla birlikte Erika'yla kişisel ilişkisi olduğuna dair en küçük bir imaya rastlamadı Lisbeth.

Erika Berger'in e-posta sayfasından çıktı ve bir süre düşündü.

Arkasından da Peter Fredriksson'un hesabına girdi.

Plague önemli bir gelişme kaydetmeden *SMP*'de çalışan birkaç kişinin ev bilgisayarlarında at koşturuyordu. Haber Müdürü Anders Holm, işteki bilgisayarını hatta bağlı tuttuğundan, onun bilgisayarına istediği zaman girip çıkabiliyordu. Holm'ün kişisel bilgisayarları, Plague'in şimdiye kadar hacklediği en sıkıcı bilgisayarlardı. Bununla birlikte Lisbeth Salander'in ona ilettiği 18 isimde başarısızlığa uğramıştı. Bunun en temel nedeni hiçbirinin cumartesi akşamı internete bağlanmamasıydı. Bu imkânsız görevden artık sıkılmaya başlamıştı ki akşam on buçukta Lisbeth'ten sinyal aldı.

<Ne?>

<Peter Fredriksson.>

<Ee?>

<Başkalarını siktir et. Yalnızca onunla ilgilen.>

<Niçin?>

<Bir his.>

<Bu zaman alabilir.>

<Kestirme bir yol var. Fredriksson yayın yönetmeni yardımcısı. SMP'de neler olup bittiğini evinden izleyebilmek için Integrator diye bir programla çalışıyor. >

<Integrator hakkında hiçbir şey bilmiyorum.>

<Birkaç yıl önce yazılmış küçük bir program. Artık kullanılmıyor. Integrator'da bir yazılım hatası var, Hacker Cumhuriyetinin arşivlerinde bulabilirsin. Teorik olarak bu programı tersine çevirip işteki bilgisayarından evdeki bilgisayarına girebilirsin.>

Plague iç çekti, boynuz kulağı geçmişti.

<Tamam, deneyeceğim.>

<Eğer bir şey bulursan ve ben hatta değilsem... Kalle Blomkvist'e ilet.>

Mikael Blomkvist, Lisbeth Salander'in dairesine döndüğünde saat gecenin on ikisine yaklaşıyordu. Yorgundu, önce bir duş alıp kahve suyu koyduktan sonra Lisbeth Salander'in ICQ'sunu tıkladı.

<Nihayet.>

<Özür dilerim.>

<Son yirmi dört saattir neredesin?>

<Gizli bir ajanla seviştim ve Jonas'ı takip ettim.>

<Buluşmaya yetiştin mi?>

<Evet, Erika'ya tüyo vermişsin??>

<Sana ulaşmanın tek yolu bu. >

<Çok zekice.>

<Yarın cezaevine götürüyorlar.>

<Biliyorum.>

<Plague seni bilgilendirecek.>

<Harika.>

<Geriye yalnızca final kalıyor.>

Mikael kendi kendine başını salladı.

<Sally... Elimizden geleni yapacağız.>

<Biliyorum. Ne yapacağı kestirilemeyen birisin.>

<Sende de şeytan tüyü var.>

<Bilmem gereken başka bir şey var mı?>

<Hayır.>

<O zaman internette yapacağım son bir şey kaldı.>

<Tamam, kendine iyi bak.>

Susanne Linder pazar sabahı, kulaklığından gelen bip sesiyle irkilerek uyandı. Erika Berger'in villasının alt katına yerleştirdiği hareket alarmı işaret vermişti. Kollarına dayanarak doğrulup saate baktı, 05.23'tü. Sessizce yataktan kalktı, kot pantolonunu, tişörtünü ve spor ayakkabılarını giydi. Arka cebine göz yaşartıcı spreyi sokup yaylı copunu eline aldı.

Ayaklarının ucuna basarak Erika Berger'in yatak odasının kapısına gitti. Kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Merdivenlerin başında durup sesleri dinledi. Birden zayıf bir ses duydu ve aşağıda bir hareket fark etti. Merdivenleri sessizce indi, holde durup kulak kabarttı.

Mutfakta bir sandalyenin çekildiğini duydu. Copuna sıkıca sarıldı, dikkatle mutfak kapısına doğru yürüdü. Mutfak masasının başında kel kafalı, tıraşsız bir adam oturmuş, portakal suyu içerek SMP'yi okuyordu. Susanne Linder'in varlığını hissederek başını kaldırdı.

"Sen de kimsin?"

Susanne Linder rahatlayarak kapının pervazına yaslandı.

"Sanırım siz Greger Backman'sınız. Merhaba, adım Susanne Linder."

"Öyle mi, o elinizdeki copu başıma mı indireceksiniz, yoksa oturup bir bardak portakal suyu içmek ister misiniz?"

"İkinci seçeneği tercih ederim," diyen Susanne, elindeki copu masaya bıraktı. "Yani portakal suyunu."

Greger Backman uzanıp bir bardak alarak portakal suyuyla doldurdu.

"Milton Security'de çalışıyorum," dedi Susanne Linder. "Sanırım benim niçin burada olduğumu eşinizden dinlemeniz daha iyi olur."

Greger Backman ayağa kalktı.

"Erika'ya bir şey mi oldu?"

"Onun bir şeyi yok. Ama tatsız bir şeyler oldu. Paris'teyken size ulaşmaya çalıştık."

"Paris mi? Ben Helsinborg'daydım."

"Öyle mi? Özür dilerim. Eşiniz Paris'te olduğunuzu sanıyordu."

"Paris'e gelecek ay gideceğim."

Greger merdivenlere doğru yürüdü.

"Yatak odasının kapısı kilitli, açmak için şifresini tuşlamalısınız."

"Şifre mi?"

Susanne, ona üç haneli şifreyi söyledi. Greger merdivenleri koşarak çıktı. Susanne uzanarak onun bıraktığı *SMP*'yi aldı.

Doktor Anders Jonasson, pazar sabahı saat onda, Lisbeth'in odasına girdi.

"Merhaba, Lisbeth."

"Merhaba."

"Seni uyarmaya geldim, öğle üzeri polisler gelecek."

"İyi."

"Endişelenmiş gibi görünmüyorsun."

"Hayır."

"Sana bir hediyem var."

"Hediye mi? Niçin?"

"En ilginç hastam olduğun için."

"Öyle mi?" dedi Lisbeth.

"Anladığım kadarıyla DNA ve genetik konularına ilgi duyuyorsun."

"Bu dedikoduyu kim yaptı... Sanırım şu psikolog."

Anders Jonasson başını salladı.

"Eğer cezaevinde canın sıkılırsa... DNA araştırmalarındaki son durumu anlatıyor."

Lisbeth'e Tokyo Üniversitesi'nden Yoshito Takamura'nın yazdığı *Spirals Mysteries of DNA* adlı tuğla gibi bir kitap uzattı. Lisbeth Salander kitabın ilk sayfasını açtı ve içindekiler bölümüne göz gezdirdi.

"Güzel," dedi.

"Bir gün, benim bile anlayamadığım bu araştırma tezlerini nasıl olup da okuduğunu senden dinlemeyi çok isterim."

Doktor Anders Jonasson odadan çıkar çıkmaz, Lisbeth el bilgisayarını açtı. Son tıklama. SMP'nin personel listesinden Peter Fredriksson'un altı yıldır gazetede çalıştığını öğrenmişti. İki defa, uzun süreli hastalık raporu almıştı: 2003'te iki ay, 2004'te de üç ay. Personel dosyalarına göre bunun nedeni psikolojik çöküntüydü. Erika Berger'in selefi Håkan Morander, bir seferinde, Fredriksson'un yayın yönetmeni yardımcılığına uygun olup olmadığını sorgulamıştı.

Laf. Laf. Laf. İlerlemek için somut bir şey yok.

Saat on ikiye çeyrek kala Plague sinyal verdi.

<Ne var?>

<Hâlâ Sahlgrenska'da mısınız?>

<Tahmin et.>

<O.>

<Emin misin ?>

<Yarım saat önce evden iş yerindeki bilgisayarına girdi. Fırsatı kaçırmayıp ev bilgisayarına daldım. Sabit diskinde, Erika Berger'in taranmış fotoğrafları var.>

<Teşekkürler.>

<Fıstık gibi kadın.>

<Plague...>

<Tamam, tamam ne yapacağım?>

<Fotoğrafları internete koymuş mu?>

<Gördüğüm kadarıyla hayır.>

<Bilgisayarını mayınlatabilir misin?>

<Çoktan yaptım. Eğer internete 20 kb'tan daha büyük bir fotoğraf ya da başka bir şey yüklemeye kalkarsa sabit diski çöker.>

<Güzel.>

<Ben uyumayı düşünüyorum. Başının çaresine bakabilecek misin? >

<Her zamanki gibi.>

Lisbeth ICQ'den çıktı. Saate baktı. Birazdan yemek dağıtmaya başlayacaklardı. Hemen bir e-posta yazıp Yahoogroup'taki Aptallar_Masası'na gönderdi.

Mikael. Önemli. Hemen Erika Berger'i ara ve ona Zehirli Kalem'in Peter Fredriksson olduğunu söyle.

E-postayı gönderir göndermez koridorda bir hareketlilik duydu, el bilgisayarını kaldırıp ekranını öptü. Kapattı. Yatağın arkasına, paneldeki boşluğuna yerleştirdi.

"Merhaba, Lisbeth," dedi kapıdan giren Avukat Giannini.

"Merhaba."

"Birazdan polisler seni almaya gelecekler. Elbise getirdim, umarım üzerine uyarlar."

Lisbeth koyu renk şık pantolonlara ve açık renk bluzlara şüpheyile baktı.

Lisbeth Salander'i almaya Göteborg Emniyet Müdürlüğü'nden iki kadın polis geldi. Giannini cezaevine kadar onunla gidecekti.

Hastanenin koridorundan geçerlerken, Lisbeth merakla kendisine bakan personeli başıyla nazikçe selamladı. İçlerinden birkaçı el sallayarak karşılık verdi. Anders Jonasson, danışma masasının yanındaydı. Göz göze gelip selamlaştılar. Lisbeth, koridorun köşesini dönmeden, Jonasson'un odasına yöneldiğini gördü.

Cezaevine götürülene kadar, polislerle tek kelime konuşmadı.

Mikael Blomkvist, pazar sabahı saat yedide bilgisayarını kapatarak çalışmaya son vermişti. Bir süre Lisbeth Salander'in yazı masasında oturup gözlerini önündeki boşluğa dikti.

Daha sonra kalkıp Lisbeth Salander'in yatak odasına giderek kocaman yatağına baktı. Arkasından tekrar çalışma odasına geçti, cep telefonunu açıp Monica Figuerola'yı aradı.

"Merhaba, ben Mikael."

"Merhaba. Çok erkencisin?"

"İşim daha yeni bitti, şimdi gidip yatacağım. Yalnızca bir merhaba demek istedim."

"Telefon açıp yalnızca merhaba diyen erkeklerin aklında başka şeyler vardır."

Mikael güldü.

"Blomkvist, gelip burada uyuyabilirsin."

"Arkadaşlığım sıkıcı olabilir."

"Eh, alışacağız artık."

Mikael bir taksi tutup Pontonjärgatan'a gitti.

Erika Berger, pazar sabahını Greger Backman'la yatakta geçirdi. Seviştiler, konuştular, arada bir de yarım yamalak uyudular. Öğleyn dışarı çıkarak buharlı gemi iskelesine kadar uzun bir yürüyüş yaptılar.

Eve döndüklerinde, "*SMP* bir hataydı," dedi Erika.

"Öyle deme. Tamam, zor bir iş, ama sen bunu zaten biliyordun. Kendini topladığında her şeyi düzeltirsin."

"Sorun iş değil. İşin üstesinden gelirim. Önemli olan bana davranışları."

"Hımm."

"Hoşlanmıyorum. Ama daha birkaç hafta geçmeden istifa edemem."

Mutfak masasının başına sıkıntıyla oturdu, gözlerini huzursuzca önüne dikti. Greger karısını hiç bu kadar çaresiz görmemişti.

Göteborg polisinden bir kadın memur, öğlen saat on iki buçukta, Salander'i Marcus Erlander'in odasına soktuğunda, Hans Faste, Lisbeth'le ilk defa yüz yüze gelmiş oldu.

"Ne ele geçmez bir şeytanmışsın sen," dedi.

Lisbeth Salander ona uzun uzun baktıktan sonra, tam bir aptal olduğuna karar vererek varlığından endişelenmesi için hiçbir neden görmedi.

"Polis Memuru Gunilla Wäring, Stockholm'e kadar sizinle gelecek," dedi Erlander.

"İyi," dedi Faste, "o zaman hemen yola çıkalım."

"Seninle konuşmaya can atan birkaç kişi var Salander."

Lisbeth Salander, kendisine hoşça kal diyen Erlander'e aldırmadı.

Daha kolay olsun diye Stockholm'e polis arabasıyla gitmeye karar vermişlerdi. Arabayı Gunilla Wäring sürüyordu. Yolculuğun başlarında arkaya dönüp Lisbeth Salander'le konuşmaya çalışan Hans Faste, Alingsås'a geldiklerinde, boyun ağrısına dayanamayarak bu çabasına son verdi.

Teleborian haklı. Bu kız tam bir geri zekâlı, diye düşündü Faste. Neyse, Stockholm 'de aklını başına getiririz.

Arada bir göz ucuyla Lisbeth Salander'e bakarak, uzun süredir peşinden koştuğu kadın hakkında bir fikir edinmeye çalıştı. Neredeyse çocuk denilebilecek kızı gördüğünde, ona isnat edilen suçlar konusunda biraz şüpheyne kapılmıştı. Kaç kilo çektiğini merak ediyordu. Daha sonra lezbiyen olduğunu aklına getirip gerçek bir kadın sayılmayacağına karar verdi.

Bununla birlikte şu satanizm işi abartılı olabilirdi. Sataniste benzer bir hâli yoktu.

İronik olan, ilk başta şüphelendiği gibi Lisbeth'i üç kişinin katili olarak tutuklamayı tercih etmesiydi. Ama bu iş artık onun görevleri arasında değildi. Küçük bir kız çocuğu da silah kullanabilirdi. Hâlbuki şimdi Lisbeth Salander, Svavelsjö MK'nin üst düzey iki azmanını hacamat etmekten tutuklanmıştı. Suçlu olduğu şüphesizdi, ortada çok açık teknik kanıtlar vardı.

Monica Figuerola, Mikael Blomkvist'i öğlen birde uyandırdı. Balkonda oturmuş, Mikael Blomkvist'in, yatak odasından gelen horultuları eşliğinde Antik dönemde tanrı tasavvuru hakkındaki kitabını nihayet bitirmişti. Dinlendirici bir kitaptı. Yatak odasına girip Mikael'e bakmış ve onun kendisini hiçbir erkeğin etkilemediği kadar etkilediğine karar vermişti.

Bu rahatlatıcı ve bir o kadar da endişelendirici bir duyguydu. Mikael Blomkvist onun hayatında sürekli bir unsur olamazdı.

Blomkvist uyandıktan sonra dışarı çıkıp bir kafede oturdular. Daha sonra Mikael'i eve sürükleyen Monica, onunla öğlen geç saatlere kadar sevişti. Mikael, Monica'nın evinden akşam saat yedide ayrıldı. Mikael daha yanağından öpüp kapıdan çıkar çıkmaz, Monica onu özlemeye başlamıştı.

Pazar akşamı saat sekizde Susanne Linder, Erika Berger'in villasının kapısını çaldı. Greger Backman eve döndüğünden, artık Erika'nın yanında kalmıyordu. Bu iş dışı bir ziyaretti. Erika'nın yanında geçirdiği geceler, mutfakta oturup uzun uzun konuşmuşlar ve birbirlerine çok yakınlaşmışlardı. Susanne, Erika'dan hoşlanmıştı. Ne kadar mutsuz olursa olsun yüzüne bir maske geçirip işine gidebiliyordu. Ama bu haliyle yürüyen bir sinir küpüne benziyordu.

Susanne Linder, Erika'nın huzursuzluğunun Yalnızca Zehirli Kalem'den kaynaklandığından şüpheliydi. Ama o bir psikiyatr değildi. Ayrıca Erika Berger'in hayatı ve sorunları Yalnızca kendisini ilgilendirirdi. Erika Berger'in yanına gelmesinin nedeni, bir merhaba deyip, her şeyin yolunda gidip gitmediğini öğrenmekti. Erika ve kocası çökmüş bir vaziyette mutfakta sessizce oturuyorlardı. Sanki pazar gününü ciddi bir tartışmayla geçirmiş gibiydiler.

Greger Backman kahve yaptı. Susanne villaya geldikten yalnızca birkaç dakika sonra Erika'nın telefonu çaldı.

Erika Berger, o gün gelen telefonları her an bir felaket haberi duyacakmış gibi açmıştı.

"Berger."

"Merhaba, Ricky."

Mikael Blomkvist, lanet olsun. Borgsjö'nün dosyasının çalındığını ona anlatmadım.

"Merhaba, Micke."

"Salander, bu akşam Göteborg'dan Stockholm'e götürülüyor."

"Anladım."

"Sana bir...mesaj yollamış."

"Öyle mi?"

"Şifreli bir mesaj."

"Ne?"

"Zehirli Kalem'in Peter Fredriksson olduğunu söylüyor."

Düşünceler kafasına üşüşürken Erika Berger on saniye bekledi.

İmkânsız. Peter öyle biri değil. Salander yanılıyor olmalı.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Hepsi bu. Ne olduğunu anladın mı?"

"Evet."

"Ricky, sen ve Lisbeth neler çeviriyorsunuz? Önce seni arayıp şu Teleborian işini söyledi, sonra da..."

"Teşekkürler Micke, sonra konuşuruz."

Cep telefonunu kapatıp kocaman gözlerle Linder'e baktı.

"Anlat," dedi Susanne Linder.

Susanne Linder karmaşık duygular içindeydi. Durup dururken, Zehirli Kalem'in yardımcısı Peter Fredriksson olduğunu öğrenen Erika Berger, hiç ara vermeden konuşmuştu. Linder bu bilgiyi nereden aldığını sorduğunda da birdenbire sessizliğe gömülmüştü.

Erika'nın gözlerine bakan Linder, genel yayın yönetmeninin tavrındaki ani değişikliği fark etmişti. Erika Berger bu soru karşısında çok şaşırılmış gibiydi.

"Anlatamam..."

"Niçin anlatamazsın?"

"Susanne, Zehirli Kalem'in Fredriksson olduğunu biliyorum. Ama bu bilgiyi nereden aldığımı söyleyemem. Şimdi ben ne yapacağım?"

"Eğer sana yardım etmemi istiyorsan bana anlatmalısın."

"Ben... Bunu anlatamam. Anlamıyorsun."

Erika Berger ayağa kalktı, arkasını Susanne Linder'e dönüp mutfak penceresinden dışarı bakmaya başladı. Sonra geriye dönüp, "O aşağılığın evine gideceğim," dedi.

"Yok daha neler! Hiçbir yere gitmeyeceksin, hele senden şiddetle nefret ettiğini sandığımız birinin evine asla gidemezsin."

Erika Berger ikircikli görünüyordu.

"Otur ve neler olduğunu anlat. Mikael Blomkvist aradı, değil mi?"

Erika başını salladı.

"Ben... Bir *hacker*dan *SMP*'de çalışanların bilgisayarlarını incelemesini istedim."

"İşte... Yani bir de ağır bilgisayar suçu işledin. Ve bu hackenn ismini vermeyeceksin."

"Kimseye söylemeyeceğime söz verdim... Arada başkaları var... Mikael'in iş birliği yaptığı birileri."

"Blomkvist, Zehirli Kalem'i tanıyor mu?"

"Hayır, o sadece gelen mesajı iletti."

Susanne Linder, başını yana eğip Erika Berger'e baktı. Birden kafasında bir ilişkiler zinciri belirdi.

Erika Berger. Mikael Blomkvist. Millennium. Karanlık polisler, Mikael Blomkvist'in evine giriyor ve dairesini dinliyorlar. Ben onu izleyenleri izliyorum, Blomkvist takıntılı bir şekilde Lisbeth Salander olayını deşiyor.

Lisbeth Salander'in tam bir bilgisayar şeytanı olduğunu Milton Security'de herkes biliyordu. Bu yeteneği nereden edindiği bir muammaydı. Ama Linder, Salander'in *hacker* olduğuna dair hiçbir şey duymamıştı. Yalnız bir seferinde Dragan Armansky, araştırma yaptığı kişi hakkında Salander'in inanılmaz ayrıntılarla dolu bir rapor verdiğini söylemişti. Bir *hacker*...

Ama Salander, Göteborg'da bir tecrit odasında tutulmuyor mu?

Çok mantıksızdı.

"Söz konusu kişi Salander mi?" dedi Susanne.

Erika Berger yıldırım çarpmışa döndü.

"Bu bilginin nereden geldiğini söyleyemem. Tek bir söz bile edemem."

Susanne Linder birden kıkırdadı.

Salander. Berger bundan daha açık ifade edemezdi. Dengesini kaybetti.

Ama bu imkânsız.

Neler dönüyor ya?

Yani bir odada dış dünyadan tecrit edilen Lisbeth Salander, Zehirli Kalem'in kim olduğunu açığa çıkarma görevini üstleniyor. İnanılır gibi değil.

Susanne Linder'in beyni çatlayacak gibiydi.

Şu Lisbeth Salander öyküsünü bir türlü anlayamamıştı. Milton Security'de onunla birkaç kez karşılaşmış ama kişisel hiçbir şey konuşamamıştı. Linder'in gözünde Lisbeth, en güçlü matkabın bile delemeyeceği kadar kalın kabuklu, somurtkan, asosyal bir kızdı. Ayrıca Dragan Armansky onu koruyucu kanatları altına almıştı. Armansky'ye büyük saygı duyan Susanne Linder, bu somurtkan kıza kol kanat gemesi için geçerli nedenleri olması gerektiğini düşünüyordu.

Zehirli Kalem Peter Fredriksson mu? Bu doğru olabilir mi? Bir kanıt var mı?

Susanne Linder, Erika Berger'i iki saat boyunca sorguladı: Peter Fredriksson hakkında neler biliyordu, *SMP*'deki yeri neydi, Erika'yla ilişkileri nasıldı. Ama bir yere varamadı.

Erika Berger, korkutucu bir ikilemin içindeydi. Fredriksson'un evine gidip yüzleşmekle, aldığı bilgiyi kuşkuyla karşılamak arasında gidip geliyordu. Peter Fredriksson'un evine gitmemeye ikna etmek için, Erika'ya uzun süre dil dökmesi gerekmişti Linder'in. Eğer Fredriksson suçsuzsa Berger tam bir aptal konumuna düşerdi.

Susanne Linder, bu işi araştıracağına dair Erika'ya söz vermiş, verir vermez de pişman olmuştu. Çünkü bu işi nasıl araştıracağını bilemiyordu.

İkinci el Fiat arabasını Peter Fredriksson'un Fisksätra'daki evinin yakınlarında bir yerlere park etti. Arabadan çıktı, etrafına bakındı. Ne yaptığından emin değildi ama herhâlde adamın kapısını çalacak, birtakım soruları cevaplamasını isteyecekti. Bunun Milton Security'deki iş tanımına uymadığını biliyordu, eğer Armansky duyarsa küplere binerdi.

Kötü bir plandı. Zaten daha uygulamaya geçmeden suya düştü.

Fredriksson'un evine yaklaşırken binanın dış kapısı açıldı. Erika Berger'in bilgisayarında fotoğrafını gördüğü adamı hemen tanıdı Linder. Adımlarını yavaşlatmadan devam etti, birbirlerini geçtiler. Fredriksson park alanına gidiyordu. Susanne Linder durdu, tereddütle arkasından baktı. Saat akşam on bire geliyordu. Peter Fredriksson bu saatte nereye gidiyor olabilirdi? Susanne arabasına koştu.

Erika Berger telefonu kapattıktan sonra, Mikael Blomkvist uzun süre cep telefonuna baktı. Neler oluyordu? Öfkeli gözlerini Lisbeth Salander'in bilgisayarına çevirdi. Ama o şimdi Stockholm'de bir cezaevine götürüldüğünden, ona sorma imkânı yoktu.

Kontrollü cep telefonuyla İdris Ghidi'yi aradı.

"Merhaba, ben Mikael Blomkvist."

"Merhaba," dedi İdris Ghidi.

"Benim için yaptığın işe son verebileceğini söylemek için aradım."

Lisbeth Salander hastaneden götürüldüğü için Ghidi bu telefonu bekliyordu.

"Anladım," dedi.

"Anlaştığımız gibi telefon senin. Bu hafta son ödemeni de göndereceğim."

"Teşekkürler."

"Yardımların için asıl ben sana teşekkür ederim."

iBook'unu açıp çalışmaya başladı. Son günlerdeki gelişmelerin ışığında, kitap taslağının revize edilmesi gerekiyordu. Belki de bir ekleme yapmak zorundaydı.

Sıkıntıyla iç çekti.

Peter Fredriksson, saat 23.15'te, arabasını Erika Berger'in villasının üç villa ötesine park etti. Susanne Linder onun nereye gittiğini çoktan anlamıştı. Dikkat çekmemek için yavaşladı, iki dakika sonra Fredriksson'un arabasının yanından geçip Erika Berger'in villasının biraz uzağına, gözden uzak bir yere park etti. Avuçları terlemişti.

Tütün kutusunu çıkarıp dişiyle dudağının arasına bir tutam tütün koydu.

Arabadan çıkıp etrafına baktı. Fredriksson, Saltsjöbaden yoluna girer girmez, Salander'in verdiği bilginin doğruluğunu anlamıştı. Salander'in bu bilgiyi nereden edindiğini bilemiyordu, ama Zehirli Kalem'in Fredriksson olduğuna dair hiçbir kuşkusu kalmamıştı. Saltsjöbaden'e iş olsun diye gelmediği açıktı. Bir şeylerin peşindeydi.

Eğer onu suçüstü yakalayabilirse bu harika bir şey olurdu.

Uzanıp torpido gözünden copunu aldı. Bir süre elinde tarttıktan sonra emniyetini açarak çelik yayı dışarı çıkarttı. Dişlerini sıktı.

Polislikten bu nedenle ayrılmıştı.

Bir seferinde bir öfke krizine yakalanmıştı. Bir kadın üç gün üst üste polisi arayıp kocasının kendisini dövdüğünü ihbar etmişti. İlk iki seferde içinde bulunduğu polis ekibi daha olay yerine gitmeden ortalık sakinleşmişti.

Kurallar gereği kadını sorgularken adamı merdiven sahanlığına çıkarmışlardı. *Hayır, şikâyetçi değilim. Hayır, bir yanlış anlaşılma var. Hayır, o çok iyi kalpli bir adam...Aslında hata bende. Onu ben kışkırttım...*

Ve bütün bu süre boyunca o soysuz adam, Susanne'in gözünün içine bakarak gülümsemişti.

Susanne niçin öyle davrandığını açıklayamıyordu. Ama birden kafasının tası atmış, adamın ağzının ortasına copu indirmişti. İlk darbe o kadar güçlü değildi, ama arkasından indirdiği ikinci darbeye adam iki büklüm olmuştu. On saniye içinde - meslektaşları onu zorla merdivenlerden indirene kadar- adamın sırtına, böbreklerine, kalça ve omuzlarına bir sürü cop darbesi indirmişti.

Bunun için hiç yargılanmamıştı. Ama aynı akşam istifa ederek evine gitmiş ve bir hafta boyunca ağlamıştı. Daha sonra kendini toplayarak Dragan Armansky'nin kapısını çalmış, ne yaptığını ve polislikten niçin ayrıldığını dürüstçe anlatmıştı. İş istiyordu. Tereddüt eden Armansky biraz düşünmek için zaman istemişti. Susanne tam bütün umutlarını kaybetmişken, Armansky altı hafta sonra arayıp bir şans vereceğini söylemişti".

Susanne Linder, yüzünü buruşturarak copu kemerine soktu. Ceketinin sağ cebindeki göz yaşartıcı spreyi ve ayakkabılarının bağını kontrol etti. Erika Berger'in evine doğru yürüyüp, usulca bahçeye süzüldü.

Arka bahçeye henüz hareket dedektörü bağlanmadığını biliyordu. Çit boyunca sessizce yürüdü. Fredriksson'u göremiyordu, evin etrafında bir tur attıktan sonra durdu. Greger Backman'ın atölyesinin yanındaydı Fredriksson.

Buraya gelmesi ne aptallık. Herhalde kendine engel olamıyor.

Fredriksson eğilmiş, perdelerin arasındaki bir aralıktan oturma odasının bitişiğindeki odaya bakıyordu. Daha sonra balkon tarafına geçti. Üzeri hâlâ kontrplakla kaplı salon penceresinin yanındaki küçük pencerenin kapalı panjurlarının arasından bakmaya başladı.

Susanne Linder birden gülümsedi.

Evin köşesine doğru, çimlerin üzerinden sessizce ilerledi. Köşedeki kuşüzümü çalılarının arkasına geçip beklemeye başladı. Dalların arasından Fredriksson'u seçebiliyordu. Fredriksson da, durduğu yerden holü ve mutfağın bir bölümünü görüyor olmalıydı. İlginç bir şey bulduğu belliydi. Hiç kıpırdamadan on dakika boyunca içeriyi izledi. Sonra sessizce yürüyerek, Susanne Linder'in gizlendiği çalılığa yaklaştı.

Köşeyi dönüp Susanne Linder'i biraz geçmişti ki, ayağa kakan Linder alçak sesle, "Merhaba, Fredriksson," dedi.

Fredriksson birden durdu, Linder'e doğru döndü.

Karanlıkta gözleri parlıyordu. Susanne yüz ifadesini göremiyordu. Ama uğradığı şoktan nefesinin kesildiğini anlamıştı.

"Bu işi kolay mı yoksa zor yoldan mı çözeceğiz?" dedi. "Şimdi senin arabana doğru gideceğiz..."

Fredriksson arkasını dönüp kaçmaya yeltendi.

Susanne Linder copu kaldırıp sol dizinin kenarına indirdi.

Fredriksson boğuk bir çığlıkla yere yıkıldı.

Copu bir kez daha havaya kaldıran Susanne, kendini engelledi. Dragan Armansky'nin nefesini ensesinde hissediyordu.

Eğilip adamı yüzüstü yatırarak bir dizini beline dayadı. Sağ kolunu sırtına doğru çevirip kelepçe taktı. Fredriksson hiç direnmedi.

Erika Berger oturma odasının ışıklarını kapatıp topallayarak merdivenlerden üst kata çıktı. Artık koltuk desteklerini kullanmıyordu, ama ağırlığını verirse sol topuğu hâlâ sızlıyordu. Mutfak lambasını söndüren Greger Backman karısının peşinden gitti. Daha önce Erika'yı hiç bu kadar mutsuz görmemişti. Hiçbir şey onu teselli edemiyordu.

Erika soyunup yatağa girdi, sırtını kocasına döndü.

"Senin bir suçun yok, Greger," dedi yatağa giren kocasına.

"İyi değilsin," dedi Greger, "bence birkaç gün evde kalmalısın."

Bir kolunu karısının omzuna attı. Erika hiç hareket etmedi. Greger eğilip usulca boynunu öptü, onu kucakladı.

"Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey durumu düzeltemez. Dinlenmeye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sanki yanlış bir trene binmiş gibiyim."

"Birkaç gün tatile çıkıp yelken yapabiliriz. Her şeyden uzaklaşırız."

"Hayır, ben hiçbir şeyden uzaklaşamam."

Kocasına doğru döndü.

"Şimdi yapacağım en kötü şey kaçmak olur. Bu sorunu çözmeliyim. Sonra bir yerlere gideriz."

"Tamam," dedi Greger. "Sana pek yardımım dokunmuyor."

"Hayır. Yardım edemezsin. Ama yanımda olduğun için teşekkürler. Seni deliler gibi seviyorum, bunu biliyorsun."

Greger başını salladı.

"Bu işi Peter Fredriksson'un yaptığına bir türlü inanamıyorum," dedi Erika Berger, "en küçük bir düşmanlık sezmedim."

Susanne Linder, Erika'nın kapısını çalıp çalmamayı düşünürken alt katın ışığı sönmüştü. Yerde yatan Peter Fredriksson'a baktı. Tek bir söz etmemişti. Hiç hareket etmeden öylece duruyordu. Susanne karar vermeden önce uzun bir süre düşündü.

Eğildi, kelepçeden tutarak Fredriksson'u ayağa kaldırıp duvara dayadı.

"Ayakta durabiliyor musun?"

Fredriksson cevap vermedi.

"İyi o zaman, şu işi bitirelim. Eğer en küçük bir direnişte bulunursan sol bacağına da copu indiririm. Fazla inat edersen kollarını kırarım. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Fredriksson'un nefesi hızlanmıştı. *Korkuyor mu?*

Susanne Linder, önüne katıp sokağa çıkardığı Fredriksson topalladığından, destek olarak onu arabasına doğru sürükledi.

Arabanın yanın geldiklerinde, köpeğini gezdirmeye çıkaran biri durup, kelepçelenmiş Fredriksson'a bakarken, "Polisi ilgilendiren bir durum," dedi Susanne Linder kararlı bir ses tonuyla, "evinize gidin."

Fredriksson'u arka koltuğa yerleştirdi. Direksiyona geçip Fisksätra'ya doğru yola çıktı. Saat gece on iki otuzda Fredriksson'un oturduğu Binanın kapısından girerlerken hiç kimseyle karşılaşmadılar. Susanne Linder, Fredriksson'un cebinden anahtarları alıp merdivenlerden üçüncü kata çıkarttı.

"Evime giremezsin," dedi Peter Fredriksson.

Kelepçelendikten sonra ilk defa konuşuyordu. Susanne kapıyı açıp onu içeri iti.

"Buna hakkın yok, arama yapmak için izin almak zorundasın..."

"Ben polis değilim," dedi Susanne alçak bir sesle.

Fredriksson ona şüpheyle baktı.

Susanne ensesinden tuttuğu Fredriksson'u oturma odasına sürükleyerek bir kanepeye oturttu. Temiz, üç odalı bir daireydi. Oturma odasının solunda yatak odası, holün öteki tarafında mutfak ve bir de küçük çalışma odası vardı.

Çalışma odasına bakan Susanne rahat bir nefes aldı. *The smoking gun*. Bilgisayarın etrafına Erika Berger'in albümünden çıkarılmış fotoğraflar yayılmıştı. Otuza yakın fotoğraf da bilgisayarın karşısındaki duvara raptiyelenmişti. Susanne kaşlarını kaldırarak sergiye baktı. Erika Berger felaket güzel bir kadındı. Belli ki Susanne Linder'den daha renkli bir cinsel hayatı vardı.

Peter Fredriksson'un ayaklandığını duyarak oturma odasına döndü. Onu ensesinden tutarak çalışma odasına sürükleyip yere oturttu.

"Sakın kımıldama," dedi.

Mutfağa gidip kâğıt bir poşetle döndü. Duvardan ve masadan topladığı fotoğrafları, fotoğraf albümünü ve günlüğü poşete koydu.

"Videokaset nerede?" diye sordu.

Peter Fredriksson cevap vermedi.

Susanne Linder oturma odasına gidip televizyonu çalıştırdı. Videoda bir kaset vardı. Uzaktan kumandayla video kanalını bulması biraz zaman aldı.

Videokaseti aldı. Uzun bir süre, etrafta bir kopya olup olmadığını araştırdı.

Genç bir kızken Berger'e gelen aşk mektuplarını ve Borgsjö'nün dosyasını buldu. Daha sonra Peter Fredriksson'un bilgisayarını incelemeye başladı. IBM PC'ye bağlı bir Microtek tarayıcısı vardı. Tarayıcının kapağını kaldırdı, kapağın altında Erika Berger'in, fotoğraftaki afişe bakılırsa, 1986 yılında Club Xtreme'deki bir baloda çektiği fotoğrafını buldu.

Bilgisayarı çalıştırdı, açılış şifresi konulmuştu.

"Şifren ne?" diye sordu.

Peter Fredriksson inatla susup konuşmayı reddediyordu.

Susanne Linder'in içini birden bir dinginlik kaplamıştı. Bu akşam, suç üstüne suç işlediğinin farkındaydı. Şiddet kullanma, haneye tecavüz, hatta zorla adam kaçırmaktan yargılanabilirdi, ama aldırmadı. Neşeli bir hâli vardı.

Fredriksson'dan cevap alamayınca, omuzlarını silkerek cebinden İsviçre çakısını

çıkardı. Bütün kabloları kopartıp, bilgisayarın arkasını çevirdi. Bıçağın yıldız tornavidasıyla vidalarını söktü. On beş dakikada parçalara ayırarak sabit diskini aldı.

Etrafına bakındı. Her şeyi almıştı, ama ne olur ne olmaz diye yazı masasının çekmecelerini, kâğıt yığınlarını ve rafları dikkatle gözden geçirdi. Bakışları birden pencere kenarında duran okul yıllığına takıldı. Üzerinde Djursholm Lisesi 1978 yazıyordu. Erika Berger Djursholm'un zengin ailelerinden değil mi? Yıllığı açtı ve sınıf sınıf incelemeye başladı.

Erika Berger'in bir fotoğrafını buldu: 18 yaşındayken çekilmişti. Başında kep, yüzünde ışıklı bir gülümseme, yanaklarında gamzeler vardı. İnce, beyaz bir elbise giymişti, elinde bir çiçek buketi tutuyordu. Çalışkan, masum bir kız çocuğu örneğiydi.

Susanne Linder arka sayfadaki fotoğrafı görene kadar Fredriksson'la Erika arasında bir bağ kuramamıştı. Eğer altındaki yazı olmasa, fotoğraftaki çocuğu tanıyamayacaktı. Peter Fredriksson. Erika Berger'in yanındaki sınıftandı. Başında kep vardı. Siperliğinin altından ciddi bir yüz ifadesiyle bakan zayıf bir çocuk.

Susanne Linder bakışlarını Peter Fredriksson'a çevirdi.

"O zaman da bir orospuydu."

"Çok etkileyici," dedi Susanne Linder.

"Okuldaki her erkekle düzüşüyordu."

"Hiç sanmam."

"O tam bir... "

"Bırak şimdi bu ayakları. Ne oldu? Sen onun külotunu indiremedin mi?"

"Bana bir avanakmışım gibi davranıyordu, dalga geçiyordu benimle. *SMP*'de işe başladığında beni tanımadı bile."

"Ya ya," dedi Susanne Linder yorgun bir ifadeyle. "Sanırım çocukluğun epeyce kötü geçmiş. Şimdi artık ciddi konuşalım mı?"

"Ne istiyorsun?"

"Ben polis değilim. Senin gibileri terbiye etmek için varım."

Hayal gücünü çalıştırması için ona biraz süre verdi.

"Erika'nın fotoğraflarını internete yükledin mi, onu bilmek istiyorum."

Fredriksson başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

Fredriksson başını salladı.

"Tacizden, tehditten, haneye tecavüzden seni polise ihbar etmeyi mi, yoksa dostane bir çözüm bulmayı mı tercih edeceğin Erika Berger'in sorunu."

Fredriksson hiçbir şey demedi.

"Eğer o, seni ciddiye almazsa -ki ben senin uğraşmaya değer biri olduğunu düşünmüyorum- benim bir gözüm hep üstünde olacak."

Susanne copu havaya kaldırdı.

"Eğer Erika Berger'in evine bir daha yaklaşıp olursan, e-posta gönderir ya da başka bir şekilde onu taciz edersen yakana yapışırım. Seni öyle bir benzetirim ki annen bile tanıyamaz. Anladın mı?"

Fredriksson susmaya devam etti.

"Yani bu öykünün nasıl biteceği sana bağlı. Ne dersin?"

Fredriksson yavaş yavaş başını salladı.

"Bu durumda Erika Berger'e seni affetmesini önereceğim, artık işe gitmene gerek yok. Hemen istifa ettin. Onun hayatından elini çekeceksin, Stockholm'den ayrılacaksın, nereye gideceğin, ne bok yiyeceğin beni ilgilendirmez. Göteborg'a ya da Malmö'ye git. Hastayım de, ne bok yiyorsan ye, ama Erika Berger'i rahat bırak. Anlaştık mı?"

Peter Fredriksson birden ağlamaya başladı.

"Kötü bir niyetim yoktu," dedi. "Ben Yalnızca..."

"Yalnızca... Onun hayatım cehenneme çevirmeye çalıştın ve bunu başardın. Şimdi bana söz veriyor musun?"

Fredriksson başını salladı.

Susanne Linder eğilip onu yüzüstü yatırarak kelepçelerini çözdü. İçine Erika Berger'in hayatını koyduğu poşeti aldı. Fredriksson'u öylece bırakıp dışarı çıktı.

Susanne Linder, pazartesi sabahı Fredriksson'un oturduğu binadan çıkarken saat iki buçuktu. Niyeti sabaha kadar beklemektir ama daha sonra Erika'nın yerinde kendisi olsa bu haberi hemen almak isteyeceğini düşündü. Arabası hâlâ Saltsjöbaden'deydi. Telefon açıp bir taksi çağırdı.

Daha o ziline basmadan Greger Backman kapıyı açtı. Uykulu bir hâli yoktu.

"Erika uyanık mı?" diye sordu Susanne.

"Yeni bir haber mi var?"

Susanne gülümseyerek başını salladı.

"İçeri gel, mutfakta oturuyoruz."

"Merhaba, Berger," dedi Susanne Linder. "Artık arada bir uyumayı öğrenmen gerekir."

"Ne oldu?"

Linder elindeki poşeti uzattı.

"Peter Fredriksson artık seni rahat bırakacağına söz verdi. Sözüne güvenilir mi bilmiyorum, ama onun sözünü tutması, senin polise başvurup mahkemeye uğraşmandan daha iyi. Buna sen karar vereceksin."

"Demek oydu."

Susanne Linder başını salladı.

Greger Backman'ın kahve teklifini geri çevirdi. Son günlerde fazlasıyla kahve içmişti. O gece evlerinin önünde yaşananları ve devamını anlattı.

Erika Berger uzun süre sessizce oturdu. Sonra yukarı çıkıp okul yıllığıyla geri döndü. Uzun uzun Peter Fredriksson'un yüzüne baktı.

"Onu hatırladım," dedi en sonunda.

"Ama *SMP*'de çalışan Peter Fredriksson'un, bu çocuk olduğunu bilmiyordum."

"Aranızda bir şey geçti mi?" dedi Susanne Linder.

"Hiçbir şey geçmedi, kesinlikle hiçbir şey. Yan sınıftan sessiz, ilgi çekmeyen bir çocuktu. Sanırım ortak bir ders alıyorduk. Eğer yanlış hatırlamıyorsam Fransızcaydı."

"Ona bir avanakmış gibi davrandığını söyledi."

"Büyük ihtimalle yapmışımdır. Öyle popüler bir tip değildi. Benim arkadaş çevremle ilgisi yoktu."

"Onu dışladınız mı ya da buna benzer bir şey?.."

"Yok canım. Tanrı aşkına. Birini dışlamaktan her zaman nefret etmişimdir. Okulda buna karşı bir kampanya bile açmıştık. Öğrenci derneğinin yöneticisiydim. Yalnızca, benimle konuşmazdı. Tek bir kelime bile konuşmadık."

"İyi," dedi Susanne Linder, "artık her nedense, bir kuyruk acısının olduğu ortada. İki defa bunalım geçirdiği için rapor almış. Belki de bu raporların bizim bilmediğimiz başka nedenleri vardır."

Ayağa kalkıp deri ceketini giydi.

"Sabit diski yanıma alıyorum. Yasal açıdan hırsızlık malı. Senin yanında bulunmasın, ama endişelenme, eve gider gitmez yok edeceğim."

"Bekle, Susanne... Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Eh, eğer Armansky'nin yıldırımları üzerime yağarsa bana arka çıkman yeter."

Erika ciddi bir ifadeyle baktı.

"Bu başına iş açacak mı?"

"Bilemiyorum... Gerçekten bilemiyorum."

"Sana bir ödeme..."

"Hayır. Belki Armansky bu gece için bir fatura keser. Bu, yaptıklarımı onayladığı anlamına gelecektir. Umarım bunu yapar da, ben de kapı önüne konulmaktan kurtulurum."

"Fatura kesmesini sağlayacağım."

Erika Berger ayağa kalkıp Susanne Linder'i sıkıca kucakladı.

"Teşekkürler, Susanne. Eğer bir yardıma ihtiyacın olursa arkadaşın olduğumu unutma. Ne olursa olsun."

"Sağ ol. Bu fotoğrafları da ortalığa bırakma. Yeri gelmişken, Milton Security'de çok harika güvenlik kasaları var."

Erika Berger gülümsedi.

22. BÖLÜM

6 HAZİRAN, PAZARTESİ

Erika Berger pazartesi sabahı saat altıda uyandı. Yalnızca bir saat uyumuştı ama tuhaf bir şekilde kendini dinlenmiş hissediyordu. Bunun bir çeşit fiziksel reaksiyon olduğunu düşündü. Aylardır ilk defa koşu kıyafetlerini giydi, buharlı gemi iskelesine doğru deliler gibi koşmaya başladı. Yüz metre kadar koşuktan sonra topuğunda hissettiği ağrıyla temposunu yavaşlattı. Attığı her adımda topuğundan yükselen acıdan memnundu.

Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Azrail kapısına kadar gelmiş, sonra birden karar değiştirip başka kapıya yönelmişti. Peter Fredriksson'un geçen dört günde fotoğraflarını internette yayınlamamış olmasına akıl erdiremiyordu. Fotoğrafları taramış olması, buna hazırlandığını ama fırsat bulamadan yakayı ele verdiğini gösteriyordu.

Ne olursa olsun, bu yılbaşı Susanne Linder'e pahalı ve çok şaşıracığı bir hediye vermeliydi. Ama henüz aklında bir şey yoktu.

Saat yedi buçukta, Greger'i uyandırmadan dışarı çıktı. Arabasına binip SMP'ye gitti. Arabasını park ettikten sonra asansörle yukarı çıkıp cam kafesine yerleşti.

İlk iş olarak güvenlik görevlisini aradı.

"Peter Fredriksson, SMP'den istifa etti," dedi. "Bir daha gelmeyecek. Kişisel eşyalarını karton bir kutuya koyup evine yolla."

Haber editörlerinin oturduğu masaya doğru baktı, Anders Holm yeni gelmişti. Berger'le göz göze gelince başıyla selamladı.

Erika da ona karşılık verdi.

Holm tam bir pislikti, ama birkaç hafta önce yaptıkları kavgadan sonra yakınmayı bırakmıştı. Eğer bu uysal tutumunu devam ettirirse haber müdürü olarak kalmasına müsaade ederdi... Yani belki.

Artık gemiyi kurtarabileceğine inanıyordu.

Saat 08.45'te Borgsjö'nün asansörün kapısından çıkıp bir kat yukarıdaki odasının merdivenlerine yöneldiğini gördü. *Onunla bugün konuşmalıyım.*

Bir kahve alıp sabah yazışmalarını okumaya başladı, haber açısından yoksul bir gündü. Dişe dokunur tek haber, Lisbeth Salander'in pazar günü Stockholm'e getirilerek hapisaneyeye konulduğuydu. Erika haberleri onaylayarak Anders Holm'e postaladı.

Saat 08.59'da Borgsjö aradı.

"Berger, hemen odama gel," deyip telefonu kapattı.

Erika Berger odaya girdiğinde Borgsjö'nün yüzü kireç gibiydi. Masanın üzerine bir deste kâğıt atarak, "Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı.

Erika Berger'in kalp atışları hızlandı, masadakilerin Borgsjö dosyası olduğunu anlaması için bir göz atması yetti.

Fredriksson resimleri yayınlamaya vakit bulamamış, ama Borgsjö'ye, Henry Cortez'in yaptığı araştırmanın bir kopyasını göndermişti.

Erika sakın bir şekilde karşısına oturdu.

"Bu Henry Cortez'in yaptığı bir araştırma, *Millennium* bunu bir hafta önceki sayısında yayınlamayı düşünüyordu."

Borgsjö öfkeden kuduruyordu.

"Buna nasıl cesaret edebildin? Seni *SMP*'ye ben getirdim ve sen gelir gelmez dalavere çevirmeye başladın. Sen nasıl bir medya orospususun?"

Erika Berger'in gözleri kısıldı, buz kesmişti. Artık bu orospu sözcüğünden gına gelmişti.

"Sanıyor musun ki insanlar bununla ilgilenecekler? Boş bir araştırmayla beni tuzağa mı düşüreceksin? Üstelik bunu bana isimsiz göndermen de ne demek oluyor?"

"Düşündüğün gibi değil, Borgsjö."

"O zaman anlat, nasılmış öğrenelim."

"Sana bu metni isimsiz gönderen Peter Fredriksson, dün *SMP*'yle ilişkisi kesildi,"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Uzun bir öykü, ama bu dosya benim elime iki hafta önce geçti ve bunu sana nasıl anlatacağımı düşünüp durdum."

"Bunun arkasında sen varsın."

"Hayır, bunu Henry Cortez araştırıp yazdı. Benim hiç haberim yoktu."

"Yani sana inanmamı bekliyorsun."

"*Millennium*'daki meslektaşlarım senin adına rastlar rastlamaz, Mikael Blomkvist dosyanın yayınlanmasını engelledi. Beni arayıp bir kopyasını verdi. Beni düşündüğü için yaptı bunu. Sonra, Fredriksson benden çaldı ve sana yolladı. *Millennium*, yayınlamadan önce seninle konuşmam için bana bir şans verdi. Ağustos sayısında yayınlamayı düşünüyorlar."

"Daha önce senin kadar vicdansız bir gazeteciyle hiç karşılaşmadım. Haddini aşıyorsun!"

"Tamam, şimdi bu dosyayı okudun. Araştırma bölümüne de göz attın sanırım. Cortez, bütün iddialarını belgelemiş, bunu biliyorsun."

"Lanet olsun, bu ne anlama geliyor şimdi?"

"Eğer yönetim kurulu başkanlığına devam edersen, *Millennium* bunu yayınlayacak ve *SMP* bu işten zarar görecek. Bu işe çok kafa yorarak bir çıkış yolu aradım, ama bir çözüm bulamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"İstifa etmek zorundasın."

"Şaka mı yapıyorsun? Ben yasaları çiğneyecek bir şey yapmadım."

"Magnus, bunun ne demek olduğunu anlamıyorsun herhâlde? Beni yönetim kurulunu toplamak zorunda bırakma. Bu bir sürü sıkıntılı duruma yol açar."

"Sen hiçbir şey toplayamayacaksın. *SMP*'de işin bitti."

"Üzgünüm, beni Yalnızca yönetim kurulu işten çıkarabilir. Yönetim kurulunu olağanüstü toplantıya çağırabilirsin. Bunu hemen bu öğlen yapmanı öneririm."

Borgsjö masanın etrafından dolaşarak Erika Berger'in önüne dikildi. Berger onun nefesini yüzünde hissediyordu.

"Berger... Bu işten kurtulmanın tek bir yolu var. *Millennium*'daki o aşağılık arkadaşlarına gideceksin ve bu öykünün yayınlanmamasını sağlayacaksın. Eğer sen işini iyi yaparsan, ben de yaptıklarını unutabilirim."

Erika Berger iç çekti.

"Magnus, sen işin ciddiyetini anlamıyorsun. *Millennium*'un neyi yayınlayıp neyi yayınlamayacağına karar veremem. Ne dersem diyeyim, bunu yayınlayacaklardır. Beni ilgilendiren tek şey *SMP*'nin bundan zarar görmemesi. Bunun için istifa etmek zorundasın."

Borgsjö ellerini Erika'nın oturduğu koltuğun kolçaklarına dayayarak ona doğru eğildi.

"*Millennium*'daki meslektaşların bu palavraların dışarıya sızması hâlinde işten atılacağını öğrenirlerse belki bir daha düşünürler."

Doğruldu.

"Bugün bir toplantıya katılmak için Norrköping'e gideceğim." Gözlerini Erika'ya dikip kelimelerin üstüne basa basa, "SveaBygg şirketinin toplantısı," dedi.

"İyi."

"Yarın sabah geldiğimde, bana bu işin çözüldüğünü rapor edeceksin. Anladın mı?"

Ceketini giydi, Erika Berger ona yarı kapalı gözlerle baktı.

"Bu işi iyi kotar, belki o zaman *SMP*'de kalabilirsin. Şimdi odamdan defol!"

Erika ayağa kalkıp cam kafesine döndü. Yirmi dakika boyunca hiç hareket etmeden oturdu, daha sonra telefon açıp Anders Holm'den odasına gelmesini rica etti. Artık dersini almış olan Holm bir dakika içinde geldi.

"Otur."

Anders Holm şaşırarak oturdu.

"Peki, şimdi ne yanlış yaptım?" dedi alaycı bir ifadeyle.

"Anders, bugün benim *SMP*'deki son günüm. Hemen istifa ediyorum. Yönetim kurulu başkan yardımcısı ve üyelerini öğlen toplantıya çağıracağım."

Holm şaşkın gözlerle ona baktı.

"Seni geçici yayın yönetmenliğine önereceğim."

"Ne?"

"Sana uyar mı?"

Anders Holm geriye yaslanıp Erika'ya dikkatle baktı.

"Ben hiçbir zaman yayın yönetmeni olmayı düşünmedim," dedi.

"Biliyorum. Ama bunu yapabilecek kadar otoritersin. İyi bir haber için, kimsenin gözünün yaşına bakmazsın. Keşke biraz daha sağduyulu olabilseydin."

"Ne oldu peki?"

"Benim tarzım senden farklı. Haberlerin nasıl bir bakış açısıyla verileceği konusunda durmadan kavga ettik ve bu konuda hiçbir zaman anlaşılamadık."

"Evet," dedi Holm, "hiçbir zaman anlaşılamadık. Belki de ben biraz eski kafalıyım."

"Eski kafalı doğru sözcük mü bilmiyorum. Çok iyi bir haber müdürüsün, ama tam bir pislik gibi davranıyorsun. Hem de gereksiz yere. Anlaşmazlığımızın temel nedeni, haber müdürü olarak senin, başkalarını nasıl etkileyeceğine bakılmaksızın her haberin yayınlanabileceği yönündeki inatçı ısrarın."

Erika Berger heyin bir ifadeyle gülümsedi, çantasını açıp Borgsjö raporunun orijinalini çıkarttı.

"Şimdi haber değerlendirme kriterini bir test edelim. *Millennium*'da çalışan meslektaşım Henry Cortez'den aldığım bir dosya var. Bu sabah, günün bomba haberi olarak yayınlamaya karar verdim."

Dosyayı Holm'ün dizine koydu.

"Sen haber müdürüsün. Benimle aynı görüşü paylaşacak mısın, merak ediyorum?"

Anders Holm dosyayı açıp okumaya başladı. Daha sunum yazısını okurken gözleri büyüdü. Sandalyede doğrulup gözlerini Erika'ya dikti. Daha sonra dosyayı baştan sona okudu. On dakikasını aldı. Dosyayı yavaşça bir kenara koydu.

"Bu, ortalığı cehenneme çevirir," dedi.

"Biliyorum. İşte bunun için *SMP*'deki son günüm. *Millennium* bunu haziran sayısında yayınlıyacaktı, ama Blomkvist engelledi. Yayınlamadan önce Borgsjö'yle konuşayım diye

dosyayı bana verdi."

"Ee?"

"Borgsjö bu dosyayı hasıraltı etmemi istedi."

"Anladım. Sen de ona gününü göstermek için *SMP*'de yayınlayacaksın."

"Hayır. Gününü göstermek için değil. Başka çaresi yok. Bu işin altından şerefimizle kalkma şansımız ancak *SMP* bunu yayınlarsa var. Borgsjö istifa etmek zorunda. Ama bundan sonra ben de bu gazetede kalamam."

Holm iki dakika düşündü.

"Vay be, Berger... Senin bu kadar gözü pek olduğunu bilmiyordum. Sana bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama eğer bu kadar yürekliysen buradan ayrılmana üzülürüm."

"Bunun yayınlanmasını ancak sen engelleyebilirsin, ama eğer ikimiz de onaylarsak... Ne diyorsun?"

"Ne demek ne diyorsun, elbette yayınlayacağız. Zaten biz yayınlamasak da mutlaka duyulacaktır."

"Kesinlikle."

Ayağa kalkan Anders Holm, Erika'nın masasının önünde bir süre tereddütle dikildi.

"Hadi işe koyul," dedi Erika Berger.

Holm odasından çıktıktan beş dakika sonra *Millennium* 'dan Malin Eriksson'u aradı Erika.

"Merhaba, Malin. Henry Cortez yakınlarda mı?"

"Evet, masasında çalışıyor."

"Odana çağırıp telefonun sesini hoparlöre bağlar mısın? Konuşmamız gerekiyor."

Henry Cortez on beş saniye içerisinde odaya geldi.

"Ne oluyor?"

"Henry bugün ahlak dışı bir şey yaptım."

"Öyle mi?"

"Senin Vitavara hakkında hazırladığın dosyayı *SMP*'nin haber müdürü Anders Holm'e verdim."

"Ee... "

"Haberini yarın sabah *SMP*'de yayınlamasını emrettim. Senin imzanla. Tabii, telif alacaksın. Miktarı sen belirle."

"Erika... Neler oluyor, Tanrı aşkına?"

Erika birkaç haftadır gazetede yaşadıklarını ve Peter Fredriksson'un onu nasıl yok etmeye çalıştığını özetledi.

"Siktir!" dedi Henry Cortez.

"Bunun senin haberin olduğunu biliyorum, Henry, ama başka bir seçeneğim yok. Onaylıyor musun?"

Henry Cortez birkaç saniye düşündü.

"Aradığın için teşekkürler, Erika. Öyküyü benim adımla yayınlatabilirsin, tabii Malin de onaylıyorsa."

"Benim için sorun yok," dedi Malin.

"Güzel," dedi Erika. "Mikael'e de haber verir misiniz, sanırım henüz gelemedi."

"Mikael'le konuşurum," dedi Malin Eriksson. "Ama Erika, bu senin bugünden itibaren işsiz kaldığın anlamına mı geliyor?"

Erika güldü.

"Yıl sonuna kadar tatile çıkacağım, inan bana *SMP*'de birkaç hafta çalışmak yetti."

"Bence sen tatil planlarını ertele," dedi Malin.

"Niçin erteleyecekmişim?"

"Öğleden sonra *Millennium*'a gelebilir misin?"

"Niçin?"

"Yardıma ihtiyacım var. Eğer tekrar yayın yönetmeni olmak istersen hemen yarın başlayabilirsin."

"Malin, bunun lafı bile edilemez, *Millennium*'un yayın yönetmeni sensin."

"Tamam. O zaman sen de yayın yönetmeni yardımcısı olarak işe başlarsın," diye güldü Malin.

"Ciddi misin?"

"Lanet olsun, Erika, seni o kadar çok özledim ki, neredeyse öleceğim. Ben *Millennium*'a seninle birlikte çalışma şansına sahip olmak için geldim. Sen de tutun yanlış bir gazetede işe başladın."

Erika Berger bir dakika sustu. *Millennium* 'a tekrar dönmeyi aklından bile geçirmemişti.

"Beni tekrar kabul edecek misiniz?" diye sordu yavaşça.

"Ne sanıyorsun? İşe bir kutlamayla başlayabiliriz, bunu ben örgütleyeceğim. Ayrıca tam zamanında geliyorsun, ne yayınlayacağımızı biliyorsun."

Erika masadaki saate baktı, ona beş vardı. Bir saat içinde dünyası altüst olmuştu. Birden *Millennium*'un merdivenlerini tırmanmayı ne kadar çok özlediğini fark etti.

"SMP'de birkaç saatlik işim var. Saat dört civarında uğramama ne dersin?"

Susanne Linder, Dragan Armansky'nin gözlerinin içine bakarak önceki gece yaşananları anlattı. Anlatmadığı tek şey Fredriksson'un bilgisayarını, Lisbeth Salander'in *hack*lediğini düşündüğüydü. Bundan iki nedenle kaçınmıştı: Birincisi hiç inanılacak gibi değildi. İkincisi, Dragan Armansky'nin Mikael Blomkvist'le birlikte Salander olayına gösterdiği derin ilgiydi.

Armansky onu dikkatle dinledi.

Susanne Linder anlattıklarını bitirdikten sonra susup Armansky'nin ne diyeceğini bekledi.

"Bir saat önce Greger Backman aradı," dedi Armansky.

"Öyle mi?"

"Hafta sonu Erika Berger'le birlikte buraya gelip sözleşme imzalayacaklarmış. Milton'ın, daha çok da senin katkıların için teşekkür etmek istiyorlar."

"Müşteri memnuniyeti güzel bir şey."

"Ayrıca evlerine bir güvenlik kasası istiyorlar. Bu hafta içinde, evlerine kurduğumuz güvenlik paketini de bitireceğiz."

"Güzel."

"Ayrıca hafta sonu yaptıklarından dolayı senin için bir fatura kesmemi istediler."

"Hımm."

"Yani onlara, sıkı bir fatura çıkaracağız."

"Bu da güzel."

Armansky iç çekti.

"Susanne, Fredriksson'un polise gidip senin hakkında suç duyurusunda bulunabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Susanne başını salladı.

"Bunu yaparsa kendi başını da belaya sokar, ama göze alabilir."

"Polise gidecek kadar cesur olduğunu düşünmüyorum."

"Umarım haklısındır, ama sana verdiğim bütün talimatların dışına çıktın."

"Biliyorum."

"Peki, ne yapmamı bekliyorsun?"

"Buna sen karar vereceksin."

"Sence ne yapmam gerekir?"

"Benim ne düşündüğümün önemi yok. İşten atabilirsin."

"Daha neler. Senin çapında birini kaybetme lüksüm yok."

"Teşekkürler."

"Ama bunu bir daha tekrarlarsan tepemi attırırsın. Sabit diski ne yaptın?"

"Yok ettim, bu sabah mengeneye sıkıştırıp parçalara ayırdım."

"İyi. O zaman yaptıklarının üzerine bir çizgi çekiyoruz."

Erika Berger öğleden sonrasını *SMP*'nin yönetim kurulu üyelerini arayarak geçirdi. Başkan yardımcısını Vaxholm'deki villasında buldu. Hemen arabaya atlayıp gazeteye gelmesini istedi. Yemekten sonra, onu bekleyen çok az sayıda yönetim kurulu üyesi vardı. Cortez dosyasının nasıl ortaya çıktığını ve daha şimdiden yol açtığı sonuçları bir saat boyunca anlattı.

Sözlerini bitirdikten sonra beklediği tepki geldi; başka bir çözüm yolu bulamazlar mıydı? Erika, haberi yarın *SMP*'de yayınlamayı düşündüğünü söyledi. Ayrıca gazeteden istifa ediyordu ve bu kararından dönmeyecekti.

Yönetim kurulunun iki kararı onaylamasını sağladı: Magnus Borgsjö hemen görevini bırakmaya davet edilecek, Anders Holm geçici yayın yönetmenliğine atanacaktı. Daha sonra özür dileyerek, durumu aralarında tartışınlar diye odadan çıktı.

Saat 14.00'te personel bölümüne inip bir sözleşme hazırlattı. Arkasından da kültür bölümüne geçerek, Kültür Şefi Sebastian Strandlund ve muhabir Eva Carlsson'la konuştu.

"Anladığım kadarıyla Eva Carlsson'un yetenekli bir muhabir olduğunu düşünüyorsun," dedi Strandlund'a.

"Doğru."

"Bölüme en az iki personel daha alabilmek için başvuruda bulundunuz."

"Evet."

"Eva, aldığın e-posta nedeniyle belki bu rahatsız edici söylentilere yol açacaktır, ama seni işe alıyorum. Hâlâ ilgileniyor musun?"

"Elbette."

"O zaman *SMP*'deki son işim olarak bu sözleşmeyi imzalıyorum."

"Son mu?"

"Uzun öykü. Bugün işten ayrılıyorum. Bu, bir saat aranızda kalabilir mi?"

"Ne..."

"Bir süre sonra hepinize bir mesaj göndereceğim."

Erika Berger, sözleşmeyi imzalayıp Eva Carlsson'un önüne koydu.

Gülümseyerek, "Başarılar," dedi.

"Cuma günü Ekström'le toplantı yapan yaşlı meçhul adamın adı Georg Nyström, komiser," dedi Monica Figuerola ve Torsten Edklinth'in önüne takip faaliyetlerinde çekilen bir kaç fotoğraf koydu.

"Komiser," diye mırıldandı Edklinth.

"Kimliğini, dün akşam Stefan tespit etti. Artillerigatan'ı ziyaret etmiş, arabayla."

"Hakkında neler biliyoruz?"

"Adli polisten gelme. 1983'ten sonra SÄPO'da çalışmaya başlamış. 1996 yılında bağımsız araştırmacı olmuş. SÄPO'nun bitirdiği işleri kontrol ediyor ve teşkilat içi araştırma yapıyormuş."

"Evet."

"Cumartesiden beri Artillerigatan'daki Binanın kapısından altı kişi girdi, Jonas Sandberg ve Georg Nyström'ün dışında, Fredrik Clinton da binada. Bu sabah diyaliz makinesine bağlanması için ambulansla hastaneye götürdüler."

"Diğer üç kişi kim?"

"Biri Otto Hallberg. 1980'li yıllarda SÄPO'da çalışmış, ama Savunma Bakanlığı'yla bağlantılı. Denizci, Askerî İstihbarat'tan."

"Vay be! Buna niçin şaşırmadım dersin?"

Monica Figuerola, masaya bir fotoğraf daha koydu.

"Onun kimliğini henüz tespit edemedik, Hallberg'le birlikte öğle yemeği yediler. Bakalım bu akşam evine gittiğinde kimliğini tespit edebilecek miyiz?"

"Başka?"

"Ama sanırım en ilginç şu adam."

Masaya bir fotoğraf daha koydu.

"Bunu tanıyorum," dedi Edklinth.

"Wadensjö."

"Tabii ya, 15 yıl önce terör bölümünde çalıştı. Masa başı generali, teşkilatın tepelerine gelmeyi düşünüyordu. Daha sonra ne oldu bilmiyorum."

"1991'de istifa etmiş. Tahmin et birkaç saat önce kimlerle yemek yiyordu?"

Monica son fotoğrafı da çıkardı.

"Özel Kalem Müdürü Albert Shenke ve Finans Müdürü Gustav Atterbom. Bu adamları

yirmi dört saat izlemenizi istiyorum. Kimlerle buluşuyorlar öğrenin."

"Bu imkânsız, yalnızca dört adamım var. Bunların bir ya da ikisi belgelerle uğraşıyor."

Edklinth alt dudağını ısırarak bir süre düşündükten sonra başını kaldırdı.

"Daha fazla adama ihtiyacımız var," dedi. "Cinayet Masası Komiseri Bublanski'ye gizli bir görüşme yapıp bugün işten sonra benimle akşam yemeği yiyip yiyemeyeceğini sorar mısın? Saat yedide."

Edklinth telefon ahizesine uzandı ve kafasına kayıtlı telefon numarasını tuşladı.

"Merhaba, Armansky. Ben Edklinth. Geçenlerde bana sunduğun harika akşam yemeğine karşılık verebilir miyim? Hayır, ısrar ediyorum. Saat yedi diyelim mi?"

Lisbeth Salander o geceyi Kronoberg Hapishanesi'nde, yaklaşık sekiz metrekaarelik bir hücrede geçirdi. İçeride sözü edilecek bir mobilya yoktu. Hücreye kapatıldıktan beş dakika sonra uyudu. Pazartesi sabahı erkenden uyanarak fizyoterapistin önerdiği egzersizleri yaptı. Kahvaltıdan sonra, sessizce oturup önündeki boşluğa bakmaya başladı.

Saat dokuz buçukta, koridorun öteki tarafındaki sorgu odasına götürüldü. Ona eşlik eden kısa boylu, kel kafalı, yuvarlak yüzlü, kemik çerçeveli gözlükler takan yaşlı bir gardiyan, Lisbeth'e karşı ölçülü ve babacandı.

Annika Giannini, Lisbeth'i sıcak bir selamla karşıladı. Lisbeth, odadaki Hans Faste'yi görmezlikten geldi. Savcı Richard Ekström'le de ilk defa karşılaşıyordu. Odada bulundukları yarım saat boyunca Ekström'ün başının üzerinden duvardaki bir lekeye gözünü dikerek oturdu. Ne tek bir söz etti ne de hareket.

Saat onda Ekström başarısız sorguya ara verdi. Lisbeth'in ağzından tek bir sözcük dahi almayı başaramadığı için sinirlenmişti. Bununla birlikte, zayıf, oyuncak bebeğe benzeyen Lisbeth'e bakarken ilk defa şüpheye düşmüştü. Bu kız nasıl olur da Magge Lundin ile Sonny Nieminen'i pataklayabilirdi? Elinde ikna edici kanıtlar olsa da mahkeme Ekström'ün iddialarına inanacak mıydı?

Saat on ikide öğle yemeğini yiyen Lisbeth, sonraki saatleri kafasından denklemler çözmeye harcadı. İki yıl önce okuduğu sferik astronomiden bir bölüme odaklandı.

14.30'da tekrar sorgu odasına götürüldü. Bu defa ona eşlik eden gardiyan, genç bir kadındı. Sorgu odası boştu. Bir sandalyeye oturarak çok karmaşık bir denkleme kafa yordu.

On dakika sonra kapı açıldı.

"Merhaba, Lisbeth," dedi Teleborian, yüzünde bir gülümsemeyle.

Lisbeth Salander donup kaldı. Boşluğa kurduğu denklem dağıldı. Sanki fiziksel bir biçimleri varmış gibi, yere düşen rakam ve işaretlerin seslerini duydu.

Peter Teleborian bir dakika kadar Lisbeth Salander'i inceledikten sonra karşısına oturdu. Lisbeth gözlerini duvara dikmişti.

Bir süre sonra bakışlarını Teleborian'ın gözlerine çevirdi.

"Bu duruma düşmene üzüldüm," dedi Peter Teleborian. "Sana her şekilde yardımcı olmaya çalışacağım. Umarım aramızda bir güven ilişkisi kurabiliriz."

Lisbeth, Teleborian'ı tepeden tırnağa inceledi. Dağınık saçlar. Sakal. Aralıklı ön dişler. İnce dudaklar. Kahverengi bir ceket. Yakası açık bir gömlek. Lisbeth onun yumuşak, hain sesini duydu.

"Umarım, sana önceki karşılaşmamızdan daha fazla yardımcı olabilirim."

Küçük bir not defteri ve kalem çıkarıp masaya koydu. Lisbeth gözlerini indirip kaleme baktı. Sivri, gümüş renkli bir kalem.

Durum analizi.

Kalemi alıp Teleborian'ın boğazına saplama isteğini bastırdı.

Gözleri Teleborian'ın sol küçük parmağını aradı. On beş yıl önce ısırıldığı yerde silik beyaz bir iz vardı. Dişlerini onun parmağına öylesine geçirmişti ki neredeyse koparacaktı. İki hasta bakıcı onu sıkıca tutarak Teleborian'ın parmağını Lisbeth'in dişlerinden zorlukla kurtarmışlardı.

O zamanlar onlu yaşlarının henüz başında, küçük, çaresiz bir kızdım. Şimdi büyüdüm, seni istediğim zaman öldürebilirim.

Bakışlarını Teleborian'ın arkasındaki duvardaki bir noktaya kilitledi. Yere düşen rakam ve işaretleri toplayıp yeni bir denklem kurdu.

Doktor Peter Teleborian, Lisbeth'i ifadesiz bir yüzle inceliyordu. İnsanlar hakkında içgüdüden yoksun olsaydı, uluslararası üne sahip saygın bir psikiyatr olamazdı. Duyguları ve ruh hâllerini okuyabilme yeteneği vardı. Odadan soğuk bir gölgenin geçtiğini hissetti, bunu hastasının o soğukkanlı davranışının altında korku ve utançla kıvrandığına yordu. Lisbeth'in onun varlığın, karşı gösterdiği tepkiyi pozitif bir işaret olarak yorumladı. Ayrıca Lisbeth'in davranışlarını değiştirmemesinden de memnun olmuştu. Bu davranışlarıyla mahkemede kendi sonunu getirecekti.

Erika Berger'in *SMP*'deki son işi, cam kafesine geçip çalışanlara bilgi notu göndermek oldu. Öfkeli bir ruh hâliyle iki sayfalık bir metin yazarak, *SMP*'den niçin ayrıldığını ve bazı insanlar hakkında neler düşündüğünü açıklamıştı. Yazdıklarını okuduğunda öfkesine yenildiğini fark ederek metni sildi, yeniden, daha uygun bir tonda başka bir metin yazdı.

Peter Fredriksson'dan hiç bahsetmedi. Eğer ondan bahsederse herkesin dikkati ona yönelecek, gazeteyi terk etmesinin gerçek nedenleri, cinsel taciz dedikodularının arasında kaybolacaktı.

İki neden yazdı. Birinci ve en önemlisi, şeflerin ve hissedarların maaş ve ikramiyelerinin indirilmesi önerisine yöneticilerin direnmesiydi. Bunun yerine onu *SMP*'nin personel sayısını azaltmaya zorlamışlardı. Bu Yalnızca onu işe alırken yaptıkları protokole karşı bir suç değil, aynı zamanda *SMP*'de uzun vadeli değişiklikler yapmasının önünde de ciddi bir engeldi.

İkinci neden Borgsjö dosyasıydı. Borgsjö'nün bu dosyayı hasıraltı etmek için ona emir verdiğini, bunun kendi iş ahlakına sığmadığını açıkladı. Bu durumda, görevi bırakmaktan başka çaresi yoktu. Son olarak *SMP*'nin personel değil, yönetim sorunu olduğunu yazdı. Yazdıklarını bir kez daha okuyup birkaç harf hatasını düzelttikten sonra gazete çalışanlarına postaladı. Bir kopyasını Basın Gazetesi, bir kopyasını da sendikanın yayın organı Muhabir'e gönderdi. Sonra dizüstü bilgisayarım alıp Anders Holm'ün yanına gitti.

"Hoşça kal," dedi.

"Güle güle, Berger. Seninle çalışmak tam bir ıstıraptı."

Birbirlerine gülümsediler.

"Son bir isteğim daha var," dedi Berger.

"Ne?"

"Johannes Frisk benim adıma bir haberi kovalıyor."

"Ve bunun ne olduğundan şeytanın bile haberi yok."

"Onu destekle. Daha şimdiden yeterince ilerledi. Frisk'le bağlantıyı koparmayacağım. Bırak işini bitirsin. Sana söz veriyorum, sonuçtan memnun kalacaksın."

Holm bir süre düşündükten sonra başını salladı.

El sıkışmadılar. Erika elektronik anahtarını Holm'ün masasına bıraktıktan sonra, garaja inip arabasına bindi. Saat dördü biraz geçe *Millennium*'un ofisinin bulunduğu binanın yakınlarına park etti.

KISIM IV

SİSTEMİ YENİDEN YÜKLEMEK

1 TEMMUZ - 7 EKİM

Antik Yunan, Güney Amerika, Afrika ve dünyanın diğer bölgelerinde anlatılan zengin çeşitlilikteki Amazon efsanelerine karşın, kadın savaşçılar konusunda yalnızca bir tane tarihî belge vardır. Bu belge de, Batı Afrika'daki Dahomey'de -bugünkü Benin- yaşayan Fon halkının kadın ordusuna aittir.

Resmî ordu tarihinde bundan hiç bahsedilmez. Haklarında romantik filmler de yapılmamıştır. Bugün yalnızca tarihî bir dipnotlardır. Haklarında yazılmış tek bir bilimsel çalışma vardır; Stanley B. Alpern'in, *Kara Sparta'nın Amazonları* adlı kitabı (C. Hurst & Co. Ltd, London 1998). Bununla birlikte, zamanın işgalci güçlerinin seçkin erkek ordularıyla boy ölçüşecek durumdaydılar.

Bu ordunun ne zaman kurulduğu tam olarak bilinmiyor ama bazı kaynaklar 1600'lü yıllarda kurulduğunu söylüyor. İlk başlarda krallığın seçkin korumalarıyken, daha sonra, yarı tanrı statüsünde 6.000 kişilik askerî bir birliğe dönmüşlerdir. Pek süslenmiyorlardı. 200 yıl boyunca, Avrupalı işgalcilere karşı Fon halkının öncü askerleri olmuşlardı. O anlı şanlı Fransız ordusunu birkaç kez yenerek yüreklerine korku salmışlardı. Fransızlar, bu kadınlar ordusunu, ağır toplar, lejyonerler, deniz piyadeleri ve süvarilerden kurulu modern bir ordu göndererek ancak 1892'de yenebilmişlerdi.

Bu savaşta ne kadar kadın savaşçının öldüğü bilinmiyor. Geride kalanlar yıllarca gerilla savaşı yürütmüşlerdir. Ordudan kalan savaşçıların bir kısmıyla 1940 yılında röportajlar yapıp fotoğrafları çekilmiştir.

23. BÖLÜM

1 TEMMUZ, CUMA - 10 TEMMUZ, PAZAR

Lisbeth Salander'in mahkemesi başlamadan iki hafta önce, Christer Malm, 364 sayfalık kitabın mizanpajını tamamlamıştı. Kitaba verdikleri isim kısa ve özdü: *Servis*. Kapağı mavi, kapak yazısı sarıydı. Kapağın alt kısmına, İsveç başbakanlarının pul büyüklüğünde siyah beyaz portreleri yerleştirilmişti. Zalachenko'nun pasaport fotoğrafı, bazı bölgeleri kontrast ayarıyla koyulaştırılarak, bir gölge gibi tüm kapağa yayılmıştı. Çok iyi bir tasarım sayılmazdı, ama oldukça etkiliydi. Üç yazarı vardı: Mikael Blomkvist, Henry Cortez ve Malin Eriksson.

Saat sabahın beş buçuğuydu, Christer Malm bütün gece çalışmıştı. Biraz midesi bulanıyor, hemen eve gidip uyumaya can atıyordu. Malin Eriksson geceyi onunla birlikte geçirmiş, Christer'in mizanpajını yaptığı sayfaların çıktısını alıp satır satır okuyarak son düzeltmeleri yapmıştı. Şimdi yazı işlerindeki kanepeye uzanmış uyuyordu.

Christer Malm, fotoğraf ve metinleri bir dosyada topladı. Toast programını çalıştırarak iki CD'ye yükledi. Bunlardan birini derginin güvenlik dolabına koydu, diğerini Blomkvist'e verdi. Dergiye saat yedi civarında gelen Blomkvist'in gözlerinden uyku akıyordu.

"Hadi, sen eve gidip uyu," dedi Blomkvist.

"Öyle yapacağım," dedi Christer.

Malin Eriksson'u uyandırmadan, kapı alarımını kurarak çıktılar. Henry Cortez nöbeti devralmak için saat sekizde gelecekti. Mikael'le Christer binanın çıkışında beşlik çakıp ayrıldılar.

Mikael Blomkvist, Lundagatan'a yürüyerek Lisbeth Salander'ın sokağa terk edilmiş Honda'sını bir kez daha izinsiz ödünç aldı. Kitabın CD'sini, Hallvigs matbaasının yöneticisi Jan Köbin'e elden vermek istiyordu. Bu CD'yi kuryeye güvenip gönderemezdi. Hallvigs matbaası Morgongåva'da, demir yolunun yakınında, küçük, tuğla bir binaydı.

Mikael matbaaya gelirken hiç acele etmemiş, arabayı yavaş sürmüştü. CD'nin çalışıp çalışmadığı kontrol edilene kadar matbaada bekledi. Kitabın mahkeme başladığı gün dağıtımına hazır olmasını garanti altına almak istiyordu. Asıl sorun baskı değil, daha fazla zaman alan ciltlemeydi. Köbin 10.000 basılacak kitaptan 500 tanesini belirtilen tarihte hazırlayacağına söz vermişti. Cep kitabı formatında basılacaktı.

Mikael, matbaadakilerin bu işin çok gizli tutulması gerektiğini bildiklerinden emin olmakla birlikte, bir kez daha hatırlatma gereği duydu. Aslında bu hatırlatma gereksizdi. Hallvigs iki yıl önce, Mikael'in Hans Erik Wennerström hakkında yazdığı kitabı benzer koşullar altında basmıştı. Matbaadakiler küçük *Millennium* yayınevinden gelen kitapların çok şey vadettiğini iyi biliyorlardı.

Mikael, kitabın CD'sini teslim ettikten sonra hiç acele etmeden Stockholm'e döndü. Arabayı Bellmansgatan'da oturduğu binanın önüne park edip dairesine çıktı. Bir çantaya birkaç giysi, tıraş malzemeleri, diş fırçası koyup tekrar aşağı indi. Arabaya atlayıp Vårmdö'deki Stavnäs iskelesine gitti. Arabayı oraya park edip Sandhamn'a giden feribota bindi.

Yılbaşı tatilinden beri Sandhamn'daki kulübesine ilk defa geliyordu. Panjurları açarak kulübeyi havalandırdı, bir maden suyu içti. Yazacaklarını yazıp matbaaya verdiği her seferde olduğu gibi içinde bir boşluk hissediyordu.

Bir saat boyunca kulübeyi temizledi. Süpürüp tozunu aldı, banyoyu fırçalayarak temizledi, buzdolabını fişe taktı, muslukları kontrol etti, asma kattaki yatağın örtülerini değiştirdi. Arkasından markete gidip alışveriş yaptı. Marketten döndükten sonra bir kahve yapıp verandaya çıktı. Hiçbir şey düşünmeden sigara içti.

Saat beşe gelirken buharlı gemi iskelesine giderek Monica Figuerola'yı karşıladı.

"İzin alabileceğini sanmıyordum," diyerek onu yanağından öptü.

"Ben de," dedi Figuerola, "ama Edklinth'e durumumu anlattım. Son haftalarda uyanık kaldığını her saati çalışarak geçirdiğimi, artık yeterince verimli olamadığımı, enerjimi toplamak için iki gün tatile ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Sandhamn'da mı?"

"Nereye gideceğimi söylemedim."

Monica Figuerola, Mikael'in yirmi beş metrekaresine dolaştı. Mutfak, odanın hijyenini, asma kattaki yatağı eleştirel gözlerle inceledikten sonra başını sallayarak onayladığını gösterdi.

Mikael kırmızı şarap sosuyla kuzu pirzolarlarını pişirip verandada masayı hazırlarken, Monica duş alıp üzerine ince bir yaz elbisesi giydi. Yemeklerini iskeleye yanaşan yelkenlileri seyrederek bir şişe şarap eşliğinde sessizce yediler.

"Harika bir kulübe! Tanıdığın bütün kadınları buraya mı getiriyorsun?" dedi Monica birdenbire.

"Hepsini değil, önem verdiklerimi."

"Erika Berger de geldi mi?"

"Birkaç kez."

"Lisbeth Salander?"

"Wennerström'ün kitabını yazarken birkaç hafta burada kaldı. İki yıl önce de yılbaşı tatilini burada birlikte geçirdik."

"Yani Berger ile Salander'in senin hayatında önemli bir yeri var."

"Erika en iyi arkadaşım. Yaklaşık yirmi beş yıldır arkadaşız. Lisbeth başka bir öykü. Şimdiye kadar karşılaştığım, en ilginç, en asosyal insan. İlk karşılaştığımız günden beri beni çok etkilediğini söyleyebilirim. Ondan hoşlanıyorum. İyi bir arkadaş."

"Ona acımıyor musun?"

"Hayır, acımıyorum. Başına gelen belaların birçoğunda kendi payı da var. Ama ona büyük bir sempati ve yakınlık duyuyorum."

"Erika'ya da, Salander'e de âşık değilsin, öyle mi?"

Mikael omuzlarını silktiler. Monica, seyir lambasını yakmış süzülerek limana yaklaşan, geç kalmış bir yelkenliyi izlemeye başladı.

"Eğer aşk, birinden çok hoşlanmaksa sanırım birçok kişiye âşığım," dedi Mikael.

"Şimdi de bana mı âşıksın?"

Mikael başını salladı. Monica kaşlarını çatarak, Mikael'e baktı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" dedi Mikael.

"Buraya daha önce kadınların gelmesi mi? Hayır. Ama aramızda ne olduğunu tam olarak bilememekten rahatsızım. Önüne gelenle düzüşen biriyle ilişki sürdürebileceğimi hiç sanmıyorum..."

"Yaptıklarım için özür dileyecek değilim."

"Ve sanırım seni, sen olduğun için seviyorum. Laf kalabalığı yapmadan sevişebiliyoruz. Yanında kendimi güvende hissediyorum. Bu ilişki delice bir içgüdüye teslim olduğumdan başladı, bu başıma sık gelmez. Üstelik böyle bir şeyi de planlamamıştım. Şimdi de buraya davet edilen kadınlardan biri oldum."

Mikael bir süre sustu.

"Gelmek zorunda değildin."

"Hayır. Gelmek zorundaydım. Lanet olsun, Mikael..."

"Biliyorum."

"Mutsuzum. Sana âşık olmak istemiyorum. Bittiğinde canım çok acır."

"Babam ölüp annem Norrland'a taşındıktan sonra bu kulübe bana kaldı. Kız kardeşim de Stockholm'deki daireyi aldı. 25 yıl oldu."

"Uzun zaman."

"1980'lerin başında buraya gelen birkaç tanıdığı saymazsak, senden önce buraya beş kadın geldi. Erika, Lisbeth ve eski karım. 1990'lı yılların sonunda ciddi bir ilişki

sürdürdüğüm bir kız, iki yıl önce tanıdığım ve hâlâ arada bir görüştüğüm, benden biraz daha yaşlı başka bir kadın. Yani biraz değişik durumlar... "

"Öyle mi?"

"Şehirden uzaklaşıp kafamı dinlemek istediğimde bu kulübeye geliyorum. Genellikle yalnız başıma. Okuyorum, yazıyorum, dinleniyorum, iskeleye oturup yelkenlilere bakıyorum. Yani burası gizli bir aşk yuvası değil."

Ayağa kalkıp verandanın bir köşesine koyduğu şarap şişesini getirdi.

"Sana söz veremem. Erika'yla birbirimizden uzak kalamadığımız için evliliğim bozuldu. *Been there, done that, got the t-shirt.*"

Şarap bardaklarını doldurdu.

"Ama sen uzun süredir karşılaştığım en ilginç insansın. İlk günden sonra ilişkimiz müthiş bir hız kazandı. Sanırım beni kapımın önünden aldığın o ilk günden beri, çekim alanına girdim. Evinde kaldığım o ilk geceden sonra, gece yarıları uyanıp seni özlüyorum. Düzenli bir ilişki istiyor muyum bilmiyorum, ama seni kaybedeceğim diye ödüm kopuyor." Mikael Monica'ya baktı. "İşte böyle, sence ne yapmalıyız?"

"Bırak biraz düşünelim," dedi Figuerola. "Ben de seni fazlasıyla çekici buluyorum."

"Bu iş ciddileşmeye başladı," dedi Mikael.

Başını sallayan Monica'nın içini hüznün kaplamıştı. Uzun süre sustular. Hava karardığında masayı temizleyip kulübeye girdiler.

Mikael Blomkvist, mahkemeden bir hafta önceki cuma, bir gazete bayisinin önünde durarak gazete afişlerini inceledi. *SMP*'nin CEO'su ve Yönetim Kurulu Başkanı Magnus Borgsjö direnmeyi bırakıp istifa etmişti. Bir gazete alan Blomkvist, Hornsgatan'daki Java kafeye oturup kahvaltı etti. Borgsjö ani istifasının ailevi nedenlerden kaynaklandığını söylemişti. Erika Berger'in *SMP*'den Vitavara AB dosyasını hasıraltı etmeye zorlandığı için istifa ettiği yönündeki iddialara ilişkin bir açıklama yapmamıştı. Bununla birlikte İsveç Sanayiciler Birliği'nin başkanı, İsveç şirketlerinin Güney Asya'da çocuk emeği kullanan şirketlere karşı tavrını araştırmak üzere bir etik komisyonu kurmuştu.

Mikael birden ağız dolusu bir kahkaha attı.

Gazeteyi katlayıp bir kenara koyarak kontrollü cep telefonuyla *TV4*'ün muhabirini aradı.

"Merhaba, sevgilim," dedi Mikael Blomkvist. "Sanırım benim gibi biriyle bir akşam yemeği yemeyi hâlâ reddediyorsundur."

TV4'ün kadın muhabiri, "Merhaba, Mikael," diyerek güldü. "Üzgünüm, benim tipim değilsin. Ama yine de hoş bir çocuksun."

"Öyleyse bu akşam benimle yemek yiyip iş konuşmayı hiç değilse düşünebilir misin?"

"Kafanda neler var?"

"İki yıl önce Wennerström olayı konusunda Erika'yla bir anlaşma yapmıştınız, iyi işlemişti. Şimdi ben de, benzer bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Anlat."

"Koşullar konusunda anlaşmadan olmaz. Tıpkı Wennerström olayında olduğu gibi, tema sayısıyla birlikte bir kitap yayınlamak istiyoruz. Sıkı bir öykü. Biz bu öyküyü yayınlamadan önce dışarı bilgi sızdırmaman kaydıyla, sana birtakım belgeler vererek özel bir ayrıcalık tanımak istiyoruz. Bu defa her şey özel bir günde yayınlanacağından, durum biraz daha karışık."

"Bu öykü ne kadar sıkı?"

"Wennerström olayı yanında çocuk oyuncağı kalır," dedi Mikael. "İlgileniyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Nerede buluşuyoruz?"

"Samir'in Kazanı'na ne dersin? Erika Berger de gelecek."

"Berger hakkında bir haber mi? *SMP*'den atıldıktan sonra *Millennium*'a mı döndü?"

"Atılmadı. Borgsjö'yle kavga ettikten sonra istifasını verdi."

"O adam tam bir aşâğılık."

"Öyle," dedi Mikael Blomkvist.

Fredrik Clinton, kulaklıklarla Verdi dinliyordu. Artık hayatında kalan tek şey müzikti, diyaliz makinesinden, sırtındaki her gün artan ağırlardan ancak müzikle uzaklaşıyordu. Mırıldanmıyordu. Gözlerini kapamış, sağ koluyla melodiye tempo tutarak, çökmüş bedeninin geride bıraktığı hayatı düşünüyordu.

İşte böyle. Doğduk, büyüdü, yaşlandık, ölüyoruz.

Üzerine düşeni yapmıştı. Geriye bir yıkıntı kalmıştı.

Tuhaf bir şekilde hayatından memnundu.

Şimdi arkadaşı Evert Gullberg için oynuyordu.

Günlerden 9 Temmuz, Cumartesi'ydi. Mahkemeye bir haftadan az bir zaman kalmıştı. Servis bu rezil öyküyü artık geride bırakacaktı. Haberi bu sabah almıştı. Gullberg, tanıdığı insanların en gözüpekiydi. İnsan dokuz milimetrelik, çelik kaplamalı bir kurşunu şakağına ölmek için sıkardı. Ama Gullberg'in bedeni, hemen teslim olmamış, üç ay direnmişti. Belki bunun nedeni şanstın çok, Doktor Anders Jonasson'un inatla yenilgiyi reddetmesiydi. Ve nihayet, Gullberg'i öldüren, kurşun değil kanserdi.

Clinton'ı üzen şey, acılı bir ölüm olmasıydı. Gullberg, dış dünyayla ilişki kuramıyordu ama arada bir bilinci yarı açılır gibi oluyor, çevresinde olup bitenleri algılıyordu. Hasta bakıcılar, yüzü okşandığında gülümsediğini, ağrısı olduğunda yüzünü buruşturduğunu

kaydetmişlerdi. Bazen anlaşılması zor cümlelerle bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Akrabası yoktu ve arkadaşlarının hiçbiri onu hastanede ziyaret etmemişti. Bu hayatta gördüğü en son şey, Sara Kitama adındaki Eritreli bir hemşirenin, yatağının başında elini tuttuğuydu.

Clinton, çok yakında eski silah arkadaşının yanına gideceğinin farkındaydı. Bundan hiçbir kuşkusu yoktu. Nakil için bir böbrek bulunacağına dair umudunu her geçen gün daha fazla yitiriyordu. Bedeni hızla çöküyordu. Her yeni muayenede ciğer ve bağırsaklarının daha da kötüleştiği ortaya çıkıyordu.

Tek umudu Noel'e kadar yaşayabilmekti.

Ama mutluydu. Son günlerinde, birden bir sürprizle Servis'e dönebildiği için duyduğu manevi mutluluktan başı dönüyordu.

Bu hiç beklemediği bir lütuftu.

Birger Wadensjö, Servis'in Artillerigatan'daki komuta merkezinin küçük dinlenme odasına girdiğinde, Verdi'nin müziği Clinton'ın kulağında solmaya başlamıştı.

Gözlerini açtı.

Wadensjö'nün artık bir yük olduğunu düşünüyordu. İsveç savunma cephesinin en önemli mevzii olan Servis'in şefliğine uygun değildi. Bir zamanlar, Hans von Rottinger ile kendisinin Wadensjö'yü bu göreve uygun görmelerinin nasıl bir gaflet olduğunu düşünüyor, bu kanıya nasıl vardıklarını bir türlü anlayamıyordu.

Wadensjö her zaman arkasından iteklenmesi gereken bir savaşçıydı. Kriz anlarında zayıflık gösteriyor, gerekli kararları alamıyordu. O bir hafif rüzgâr yelkencisi, omurgasız bir ödlekti. Eğer kararlar ona bırakılırsa Servis çökerdi.

Bu kadar basitti. Bazıları her zorluğa dayanır, bazıları da zor durumlarda tökezlerlerdi.

"Benimle konuşmak istemişsin," dedi Wadensjö.

"Otur."

Wadensjö oturdu.

"Artık gereksiz vakit harcayamayacağım bir yaşa geldim. Doğrudan konuya gireceğim, senin Servis'in yönetiminden ayrılmanı istiyorum."

"Nedenmiş?"

Clinton sesinin tonunu yumuşattı.

"Sen iyi bir insansın, Wadensjö. Ama ne yazık ki Gullberg'den sonra sorumluluk yüklenecek biri değilsin. Aslında bu sorumluluğu hiçbir zaman almamalıydın. Hasta olmadan önce, Rottinger'le birlikte, tacı kimin giyeceğine karar vermemekle yanlış yaptık."

"Benden hiç hoşlanmadın."

"Bunda yanılıyorsun. Servis'in başında ben ve Rottinger varken, iyi bir yöneticiydin. Sensiz bir şey yapamazdık. Vatanseverliğine büyük güvenim var. Ama karar alma yeteneğinden şüpheleniyorum."

Wadensjö'nün dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

"Bu söylediklerinden sonra Servis'te kalır mıyım, bilmiyorum."

"Gullberg ile Rottinger artık yok. Bundan sonra kararları yalnız ben vereceğim. Son aylarda aldığım kararın uygulanmasını hep engelledin."

"Bir kez daha mantıksız kararlar aldığını belirtmeliyim. Aldığın kararlar bir felaketle sonuçlanabilir."

"Bu bir ihtimal. Ama senin karar alma konusundaki eksikliğin, çöküşü garantiliyor. Şimdi hiç değilse bir şansımız var ve işler yolunda görünüyor. *Millennium* ne yapacağını bilemiyor. Bizim bir yerlerde olduğumuzu hissediyor, ama ellerinde hiçbir belge yok. Ne böyle bir belgeye ne de bize ulaşabilecekler. Attıkları her adımdan haberdarız."

Wadensjö pencereden dışarı, komşu binaların çatılarına baktı.

"Geriye bir tek Zalachenko'nun kızı kaldı. Eğer biri onun geçmişini deşer ve söylediklerini dikkate alırsa her şey olabilir. Neyse ki mahkeme birkaç güne kadar başlıyor. Sonra her şey bitecek. Bu defa onu öyle bir derine gömeceğiz ki bir daha hayaletiyle bizi rahatsız edemeyecek."

"Senin davranışlarını anlayamıyorum," dedi Clinton.

"Evet, anlayamıyorsun. 68'ini doldurdun. Ölmek üzeresin, aldığın kararlar akılcı değil. Ama Georg Nyström ile Jonas Sandberg'i büyülemeyi başarmışsın. Seni bir mafya babasını dinlermiş gibi dinliyorlar."

"Eğer Servis'in çıkarları söz konusuysa mafya babasıyım. Bir planımız var. Servis'in tek şansı karar alma yeteneği. Ancak büyük bir kararlılıkla konumumuzu koruyabiliriz. Servis'in bir daha asla bu duruma düşmeyeceğini büyük bir güvenle söyleyebilirim. Bu işi atlattığımızda her şey kontrolümüz altına girecek."

"Anlıyorum."

"Yeni patron Georg Nyström olacak. Bu iş için çok yaşlı, ama işin üstesinden gelebilecek tek insan da o. En az altı yıl bu işi yürüteceğine söz verdi. Sandberg çok genç, senin yönetim anlayışın nedeniyle de bir türlü tecrübe kazanamadı. Şimdiye kadar tam bir profesyonel olması gerekiyordu."

"Clinton, sen ne yaptığının farkında mısın? Birini öldürttün. Servis'te 35 yıldır çalışan Björck'ün ölüm emrini verdin, sanıyor musun ki..."

"Bunun zorunlu olduğunu çok iyi biliyorsun. Bize ihanet etti, polisin baskısına asla dayanamazdı."

"Henüz söyleyeceklerim bitmedi."

"Sonra söylersin, sen burada yatmış, her şeye kadir adam rolünü oynarken benim yapacak işlerim var."

Wadensjöo kapıya doğru gitti.

"Eğer vicdanın bu kadar rahatsızsa, niçin Bublanski'ye gidip suçlarını itiraf etmiyorsun?"

Wadensjöo, hasta adama döndü.

"Bunu düşünmedim değil, ama sen ne düşünürsen düşün, Servis'i bütün gücümle destekleyeceğim."

Sandberg'le karşı karşıya geldi.

"Merhaba, Clinton," dedi Nyström. "Konuşmamız gereken bir şeyler var."

"İçeri gelin. Wadensjöo şimdi gidiyordu."

Nyström kapı kapanana kadar bekledi.

"Fredrik, çok endişeleniyorum," dedi Nyström.

"Niçin?"

"Sandberg'le düşündük, anlayamadığımız şeyler oluyor. Bu sabah Salander'in avukatı, savcıya Salander'in otobiyografik ifadesini verdi."

"Ne?"

Richard Ekström fincanlara kahve koyarken Hans Faste, Annika Giannini'yi inceliyordu. Ekström sabah işe geldiğinde önüne konulan metin karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Faste'yle birlikte Lsibeth Salander'in yazdığı 40 sayfayı okumuşlardı. Uzun süre üzerinde tartışmış ve en sonunda Annika Giannini'yi resmî olmayan bir toplantıya davet etmişlerdi.

Ekström'ün odasının yanındaki küçük konferans salonundaydılar.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Ekström. "Bunu okudum... Bu sabah bıraktığın ifadeyi. Birtakım sorular sorma ihtiyacı hissettim..."

"Evet?" dedi Giannini.

"Neresinden başlayacağınızı bilemiyorum, belki de Faste'yle benim çok şaşırdığınızı söyleyerek başlamalıyım."

"Niye şaşırdınız ki?"

"Niyetinizi anlamaya çalışıyorum."

"Ne demek bu şimdi?"

"Şu otobiyografi ya da her ne diyorsanız, bunun amacı ne?"

"Çok açık, müvekkilim olaylar hakkında kendi görüşlerini yazdı."

Ekström babacan bir ifadeyle güldü, keşisakalını sıvazladı. Annika bunu onun huzursuzluğuna yorumladı.

"Evet, ama müvekkilinin kendini ifade etmesi için üç aylık bir zamanı vardı. Faste onu sorgulamaya çalışırken tek bir söz etmedi."

"Bildiğim kadarıyla, onu Faste'ye ifade vermeye zorlayan bir yasa yok."

"Elbette, ama benim demek istediğim... İki gün sonra mahkeme başlayacak ve son anda bunu önümüze koyuyorsunuz. Savcılığımın ötesinde, bu konuda kişisel bir sorumluluk hissediyorum."

"Öyle mi?"

"Hiçbir koşul altında söyleyeceklerimi bir küçümseme olarak yorumlamanızı istemem, böyle bir niyetim yok. Bu ülkede bir mahkeme düzeni var, ama Bayan Giannini, siz kadın hakları avukatısınız. Daha önce hiçbir ceza davasına katılmadınız. Ben Lisbeth Salander'in kadın olduğu için değil, ağır suçlar işlediği için yargılanmasını istiyorum. Sanırım onun ciddi anlamda psikiyatrik sorunları bulunduğunu ve tedaviye muhtaç olduğunu siz de anlamışsınızdır."

"İzin verin de size yardımcı olayım," dedi Annika Giannini yumuşak bir sesle. "Lisbeth Salander'i hakıyla savunamayacağımdan korkuyorsunuz."

"Lütfen bunu kötüye yormayın," dedi Ekström. "Sizin yeteneğinizi sorgulamıyorum, Yalnızca tecrübesiz olduğunuza işaret ediyorum."

"Anlıyorum, bu konuda sizinle aynı fikirdeyim, ceza davalarında oldukça tecrübesizim."

"Ama yine de sizden çok daha tecrübeli avukatların yardımını reddediyorsunuz... "

"Müvekkilim böyle karar verdi. Kendisini benim savunmamı istiyor ve iki gün sonra mahkemede onu ben savunacağım."

Annika nazik bir şekilde gülümsedi.

"İyi, ne yapalım. Merak ettiğim bir şey var, şu kompozisyonu, mahkemeye sunmayı ciddi ciddi düşünüyor musunuz?"

"Elbette. Lisbeth Salander'in öyküsü bu."

Ekström ile Faste birbirlerine baktılar. Faste kaşlarını çattı. Ekström'ün neler saçmaladığını anlayamıyordu. Eğer Giannini, müvekkilini felakete sürüklediğini fark edemiyorsa bundan savcıya neydi? Bu işten memnun olup yoluna devam etmesi gerekmiyor muydu?

Salander'in kaçık bir fahişe olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Bütün çabalarına rağmen ona, nerede oturduğunu bile söylettirememişti. Bu lanet kız, her sorguda bir taş

gibi susmuş, hiç kımıldamadan Faste'nin arkasındaki duvara bakmıştı. Kendisine uzatılan sigarayı, kahve ya da soğuk bir içecek teklifini susarak geri çevirmişti. Ona yalvardığında ya da arada bir sesini yükselttiğinde bile hiçbir sonuç alamamıştı.

Şimdiye kadar hiçbir sorguda bu kadar sinirlenmemişti.

Hans Faste iç çekti.

"Giannini," dedi Ekström en sonunda. "Bence müvekkilinin yargılanmaması gerekiyor, o hasta. Elimde psikiyatrların verdiği kapsamlı bir rapor var. Bence yıllardır gerek duyduğu psikiyatrik bakımı almalı."

"Eğer böyle düşünüyorsamz, bunu mahkemede savunabilirsiniz."

"Elbette yapacağım. Sizin müvekkilinizi nasıl savunacağınıza karışmam. Ama bu hattı izleyecekseniz gerçekten gülünç duruma düşeceksiniz. Bu otobiyografi bir dizi insana karşı akıl dışı ve mesnetsiz iddialarla dolu... Özellikle eski vasisi Avukat Bjurman ile Doktor Teleborian'a karşı. Umarım siz bunları ciddiye almıyorsunuzdur. Mahkeme elinizde bir kanıt olmadan, Teleborian'a yönelteceğiniz bu tür suçlamaları hiç hoş karşılamayacaktır. Benzetmeyi mazur görün ama bu belgeyle müvekkilinizin tabutuna son çiviye çakarsınız."

"Sizi dinliyorum."

"Mahkemede müvekkilinizin hasta olduğunu inkâr ederek, yeni bir psikiyatrik rapor talep edebilirsiniz. O zaman bu görev adli tıbbı verilir. Ama doğruyu söylemek gerekirse Salander'in şu yazdıklarına bakarak, hangi psikiyatr olursa olsun, hiç şüphesiz, Peter Teleborian'la aynı görüşü paylaşacaktır. Kendi yazdıklarıyla da, paranoyak bir şizofren olduğunun altını çiziyor."

Annika gülümseyerek, "Bir ihtimal daha var," dedi.

"Neymiş o?"

"Salander'in anlattıklarının hepsi doğrudur ve mahkeme ona inanır."

Ekström iyice şaşırılmıştı, bir kez daha sakalını sıvazladı.

Fredrik Clinton, pencerenin yanındaki küçük masanın başında oturmuş, Georg Nyström ile Jonas Sandberg'in anlattıklarını dikkatle dinliyordu. Yüzü karmakarışık, gözlerini masadaki bir biber tanesine dikmişti.

"Nisan ayından beri *Millennium*'un önemli elemanlarının telefonlarını dinleyip elektronik postalarını okuyoruz," dedi Clinton. "Blomkvist, Malin Eriksson ve şu Henry Cortez denilen adam tükenmiş durumda. *Millennium*'un gelecek sayısının mizanpajı bitmiş versiyonunu okuduk. Görüldüğü kadarıyla Blomkvist eski tutumundan gerilemiş. O da artık Salander'in bir deli olduğunu düşünüyor. Okuduğumuz metinlerde Salander'i savunmak için toplumsal argümanlara sığınacaklar. Blomkvist, Salander'in toplumdan gereken desteği almadığını, babasını bu yüzden öldürmeye çalıştığını iddia ediyor... Bu

yaklaşımın en küçük bir değeri yok. Evinden ya da Göteborg'da kız kardeşinden çalınan dosyalara ilişkin tek bir söz etmiyor. Çünkü hiçbir şey iddia edemeyeceğini biliyor."

"İşte sorun da bu ya," dedi Jonas Sandberg. "Blomkvist'in bir şeyler döndüğünü anlaması gerekirdi. Ama buna dair en küçük bir işaret yok. Beni mazur görün ama bu *Millennium* 'un tarzına uymuyor. Üstelik Erika Berger tekrar *Millennium*'a döndü. *Millennium*'un bu sayısı bomboş. Şaka gibi, her türlü içerikten yoksun."

"Peki, ne demek istiyorsun... Bu bir tuzak mı?"

Jonas Sandberg başını salladı.

"*Millennium*'un yaz sayısının, haziran ayının son haftasında çıkması gerekiyordu. Malin Eriksson'un e-postalarından anladığımız kadarıyla Blomkvist bu sayıyı Södertälje'de bir matbaada bastıracaktı. Bu sabah matbaayı yokladık. Bir ay önce matbaadan teklif alınmasına karşın, hâlâ baskıya hazır metin gönderilmemiştir."

"Hımm. Daha önce nerede bastırmışlar?"

"Morgongåva'daki Hallvig matbaasında. Sanki *Millennium*'un bir çalışanıymış gibi matbaayı arayıp ne kadarını bastıklarını sordum. Hallvig'in patronu tek bir kelime söylemeye yanaşmadı. Bu akşam oraya gidip durumu araştıracağım."

"Anlıyorum. Georg?"

"Son hafta ulaşabildiğimiz bütün telefonları dinledim," dedi Georg Nyström. "Tuhaf bir şey var. *Millennium*'dakiler ne mahkemeyi ne de Zalachenko olayını konuşuyorlar."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır, yalnızca *Millennium* dışından soru gelirse bir şeyler geveliyorlar. Örneğin şunu bir dinleyin: *Aftonbladet*'ten bir gazeteci Mikael Blomkvist'i arayıp mahkemeyle ilgili yorumunu soruyor."

Bir kayıt cihazı çıkartıp düğmesine bastı.

"Üzgünüm ama yorum yok."

"Bu öykünün başından beri içindesin. Salander'i Gosseberga'da sen buldun, ama şimdiye kadar bu konuda tek bir satır yayınlamadınız. Ne zaman yayınlamayı düşünüyorsunuz?"

"Ne zaman uygun olursa. Diyelim ki, yayınlayacak bir şeyler var. "

"Var mı?"

"*Millennium*'u alıp bakabilirsin. "

Georg kayıt cihazını kapattı.

"Bunu daha önce hiç düşünmedik. Geriye dönüp rastgele dinledim. Bütün konuşmalar böyle. Çok genel şeylerin dışında, Zalachenko olayı hakkında neredeyse hiç konuşmuyorlar. Mikael bu konuyu Salander'in avukatıyla, yani kız kardeşiyle bile

konuşmuyor."

"Belki de gerçekten söyleyecek bir şeyleri yoktur."

"Bu konuda spekülasyon yapmayı ısrarla reddediyor. Görüldüğü kadarıyla dergide yatıp kalkıyor. Bellmansgatan'daki evine neredeyse hiç uğramıyor. Yirmi dört saat çalıştığına göre, *Millennium*'un gelecek sayısında, elimizdekilerden çok daha fazlasının olması gerekmez miydi?"

"Hâlâ dergiyi dinleme imkânımız yok mu?"

"Hayır," diyerek araya girdi Jonas Sandberg. "Dergide yirmi dört saat birileri var. Bu da bana çok anlamlı geliyor."

"Hımm."

"Biz Blomkvist'in evine girdiğimiz günden beri, dergide hep birileri oluyor. Blomkvist dergi bürosuna girdikten sonra bir daha çıkmıyor. Odasının ışıkları hiç sönmüyor. Eğer o yoksa bile Cortez, Malin Eriksson ya da şu ibne... Christer Malm orada oluyor."

Çenesini sıvazlayan Clinton, bir süre düşündü.

"Peki. Yorumlarınız?"

Georg Nyström bir süre tereddüt ettikten sonra, "Şey," dedi.

"Sanırım bize bir tiyatro oynuyorlar."

Clinton ürperdi.

"Bunu daha önce niçin fark etmedik?"

"Yalnızca ne söylediklerini dinledik, söylemediklerini değil. Onların şaşkınlıklarını duymak ya da e-postalarında okumak bizi memnun etti. Blomkvist, Salander raporunu evinden ve kız kardeşinden kimlerin çaldığını mutlaka anlamıştır. Ama buna karşı ne yapabilirdi ki?"

"Polise başvurmadılar."

Nyström başını salladı.

"Giannini, sorguda Salander'in yanındaydı. Nazik davranıyor ama dişe dokunur bir şey söylemiyor. Salander de konuşmayı kesinlikle reddediyor."

"Bizim değirmenimize su taşıyorlar. Ne kadar susarlarsa o kadar iyi. Ekström ne diyor?"

"Onunla iki saat önce buluştum. Salander'in ifadesinin bir kopyasını verdi."

Clinton'ın dizlerinin üzerinde duran kâğıtları işaret etti.

"Ekström şaşkın. Şansımıza, Salander kendini ifade etmekten aciz. Yazdıkları akıl almaz komplo teorileri ve pornografik saçmalıklarla dolu ama hedefe yakın ateş etmiş. St. Stefan'a nasıl kapatıldığını bütün ayrıntılarıyla biliyor. Zalachenko'nun SÄPO adına çalıştığını ve buna benzer şeyleri. SÄPO'nun içinde küçük bir grubun varlığını iddia

ediyor. İma ettiklerine bakılırsa, Servis'e benzer bir şeyden şüpheleniyor. Bu açıdan bizi çok iyi tarif ediyor, ama dediğim gibi inandırıcı değil. Ekström, Giannini'nin bunları mahkemede savunacak olmasına çok şaşırmış."

"Lanet olsun!" diye patladı Clinton. Başını eline yaslayıp birkaç dakika düşündükten sonra, "Jonas," dedi. "Bu akşam Morgongåva'ya gidip şu matbaada neler var bak. Eğer *Millennium*'u basıyorlarsa bir kopyasını al."

"Falun'u da yanıma alacağım."

"İyi. Georg, Ekström'e gidip nabzını yoklamanı istiyorum. Şimdiye kadar her şey yolunda gitti, ama sizin değerlendirmelerinizi de yok sayamam."

"Tamam."

Clinton bir süre daha sustuktan sonra, "Aslında en iyisi bu mahkemenin olmaması..." diyerek gözlerini Nyström'ün gözlerine dikti. Nyström ve Sandberg aynı anda başlarını salladılar. Aralarında sessiz bir anlaşma olmuştu.

"Nyström, bu işin imkânlarını araştır."

Jonas Sandberg ile Falun adıyla bilinen çilingir Lars Faulsson, arabalarını demiryolunun yakınlarına park ettiler. Saat akşamın sekiz buçuğuydu. Morgongåva'da şöyle bir yürüyüşe çıktılar. Hava çok aydınlıktı ve bir şey yapmak için çok erkendi. Önce bir keşif yapacaklardı.

"Eğer alarm varsa bu işe girmem," dedi Falun. "En iyisi, önce pencereden kontrol etmek. Eğer dergiler pencereye yakın bir yerdeyse, büyük bir taş atıp camları aşağı indirir sonra da bir dergi kapıp tabanları yağlarsın."

"İyi fikir," dedi Sandberg.

"Eğer yalnızca derginin bir örneğini istiyorsanız, arka taraftaki çöp konteynerlerine bakabiliriz. Örnek baskılardan atmış olabilirler."

Hallvig matbaası tek katlı tuğla bir binaydı. Binaya güneyden yaklaştılar. Sandberg tam sokağın karşı tarafına geçecekken Falun onun kolunu tuttu.

"Yürümeye devam et," dedi.

"Ne?"

"Akşam gezisine çıkmışız gibi davran."

Hallvig'i geçerek çevrede bir tur attılar.

"Sorun ne?" dedi Sandberg.

"Gözün görmüyor mu? Binada alarm var, yan tarafta da bir araba duruyor."

"Yani binada biri mi var?"

"Milton Security'nin arabası. Binayı koruyorlar."

"Milton Security mi?" diye bağırdı Fredrik Clinton. Yüreği sıkışmıştı.

"Eğer Falun olmasaydı, doğrudan kucaklarına düşüyordum," dedi Jonas Sandberg.

"Bir şeyler dönüyor," dedi Georg Nyström. "Küçük bir matbaa Milton Security'den niçin koruma istesin ki?"

Clinton başını salladı, dudakları gerilmişti. Saat akşamın on biriydi, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Demek ki *Millennium* bir haltlar karıştırıyor," dedi Sandberg.

"Bunu anladık," dedi Clinton. "İyi. Şimdi bir durum analizi yapalım. En kötü senaryo ne olabilir? Ne biliyorlardır?"

Soran gözlerini Nyström'e dikti.

"1991'de hazırlanan Salander raporu..." dedi Nyström.

"Kopyaları çaldıktan sonra güvenlik önlemlerini artırdılar, izlendiklerini tahmin ediyorlardır. En kötü ihtimale ellerinde bir kopya daha var."

"Blomkvist bu raporu kaybettikleri için çok şaşkıındı."

"Biliyorum. Ama belki de blöf yapıyordur. Bu ihtimali yok sayamayız."

Clinton başını salladı.

"Tamam, bu ihtimalden hareket edelim. Sandberg?"

"Artık Salander'in savunmasını nasıl yapacağınızı biliyoruz. Bildiklerini anlatacak. Şu otobiyografi dedikleri şeyi okudum. Bizim elimizi güçlendiriyorlar, kızın yazdığı metin tecavüz, hukuki haklarının çiğnenmesi gibi ağır iddialar içeriyor. Büyük ihtimalle, yazdıkları yalan söyleme hastalığına yakalanan birinin paranoyak fantezileri gibi görülecektir."

Nyström başını salladı.

"Üstelik bu iddiaların birini bile kanıtlayamazlar. Ekström bu metni Salander'e karşı kullanarak güvenilirliğini yerle bir edebilir."

"Teleborian'ın yeni raporu mükemmel. Bir ihtimal, Giannini mahkemeye başka bir psikiyatr getirip Salander'in deli olmadığını iddia edebilir. O zaman iş adli tıbbı kalır. Şunu bir kez daha belirteyim, eğer Salander taktik değiştirmeyip konuşmayı reddetmeye devam ederse, mahkeme bundan, Teleborian'ın iddia etliği gibi, Salander'in deli olduğu sonucunu çıkarır. Yani Salander'in en büyük düşmanı kendisi."

"Hâlâ en iyi çözümün, bu mahkemeden kurtulmak olduğunu düşünüyorum."

"Bu neredeyse imkânsız," dedi Nyström. "Kronoberg Hapishanesi'nin bir hücresinde

kalıyor. Diğer mahkûmlarla hiçbir bağlantısı yok. Binanın tepesindeki küçük bir alanda her gün egzersiz yapıyor ama orada ona ulaşamayız. Ayrıca gardiyanların arasında adamımız da yok."

"Anlıyorum."

"Aslında onun işini Sahlgrenska Hastanesi'nde bitirmeliydik. Şimdi bir şey yaparsak açıktan yapmak zorundayız. Katilin yakayı ele vereceği yüzde yüz. Ayrıca bu işi üstlenecek keskin bir nişancıyı nereden bulacağız? Bugünden yarına bir kaza ya da intihar da düzenleyemeyiz."

"Hayır. Ayrıca bunun iyi bir fikir olduğundan da emin değilim. Beklenmeyen bir ölüm bir sürü soruna yol açar. Tamam, bakalım mahkemenin seyri ne olacak. Bence hiçbir şey değişmedi. Zaten karşı bir hamle bekliyorduk, bu da büyük ihtimalle şu otobiyografi dedikleri şey."

"Sorun, *Millennium*," dedi Jonas Sandberg.

"*Millennium* ve Milton Security," dedi Clinton düşünceli bir ifadeyle. "Salander, Armansky'nin hesabına çalışıyordu, Blomkvist'le de yakın ilişkisi vardı. Bundan güçlerini birleştirdikleri sonucunu çıkarabilir miyiz?"

"Milton Security'nin *Millennium*'un basıldığı matbaayı koruduğunu düşünürsek hiç de mantıksız değil. Bu bir tesadüf olamaz."

"Dergiyi ne zaman yayınlamayı düşünüyorlar? Sandberg, iki hafta geciktirdiklerini söylemiştin. Ama Milton Security'nin matbaayı koruduğunu dikkate alırsak, bu dergiyi çoktan bastılar. Ve *Millennium* 'da, hesapladıkları bir zamandan önce açığa çıkmasını istemedikleri bir şey var."

"Mahkemeye birlikte piyasaya çıkartacaklar," dedi Jonas Sandberg, "mantıklı tek açıklama bu."

"Bu dergide neler olabilir? En kötü ihtimal nedir?" dedi Clinton.

Üçü birden susup düşündü, sessizliği Nyström bozdu.

"En kötü ihtimalle, 1991'de hazırlanan raporun bir kopyası daha vardır."

Clinton ile Sandberg de böyle düşünüyorlardı.

"Sorun bununla ne yapabilecekleri," dedi Sandberg. "Bu rapor Björck ile Teleborian arasındaki ilişkiyi açığa çıkarıyor. Björck öldü. Ancak Teleborian'ın başı ağrıyabilir. O da yalnızca psikiyatrik bir araştırma yaptığını iddia eder; söze karşı söz. Teleborian bütün bu suçlamalar karşısında şaşırmış ayaklarına yatabilir."

"Eğer bu rapor yayınlanırsa bizim tepkimiz ne olacak?" dedi Nyström.

"Sanırım elimizde bir koz var," dedi Clinton. "Eğer bu raporun etrafında bir yaygara kopartılırsa gözler Servis'e değil SÄPO'ya çevrilecektir. Gazeteciler SÄPO'yu sıkıştırdıklarında, SÄPO da arşivden bu raporu çıkaracaktır."

"Tabii bu aynı rapor olmayacak," dedi Sandberg.

"Shenke arşive değiştirilmiş raporu koydu, yani Savcı Ekström'ün elindeki raporu. Üstelik bir de hazırlık numarası verdi. Bu nedenle basına bir sürü çarpıtılmış bilgi sızdırabiliriz... Bizim elimizde raporun orijinali var, *Millennium*'un elindeyse Yalnızca kopyası. Hatta bu raporu Blomkvist'in çarpıttığı söylentisini de yayabiliriz."

"Güzel, *Millennium*'un elinde başka ne bilgiler olabilir?"

"Servis hakkında bir şey bilemezler. Bu imkânsız, bütün dikkatlerini SÄPO'ya yöneltecek, böylece sıradan bir komplo teorisyeni gibi görüneceklerdir."

"Ama Blomkvist ünlü biri," dedi Clinton, "ayrıca Wennerström olayı güvenilirliğini artırdı."

"Bu güvenilirliği sarsacak bir şey yapamaz mıyız?" dedi Sandberg.

Göz göze gelen Nyström ile Clinton, başlarını salladılar.

"Sence bir parça... 50 gram kokaine ne dersin?"

"Belki Yugoslavlardan bulabiliriz."

"Güzel, bir dene. Ama acele et, mahkeme iki gün sonra başlıyor."

"Ben anlayamadım," dedi Sandberg.

"Mesleğin kendisi kadar eski bir numara ama hâlâ çok etkili."

"**M**orgongåva mı?" dedi Edklinth kaşlarını kaldırarak. Monica Figuerola telefon açtığı anda, üzerinde sabahlık, evindeki kanepede oturmuş üçüncü defadır Salander'in otobiyografisini okuyordu. Gece yarısını geçtiği için kötü bir şeylerin olduğunu düşünmüştü.

"Morgongåva," diye tekrarladı Monica Figuerola. "Sandberg ile Falun bu akşam yedi civarında oraya gittiler. Bublanski'nin adamlarından Curt Svensson onları izledi. Arabalarına bir verici yerleştirdiğimizden zor olmadı. Eski demiryolunun yakınlarına park ettiler, sonra Morgongåva'nın etrafında bir tur atıp tekrar arabalarına döndüler."

"Anladım, biriyle buluştular mı ya da?.. "

"Hayır. Tuhaf olan da bu. Arabadan indiler, matbaanın etrafında şöyle bir tur atıktan sonra tekrar Stockholm'e döndüler."

"Peki, gecenin bir yarısı sırf bunu söylemek için mi aradın beni?"

"Kafamıza sonradan dank etti. Etrafında dolaştıkları matbaa, Hallvig matbaası diye bir yer. Mikael Blomkvist'le konuştum. *Millennium* burada basılıyormuş."

"Vay be!" diyen Edklinth, bağlantıyı hemen anlamıştı.

"Falun'u da yanlarına aldıklarına göre, demek ki matbaaya bir gece ziyareti

yapacaklardı. Ama şöyle bir göz attıktan sonra vazgeçtiler," dedi Monica Figuerola.

"Niçin?"

"Mikael Blomkvist dergi dağıtılana kadar Dragan Armansky'den matbaayı korumasını rica etmiş. Büyük ihtimalle Milton'ın arabasını görmüşlerdir. Ben de bunu hemen sana bildirmem gerektiğini düşündüm."

"İyi yaptın. Demek ki bir bityeniği olduğunu anladılar..."

"Öyle değilse bile, Milton'ın arabasını gördükten sonra alarm zilleri çalmaya başlamıştır. Sandberg, Falun'u şehir merkezinde bırakıp Artillerigatan'a gitti. Fredrik Clinton'ın orada olduğunu biliyoruz, Sandberg'den hemen sonra Georg Nyström de geldi. Şimdi sorun, ne yapmayı düşündükleri."

"Mahkeme salı günü başlıyor... Blomkvist'i arayıp *Millennium*'da güvenliği artırmalarını söyleyebilir misin? Ne olur ne olmaz."

"Zaten iyi korunuyorlar. Dinlenen telefonların etrafında profesyonellerin yapacağı türden bir yalan bulutu oluşturmuşlar. Doğrusu şu paranoyak Blomkvist bize taş çıkartacak taktikler geliştiriyor."

"Güzel. Sen yine de ara."

Monica Figuerola, cep telefonunu kapatıp yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu, kaşlarını kaldırarak, yatağın ayak ucunda çırılçıplak dikilen Blomkvist'e baktı.

"Seni arayıp *Millennium* 'daki güvenliği artırmanızı isteyecekmişim," dedi.

"Önerileriniz için teşekkürler," dedi Blomkvist kuru bir ifadeyle.

"Çok ciddiylim. Eğer bir bityeniği olduğunu anladılarsa akılsızca davranmaya başlayabilirler. Belki de sırada bir hırsızlık daha vardır."

"Bugün dergide Henry Cortez geceliyor. Ayrıca dergiye yalnızca üç dakika uzaklıktaki Milton Security'ye bağlı bir saldırı alarmı var."

Bir süre susan Mikael, "Paranoyakmış..." diye homurdandı.

24. BÖLÜM

11 TEMMUZ, PAZARTESİ

Milton Security'den Susanne Linder, pazartesi sabahı saat altıda, Mikael Blomkvist'i güvenli telefonundan aradı.

"Sen hiç uyumaz mısınız?" dedi Mikael, uyku sersemi bir sesle. Göz ucuyla, ayakta dikilen Monica Figuerola'ya baktı. Koşu şortunu giymişti ama üzeri çıplaktı.

"Uyurum, ama gece nöbetçisi beni uyandırdı. Dairene yerleştirdiğimiz sessiz alarm gece yarısı üçte sinyal vermiş."

"Öyle mi?"

"Gidip ne oluyor diye baktım. Müthiş bir hinlikle karşılaştım. Milton Security'ye uğrayabilir misin? Hemen!"

"Bu çok ciddi," dedi Dragan Armansky.

Saat sekizi biraz geçiyordu. Milton Security'nin konferans odasında televizyonun karşısındaydılar. Odada Armansky, Mikael ve Susanne'in dışında iki kişi daha vardı. Armansky toplantıya, Milton Security'nin operasyon bölümünden eski Cinayet Masası komiseri 62 yaşındaki Johan Fräklund'la, eski polis memuru, Salander olayını izleyen 48 yaşındaki Sonny Bohman'ı da çağırmişti. Susanne Linder'in, Mikael'in evindeki gizli kameradan aldığı kaydı izliyorlardı

"03.17. Mikael'in dairesinin kapısında gördüğümüz şu adam Jonas Sandberg. Kapıyı anahtarla açıyor... Birkaç hafta önce Falun, Göran Mårtensson'la birlikte daireye girdiklerinde, Mikael'in yedek anahtarlarını kopyalamıştı."

Armansky öfkeyle başını salladı.

"Sandberg dairede sekiz dakika kalıyor. Bu sürede izlediğiniz işleri yapıyor. Mutfaktan aldığı bir plastik torbaya bir şeyler koyup oturma odasındaki müzik kolonunun arkasına sıkıştırıyor. Mikael, torbanın içinde bu vardı."

"Hımm," dedi Mikael Blomkvist.

"Senin mutfağından bir torba alması anlamlı."

"Küçük ekmekler aldığım bir marketin torbası," dedi Mikael, "içine peynir falan koyarım diye saklıyorum."

"Ben de evde böyle yaparım. Yani üzerinde parmak izlerinin olduğu bir torba. Daha sonra holdeki gazetelerin arasından eski bir *SMP*'yi alıyor, bir sayfasını yırtıp içine bir şeyler koyarak gardırobuna yerleştiriyor."

Mikael tekrar, "Hımm," dedi.

"Gazetede de senin parmak izlerin var."

"Anlıyorum," dedi Mikael Blomkvist.

"Evine sabah beşte civarında gittim. Bunları buldum. Müzik kolonunun arkasında yaklaşık 180 gram kokain vardı, bir gramını örnek diye aldım."

Susanne masanın üzerine küçük bir naylon poşet koydu.

"Gardıropta ne var?" dedi Mikael.

"120 bin kron."

Armansky, Susanne Linder'e televizyonu kapatmasını işaret edip Fråklund'a baktı.

"Yani Mikael Blomkvist, uyuşturucu ticareti yapıyor," dedi

Fråklund, sakın bir sesle. "Blomkvist'in yaptıklarından endişe etmeye başladıkları ortada."

"Bu bir karşı hamle," dedi Blomkvist.

"Karşı hamle mi?"

"Dün akşam matbaanın yanında Milton'ın güvenlik görevlilerini gördüler."

Monica Figuerola'dan duyduklarını, Sandberg'in matbaanın etrafında nasıl dolaştığını anlattı.

"Kurnaz, çapsız bir alçak," dedi Sonny Bohman.

"Ama niçin şimdi?"

"Belli ki mahkeme başladığında *Millennium*'un yayınlayacağını tahmin ettikleri şeyler onları çok endişelendiriyor," dedi Fråklund. "Eğer Blomkvist uyuşturucu ticaretine karıştığı için tutuklanırsa, güvenilirliği yerlerde sürünecek."

Susanne Linder başını sallarken Mikael tereddütlü görünüyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Armansky.

"Hiçbir şey," dedi Fråklund, "bütün kartlar bizim elimizde. Mikael, bunları evine Sandberg'in yerleştirdiğini gösteren taş gibi kanıtımız var. Bırak kendi kuyularını kazsınlar. Suçsuzluğunu hemen ispat edebiliriz, üstelik bu Servis'in nasıl bir suç örgütü olduğunun da kanıtı. Keşke bu haydutların çıkarılacağı mahkemenin savcısı ben olsaydım."

"Bilemiyorum," dedi Mikael Blomkvist alçak bir sesle. "Mahkeme ertesi gün başlıyor. *Millennium* cuma günü yayınlanacak. Yani mahkemenin üçüncü günü. Eğer dertleri beni

uyuşturucu ticaretinden içeri sokmaksa, bunu önceden yapmalılardı... Ve bu işi niye dergi yayınlanmadan önce yaptıklarını anlayamıyorum. Belki de beni içeri attırıp mahkemenin seyrini izlememi engellemeye çalışıyorlardır."

"Başka bir deyişle, seni bu hafta görünmez kılmak istiyorlar," dedi Armansky.

"Eh... *TV4*'le çalışıp birtakım hazırlıklar yapacaktım. Belki de sorun... "

"Ama niye şimdi?" dedi Susanne Linder.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Armansky.

"Blomkvist'e çamur atmak için üç ayları vardı. Niçin bugünü beklediler? Şimdi ne yaparlarsa yapsınlar derginin yayınlanmasını engelleyemeyecekler."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Belki senin ne yayınlayacağını bilmediklerindendir, Mikael," dedi Armansky. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorlar... Belki de elinde Yalnızca Björck'ün raporunun olduğunu düşünüyorlardır."

Mikael tereddütlüydü.

"Bütün Servis'i çökertmek üzere olduğunu anlayamamışlardır. Eğer elindeki tek koz Björck'ün raporuysa, bunu geçersiz kılmak için hakkında kuşku yaratmaları yeter. Sen uyuşturucu ticaretinden içeri girersen, o tantanada Björck'ün raporu kaynayabilir. Büyük bir skandal. Tanınmış gazeteci Mikael Blomkvist uyuşturucu ticaretinden tutuklandı. Sekiz yıla kadar ceza alabilir."

"Kaydın iki kopyasını alabilir miyim?" dedi Mikael.

"Ne yapacaksın?"

"Bir kopyasım Edklinth'e vereceğim, üç saat sonra da *TV4*'ün muhabiriyle buluşacağım. Kıyamet kopmadan bu işe hazırlansak iyi olur."

Monica Figuerola DVD oynatıcıyı kapatarak uzaktan kumandayı masaya koydu. Fridhemsplan'daki geçici büroda buluşmuşlardı.

"Kokain," dedi Edklinth, "sağlam metotlara başvurmuşlar."

Monica göz ucuyla Mikael'e baktı, düşünceliydi.

"Size haber vermem gerekir diye düşündüm," dedi omuzlarını silkerek.

"Bu midemi bulandırdı," dedi Monica.

"Demek ki mantıklı düşünemeyecek kadar çaresizler. Herhâlde uyuşturucu işinden kuzu kuzu içeri gireceğini düşünmüyorlardır."

"Bilemem," dedi Mikael.

"Bu işten ceza alsan bile, insanların sana inanabileceğini hesaba katmaları gerekirdi."

Ayrıca *Millennium*'daki arkadaşların kollarını kavuşturup oturmayacaktır."

"Üstelik pahalı da bir plan," dedi Edklinth. "Yani gözlerini kırpmadan 120 bin kron, artı kokain ne kadar ediyorsa o kadar miktarı harcayabilecek bütçeleri var."

"Öyle," dedi Mikael. "Ama plan çok harika. Lisbeth Salander psikiyatri kliniğini boylayacak, ben de bir şüphe bulutunun altında kaybolacağım. Ayrıca bütün dikkatlerin Servis'e değil, SÄPO'ya yöneleceğini düşünüyorlar. Bence iyi bir çıkış noktası."

"Tamam, ama narkotik şubesini evinde arama yapmaya nasıl ikna edecekler? Demek istediğim tanınmış bir gazetecinin kapısına tekme atıp girmek için isimsiz bir ihbar yetmez. Bu planın işlemesi için yirmi dört saat içinde uygulamaya koymaları gerekiyor."

"Onların zaman planlaması nasıl, bilmiyoruz ki" dedi Mikael.

Artık yorulmuştu, bu işlerin bitmesini istiyordu. Ayağa kalktı.

"Nereye?" dedi Monica Figuerola. "Nereye gidip kimlerle buluşacağım söylersen sevinirim."

"Öğle yemeğinde *TV4*'ün muhabiriyle, akşam saat altıda da Samir'in Kazanı'nda Erika Berger'le buluşacağım. Basın açıklamasına son noktayı koyacağız. Sanırım sonra dergiye giderim."

Erika Berger'in adını duyan Monica'nın gözleri biraz kısıldı.

"Gün boyu bizimle ilişki kurmam istiyorum. Hatta mahkeme başlayana kadar çok yakın ilişkide olalım, derim."

"İyi, belki de birkaç günlüğüne sana taşınırım," diyen Mikael, şaka yaparmış gibi gülümsedi.

Yüzü gölgelenen Monica, Edklinth'e hızlı bir bakış fırlattı.

"Monica doğru söylüyor," dedi Edklinth. "Şu işi atlatana kadar gözlerden uzak dursan çok iyi olur. Eğer narkotik şube seni gözaltına alırsa, mahkeme başlayana kadar hiçbir şey söyleme."

"Sakin olun," dedi Mikael, "paniğe kapılıp da bir çuval inciri berbat etmeyeceğim. Siz kendi işinize bakın, ben de kendi işime."

TV4'ün kadın muhabiri Mikael'den aldığı belgeler karşısında coşkusunu gizlemedi. Mikael ondaki bu iştaha gülümsedi. Bir hafta boyunca, Servis hakkında televizyonda kullanılabilecek bir belge bulabilmek için kıçlarını yırtmışlardı. Nihayet aradıkları belgeyi onlara, Mikael'in evine giren Servis'in kendisi vermişti. *TV4*'ün yapımcısı ve haber müdürü bunun ne müthiş bir atlatma haber olduğunu hemen anlamışlardı. Haber büyük bir gizlilik içinde, çok az insanın bilgisi dâhilinde hazırlanacaktı. Mikael'in haberi mahkemenin üçüncü günü yayınlamaları için öne sürdüğü koşulu kabullenmişlerdi. Haber saatinde bir saatlik ekstra bir program yapacaklardı.

Mikael daha önce, *TV4*ün muhabirine oynayabilecekleri çok sayıda fotoğraf vermişti. Ama TV'de kullanabilecekleri hareketli görüntüler yoktu. Şimdi ellerinde adı sanı belli bir polisin, Mikael'in evine nasıl kokain yerleştirdiğini gösteren jilet gibi kayıt vardı. Bu kaydı eline aldığında *TV4*ün muhabiri zevkten dört köşe olmuştu.

"Bu harika bir şey," dedi. "Kamera: İşte SÄPO bir gazetecinin evine kokain yerleştiriyor."

"SÄPO değil... Servis," diye düzeltti Mikael. "Sakın bu iki şeyi birbirine karıştırmak gafletinde bulunma."

"Sandberg SÄPO'da çalışmıyor mu?" diyerek itiraz etti *TV4*ün muhabiri.

"Evet, ama pratikte o bir köstebek. Bu ikisi arasındaki farkı keskin bir şekilde ortaya koymalısın."

"İyi. Bu, Servis'in öyküsü, SÄPO'nun değil. Mikael, Tanrı aşkına nasıl oluyor da, her zaman böyle sansasyonel öykülerin içine düşüyorsun? Haklısın. Bu Wennerström olayından çok daha büyük bir bomba."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, öyle. İronik olanı, bu öykünün de Wennerström olayıyla birlikte başlaması. Yani 1960'lı yıllardaki casusluk skandalıyla."

Erika Berger öğleden sonra saat dörtte Mikael'i aradı. *SMP*'deki işten çıkarmalarla ilgili görüşlerini bildirmek için gazete yayıncıları sendikasıyla toplantı hâlindeydi. Gazeteden istifa ettikten sonra ciddi bir sendikal anlaşmazlık baş göstermişti. Erika, Mikael'e Samir'in Kazanı'na altı buçuktan önce gelemeyeceğini bildirdi.

Jonas Sandberg, tekerlekli sandalyeden kalkıp yatağa geçen Fredrik Clinton'a yardım etti. Artillerigatan'daki komuta merkezinin küçük dinlenme odasındaydılar. Clinton diyaliz makinesine bağlandığı hastaneden yeni gelmişti. Kendisini çok yaşlı ve yorgun hissediyordu. Son günlerde neredeyse gözünü bile kırpmamıştı, tek dileği bütün bunların son bulmasıydı. Yatağa yeni yerleşmişti ki Georg Nyström geldi.

Clinton bütün gücünü toplayarak, "Tamam mı?" dedi.

Georg Nyström başını salladı.

"Nikolic kardeşlerle konuştum, 50 bin krona patlayacak."

"Paramız var," dedi Clinton.

Keşke genç olsaydım.

Başını çevirip önce Nyström'e sonra Sandberg'e baktı.

"Vicdan azabı çekmiyorsunuz, değil mi?" dedi

İkisi de hayır anlamında başını salladı.

"Ne zaman?" dedi Clinton.

"Yirmi dört saat içinde," dedi Nyström. "Blomkvist'in nerelerde sürttüğünü anlamak çok zor, en kötü ihtimalle *Millennium*'un dışında olacak."

Clinton başını salladı.

"Sanırım bu akşam iki saate kadar bu iş bitecek," dedi Jonas Sandberg.

"Nasıl?"

"Erika Berger, bir süre önce Mikael'i aradı. Samir'in Kazanı'nda akşam yemeği yiyecekler. Bellmansgatan yakınlarında bir restoran."

"Berger..." dedi Clinton tereddütle.

"Tanrı'dan dilerim ki ona bir şey..." dedi Georg Nyström.

"Olursa da büyük bir yanlış olmaz," diye araya girdi Sandberg.

Clinton ile Nyström başlarını ona çevirdiler.

"Bizim için en büyük tehlikenin Blomkvist olduğu ve büyük ihtimalle *Millennium*'da bir şeyler yayınlayacağı konusunda hemfikiriz. Derginin yayınını engelleyemeyiz, o zaman güvenilirliğini sarsmalıyız. O öldürüldüğünde polisler evine girip kokainle paraları bulacaklar ve yeraltı dünyasının iç hesaplaşmasına kurban gittiğini düşünecekler. Yani hemen, ucu SÄPO'ya çıkan bir komploya bağlamayacaklar."

Clinton başını salladı.

"Erika Berger, Blomkvist'in sevgilisi," diye devam etti Sandberg. "Evli ama kocasını aldatıyor. Eğer o da ölürse bir sürü başka spekülasyona yol açacak."

Clinton ile Nyström birbirlerine baktılar.

Sandberg'in olayları perdeleme konusunda doğal bir yeteneği vardı. İşini çabuk öğrenmişti. Ama bir an Clinton da Nyström de şüpheye düşmüşlerdi. Ölümle yaşam arasında karar verirken, Sandberg çok pervasız davranıyordu. Bu iyi değildi. Bir cinayet, ele fırsat geçti diye değil, en son çare olarak düşünülmeliydi. Cinayete, başka bir alternatif kalmadığı koşullarda, çözüm diye değil, önlem diye başvurulurdu.

Clinton başını salladı.

Sivil kayıplar diye düşündü. Birdenbire ağzının tadı kaçmıştı. Bütün bir ömrümüzü ülkenin hizmetine adadıktan sonra, basit kiralık katiller gibi davranmaya başladık. Zalachenko zorunluydu, Björck... Acı ama Gullberg haklıydı. Björck çözülebilirdi. Blomkvist... Sanırım o da zorunlu, ama Erika Berger yalnızca masum bir seyirci.

Jonas Sandberg'e baktı, bu genç adamın bir psikopata dönüşmemesini umdu.

"Nikolic kardeşler ne kadarını biliyor?"

"Hiçbir şey. Yani bizim hakkımızda. Onlarla bir kez buluştum. Kimliğimi yanlış biliyorlar. Bize ulaşamazlar. Uyuşturucuyla ilgili bir hesaplaşma diye düşünüyorlar."

"Cinayetten sonra ne yapacaklar?"

"Hemen İsveç'i terk edecekler," dedi Nyström. "Tıpkı Björck olayından sonra yaptıkları gibi. Polis araştırması bir sonuca ulaşmadan kapandıktan sonra, havayı koklayıp geri dönerler."

"Planları?"

"Sicilya usulü. Blomkvist'in yanına gidip bir şarjör boşaltacak, sonra da çekip gidecekler."

"Silah?"

"Otomatik, ama ne tür bir silah bilmiyorum."

"Umarım, bütün restoranı biçmezler."

"Endişelenme. Soğukkanlılar, ne yapacaklarını iyi biliyorlar. Ama eğer Berger, Blomkvist'le aynı masada oturuyorsa..."

Sivil kayıplar.

"Bana bakın," dedi Clinton, "Wadensjö'nün bizim bu işe karıştığımızı bilmemesi çok önemli. Özellikle Erika Berger'in başına bir şey gelirse. Zaten koptu kopacak. Korkarım bu iş bittikten sonra onu emekli edeceğiz."

Nyström başını salladı.

"Yani Blomkvist'in öldürüldüğü haberini aldığımızda bir tiyatro oynayacağız. Çok şaşırmış gibi kriz toplantısı yapacağız. Cinayetin arkasında ne olduğuna dair fikir yürüteceğiz. Ama polisler, Mikael'in evinde bulduklarını açıklayana kadar uyuşturucu işini ağzımıza almayacağız."

Mikael Blomkvist *TV4*'ün muhabirinin yanından saat beşe gelirken ayrıldı. Öğleden sonraki bütün saatleri, belgelerdeki açıkları kapatmaya vermişler, daha sonra da Mikael'i kameranın karşısına alıp söyleşi yapmışlardı.

Mikael bir soruyu anlaşılır bir şekilde cevaplamakta zorlandığından, birkaç tekrar yapmak zorunda kalmışlardı.

Nasıl oluyor da bir devlet memuru, işi cinayet işlemeye kadar götürebiliyor?

Mikael bu soruyu, *TV4*'ün muhabirinden çok önce, kendi kendine sormuş ve uzun uzun cevabını düşünmüştü. Servis Zalachenko'yu tek tehdit gibi görmüş olabilirdi, ama bu yeterli bir cevap değildi. Verdiği son cevap da kendisini tatmin etmemişti.

"Bunun bana göre mantıklı tek açıklaması var; Servis zamanla, kelimenin tam

anlamıyla, bir tür tarikata dönüştü. Bir çeşit, Knutby ya da Papaz Jim Jones tarikatı gibi bir şeye. Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna kendileri karar veriyor, yasalarını kendileri yazıyorlar. Toplumdan bütünüyle tecrit olmu ş durumdalar. "

"Bir çeşit ruhsal hastalığa benzemiyor mu?"

"Çok yanlış bir tanım değil."

Mikael metroya binip Slussen'e gitti. Bir süre Södermalmstorg'de oyalandı. Samir'in Kazanı'na gitmek için erkendi. Endişeliydi, ama aynı zamanda her şeyin yoluna girdiğini düşünüyordu. Erika Berger, *Millennium* 'a döndükten sonra onu ne kadar özlediğini fark etmişti. Üstelik tekrar yayın yönetmeni yardımcılığına dönen Malin Eriksson, Erika'nın dümeni ele almasını mesele yapmamıştı. Tersine, -Malin'in deyiimiyle- hayat normale döndüğünden, çok sevinmişti. Erika'nın geri dönmesi, geçmiş üç ayda *Millennium*'daki personel açığının yakıcı bir şekilde anlaşılmasını da sağlamıştı. Erika hızla işe dalmış, Malin Eriksson'la birlikte aşırı iş yüklenerek personel açığını kapatmıştı. Bununla birlikte bir yönetim kurulu toplantısı yaparak *Millennium*'un en az iki personel daha almasına karar vermişlerdi. Bunun için bütçeyi nereden bulacaklarıysa belirsizdi.

Mikael bir akşam gazetesi alıp, zaman öldürmek için Hornsgatan'daki Java kafeye oturdu.

Başsavcılıktan, Savcı Ragnhild Gustavsson, okuma gözlüğünü çıkararak konferans masasının etrafındakilere baktı. 58 yaşında bir kadındı, yüzündeki çizgilere rağmen yanakları kırmızıydı, kısa saçları ağarmaya başlamıştı. Meslek hayatının 25. yılındaydı, 1990'ın başından beri başsavcılıkta çalışıyordu.

Birdenbire başsavcının odasına çağrılıp Torsten Edklinth'le buluştuktan bu yana üç hafta geçmişti. Başsavcılığa çağrıldığında, Husarö'deki yazlığında geçireceği altı haftalık uzun tatilin hazırlıklarını yapıyordu. Ona verilen görevle tatil planları suya düşmüştü. İçinde devlet memurlarının yer aldığı, Servis adı verilen gizli bir örgüt hakkında yürütülen soruşturmanın başına geçecekti. Görünür bir gelecekteki tek işi bu olacak, kendi ekibini istediği gibi kuracak ve gerekli kararları verecekti.

"Bu İsveç tarihinin en dikkat çekici soruşturması olacak," demişti başsavcı.

Gustavsson da böyle düşünüyordu. Torsten Edklinth, başbakanın onayıyla yaptığı araştırmanın sonuçlarını özetlerken, Gustavsson onu artan bir şaşkınlıkla dinlemişti. Edklinth'in yaptığı araştırma henüz tamamlanmamış ama konuyu savcılığa taşıyacak kadar ilerlemişti.

Gustavsson, Torsten Edklinth'in verdiği belgelere önce şöyle bir göz atmıştı. Daha derin bir incelemeye suçun kapsamı bütün açıklığıyla gözlerinin önüne serilince, yapacağı her şeyin, alacağı her kararın tarih kitaplarına geçeceğini anlamıştı. O günden

sonra uyanık geçirdiği her dakikayı, inanılması zor suç dökümlerini inceleyerek geçirmişti. Bu İsveç tarihi açısından çok özel bir davaydı. Otuz yıldır varlığını sürdüren gizli bir örgütün işlediği suçları açığa çıkarmak için özel bir ekip oluşturmak gerekiyordu. Gustavsson'un aklına 1970-1980 arasında İtalya'da kurulan ve hayatta kalabilmek için neredeyse yeraltında çalışan anti-mafya araştırma grubu gelmişti. Edklinth'in gizliliğe niçin bu kadar önem verdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Böyle bir durumda kime güveneceğinizi bilemezsiniz.

Gustavsson ilk olarak başsavcılık makamından üç yardımcı seçti. Bunları yıllardır tanıyordu. Daha sonra, istihbarat örgütlerinin son yıllarda artan iktidarına dair araştırma yapan Suç Önleme Kurumu'ndan ünlü bir tarihçiyi ekibe aldı. Son olarak araştırma grubunun başına Monica Figuerola'yı atadı.

Servis soruşturması yasal bir sürece girmişti. Kesin bir gizlilikle yürütülmesine rağmen, artık herhangi bir adli soruşturmadan farkı yoktu.

Geçen iki haftada Savcı Gustavsson, çok sayıda insanı resmî ama çok gizli olarak sorgulamıştı. İlk sorgulananlar: Edklinth, Figuerola, Bublanski, Sonja Modig, Curt Svensson, Jerker Holmberg'di. Daha sonra Mikael Blomkvist, Malin Eriksson, Henry Cortez, Christer Malm, Annika Giannini, Dragan Armansky, Susanne Linder ve Holger Palmgren'i de sorguya çağırmıştı. Haber kaynaklarını açığa vurabilecek soruları cevaplamayı ilke olarak reddeden *Millennium* çalışanları dışındakiler kapsamlı açıklamalarda bulunarak ellerindeki belgeleri savcıya vermişlerdi.

Ragnhild Gustavsson, *Millennium*'un onlara bir hareket şeması dayatmasından rahatsızdı. Buna göre, belirli bir tarih ve saatte birtakım insanlar hakkında tutuklama kararı vermek zorundaydı. Oysa Gustavsson'a göre, tutuklama aşamasına gelmek için, birkaç aylık bir soruşturma gerekiyordu. Ama içinde bulundukları durumda başka bir seçeneği yoktu. Mikael Blomkvist dik başlı biriydi. Resmî talimat ya da kurallar onu ilgilendirmiyordu. Lisbeth Salander'in mahkemesi başladıktan üç gün sonra elindeki haberi yayınlamakta kararlıydı. Bu durumda, şüphelilerin kanıtları yok etmeleri ya da kaçmalarını engellemek için hepsini aynı gün, aynı saatte tutuklatmak gerekiyordu. Daha da tuhafı Edklinth ile Figuerola da Blomkvist'e destek veriyorlardı. Diğer bir yandan, Blomkvist modelinin birtakım avantajlarının olduğunu Savcı Gustavsson da kabullenmeye başlamıştı. Medyanın desteğini arkasına almak, bir savcı olarak işini kolaylaştıracaktı. Üstelik sürecin kısa tutulması, bu alengirli kovuşturmanın bürokrasinin koridorlarına sızması ve oradan da Servis'in kulağına gitmesi riskini azaltacaktı.

"Blomkvist için en önemlisi Salander için adaleti sağlamak. Servis'i çökertmek bu çabanın bir sonucu olacak," dedi Monica Figuerola.

Lisbeth Salander davası iki gün sonra, çarşamba günü başlıyordu. Pazartesi günü yaptıkları bu toplantı, ellerindeki belgeleri gözden geçirip görev dağılımı yapmak içindi.

Toplantıya on üç kişi katılmıştı. Gustavsson, başsavcılıktan iki yakın meslektaşını davet etmişti. AKD'den Monica Figuerola meslektaşları Stefan Bladh ve Anders Berglund'la katılıyordu. AKD'nin başkanı Torsten Edklinth gözlemci olarak bulunuyordu.

Gustavsson bu çapta bir davanın soruşturulmasının SÄPO'yla sınırlandırılmasını inandırıcı bulmadığından, Jan Bublanski ile birlikte, ekibinden Sonja Modig, Jerker Holmberg ve Curt Svensson'u da toplantıya davet etmişti. Bunlar paskalyadan beri Salander olayını araştırıyorlar ve öykünün bütün ayrıntılarını biliyorlardı. Ayrıca Göteborg'dan Savcı Agneta Jervas ile Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander de çağırılmıştı. Servis hakkında yapılan araştırmayla, Alexander Zalachenko cinayeti hakkında yürütülen soruşturma arasında bir bağ vardı.

Monica Figuerola eski başbakanlardan Thorbjörn Fälldin'in de sorgulanması gerektiğini söylediğinde, Jerker Holmberg ile Sonja Modig huzursuz olmuşlardı.

Beş saat boyunca, Servis'te çalıştıklarını tespit ettikleri kişileri, isim isim, dikkatle gözden geçirdiler. Suçları tanımladıktan sonra tutuklanmalarına karar verdiler. Artillerigatan'la doğrudan ilişkili yedi kişi tespit edilmişti. Bunun yanında Artillerigatan'ı ziyaret etmeyen, ama Servisle ilişkisi olan dokuz kişi daha vardı. Bunların çoğu SÄPO'da çalışıyorlardı ama Servis'in aktivistleriyle yakın temastaydılar.

"Hâlâ komponun kapsamı hakkında kesin bir şey diyemiyoruz. Bu kişilerin Wadensjöö ya da başka biriyle hangi koşullarda ilişki kurduklarını bilmiyoruz. Köstebek olabilecekleri gibi, teşkilat içi gizli bir görevde çalıştıklarını da düşünüyor olabilirler. Kısacası, onları sorgulamadan işin içinde ne kadar olduklarını bilemeyiz. Ayrıca bunları birkaç haftalık bir takiple ortaya çıkardık, ama taramadığımız başkaları da olabilir."

"Peki, özel kalem müdürü ile finans müdürü... "

"Onların Servis hesabına çalıştıklarını kesinlikle söyleyebiliriz."

Savcı Gustavsson bir saatlik yemek arası verdiğinde, akşam saat altıya geliyordu. Görüşmeler yemekten sonra devam edecekti.

Herkes ayaklanmıştı ki Monica Figuerola'nın meslektaşı, AKD'nin operasyon bölümünden Jesper Thomsson, son birkaç saatte yaşananları anlatmak için Monica'nın yanına geldi.

"Günün önemli bir kısmını diyaliz makinesine bağlı geçiren Clinton, öğleden sonra saat üç civarında Artillerigatan'a döndü. Georg Nyström bir şeyler çeviriyor, ama ne olduğunu anlayamadık."

"Nasıl yani?" dedi Monica.

"Saat bir buçukta, merkez istasyonda iki kişiyle buluştu. Sheraton'ın barına oturup kahve içtiler. Yirmi dakika kadar orada kaldılar, daha sonra Nyström, Artillerigatan'a döndü."

"Buluştuğu o iki kişi kim?"

"Bilmiyorum. Yeni yüzler. Görüntülerine bakılırsa Doğu Avrupalılar. Otuz beş yaşlarında iki adam. Ne yazık ki, onları takip eden arkadaşımız metroda izlerini kaybetmiş."

"Of," dedi Monica, yorgun bir sesle.

"Fotoğrafları bunlar," diyen Jesper, Monica'ya bir dizi fotoğraf uzattı.

Adamların yüzlerini inceleyen Monica, onları daha önce hiç görmediğine karar verdi.

"Tamam, teşekkürler," dedi. Fotoğrafları konferans masasına koyarak, bir şeyler yemek için ayağa kalktı.

Onun hemen yanındaki Curt Svensson fotoğraflara baktı.

"Aman Tanrım!" dedi. "Nikolic kardeşlerin burada işi ne?"

Monica birden durdu.

"Kim?"

"İki baş belası," dedi Curt Svensson. "Tomi ve Miro Nikolic."

"Yani kim olduklarını biliyorsun?"

"Evet. Sırplar, yirmili yaşlardayken onları birkaç defa içeri aldık. O zamanlar organize suçlar biriminde çalışıyordum. Miro oldukça tehlikeli biri. Ayrıca adam yaralamaktan aranıyor. Ben kardeşlerin Sırbistan'a kaçıp politikacı ya da başka bir şey olduklarını düşünüyordum."

"Politikacı mı?"

"Evet, 1990'ların ortalarında Yugoslavya'ya dönüp etnik temizliğe katıldılar. Bir çeşit özel faşist milise komuta eden, mafya lideri Arkan'la birlikte çalıştılar. Keskin nişancı oldukları söyleniliyor."

"Nişancı?"

"Evet, kiralık katiller. Belgrat'la Stockholm arasında mekik dokurlar. Zaman zaman amcalarının Norrmalm'deki meyhanesinde çalışıyorlardı. Yugoslavlar arasında, sigara savaşı denilen iç hesaplaşmada, en az iki kişiyi öldürdüklerine dair bilgi aldık ama bir türlü ispat edip de onları kodese atamadık."

Monica Figuerola dili tutulmuş bir hâlde fotoğraflara baktı. Birden yüzü sarardı. Başım Torsten Edklinth'e çevirdi.

"Blomkvist!" diye bağırdı, sesinde bir panik havası vardı. "Onu bir skandala bulaştırmakla yetinmeyi düşünmüyorlar. Onu öldürecekler. Sonra da polis Blomkvist'in evinde kokain bulup kendi yorumunu yapacak."

Edklinth elini alnına götürdü.

"Samir'in Kazanı'nda Erika Berger'le buluşacaktı," diyen Monica, Curt Svensson'un omzunu tuttu.

"Silahın var mı?"

"Evet... "

"Benimle gel."

Monica Figuerola konferans odasından hızla koridora fırladı. Kendi odası üç kapı ötedeydi. Kapıyı açıp çalışma masasının çekmecesinden beylik silahını aldı. Bütün kuralları çiğneyerek odasının kapısını açık bırakıp asansörlere doğru koştu. Curt Svensson birkaç saniye ne yapacağını bilemeden bekledi.

"Hadi," dedi Bublanski, Curt Svensson'a. "Sonja... sen de."

Mikael Blomkvist, Samir'in Kazanı'nın kapısından girdiğinde saat 18.20'ydi. Erika Berger ondan biraz önce gelmiş, kapının girişinde, bara yakın bir masaya oturmuştu. Mikael, Erika'yı yanağından öpüp oturdu. İki büyük bira ve kuzu yahnisi ısmarladılar. Biralari yemekten önce geldi.

"TV4'teki kız nasıldı?" dedi Erika Berger.

"Her zamanki gibi soğuk."

Erika Berger bir kahkaha attı.

"İşine gelmediği zaman nasıl da kafayı takıyorsun. Düşün...Blomkvist'in cazibesine kapılmayan bir kız."

"Bu cazibeye kapılmayan çok kız oldu," dedi Mikael. "Senin günün nasıl geçti?"

"Boşa geçti. Ama Yayıncılar Kulübü'nde *SMP* hakkında yapılacak bir tartışma paneline katılma önerisini kabul ettim. Bu konuyla ilgili son katkım bu olacak."

"Harika!"

"*Millennium*'a dönmek o kadar güzel bir duygu ki," dedi Erika.

"Senin geri dönmene ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin. Hâlâ bu duyguya alışamadım."

"Tekrar işe başlamak çok güzel."

"Hımm."

"Çok mutluyum."

"Ben de tuvalete gitmek zorundayım," diyen Mikael ayağa kalktı. Birkaç adım atmıştı ki kapıdan giren otuz beş yaşlarındaki bir adamla burun buruna geldi. Yüzü Doğu Avrupalıları andıran adam, gözlerini Mikael'e dikmişti. Mikael adamın elindeki otomatik silahı fark etti.

Monica, Sonja ve Curt, Riddarholmen'e ulaştıklarında Torsten Edklinth arayarak ne Mikael'in ne de Erika'nın telefonlarından cevap alabildiğini söyledi. Belki de yemekte oldukları için telefonlarını kapatmışlardı. Kendi kendine küfürler yağdıran Monica Figuerola, Södermalmstrog'u seksen kilometre hızla geçti. Arabanın üzerine sinyal lambasını yerleştirmiş ve sirenleri çalıştırmıştı. Hornsgatan'a keskin bir dönüş yaptı.

Curt Svensson kapıya dayanarak dengesini sağladıktan sonra, silahını çıkarıp namluda kurşun olup olmadığını kontrol etti. Arka koltukta oturan Sonja Modig de aynısını yaptı.

"Destek istemeliyiz," dedi Curt Svensson. "Nikolic kardeşlerin şakası yok."

Monica başını salladı.

"Şöyle yapacağız," dedi. "Sonja'yla ben hemen restorana dalacağız. Umarım Erika'yla Mikael içeridedir. Curt, sen Nikolic kardeşleri tanıyorsun. Dışarıda bekleyip etrafa göz kulak olacaksın."

"Tamam."

"Eğer, ortalık sakinse Blomkvist ile Berger'i restorandan alıp Emniyet Müdürlüğü'ne götüreceğiz. Ama eğer en küçük bir şüphe duyarsak, içeride destek bekleyeceğiz."

"Tamam," dedi Sonja Modig.

Polis telsizinden yapılan anonsu duyduklarında hâlâ Hornsgatan'daydılar.

Bütün ekiplere. Tavastgatan'da çatışma. Samir'in Kazanı restoranında.

Monica Figuerola'nın göğsüne bir sancı saplandı.

Erika Berger, tuvalete gitmek için masadan kalkan Mikael'in, kapının girişinde 35 yaşlarında bir adamla karşı karşıya geldiğini gördü. Nedenini bilmeden kaşlarını çatı. Yabancı adam Mikael'e şaşkın bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Adamın Mikael'in bir tanıdığı olup olmadığını merak etti Berger.

Adamın bir adım gerileyerek elindeki çantayı yere bıraktığını gördü. Önce ne olduğunu anlayamadı. Adamın elindeki otomatik silahı Mikael'e doğrultmasıyla donup kaldı.

Mikael hiç düşünmeden sol elini uzatıp namluyu tutarak havaya kaldırdı. Saniyeler içinde yüzünün önünden kurşunlar uçuştı.

Küçük restoran, kulakları sağır eden patlamalarla çınladı. Tavandan aşağıya sıvalar ve kırılan lambaların camları yağdı. Namludan on bir kurşun çıkmıştı. Kısa bir an Mikael'le göz göze gelen Miro Nikolic bir adım gerileyerek silahın namlusunu Mikael'in elinden kurtarmaya çalıştı. Mikael bunu beklemiyordu, namluyu elinden kaçırdı. Birden ölümle yüz yüze geldiğini anladı. Hiç düşünmeden adamın üzerine atıldı. Kendini bu davranışının kurtardığını, korunmak için eğilmeye ya da gerilemeye kalkması hâlinde postu deldireceğini daha sonra anlayacaktı. Tekrar otomatik silahın namlusuna yapıştı. Bedeniyle yüklenerek saldırganı duvara dayadı. Altı yedi kurşunun daha ateşlendiğini duydu, namluyu yere çevirmek için canhıraş çabalıyordu.

Erika Berger silah ikinci defa patlamaya başladığında içgüdüsel olarak masanın altına eğilmişti. Yere düşüp başını bir sandalyeye vurdu. Yerde iki büküm olup, biraz önce oturduğu sandalyenin hemen arasındaki duvarda beliren üç kurşun deliğine baktı.

Başını girişe çevirdi, Mikael hâlâ adamla boğuşuyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, iki eliyle tuttuğu otomatik tüfeği bükerek adamın elinden almaya çalışıyor, adam da silahı Mikael'den kurtarmaya çabalıyordu. Mikael'in yüzüne ve şakağına üst üste yumruklar indirdi.

Monica Figuerola, Samir'in restoranının hemen karşısındaki kaldırımda frene bastı, hemen arabadan çıkıp restorana doğru koştu. Elindeki Sig Sauer marka tabancanın emniyetini açtı ve o anda restoranın hemen önüne park etmiş arabayı fark etti.

Direksiyonda Tomi Nikolic oturuyordu. Yan kapıdan silahını ona doğrultan Monica, "Polis, ellerini kaldır!" diye bağırdı.

Tomi Nikolic ellerini kaldırdı.

"Arabadan çık, yere yat!" diye kükreyen Monica'nın sesinde müthiş bir öfke vardı. Curt Svensson'a dönüp, "Restorana!" dedi.

Curt Svensson ile Sonja Modig, restorana doğru fırladılar.

Sonja Modig çocuklarını düşündü. Destek beklemeden, kurşungeçirmez yelek takmadan, durumun ne olduğunu görmeden, çekilmiş bir silahla restorana dalmak polis talimatlarına uymuyordu...

Restorandan gelen kurşun seslerini duydu.

Mikael Blomkvist, Miro Nikolic yeniden ateş etmeye başlamadan önce, orta parmağını tetik yoluna sokmuştu. Miro, ateş etmek için tetiğe basarken, tetik yoluna sıkışan parmağında müthiş bir acı duyuyordu Mikael. Ama parmağı orada olduğu sürece Miro silahı ateşleyemezdi. Başının her tarafına yumruklar yağarken, *Eğer bu acıya dayanamaz da, parmağımı çekersem sonum gelir* diye düşündü.

Adamın elinde otomatik silah olduğunu gördüğü andan sonra, aklı başında düşünebildiği tek şey buydu.

Dişlerini sıkıp orta parmağını tetik boşluğuna iyice yerleştirdi.

Daha sonra, ayaklarıyla yerden destek alıp bir omzuyla saldırganı iterek ayağa kalkmaya çalıştı. Sağ elini, tuttuğu namludan çekip dirseğini kaldırarak yumruklardan korunmaya çalışıyordu. Miro Nikolic dirseğine ve kaburgalarına vurmaya başlamıştı. Bir süre sonra tekrar göz göze geldiler.

Bir saniye sonra Mikael saldırganın ondan uzaklaştığını fark etti. Orta parmağında müthiş bir acı duydu, arkasından da Curt Svensson'un devasa bedenini gördü. Svensson,

Nikolic'i kelimenin tam anlamıyla ensesinden tutup havaya kaldırmış ve kafasını kapının kenarına çarpmıştı.

Sonja Modig'in, "Yere yat!" diye bağırdığını duydu. "Polis! Silahını bırak!"

Mikael başını çevirdi, Sonja Modig iki eliyle birden kavradığı silahıyla, bacaklarını yana açmış etrafını kollayarak dikiliyordu. Sonunda silahın namlusunu tavana kaldırıp gözlerini Mikael'e dikti.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Mikael ona şaşkın bir şekilde baktı. Kaşlarından ve burnundan kanlar akıyordu.

"Sanırım parmağım kırıldı," dedi ve yere oturdu.

Monica Figuerola, Tomi Nikolic'i kaldırıma yatırdıktan bir dakika sonra Södermalm polisinden destek geldi. Kimliğini açıklayıp Nikolic'i onlara teslim eden Figuerola, restorana doğru koştu. Kapıda durup içeriyi kontrol etti.

Mikael Blomkvist'le Erika Berger yerde oturuyorlardı. Yüzünden kanlar akan Blomkvist şokta gibiydi. Monica derin bir nefes aldı, Tanrı'ya şükür yaşıyordu. Erika Berger kolunu Mikael'in boynuna doladığında kaşlarını çattı.

Sonja Modig diz çökmüş Blomkvist'in parmağını kontrol ediyordu. Curt Svensson tren çarpmışa dönmüş Miro Nikolic'in bileklerine kelepçe takıyordu. Yerde İsveç ordusunun kullandığı türden otomatik bir silah vardı.

Restoran çalışanları ve müşterileri korku ve şaşkınlıktan donup kalmışlardı. Sandalyeler devrilmiş, her tarafı bardak ve tabak kırıkları kaplamıştı. Etraf barut kokuyordu. Neyse ki ölü ve yaralı yoktu. Polisler, silahlarını çekmiş restorana girerlerken, Monica, Curt Svensson'un omzuna dokundu.

"Miro Nikolic'in arandığını söylemiştin."

"Evet, bir yıl önce adam yaralamaktan."

"İyi, o zaman şöyle yapıyoruz; ben Blomkvist'le Berger'i alıp hemen ortadan kayboluyorum. Sen burada kalıyorsun. Sonja Modig, buraya yemek yemeye geldiniz ve sen Nikolic'i hemen tanıdın. Onu gözaltına almaya çalıştın, ama o silahını çekip ateşledi. Sen de onu etkisiz hâle getirdin."

Curt Svensson şaşkın gözlerle baktı.

"Bunu yutmazlar... Görgü tanıkları var."

"Görgü tanıkları, birilerinin kavga ettiğini, silahla ateş edildiğini söyleyecektir. Yarınki sabah gazetelerini atlatmamız yeter. Yani Nikolic kardeşler, sen onları tanıdığın için tesadüfen yakalandılar."

Curt Svensson etrafındaki karmaşaya baktıktan sonra kafasını salladı.

Monica Figuerola polislerin arasından yol açıp Mikael'le Erika'yı sokağa çıkararak arabasının arka koltuğuna oturttu. Daha sonra oraya gelen ekiplerin amirinin yanına gidip, arabasında oturan Mikael ve Erika'yı işaret ederek alçak sesle yarım dakika kadar konuştu. Çok şaşırılmış görünen amir, en sonunda başını salladı. Monica arabayı Zinkensdamm'da bir kaldırım kenarına park edip başını arka koltuğa çevirdi.

"Durumun ne kadar kötü?"

"Birkaç sıyrık var. Dişlerim yerinde. Orta parmağım berbat."

"St. Görans Hastanesi'nin aciline gidiyoruz."

"Neler oluyor?" dedi Erika Berger. "Sen kimsin?"

"Affedersin," dedi Mikael, "Bu Monica Figuerola. SÄPO'da çalışıyor. Monica, bu Erika Berger."

"Biliyorum," dedi Monica, duygusuz bir sesle. Erika Berger'e bakmadı.

"Monica'yla araştırma sırasında tanıştık. Benim SÄPO'daki kontağım o."

"Anlıyorum," diyen Erika, birden titremeye başladı.

Monica Figuerola, Erika'ya ters ters baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu Mikael.

"Şu kokain işini yanlış yorumladık," dedi Monica, "biz seni gözden düşürmek için tuzak kurduklarını düşündük. Ama onlar seni öldürtecek, soruşturma için evinde arama yapan polisler de kokaini bulacaktı."

"Ne kokaini?" dedi Erika Berger.

Mikael bir süre gözlerini kapattı.

"Beni hastaneye götürün."

"Yakalandılar mı?!" diye bağırdı Fredrik Clinton. Yüreği sıkışıyordu.

"Telaşlanmaya gerek yok," dedi, "görünüşe göre Yalnızca bir tesadüf."

"Tesadüf mü?"

"Miro Nikolic, eski bir olaydan dolayı aranıyordu. Asayişten bir polis restorana girdiğinde onu tanımış. Nikolic de paniğe kapılıp, kendini korumak için silaha sarılmış."

"Blomkvist?"

"Onun olayla bir ilgisi yok. Olay anında restoranda olup olmadığından emin bile değiliz."

"Buna inanamıyorum," dedi Fredrik Clinton. "Nikolic kardeşler neler biliyor?"

"Bizim hakkımızda mı? Hiçbir şey. Björck'ün de, Blomkvist'in de kokainişiyle ilgili bir nedenle ortadan kaldırılmak istendiğini düşünüyorlar."

"Ama oraya Blomkvist'i öldürmeye gittiler."

"Tamam, ama herhâlde onu öldürmek için oraya gittiklerini söylemeyecekler. En azından mahkemeye kadar çenelerini tutarlar. Ruhsatsız silah taşımak ve görevli memura karşı gelmekten cezaevini boylarlar."

"Aptal kafalar," dedi Clinton.

"Evet, kendilerini kaybettiler. Bir süreliğine Blomkvist'in peşini bırakalım ama bu işten bize zarar gelmeyecek."

Susanne Linder ve Milton Security'nin özel koruma bölümünden iki azman, Mikael Blomkvist ile Erika Berger'i Emniyet Müdürlüğü'nden gece on birde aldılar.

"Sonunda ayaklanmışsın," dedi Susanne Linder, Erika'ya.

"Öyle," dedi Erika, sıkıntılı bir ifadeyle.

Erika hastaneye giderken tam anlamıyla şoktaydı. Ölümle burun buruna geldiklerinin ayrımına biraz geç varmıştı.

Mikael acilde bir saat kalmış, yüzünü temizleyip bantlamışlar, röntgenini çektikleri orta parmağını sarmışlardı. Parmağının ucu fena ezilmişti, büyük ihtimalle tırnağı düşecekti. Komik olanı da, en ciddi yarayı, Curt Svensson onu kurtarmak için Miro Nikolic'i ensesinden tutup çekerken almıştı. Silahın tetik boşluğunda kalan parmağı ortasından kırılmış, canı felaket acıymıştı.

Mikael Blomkvist, olayın şokunu, iki saat geçip de SÄPO'nun Anayasa Koruma Dairesi'ne geldiğinde yaşamaya başlamışta. Cinayet Masası Komiseri Bublanski ile Savcı Gustavsson'a ifade verirken, birden üşümeye başlamış, müthiş bir yorgunluk hissetmiş ve soruları dinlerken arada bir uyuklamışta. Arkasından da bir sürü gevezelik başlamıştı.

"Ne planladıklarını bilmiyoruz," dedi Monica Figuerola. "Yalnızca Blomkvist'i mi öldürmek istediler yoksa hedeflerinde Erika da var mıydı bunu da bilmiyoruz. Bir daha denerler mi ya da *Millennium* da tehdit altında mı hiçbir fikrimiz yok... Ayrıca Servis için en büyük tehdit Salander'ken, onu niçin öldürmediklerini de anlayamadık."

Torsten Edklinth ilk olarak Mikael Blomkvist ile Erika Berger'e koruma tahsis edilmesini istedi. Ama Figuerola'yla konuyu tarttıktan sonra, SÄPO'nun Özel Koruma Dairesi'nden koruma tahsis etmenin dikkat çekeceğini düşünerek bundan vazgeçti.

Erika Berger polis korumasını reddederek durumu çözdü. Dragan Armansky'yi arayıp neler olduğunu anlattı. Bu da Susanne Linder'in, akşamın geç bir saatinde göreve çağırılmasıyla sonuçlandı.

Mikael Blomkvist'le Erika Berger, Drottningholm ile Ekerö arasında güvenli bir evin ikinci katına yerleştirildiler. Bu, 1930'lardan kalma göl manzaralı, kocaman bir villaydı. Göz alıcı bahçesinde birkaç ek bina vardı. Milton Security'ye ait olan bu villada Martine Sjögren kalıyordu. 68 yaşındaki Sjögren, on beş yıl önce bir görev sırasında kazayla ölen Hans Sjögren'in eşi idi. Dragan Armansky, cenaze töreninden sonra, uzun yıllar arkadaşlık ettiği meslektaşının karısıyla konuşarak onu bu eve yerleştirmişti. Evde kira ödemedi kalan kadın, Milton Security herhangi bir nedenle birini korumaya aldığı anda evi hazır tutuyordu.

Erika Berger ile Mikael Blomkvist üst kata yerleşirlerken, onlarla birlikte gelen Monica Figuerola mutfakta bir sandalyeye çökmüştü. Susanne Linder evin etrafındaki alarm sistemi ve gözetleme kameralarını gözden geçirirken, Martine Sjögren de onlara kahve hazırlıyordu.

Sjögren yukarıya, "Banyonun kapısının önündeki dolabın çekmecelerinde, dış fırçası ve temizlik malzemeleri var," diye bağırdı.

Susanne Linder ile Milton Security'den iki koruma alt kata yerleşmişlerdi.

"Dün sabah dörtte uyandırıldığımdan beri ayaktayım," dedi Susanne Linder. "Siz aranızda nöbet bölüşümü yapın, ama beni sabah beşe kadar uyandırmayın."

"Sen uyumana bak," dedi iki koruma.

Teşekkür eden Susanne Linder gidip yattı.

Monica Figuerola dalgın gözlerle iki güvenlik görevlisini izliyordu. Bahçedeki hareket dedektörünü devreye soktukdan sonra ilk nöbeti kim tutacak diye aralarında çöp çekiyorlardı. Kaybeden güvenlik görevlisi sandviç hazırlayıp mutfağın yanındaki televizyon odasına yerleşti. Monica Figuerola çiçekli kahve fincanlarını inceliyordu. O da sabahın erken saatlerinden beri ayaktaydı ve kendisini çok bitkin hissediyordu. Tam eve gitmeyi düşünürken, Erika Berger bir fincan kahve almak için aşağı indi. Masanın öteki tarafına, Monica'nın karşısına oturdu.

"Mikael başını yastığa koyar koymaz uyudu," dedi.

"Adrenalin reaksiyonu," dedi Monica Figuerola.

"Şimdi ne olacak?"

"Birkaç gün ortalarda görünmeyeceksiniz. Bu iş, bir hafta sonra, şu ya da bu biçimde bitecek. Sen nasılsın?"

"Eh işte, biraz sarsıldım. Bu tür şeyler bir insanın başına her gün gelmez. Biraz önce kocamı arayıp eve niçin gidemeyeceğimi anlattım."

"Hımm."

"Ben Greger'le... "

"Kimle evli olduğunu biliyorum."

Bir süre sustular. Monica, gözlerini ovarak esnedi.

"Eve gidip uyuyacağım," dedi.

"Tanrı aşkına. Artık şu oyunu bırak da, yukarı çıkıp Mikael'in yanına yat," dedi Erika. Monica Figuerola şaşırmasıdı.

"O kadar belli mi?" dedi.

Erika başını salladı.

"Yoksa Mikael bir şey... "

"Tek bir söz etmedi. Kadın arkadaşları söz konusu olduğunda çok ketum davranır, ama bazen açık bir kitap gibidir. Ayrıca senin bana nasıl düşmanca baktığın da ortada. Demek ki bir şeyler gizliyorsunuz."

"Patronumdan," dedi Monica Figuerola.

"Patronun?"

"Evet, eğer Edklinth bunu duyarsa küplere biner."

"Anlıyorum... Seninle Mikael arasında ne var bilmiyorum ama ben senin rakibin değilim," dedi Erika.

"Değil misin?"

"Mikael'le arada bir yatarız. Ama onunla evli değilim."

"Aranızda özel bir ilişki olduğunu anlıyorum, Sandhamn'da birlikteyken Mikael bir şeyler anlattı."

"Sandhamn'a gittin mi?" dedi Erika. "Öyleyse durum ciddi."

"Benimle dalga geçme."

"Monica... Umarım sen ve Mikael... Aranıza girmemeye çalışacağım."

"Peki beceremezsen?"

Erika omuzlarını silkti.

"Mikael'in eski karısı, kendisini benimle aldattığını öğrendiğinde çıldırıp Mikael'i kapının önüne koydu. Suç bendeydi. Mikael yalnız yaşıyıp ulaşılabilir olduğu sürece vicdan azabı çekmem, ama biriyle ciddi bir ilişki kurduğunda uzakta durmak için kendi kendime söz verdim."

"Ona yatırım yapar mıyım bilmiyorum."

"Mikael özel biri, âşık mısın?"

"Sanırım."

"İyi o zaman. Bunu ona hemen söyleme. Hadi şimdi git de yat."

Monica bir süre düşündükten sonra, ikinci kata çıktı, soyunup Mikael'in yanına yattı. Bir şeyler mırıldanan Mikael kolunu beline doladı.

Mutfakta yalnız kalan Erika Berger düşüncelere daldı. Derin bir mutsuzluk hissediyordu.

25. BÖLÜM

13 TEMMUZ, ÇARŞAMBA -14 TEMMUZ, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist, mahkeme salonlarındaki hoparlörlerin seslerinin niçin bu kadar kısık olduğunu her zaman merak etmişti. Lisbeth Salander davasının saat onda, salon beşte yapılacağı anons edildiğinde anlamakta güçlük çekti. Erkenden gelmiş, mahkeme salonunun girişinde beklemeye başlamıştı. Salona ilk o girdi. Sanık sandalyesini en iyi gören yeri seçip oturdu. İzleyici sıraları çabuk doldu. Mahkeme günü yaklaşırken basının ilgisi gittikçe artmış, Richard Ekström son bir haftada, neredeyse her gün bir gazeteye röportaj vermişti.

Lisbeth Salander şu suçlardan yargılanacaktı: Karl Magnus Lundin'i yaralamak, Alexander Zalachenko diye bilinen merhum Karl Axel Bodin'i tehdit etmek, yaralamak ve öldürmeye teşebbüs, merhum Nils Bjurman'ın Stallarholmen ve Odenplan'daki evine hırsızlık amacıyla girmek, araç çalmak, ruhsatsız silah taşımak -bir göz yaşartıcı sprey, bir elektrik tabancası ve bir de Wanad marka tabanca-, belge çalmak, kanıt gizlemek -bunla neyin kastedildiği pek açık olmasa da, belli ki Bjurman'ın kulübesinden alınan rapor kastediliyordu- ve birkaç fiil daha. Ona toplam 16 suçtan dava açılmıştı.

Ekström basına, Lisbeth Salander'in psikolojik durumunun alarm verdiğini ima eden bilgiler sızdırmıştı. Bazen, Doktor Jesper H. Löderman'ın, Lisbeth 18'ine bastığında hazırladığı, bazen de, Peter Teleborian'ın mahkeme kararıyla yazmış olduğu rapora göndermelerde bulunuyordu. Bu psikolojik olarak özürlü kız, psikiyatrlarla konuşmayı devamlı reddediyor, bu nedenle hakkında tutulan rapor "gözlemlere" dayanıyordu. Bu gözlemler Stockholm'deki Kronoberg Hapishanesi'ne getirildikten sonraki bir aylık sürede yapılmıştı. "Hastayı" uzun yıllardır gözlediği için, hakkında yeterince bilgi sahibi olan Teleborian, Salander'in ciddi psikolojik sorunlarının olduğunu ileri sürmüştü, psikopat, patolojik narsist ve paranoid şizofren terimlerini kullanmıştı.

Ayrıca basına yedi polis sorgusu yapıldığı da sızdırılmıştı. Bu sorgularda Salander, günaydın demeyi bile reddetmişti. Sorgulardan biri Göteborg Emniyet Müdürlüğü'nde, diğerleri de Stockholm'de yapılmıştı. Ayrıca dışarı sızdırılan sorgu tutanaklarına göre, Lisbeth Salander sıcak bir ifadeyle sorular sorularak konuşmaya ikna edilmeye çalışılsa da, ondan hiçbir cevap gelmemişti.

Hatta öksürmemişti bile.

Sorgu kayıtlarında arada bir, Avukat Giannini'nin müvekkilinin soruları cevaplamak istemediğini açıklayan sesi duyuluyordu. Bu nedenle Lisbeth Salander'e karşı açılan dava, polis soruşturması ve kesin teknik deliller üzerine inşa edilmişlerdi.

Lisbeth Salander'ın inatçı suskunluğu, zaman zaman avukatını utandırıyor, tıpkı müvekkili gibi o da susmak zorunda kalıyordu. Annika Giannini ile Lisbeth Salander'ın baş başa kaldıklarında ne konuştukları da bir muammaydı.

Ekström birinci olarak, Lisbeth Salander'ın emniyetli bir yerde psikiyatrik bakım görmesi gerektiği yönündeki niyetini gizlemiyordu. Ayrıca hatırı sayılır bir hapis cezası da istiyordu. Normal durumda bunun tam tersi olurdu. Ama Ekström'e göre Salander'ın psikolojik rahatsızlıkları ortada olduğundan ve onun psikolojik durumu hakkında çok açık bir rapor verildiğinden, bundan başka çare yoktu. Bir mahkemenin, yetkili bir psikiyatr tarafından verilen rapora karşı koyması imkânsızdı.

Ekström, Salander hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının kaldırılmamasını da istiyordu. Kendisiyle yapılan bir söyleşide, kaygılı bir yüz ifadesi takınarak, İsveç'te kendi kendilerine ve başkalarına zarar verecek bir dizi sosyopat olduğunu söylemişti. Bilimin bu tip insanları bir yere kapatmaktan başka çaresi yoktu. 1970'li yıllarda basının gediklisi olan Anette adındaki bir kızı örnek göstermişti, bu kız otuz yıldır düzelmemiştir. Hareketlerini sınırlayan kurallar hafifletildiğinde akrabalarına ve bakıcılara karşı acımasızca şiddet uygulamış ya da kendi kendine zarar vermeye çalışmıştı. Ekström, Lisbeth Salander'ın de benzer bir durumda olduğunu ima ediyordu.

Medyanın olaya gösterdiği ilginin artmasının nedenlerinden biri de savunma avukatı Giannini'nin basına hiç demeç vermemesiydi. Basınla konuşmayı inatla reddediyor, kendi görüşlerini açıklamaktan kaçınıyordu. Bu nedenle muhabirler epeyce zor durumda kalıyorlardı. İddia makamı ortalığa bir dolu bilgi saçıp basını beslerken, Salander'ın avukatı ne tür bir savunma stratejisi izleyecekleri yönünde en küçük imada dahi bulunmuyordu.

Akşam gazetelerinden birinin, davayı izlemek için kiraladığı hukuk uzmanına göre, Annika Giannini saygı duyulan bir kadın hakları savunucusuydu ama ceza davaları konusunda bütünüyle tecrübesizdi. Yani Lisbeth Salander'i savunmak için uygun bir avukat değildi. Mikael Blomkvist kız kardeşinden, birkaç tanınmış avukatın onu arayarak yardım önerdiklerini duymuştu. Annika Giannini, müvekkilinin böyle bir şeyi istemediğini söyleyerek bu teklifleri geri çevirmişti.

Mahkemenin başlamasını beklerken Mikael, salondakilere göz gezdirdi. Çıkış kapısına yakın bir yerde Dragan Armansky oturuyordu.

Bir süre göz göze geldiler.

Ekström'ün masasında bir sürü kâğıt vardı. Tanıdığı birkaç gazeteciyi başıyla selamladı.

Ekström'ün karşısındaki bir masada oturan Annika Giannini, başını önündeki kâğıtlara eğmiş, kaldırmıyordu. Mikael, kız kardeşinin biraz heyecanlı olduğunu fark etti. Sahne ışığı etkisi, diye düşündü.

Daha sonra mahkeme başkanı ve iki yardımcısı salona girdi. Mahkeme başkanı J rgen iversen, 57 yaşında, beyaz saçlı, zayıf yüzlü bir adamdı. Yaylanarak yürüyordu. Mikael Blomkvist geçmişini araştırmış, tecrübeli ve dürüst bir hâkim olduğunu öğrenmişti. Daha önce de, bu türden dikkat çekici birkaç davaya katılmıştı.

Son olarak, Lisbeth Salander salona alındı.

 zerinde, dövmelerini saklamayan ve göğsünde "Asabiyim" yazan ince askılı siyah bir bluz, altında siyah deriden, yıpranmış bir mini etek vardı. Mikael Blomkvist, Salander'in giyim tarzıyla insanların aklını uçuracak yetenekte biri olduğunu biliyordu. Ama Salander'in mahkeme salonuna böyle bir kıyafetle gelmesine, kız kardeşinin nasıl olup da müsaade ettiğine bir türlü akıl erdiremiyordu. Belinde demir perçinli bir kemer, ayaklarında botlar ve dizine kadar çıkan siyah-mor çizgili çoraplar vardı. Kulaklarında bir dizi küpe, kaç ve dudaklarında piercingler vardı.

Beyin ameliyatında kazındıktan sonra biraz uzayan saçları siyah dikenlere benziyordu. Dudaklarını ve kaşlarını griye boyamış, gözlerine kömür siyahı kalem çekmişti. Mikael Blomkvist onun daha önce böyle makyaj yaptığını hiç görmemişti.

Eğer diplomatik bir dille söylemek gerekirse, bir parça kaba görünüyordu. 1960'lı yıllarda çekilen pop-art filmlerinden fırlamış bir vampire benziyordu. Mikael seyircilerin arasındaki muhabirlerden bir kısmının önce şaşkınlıktan dillerinin tutulduğunu, sonra da memnun bir vaziyette g l msediklerini görmüştü. Skandal dedikodularıyla kuşatılmış bu kız, karşılarına bütün beklentilerini karşılayarak çıkmıştı.

Ama Mikael Blomkvist biraz düşündüğünde Lisbeth'in bu tutumunun bilinçli olduğunu anladı. Normalde sallapati ve her türlü zevkten uzak giyinirdi. Mikael, Salander'in modayla işinin olmadığını, öyle giyinmesinin nedeninin moda değil, kimliğinin altını çizmek olduğunu biliyordu. Bu yolla Lisbeth, düşman topraklarında kendi sınırlarını çiziyordu. Onun deri ceketindeki demir perçinlerin tıpkı bir kirpinin dikenlerini andıran bir savunma mekanizması olduğunu düşünmüştü Mikael. Bu giyim tarzı çevresine karşı bir uyarıydı. *Bana dokunmaya kalkma! Elin yanar!*

Bununla birlikte mahkemeye, giyim tarzım komik denilebilecek bir düzeyde abartarak gelmişti.

Mikael birden, bunun bir tesadüf değil, Annika'nın stratejisinin bir parçası olduğunu anladı.

Eğer Lisbeth Salander mahkemeye saçları taranmış, düğmeli bir bluz ve parlak iskarpinlerle gelseydi, bu, mahkemeye kendisine ait olmayan bir hayat hik yesini pazarlama çabası olarak yorumlanacaktı.  nemli olan inandırıcılıktı. Salona başka biri gibi değil, kendisi gibi gelmişti. Giysilerindeki abartı, bunun altını çiziyordu. Olduğundan başkasıymış gibi davranmıyordu. Mahkemeye utanacak bir şeyinin olmadığını mesajını veriyordu. Eğer mahkeme  yeleri onun tarzından hoşlanmazlarsa, bu onların sorunuydu. Devlet onu, şu ya da bu şekilde suçlamış, savcı da h kimin karşısına çıkarmıştı. Mahkemenin karşısına olduğu gibi çıkararak savcının bu yönde yapacağı saçmalıkların  n n  kesmişti.

Kendinden emin bir ifadeyle yürüyerek savunma avukatının yanına, onun için ayrılan yere oturdu. Gözlerini dinleyici sıralarına çevirdi. Bakışlarında merak yoktu, daha çok meydan okur ve kendisini basında mahkûm eden bu insanların kaydını tutar gibiydi.

Onu Gosseberga'da, kanepenin üzerinde kana bulanmış bir bez bebek gibi bulduğu günü saymazsak, Mikael Blomkvist Lisbeth'i normal koşullardaki son karşılaşmalarından bir buçuk yıl sonra ilk defa görüyordu. Tabii, söz konusu Lisbeth Salander olduğunda "normal koşullar"dan bahsetmek ne kadar doğruysa. Birkaç saniye göz göze geldiler. Lisbeth'in Mikael'in yüzünde yalnızca birkaç saniye tuttuğu bakışlarında, onu tanıdığına dair en küçük bir işaret yoktu. Bununla birlikte, Mikael'in çenesindeki, şakağındaki ve sağ kaşının üzerindeki yara bantlarını görmüştü. Mikael Blomkvist, Lisbeth'in gözlerinde bir gülümseme işareti gördü. Bu bir kuruntu mu yoksa gerçek mi emin değildi. Hâkim Iversen masaya vurarak mahkemeyi başlattı.

Mahkeme salonunda Yalnızca otuz dakika kalabilen izleyiciler, bu sürede Ekström'ün, Lisbeth Salander hakkında hazırladığı iddianameyi dinlediler.

Mikael Blomkvist dışındaki bütün gazeteciler, Ekström'ün Lisbeth'i neyle suçladığını önceden bilmelerine karşın, hummalı bir şekilde not alıyorlardı. Mikael haberini çoktan yazmıştı, mahkemeye gelmesinin tek nedeni, varlığının altını çizmek ve Lisbeth'i görmektir.

Ekström'ün hazırlık iddianamesi 22 dakika sürdü. Ondan sonra söz Annika Giannini'ye geçti. O da Yalnızca otuz saniye konuştu. Sesi güvenliydi.

"Savunma olarak biri dışında bütün iddiaları reddediyoruz. Müvekkilim Yalnızca yasa dışı göz yaşartıcı sprey taşıdığını kabul ediyor. Diğer iddiaların hepsini reddediyoruz. Savcının iddialarının yanlış olduğunu ve müvekkilimin ağır bir hukuksuzluğa maruz bırakıldığını ispatlayacağız. Ben avukat olarak müvekkilimin suçsuzluğunun kabul edilerek serbest bırakılması ve hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının kaldırılmasını talep edeceğim."

Muhabirlerin olduğu taraftan bir uğultu yükseldi. Avukat Giannini'nin stratejisi bir tür meydan okumaydı, bunu hiç kimse beklemiyordu. Muhabirlerin beklediği şey, Annika Giannini'nin müvekkilinin psikolojik sorunlarının olduğunu söyleyip bundan yararlanmaya çalışacağıydı. Mikael birden gülümsedi.

Hâkim Iversen, "Evet," deyip hızla not aldıktan sonra başını kaldırıp Annika Giannini'ye, "Bitti mi?" diye sordu.

"Söyleyeceklerim bu kadar."

"Savcının ekleyeceği bir şey var mı?" dedi Iversen.

Savcı Ekström mahkemenin gizli yapılmasını istedi. Bunu, psikolojik durumu göz önüne alındığında sanığın selameti ve ülke güvenliğini ilgilendiren birtakım ayrıntılar nedeniyle talep ediyordu.

"Sanırım, bununla Zalachenko olayını kastediyorsunuz," dedi Iversen.

"Doğru. Alexander Zalachenko, zalim bir diktatörlükten kaçarak ülkemize sığınan politik bir göçmen. Artık hayatta olmasa da, üzerinde gizlilik damgası olan birtakım belgeler, isimler ve benzer şeyler var. Bu nedenle mahkemenin gizli yürütülmesini istiyorum. Ayrıca bundan sonra yapılacak oturumlar konusunda susma yükümlülüğüne uyulmasını da talep ediyorum."

"Anlıyorum," diyen Iversen'in alnında derin kırışıklıklar oluştu.

"Ayrıca oturumların önemli bir kısmında sanığın vasilik sorununu ele alacağız. Bu tür konular, otomatik olarak gizlilik kurallarına tabi. İddia makamı olarak sanığın haklarını korumak adına da, mahkemenin kapalı yürütülmesini talep ediyorum."

"Avukat Giannini savcının talebine ne diyor?"

"Bizim açımızdan hiçbir sorun yok."

Hâkim Iversen kısa bir süre düşündü, yardımcılarıyla konuştuktan sonra muhabirlerin protestosu altında savcının talebini kabul etti. Böylece Mikael Blomkvist de salondan çıktı.

Dragan Armansky mahkeme binasının dış merdivenlerinin altında Mikael Blomkvist'i bekledi. Sıcak bir temmuz günüydü. Mikael'in koltuk altlarında ter lekeleri belirmişti. Mahkeme binasından çıktığında iki koruması da ona eşlik ediyordu. Korumalar Armansky'yi başlarıyla selamlayarak kendilerini çevreyi gözlemeye verdiler.

"Korumalarla dolaşmak tuhaf geliyor," dedi Mikael. "Bu bana kaç patlayacak?"

"Şirketin ikramı," dedi Armansky. "Seni hayatta tutmak beni kişisel olarak ilgilendiriyor. Ama son aylarda 250 bin kronluk bedava iş yaptık."

"Kahve?" dedi Mikael, yakındaki İtalyan kafesini işaret ederek.

Mikael kafe latte, Armansky bir çay kaşığı sütle double espresso ısmarladı. Kafenin bahçesinde bir gölgeye oturdular. Onların yanındaki bir masaya oturan korumalar da soğuk birer içecek aldılar.

"Kapalı kapılar ardında," dedi Armansky.

"Bunu bekliyordum. Aslında bize haber akışını kontrol etme imkânı verdiği için iyi de oldu."

"Evet, fark etmez ama şu Savcı Ekström iyice midemi bulandırmaya başladı."

Mikael de aynı fikirdeydi. Kahve içerek, Lisbeth Salander'in geleceğinin belirleneceği mahkeme binasına baktılar.

"Custer'ın son savaşı," dedi Mikael.

"O buna hazır," dedi Armansky. "Kız kardeşinden etkilendiğimi söylemeliyim."

Stratejisini anlattığında şaka yaptığını sanmıştım, ama şimdi üzerine düşündükçe ne kadar akıllıca olduğunu anlıyorum."

"Bu mahkemenin sonucu salonda belirlenmeyecek," dedi Mikael.

Birkaç aydır bunu bir slogan gibi tekrarlıyordu.

"Seni şahit olarak çağırabilirler," dedi Armansky.

"Biliyorum. Buna hazırım. Ama yarın sabahdan önce olmaz. En azından biz öyle hazırlandık."

Savcı Richard Ekström okuma gözlüğünü evinde unutmuştu. Gözlüğünü alnına kaldırarak gözlerini kısıp notlarının arasından bir el yazısını okumaya çalıştı. Gözlüğünü tekrar gözlerine indirmeden önce aceleyle keşisakalını sıvazlayıp çevresine bakındı.

Lisbeth Salander, dimdik oturuyor, savcuyu anlaşılmaz gözlerle süzüyordu. Yüzünde ve gözlerinde hiçbir hareket yoktu. Sanki orada değilmiş gibiydi. Savcının onu sorgulama vakti gelmişti.

"Bayan Salander'e yeminli olduğunu hatırlatmak isterim."

Lisbeth Salander'in kılı bile kıpırdamadı. Ekström, birkaç saniye bir yanıt bekledikten sonra kaşlarını kaldırdı.

"Yani şeref yemini ederek konuşuyorsunuz," diye tekrarladı.

Lisbeth Salander başını yana eğdi. Ön soruşturma protokolünü okuyan Annika Giannini savcının varlığından habersiz gibiydi. Ekström önündeki kâğıtları düzeltti. Huzursuz edici bir sessizlikten sonra konuşmak için boğazını temizledi.

"Evet," dedi Ekström, "şimdi merhum Bjurman'ın yazlık kulübesinin önünde 6 Nisan'da yaşananlarla başlayalım. Sabah okuduğum iddianamenin ana konularından biri bu. Sizin Stallarholmen'e niçin gittiğinizi ve Karl Magnus Lundin'i niçin vurduğunuzu açıklığa kavuşturacağız."

Ekström, Lisbeth Salander'e meydan okur gözlerle baktı. Salander'de hâlâ hiçbir hareket yoktu. Ekström sonunda çaresizlikle kollarını iki yana açarak hâkime döndü. Hâkim Jörgen Iversen'in düşünceli bir hâli vardı. Göz ucuyla, başını bir kâğıda gömmüş, etrafından habersizmiş gibi duran Annika Giannini'ye baktı.

Iversen öksürdü, bakışlarını Lisbeth Salander'e çevirdi.

"Sessizliğinizin, sorulara cevap vermek istemediğiniz anlamına geldiğini mi düşünmeliyiz?"

Lisbeth Salander başını yana eğerek Iversen'e baktı.

"Soru sorulursa severek cevaplarım," dedi.

Iversen başını salladı.

"O zaman belki de sorumu cevaplayabilirsiniz," diyerek araya girdi Ekström.

Salander bu defa bakışlarını Ekström'e çevirip sustu.

"Lütfen soruyu cevaplar mısınız?" dedi iversen.

Lisbeth Salander bu defa başını tekrar mahkeme başkanına döndü, kaşlarını kaldırdı, berrak ve açık bir ifadeyle, "Hangi soruyu?" dedi. "Şimdiye kadar o..." başıyla Ekström'ü işaret etti, "...doğrulanmamış bir sürü iddiada bulundu. Ben bir soru sorduğunu duymadım."

Annika Giannini başını okuduğu kâğıttan kaldırdı, dirseğini masaya koyup yüzünü avucuna yaslayarak dinlemeye başladı.

Savcı Ekström birkaç saniye için ipin ucunu kaçırmıştı.

"Lütfen sorunuzu tekrarlar mısınız?" dedi lversen.

"Ben size... Avukat Bjurman'ın yazlığına Karl Magnus Lundin'i vurmak için mi gittiğinizi sormuştum."

"Hayır, siz benim Stallarholmen'e gidip Karl Magnus Lundin'i nasıl vurduğumu açıklığa kavuşturmaya çalışacağınızı söylediniz. Bu bir soru değil, benim cevabımı almadan yaptığınız bir genelleme. İddialarınızın sorumlusu ben değilim."

"Lafı gevelemeyin, soruyu cevaplayın lütfen."

"Hayır."

Sessizlik.

"Neye hayır?"

"Sorunuzun cevabı."

Richard Ekström iç çekti, belli ki uzun bir gün olacaktı. Lisbeth Salander ona meydan okurcasına bakıyordu.

"En iyisi biz şunu baştan alalım," dedi Ekström. "6 Nisan'da, öğleden sonra, merhum Bjurman'ın yazlığının önünde miydiniz?"

"Evet."

"Oraya nasıl gittiniz?"

"Banliyö treniyle Södertälje'ye, oradan da otobüse binip Strängnäs'a gittim."

"Stallarholmen'e gitmenizin nedeni neydi? Orada Karl Magnus Lundin ve Sonny Nieminen'le mi buluşacaktınız?"

"Hayır."

"Peki, onlar oraya nasıl geldi?"

"Bunu onlara sormalısınız."

"Şimdi size soruyorum."

Lisbeth Salander cevap vermedi.

Iversen öksürdü.

"Sanırım Bayan Salander, yine -semantik olarak- bir iddiada bulunduğunuz için cevap vermiyor," dedi yardımsever bir tavırla.

Annika Giannini birden öyle bir kıkırdadı ki bütün salonda duyuldu. Sonra ağzını kapayıp tekrar önündeki kâğıtlara gömüldü. Ekström öfkeyle baktı.

"Sizce Lundin ile Nieminen, Bjurman'ın yazlığına niçin gelmişlerdir?"

"Bilmiyorum, ama kulübeyi yakmak için gelmiş olabilirler. Lundin'in motosikletinin heybesinde bir şişe benzin vardı."

Ekström dudaklarını büzdü.

"Peki, siz Bjurman'ın yazlığına niçin gittiniz?"

"Belge aramaya."

"Ne tür bir belge?"

"Lundin ile Nieminen'in yok etmeye çalıştıklarından şüphelendiğim bir belge. Yani o soysuzu kimin öldürdüğünü açığa çıkarmaya yardımcı olacak bir belge."

"Yani Bjurman'ın soysuz olduğunu düşünüyorsunuz. Doğru anlamış mıyım?"

"Evet."

"Niçin böyle düşünüyorsunuz?"

"O sadist bir domuz, bir kusmuk ve bir tecavüzcü. Yani bir soysuz."

Lisbeth Salander, Avukat Bjurman'ın karnına yazılmış dövmeden alıntı yaparak bundan kendisinin sorumlu olduğunu dolaylı olarak kabul etmişti. Ama bundan yargılanmıyordu. Bjurman bu konuda polise başvurmamıştı, bu nedenle Bjurman'ın bunu gönüllü mü yazdırdığı yoksa zor kullanılarak mı yazıldığı bilinemezdi.

"Yani başka bir deyimle vasinizin size tecavüz ettiğini iddia ediyorsunuz. Bunun ne zaman olduğunu anlatabilir misiniz?"

"2003'te 18 Şubat, Salı günü oldu ve aynı yıl 7 Mart, Cuma günü tekrarlandı."

"Sorgu ekibinin başkanının sorduğu soruları cevaplamayı sürekli reddettiniz. Niçin?"

"Onlara söyleyecek bir şeyim yoktu."

"Avukatınızın birkaç gün önce birdenbire bize verdiği, şu otobiyografi denilen şeyi okudum. Tekrar tekrar döneceğimiz tuhaf bir belge olduğunu söyleyebilirim, ama burada Avukat Bjurman'ın sizi, ilk seferde oral sekse zorladığını iddia ediyorsunuz. Başka bir seferde de tecavüz edip işkence yaptığını."

Lisbeth bir şey demedi.

"Doğru mu bunlar?"

"Evet."

"Peki, polise başvurdunuz mu?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Polisler daha önce anlatmaya çalıştığım hiçbir şeyi dinlemediler. Dolayısıyla onlara başvurmamın hiçbir anlamı yoktu."

"Peki, bunu herhangi bir tanıdığınızla konuştunuz mu? Örneğin bir kız arkadaşınızla."

"Hayır."

"Niçin?"

"Çünkü kimseyi ilgilendirmez."

"Peki, bir avukata başvurdunuz mu?"

"Hayır."

"Ve bir kadın sığınma merkezine de başvurmadınız."

"Yine bir iddiada bulundunuz."

"Özür dilerim, bir kadın sığınma evine başvurdunuz mu?"

"Hayır."

Ekström, mahkeme başkanına döndü.

"Dikkatinizi sanığın iki kez cinsel saldırıya uğradığını ifade ettiğine çekerim, bunlardan ikincisi olağanüstü ağır bir saldırı. Sanık bunları merhum Nils Bjurman'ın yaptığını iddia ediyor. Bu iddiaları şu belgeyle karşılaştıralım..." Ekström önündeki kâğıtları karıştırdı. "Asayiş Şubesi'nin Bjurman'ın geçmişi hakkında yaptığı araştırma, Lisbeth Salander'ın ne kadar güvenilmez olduğunun altını çiziyor. Bjurman'ın poliste hiç suç kaydı yok. Hakkında polise yapılmış tek bir şikâyet yok. Hiçbir soruşturmaya konu olmamış. Daha önce birçok gencin vasiliği ve kayyumluğunu yapmış. Bu gençlerden hiçbiri onun hakkında şikâyetle bulunmamış. Aksine Bjurman'ın kendilerine her zaman yardımcı olduğunu ve dostça davrandığını bildirmişler."

Ekström bir sayfa çevirdi.

"Ayrıca Lisbeth Salander hakkında paranoid şizofren teşhisinin konulduğunu size hatırlatmalıyım. Bu genç kadının onlu yaşlarının başından beri şiddet eğilimi taşıdığı ve toplumla ilişkilerinin ciddi ölçüde sorunlu olduğu belgelenmiş. Yıllarca çocuk psikiyatri kliniğinde bakım görmüş. On sekiz yaşından beri de bir vasinin sorumluluğuna verilmiş. Buna ne kadar üzülsek de, maalesef çok geçerli nedenleri var. Lisbeth Salander, çevresi ve kendisi için bir tehlike. Benim kanıma göre o cezaevine değil, psikiyatri kliniğine gönderilmeli."

Ekström bir süre ara verdikten sonra devam etti.

"Genç bir kadının akıl sağlığı üzerine konuşmak hoş bir şey değil. Özü itibariyle kabul edilemez bir durum ve ruhsal durumunun tartışma konusu yapılması da aynı ölçüde rahatsız edici. Ama bizi buna, Lisbeth Salander'ın çarpık dünya görüşü zorluyor. Bunu otobiyografi denilen şeyde de rahatlıkla görebilirsiniz. Bu durumda şahide ya da sözün söze karşı durduğu yorumlara ihtiyacımız yok. Onun kendi sözleri var, güvenilirliğini kendi iddialarından sorgulayabiliriz."

Başını Lisbeth Salander'e çevirdi. Göz göze geldiler. Lisbeth Salander birden gülümsedi. Bakışları öfke doluydu. Ekström alnını kırıştırdı.

"Bayan Giannini'nin söyleyeceği bir şeyler var mı?" dedi İversen.

"Hayır," dedi Annika, "Savcı Ekström'ün çıkarsamalarının saçma olduğunu söylemenin dışında, söyleyeceğim bir şey yok."

Mahkemeye öğlen verilen aradan sonra Sosyal İşler Müdürlüğü'nden Ulrika von Liebenstahl tanık sandalyesine çağrıldı. Ekström'ün, Liebenstahl'ın tanıklığına başvurma nedeni, Avukat Bjurman hakkındaki iddiaları çürütmekti. Liebenstahl bu suçlamaları şiddetle reddediyor, iğrenç iftiralardan ibaret olduğunu iddia ediyordu.

"Sosyal İşler Müdürlüğü, iş verdiği insanları özenle araştırır. Avukat Bjurman utanç verici bir şekilde öldürülene kadar, kurumumuzla yirmi yıla yakın çalıştı."

Katilin Ronald Niedermann olduğunun açığa çıkmasına rağmen, sanki Bjurman'ı o öldürmüş gibi, Salander'e nefretle baktı Liebenstahl.

"Bütün bu süre içerisinde Avukat Bjurman hakkında tek bir şikâyet bile işitmedik. Bakımını üstlendiği çocuklara derin bir ilgi gösteren, vicdan sahibi bir adamdı."

"Yani Lisbeth Salander'e tecavüz etmesinin mümkün olmadığını söylüyorsunuz?"

"Bu iddialar çok saçma. Biz Bjurman'dan aylık raporlar alırdık, ayrıca onunla birkaç defa kişisel olarak buluşup bu raporları gözden geçirdik."

"Avukat Giannini, Lisbeth Salander hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının hemen kaldırılmasını istiyor."

"Eğer bu karar kaldırılırsa buna en çok biz seviniriz. Bizim yazılı kurallara bağlı kalmak gibi bir yükümlülüğümüz var. Kurum olarak bu kararın kaldırılmasını istememiz için, Lisbeth Salander'in uzman bir psikiyatr tarafından muayene edilip sağlıklı olduğunun tespit edilmesi gerekiyor."

"Anlıyorum."

"Yani, Salander'in psikiyatrik bir muayeneye tabi tutulması gerekiyor. Ama bilindiği gibi, o bunu reddediyor."

Liebenstahl'ın sorgusu yaklaşık kırk dakika sürdü. Bu sürede Bjurman'ın yazdığı aylık

raporlar da gözden geçirildi.

Sorgu bitmeden hemen önce Annika Giannini tek bir soru sordu.

"2003 yılında, 7 Mart'ı 8 Mart'a bağlayan gece siz Avukat Bjurman'ın yatak odasında mıydınız?"

"Elbette değildim."

"Yani başka bir deyişle, müvekkilimin doğru ya da yalan söylediğine dair en küçük bir bilginiz yok."

"Avukat Bjurman'a yöneltilen suçlamalar akıl dışı."

"Bu sizin görüşünüz. O tarihte Avukat Bjurman'ın başka bir yerde olduğunu ya da bu işi yapmadığını ispat edecek bir belgeniz var mı?"

"Elbette böyle bir belgem yok. Ama gerçekler..."

"Teşekkürler, hepsi bu," dedi Annika Giannini.

Mikael Blomkvist, akşam saat yedide, günün özetini çıkartmak için kız kardeşiyle Milton Security'de buluştu.

"Tam da düşündüğümüz gibi," dedi Annika. "Ekström, Salander'in otobiyografisinin üzerine atladı."

"Güzel, Salander nasıl davranıyor?"

Annika birden bir kahkaha attı.

"Harika!" dedi. "Tam bir psikopatmış gibi görünüyor. Olduğu gibi davranıyor."

"Hımm."

"Bugün Stallarholmen'i konuştuk, yarın Gosseberga'daki olaylar ele alınacak. Teknik servisten sorumluların ifadelerine başvurulacak vs. Ekström, Salander'in oraya babasını öldürmek için gittiğini ispat etmeye çalışacak."

"İyi."

"Ama bir sorunumuz var. Öğleden sonra Ekström, Sosyal İşler Müdürlüğü'nden Ulrika von Liebenstahl denilen bir kadını sorguya çağırdı. Bu kadın, benim Lisbeth Salander'i temsil edemeyeceğime dair bir sürü martaval anlattı."

"Nasıl yani?"

"Lisbeth Salander'in vasi yönetiminde olduğunu, kendi kendine avukat atayamayacağını iddia ediyor."

"Yok ya!"

"Yani teknik olarak, Sosyal İşler Müdürlüğü onay vermeden onun avukatı olamam."

"Ee?"

"Hâkim Iversen, yarın sabah bu konuda karar verecek. Mahkeme bittikten sonra onunla konuştum. Sanırım lehimize karar verecek. Sosyal İşler Müdürlüğü'nün itiraz etmek için üç aylık bir süreleri varken, mahkeme başlamadan önce böyle bir itirazda bulunmadıklarını söyledim."

"Cuma günü Teleborian şahitlik edecek, onu mutlaka sen sorgulamalısın."

Perşembe günü mahkeme, suç mahalinden alınan fotoğraf ve krokileri gözden geçirip, teknik incelemelerin sonuçlarını dinledikten sonra, Savcı Ekström, Lisbeth Salander'ın Gosseberga'ya babasını öldürmek için gittiğini iddia etti. Bütün kanıtlar bunu gösteriyordu. Kanıt zincirinin en sağlam halkası, yanına Wanad marka silahı almış olmasıydı.

Alexander Zalachenko'nun (Lisbeth'in ifadesine göre) ve polis katili Ronald Niedermann'ın (öldürmeden önce Zalachenko'nun verdiği ifadeye göre) Lisbeth Salander'i öldürmeye teşebbüs edip ormanda bir çukura gömmüş olmaları, Lisbeth Salander'in babasının izini sürüp Gosseberga'ya onu öldürmeye gittiği gerçeğini değiştirmezdi. Üstelik babasının yüzüne indirdiği bir baltayla, bunu gerçekleştirmeye çok yaklaşılmıştı. Ekström, Lisbeth Salander'in öldürmeye tam teşebbüs ve ağır yaralamadan cezalandırılmasını istedi. Lisbeth Salander'e göreyse Gosseberga'ya gitmesinin nedeni, babasına Dag Svensson ile Mia Bergman cinayetini itiraf ettirip teslim olmaya ikna etmektir. Savcıya göre bu ifade de kendi iddialarını kanıtlayan işaretlerden biriydi.

Ekström, Göteborg polisinin teknik bölümünden Melker Hansson'un sorgusunu bitirdikten sonra, Annika Giannini birkaç kısa soru sordu.

"Bay Hansson, sizin yaptığınız araştırmalarda ve bütün bu teknik dokümanlarda, Lisbeth Salander'in Gosseberga'ya gidiş nedeni hakkında yalan söylediğini gösteren bir şey var mı? Onun oraya babasını öldürmeye gittiği söyleyebilir misiniz?"

Melker Hansson bir süre düşündükten sonra, "Hayır," dedi.

"Yani Salander'in iddiasına karşı söyleyeceğiniz bir şey yok."

"Hayır."

"Yani Savcı Ekström'ün çıkardığı sonuçlar, Yalnızca belagat ve abartı. Başka bir deyişle, spekülasyon."

"Sanırım."

"Lisbeth Salander'in Wanad marka silahı, Sonny Nieminen'in elinden alıp çantasına koyduğu, sonra ne yapacağını bilemediği ve Gosseberga'da tesadüfen çantasında bulunduğu yönündeki iddiasını yalanlayacak bir teknik kanıt var mı?"

"Hayır."

"Teşekkürler," diyen Annika yerine oturdu. Hansson'un bir saatlik sorgusu boyunca Giannini'nin sorduğu sorular bundan ibaretti.

Birger Wadensjö, perşembe akşamı saat altıda bir felaketin eşiğinde oldukları duygusuyla Servis'in Artillerigatan'daki binasından çıktı. Birkaç haftadır yönetici, yani Özel Analiz Servisi'nin patronu unvanının boş bir lafa dönüştüğünü düşünüyordu. Onun düşüncelerine, itirazlarına, yalvarmalarına aldırان yoktu. Bütün kararları Fredrik Clinton veriyordu. Eğer Servis açık ve resmî bir kurum olsaydı, bunun pek bir önemi olmazdı. En yakın amirine başvurur ve itirazlarını bildirirdi.

Ama bu durumda itiraz edebileceği bir merci yoktu. Yalnızdı ve akıl hastası bir adamın insafına terk edilmişti. En kötüsü de Clinton'ın otoritesinin tartışılmamasıydı. Jonas Sandberg gibi bir sümüklü ve sadık uşağı Georg Nyström, bu hasta bunağın sözünden çıkmıyorlardı.

Wadensjö, Clinton'ın kendi çıkarı için çalışan ikiyüzlü biri olmadığını biliyordu. Hatta Clinton'ın Servis'i gözü gibi koruduğunu, iyiliği için elinden geleni yaptığını biliyordu. Ama Servis çökmek üzereydi. Attıkları her adımla biraz daha uçuruma yaklaşıyorlardı.

Wadensjö, Linnegatan'da arabasını park ettiği yere yürürken kalbi sıkışıyor. Tam anahtarlarını çıkarmış, kapısını açıyordu ki arkasında bir hareket sezdi. Dönüp gözlerini kısarak baktı, kaldırımda duran ciddi ifadeli adamı tanıyana kadar birkaç saniye geçti.

"İyi akşamlar, Bay Wadensjö," dedi AKD'den Torsten Edklinth. "On yıldır alan çalışmasına çıkmamıştım, ama bugün ben de alanlarda olmalıyım diye düşündüm."

Wadensjö, Edklinth'in iki yanında beliren sivil giysili polisler şaşkın bir ifadeyle baktı. Bunlar Jan Bublanski ile Marcus Erlander'di.

Birden neler olduğunu anladı.

"Ne yazık ki, başsavcının bir dizi suç nedeniyle hakkında tutuklama kararı verdiğini bildirmek zorundayım. Suçlarının listesini iki hafta içerisinde alırsın."

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Wadensjö.

"Şu anda cinayete karışma suçlamasından tutuklu bulunuyorsun, ayrıca şantaj, rüşvet, izinsiz dinleme, belge sahteciliği, zimmet, haneye tecavüz, görevini kötüye kullanma, ajanlık ve daha bir sürü küçük suçun da şüphelisisin. Şimdi birlikte Emniyet Müdürlüğü'ne gidip seninle ciddi bir konuşma yapacağız."

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Wadensjö nefesi tıkanarak.

"Bunu zaman gösterecek."

"Clinton'dı. Her şeyi Clinton yaptı," dedi Wadensjö.

Torsten Edklinth mutlu bir ifadeyle başını salladı.

Bir sorguyu yürütmenin iki klasik yönteminin olduğunu her polis bilir. İyi polis, kötü polis. Kötü polis tehdit eder, küfreder, yumruğunu masaya vurur, şüpheliyi itirafa zorlamak için, korkutma ve aşağılama yöntemini seçer. İyi polis, genellikle kır saçlı, babacan bir adamdır, sigara kahve ikram eder, şüphelinin durumunu anlıyormuş havasında başını sallar ve sağduyulu bir ifade takınır.

Polislerin çoğu -hepsi değil- iyi polisin yöntemlerinin sonuç açısından çok daha etkili olduğunu bilirler. Ayrıca kaşarlanmış suçlular kötü polisin tavrından hiç etkilenmezler. Yalnızca amatörler kötü polisin tavrından korkarak suçlarını itiraf ederler.

Mikael Blomkvist, Birger Wadensjö'nün sorgusunu aynalı odadan izliyordu. Onun oradaki varlığı, birtakım iç tartışmalara neden olmuş, ama Edklinth, Mikael'in gözlemlerinin faydalı olacağını öne sürerek bu sorunu çözmüştü.

Mikael, Torsten Edklinth'in üçüncü bir seçeneğe başvurduğunu gördü: İlgisiz polis. Bu durumda çok iyi sonuç verdiği ortadaydı. Edklinth sorgu odasına girdi, fincanlara bir termistan kahve doldurdu, kayıt cihazını çıkarıp düğmesine bastı ve sandalyeye oturup arkasına yaslandı.

"Senin hakkında elimizde bir sürü teknik kanıt var. Bildiğimiz şeyleri onaylamanın dışında öykünün diğer bölümleriyle ilgilenmiyoruz ve şu soruya cevap arıyoruz: Niçin? Nasıl oldu da, tıpkı Pinochet'nin diktatörlüğü altındaki Şili'de olduğu gibi, İsveç'te adam öldürecek kadar aptallaştınız? Kayıt cihazı çalışıyor. Eğer söyleyeceğin bir şey varsa işte fırsat. Ama yok, konuşmak istemiyorsan kayıt cihazını kapatır, kravatını, ayakkabı bağcıklarını alır, seni yukarıdaki hücrelerden birine atarız. Orada avukatını, mahkemeyi ve alacağın cezayı beklersin."

Edklinth kahvesinden bir yudum alıp sessizce beklemeye başladı. İki dakika boyunca cevap alamayınca elini uzatıp kayıt cihazını kapatarak ayağa kalktı.

"Birkaç dakika sonra seni buradan götürürler. İyi akşamlar."

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Wadensjö. Edklinth kapının eşiğinde durdu.

"Seninle genel bir tartışma yapacak durumda değilim, eğer bir şeyler anlatmak istiyorsan, oturur kayıt cihazım çalıştırırım. İsveç'in bütün makamları -en başta başbakan- senin ne diyeceğini bekliyor. Eğer bir şeyler anlatırsan hemen bu akşam başbakana gider olaylar hakkında senin ne düşündüğünü bildiririm. Hiçbir şey demezsen de yargılanıp mahkûm olursun."

"Otur," dedi Wadensjö.

Çoktan teslim olduğu ortadaydı. Mikael rahat bir nefes aldı. Aynalı odada Mikael'in dışında Monica Figuerola, Savcı Ragnhild Gustavsson, SÄPO'dan Stefan ve ismini bilmediği iki kişi daha vardı. Mikael bu iki kişiden birinin Adalet Bakanlığı'ndan olduğunu tahmin ediyordu.

Edklinth kayıt cihazını çalıştırdıktan sonra, "Benim cinayete hiçbir ilgim yok," dedi

Wadensjö.

"Cinayet mi?" diyen Blomkvist, merakla Monica Figuerola'ya baktı.

"Sus," dedi Monica.

"Clinton ve Gullberg'di. Ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gullberg'in Zalachenko'yu öldürdüğünü duyduğumda şoka girdim, kulaklarıma inanamadım... İnanamadım. Björck'ün başına gelenleri duyduğumda neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Björck cinayetini anlat," dedi Edklinth sesin tonunu değiştirmeden. "Nasıl oldu?"

"Clinton adam tuttu. Nasıl olduğunu bilmiyorum, iki Yugoslav. Yanılmıyorsam, Sırp. Onlara görevi Nyström verdi, parayı da o ödedi. Neler olduğunu öğrendiğimde bunun bir felaketle sonuçlanacağım anlamıştım."

"Şu işe baştan başlayalım mı?" dedi Edklinth. "Servis'e ne zaman katıldın?"

Wadensjö anlatmaya başladığında durdurmak mümkün değildi. Sorgu beş saat sürdü.

26. BÖLÜM

15 TEMMUZ, CUMA

Doktor Peter Teleborian, cuma günü öğleden önce tanık sandalyesine güvenilir uzman sıfatıyla oturdu. Savcı Ekström'ün doksan dakika boyunca sorduğu soruları, sakin, otoriter bir tonla cevapladı. Yüzüne bazen endişeli bazen de keyifli bir ifade yerleşiyordu.

"Özet olarak..." dedi Ekström, notlarını karıştırarak. "Tecrübeli bir psikiyatr olarak sizin teşhisiniz Lisbeth Salander'in paranoid şizofren olduğu."

"Her zaman söylediğim gibi, onun durumunu teşhis etmek olağanüstü zor. Bilindiği gibi hasta, doktor ve otoritelerle ilişkisinde, neredeyse otistik bir davranış sergiliyor. Benim teşhisim, ağır bir psikolojik hastalığının olduğu yönünde, ama şu anda kesin bir teşhis koyamam. Ayrıca psikozunun hangi aşamada olduğunu da söyleyemem, bunun için daha kapsamlı bir gözlem gerekiyor."

"Ama ne olursa olsun, akıl sağlığı yerinde değil, diyorsunuz?"

"Ne yazık ki, onun öyküsü, bizi bu teşhise mecbur kılıyor."

"Lisbeth Salander'in yazıp mahkemeye verdiği şu sözde otobiyografiyi okudunuz. Yorumunuz ne?"

Teleborian kollarını iki yana açıp omuzlarını silkti.

"Anlattıkları size inandırıcı geliyor mu?"

"Hiç gelmiyor. Birçok insan hakkında bir dizi iddiada bulunmuş, anlattıklarının her biri birbirinden fantastik. Bütün bu yazdıklarıyla paranoid şizofren olduğunun altını çiziyor."

"Bize bir örnek verebilir misiniz?"

"En açık örneği, vasisi Bjurman'ın kendisine tecavüz ettiğini iddia etmesi."

"Bunu biraz açabilir misiniz?"

"Olağanüstü ayrıntılara girmiş. Yalnızca çocukların geliştirebileceği fantezilerin, klasik, grotesk bir örneği. Enstest davalarında buna benzer çok sayıda örnek vardır. Çocuklar bir sürü akıl dışı, kanıtlanması imkânsız detaylar anlatırlar. Çok küçük yaştaki çocukların bile başvurduğu erotik fantezilerdir bunlar... Onlar için bu tür fanteziler üretmek, televizyonda korku filmine bakmak gibi bir şey."

"Lisbeth Salander bir çocuk değil, yetişkin bir kadın," diye ekledi Ekström.

"Evet, geriye ruhsal durumunun ne düzeyde seyrettiğini teşhis etmek kalıyor. Bir konuda haklısınız. O yetişkin bir kadın ve büyük ihtimalle anlattıklarına inanıyordur."

"Yani bunların yalan olduğunu söylüyorsunuz."

"Hayır, eğer anlattıklarına inanıyorsa, bu, yalan söylediğini değil, gerçeğe hayali birbirinden ayıramadığını gösterir."

"Yani Avukat Bjurman ona tecavüz etmedi."

"Hayır, bu gerçeğe uymuyor. Lisbeth'in iyi bir bakıma ihtiyacı var."

"Salander'in yazdıklarında sizin de adınız geçiyor..."

"Evet. Bu biraz şaşırtıcı. Ama fantezilerinin sınırı yok, eğer bu zavallı kızcağıza inanırsak, ben neredeyse bir pedofilim... " diyen Teleborian gülümseyerek devam etti. "Ama bütün bunlar hayal dünyasına dair, daha önce defalarca ifade ettiğim, izlenimlerimi doğruluyor. Salander'in otobiyografisinden St. Stefan'da kaldığı sürenin büyük bir bölümünde, onu yatağa bağlayarak kötü davrandığımız ve benim geceleri odasına geldiğimi okuyoruz. Bu, gerçeği kavrama yeteneğinden yoksun olduğunu gösteren klasik bir örnek. Daha doğru bir ifadeyle, o gerçeği yorumluyor."

"Teşekkür ederim, sözü savunmaya bırakıyorum. Belki Bayan Giannini'nin soracakları vardır."

Annika Giannini mahkemenin ilk iki günü pek soru sorup itiraz etmediğinden, şimdi de zorunlu birkaç soru sorduktan sonra bu işe son vereceği bekleniyordu. *Bir savunma için oldukça sıkıntılı bir durum*, diye düşündü Ekström.

"Elbette soracaklarım var," dedi Annika Giannini, "ama soracağım sorular biraz zaman alır, saat on bir buçuğa yaklaşıyor, şimdi öğle yemeği için ara verip öğleden sonra kesintiye uğramadan sormayı öneriyorum."

Hâkim Iversen, ara verilmesine karar verdi.

Curt Svensson saat 12.00'de, yanında iki üniformalı polisle Hantverkargatan'daki bir restorana girdi. Bir masaya yöneldi ve kocaman elini Georg Nyström'ün omzuna koydu. Başını kaldırıp şaşkın gözlerle kendisine bakan Nyström'ün burnuna polis kimliğini dayadı.

"İyi günler, cinayete yardım ve cinayete teşebbüsten tutuklusun. Ayrıntılar öğleden sonra başsavcı tarafından sana bildirilecek. Sana beni izlemeni öneriyorum."

Georg Nyström sanki Curt Svensson'un konuştuğu dili anlamamış gibi baktı, ama onun itiraz edilecek tiplerden biri olmadığını da anlamıştı.

Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski, Sonja Modig ve yedi üniformalı polisle birlikte, Stefan Bladh'in açtığı kapıdan, Emniyet Genel Müdürlüğü'nde SÄPO'ya tahsis edilmiş

koridorlardan birine daldılar. Saat tam on ikiydi. Stefan onlara eşlik ederek bir odayı gösterdi. Bublanski polis kimliğini gösterdiğinde özel kalem müdürü sekreterinin neredeyse aklı uçuyordu.

"Sakın kıpırdama. Bu bir polis operasyonu."

Bublanski içerideki kapıya yönelip açtı. Özel Kalem Müdürü Shenke telefonla konuşuyordu.

Telefonu kapatıp şaşkın gözlerle Bublanski'ye bakarak, "Neler oluyor?" dedi.

"Cinayet Masası'ndan Jan Bublanski İsveç Anayasası'nı çiğnediğin için tutuklandın. Öğleden sonra başsavcı sana ayrıntılı bilgiler verecektir."

"Bu inanılmaz!" dedi Shenke.

"Evet, öyle," dedi Bublanski.

Bublanski, Shenke'nin makam odasının kapısını mühürleyerek önüne üniformalı iki polis koydu ve hiç kimseyi içeri sokmamaları talimatını verdi. Eğer biri zorla girmeye kalkarsa cop, hatta silahlarını kullanabilirlerdi.

Stefan onları koridorda başka bir odanın kapısına götürdü. Finans Müdürü Gustav Atterbom da tutuklandı.

Jerker Holmberg, Södermalm polisinden bir ekip olarak saat tam 12.00'de *Millennium*'un bulunduğu Binanın çaprazındaki binaya girdi. Üçüncü kattaki bir dairenin kapısını çaldı.

Kapı açılmayınca kırılması talimatını verdi, ama daha demir koçbaşı indirilmeden kapı aralandı.

"Polis," dedi Jerker Holmberg. "Ellerini havaya kaldırıp dışarı çık!"

"Ben de polisim," dedi Göran Mårtensson.

"Biliyorum ve bir sürü silah ruhsatın var."

"Şey ama... Ben özel görevli bir polisim."

"Sıçtırtma şimdi," dedi Jerker Holmberg.

Mårtensson'u duvara dayayıp silahını aldı.

"Yasa dışı dinleme, görevi kötüye kullanma, gazeteci Mikael Blomkvist'in Bellmansgatan'daki evine defalarca tecavüz ve bir sürü başka suçtan tutuklusun. Kelepçeleyin şunu!"

Jerker Holmberg daireyi Hızla dolaştı ve içeride bir kayıt stüdyosu kurulacak kadar elektronik alet buldu. Daireye bir polis bırakıp ona hiç hareket etmeden beklemesini ve hiçbir yere parmak izini bulaştırmaması talimatını verdi.

Mårtensson Binanın kapısından çıkarılırken Henry Cortez dijital Nikon fotoğraf

makinesini kaldırıp bir dizi fotoğraf çekti. Cortez profesyonel bir fotoğrafçı değildi, fotoğraflar istenilen kalitede çıkmayacaktı ama çektiği bu fotoğrafları, ertesi gün bir akşam gazetesine hatırı sayılır bir miktara satacaktı.

Planlananın dışında operasyonlara katılan tek polis Monica Figuerola'ydı. Norrmalm Emniyet Müdürlüğü'nden bir ekip ve SÄPO'dan üç meslektaşıyla birlikte saat tam 12.00'de Artillerigatan'daki binanın kapısından içeri girdiler. Merdivenlerden çıkıp Bellona şirketinin kapısının önünde durdular.

Operasyonun kısa sürmesi hesaplanmıştı, bütün polisler kapının önünde toplandıktan sonra Monica'nın işaretiyle kırk kiloluk koçbaşı kapıya indirildi. Çelik yelekler giyip ağır silahlarla donanmış olan ekip, bütün kapıları açarak daireyi on saniye içinde işgal etti.

Sürekli göz hapsinde tuttuklarından, sabah erken saatlerde daha önceden kimliklerini tespit ettikleri beş Servis üyesinin binaya girdiğini görmüşlerdi. Bu beş kişi birkaç saniye içinde yakalanarak kelepçelendi. Monica Figuerola, 1960'lı yıllardan beri Servis'in komuta merkezi olarak kullanılan dairenin odalarını teker teker yoklamaya başladı. Odalarda ancak bir arkeologun yardımıyla tasnif edilecek kadar çok belge vardı.

Daireye adım attıktan yalnızca birkaç saniye sonra, koridorun sonuna yakın bir odanın kapısını açan Monica, Jonas Sandberg'le göz göze geldi. Sabahleyin görev dağılımı yaparken, nerede olduğunu bilmedikleri Sandberg onlar için bir soru işaretiydi. Sandberg'i izlemeleri için görevlendirilen polis memurları, geçen akşam onu gözden kaybetmişlerdi. Arabası hâlâ Kungsholmen'deki Emniyet Müdürlüğü'nün park alanındaaydı. Gece evine uğramamıştı. Nerede olduğunu ve nasıl bulacaklarını bilemiyorlardı.

Odanın haline bakılırsa, geceleme için kullanılıyordu. *Demek ki güvenlik nedeniyle dairede gece nöbeti tutuyorlar. Tabii ya. Ve dün gece Sandberg nöbetçiydi.*

Sandberg'in üzerinde Yalnızca külot vardı, uykusunu almış olduğu da belliydi. Komodinin üzerindeki silahına uzandı, Monica eğilip silahı yere attı.

"Jonas Sandberg, Gunnar Björck ve Alexander Zalachenko cinayetlerine yardım etmekten, Mikael Blomkvist ve Erika Berger'i öldürme teşebbüsüne iştirak etmekten tutuklandın. Pantolonunu giy!"

Jonas Sandberg, Monica Figuerola'ya bir yumruk salladı. Monica bir refleksle bunu savuşturdu.

"Şaka mı yapıyorsun," diyerek kolunu yakalayıp arkasına öyle bir kıvırdı ki Sandberg yere çöktü. Monica onu yüzüstü yatırıp bir dizini beline dayayarak kelepçeledi. SÄPO'da işe başladığından beri bunu ilk defa yapıyordu.

Sandberg'in üzerine bir polis üniforması örtüp dairedeki araştırmalarına devam etti. Son olarak, koridorun en sonundaki odayı açtı. Belediyeden aldıkları plana göre, bu oda arka bahçeye bakıyordu. Monica kapının eşiğinde durup, içeride bir deri bir kemik yatan

adama baktı. Ölümcül hasta olduğunu anlamak için doktor olmaya gerek yoktu.

"Fredrik Clinton, cinayete iştirak, cinayete teşebbüs ve daha bir dizi suçtan tutuklusun," dedi. "Yatağında kal, seni Emniyet Müdürlüğü'ne götürmesi için bir ambulans çağırdık."

Christer Malm, Artillerigatan'daki binanın dışında bekliyordu, Henry Cortez'den farklı olarak fotoğraf makinesi nasıl kullanılır iyi biliyordu. Kısa objektifi kullanarak çektiği fotoğraflar profesyonel düzeydeydi.

Servis'in üyelerinin nasıl etkisiz hâle getirilip polis arabalarına takıldıklarını ve Fredrik Clinton'ın bir ambulansla nasıl taşındığını fotoğraflamıştı. Fotoğraflardan birinde Clinton, fotoğraf makinesinin objektifine bakıyordu, şaşkın bir hâli vardı.

Bu fotoğraf yılın fotoğrafı ödülünü kazanacaktı.

27. BÖLÜM

15 TEMMUZ, CUMA

Hâkim Iversen, saat 12.30'da tokmağı masaya vurarak oturumları başlattı. Annika Giannini'nin yanında bir üçüncü şahıs daha vardı. Bu tekerlekli sandalyeyle mahkemeye getirilen Holger Palmgren'di.

"Merhaba, Holger," dedi iversen. "Seni mahkeme salonlarında görmeyeli çok oldu."

"İyi günler, Hâkim Iversen. Davalar çetrefilli olduğunda gençler benden yardım istiyorlar."

"Ben senin avukatlığı bıraktığını sanıyordum."

"Hastaydım, ama Avukat Giannini bu dava için beni yardımcı olarak tuttu."

"Anlıyorum."

Annika Giannini boğazını temizledi.

"Holger Palmgren yıllarca Lisbeth Salander'i temsil ettiği için konuyla ilgili," dedi.

"Durum buysa, diyecek bir şey yok," diyen Iversen, başlaması için Annika Giannini'ye işaret etti.

Annika ayağa kalktı. Sanki bir akşam yemeğindeymiş gibi, görüşmelerin bir masanın etrafında sıralanarak teklifsiz bir dille sürdürüldüğü İsveç mahkemelerinin düzenini oldum olası sevmemişti. Ayakta konuşurken kendini daha iyi hissediyordu.

"Sanırım öğleden önce yapılan yorumlarla başlamalıyız. Bay Teleborian, Lisbeth Salander'in söylediği her şeyi tamamen reddetmenizden nedeni ne?"

"Çünkü gerçekte ilgisi yok," dedi Peter Teleborian, sakin ve dingindi. Başını sallayan Annika Giannini, Iversen'e döndü.

"Sayın hâkim," dedi. "Peter Teleborian, Lisbeth Salander'in yalan söylediğini ve fantezi ürettiğini iddia ediyor. Şimdi ben, Lisbeth Salander'in otobiyografisinde yazdıklarının kelimesi kelimesine doğru olduğunu ispat edeceğim. Elimizde dokümanlar var, fotoğraflar, filmler ve şahitler. Savcının iddianamesini dinledik. Lisbeth Salander'in nelerle suçlandığını artık biliyoruz."

Annika Giannini'nin ağzı kurumuştu, elleri titriyordu. Derin bir nefes alıp bir yudum su içti. Heyecanını gizlemek için, önündeki sandalyenin arkalığını iki eliyle tuttu.

"Savcının iddianamesinden, olay hakkında bir dolu kanısı ama neredeyse hiç kanıtı

olmadığı sonucuna vardık. Savcı, Lisbeth Salander'ın Carl Magnus Lundin'i vurduğuna inanıyor. Gosseberga'ya babasını öldürmek için gittiğini iddia ediyor. Ona göre, benim müvekkilimin paranoid şizofreni dışında, daha bir sürü ruhsal hastalığı var. Bütün bu kanılarını bir kaynaktan aldığı bilgilere, Doktor Teleborian'a dayandırıyor."

Susup nefes aldı, kendini yavaş konuşmaya zorluyordu.

"Yani savcının kanıt dediği şeyler, Peter Teleborian'ın kanıları. Eğer Teleborian'ın söyledikleri doğruysa sorun yok: O zaman Teleborian ve savcının çok arzu ettikleri gibi müvekkilim psikiyatrik bakım için bir kliniğe yatırılmalı. Ama eğer Teleborian yanılıyorsa o zaman durum değişir. Hele Teleborian, müvekkilime karşı yıllardır yapılan hukuki haksızlığın sürdürülmesi için, bilinçli olarak yalan söylüyorsa, bu daha farklı sonuçlara yol açar."

Ekström'e döndü.

"Şimdi size öğleden önce dinlediğimiz tanığınızın yalan söylediğini, sizin bir savcı olarak nasıl aldatıldığınızı ve size verilen çarpıtılmış bilgileri nasıl yuttuğunuzu göstereceğim."

Teleborian kendinden memnun bir ifadeyle gülümsedi. İki elini yana açarak, görelim dercesine meydan okudu. Annika tekrar Iversen'e döndü.

"Sayın hâkim, Peter Teleborian'ın psikiyatrik araştırma dediği şeyin, baştan sona yalan olduğunu göstereceğim. Salander hakkında, bilinçli olarak yalan söylediğini ispatlayacağım. Müvekkilimin nasıl ağır bir hukuki haksızlığa maruz bırakıldığını ortaya koyacağım. Salander'in sizin, benim ve bu odadaki herkes kadar akıllı ve zeki olduğunu anlayacaksınız."

"Affedersiniz ama..." diye başladı Ekström.

"Bir dakika," diyen Annika parmağını havaya kaldırdı. "İki gün boyunca sizi dinledim, şimdi sıra bende." Annika yine Iversen'e döndü.

"Eğer elimde sağlam kanıtlar olmasa, bu salonda, böylesi ciddi suçlamalarda bulunmazdım."

"Devam edin," dedi iversen, "ama şu kabak tadı veren komplo teorilerini dinlemek istemiyorum, ayrıca iddialarınız nedeniyle iftira atmaktan yargılanabileceğinizi de hatırlatmak isterim."

"Teşekkür ederim, bunu aklımda tutacağım."

Eğlenerek kendisini seyreden Teleborian'a döndü.

"Savunma sizden, Lisbeth Salander'in St. Stefan'da kaldığı günlerde tutulan hasta seyir dosyasını defalarca istedi. Niçin bunu bize vermediniz?"

"Çünkü mahkeme bu dosyaya gizlilik kararı koydu. Bu karar Lisbeth Salander'i korumak için verildi. Ama yüksek mahkeme bu kararı kaldırırsa bu dosyaları size veririm."

"Teşekkürler. Lisbeth Salander, St. Stefan'da kaldığı iki yıl boyunca kaç gece yatağa bağlandı?"

"Bunu tam olarak hatırlayamam."

"Salander, 786 günün 380'inde yatağa bağlandığını iddia ediyor."

"Kesin bir rakam söyleyemem, ama bunun son derece abartılı olduğu ortada. Bu rakamı nereden çıkarttınız?"

"Otobiyografisinden."

"Yani siz onun, tam tamına kaç gün yatağa bağlandığını hatırladığını mı iddia ediyorsunuz? Bu mantıksız."

"Öyle mi? Siz kaç gece hatırlıyorsunuz?"

"Lisbeth Salander çok saldırgan, şiddete eğilimli bir hastaydı. Bu nedenle defalarca '*stimulus-free room*' a kapatıldı. Belki size bu odanın nasıl bir şey olduğunu anlatmalıy..."

"Teşekkürler, gerek yok. Teoriye göre bu oda hastanın onda endişe uyandıracak her türlü uyarıcıdan yoksun bırakılmasını amaçlıyor. 13 yaşındaki Lisbeth Salander, bu odada kaç gece yatağa bağlandı?"

"Belki 30 ya da daha fazla."

"30! Bu Lisbeth Salander'in iddia ettiği sayının çok altında."

"Elbette."

"Onun verdiği sayının onda birinden daha az."

"Evet."

"Hasta seyir dosyası bu konuda kesin bir bilgi verir mi?"

"Mümkün."

"Harika!" dedi Annika Giannini ve çantasından bir deste kâğıt çıkarttı.

"O zaman mahkemeye Lisbeth Salander'in St. Stefan'dan aldığımız seyir dosyasının bir kopyasını bırakıyorum. Kaç gün yatağa bağlandığını hesapladım, 381. Yani müvekkilimin iddia ettiğinden bir gün fazla."

Peter Teleborian'ın gözleri büyüdü.

"Durun bir dakika..." dedi, "onlar gizli bilgiler, nereden aldınız?"

"*Millennium* dergisinde çalışan bir gazeteciden. Eğer bir gazetenin yazı işlerinde varsa artık gizli değildir. Ayrıca bunun bugün *Millennium*'da yayınlandığını da bildirmeliyim. Öyleyse bu mahkemenin de buna bakma hakkı var."

"Bu, yasa dışı... "

"Hayır, Lisbeth Salander yayınlanmasına izin verdi. Müvekkilimin saklayacak hiçbir

şeyi yok."

"Müvekkiliniz gayri mümeyyiz ilan edildi, bu tür bir karar vermeye hakkı yok."

"Şu gayri mümeyyiz kararına da geleceğiz. Ama önce St. Stefan'da neler olduğunu bir bitirelim."

Hâkim Iversen kaşlarını çatarak, Annika'nın ona uzattığı dosyayı aldı.

"Savcı için bir kopya çıkarmadım," dedi Annika, "ama o zaten üzerinde gizlilik damgası olan bu dosyayı bir ay önce aldı."

"Nasıl yani?" dedi Iversen.

"Savcı Ekström, 4 Temmuz, Cuma günü saat 17.00'de makamındaki odada Teleborian'la buluşarak üzerinde gizlilik damgası olan bu dosyanın bir kopyasını aldı."

"Doğru mu bu?" dedi iversen, Ekström'e dönerek.

Savcı Ekström'ün aklına ilk gelen bunu inkâr etmektir, ama daha sonra Annika Giannini'nin elinde belge olabileceğini düşünerek bundan vazgeçti.

"Susma yükümlülüğüne uyarak okumak için bir kopyasını rica etmiştim," dedi Ekström. "Salander'in hakkında anlatılanların doğru olup olmadığını kontrol etmek zorundaydım."

"Teşekkürler," dedi Annika.

"Böylece Doktor Teleborian'ın yalan söylemekle kalmayıp, üzerinde gizlilik damgası olan bir dosyayı başkasına vererek yasaları da çiğnediğini gördük."

"Bunu kayda geçiriyoruz," dedi iversen.

Hâkim Iversen birdenbire dikkat kesilmişti, Annika Giannini biraz önce, görülmemiş bir tarzda saldırıya geçtiği bir tanığın beyanlarının önemli bir bölümünü yerle bir etmişti.

Ve bütün iddialarını doğrulayacağını söylüyor, Iversen gözlüklerini düzeltti.

"Doktor Teleborian, kaleme aldığınız bu dosyadan hareketle bana, Lisbeth Salander'in kaç gün yatağa bağlandığını söyleyebilir misiniz?"

"Tam olarak hatırlayamıyorum, ama bu kadar çok olmaması gerekiyordu. Tabii dosyada yazıyorsa buna inanmak zorundayız."

"381 gün. Bu çok fazla değil mi?"

"Evet, çok fazla."

"Eğer siz, 13 yaşındayken çelik çerçeveli bir yatağa, bir yıldan daha fazla bir süre deri kayışlarla bağlansaydınız ne düşünürdünüz? Bunun işkence olduğunu mu?"

"Ama hastanın kendisi ve başkaları için tehlikeli olduğunu anlamak zorundasınız..."

"Tamam. Kendisi için tehlikeli diyorsunuz. Lisbeth Salander kendisine hiç zarar verdi mi?"

"Bu tür şüpheler vardı..."

"Sorumu tekrarlıyorum: Lisbeth Salander kendisine hiç zarar verdi mi? Evet ya da hayır."

"Psikiyatr olarak biz, resmin bütününe yorumlamak zorundayız. Lisbeth Salander söz konusu olduğunda... Örneğin vücudundaki dövmelelere, piercinglere bir bakın. Yani kendi bedenine zarar veriyor. Bunu bir çeşit kendinden nefret olarak yorumlayabiliriz."

Annika, Lisbeth Salander'e döndü.

"Dövmelerin, kendine olan nefretinin bir ifadesi mi?" diye sordu.

"Hayır."

Annika, Teleborian'a döndü.

"Öyleyse ben kulağıma küpe takıyorum ve şimdi gösteremeyeceğim özel bir yerimde dövmem var diye, kendi kendime zarar mı veriyorum?"

Holger Palmgren'in kıkırdaması, öksürüğe dönüştü.

"Hayır, öyle değil... Dövme sosyal ritüelin bir parçası da olabilir."

"Peki, bu sosyal ritüel Lisbeth Salander'i kapsamıyor mu?"

"Kendiniz bakabilirsiniz, onun dövmeleri çok grotesk. Bedeninin önemli bir kısmını kaplıyor. Bu normal bir güzellik fetişizmi ya da beden dekorasyonu değil."

"Yüzde kaç?"

"Efendim?"

"Bedenin yüzde kaçını dövmeyle kaplanırsa güzellik fetişizminden ruhsal hastalığa geçilir?"

"Sözlerimi çarpıtıyorsunuz."

"Öyle mi yapıyorum? Sizin deyiminizle dövmelerin bir kısmı, ben ya da diğer gençler söz konusu olduğunda sosyal ritüel, ama müvekkilim bunu yaparsa psikolojik hastalık mı?"

"Bir psikiyatr olarak ben, resmin bütününe bakmak zorundayım. Dövmeler yalnızca bir gösterge. Salander'in psikolojik durumu hakkında bir teşhiste bulunmak için dikkate almak zorunda olduğum göstergelerden biri."

Annika bir süre susup gözlerini Teleborian'a diktikten sonra yavaş yavaş konuşmaya devam etti.

"Ama Doktor Teleborian, benim müvekkilimi yatağa bağlamaya başladığınızda daha 13'ünü bile doldurmamıştı. O zaman vücudunda hiç dövme yoktu, öyle değil mi?"

Peter Teleborian tereddüt ederken Annika devam etti.

"Herhâlde gelecekte dövme yaptıracağını düşündüğünüz için onu yatağa bağlamamışsınızdır?"

"Hayır, elbette öyle değil. Dövmelerinin 1991 yılındaki durumuyla ilgisi yok."

"O zaman başta sorduğum soruya dönebiliriz. Lisbeth Salander kendisine, sizin onu bir yıl yatağa bağlamanızı gerektirecek bir zarar verdi mi? Örneğin bir bıçakla ya da jiletle bir yerini kesti mi?"

Teleborian bir süre ne diyeceğini bilemedi.

"Hayır. Ama kendine zarar verebileceğini düşünmemiz için nedenler vardı."

"Düşünmeniz için nedenler... Yani onu, yalnızca bir şeyler tahmin ettiğiniz için mi bağladınız, bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Biz değerlendirmeler yaparız."

"Size beş dakikadır aynı soruyu soruyorum. Müvekkilimin, iki yıllık tedavinin bir yılında yatağa bağlanmasını gerektirecek ve sizin kendisine zarar vereceği tezinizi doğrulayacak bir olayı var mı? Lütfen, o zamanlar daha on üçüne basmamış olan bu kızın, kendisine zarar verdiği dair örnekler verebilir misiniz?"

"Örneğin kız çok zayıf düşmüştü, ayrıca yemek yemeyi de reddediyordu. Anoreksik olduğundan şüphelendik. Birkaç defa onu zorla beslemek zorunda kaldık."

"Neden?"

"Yemek yemeyi reddettiği için."

Annika müvekkiline döndü.

"Lisbeth, St. Stefan'da yemek yemeyi reddettiğin doğru mu?"

"Evet."

"Niçin?"

"Çünkü bu soysuz yemeğime ilaç katıyordu."

"Bak sen. Doktor Teleborian sana ilaç vermek istemiş, niçin almak istemedin?"

"Verdiği ilaçtan hoşlanmadım. Beni halsiz bırakıyordu, düşünemiyordum. Günün önemli bir kısmında uyuşup kalıyordum. Çok rahatsız ediciydi. Ve bu soysuz, ilacın içinde ne olduğunu bana açıklamayı reddetti."

"Sen de ilacı almayı mı reddettin?"

"Evet, o zaman yemeğime katmaya başladı. Ben de yemek yemeyi bıraktım. Yemeğime ilaç kattığı beş gün boyunca yemek yemeyi reddettim."

"Yani aç kaldın."

"Her zamandır değil, bakıcılardan bir kısmı arada bir gizlice yiyecek bir şeyler verdiler."

Özellikle bir bakıcı gece geç saatlerde bana sandviç getiriyordu. Birkaç defa böyle oldu."

"Yani St. Stefan'da çalışan bakıcıların, senin aç olduğunu bildiklerini ve açlıktan ölmemen için sana yemek getirdiklerini mi söylemek istiyorsun?"

"Bu soysuzla, ilaç konusunda savaşa girdiğim günlerde böyle oldu."

"Yani yemek yememen için mantıklı bir nedenin vardı."

"Evet."

"Yani yemek yememenin nedeni yemeğe karşı olman değildi."

"Hayır, çok kez aç kalıyordum."

"Seninle Doktor Teleborian arasında bir çatışmanın olduğunu iddia edersem, doğru mu söylemiş olurum?"

"Doğru söylemiş olursun."

"Babanın üzerine benzin döküp yaktığın için St. Stefan'a götürüldün, doğru mu?"

"Evet."

"Bunu niçin yaptın."

"Çünkü annemi dövüyordu."

"Bunu kimseye anlattın mı?"

"Elbette."

"Kimlere?"

"Beni sorgulayan polislere, Sosyal İşler Müdürlüğü'ne, Çocuk Esirgeme Kurumu'na, doktora, papaza ve soysuza."

"Soysuz diyerek kimi kastediyorsun?"

"Şuradaki adamı."

Doktor Teleborian'ı işaret etti.

"Ona niçin soysuz diyorsun?"

"St. Stefan'a götürüldüğüm ilk gün ona olanları anlatmaya çalıştım."

"Peki, Doktor Teleborian ne dedi?"

"Beni dinlemedi, hayal gördüğümü iddia etti ve bu tür fantezileri bırakana kadar beni yatağa bağlayarak cezalandıracağını söyledi. Daha sonra ilaç vermeye başladı."

"Hepsi palavra!" dedi Peter Teleborian.

Annika, Peter Teleborian'a aldırmadan Lisbeth'e soru sormaya devam etti.

"Onunla bu nedenle mi konuşmuyorsun?"

"13 yaşıma bastığım geceden beri, ona tek bir kelime bile söylemedim. Beni o gece de yatağa bağladı. Bu, kendi kendime verdiğim bir doğum günü hediyesiydi."

Annika Giannini, Teleborian'a döndü.

"Doktor Teleborian, müvekkilimin yemek yemeyi reddetmesinin nedeni, sizin ona ilaç vermeniz gibi görünüyor."

"Onun böyle yorumlaması mümkün."

"Peki, siz nasıl yorumluyorsunuz?"

"Olağanüstü zor bir hastam vardı. Davranışlarının kendisi için tehlike arz ettiğini iddia ediyorum. Tamam, bu bir yorum sorunu olabilir. Şiddete eğilimliydi ve psikopatik davranışları vardı. Başkaları için tehlikeli olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Hastaneye babasını öldürmeye teşebbüs ettiği için getirildi."

"Buna geleceğiz, iki yıl boyunca onun bakımından sorumluydunuz. Bu iki yılın 381 günü onu bir yatağa bağladınız. Buna, istediğinizi yapmadığı zaman onu cezalandırmak için mi başvurdunuz?"

"Boş laf."

"Öyle mi? Sizin yazdığınız hasta seyir defterine göre, şu bağlama vakası en çok birinci yılda gerçekleşmiş... 381 bağlama vakasından 320'si. Bir sonraki yılda niçin azalttınız?"

"Hastada iyileşme belirtileri görüldüğü ve daha uyumlu olduğu için."

"Hastane personeli aldığınız önlemlere gereksiz ve çok sert oldukları için itiraz etti mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istiyorum ki, hastane personeli zorla beslemek de dâhil olmak üzere Lisbeth Salander'e karşı gereksiz yere şiddet kullandığınız yönünde şikâyetle bulundular mı?"

"Elbette her insanın değişik fikirleri olabilir. Bu olağan dışı bir şey değil. Zaten, şiddetli direniş gösterdiği için, onu zorla beslemek de o kadar kolay değildi... "

"Yemeğine onu hâlsiz bırakan ilaçlar kattığınız için yemek yemeyi reddetmiş. Onu uyuşturmaya çalışmadığınız zaman yemekle bir sorunu yokmuş. Bu tür zorlayıcı önlemlerden daha mantıklı tedavi yöntemleri yok mu?"

"Beni bağışlayın, ama Bayan Giannini, ben doktorum. Korkarım tıbbi yeterliliğim sizinkinden fazla. Hangi tıbbi önlemlerin doğru, hangilerinin yanlış olduğuna ben karar veririm."

"Doktor olmadığım doğru, Doktor Teleborian, ama bu konuya bütünüyle yabancı değilim. Hukukun yanı sıra Stockholm Üniversitesi'nde psikoloji de okudum. Benim mesleğim için zorunlu bir eğitim."

Salona bir sessizlik çöktü. Ekström'le Teleborian şaşkın gözlerini Annika'ya diktiler.

Annika insafsızca devam etti.

"Müvekkilime uyguladığınız tedavi yöntemleri, o zamanlar psikiyatri kliniğinin başhekimisi olan Johannes Caldin'le aranızda şiddetli çatışmalara yol açmış. Bu doğru mu?"

"Hayır... Doğru değil."

"Johannes Caldin, birkaç yıl önce öldü. Yani tanıklığına başvuramayız, ama mahkeme salonunda Caldin'le birkaç defa buluşmuş biri var. Danışmanım Holger Palmgren."

Holger Palmgren'e döndü.

"Nasıl olduğunu anlatır mısınız?"

Holger Palmgren birkaç defa öksürdü, beyin kanamasının etkilerinden tam olarak kurtulamamıştı. Söyleyeceklerini formüle edebilmek için tane tane konuşuyordu.

"Lisbeth Salander'ın annesi, babası tarafından ağır yaralanıp kötürüm bırakıldığından, kızına bakamıyordu. Bu nedenle Lisbeth Salander'ın kayyumu olarak atandım. Annesinin beyni zedelenmiş ve defalarca beyin kanaması geçirmişti."

"Yani bunları Alexander Zalachenko yaptı?"

Savcı Ekström dikkatle ileri doğru eğilmişti.

"Doğru," dedi Palmgren.

"Şimdi yüksek derecede gizliliği olan bir konuya daldığımıza işaret etmek isterim," dedi Ekström.

"Alexander Zalachenko'nun Lisbeth Salander'ın annesine uzun yıllar eziyet etmesi niçin gizli olsun ki?" dedi Annika Giannini.

Peter Teleborian elini kaldırdı.

"Durum Bayan Giannini'nin ileri sürdüğü gibi değil."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Lisbeth Salander'ın bir aile trajedisi yaşadığı konusunda hiçbir kuşku yok. 1991 yılında ağır bir kavga yaşandı, ama bunun Bayan Giannini'nin iddia ettiği gibi yıllarca sürdüğünü ispatlayacak hiçbir belge yok. Münferit bir olay olmuş olabilir, ayrıca anneyi Zalachenko'nun yaraladığına dair en küçük bir belge yok. Bizim aldığımız bilgelere göre kadın bir fahişeymiş, yani onu başka biri de yaralamış olabilir."

Annika Giannini, Teleborian'a şaşkın gözlerle baktı. Neredeyse dilini yutmuştu. Öfkeyle, "Bunu biraz açabilir misiniz?" dedi.

"Demek istediğim bu konuda Lisbeth Salander'ın iddialarının dışında, tek bir kanıt yok."

"Ee?"

"Onlar iki kız kardeşti. Lisbeth'in kız kardeşi, Camilla Salander bu tür şeyler iddia etmedi, hatta yalanladı. Eğer müvekkilinizin iddia ettiği kapsamda bir dayak olayı yaşansaydı, sosyal kurumların mutlaka dikkatini çekerti."

"Camilla Salander'in bizim de yararlanabileceğimiz bir ifadesi var mı?"

"İfade mi?"

"O evde neler yaşandığına dair, Camilla Salander'in ifadesinin alındığını gösteren bir belge var mı?"

Lisbeth Salander, kız kardeşinin adını duyduğunda huzursuz olmuştu, göz ucuyla Annika Giannini'ye baktı.

"Sanırım sosyal kurumlar bir araştırma yapmıştır."

"Ama siz daha biraz önce, Camilla Salander'in, Alexander Zalachenko'nun annesini dövmediğini söylediğini iddia ettiniz. Çok kesin bir iddiaydı. Bu bilgiyi nereden aldınız?"

Teleborian bir süre sustu.

Annika, onun gözlerindeki şaşkınlıktan, bir hata yaptığının farkına vardığını okudu. Annika'nın nereye ateş edeceğini anlamıştı ama bu sorudan kaçınmanın bir yolu yoktu.

"Hatırladığım kadarıyla bir polis soruşturmasından," dedi.

"Hatırladığınız kadarıyla... Ben, Alexander Zalachenko'nun Lundagatan'da ağır yaralandığı olayın polis kayıtlarını deliler gibi aradım. Ama her nedense, olay yerine giden polislerin tuttukları kısa raporun dışında hiçbir şeye ulaşamadım."

"Belki de... "

"Savunmanın bile ulaşamadığı bir polis raporunu, sizin nereden bulup okuduğunuzu merak ediyorum."

"Buna cevap veremem," dedi Teleborian. "1991 yılında, Salander babasını öldürmeye teşebbüs ettikten sonra, psikolojik durumu hakkında rapor hazırlarken, polisteki dosyasının bir kısmını okuyabildim."

"Bahsettiğiniz bu kısmı, Savcı Ekström de okuyabildi mi?"

Ekström oturduğu yerde huzursuzca kımıldanarak sakalını sıvazladı. Annika Giannini'yi çok hafife aldığını fark etmişti. Bununla birlikte, yalan söylemesi için bir neden yoktu.

"Evet, bir kısmını okuyabildim."

"Peki, savunma bu raporu niçin alamıyor?"

"Bu mahkeme için bir özelliğinin olmadığına karar verdim."

"Lütfen bana bu raporun söz konusu kısmına nasıl ulaştığınızı açıklayabilir misin? Polise başvurduğumda bana böyle bir raporun olmadığıı söylediler."

"Raporu SÄPO hazırlamış, bu nedenle üzerine gizlilik damgası vurmuşlar."

"Yani SÄPO bir kadının niçin dayak yediğı konusunda rapor tuttu ve sonra da üzerine gizlilik damgası vurdu, öyle mi?"

"Bu olayın failine bağılı... Alexander Zalachenko, o politik mülteciydi."

"Bu raporu kim tuttu?"

Sessizlik.

"Duyamadım, raporun kapağında kimin ismi yazıyor?"

"SÄPO'nun Yabancılar Şubesi'nden Gunnar Björck'ün."

"Teşekkürler. Bu adam, müvekkilimin Peter Teleborian'la el ele vererek 1991 yılında kendisi hakkında sahte bir rapor tuttuğunu iddia ettiğı Gunnar Björck mü?"

"Sanırım."

Annika Giannini dikkatini tekrar Peter Teleborian'a yöneltti.

"1991 yılında mahkeme Lisbeth Salander'i çocuk psikiyatrisi kliniğine kapatmaya karar vermiş, bu kararı niçin verdi?"

"Mahkeme müvekkilinizin eylemleri ve psikolojik durumu hakkında dikkatli bir araştırma yaptı. Müvekkiliniz bir benzin bombasıyla babasını öldürmeye teşebbüs etmişti. Dövmeli ya da dövmesiz, on yaşındaki bir kızın yapacağı bir iş değil bu."

Peter Teleborian nazikçe gülümsedi.

"Mahkeme, kararını neyin üzerine inşa etti? Eğer doğru anladıysam, müvekkilimin psikolojik durumu hakkında ortada tek bir rapor var. Bu raporu da siz ve Gunnar Björck hazırlamışınız."

"Bütün bunlar Salander'in komplo teorileri, Bayan Giannini. Açıklamalıyım ki..."

"Affedersiniz, ama hâlâ bir soru sormadım," diyen Annika, Holger Palmgren'e döndü.

"Holger, bana Teleborian'ın şefi, Başhekim Caldin'le buluştuğunu anlatmıştın."

"Evet, Lisbeth Salander'e kayyum atandığım ilk günlerdeydi. Lisbeth'i Yalnızca şöyle bir görmüştüm. Diğer insanlarda olduğu gibi, bende de psikolojik sorunları olan bir çocuk izlenimi bırakmıştı. Görevim icabı genel sağlık durumunu araştırdım."

"Başhekim Caldin ne dedi?"

"Lisbeth, Teleborian'ın hastasıydı. Bu nedenle Caldin, Lisbeth'le özel olarak ilgilenmemişti. Lisbeth'in topluma kazandırılması için neler yapılması gerektiğini ancak bir yıl kadar sonra tartışmaya başlamıştım. Koruyucu aile önerdim. St. Stefan'da neler olduğunu bilmiyordum, ama Lisbeth, St. Stefan'a yatırıldıktan yaklaşık bir yıl sonra Caldin onunla ilgilenmeye başladı."

"Neler anlattı?"

"Doktor Teleborian'dan çok farklı düşünüyordu, bir seferinde bana ona karşı izlenilen rutinleri değiştirmeye karar verdiğini söyledi. Bunun yatağa bağlamayla ilgili olduğunu daha sonra öğrendim. Caldin yatağa bağlanmamasına karar vermişti, bunun için bir neden göremiyordu."

"Yani, Teleborian'ın kararlarına katılmıyordu?"

"Özür dilerim, ama bu bir söylenti," dedi Ekström.

"Hayır," dedi Holger Palmgren. "Hepsi bu değil, Caldin'den Lisbeth Salander'in tekrar topluma kazandırılması için neler yapılması gerektiğine dair görüş istedim. Caldin yazılı olarak verdi. İşte burada."

Elindeki kâğıdı Giannini'ye uzattı.

"Burada neler yazdığını anlatabilir misin?"

"Caldin'in bana yazdığı mektup. 1992 Ekimi'nde yazılmış, yani Lisbeth'in St. Stefan'daki 20. ayında. Caldin burada satırı satırına şöyle yazmış: *Hastanın tecrit edilmemesi ve yatağa zorla bağlanmaması talimatını verdim, bunun sonucu hasta gözle görülür düzeyde sakinleşti. İlaç vermek için hiçbir neden yok. Bununla birlikte çok içine kapanık, hâlâ desteğe ihtiyacı var.* "

"Yani sana söylediklerini kâğıda dökmüş."

"Doğru. Lisbeth Salander'in bakıcı aile aracılığıyla topluma kazandırılması kararını da Caldin vermişti."

Lisbeth Salander, St. Stefan'da kaldığı her günün bütün ayrıntılarını hatırladığı gibi Doktor Caldin'i de hatırlıyordu. Deli doktoru olduğu için onunla konuşmayı da reddetmişti. Üzerine beyaz önlük giyip onun duygularını deşmeye çalışanlardan biriydi. Ama Caldin sıcak, babacan bir adamdı. Lisbeth onun odasında oturup, kendisi hakkında neler düşündüğünü dinlemişti.

Lisbeth onunla konuşmayı reddettiğinde incinmiş gibiydi. En sonunda, doktorun gözlerinin içine bakarak kararını açıklamıştı. *Ne sen ne de başka bir deli doktoruyla konuşacağım. Benim ne dediğimi dinlemiyorsunuz. Beni burada ölene kadar tutabilirsiniz. Bu kararımı değiştirmeyecek. Sizinle konuşmayacağım.* Caldin şaşkın gözlerle bakmış, sonra da sanki bir şeyler anlamış gibi başını sallamıştı.

"Doktor Teleborian... Lisbeth Salander'i çocuk psikiyatri kliniğine siz kapattınız. Mahkemeyi, siz bilgilendirdiniz. Kararlarını sizin raporunuza dayanarak verdiler. Doğru mu?"

"Genel olarak doğru. Ama ben düşünüyorum..."

"Ne düşündüğünüzü anlatmanız için çok zamanınız olacak. Lisbeth Salander, 18'ine basarken tekrar onun hayatına girdiniz ve tekrar kliniğe kapatmaya çalıştınız."

"O zaman psikiyatrik muayeneyi ben yapmadım..."

"Hayır. Doktor Jesper H. Löderman kaleme aldı. Tesadüfe bakın ki Löderman sizin doktora öğrenciniz. Onun tez hocasıydınız. Yani yazdığı raporla sizin kanılarınızı onaylıyor."

"O raporda, etiğe aykırı ya da doğru olmayan hiçbir şey yok. Mesleğin bütün ilke ve kuralları izlendi."

"Şimdi Lisbeth Salander 27 yaşında. Ve siz üçüncü defadır onun psikolojik açıdan hasta olduğunu ve bir yere kapatılarak tedavi edilmesi gerektiğini ileri sürerek mahkemeyi ikna etmeye çalışıyorsunuz."

Doktor Peter Teleborian derin bir nefes aldı. Annika Giannini çok iyi hazırlanmıştı. Cevaplarını çarpıtarak ustaca sorularla onu şaşırtmıştı. Ne Teleborian'ın cazibesine kapılmış, ne de otoritesine aldırmıştı. Teleborian söylediklerinin kafa sallanarak dinlenilmesine alışmıştı.

Ne kadarını biliyor?

Teleborian göz ucuyla Ekström'e baktıktan sonra, ondan fazla yardım gelmeyeceğini anladı. Fırtınaya karşı yalnız başına direnmeliydi. Her şeye rağmen otorite olduğunu hatırlattı kendi kendine.

Onun ne söylediğinin önemi yok. Burada geçerli olan benim teşhisim.

Annika Giannini onun yazdığı adli tıp raporunu masadan aldı.

"Şimdi şu rapora yakından bakalım. Lisbeth Salander'in ruhsal dünyasını analiz etmeye çok zaman harcamışsınız. Bir kısmı onun kişiliği hakkındaki yorumlarınız, bir kısmı da cinsel alışkanlıkları üzerine."

"Ben o raporda resmin bütününe vermeye çalıştım."

"Güzel, bu resmin bütününden hareket edersek, Lisbeth Salander paranoid şizofren."

"Kendimi tek bir teşhise bağlamak istemem."

"Bu sonuca Lisbeth Salander'le konuşarak varmadınız, değil mi?"

"Müvekkilinizin benim ya da resmî makamlardan herhangi birinin sorularını yanıtlamayı inatla reddettiğini çok iyi biliyorsunuz. Yalnızca bu davranışı bile çok şey söylüyor. Müvekkilinizin, resmî makamları temsil eden hiç kimseyle konuşmaması, ileri derecede paranoyak olduğuna yorumlanabilir. Herkesin kendisine zarar vereceğini düşünüyor, yanına yaklaşan herkesten şüphe ediyor. Etrafına kalın bir kabuk örüp içine çekiliyor."

"Kendinizi çok dikkatli ifade ettiğinizi fark ettim. Hep '*yorumlanabilir*' diyorsunuz... "

"Evet. Doğru. Kendimi dikkatli ifade ediyorum, psikiyatri kesin bir bilim değil. Çıkarışmalarım konusunda dikkatli olmalıyım. Ayrıca biz psikiyatrlar öyle boş tespitlerde bulunmayız."

"Gardınızı alma konusunda çok dikkatlisiniz. Müvekkilim 13 yaşını doldurduktan sonra sizinle konuşmayı inatla reddettiğinden, onunla tek kelime konuşamadığınız bir gerçek."

"Yalnızca benimle değil, o hiçbir psikiyatrla konuşmuyor."

"Yani burada yazdıklarınız ve vardığınız sonuçlar, yalnızca tecrübe ve gözlemlere dayanıyor?"

"Doğru."

"Kollarını kavuşturup bir sandalyeye oturan ve konuşmayı inatla reddeden bir kızıdan ne öğrenilir?"

Peter Teleborian iç çekti, sanki gün gibi açık şeyleri açıklamaktan yorulmuş gibiydi. Gülümsedi.

"Hiç kımıldamadan oturup ağzını hiç açmayan bir hastadan, hiç kımıldamadan ve ağzını açmadan oturma konusunda iyi olduğunu öğrenirsiniz. Bu davranış başlı başına patolojik bir şey, ama vardığım sonuçları yalnızca bunun üzerine inşa etmiyorum."

"Buraya bir psikiyatr davet edeceğim, adli tıp kurumunun başhekimi Svante Branden. Bu konuda uzman, onu tanıyor musunuz?"

Peter Teleborian kendini güvende hissetti, gülümsedi. Giannini'nin onun yargılarını sorgulamak için başka bir psikiyatr çağıracağını tahmin etmişti. Buna hazırlıklıydı, sözün söze karşı durduğu her karşılaşmaya hazırdı. Bir meslektaşıyla akademik ve arkadaşça tartışmak, durmadan onun sözlerini çarpıtan Annika Giannini'nin itirazlarıyla uğraşmaktan daha kolaydı.

"Tanıyorum, kabul görmüş deneyimli bir psikiyatr. Yalnız, Bayan Giannini, bu türden bir araştırma yapmak akademik ve bilimsel bir süreç. Benim vardığım sonuçlarla başka psikiyatrların varacağı sonuçlar arasında bir uyumsuzluk olabilir. Her psikiyatr bir davranışı ya da bir olayı benden farklı yorumlayabilir. Bu değişik bakış açılarına ya da Yalnızca doktorun hastasını ne kadar tanıdığına bağlıdır. Svante, Lisbeth Salander hakkında benden çok farklı görüşler ileri sürebilir, psikiyatri dünyasında bu çok olağan dışı bir şey değil."

"Onu bunun için çağırmıyorum, o Lisbeth Salander'le ne buluştu ne de muayene etti. Dolayısıyla onun psikolojik durumu hakkında yorum yapmayacak."

"Ee?"

"Ondan sizin yazdığınız raporu ve Lisbeth St. Stefan'a kapatıldığı ilk günden beri tutulan hasta seyir dosyasını incelemesini rica ettim. Yani müvekkilimin psikolojik durumunu değil, sizin vardığınız sonuçların ve bakış açınızın bilimsel açıdan uygun olup olmadığını incelemesini rica ettim."

Peter Teleborian omuzlarını silktiler.

"Svante'ye duyduğum saygıyı bir kenara bırakarak... Benim Salander hakkındaki bilgimin, bu ülkedeki herhangi bir psikiyatrdan çok daha fazla olduğunu söylemeliyim."

Ondaki gelişmeyi 12 yaşından beri izliyorum. Benim vardığım bütün sonuçlar, ne yazık ki onun davranışlarıyla doğrulandı."

"Çok güzel," dedi Annika, "o zaman şu vardığınız sonuçlara bir bakalım. Raporunuzda Lisbeth, 15 yaşını doldurup bir koruyucu ailenin yanına yerleştirildiğinde tedavinin kesildiğini yazmışsınız."

"Doğru, bu ciddi bir yanıltı. Eğer o tedaviye ara vermeseydik, belki de şimdi burada oturuyor olmayacaktık."

"Yani eğer onu bir yıl daha yatağa bağlasaydınız, kuzu gibi olurdu mu demek istiyorsunuz?"

"Bu çok ucuz bir yorum."

"Özür dilerim. Doktora öğrenciniz Jesper H. Löderman'ın, Lisbeth 18'ini doldurduğunda yazdığı rapordan birçok alıntı yapıyorsunuz. Şöyle yazmışsınız: *'Lisbeth'in kendi kendine zarar veren, antisosyal davranışları, St. Stefan Hastanesi'nden bırakıldıktan sonra ortaya çıkan uyuşturucu kullanımı ve önüne gelenle yatma alışkanlığından kaynaklanmaktadır.'* Bununla ne demek istiyorsunuz?"

Peter Teleborian birkaç saniye sustu.

"Şey... Şimdi biraz geriye gideceğim. Lisbeth Salander, St. Stefan Hastanesi'nden çıktıktan sonra -tahminimce- uyuşturucu ve alkol alışkanlığı edindi. Polis onu defalarca gözaltına aldı, Sosyal İşler Müdürlüğü'nün yaptığı bir araştırma, yaşlı adamlarla dizginlenemez bir şekilde cinsel ilişkide bulunduğunu ve çok büyük ihtimalle fahişelik yaptığını tespit etti."

"Bırakın tek tek gidelim. Onun alkol bağımlısı olduğunu söylüyorsunuz. Ne kadar sık içiyordu?"

"Pardon?"

"Hastaneden çıktıktan sonra, 18 yaşını doldurana kadar, her gün mü içiyordu? Ya da haftada bir kez mi?"

"Buna elbette bir cevap veremem."

"Ama raporunuzda alkol bağımlısı olduğunu yazmışsınız."

"Yaşı küçüktü, alkol nedeniyle defalarca polis tarafından gözaltına alındı."

"Defalarca gözaltına alındı lafını ikinci defa ediyorsunuz. Kaç defa gözaltına alındı, haftada bir mi, iki haftada bir mi?"

"Bunun ne kadar olduğunun pek bir önemi..."

"Lisbeth Salander, biri on altı, diğeri on yedi yaşındayken, sarhoş olduğu için iki defa gözaltına alındı. Bunlardan birinde kendini o kadar kaybetmişti ki hastaneye kaldırıldı. Yani sizin, defalarca dediğiniz şey bu. Peki, bu iki olayın dışında sarhoş oldu mu?"

"Bunu bilemem, ama onun davranışı beni..."

"Özür dilerim, doğru mu duydum? Yani siz iki defadan daha fazla sarhoş olup olmadığını bilmiyorsunuz. Ama olmuştur diye düşünüyorsunuz ve Lisbeth Salander'in alkol ve uyuşturucu belasına yakalandığını söylüyorsunuz."

"Bunlar Sosyal İşler Müdürlüğü'nün verdiği bilgiler. Benim değil. Lisbeth Salander'in içinde bulunduğu yaşam tarzım özetliyor. Tedavi kesildikten sonra birdenbire umutsuz bir duruma kapılıp alkol belasına yakalandı, hayatı alkol, gözaltı ve dizginlenemez cinsel ilişkiler etrafında geçmeye başladı."

"Dizginlenemez cinsellik diyorsunuz..."

"Evet, bu terim onun kendini kontrol edemediğine işaret eder. Yaşlı adamlarla cinsel ilişkiye girdi."

"Bu suç değil."

"Hayır, ama on altı yaşındaki bir kız için, anormal bir davranış. Tabii bu ilişkilerin kendi isteğiyle mi yoksa içinde bulunduğu zor durumdan mı kaynaklandığı sorgulanabilir."

"Ama siz fahişelik yaptığını iddia ediyorsunuz."

"Belki de bu eğitimsiz olmasının bir sonucuydu. Eğitimini tamamlama yeteneğinden yoksun olduğu, okula devam edemediği için iş bulamadı. Belki de yaşlı adamları bir baba örneği olarak seçti. Para karşılığı cinsel ilişki de bunun bonusuydu. Ben bunu nörotik bir davranış diye yorumluyorum."

"Yani on altı yaşında cinsel ilişkiye giren bir kız nörotiktir diyorsunuz?"

"Sözlerimi çarpıtıyorsunuz."

"Ama onun para karşılığı bedenini sattığını bilmiyorsunuz?"

"Fahişelikten hiç gözaltına alınmadı."

"Zaten alınamaz. Bu ülkede cinsel ilişkiye girmek suç değil."

"Doğru. Bu durumda davranışının zorlanımlı nörotik olduğunu söyleyebiliriz."

"Yani hiç denilecek şeylerden Lisbeth Salander'in ruhsal olarak hasta olduğu sonucunu çıkarabiliyorsunuz. On altı yaşındayken, babamdan çaldığım yarım şişe votkayı içerek körkütük sarhoş olmuştum. Sizce ben de akıl hastası mıyım?"

"Hayır, elbette değil."

"On yedi yaşıңызdayken bir partide körkütük sarhoş olup arkadaşlarınızla birlikte sokağa çıkararak camı çerçeveyi indirdiğiniz doğru mu? Polisler sizi nezarethanede ayıltmışlar. Sonra da zorunlu hizmete mahkûm edilmişiniz."

Peter Teleborean şaşırmıştı.

"Öyle değil mi?"

"Evet... İnsan on yedisindeyken bu tür delillikler yapıyor, ama..."

"Ama bu, ciddi psikolojik hastalıklarınız olduğu anlamına gelmez."

Peter Teleborean çok sinirlenmişti. Bu aşğılık...avukat, durmadan sözlerini çarpıtıyor, ayrıntılara girip çıkıyordu. Resmin bütününe görmeyi reddediyordu. Onu kendisinin de bir zamanlar sarhoş olduğunu kabul etmeye zorlamıştı. *Lanet olsun bu bilgiyi nereden aldı ki?*

Boğazını temizleyip sesini yükseltti.

"Sosyal İşler Müdürlüğü'nün raportörü, Lisbeth Salander'in alkol ve uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve cinsel arzularını dizginleyemediğini açıkça belirtmiş. Ayrıca onun fahişelik yaptığını da tespit etmişler."

"Hayır. Sosyal İşler Müdürlüğü, hiçbir zaman fahişelik yaptığı iddiasında bulunmamış."

"Ama bir seferinde gözaltına..."

"Hayır, gözaltına alınmamış. On yedi yaşında kendisinden çok yaşlı bir adamla birlikteyken, kimlik kontrolü yapılmış. Aynı yıl sarhoş olduğu için gözaltına alınmış. O zaman da yanında yine yaşlı bir adam varmış. Sosyal İşler Müdürlüğü bu nedenle, fahişelik yaptığından şüphelenmiş, ama buna dair hiçbir kanıta ulaşamamışlar."

"Ama bir sürü insanla, oğlanlar ve kızlarla tuhaf cinsel ilişkileri var."

"Raporunuzda, dördüncü sayfada, Lisbeth Salander'in cinsel alışkanlıklarını ele alıyorsunuz. Miriam Wu'yla ilişkilerini sorgulayıp bunun seksüel psikopati olduğunu iddia ediyorsunuz. Nasıl yani?"

Peter Teleborean hiçbir şey demedi.

"Umarım, eşcinselliğin psikolojik bir hastalık olduğunu iddia etmiyorsunuzdur. Bu ceza gerektiren bir iddia."

"Hayır, elbette değil. Benim işaret ettiğim, cinsel sadizm."

"Yani Lisbeth sadist mi?"

"Ben... "

"Elimizde Miriam Wu'nun polise verdiği ifade var, ilişkilerinde şiddet yokmuş."

"Onlar sado-mazoşist seks yapıyorlar ve..."

"Sanırım akşam gazetelerini çok fazla okumuşsunuz. Salander ile kız arkadaşı Miriam Wu, birkaç defa cinsel oyunlar oynamışlar. Yani Miriam Wu, müvekkilimi bağlamış ve cinsel olarak tatmin etmiş. Bu ne olağanüstü ne de yasak. Müvekkilimi bunun için mi kliniğe kapatmak istiyorsunuz?"

Peter Teleborean elini sallayarak Annika'nın saçmaladığını ima etti.

"Laf aramızda, on altı yaşındayken körkütük sarhoş oldum. Liseye giderken de birkaç defa. Uyuşturucu denedim, marihuana içtim. Yaklaşık yirmi yıl önce kokain bile

denedim. Bir sınıf arkadaşım ile ilk defa cinsel ilişkiye girdiğimde on beş yaşındaydım. Yirmi yaşındayken birlikte olduğum genç, elimi yatağın başlığına bağladı. Yirmi iki yaşındayken, kırk yedi yaşında bir adamla uzun süreli bir ilişki sürdürdüm. Başka bir deyimle, ben ruh hastası mıyım?"

"Bayan Giannini... İşi alaya alıyorsunuz. Sizin cinsel deneyimlerinizin konuyla ilgisi yok."

"Niçin? Sizin Lisbeth Salander hakkında yazdığınız raporu okurken orada kendimi buluyorum. O zaman niçin ben sağlıklıyım da Lisbeth Salander, toplum için tehlikeli bir sadist?"

"Önemli olan bu ayrıntılar değil, siz iki defa babanızı öldürmeye kalkışmadınız..."

"Doktor Teleborian, Lisbeth Salander'in kiminle yatıp kalktığı sizi hiç ilgilendirmez. Partnerini hangi cinsten seçtiği, ne tür bir cinsel ilişki sürdürdüğü de. Ama siz yine de bu ayrıntıları kullanarak, onun hasta olduğuna karar veriyorsunuz."

"Lisbeth Salander'in bütün hayatı, ilkokula gittiği günden beri tutulan dosyalar, öfke krizlerine yakalanıp öğretmenlerine ve sınıf arkadaşlarına karşı şiddet kullandığını gösteriyor."

"Bir dakika..." Annika Giannini'nin sesi buz gibi olmuştu.

"Müvekkilime bir bakın," odadaki herkesin başı Lisbeth Salander'e döndü.

"Müvekkilim olağanüstü koşulların yaşandığı bir ailede büyüdü. Babasının sürekli olarak annesine dayak attığı bir ailede."

"Ama bu... "

"Bırakın sözümü bitireyim. Annesinin Zalachenko'dan ödö kopuyordu, itiraz etmeye cesareti yoktu. Doktora gitmeye cesareti yoktu. Kadın sığınma evine gitmeye cesareti yoktu. Sesini kesip, beyni zarar görene kadar ağır eziyetlere katlandı. Bu işe dur diyen tek bir kişi çıktı, on yaşına bile basmamış olan Lisbeth Salander. Ajan Zalachenko'nun hayatı, onun annesinin hayatından daha önemli görüldüğü için bu sorumluluğu Lisbeth üstlendi."

"Ben... "

"Biz şimdi, toplum, Lisbeth Salander ve annesine ihanet ettiği için buradayız. Lisbeth Salander'in okulda sorun yaşamasına şaşıyor musunuz? Ona bir bakın, ne kadar küçük, ne kadar narin. Her zaman sınıfındaki en küçük kız o olmuş. İçine kapanık, tuhaf ve yalnız. Siz çocukların kendilerinden farklı olan çocuklara nasıl davrandıklarını biliyor musunuz?"

Peter Teleborian iç çekti.

"Okulda tutulan raporlara dönüp Lisbeth'in şiddet eğilimi gösterdiği durumları tek tek inceledim," dedi Annika Giannini.

"Hepsinde provoke edilmiş, dışlanmış. Biliyor musunuz, ne düşünüyorum?"

"Ne?"

"Lisbeth Salander'e hayranım. O benden çok daha güçlü. Eğer 13 yaşındayken, bir yıl boyunca bir yatağa bağlansaydım, herhâlde çıldırırdım. O buna elindeki tek silahla karşı koymuş. Sizden nefret etmiş, sizi aşağılamış."

Annika bütün öfkesini boşaltmaya başlamıştı. Kontrolün kendi eline geçtiğini hissediyordu.

"Bu sabahki ifadenizde, Lisbeth Salander'in fanteziler ürettiğini, örneğin Bjurman'ın kendisine tecavüz ettiği iddiasının da bu fantezilerden biri olduğunu söylemişsiniz."

"Doğru."

"Bu kanıya nereden vardınız?"

"Onun nasıl fantezi ürettiğine ilişkin tecrübelerimden."

"Tecrübelerinize göre o nasıl fanteziler üretiyor?.. Fantezi üretmeye başladığına nasıl karar veriyorsunuz? 380 gün yatağa bağlandığını söylemesine de fantezi diyordunuz, ama bizzat sizin yazdığınız hastalık seyir defteri onu doğruladı."

"İkisi aynı şey değil. Bjurman'ın Lisbeth Salander'e tecavüz ettiğine dair en küçük bir kanıt yok. Demek istediğim göğüs uçlarına takılan çengelli iğneler, ağır dayak... Eğer bu anlattıkları doğru olsaydı, ambulansla hastaneye kaldırılması gerekirdi... Hastaneye gitmediğini kendi söylüyor."

Annika Giannini, Iversen'e döndü.

"Mahkeme salonuna bir projektör getirilmesini rica etmiştim... "

"Getirildi," dedi iversen.

"Perdeleri kapatabilir miyiz?"

Annika Giannini, PowerBook'unu açtı ve projektöre bağladıktan sonra, müvekkiline döndü.

"Lisbeth. Şimdi bir film izleyeceğiz. Buna hazır mısınız?"

"Ben o filmi yaşadım," dedi Lisbeth kuru bir sesle.

"Yani gösterilmesine onay veriyorsun?"

Lisbeth Salander başını salladı. Gözlerini Peter Teleborian'dan ayırmıyordu.

"Bu filmin ne zaman çekildiğini söyleyebilir misin?"

"7 Mart 2003'te."

"Filmi kim çekti?"

"Ben. Milton Security'den aldığım gizli bir kamerayı kullandım."

"Bir dakika!" diye araya girdi Savcı Ekström. "Burayı sirke çevirdiniz!"

"Şimdi biz neye bakacağız?" dedi Iversen keskin bir sesle.

"Peter Teleborian, Lisbeth Salander'ın anlattıklarının hayal olduğunu iddia etti. Bense satırı satırına doğru olduğunu belgeleyeceğim. Bu film 90 dakikalık ama ben size birkaç bölümünü göstereceğim, çok rahatsız edici olduğu konusunda sizi uyarmalıyım."

"Bu bir numara mı?" dedi Ekström.

"Bunu anlamanın tek bir yolu var," diyen Annika Giannini, CD'yi bilgisayara yerleştirerek çalıştırdı.

"*Daha saate bakmayı da mı öğrenemedin?*" diye karşıladı Avukat Bjurman Lisbeth Salander'i. Kamera dairesine girdi.

Hâkim Iversen, tokmağını masaya vurduğunda Nils Bjurman zor kullanarak Lisbeth Salander'in anüsüne bir şey sokuyordu. Annika Giannini sesi yükseltti. Mahkeme salonunda ağzı bantla kapatılmış olan Lisbeth Salander'in boğuk çığlığı yankılandı.

"Kapatın şunu," diye bağırdı Iversen, kararlı bir sesle.

Annika Giannini durdurma düğmesine bastı, tavan ışıkları yandı.

Iversen'in yüzü kıpkırmızı olmuş, Ekström taş kesilmiş, Teleborian sararmıştı.

"Avukat Giannini, bu filmin kaç dakikalık olduğunu söylemiştiniz?" dedi Iversen.

"90 dakika. Tecavüz beş saat boyunca defalarca gerçekleşmiş, ama müvekkilim Yalnızca bir kısmını hatırlayabiliyor." Annika Giannini, Teleborian'a döndü. "Ayrıca Bjurman'ın, müvekkilimin göğüslerine nasıl çengelli iğne geçirdiğini gösteren, Teleborian'ın akıl dışı olarak nitelendirdiği sahneler de var. 72. dakikada. Eğer isterseniz bunları da gösterebilirim."

"Gerekmez," dedi Iversen. "Bayan Salander..."

Bir süre nasıl devam edeceğini bilemedi.

"Bayan Salander, bunu niçin filme aldınız?"

"Bjurman bana tecavüz etmişti ve daha fazlasını istiyordu. İlk seferinde beni aletini emmeye zorladığından, ikinci seferde de öyle yapacağını düşünerek filme almaya karar verdim. Bu filmi kullanarak onu kendimden uzak tutacağımı düşünüyordum. Ama yanlışmışım."

"Ama niçin polise başvurmadınız, elinizde böylesi... İkna edici bir belge varken?"

"Ben polislerle konuşmam," dedi Lisbeth Salander düz bir sesle.

Holger Palmgren, aniden tekerlekli sandalyesinden kalktı. Masanın kenarından destek alarak ayakta durdu. Sesi çok berraktı.

"Müvekkilimiz, polisler ya da resmî makamları temsil eden birileriyle, özellikle de psikiyatrlarla konuşmaz. Çok basit bir nedeni var. Çocukluğunda defalarca, polisler, sosyal görevliler, psikolojik danışmanlar ve resmî makamlarla konuşarak Zalachenko'nun annesine nasıl eziyet ettiğini anlatmaya çalıştı. Ama devlet her seferinde, Zalachenko'nun daha değerli olduğuna karar vererek Lisbeth Salander'i cezalandırdı."

Boğazını temizleyerek devam etti.

"Hiç kimsenin kendisini dinlemediğini gören Lisbeth'in annesini kurtarmak için Zalachenko'ya karşı şiddet uygulamaktan başka çaresi kalmamıştı. Bunun üzerine kendisine doktorum diyen bu soysuz," Teleborian'ı işaret etti, "ısmarlama bir rapor yazarak Lisbeth'i akıl hastası ilan etti. Sonra da 380 gün boyunca St. Stefan'da bir yatağa bağladı. Tam bir soysuzluk!" Palmgren oturdu.

Iversen, Palmgren'in öfke patlaması karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Lisbeth Salander'e döndü.

"Belki de biraz ara vermek istersiniz..."

"Niçin?" dedi Lisbeth Salander.

"İyi, o zaman devam edelim. Avukat Giannini, elinizdeki bu CD incelenecek. Orijinal olup olmadığı hakkında teknik bir rapor isteyeceğim. Şimdi oturuma devam edelim."

"Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu ben de biliyorum. Ama müvekkilimin fiziki, psikolojik ve hukuki baskıya uğradığı bir gerçek. Bunun en büyük suçlularından biri Peter Teleborian, doktorluk yeminine ve hastasına ihanet etti. Gunnar Björck ve SÄPO'nun içindeki illegal bir gruptan arkadaşlarıyla ısmarlama bir rapor hazırlayarak kendileri için rahatsız edici bir tanığı içeri kapattılar. Bunun İsveç tarihinde başka bir örneğinin olduğunu sanmıyorum."

"İnanılmaz suçlamalar," dedi Peter Teleborian. "Lisbeth Salander'e yardım edebilmek için elimden geleni yaptım. O babasını öldürmeye çalıştı. Ruhsal bir sorunu olduğu ortada..."

Annika onu susturdu.

"Şimdi, mahkemenin dikkatini Teleborian'ın hazırladığı ikinci rapora çekmek istiyorum. Bu rapor, mahkemeye bugün verildi. Bu raporun da ısmarlama olduğunu iddia ediyorum. Tıpkı 1991 yılındaki gibi düzmece bir rapor."

"Ama bu rapor... "

"Hâkim Iversen, tanığa sözümü kesmemesi çağrısında bulunur musunuz?"

"Bay Teleborian... "

"Susacağım. Ama bana karşı inanılmaz suçlamalar yöneltiliyor. Rahatsız olmamda bir tuhaflık yok... "

"Bay Teleborian, size soru sorulana kadar susun. Devam edin, Avukat Giannini."

"Doktor Teleborian'ın mahkemeye verdiği şu rapora dönelim. Bu rapor, müvekkilim 6 Haziran'da Kronoberg Hapishanesi'ne getirildikten 5 Temmuz'a kadar geçen sürede, gözlem adını verdikleri incelemelerin üzerine inşa ediliyor."

"Ben de böyle anladım," dedi Iversen.

"Doktor Teleborian, 6 Haziran'dan önce müvekkilimle görüşme olanağı bulamadığınız doğru mu? Müvekkilim o zaman Sahlgrenska Hastanesi'nde bir odada tecrit ediliyordu."

"Evet," dedi Teleborian.

"İki defa müvekkilimle konuşmak için izin istediniz. İkisinde de doktorlar isteğinizi reddettiler, doğru mu?"

"Evet."

Annika Giannini çantasını açıp bir belge çıkarttı. Masanın etrafından dolaşıp Hâkim Iversen'e verdi.

"Ee," dedi Iversen, "bu Teleborian'ın raporu, bunla neyi kanıtlayacaksınız? "

"Mahkeme salonunun kapısında bekleyen iki şahidi çağırarak istiyorum."

"Kimmiş bu şahitler?"

"*Millennium* dergisinden Mikael Blomkvist ve SÄPO'nun Anayasa Koruma Dairesi'nden Torsten Edklinth."

"Ve şimdi buradalar mı?"

"Evet."

"İçeri alın," dedi Iversen.

"Bu kurallara aykırı," dedi, uzun süredir sessizce oturan Ekström.

Ekström, Annika Giannini'nin baş tanığının yerle bir etmesi karşısında şoke olmuştu. Gösterdiği film yıkıcıydı, Iversen, Ekström'ün itirazlarına aldırmadan mübaşire salonun kapısını açmasını işaret etti. Mikael Blomkvist ile Torsten Edklinth içeri girdi.

"Tanık sandalyesine önce Bay Blomkvist'i çağırarak istiyorum."

"Peter Teleborian, yerinizi Mikael Blomkvist'e verir misiniz?" dedi Iversen.

"Benimle işiniz bitti mi?" dedi Teleborian.

"Hayır, henüz değil," dedi Annika Giannini.

Tanık sandalyesine oturan Mikael, doğru söyleyeceğine dair yemin etti.

Annika Giannini, Iversen'in yanına giderek daha önce ona verdiği raporu alıp Mikael'e uzattı.

"Bunu daha önce gördünüz mü?"

"Evet. Bende üç versiyonu var. Birincisini 12 Mayıs'ta, ikincisini 19 Mayıs'ta, üçüncüsünü de -ne zamandı- 3 Haziran'da aldım."

"Bunları nasıl ele geçirdiğinizi anlatabilir misiniz?"

"Bir gazeteci olarak kaynağımı açıklayamam."

Lisbeth Salander gözlerini Teleborian'a dikti. Teleborian'ın yüzü kireç gibi olmuştu.

"Peki, bu raporu ne yaptınız?"

"Anayasa Koruma Dairesi'nden Torsten Edklinth'e verdim."

"Teşekkürler, Mikael. Şimdi tanık sandalyesine Torsten Edklinth'i çağırmak istiyorum," diyen Annika Giannini, Mikael'in elinden aldığı raporu tekrar Iversen'e uzattı.

Yemin prosedürü tamamlandı.

"Komiser Edklinth, Lisbeth Salander hakkında hazırlanan bu raporu Mikael Blomkvist'ten aldığınız doğru mu?"

"Evet."

"Ne zaman aldınız?"

"SÄPO kayıtlarına 4 Haziran'da geçti."

"Bu rapor, benim Hâkim Iversen'e verdiğim raporla aynı mı?"

"Eğer arkasında benim imzam varsa, aynı rapor."

Iversen, raporun arkasını çevirdi ve Edklinth'in imzasının olduğunu gördü.

"Komiser Edklinth, Sahlgrenska Hastanesi'nin bir odasında tecrit edilmiş, hiçbir psikiyatrik muayeneden geçmemiş bir hasta hakkında, nasıl olur da elinizde psikiyatrik bir rapor olur? Hem de o hasta, tecrit edildiği odadan dışarı adım atmamışken. Lütfen bunu bize açıklayınız?"

"Evet. Açıklayabilirim."

"Lütfen."

"Peter Teleborian'ın hazırladığı rapor, tıpkı 1991 yılında Gunnar Björck'le hazırladığı rapor gibi ısmarlama. Bu defa Jonas Sandberg'le birlikte hazırladıkları düzmece bir rapor."

"Bu yalan," dedi Peter Teleborian zayıf bir sesle.

"Yalan mı?" dedi Annika, Edklinth'e.

"Kesinlikle doğru. Belki de Jonas Sandberg'in başsavcının kararıyla bugün tutuklanan onlarca kişiden biri olduğunu belirtmeliyim. Gunnar Björck cinayetine iştirakten tutuklandı. SÄPO'nun içinde 1970'lerden beri Alexander Zalachenko'yu koruyan illegal bir grubun üyesi. Lisbeth Salander'i 1991 yılında çocuk psikiyatrisi kliniğine kapattıran

da bu grup. Birçok kanıtın yanı sıra, grup yöneticisinin itiraflarıyla bu bilgilerin hepsi doğrulandı."

Mahkemeye bir sessizlik çöktü.

"Teleborian bu konuda bir şey söylemek istiyor mu?" diye sordu Iversen. Teleborian başını iki yana salladı.

"O zaman size, birçok şeyin yanı sıra yalancı şahitlikten de dava açılacağını bildirmeliyim," dedi Iversen.

"Beni bağışlayın..." dedi Mikael.

"Evet," dedi Iversen.

"Teleborian'ın bundan çok daha büyük sorunları var. Kapıda onu sorgulamak isteyen iki polis var."

"Onları içeri davet etmemi mi istiyorsunuz?" dedi Iversen.

"İyi fikir."

Iversen, mübaşire işaret etti.

Salona Sonja Modig'le birlikte, Ekström'ün çok iyi tanıdığı başka bir kadın polis girdi. Lisa Collsjö adındaki bu kadın polis, çocuklara karşı işlenen cinsel suçlar ve çocuk pornografisi konusunda uzmanlaşmıştı.

"Siz niçin buradasınız?" diye soru Iversen.

"Eğer görüşmelere zarar vermeyeceksek, Peter Teleborian'ı hemen tutuklamak istiyoruz."

Iversen, göz ucuyla Annika'ya baktı.

"Onunla işim tam bitmedi, ama götürebilirsiniz."

"Buyurun," dedi Iversen.

Lisa Collsjö, Peter Teleborian'ın önünde dikildi.

"Çocuk pornografisiyle ilgili yasayı çiğnediğiniz için tutuklusunuz."

Peter Teleborian'ın nefesi kesilmişti. Annika Giannini, adamın gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü.

"Daha açık konuşursam, bilgisayarınızda çocuk pornografisi içeren yaklaşık 8.000 fotoğraf bulduk." Collsjö eğilip Teleborian'ın yanındaki bilgisayar çantasını aldı. "Buna el koyuyoruz," dedi.

Teleborian, mahkeme salonundan çıkarılırken, Salander gözünü onun üzerinden ayırmadı.

28. BÖLÜM

15 TEMMUZ, CUMA -16 TEMMUZ, CUMARTESİ

Hâkim Jørgen Iversen elindeki kalemi masanın kenarına vurarak, Peter Teleborian salondan çıkarıldıktan sonra baş gösteren mırıltıya son verdi. Arkasından da uzun süre sustu. Davaya nasıl devam edeceği konusunda karar veremediği açıktı. Savcı Ekström'e dönerek, "Şu son saatlerde yaşananlar hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı?" dedi.

Richard Ekström ne diyeceğini bilemiyordu. Ayağa kalktı, önce Iversen'e sonra Torsten Edklinth'e baktı. Başını Lisbeth Salander'e çevirdiğinde acımasız gözleriyle karşılaştı. Ekström kavganın kaybedildiğini anlamıştı. Gözü Mikael Blomkvist'e takıldığında *Millennium*'un diline dolanacağını anlayarak ürperdi...Bu felaket demektir.

Hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı. Bu davanın açılmasını talep ederken, bu olay hakkında her şeyi bildiğine inanıyordu.

Georg Nyström'le yaptığı samimi toplantılardan sonra, ülke güvenliğini ilgilendiren hassas bir dava olduğuna ikna olmuştu. 1991 yılında tutulan Salander raporunun Blomkvist tarafından çarpıtıldığı kesin bir dille söylenmişti. Gereksindiği her türlü gizli bilgiye ulaşabilmişti. Yüzlerce soru sormuş ve hepsine cevap almıştı. Şu ülke güvenliği iddiaları bir palavramıydı? Edklinth'in söylediğine göre Nyström de tutuklanmıştı. Peter Teleborian'a güvenmişti, o... o kadar uzman, o kadar yetkin, o kadar ikna ediciydi ki.

Tanrım nasıl bir belaya bulaştım?

Sakalını sıvazladı, boğazını temizledi, yavaş hareketlerle gözlüğünü çıkardı.

Bu beladan nasıl kurtulacağım?

"Üzgünüm, ama Sanırım bu davanın önemli bölümleri hakkında yanlış bilgilendirilmişim."

Bir süre polisi suçlamayı düşündü, ama Bublanski'yle göz göze gelince bundan vazgeçti. Bublanski onu asla desteklemezdi. Üstelik yanlış bir adım atarsa, hemen bir basın toplantısı düzenleyip onu yerin dibine batırırdı.

Ekström, Salander'in bakışlarıyla karşılaştı, bu bakışlarda sabırlı bir merak ve intikam isteği vardı.

Uzlaşma yok.

Onu hâlâ Stallarholmen'de yaptıklarından dolayı suçlayabilirdi. Hatta Gosseberga'da babasını öldürmeye çalıştığı için ceza almasını sağlayabilirdi, ama bunun için

Teleborian'ın araştırmaları üzerine inşa ettiği stratejisini bütünüyle değiştirmesi gerekirdi. Teleborian'ın, Lisbeth'in psikopat olduğuna dair bütün iddiaları çökmüştü. Aksine, bütün bunlar Salander'in, yakalandığı günden 1991'e kadar geçen sürede olduğunu iddia ettiği her şeyi doğruluyordu. Şu gayri mümeyyiz kararı da artık varlığını sürdüremezdi...

Bir de o lanet film...

Birden tuhaf bir duyguya kapıldı.

Tanrım! Bu kız masum!

"Sayın Hâkim...Neler olduğunu bilemiyorum, ama Sanırım artık elimdeki belgelere güvenemem."

"Aha," dedi Iversen kuru bir sesle.

"Bu nedenle, mahkemeye ara verilmesini ya da neler olduğunu araştırmam için mahkemenin ertelenmesini istiyorum."

"Bayan Giannini," dedi Iversen.

"Ben müvekkilimin beraatını ve derhâl serbest bırakılmasını istiyorum. Ayrıca mahkemenin Bayan Salander hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının kaldırılması için karar almasını da talep ediyorum. Ayrıca şimdiye kadar ona karşı yapılan hukuki haksızlıklar nedeniyle tazminat da almalı."

Lisbeth Salander bakışlarını Hâkim Iversen'e çevirdi.

Uzlaşma yok.

Iversen, Lisbeth Salander'in otobiyografisine şöyle bir göz attıktan sonra bakışlarını Ekström'e çevirdi.

"Neler döndüğünün araştırılmasını ben de istiyorum," dedi, "ama korkarım ki siz bu iş için uygun birisi değilsiniz."

Bir süre düşündü.

"Onca yıllık meslek hayatım boyunca, böyle bir durumla karşılaştığımı hatırlamıyorum. Hukuki bir açmazın içine düştüğümü itiraf etmeliyim. Daha önce bir savcının baş tanığının mahkeme salonunda tutuklandığına hiç şahit olmadım. Bir savcının kesin diye öne sürdüğü belgelerin çoğunun sahte olduğuna da. Dürüst konuşmak gerekirse savcının iddialarından geriye ne kalıyor bilemiyorum."

Holger Palmgren konuşmaya hazırlandı.

"Buyurun?" dedi Iversen.

"Savunmanın bir temsilcisi olarak, duygularınızı paylaşıyorum. İnsan bazen bir adım gerileyip sağduyuyu biçimsel kuralların üzerine çıkartmayı bilmeli. Hâkim olarak sizin, İsveç'in bütün kurumlarını sarsacak bir olayın çok küçük bir bölümüne şahit olduğunuzu söylemeliyim. SÄPO'nun içinden birçok polis tutuklandı. Bunların çoğu cinayet ve daha

birçok suçtan yargılanacak. Dolayısıyla tam bir resme ulaşmak, oldukça uzun zaman alacak."

"Sanırım bu mahkemeye bir süre ara vermeliyim."

"Eğer mazur görürseniz, bunun talihsiz bir karar olacağını söylerim."

"Sizi dinliyorum."

Palmgren şimdi sözcükleri şekillendirmekte zorlanıyordu, ama yavaş yavaş konuşmaya devam etti.

"Lisbeth Salander suçsuz. Ekström'ün hayal ürünü diyerek nefretle reddettiği otobiyografisi, satırı satırına doğru. Bunların hepsi ispat edilebilir. Skandal sayılacak bir hukuksuzluğa maruz kaldı. Mahkeme olarak biz, ya biçimsel kurallara bağlı kalır, onu özgürlüğüne kavuşturmadan bu mahkemeyi sürdürürüz ya da onu özgür bırakır, yeni bir soruşturmanın yapılmasını sağlarız. Zaten şu anda başsavcılık böyle bir soruşturmayı sürdürüyor."

"Ne dediğinizi anladım."

"Hâkim olarak bir seçim yapabilirsiniz. Bu durumda en akıllıca davranış savcının mahkemeye sunduğu iddianameyi reddetmek ve onu ev ödevini yeniden yapmaya davet etmek."

Iversen düşünceli bir ifadeyle Ekström'e baktı.

"Adil olan tek şey müvekkilimin hemen serbest bırakılmasıdır. Ayrıca bir özrü hak ediyor. Ama ona karşı yapılan bütün haksızlıkların düzeltilmesi, diğer soruşturmaların seyrine bağlı olarak zaman alabilir."

"Çıkış noktanızı anlıyorum, Avukat Palmgren. Ama müvekkilinizi beraat ettirmeden önce, şu olayın bütününe vakıf olmak istiyorum. Bu da biraz zaman alır..."

Tereddüt içinde kalmıştı.

"Eğer mahkemeyi pazartesi gününe kadar erteler ve sizin isteklerinizle benimkiler arasında bir orta yol olarak, müvekkilinizin o güne kadar tutuklu kalması için bir neden olmadığını söylersem -bu onun mahkum edilmeyeceği, anlamına gelir- müvekkilinizin oturumlar başladığında burada bulunmasını garanti edebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Holger Palmgren aceleyle.

"Hayır," dedi Lisbeth Salander keskin bir sesle. Bütün gözler ona çevrildi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Hâkim Iversen.

"Sen beni bırakır bırakmaz, buradan hemen uzaklaşırım. Bu mahkemeye artık bir dakika bile harcamayı düşünmüyorum."

Iversen şaşkın gözlerle Lisbeth Salander'e baktı.

"Yani mahkemeye gelmeyi ret mi ediyorsunuz?"

"Kesinlikle. Eğer bana soracağın bir şey varsa tutukluluğumu kaldırma. Beni bıraktığın anda bu öykü benim, için kapanmış demektir. Yani ne sen, ne Ekström, ne de herhangi bir polis bir şey sormak için beni bulamaz."

Hâkim Iversen iç çekti. Holger Palmgren şaşırıp kalmıştı.

"Müvekkilime katılıyorum," dedi Annika Giannini. "Devlet ve makamlar ona karşı suç işledi, tersi değil. Bu kapıdan özgür bir şekilde çıkmaya ve artık bu öyküyü arkasında bırakmaya hakkı var."

Uzlaşma yok!

Iversen kol saatine baktı.

"Saat üçü geçiyor, yani beni müvekkilinizi tutuklu bırakmaya zorluyorsun."

"Eğer kararınız buysa kabul ediyoruz. Ben Lisbeth Salander'in avukatı olarak Savcı Ekström'ün yönelttiği bütün suçlardan beraatini talep ediyorum. Müvekkilimi kayıtsız koşulsuz ve hemen serbest bırakmanızı istiyorum. Ayrıca hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının kaldırılmasını ve bütün yasal haklarının iade edilmesini istiyorum."

"Gayri mümeyyiz kararının kaldırılması, uzun zaman alır. Bunun için uzman raporu gerekir. Buna kendi başıma karar veremem."

"Hayır," dedi Annika Giannini, "bunu kabul etmiyoruz."

"Nasıl yani?"

"Lisbeth Salander, her İsveç vatandaşı gibi yasal haklarına kavuşmalı. Ona karşı suç işlendi. Düzmece belgelere dayanılarak gayri mümeyyiz ilan edildi. Sahte belge kanıt olamaz. Vasinin bakımına bırakılmasının da hiçbir hukuki dayanağı yok. Bu nedenle bu iki karar koşulsuz kaldırılmalı. Müvekkilimin psikolojik muayeneye tabi tutulması için hiçbir neden yok. Bir suça maruz kalan hiç kimse deli olmadığını ispatlamak zorunda değil."

Iversen bir süre durumu tarttı.

"Bayan Giannini," dedi, "çok özel bir durumla karşı karşıyayız. Biraz bacaklarımızı uzatıp kendimizi toparlayabilmek için mahkemeye on beş dakika ara veriyorum. Eğer müvekkiliniz suçsuzsa onu bir gece bile cezaevinde tutmam. Yani bir karar verene kadar buradayız."

"Tamam," dedi Annika Giannini.

Mikael Blomkvist, kız kardeşini yanağından öptü.

"Nasıl geçti?"

"Mikael, Teleborian'a karşı müthiştim. Onu yerle bir ettim."

"Senin bu mahkemede yenilmez olacağını söylemiştim. Her şeyden önce bu dava,

ajanlar, devlet içerisindeki illegal yapılanmalarla değil, kadınlara karşı uygulanan şiddet ve bu şiddeti uygulayan erkeklerle ilgiliydi. Benim gördüğüm kadarıyla harikaydın. Onu bırakacaklar değil mi?"

"Evet, artık hiçbir kuşku yok."

On beş dakikalık aradan sonra mahkeme başkanı Iversen oturumu açtı.

"Şu öyküyü, lütfedip baştan sona bir daha anlatır mısınız? Neler olduğunu tam olarak bilmek istiyorum."

"Memnuniyetle," dedi Annika Giannini. "SÄPO'nun içinden, kendilerine Servis adını veren bir grup, 1970'li yılların ortasında İsveç'e iltica eden eski bir Sovyet ajanını koruma altına aldı. Bu öykünün tamamı bugün çıkan Millenmum dergisinde yayınlandı. Tahminimce, akşam haberlerinin baş konusu da bu olacak... "

Akşam altı civarında, Hâkim Iversen, Lisbeth Salander'in tutukluluğunun ve hakkındaki gayri mümeyiz kararının kaldırılmasına karar verdi.

Bu kararın tek bir koşulu vardı; Lisbeth Salander, Zalachenko olayıyla ilgili bilgilerini bir sorguda anlatacaktı. Lisbeth önce bunu kesinlikle reddetti. Bu bir sürü tartışmaya neden olduktan sonra, sesini yükselten Hâkim Iversen, Lisbeth Salander'e doğru eğilip kaşlarını çatarak, "Bayan Salander," dedi, "hakkınızdaki gayri mümeyiz kararını kaldırdığımda diğer herkes gibi vatandaşlık haklarına sahip olacaksınız. Bu aynı zamanda birtakım yükümlülüklerinizin olacağı anlamına da gelir. Dolayısıyla mali durumunuzu yönetmek, vergi ödemek, yasalara saygı göstermek ve işlenen ağır bir suç hakkında polis soruşturmasına yardımcı olmak zorundasınız. Yani herhangi bir vatandaş gibi sorguya çağırılacak, bildiklerinizi soruşturma ekibine anlatacaksınız."

Hâkimin mantığı Lisbeth'e çok ters gelmedi.Alt dudağını sarkıttı, hoşnutsuzluğunu belli etti, ama daha fazla direnmedi.

"Polisler tanık olarak ifadenizi aldıktan sonra, soruşturmayı yürüten ekibin başkanı - bu durumda başsavcı- sizi açılacak mahkemeye çağırıp çağırmama konusunda karar verecek, siz de her İsveç vatandaşı gibi bu kararı reddetme hakkına sahipsiniz. Nasıl davranacağınız beni ilgilendirmez, ama başka bir şansınız yok. Eğer bunu reddederseniz tıpkı diğer İsveç vatandaşları gibi yasalara karşı gelmek ve iftiradan ceza alırsınız, hiç kimseye ayrıcalık yok."

Lisbeth Salander'in yüzü iyice bulutlandı.

"Ne diyorsunuz?" dedi Iversen.

Bir dakikalık düşünme süresinden sonra, Lisbeth başını salladı.

Tamam, bir parça uzlaşma.

O akşam Zalachenko olayı bir kez daha gözden geçirilirken, Annika Giannini, Savcı Ekström'e karşıağır bir saldırıya geçti. Ekström her şeyin Annika Giannini'nin anlattığı

gibi olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Ön hazırlık soruşturmasında Georg Nyström ile Peter Teleborian'dan destek almıştı, ama hiçbir komploya katılmamıştı. Servis'in ona verdiği bilgilere inanmıştı. Olayların kapsamını anladıktan sonra Lisbeth Salander'e karşı hazırladığı iddianameyi geri çekti. Bu, birtakım bürokratik formalitelerden kurtulmak anlamına geliyordu. Bu karar Iversen'i rahatlatmıştı.

Holger Palmgren yıllar sonra ilk defa katıldığı mahkemede çok yorulmuştu, tekrar hastanedeki yatağına dönmek zorunda kaldı. Ona Milton Security'den bir güvenlik görevlisi eşlik edecekti. Salondan ayrılmadan önce, bir elini Lisbeth Salander'in omzuna koydu. Uzun süre birbirlerine baktıktan sonra, Lisbeth hafifçe gülümsedi.

Saat yedide Mikael Blomkvist'i arayan Annika Giannini, Lisbeth Salander'in bütün suçlamalardan aklandığını ama bir sorgu için birkaç saat daha Emniyet Müdürlüğü'nde kalacağını bildirdi.

Bu haber geldiğinde *Millennium*'un bütün çalışanları dergideydi. Dergi dağıtımına girdikten sonra, telefonları hiç susmamıştı. Öğleden sonra *TV4*, Zalachenko ve Servis hakkında ekstra yayınlar yapmaya başlamıştı. Medyanın bayramıydı.

Yere oturan Blomkvist iki parmağını ağzına götürüp kısa bir ıslık çaldı.

"Şimdi Lisbeth Salander'in bütün, suçlamalardan aklandığı haberini aldım."

Bir alkış koptu, daha sonra da herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi işlerinin başlarına dönerek telefonları cevaplamaya başladılar.

Mikael'in gözü televizyondaydı, *TV4* 'ün haberleri yeni başlamıştı. Haberlerin anonsunda Jonas Sandberg'in Mikael'in dairesine kokain yerleştirirken alınmış görüntülerinden bir parça vardı.

İşte bir SÄPO üyesi, Millennium dergisinden Mikael Blomkvist'in evine kokain yerleştiriyor.

Daha sonra haberler başladı.

Bugün ondan fazla SÄPO çalışanı, cinayet dâhil bir dizi suç işledikleri iddiasıyla tutuklandıklarından, haber saatimizi uzatacağız.

Mikael Blomkvist, stüdyoda kendisiyle yapılan röportaja gelindiğinde televizyonu kapattı. Ne dediğini zaten biliyordu. Bakışlarını Dag Svensson *Millennium*'a geldiğinde ona verdikleri yazı masasına çevirdi. Masada Dag'a ait hiçbir iz kalmamış, üzeri hiç kimsenin ayırmaya vakit bulamadığı kâğıt ve gazetelerle dolmuştu.

Mikael için Zalachenko olayı bu masada başlamıştı. Dag Svensson'un bugünleri görmesini çok isterdi. Onun yazdığı kitapla, Servis hakkında yazılmış kitap yan yana duruyordu.

Bu çok hoşuna giderdi, Dag.

Canı konuşmak istemediğinden, odasında çalan telefonu duymazlıktan geldi. Erika Berger'in odasına girip pencerenin yanındaki rahat koltuğa çöktü. Erika telefonla konuşuyordu. Mikael etrafına bakındı, Erika döneli bir ay olmuştu. Ama nisan ayında buradan ayrılırken yanına aldığı kişisel eşyalarını taşımaya vakit bulamadığından, kitaplıklar hâlâ boştu. Duvarlara eski tablolar asılmamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi telefonu kapatan Erika.

"Sanırım mutluyum."

Erika bir kahkaha attı.

"*Servis* kitabı patladı. Bütün gazeteler peşinde, saat dokuzda bir röportaj için *Aktuellt*'e gitmek ister misin?"

"Uff."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu konu daha birkaç ay konuşulur, aceleye gerek yok."

Erika başını salladı.

"Bu akşam ne yapacaksın?"

"Bilemiyorum."

Mikael alt dudağını ısırıldı.

"Erika... Ben."

"Figuerola," diyen Erika gülümsedi. "Ciddi mi?"

"Bilemiyorum."

"Kız sana çok âşık."

"Sanırım ben de ona âşığım."

"Bundan emin olana kadar senden uzak duracağım."

Mikael başını salladı.

"Yani belki," dedi Erika.

Saat sekizde Dragan Armansky ile Susanne Linder, *Millennium*'un kapısını çaldılar. Bu durumu şampanyayla kutlamak gerektiğini düşünerek yanlarına bir kasa şampanya almışlardı. Dragan Armansky, Mikael'in odasına otururken, Susanne Linder'i kucaklayan Erika Berger ona büroyu gezdirdi.

Şampanya içtiler ve uzun süre konuşmadan oturdular. Sessizliği Armansky bozdu.

"Biliyor musun, Blomkvist? İlk buluştuğumuzda, yalan yok, senden hoşlanmamıştım."

"Bak sen!"

"Lisbeth Salander'i araştırmacı olarak işe aldığında sözleşme imzalamaya gelmiştin."

"Hatırlıyorum."

"Sanırım seni kıskanmıştım. Onu birkaç saattir tanımana rağmen birlikte gülüyordunuz. Yıllarca Lisbeth'in arkadaşı olmaya çalışmış, ama gülümsetmeyi bile başaramamıştım."

"Eh... Benim de çok başarılı olduğum söylenemez."

Yine bir sessizlik çöktü.

"Artık her şeyin geride kalması çok güzel," dedi Armansky.

"Hem de nasıl!" dedi Mikael.

Lisbeth Salander'in tanık olarak ifadesini Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski'yle Sonja Modig aldı. Uzun ve yorucu bir çalışma gününden sonra evlerine gitmişler, gider gitmez de tekrar Emniyet Müdürlüğü'ne dönmek zorunda kalmışlardı.

Salander'in yanında avukatı Giannini de vardı, ama onun müdahalesine gerek duyulan bir durum olmadı. Lisbeth Salander, bütün soruları açık bir dille yanıtladı.

Yalnızca iki konuda yalan söyledi. Birincisi Stallarholmen'de yaşanan olaylara ilişkindi. Karl Magnus Lundin'in, Lisbeth'in elektrik tabancasıyla etkisiz hâle getirmeye çalıştığı Sonny Nieminen tarafından kazayla vurulduğunu inatla savundu. Elektrik tabancasını nereden aldığı sorulduğunda, Magge Lundin'inkine el koyduğunu söyledi.

Bublanski'yle Modig bu cevap karşısında şaşkınlıklarını gizlemediler, ama Lisbeth'in verdiği ifadeyi yalanlayacak ne bir kanıt ne de tanık vardı. Büyük ihtimalle, Sonny Nieminen bu ifadeye itiraz edebilirdi, ama o bu olayla ilgili konuşmayı reddediyordu. Aslına bakılırsa elektrik tabancasıyla devre dışı bırakıldıktan sonra neler olduğunu tam olarak hatırlamıyordu.

Lisbeth Salander'in ikinci yalanı, Gosseberga'ya gidiş nedeni üzerineydi. Lisbeth oraya, polise teslim olsun diye babasını ikna etmeye gittiğini iddia ediyordu.

Yani Lisbeth Salander bütününüle suçsuzdu.

Onun doğru ya da yalan söylediğine kimse karar veremezdi. Annika Giannini'nin de bu konuda bir bilgisi yoktu.

Lisbeth Salander'in Gosseberga'ya babasıyla hesaplaşmaya gittiğini bilen tek kişi Mikael Blomkvist'ti. O da mahkeme başladıktan kısa bir süre sonra salondan dışarı çıkarılmıştı. Lisbeth Salander'in Sahlgrenska Hastanesindeki bir odadan geceleri internet aracılığıyla Mikael Blomkvist'le yazıştığını hiç kimse bilmiyordu.

Basın Lisbeth Salander'in cezaevinden serbest bırakılmasını kaçırmıştı. Çünkü o

saatlerde, Emniyet M¼d¼rl¼ę¼ binasını kuşatmışlardı. *Millennium* yayınlandıktan ve SÄPO'dan bazı polisler, SÄPO'da çalışan başka polisler tarafından gözaltına alındıktan sonra ortaya çıkan karmaşada, basın zaten yeterince doymuştu.

Öyküyü bütünüyle bilen tek muhabir *TV4* 'ün kadın muhabiriydi. Onun saatlerce süren haberi, birkaç ay sonra yılın en iyi televizyon haberi öd¼l¼n¼ alıp haber klasikleri arasına katılacaktı.

Sonja Modig, Lisbeth Salander ve Annika Giannini'yi Emniyet M¼d¼rl¼ę¼'n¼n garajına indirip arabasıyla Giannini'nin avukatlık bürosuna götürdü. Giannini orada Lisbeth'le birlikte kendi arabasına bindi. Sonja Modig'in arabası gözden kaybolana kadar bekledikten sonra, motoru çalıştırarak Södermalm'e doğru yola çıktı.

Parlamento binasının önünden geçerlerken Lisbeth'e dönüp, "Nereye?" dedi.

Lisbeth bir süre düşündü.

"Lundagatan'da bir yerde bırakabilirsin."

"Miriam Wu orada değil."

Lisbeth göz ucuyla Annika'ya baktı.

"Hastaneden çıktıktan kısa bir süre sonra Fransa'ya gitti. Eğer ilişki kurmak istiyorsan, ailesinin yanında kalıyor."

"Bunu daha önce niçin anlatmadın?"

"Hiç sormadın ki."

"Hımm."

"Biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Mikael ihtiyacın olur diye bu sabah bunları bana verdi."

Lisbeth, Annika'nın uzattığı anahtar demetini hiçbir şey demeden aldı.

"Teşekkürler. O zaman beni Folkungagatan civarında bir yerde bırakabilir misin?"

"Nerede oturduğunu bana bile söylemek istemiyorsun, değil mi?"

"Belki daha sonra, şimdi başımı dinlemek istiyorum."

"Tamam."

Annika Emniyet M¼d¼rl¼ę¼'nden ayrıldıktan sonra telefonunu açmıştı, Slussen'den geçerlerken çalmaya başlayan telefona bir göz attı.

"Mikael," dedi. "Son birkaç saattir dakikada bir aradı."

"Onunla konuşmak istemiyorum."

"İyi. Sana özel bir soru sorabilir miyim?"

"Evet."

"Mikael... ondan bu kadar nefret etmeneneden olacak ne yaptı? Demek istediğim, eğer o olmasaydı, büyük ihtimalle bu akşam kliniğe kapatılacaktın."

"Mikael'den nefret etmiyorum. Bana bir şey yapmadı. Yalnızca şimdi onunla karşılaşmak istemiyorum."

Annika müvekkiline baktı.

"İlişkilerine karışmak istemem, ama ona âşık oldun, öyle değil mi?"

Lisbeth cevap vermeden başını çevirip dışarı bakmaya başladı.

"Benim kardeşim ilişkiler söz konusu olduğunda çok sorumsuz. Düzüştükten başka bir şey düşünmez ve onu geçici bir ilişki olarak görmeyen kadınların duygularını anlayamaz."

Lisbeth, Annika'yla göz göze geldi.

"Seninle Mikael'i tartışmak istemiyorum."

"Tamam," dedi Annika.

Erstagatan'a geldiklerinde arabayı kenara çekip durdu.

"Burası iyi mi?"

"Evet."

Lisbeth kapıyı açmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Bir süre sonra Annika motoru kapattı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Lisbeth.

"Bugünden itibaren artık bir vasiye bağlı değilsin. İsteddiğini yapabilirsin. Mahkemeyi kazandık ama hâlâ birtakım bürokratik işlemler var. Sosyal İşler Müdürlüğü kendi içinde sorumluluk araştırması yapacaktır. Ayrıca tazminat falan gibi sorunlar da var. Birtakım suçlarla ilgili soruşturma da sürecektir."

"Ben tazminat değil, beni rahat bırakmalarını istiyorum."

"Anlıyorum, ama senin ne istediğinin pek bir önemi yok. Bu süreç senin dışında işler. Sana seni temsil edecek bir avukat bulmanı öneririm."

"Benim avukatlığımı bırakacak mısın?"

Annika gözlerini ovdu. Yorucu bir günden sonra içinin boşaldığını hissediyordu. Eve gitmek, duş almak ve kocasının sırtına masaj yapmasını istiyordu.

"Bilemiyorum. Bana güvenmiyorsun. Ben de sana güvenmiyorum. Bir önerim, sorum ya da tartışmak istediğim bir şey olduğunda yalnızca öfkeli bir sessizlikle karşılaşacağım bir sürecin parçası olmak istemiyorum."

Lisbeth uzun süre bir şey söylemedi.

"Ben... Ben ilişkiler konusunda iyi değilim, ama sana güveniyorum."

Bu sözler ağzından neredeyse bir özür gibi çıkmıştı.

"İyi. İlişkilerde çok kötü olman beni igilendirmez. Ama seni temsil edersem, işte o zaman benim sorunum olur."

Sessizlik.

"Avukatın olarak kalmamı istiyor musun?"

Lisbeth başını salladı. Annika iç çekti.

"Fiskargatan 9 numarada oturuyorum. Mosebacke Meydanı'nın üzerinde. Beni oraya bırakabilir misin?"

Müvekkiline göz ucuyla bakan Annika motoru çalıştırdı. Lisbeth ona yolu tarif etti, oturduğu Binanın biraz uzağında durdular.

"Tamam," dedi Annika, "bir deneyelim. Benim koşullarım şunlar: Eğer seni temsil edeceksem, sorduğum sorulara cevap vereceksin. Benden nasıl davranmamı istediğini açık şekilde ifade edeceksin. Eğer kaçınılmaz olduğuna inanırsam seni arayıp bir polis, savcı ya da soruşturma ekibinden herhangi biriyle buluşmanı isteyebilirim. O zaman anlaştığımız yerde ve anlaştığımız saatte yaygara yapmadan bulunmalısın. Bununla yaşayabilir misin?"

"Tamam."

"Eğer cızırdamaya başlarsan, anlaşmamız bozulur. Anladın mı?"

Lisbeth başını salladı.

"Bir şey daha, kardeşimle senin aranda yaşanacak bir drama karışmak istemem, eğer onunla bir sorunun olursa kendin çözeceksin. Ama o senin düşmanın değil."

"Biliyorum, bunu çözeceğim. Ama zamana ihtiyacım var."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum, bana e-postayla ulaşabilirsin, mümkün olan en kısa zamanda cevaplayacağıma söz veriyorum. Ama e-postalarımı belki her gün kontrol etmem..."

"Sırf bir avukatın oldu diye köleye dönüşmüş değilsin. Tamam, şimdilik bu kadarı yeterli. Şimdi arabamdan defol. Yorgunluktan ölüyorum, eve gidip uyuyacağım."

Lisbeth arabanın kapısını açıp dışarı çıktı, kapıyı kapatmadan önce bir süre durdu. Sanki bir şeyler söylemek istiyor da uygun söz bulamıyordu. Bir an Annika onun çok kırılgan görüldüğünü düşündü.

"Tamam," dedi Annika, "hadi evine git de yat ve bir süre kimseyle dalaşma."

Lisbeth Salander kaldırımında durup Annika Giannini'nin arabası köşede kaybolana kadar ardından baktı.

"Teşekkürler," dedi kendi kendine.

29. BÖLÜM

16 TEMMUZ, CUMARTESİ - 7 EKİM, CUMA

Lisbeth holdeki komodinin üzerinde, hastanedeyken kullandığı el bilgisayarını buldu. Lundagatan'daki evinin kapısının önünde, Magge Lundin'le boğuşurken düşürdüğü, çantası ve araba anahtarları vardı. Ayrıca Hornsgatan'daki posta kutusundan alınmış postalar da komodinin üzerine konulmuştu. Postaların bir kısmı açılmıştı. *Mikael Blomkvist*.

Dairesinin mobilyalı bölümlerini ağır adımlarla gezdi, her yerde onun izi vardı. Yatağında yatmış, çalışma masasını kullanmıştı. Çöp kutusunda Servis hakkında yazılmış taslak metinler buldu, kenarlarına not alınmış, altları çizilmiş ya da karalanmıştı. Bu taslaklar onun yazıcısından alınmıştı.

Bir litre süt, ekmek, peynir, havyar ve on paket hazır pizza alıp buzdolabına yerleştirmişti.

Mutfak masasının üzerinde kendi adının yazdığı küçük bir zarf buldu. Ondan bir nottu. Kısa bir mesaj. Telefon numarası. Hepsi bu.

Lisbeth Salander, topun kendi yarı sahasına atıldığını fark etti. Mikael, onunla ilişkiye geçmeyi düşünmüyordu. Öyküsünü bitirmiş, dairesinin anahtarlarını bırakmıştı Lisbeth'i aramayı düşünmüyordu, eğer isterse Lisbeth onu arayabilirdi. *İnatçı hergele*.

Bir sürahi kahve ve dört tane sandviç yapıp pencerenin kenarına oturarak dışarı bakmaya başladı. Bir sigara yakıp düşüncelere daldı.

Her şey geride kalmıştı, ama kendini her zaman olduğundan daha çıkışsız hissediyordu.

Miriam Wu, Fransa'ya gitmişti. *Benim hatam yüzünden neredeyse ölüyordun*. Birdenbire Miriam Wu'yla buluşması gerektiğini düşündü, serbest kaldığında ilk durağının o olacağına karar vermişti. *O, Fransa'ya gitti*.

Bir sürü insana teşekkür borcu vardı.

Holger Palmgren, Dragan Armansky. Onlarla buluşup teşekkür etmeliydi. Paolo Roberto. Plague, Trinity. Hatta objektif bir şekilde yanında yer alan o lanet polisler Bublanski ile Modig. Birine borçlu kalmaktan hoşlanmazdı. Kendisini, kendisinin kontrol edemediği bir oyundaki satranç taşı gibi hissetti.

Kalle Hergele Blomkvist'e ve belki de yatağında gamzeleri, şık elbiseleri ve kendine güvenli tavrıyla dolaşan Erika Şıllık Berger'e de teşekkür etmeliydi.

Emniyet Müdürlüğü'nden çıktıklarında Annika Giannini *her şey bitti* demişti.

Doğru. Mahkeme bitmişti, Annika Giannini için her şey geride kalmıştı. Haberini ve kitabını yayınlayan Mikael Blomkvist için bitmişti. Şimdi kanal kanal dolaşacak, hatta lanet bir ödül de alacaktı.

Ama Lisbeth için bir şey değişmemişti, geride kalan hayatının ilk günüydü yalnızca.

Sabaha karşı dörtte düşüncelerinden sıyrıldı. Yatak odasında soyundu, punk kıyafetlerini yere attı. Banyoya gidip duş aldı. Yüzündeki makyajı sildi. Keten pantolon, beyaz keten gömlek ve ince bir ceket giydi. Bir çantaya birkaç kıyafet koydu; iç çamaşırları, birkaç gömlek. Yürüyüş ayakkabılarını giydi.

El bilgisayarını yanına aldı ve bir taksi çağırdı. Saat altıya gelirken havaalanına gitti. Havaalanındaki duyuru panelini inceledi, beğendiği ilk yere bilet aldı. Kendi adına düzenlenmiş pasaportu kullandı. Bilet alırken de, check-in yaptırırken de hiç kimsenin onu tanımamasına ve ismine herhangi bir reaksiyon göstermemesine şaşırdı.

Öğle sıcağında Malaga'ya indi. Bir süre ne yapacağını bilemeden terminalde bekledi. En sonunda gidip bir haritaya bakarak İspanya'da ne yapacağını düşündü. Birkaç dakika sonra kararını verdi. Otobüs saatlerini ya da alternatif ulaşım imkânlarını araştırmayı boş verdi. Havaalanındaki bir butikten güneş gözlüğü aldı, dışarı çıkıp bir taksiye bindi.

"Cebelitarık. Kredi kartıyla ödeyeceğim."

Güney sahilindeki yeni araba yolunu kullandığı yolculuk üç saat sürdü. İngiliz bölgesine geldiklerinde taksiden inip pasaport kontrolünden geçti. 425 metre yüksekliğindeki kayaların üzerine inşa edilmiş olan The Rock Hotel'e yürüyerek tırmandı. İki haftalığına iki kişilik bir oda ayırttırarak, kredi kartıyla ödedi.

Duş aldı, havluyu üzerine sararak terasa çıkıp Cebelitarık boğazına bakmaya başladı. Denizde yük gemileri ve birkaç yelkenli vardı. Boğazın öteki tarafında silik bir şekilde Fas görünüyordu. Dinlendirici bir yerdi.

Bir süre sonra yatağa girip uykuya daldı.

Lisbeth Salander ertesi sabah beş buçukta uyandı. Duş alıp otelin barına inerek kahve içti. Saat yedide otelden ayrıldı. Bir poşet mango ve elma aldıktan sonra, bir taksiye binip The Peak'e gitti. Maymunların olduğu yere yürüdü, saat daha çok erkendi, ortada turist yoktu. Neredeyse hayvanlarla yalnızdı.

Cebelitarık'ı seviyordu. Bu üçüncü ziyaretiydi. Tuhaf bir kayalığın üzerine kurulu, aşırı kalabalık, Akdeniz'de bir İngiliz şehriydi. İspanya'yla birleşmeye inatla direnen koloni, dünyanın diğer taraflarından çok uzun yıllar tecrit olmuştu. İspanyollar işgali elbette ki protesto etmişlerdi (Lisbeth Salander'e göre birbirlerinden farkları yoktu. Cebelitarık Boğazı'nın öteki tarafında, Fas'a ait Septe'yi işgal altında tutan İspanyolların

çenelerini tutması gerektiğini düşünüyordu). Cebelitarık yaklaşık 6 kilometrekarelik yüzölçümüyle dış dünyaya kendini kapatmış, havaalanı denizde başlayıp denizde biten, yerleşim yeri kayaların üzerine kurulu tuhaf bir şehirdi. Koloni o kadar küçüktü ki her metrekareden faydalanılıyordu. Genişleme ancak denize doğru mümkündü. Ziyaretçilerin yerleşim yerlerine ulaşabilmesi için havaalanı pistinden geçmeleri gerekiyordu.

Cebelitarık, *compact living* kavramına bambaşka bir yorum getiriyordu.

Lisbeth Salander yürüyüş yolunun yanındaki bir duvara tırmanan, güçlü bir erkek maymun gördü. Maymun kaşlarını çatarak Salander'e baktı. Bu bir *barbar maymundu*. Lisbeth, bu hayvanların sırtını okşamanın iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar akıllıydı.

"Merhaba, dostum," dedi. "Yine geldim."

Cebelitarık'a ilk geldiğinde, bu maymunlar hakkında hiçbir şey duymamıştı. Tepeye Yalnızca manzaraya bakmak için çıkmış ve bir grup turisti izlerken, birdenbire kendini yolun her iki tarafından çıkan bir maymun sürüsünün arasında bularak şaşırıp kalmıştı.

Bir patikada yürürken birdenbire iki düzine maymunun arasında kalmak çok özel bir duyguydu. Onlara şüpheyile bakmış, ama tehlikeli ve saldırgan olmadıklarını görmüştü. Ancak herhangi bir tehdit hissedерlerse, ya da sinirlenirlerse ısırarak ciddi yaralar açabilirlerdi.

Elindeki torbayı bakıcılardan birine göstererek içindeki meyveleri maymunlara verip veremeyeceğini sordu. Bakıcı verebileceğini söyledi.

Bir mango alıp duvarın üzerine, erkek maymunun biraz uzağına koydu.

"Kahvaltı," dedi. Sırtını duvara yaslayıp elmasından bir diş ısırdı. Erkek maymun, gözlerini ona dikip dişlerini gösterdikten sonra mangoyu memnuniyetle aldı.

Lisbeth Salander Cebelitarık'a geldikten beş gün sonra, akşama doğru saat dörtte, Harry'nin Bari'nda sandalyeden düştü. Harry'nin Bari, otelinden iki sokak ötede, Main Street'e açılan yan sokaklardan birindeydi. Lisbeth maymunların yaşadığı kayalıklardan döndükten sonra sarhoş olana kadar içmiş ve bu içkinin çoğunu Harry'nin Bari'nda tüketmişti. Hayatı boyunca İrlanda'ya hiç ayak basmamasına rağmen, İrlanda aksanıyla konuşan barın sahibi Harry O'Connell, Lisbeth'i endişeli gözlerle izlemişti.

Dört gün önce Lisbeth bara gelip içki istediğinde kimliğini görmek istemişti. Lisbeth pasaportunda yazdığından çok daha genç görünüyordu. Harry, öğleden sonraları bara gelip bar masasının en sonuna, sırtını duvara dayayarak oturan Lisbeth'e, Liz diye hitap ediyordu. Lisbeth hatırı sayılır ölçüde bira ya da viski içiyordu.

Eğer bira içerse hangi marka olduğuna bakmıyordu, Harry ne verirse kafaya dikiyordu. Viski içtiğindeyse her zaman Tullamore Dew ısmarlıyordu. Yalnızca bir seferinde barın arkasındaki şişeleri gözden geçirdikten sonra bir bardak Lagavulin ısmarlamıştı. Bardağı koklamış, bir yudum içmiş, arkasından bar masasına bıraktığı

bardağın içine, sanki orada çok tehlikeli bir düşmanı varmış gibi bir dakika boyunca öfkeyle bakmıştı.

En sonunda bardağı kendisinden uzaklaştırmış ve Harry'ye bot ziftlemek için katran değil, içecek bir şey vermesini söylemişti. O da bir bardak Tullamore Dew doldurmuş ve Lisbeth tekrar normal içki düzenine dönmüştü. Geçen dört günlük sürede bir şişeyi tek başına bitirmişti. Bira içerken sınırı yoktu. Minnacık bir kızın, bu kadar içkiyi neresine sığdırdığına şaşıyordu Harry. Ama eğer içmek istiyorsa içecekti, bunu onun barında yapmazsa, başka bir barda içerdi.

Lisbeth içkisini ağır ağır yudumluyor, kimseyle konuşmuyor, kavga etmiyordu. İçki dışındaki tek eğlencesi, zaman zaman cep telefonuna bağladığı el bilgisayarıydı. Harry birkaç defa onunla konuşmaya çalışmış, ama somurtkan bir sessizlikle karşılanmıştı. Lisbeth arkadaşlık yapmaktan kaçınıyordu. Birkaç defa, bar fazla kalabalıklaştığında, içkisini alıp dışarıya çıkmıştı. Bir defasında da iki kapı ötedeki İtalyan restoranına gitmiş, yemek yedikten sonra tekrar bara dönüp Tullamore Dew ısmarlamıştı. Bardan genellikle akşam onda ayrılıyor, sallanarak kuzeye doğru gidiyordu.

Sandalyeden düştüğü gün, öncekilerden daha hızlı içiyordu. Bunu fark eden Harry, onu göz hapsine almıştı. Lisbeth iki saatlik bir sürede yedi bardak viski devirdikten sonra, Harry ona daha fazla vermemeye karar vermiş ama daha o bu kararını uygulamaya koymadan Lisbeth yere devrilmişti.

Harry kurulamaya hazırladığı bardağı barın üzerine koyarak Lisbeth'i kaldırdı. Kızın hırçın bir hâli vardı.

"Sanırım yeterince içtin," dedi Harry.

Lisbeth ona kızarmış gözlerle baktı.

"Sanırım haklısın," dedi. Sesi şaşırtıcı derecede berraktı.

Bir eliyle bar masasına yaslandı, diğer eliyle göğüs cebinden para çıkarıp masaya koydu. Sallanarak çıkış kapısına yöneldiğinde, Harry omzundan tuttu.

"Biraz bekle. Tuvalete gidip o son bardağı kismaya ne dersin? Sonra da bir süre oturursun. Seni bu hâlde bırakmak istemem."

Lisbeth itiraz etmeden tuvalete gidip parmağını ağzına sokarak kustu. Bara döndüğünde Harry ona büyük bir bardak maden suyu verdi. Lisbeth bardağı kafasına dikip geçirdi. Harry bardağı yeniden doldurdu.

"Yarın kendini bok gibi hissedeceksin," dedi Harry.

Lisbeth başını salladı.

"Beni ilgilendirmez ama senin yerinde olsaydım birkaç gün ayık gezerdim."

Lisbeth başını salladı ve tekrar tuvalete gidip bir daha kustu.

Harry onu bırakmaya cesaret edene kadar Lisbeth bir saat daha barda kaldı. Artık berrak görebiliyordu. Yavaş adımlarla bardan çıktı, havaalanına inip marina boyunca,

saat sekiz buçuğa kadar yürüdü. Artık ayağının altında yer sallanmıyordu. Arkasından otele döndü. Odasına çıktı, dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı, elbisesini değiştirip otelin barına indi. Bir fincan kahveyle, bir bardak maden suyu ısmarladı.

Oturduğu sütunun yanından, sessizce bardaki insanları izlemeye başladı. Otuzlu yaşlarda bir çift alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Kadının üzerinde açık renk yazlık elbise vardı. Adam masanın altından kadının elini tutuyordu. İki masa ötede siyahi bir aile oturuyordu. Erkeğin şakakları ağarmaya başlamıştı. Kadın, sarı, siyah ve kırmızı renklerde harika bir elbise giymişti. Sekiz dokuz yaşlarında iki çocukları vardı. Lisbeth bir süre beyaz gömlekli, kravatlı, ceketlerini sandalyelerinin arkalığına asmış oturan bir grup iş adamını seyretti. Bira içiyorlardı. Bir grup emekli vardı, hiç kuşkusuz Amerikalılardı. Erkekler beyzbol kepi, tenis tişörtü ve bol pantolonlar giymişlerdi. Kadınlar kot pantolonlu, kırmızı tişörtlüydü. Boyunlarından, iple bağladıkları güneş gözlükleri sarkıyordu. Otelin kapısından açık renk keten ceketli, gri gömlekli, koyu renk kravatlı bir adam girdi. Adam resepsiyondan anahtarı aldıktan sonra, bara gelip bir bira ısmarladı. Lisbeth'ten üç metre uzağa oturdu. Cep telefonunu çıkarıp konuşmaya başladığında Lisbeth gözünü ona dikti.

"Merhaba, benim... Her şey yolunda mı? Evet, iyi gidiyor, bir dahaki toplantı yarın öğleden sonra... Hayır, Sanırım çözülür... Beş ya da altı gün daha buradayım, sonra Madrid'e gideceğim... Hayır, önümüzdeki haftadan önce eve dönemem... Ben de... Seni seviyorum... Elbette... Seni ararım... Öptüm."

1.85 boyunda, 50-55 yaşlarında, kısa sarı saçları hafif grileşmiş, eğri çeneli, göbekli biriydi. Yine de iyi görünüyordu. *Financial Times* okuyordu. Birasını içip asansöre yöneldiğinde Lisbeth peşinden gitti.

Adam altıncı katın düğmesine bastı. Lisbeth, adamın yanında dikilip başını geriye, asansörün duvarına dayadı.

"Sarhoşum," dedi.

Adam Lisbeth'e baktı.

"Öyle mi?"

"Evet. Bu hafta hep böyleydim. Bırak tahmin edeyim, bir çeşit işadamısın, Hannover'den ya da Kuzey Almanya'dan bir yerden geliyorsun. Evlisin. Karını seviyorsun. Cebelitarık'ta birkaç gün daha kalacaksın. Telefon konuşmandan bu kadarım anladım."

Adam şaşkın gözlerle baktı.

"Ben İsveç'ten geliyorum. Biriyle yatmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Evli misin ne boksun beni ilgilendirmiyor. Telefon numaranı almayacağım."

Adam kaşlarını kaldırdı.

"711 numaralı odadayım, senden bir kat yukarıda. Odama çıkacağım, soyunup banyo yapacağım ve yatağıma uzanacağım. Eğer bana arkadaşlık etmek istiyorsan, yarım saat içinde kapımı çal, yoksa uyurum."

Asansör durduğunda, "Bu bir şaka mı?" dedi adam.

"Hayır. Bir bara gidip adam tavlamak için gevezelik edecek tiplerden değilim. Canın istiyorsa kapımı çalarsın."

25 dakika sonra odasının kapısı çalındı. Çarşafı üzerine saran Lisbeth kapıyı açtı.

"İçeri gel."

İçeri giren adam şüpheyle etrafını izledi.

"Yalnızım," dedi Lisbeth.

"Sen gerçekten kaç yaşındasın?"

Lisbeth yatağın yanındaki komodinin çekmecesinden pasaportunu çıkarıp adama uzattı.

"Daha genç görünüyorsun."

"Biliyorum."

Lisbeth üzerindeki çarşafı çıkarıp yere attı. Yatağa gidip yatak örtüsünü kaldırdı.

Adam gözlerini Lisbeth'in dövmelelerine dikmişti.

"Bu bir tuzak değil. Kadını, yalnızım ve birkaç gün daha buradayım. Birkaç aydır da hiç kimseyle sevişmedim."

"Niçin ben?"

"Çünkü barda arkadaşı olmayan tek erkek sendin."

"Ben evliyim... "

"Kimle evli olduğun ya da kim olduğun beni hiç ilgilendirmiyor. Sosyolojik bir tartışmaya girecek değilim. Düzüşmek istiyorum, ya soyun ya da odana dön."

"Bu kadar mı?"

"Niçin olmasın? Yetişkin birisin ve senden ne beklediğimi biliyorsun."

Adam yarım dakika düşündü. Sanki gidecekmiş gibi bir hâli vardı. Yatağın kenarına oturdu, biraz bekledi. Alt dudağını ısırdı, sonra pantolonunu, gömleğini çıkarttı. Üzerinde külotla kararsız bir şekilde dikildi.

"Hepsini," dedi Lisbeth Salander, "üzerinde külotu olan biriyle düzüşmek istemiyorum. Kondom takacaksın, ben nerelerdeyim biliyorum, ama senin nerelerde olduğunu bilmiyorum."

Adam külotunu çıkarttı, Lisbeth'e doğru gitti, ellerini omuzlarına koydu. Adam eğilip öperken Lisbeth gözlerini kapadı, lezzetliydi. Adamın kendini yatağa yatırmasına müsaade etti.

Avukat Jeremy Stuart MacMillan, Queensway Quay'deki bürosunun kapısını açtığı anda tükleri diken diken oldu. Tütün kokusu almış ve çekilen bir sandalyenin ayağından gelen sesi duymuştu. Saat neredeyse sabahın yedisidi. İlk aklına gelen bürosuna hırsız girdiğiydi.

Daha sonra mutfaktan gelen kahve kokusunu aldı. Birkaç saniye sonra kapının eşiğinden geçip tereddütlü adımlarla holde ilerledi. Geniş, iyi döşenmiş odasına göz attı. Lisbeth Salander koltuğuna yerleşmiş, ayaklarını pencerenin kenarına koymuş, sırtı kapıya dönük oturuyordu. Masaüstü bilgisayar açıktı. Lisbeth'in şifreyi çözmesi belli ki zor olmamıştı. Ayrıca güvenlik kasasını açmakta da zorlanmadığı ortadaydı. Kasada içinde en özel yazışmalarının olduğu bir dosyayla, Lisbeth adına tuttuğu muhasebe defteri vardı.

"Günaydın, Bayan Salander," dedi.

"Geldin mi? Mutfakta taze kahve ve çörek var."

"Teşekkürler," dedi Jeremy, kaderine razı bir sesle.

Bu büroyu Lisbeth'in isteği ve parasıyla satın almıştı ama onun haber vermeden birdenbire karşısına çıkmasını beklemi yordu.

Üstelik çalışma masasının bir çekmecesine sakladığı eşcinsel porno dergilerini de görmüş olmalıydı.

Ne utanç verici!

Belki de değil.

Daha önce, sinir olduğu insanları Lisbeth Salander kadar sert yargılayan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ama insanların zayıflıkları karşısında kaşlarını bile kaldırmazdı. Jeremy'nin görünüşte heteroseksüel olduğunu biliyordu. Ancak hemcinslerine karşı, açığa vuramadığı bir ilgi duyuyordu. On beş yıl önce, eşinden ayrıldıktan sonra, en gizli fantezilerini gerçekleştirmeye başlamıştı.

Ne tuhaf. Kendimi onunla güvende hissediyorum.

Lisbeth Salander, hazır Cebelitarık'a gelmişken, finansal işlerini yürüten avukat Jeremy'yi de ziyaret etmeye karar vermişti. Geçen yıldan beri onunla ilişki kurmadığından, yokluğunda servetini tüketip tüketmediğini merak ediyordu.

Ama bunun ne acelesi vardı, ne de serbest kalır kalmaz Cebelitarık'a bunun için gelmişti. Buraya gelmesinin tek nedeni her şeyden uzaklaşıp kafa dinleme ihtiyacı ve Cebelitarık'ın her bakımdan buna uygun olmasıydı. Bir hafta boyunca neredeyse her gün kafa çekip sarhoş olmuş, birkaç günü de kendini Dieter diye tanıtan bir Alman'la sevişerek geçirmişti. Adamın adını doğru verdiğinden emin değildi ama araştırmaya gerek duymamıştı. Gündüzleri toplantılara katılıyor, akşamları Lisbeth'le birlikte yemek yiyor, sonra onun ya da Lisbeth'in odasına gidip sevişiyorlardı.

Yatakta fena değildi. Biraz tecrübesiz, biraz da gereksiz yere sertti.

Dieter, aklında hiç böyle bir şey yokken ve hiçbir işaret vermemişken, Lisbeth'in, yalnızca içgüdülerine dayanarak, kilolu bir işadamını seçmesine şaşırması görünüyordu. Evliydi, karısına sadıktı ve iş seyahatlerinde bir kadın arayışına girmezdi ama hayat ona altın bir tabakta, genç, dövmeleli bir kızı sunmuştu. Bu çağrıya karşı koyması çok zordu. Böyle demişti Dieter.

Lisbeth Salander onun ne dediğiyle ilgilenmiyordu. O yalnızca biriyle yatmak istemişti. Ama adamın onu memnun edebilmek için gösterdiği çabaya da şaşırması. Birlikte oldukları dördüncü ve son gece birdenbire pişmanlığa kapılan adam, karısına ne söyleyeceğini düşünmeye başlamıştı. Salander'e göre en iyisi çenesini tutmasıydı.

Ama bu düşüncesini adama söylemedi.

Yetişkin bir adamdı, isterse hayır diyebilirdi. Adamın suçluluk duygusuna kapılması ya da karısına itirafta bulunup bulunmayacağı onun sorunu değildi. Sırtını adama dönmüş, on beş dakika boyunca öfkeyle yakınmalarını dinlemiş, daha sonra üzerine çıkıp oturmuş ve, "Pişmanlığına bir süre ara verip beni tatmin edebilir misin?" demişti.

Jeremy MacMillan bambaşka bir öyküydü. Lisbeth Salander'in üzerindeki erotik çekim gücü sıfırdı. Tam bir hayduttu, işin tuhafı, görünüş olarak Dieter'e çok benziyordu. 48 yaşında, çekici, kilolu bir adamdı. Arkaya taradığı kıvrırcık, koyu sarı saçları hafifçe beyazlamıştı. Kalın sarı çerçeveli gözlükleri vardı.

Oxbridge'de ticaret hukuku okumuş ve Londra'ya yerleşmişti. Geleceği parlaktı. Büyük şirketlere ve gayrimenkule yatırım yapan, yeni zengin yuppilere hizmet veren bir avukatlık firmasının ortaklarından. 1980'li yılları tanınmış yeni zenginlerle arkadaşlık yaparak geçirmişti. Körkütük sarhoş olana kadar içiyor ve birlikte uyanmayı hiçbir zaman düşünmeyeceği insanlarla kokain çekiyordu. Bu nedenle hiç yargılanmamış ama karısı ve iki çocuğunu kaybetmenin yanı sıra işlerini savsakladığı için ortaklıktan da atılmıştı.

Aklı başına gelir gelmez, fazla düşünmeden, Londra'yı utanç içinde terk etmişti. Niçin Cebelitarık'ı seçtiğini bilmiyordu. 1991 yılında bir avukatla birlikte arka sokakların birinde iddiasız bir büro açmış ve pek parlak olmayan emlak işleriyle, miras işlerine bakmaya başlamıştı. Gayriresmî olarak da, Avrupa'daki birtakım karanlık figürlerin kalelerini koruyan, naylon şirketler kuruyordu. Lisbeth Salander, Hans Erik Wennerström'ün yıkılan imparatorluğundan aşırıldığı 2,4 milyar doların yönetimini ona verene kadar kıt kanaat geçinmişti.

MacMillan'ın haydut olduğu tartışılmazdı ama Lisbeth onu kendi haydudu gibi görüyordu. Ayrıca Lisbeth'e, alışkanlıklarının tersine aşırı ölçüde dürüst davranıyordu. Lisbeth onu önce basit bir görev için tutmuştu. Cüzi bir miktar karşılığında bir milyon dolar yatıracağı birkaç naylon şirket kurdurmuştu. Onu ilk defa aradığında MacMillan için Yalnızca uzak bir sesti. Lisbeth'e paraları nereden aldığını hiç sormamıştı, dediklerini yapıp yüzde beş komisyon alıyordu. Bundan kısa bir süre sonra Lisbeth, ona Wasp Enterprises adında bir şirket kurdurarak Stockholm'de bir daire satın alması için

daha büyük para aktarmıştı. MacMillan müthiş bir kazanç sağlamasa da, Lisbeth'le kârlı bir ilişkisi vardı.

İki ay sonra birdenbire Cebelitarık'a gelen Lisbeth, telefon açıp MacMillan'ı, Cebelitarık'ın en büyüğü değil ama en tanınmış otellerinden The Rock Hotel'deki odasında özel bir akşam yemeğine davet etmişti. MacMillan otele giderken kendisini neyin beklediğini bilmiyordu ama yine de yirmisini henüz doldurmadığını tahmin ettiği, oyuncak bebeğe benzeyen bir kızla karşılaştığında, bunun tatsız bir şaka olduğunu düşünmüştü.

Bu fikrini değiştirmesi çok zaman almayacaktı. Bu tuhaf kız gülümsemeden ya da herhangi bir kişisel sıcaklık göstermeden onunla kaygısız bir şekilde konuşmuştu. Soğuk bir ifadesi vardı. Ve birkaç dakika içerisinde, MacMillan'ın ekonomi konusundaki parlak fikirlerini yerle bir ederek dilinin tutulmasına neden olmuştu.

"Ne istiyorsun?"

"Biraz para çaldım," demişti Lisbeth büyük bir ciddiyetle. "Bunları yönetecek bir hayduta ihtiyacım var."

MacMillan onun akıl sağlığının yerinde olup olmadığını merak etmiş ama nezaketini bozmamıştı. Küçük bir gelir elde edebileceği potansiyel kurbanlardan biri diye düşünmüştü. Ama Lisbeth parayı kimden çaldığını ve miktarı açıkladığında, yıldırım çarpmışa dönmüştü. O zamanlar Wennerström olayı uluslararası finans dünyasının en sıcak konularından birisiydi.

"Anlıyorum."

Kafasından bir sürü olasılık geçirmişti.

"Sen iyi bir ticaret hukukçusu ve yatırımcısısın. Eğer bir aptal olsaydın 1980'li yıllarda yaptığın işleri üstlenemezdin. Bununla birlikte bir aptal gibi davranarak kışına tekme yemeyi de başardın."

MacMillan şaşkınlıkla dikkat kesilmişti.

"Senin gelecekteki tek müşterin ben olacağım."

MacMillan şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı bir açık yüreklilikle karşılaşmıştı.

"İki isteğim var. Birincisi resmî makamların dikkatlerini üzerimize, şirketlerime ve hesaplarıma çekecek hiçbir suç işlemeyecek ve suça bulaşmayacaksın. İkinci olarak bana asla yalan söylemeyeceksin. Asla! Bir kez bile. Hiçbir nedenle. Eğer bir yalanı yakalarsam, ortaklığımız hemen biter. Eğer beni yeterince sinirlendirirsen seni mahvederim."

Lisbeth, MacMillan'ın bardağına şarap doldurmuştu.

"Bana yalan söylemen için hiçbir neden yok. Senin hayatın hakkında bilinmeye değer her şeyi biliyorum. İyi bir ayda ve kötü bir ayda ne kadar kazandığını biliyorum. Ne kadar harcadığını, kazandığın paranın ihtiyaçlarını karşılamadığını, 120 bin poundluk

kısa ve uzun vadeli borçların olduğunu, faizleri ödeyebilmek için sürekli sahtekârlık yaptığını biliyorum. Şık giyinerek kuyruğunu dik tutmaya çalışıyorsun ama boktan durumdasın. Aylardır kendine yeni bir ceket bile alamadın. Eski ceketini iki hafta önce astarını onartmak için terziye bıraktın. Değerli kitap koleksiyonun vardı, ama bunları teker teker elinden çıkardın. *Oliver Twist*'in ilk baskılarından birini, bir ay önce 760 pounda sattın." Lisbeth susup gözlerini ona dikerken MacMillan yutkunmuştu.

"Önceki hafta bir vurgun vurdun. Temsil ettiğin dolu zekice dolandırarak tam 6.000 poundluk kazık attın."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Evliydin. İngiltere'de seninle buluşmak istemeyen iki çocuğun var. Eşinden ayrıldıktan sonra onlarla bütün bağlarını kestin. Eşcinselsin. Bundan utanıyorsun. Arkadaşlarından biri görür korkusuyla buradaki eşcinsel kulüplerinden uzak duruyorsun, erkeklerle buluşabilmek için sınırı geçip İspanya'ya gidiyorsun."

MacMillan dehşete kapılmış, şoktan dili tutulmuştu. Lisbeth'in bu bilgileri nereden aldığına dair hiçbir fikri yoktu ama bu bilgiler onu yerle bir etmeye yeterdi.

"Ve şimdi ilk ve son defa söylüyorum, kiminle yatıp kalktığın umrumda bile değil. Beni hiç ilgilendirmez. Kim olduğunu bilmek istedim ama bu bilgilerden faydalanmaya kalkmayacağım, seni ne tehdit eder ne de şantaj yaparım."

MacMillan aptal değildi, bunların bal gibi tehdit olduğunu biliyordu. Kontrol kızın elindeydi. Bir an, el kadar kızı tutup terastan atmayı düşünmüş ama kendine hâkim olmuştu. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye kekelemişti.

"Seninle iş birliği yapmak; diğer bütün işlerini bırakıp yalnızca bana çalışacaksın. Daha önce hayal bile edemeyeceğin kadar kazanacaksın."

Lisbeth ne istediğini ve bütün bunların nasıl görünmesini istediğini açıklamıştı.

"Ben görünmez olacağım. İşleri sen yürüteceksin, her şey yasal olacak. Benim kazanacağım paraların ne seninle ilişkisi ne de birlikte yaptığımız işlerle bir bağı olacak."

"Anlıyorum."

"Yani senin tek müşterin ben olacağım. Diğer müşterilerinden ve küçük dalaverelerinden kurtulman için bir haftan var."

MacMillan aldığı teklifin bir daha karşısına çıkacak türden bir teklif olmadığını anlamış, bir dakika düşündükten sonra kararını vermişti. Yalnızca bir sorusu vardı.

"Seni dolandırmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Bunu yapmaya kalkma. Geriye kalan hayatını epeyce sancılı geçirirsin."

MacMillan'ın dolandırmak için bir nedeni yoktu. Lisbeth Salander ona bir hazine teklif

ediyordu. Bu hazineyi küçük paralar için riske atmak saçmalık olurdu. Eğer haris davranmaz ve sahtekârlık yapmazsa geleceğini garanti altına alırdı.

Yani Salander'i dolandırmamaya karar vermişti.

Ve sonuçta namuslu davrandı. Hiç değilse el konulmuş paralardan astronomik yüzdeler alan, daha önce tükenmiş bir avukatın olabileceği kadar dürüst oldu.

Lisbeth kendi ekonomisini yönetmeye karşı bütünüyle ilgisizdi. MacMillan'ın görevi onun paralarını işletmek ve kullandığı kredi kartlarının hesabında sürekli para tutmaktı. Saatlerce tartışmamışlardı, Lisbeth işin nasıl yürütülmesi gerektiğini anlatmıştı. MacMillan'ın görevi Lisbeth'in verdiği talimatları yerine getirmektir.

Paraların bir kısmı, Lisbeth'in yaşamının geri kalanım ekonomik açıdan bağımsız geçirebilmesi için sabit fonlara yatırılmıştı. Lisbeth son derece müsrif bile davranırsa hayatını bu fonlardan sürdürebilecekti. Kredi kartı hesabına bu fonlardan para aktarılıyordu.

MacMillan paranın geri kalanıyla istediği gibi oynayıp kafasına estiği gibi yatırım yapabilecekti. Yalnızca polislerle başlarını herhangi bir şekilde derde sokacak işlerden uzak duracaktı. Lisbeth, mali polisin dikkatini üzerlerine çekecek gülünç, küçük sahtekârlık ve dalaverelerden uzak durmasını öğütlemişti.

Geriye bir tek MacMillan'ın bu işten ne kazanacağı kalmıştı.

"Başlangıç olarak sana 500.000 pound vereceğim. Bununla bütün borçlarını kapattıktan sonra elinde ciddi bir miktar kalacak. Kendin için para kazanacaksın. İkimizin ortak olduğu bir şirket kuracaksın. Şirketin kazancından yüzde yirmisini sen alacaksın. Senin sahtekârlık yapmaya tamah etmeyecek kadar zengin olmanı istiyorum, ama bütün yeteneğini ortaya koymayı engelleyecek kadar değil."

MacMillan yeni işine 1 Şubat'ta başlamış, mart sonunda bütün borçlarını ödemiş, şahsi ekonomisini düzene sokmuştu. Lisbeth onun işi hakkıyla yürütebilmesi için önce ekonomik durumunu düzeltmesi gerektiğini biliyordu. 1 Mayıs'ta ciddi alkol sorunları yaşayan meslektaşı George Marks'la ilişkisini keserek MacMillan&Marks şirketinden ayrılmıştı. Bu nedenle biraz vicdan azabı çekiyordu ama Marks'ı, Lisbeth Salander'le yaptığı işlere bulaştıramazdı.

Temmuz ayının başında Cebelitarık'a öylesine uğrayan Lisbeth Salander, MacMillan'ın, arka sokaklardan birindeki bürosunu bırakıp işleri evine taşıdığını fark etmiş, bunun üzerine MacMillan arkadaşıyla yaşadığı sorunu Lisbeth'le tartışmıştı.

"Ortağım alkolik, bu işi yürütemez. Aksine bizim için ciddi riskler yaratır. Ama on beş yıl önce Cebelitarık'a ilk geldiğimde, beni işine ortak ederek hayatımı kurtardı."

Lisbeth iki dakika boyunca MacMillan'ın yüzüne bakarak düşünmüştü.

"Anlıyorum. Sen sadık bir haydutsun. Bu gerçekten övgüye değer bir özellik. Bence ona rahatlıkla sahtekârlık yapabileceği bir büro kur. Ayda birkaç bin dolar kazanarak hayatını sürdürmesine yardımcı ol."

"Buna bir itirazın olmaz mı?"

Başını iki yana sallayan Lisbeth, MacMillan'ın bekâr odasını incelemişti. Hastanenin yakınındaki dar sokaklardan birinde, küçük bir mutfakın olduğu tek odalı bir evde yaşıyordu. Hoş olan tek şey evin manzarasıydı ama Cebelitarık'ta kötü manzaralı bir yer zaten yoktu.

"Senin bir büroya ve daha iyi bir eve ihtiyacın var."

"Bunun için zamanım olmadı."

Bunun üzerine Lisbeth Salander, Cebelitarık'ın kesinlikle en lüks semtlerinden birinde, Queensway Quay'de terası denize bakan, 130 metrekare büyüklüğünde bir daire alıp içini restore ettirerek döşetmiş ve MacMillan'ın oraya taşınmasını istemişti.

MacMillan, bir sabah işe geldiğinde, kendisi birtakım bürokratik işlerle uğraşırken, Lisbeth'in, büroya alarm sistemi döşenmesi, bilgisayar donanımının sağlanması ve güvenlik kasası kurulması işine nasıl nezaret ettiğini hatırladı.

"Gözden düştüm mü?" diye sordu.

Lisbeth içinde yazışmaların olduğu dosyayı bir yana koyarak, "Hayır Jeremy, gözden düşmedin," dedi.

"İyi o zaman," diyen MacMillan mutfakla gidip kahve getirdi. "Hiç beklemediğim zamanlarda karşıma çıkmak gibi bir yeteneğin var."

"Son zamanlarda biraz meşguldüm. Neler olduğunu öğrenmek istedim."

"Eğer doğru anladıysam, üç cinayetin zanlısı diye aranırken başından vuruldun ve bir dizi suçtan yargılandın. Bir ara çok endişelendim. Hâlâ içeride olduğunu düşünüyordum. Kaçtın mı?"

"Hayır, bütün suçlamalardan beraat edip bırakıldım. Ee, başka neler duydun?"

MacMillan bir süre tereddüt etti.

"Beyaz yalanlara gerek yok. Boka battığını düşündüğümde, bir çeviri bürosuna İsveççe gazetelerin tamamını çevirttim ve neler olup bittiğini izledim. Yani her şeyden haberdarım."

"Eğer bilgilerin gazetelere dayanıyorsa hiçbir şey bilmiyorsun demektir. Ama sanırım bazı sırlarımı öğrenmişsindir."

MacMillan başını salladı.

"Şimdi ne olacak?"

Lisbeth ona şaşkınlıkla baktı.

"Hiçbir şey. Daha önce nasılsa öyle devam edeceğiz. Aramızdaki ilişkinin benim İsveç'teki sorunlarımla alakası yok. Şimdi bana, ben burada yokken olanları anlat. Her

şey yolunda mı?"

"İçmiyorum," dedi MacMillan. "Eğer bunu kastediyorsan."

"Hayır. İşleri etkilemediği sürece özel hayatın beni ilgilendirmez. Demek istediğim, bir yıl öncekinden daha mı zengin, yoksa daha mı yoksulum?"

MacMillan ziyaretçi koltuğunu çekip oturdu. Lisbeth'in kendi yerini işgal etmesine aldırılmamıştı. Onunla prestij kavgasına girmek için bir neden yoktu.

"Bana 2,4 milyar dolar bıraktın. Bunun 200 milyon dolarını sana ait fonlara yatırdık. Geri kalanıyla oynayabileceğimi söylemiştin."

"Evet."

"Kişisel fonların faizlerin dışında pek değişmedi. Eğer istersen kârı..."

"Kârı artırmayı boş ver."

"Tamam, kayda değer bir harcaman olmadı. En büyük harcama senin için aldığım daire ve Avukat Palmgren'in bakımı için ayrılan fona gitti. Bunun dışında anormal bir harcama yok. Faizler iyiydi. Yani ne arttın ne de eksildin."

"Güzel."

"Birkaç yatırım yaptım. Geçen yıl çok büyük paralar kazanamadık. Biraz paslanmışım. Zamanımı daha çok piyasayı öğrenmeye harcadım. Birtakım giderlerimiz oldu. Bu yıl kazanmaya başladık, sen içerideyken 7 milyon dolar kadar kazandık."

"Senin yüzde yirmin içinde mi?"

"Benim yüzde yirmim içinde."

"Peki, memnun musun?"

"Yarım yılda bir milyon dolardan fazla kazandım, elbette memnunum."

"Biliyorsun... Çok açgözlü olma. Memnun olduğunda geri çekilmeyi bil. Ama benim işlerime arada bir birkaç saat ayırmayı da unutma."

"10 milyon dolar," dedi MacMillan.

"Ne dedin?"

"10 milyon dolar biriktirdiğimde, bu işi bırakacağım. Buraya gelmen iyi oldu, konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Konuş o zaman."

MacMillan ellerini iki yana açtı.

"Çok büyük paralar söz konusu. Korkudan altıma ediyorum, bu paraları nasıl kullanacağımı bilemiyorum. Daha fazla kazanmanın dışında, ne tür bir hedefimiz olduğunu bilemiyorum. Bu paralar ne amaçla kullanılacak?"

"Bilmiyorum."

"Ben de. Bütün hayatımız para olabilir. Bu akla ziyan bir şey.

İşte bu nedenle 10 milyon kazandığımda bu işi bırakmak, artık bu işin yükünü taşımak istemiyorum."

"Tamam."

"Ben bu işten vazgeçmeden önce, paralarının gelecekte nasıl idare edileceğine karar vermeliyiz. Bir hedef, bir plan, bir organizasyon olmalı."

"Hımm."

"Bir kişinin bu çapta işlere girişmesi imkânsız. Parayı uzun vadeli yatırımlara bölüştürdüm; emlak, hisse senedi ve benzeri şeylere. Bilgisayarda tam bir dökümü var."

"Okudum."

"Yarısını da spekülasyona ayırdım ama bu kadar parayı idare etmeye yetişemiyorum. Bu nedenle Jersey'de bir yatırım şirketi kurdum. Londra'da sekiz tane çalışanın var, iki genç yetenekli yatırımcı ve büro personeli."

"Yellow Ballroom Ltd? Ben de bu ne diye merak ediyordum."

"Bizim şirketimiz. Burada, Cebelitarık'ta bir sekreter ve gelecek vadeden bir hukukçu tuttum... Yarım saat sonra burada olurlar."

"Evet, 41 yaşındaki Molly Flint ve 26 yaşında Brian Delaney."

"Onlarla görüşmek ister misin?"

"Hayır. Brian sevgilin mi?"

"Ne? Hayır."

MacMillan şoke olmuş gibiydi.

"Ben işle aşkı... "

"Güzel."

"Ayrıca... Genç oğlanlarla ilgilenmiyorum... Demek istediğim, tecrübesizler."

"Biliyorum. Seni sümüklü oğlanlar değil, sert erkekler ilgilendiriyor, bu beni ilgilendirmez. Ama Jeremy..."

"Evet."

"Dikkatli ol."

Lisbeth Salander, Cebelitarık'a kendisine yeni bir yön tayin etmek için, yalnızca birkaç haftalığına gelmişti. Şimdi birden nereye gideceğini ve nereye gitmesi gerektiğini bilmediğini fark ediyordu. 12 haftadır Cebelitarık'taydı. Günde bir kez e-postalarını kontrol ediyor, Annika Giannini'den gelen soruları uysal bir şekilde yanıtlıyordu. Ona

nerede olduğunu yazdı, başkalarından gelen e-postalara cevap vermedi.

Harry'nin barına hâlâ gidiyor ama akşamları devirdiği birkaç biranın dışında içmiyordu. Günün geri kalan kısmını terasta ya da yatakta geçiriyordu. Bir seferinde otuz yaşındaki bir İngiliz'le bir gecelik bir ilişki yaşadı. İlginç bir deneyim değildi.

Sıkılmıştı.

Ekim ayının başında Jeremy MacMillan'la bir akşam yemeği yedi. Cebelitarık'a geldikten sonra onunla Yalnızca birkaç defa buluşmuştu. Hava kararmıştı, beyaz şarap içerek Lisbeth Salander'in milyarlarını nasıl kullanacaklarını tartışıyorlardı. MacMillan birdenbire, canını sıkanın ne olduğunu sorarak şaşırttı Lisbeth'i.

Lisbeth bir süre düşündükten sonra, Miriam Wu'yla ilişkisini anlattı. Ronald Niedermann neredeyse Wu'yu öldürecekti. Hepsi kendi suçuydu. Annika Giannini aracılığıyla aldığı bir selamın dışında, Miriam Wu'dan tek bir söz duymamıştı. Wu şimdi Fransa'ya yerleşmişti.

Jeremy uzun bir süre sustuktan sonra, "Ona âşık mısınız?" diye sordu.

Ne cevap vereceğim düşünen Salander, sonunda başını iki yana salladı.

"Hayır. Sanırım âşık olacak bir tip değilim. O iyi bir arkadaşta ve iyi sevişiyordu."

"Hiç kimse aşktan kaçamaz," dedi MacMillan. "Yalnızca itiraf etmekten kaçınır. Arkadaşlık, aşkın bir formudur."

Lisbeth ona şaşkın gözlerle baktı.

"Biraz samimi olursam kızar mısınız?"

"Hayır."

"Tanrı aşkına, Paris'e git o zaman," dedi MacMillan.

Öğleden sonra saat üçte, de Gaulle Havaalanı'na inen Lisbeth Salander, otobüse binerek Zafer Anıtı'na gitti. İki saat boyunca boş bir otel aradı, güneye Seine Nehri'ne doğru yöneldi, en sonunda küçük Victor Hugo Otelinde boş bir yer buldu.

Duş aldıktan sonra, Miriam Wu'yu aradı. Notre-Dame yakınlarında bir barda akşam dokuzda buluştular. Miriam Wu beyaz bir gömlek ve beyaz ceket giyinmişti, harika görünüyordu. Lisbeth onu gördüğünde etkilendi. Birbirlerini yanaklarından öperek selamlaştılar.

"Seni aramadığım ve mahkemeye gelemediğim için üzgünüm," dedi Miriam Wu.

"Önemi yok, zaten mahkeme kapalı kapılar ardında yürütüldü."

"Üç hafta hastanede kaldım, Lundagatan'a döndüğümde de her şey karmakarışık. Uyuyamıyordum, karabasanlar görüyordum. Niedermann denilen o lanet adam gözümün önünden gitmiyordu. Annemi arayıp buraya geldim."

Lisbeth başını salladı.

"Beni affet," dedi Wu.

"Saçmalama, asıl benim senden özür dilemem gerekiyor."

"Niçin?"

"Düşüncesiz davrandım, sana o daireyi bırakıp adresimi değiştirmeyerek hayatını tehlikeye attığımı akıl edemedim. Benim yüzümden neredeyse öldürülüydün. Eğer benden nefret ediyorsan bunu anlarım."

Miriam Wu şaşırılmıştı.

"Bunu aklıma bile getirmedim. Beni sen değil Ronald Niedermann öldürmeye çalıştı."

"Tamam, o zaman," dedi Lisbeth.

"Tamam ya!" dedi Miriam Wu.

"Buraya sana âşık olduğumdan gelmedim," dedi Lisbeth.

Miriam başını salladı.

"Çok iyi sevişiyorsun, ama sana âşık değilim," diyerek altını çizdi Lisbeth.

"Lisbeth... Ben..."

"Söylemeye çalıştığım, umarım ki ben... Lanet olsun!"

"Ne?"

"Çok arkadaşım yok... "

Miriam Wu iç çekti.

"Bir süre Paris'te kalacağım. İsveç'teki eğitimim boka sardı, ben de burada üniversiteye yazıldım. En az bir yıl buradayım. Daha sonra ne olur bilmiyorum, ama bir gün Stockholm'e döneceğim. Lundagatan'ın kirasını ödeyeceğim, eğer senin için bir mahsuru yoksa o daireyi elimde tutmak istiyorum."

"O daire senin, ne yaparsan yap."

"Lisbeth, sen özel bir insansın," dedi Miriam Wu, "arkadaşlığımızı korumayı çok isterim."

İki saat konuştular. Lisbeth'in Miriam Wu'dan saklayacak bir şeyi yoktu. İsveç gazetelerini okuyan herkes Zalachenko olayını biliyordu, Miriam Wu da olup biteni merakla izlemişti. O da Lisbeth'e Paolo Roberto'nun onu kurtardığı gece Nykvarn'da yaşananların detaylarını anlattı.

Daha sonra Miriam'ın üniversite yurdundaki odasına gittiler.

SONSÖZ MİRAS TESPİTİ

2 ARALIK, CUMA -18 ARALIK, PAZAR

Annika Giannini ile Lisbeth Salander, akşam saat dokuzda Södra Tiyatrosu'nun barında buluştular. Annika geldiğinde Lisbeth ikinci bardak birasını bitirmek üzereydi.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Annika, kol saatine bakarak. "Başka bir müvekkilimle işim biraz uzadı."

"Önemli değil," dedi Lisbeth.

"Neyi kutluyorsun?"

"Hiçbir şeyi. Yalnızca sarhoş olmak istiyorum."

Annika oturup şüpheli gözlerle Lisbeth'i inceledi.

"Bu isteğe çok sık kapılıyor musun?"

"Serbest bırakıldığımda körkütük sarhoş olana kadar içtim ama alkolik olmak gibi bir niyetim yok, eğer bunu merak ediyorsan. Birdenbire, bütün hayatım boyunca, ilk defa mümeyyiz olduğum aklıma geldi. Artık İsveç'te sarhoş olmak gibi yasal bir hakkım var."

Annika bir bardak Campari ısmarladı.

"İyi," dedi, "yalnız mı içeceksin yoksa yanına birini ister misin?"

"Yalnız olmayı tercih ederim, ama fazla gevezelik etmeyeceksen eşlik edebilirsin. Sanırım benimle eve gelip sevişmek istemiyorsundur."

"Efendim?" dedi Annika Giannini.

"Bunu anlamıştım, sen şu aklı başında heteroseksüellerdensin.

Annika Giannini, birden eğlenmeye başlamıştı.

"İlk defa bir müvekkilimden yatma teklifi alıyorum."

"İlgileniyor musun?"

"Üzgünüm, hiç ilgilenmiyorum. Ama teklifine teşekkür ederim."

"Avukatımız ne istiyor?"

"İki şey: Ya seni aradığımda bana cevap verirsin ya da beni avukatlıktan azledersin. Bunu seninle daha önce de konuşmuştuk."

Lisbeth Salander, Annika Giannini'ye baktı.

"Bir haftadır sana ulaşmaya çalışıyorum, telefon açtım, e-posta gönderdim."

"Uzaklardaydım."

"Bütün bir sonbahar sana ulaşmak imkânsızdı. Bu böyle gitmez. Devletle arandaki bütün hukuki sorunları çözmeyi üstlendim. Bu bir sürü formalitenin yerine getirilmesi demektir. Kâğıtlar imzalanmalı, sorular cevaplanmalı. Sana ulaşabilmeliyim. Nerede olduğunu bilmeden bir aptal gibi oturup beklemek istemiyorum."

"Anlıyorum, iki haftadır yurt dışındaydım. Eve dün geldim, beni aradığını fark eder etmez seni aradım."

"Hayır, bu böyle gitmez. Nereye gittiğini bana bildirmek zorundasın. Tazminat ve benzeri sorunlar çözülene kadar en az haftada bir kontak kurmalıyız."

"Sıçarım tazminatına, ben Yalnızca devletin beni rahat bırakmasını istiyorum."

"Ama sen ne kadar istesen de devlet seni rahat bırakmaz."

Mahkemenin seni serbest bırakmasının bir sürü sonucu var. Sorun sadece sen değilsin. Sana yaptıklarından dolayı, Peter Teleborian yargılanacak. Yani tanıklık yapmak zorundasın. Savcı Ekström hakkında soruşturma başlatıldı. Eğer Servis'e yardım etmek için görevini kötüye kullandığı sonucuna varırlarsa hakkında dava açılacak."

Lisbeth Salander, sanki konuyla ilgileniyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ama ben dava açılacağını düşünmüyorum. Onu kandırmışlar, gerçekte Servis'le bir ilgisi yok. Ancak, bir hafta önce savcı, Sosyal İşler Müdürlüğü'ne karşı bir soruşturma başlattı. Bu kurum hakkında Parlamento Adalet Müfettişliği ve Adalet Bakanlığı'na bir sürü şikâyet dilekçesi verilmiş."

"Ben kimseden şikâyetçi olmadım."

"Sen olmadın ama görevlerini kötüye kullanıp ağır bir suç işledikleri ortada. Bunların hepsi araştırılacak. Bu kurumun sorumlu olduğu tek insan sen değilsin."

Lisbeth omuzlarını silkti.

"Bunlar beni ilgilendirmiyor ama seninle daha iyi iletişim kuracağıma söz veriyorum. Son iki hafta istisnai bir durum vardı. Biraz çalıştım."

Annika müvekkiline inanmaz gözlerle baktı.

"Ne iş yaptın?"

"Danışmanlık."

"İyi," dedi Annika. "İkinci sorun da şu; miras tespiti işi bitti."

"Hangi miras tespiti?"

"Babandan kalan miras. Devletin avukatı bana, seninle nasıl ilişkiye geçebileceklerini sordu. Tek mirasçı sen ve kız kardeşin."

Lisbeth Salander, ifadesiz bir yüzle Annika'yı süzdükten sonra garsona boşalan

bardağını işaret etti.

"O adamın mirasını almak istemiyorum, ne yapmak istiyorsan yap."

"Hayır. Ben değil, sen karar vereceksin. Benim görevim bunun sana aktarılmasını sağlamak."

"O domuzun bir kuruşunu bile istemiyorum."

"İyi, o zaman paraları Greenpeace ya da başka bir yere bağışla."

"Sıçarım balinalarına."

Annika sesini yumuşattı.

"Lisbeth, eğer yetişkin bir insan olmak istiyorsan, ona göre davranmalısın. Senin paralarını ne bok yapacağın beni ilgilendirmez. Önce şunu imzala, sonra canın ne kadar istiyorsa o kadar iç."

Kaldırdığı kaşlarının altından Annika'ya bakan Lisbeth, daha sonra gözlerini masaya çevirdi. Annika, onun bunu davranışının özür dilediği anlamına geldiğini varsaydı.

"İyi. Nasıl bir rakamdan bahsediyoruz?"

"Oldukça yüksek. Babanın 300.000 kron değerinde hisse senedi var. Gosseberga'daki çiftlik yaklaşık 1,5 milyon kron eder. Ayrıca babanın üç gayrimenkulü var."

"Gayrimenkul mü?"

"Uddevalla'da altı daireli bir bina, bir parça kira geliri getiriyor ama kötü durumda, tamir ettirmeyi düşünmemiş. Bundan zengin olmazsın ama satılırsa biraz para getirir. Småland'da 250 bin kron değerinde bir yazlık kulübe ve Norrtälje dışında da yıkılmak üzere olan bir fabrika."

"Orayı ne bok yemeye almış ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Bütün bunlar satılırsa vergileri ödendikten sonra, yaklaşık 4 milyon kron civarında bir şey tutar ama..."

"Evet?"

"Bu miras seninle kız kardeşin arasında paylaşılacak. Ama kız kardeşinin nerede olduğunu hiç kimse bilmiyor."

Lisbeth, Annika'ya bir süre ifadesiz gözlerle baktı.

"Ee?"

"Ee ne?"

"Kız kardeşin nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu on yıldır görmüyorum."

"Onun hakkındaki bilgilere gizlilik kararı konulmuş ama yurt dışına gittiğini öğrendim."

"Öyle mi?" dedi Lisbeth, ilgilendiğini gizlemeye çalışarak.

Annika bıkkın bir şekilde iç çekti.

"O zaman," dedi, "bu mülkleri paraya çevirmeni, yarısını kız kardeşinin hesabına yatırmayı öneriyorum. Eğer onaylarsan işlemlere başlarım."

Lisbeth omuzlarını silkti.

"O lanet adamın paraları beni ilgilendirmiyor."

"İyi ama bu hesap yine de kapatılmalı. Yetişkin biri olarak görevlerinden biri de bu."

"O zaman sat bu bokları. Yarısını kız kardeşimin hesabına yatır, diğer yarısını da istediğin yere bağışla."

Annika Giannini, bir kaşını kaldırdı. Lisbeth Salander'ın bir yerlerde gizli bir hesabı olduğunu kestiriyordu ama onun 2 milyon kronu, belki de daha fazlasını gözden çıkartacak kadar zengin olduğunu sanmıyordu. Ayrıca Lisbeth'in bu paraları nereden aldığını ve miktarını da bilmiyordu. Ama onu tek ilgilendiren bürokratik işlemlerin halledilmesi idi.

"Lütfen, Lisbeth... Şu miras tespiti okuyup bana ne yapacağını söyler misin?"

Lisbeth homurdanarak kâğıtları alıp çantasına koydu, okuyacağına ve Annika'ya gerekli talimatları ileteceğine söz verdi.

Sonra birasını içmeye başladı. Onunla bir saat daha oturan Annika, genel olarak maden suyu içti.

Lisbeth ancak birkaç gün sonra Annika telefon açıp ona hatırlattıktan sonra çantasından miras tespiti yazıldığı kırışmış kâğıtları çıkarttı. Mutfak masasına oturup dikkatle okudu.

Miras tespiti birkaç sayfadan oluşuyordu ve içinde bir sürü saçmalık vardı; Gosseberga'daki mutfak dolabında kaç porselen var, elbiseler, fotoğraf makinesinin değeri ve daha bir sürü eşya. Alexander Zalachenko geride değerli bir şey bırakmamıştı, eşyaların hiçbirisi Lisbeth Salander'de heyecan uyandırmadı. Bir süre düşündükten sonra Annika'yla buluştuğu günden beri tavrında bir değişiklik olmadığına karar verdi. *Bütün bu bokları sat ve elde edilen paraları yak ya da ne istiyorsan öyle yap.*

Babasının mirasından bir kuruş bile almamaya kararlıydı. Ayrıca miras tespit memurlarının ulaşamadığı bir yerlerde, Zalachenko'nun gizli bir gelirinin olduğundan da emindi.

Norrtälje'deki fabrikayla ilgili sayfayı açtı.

Skederid, Norrtälje ve Rimbo arasındaki üçgende, 20 bin metrekarelik bir alana kurulu, birbirine bağlı üç binaydı. Buraya şöyle bir göz atan miras tespit memurları, 1960'lı yıllarda terk edilmiş bir tuğla fabrikası olarak kaydetmişlerdi. 1970'li yıllarda da

tomruk deposu olarak kullanılmıştı, kötü durumdaydı, herhangi bir tamirat görmemişti. Kuzey binası denilen yerde bir yangın çıkmış ve çökmüştü. Ana bina bir parça elden geçirilmişti.

Lisbeth Salander'in ilgisini Binanın öyküsü çekiyordu. Alexander Zalachenko, 12 Mart 1984'te burayı Agneta Sofia Salander adına yok pahasına satın almıştı. Bina üç yıl Lisbeth'in annesinin üzerinde kayıtlı kaldıktan sonra 1987'de, 2.000 kron karşılığı Zalachenko tarafından satın alınmıştı. Sonraki on beş yıl boyunca hiç kullanılmamıştı. Miras tespit tutanağına göre, 17 Eylül 2003'te KAB şirketi, döşemeleri, çatıyı, su ve elektrik tesisatını elden geçirmeleri için NorrBygg inşaat şirketiyle anlaşmıştı. İki ay süren tamirat işlemi kasım ayında, sona erdirilmeden bırakılmıştı. NorrBygg'ün gönderdiğı fatura ödenmişti.

Babasının geride bıraktığı malların içerisinde en şaşırtıcı olan bu fabrikaydı. Eğer Zalachenko, bu binayı şirketi KAB'ın yasal faaliyetler yürüttüğü ya da şirketin mal varlıkları varmış izlenimi vermek için aldıysa bu anlaşılırdı. Bu eski fabrikayı, önce annesi adına alıp sonra üzerine geçirmesini de anlayabilirdi. Ama miras kayıtlarına göre 2005'e kadar hiç kullanılmayan bu harabeyi, 2003 yılında, 440.000 kron harcayarak, hangi akla uyup da tamir ettirdiğini bir türlü anlayamıyordu.

Lisbeth Salander bunu çok merak ediyordu ama fazla abartmadı. Kâğıtları bir kenara koyup Annika Giannini'yi aradı.

"Miras tespitini okudum, kararımda direniyorum. Bu bokları sat ve parasını ne yapıyorsan yap. Ben bir şey istemiyorum."

"İyi, o zaman paranın yansım kız kardeşin adına bir hesaba yatıracağım. Senin payını nerelere bağışlayacağını konusunda daha sonra bilgi vereceğim."

"Tamam," diyen Lisbeth Salander uzatmadan telefonu kapattı.

Pencerenin kenarına oturup bir sigara yakarak Salt Gölü'ne bakmaya başladı.

Lisbeth Salander bir sonraki haftayı acil bir iş için Dragan Armansky'ye yardım ederek geçirdi. Lübnanlı bir adamın, ayrıldığı İsveçli eşinin velayetine verilen çocuğı kaçırtmak için birini tuttuğundan şüpheleniliyordu. Lisbeth Salander tutulduğu iddia edilen adamın e-postalarını kontrol etti ama çift aralarında anlaştıkları için işe son verdi.

18 Aralık'ta, Noel'den önceki pazar sabahı, sabah altı buçukta uyandı. Holger Palmgren'e yılbaşı hediyesi alması gerektiğini düşündü. Aslında başkalarına da alması gerekiyordu; belki Annika Giannini'ye. Acele etmeden kalktı, duş aldı. Kızarmış ekmek, peynir, portakal reçeli ve kahveyle kahvaltı yaptı.

O gün özel bir planı yoktu. Bir süre masanın üzerindeki kâğıt ve gazeteleri ayıklayıp kaldırmakla uğraştı. Daha sonra gözü miras tespiti dosyasına kaydđ. Açıp Norrtälje'deki fabrikayla ilgili tapu kayıtlarını bir daha okudu. İç çekerek, burada ne haltlar

karıştırdığını öğrenmeliyim, diye düşündü.

Kışlık elbiselerini ve botlarını giydi. Saat sekiz buçukta, Fiskargatan 9 numaradaki binanın garajından şarap kırmızısı Honda'sıyla çıktı. Buz gibi soğuk ama güzel bir gündü. Pastel mavisi gökyüzünde güneş parlıyordu. E18'e çıkıp Norrtälje'ye yöneldi, acelesi yoktu. Saat dokuzu yaklaşırken Skederid'e on kilometre kala, tuğla fabrikasının yerini sormak için bir benzinlikte durdu. Ama hemen, buna gerek olmadığını fark etti.

Vadinin öteki tarafını gören bir tepedeydi. Norrtälje'ye giden yolun sol tarafında biri boya, diğeri yapı malzemeleri üreten iki fabrika ve buldozerlerin sergilendiği boş bir alan vardı. Sağ tarafta, anayoldan yüz metre kadar uzakta, bacası çökmüş tuğla bir bina gördü. Kasvetli bir binaydı. Endüstri bölgesinin uzağında, dar bir yolla, küçük bir derenin arasındaydı. Bir süre binaya bakan Lisbeth, onu buraya çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Başını çevirip benzinliğe baktı, önünde bir tır durmuştu. Birden Kapellskår feribot limanının yakınında olduğunu fark etti. Buradan Baltık ülkelerine gidiliyordu.

Arabasını çalıştırdı ve terk edilmiş tuğla fabrikasına doğru sürdü. Fabrikanın bahçesine park ederek arabadan çıktı. Hava eksilerdeydi, başına siyah bir bere ve ellerine deri eldivenler geçirdi.

Ana bina iki katlıydı, alt katın bütün pencereleri kontrplakla kapatılmıştı. Üst katta bir sürü kırık pencere vardı. Tuğla fabrikası hayal ettiğinden daha büyük bir yerdi ve harap vaziyetteydi. Lisbeth herhangi bir tamir izine rastlayamadı. İn cin top oynuyordu. Park alanında kullanılmış bir kondom gördü. Binanın bir cephesi grafiti sanatçılarının saldırısına uğramıştı.

Zalachenko bu binayı ne halt etmeye almış ki!

Binanın etrafında dolaşmaya başladı, arka taraftaki duvarlardan biri çökmüştü. Ana binaya açılan bütün kapıların üstünde zincir ve asma kilit vardı. Öfkeyle, binanın sonundaki bir kapıyı kontrol etti. Diğer kapıların hepsinin üzerinde sağlam demir sürgü ve kilitler varken, kontrol ettiği kapının demir sürgüsü diğerlerinden daha güçsüz görünüyordu. Kalın çivilerle kapıya emaneten tutuşturulmuştu. *Lanet olsun, ne yapıyorum ki*, bu binanın sahibi benim. Etrafına baktı, bir demir çubuk buldu, asma kilide geçirerek kilidi kırdı.

Binanın bodrumuna inen bir merdivenin başına geldi. Pencereler kontrplakla kapatıldığından içerisi zifirî karanlıktı. Yalnızca kontrplakların arasındaki çatlaklardan zayıf bir ışık sızıyordu. Bir süre gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Burası, uzunluğu yaklaşık kırk beş, genişliği yirmi beş metre yekpare sütunlarla desteklenen bir salondur. Tahta paletler, eski makine parçaları, keresteler ve bir sürü çöple ağzına kadar doluydu. Tuğla fabrikasından kalan fırınlar sökülüp götürülmüş, geride bıraktıkları boşluklar suyla dolmuştu. Ayrıca zeminde yer yer su birikintileri ve yosunlar vardı. Küf ve çürümüş çöp kokuyordu. Lisbeth alnını kırıştırdı.

Geriye dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Üst kat kuruydu. Dört yüz metrekare

genişliğinde, en az sekiz metre yüksekliğinde, bir sürü odaya açılan iç içe iki salon vardı. Tavana yakın pencerelerden dışarıyı görmek mümkün değildi ama içeriye güzel bir ışık yayılıyordu. Burası da tıpkı bodrum katı gibi eski eşyalarla doluydu. Salonun iki tarafına, arada boşluk bırakılarak, birbirinin üzerine istif edilmiş, her biri bir metre boyunda düzinelerce ambalaj sandığı yığılmıştı. Bu sandıkları biliyordu, üzerlerinde *makine parçası 0-A77* yazıyordu. Altlarında Rusçaları da yazılıydı.

Bir çeşit makine deposu gibi kullanılan bu çürük, tuğla fabrikasına servet yatırmak için hiçbir neden göremedi Lisbeth.

Sandık yığınlarının arasından yürüyüp iç salona geçti. Bir sürü çer çöp ve labirent gibi yerleştirilmiş eski büro malzemeleri vardı. Ama burada bir parça tamirat yapılmış, döşemenin bir kısmı yenilenmişti. Tamirat işi, sanki aceleyle yarım bırakılmış gibiydi. Ağaç testere tezgâhı, yuvarlak, dönerli testere tezgâhı, çivi tabancası, küskü, demir çubuklar ve alet edevat çantaları hâlâ orada duruyordu. Lisbeth kaşlarını çattı. *Niçin alet edevatlarını burada bırakmışlardı ki?* Bu sorunun cevabı, eline aldığı matkaptaydı. Üzerinde Rusça yazılar vardı, demek ki Zalachenko, alet edevatları Rusya'dan getirmiş, belki de işçileri de oradan tedarik etmişti.

Motorlu yuvarlak testerenin düğmesine bastı, yeşil bir lamba yandı. Demek ki elektrik vardı, düğmeyi tekrar kapattı.

Salonun en uç köşesinde üç kapı vardı, belki de bunlar bürolara açılıyordu. Kuzey tarafındaki kapının kolunu tutarak kontrol etti, kilitliydi. Etrafına bakındı, bir küskü aldı, kapıyı kırması birkaç dakika sürdü.

Oda zifirî karanlıktı, küf kokuyordu. El yordamıyla elektrik düğmesini buldu, tavanda çıplak bir lamba yandı. Lisbeth gördükleri karşısında şaşırdı.

Odada döşekleri kirli üç karyola vardı. Ayrıca, üç döşek de duvara dayanmıştı. Kirli yatak çarşafı sağa sola atılmıştı. Sağ tarafta bir ocak, birkaç tabak çanak ve bir de paslı musluk vardı. Bir köşede plastik bir kova ve bir rulo tuvalet kâğıdı duruyordu.

Burada birileri yaşamış. Birkaç kişi.

Birden içeride kapı kolunun olmadığını fark etti. Sırtından aşağı soğuk terler boşandı.

Odanın en dibinde bir elbise dolabı vardı. Dolabın kapağını açtı, üst üste iki seyahat çantası buldu. Üstteki çantayı açıp baktı. Elbiseler vardı. İçlerinden bir etek alıp kontrol etti. Etiketini Rusçaydı. Çantanın içerisinde bir de el çantası buldu, ters çevirip içindekileri döktü. Makyaj malzemeleri ve bir sürü ıvır zıvır arasında bir pasaport buldu. Bu yirmi yaşlarında, siyah saçlı bir kadına aitti. Rus pasaportuydu, kızın isminin Valentina olduğunu çözdü.

Ağır ağır odadan dışarı çıktı, dejavuya kapılmıştı. Bu türden bir suç yeri incelemesini, iki buçuk yıl önce, Hedeby'de de yapmıştı. Kadın elbiseleri. Bir cezaevi. Durup uzun süre düşündü. Elbiselerin ve pasaportun burada olması onu endişelendirdi, bu işte bir iş vardı.

Alet edevat çantalarının durduğu yere döndü, bir cep lambası bulana kadar araştırdı. Pillerini kontrol etti, çalışıyordu. Zemin kata döndü. Su birikintilerine basarak dolaşmaya başladı.

İğrenç bir çürük kokusu vardı. Koku salonun ortasında artar gibiydi. Sökülmüş eski tuğla fırınlarından geriye kalan çukurların birinin yanında durdu. Lambayı çukuru dolduran karanlık suya tuttu, hiçbir şey göremedi. Suyun yüzeyinde yosunlardan oluşmuş, gri, yapışkan bir tabaka vardı. Etrafına bakınıp bir metre uzunluğunda demir bir çubuk buldu, çubuğu suya batırarak kontrol etmeye başladı. Derinliği yarım metre kadardı. Birden bir şeye dokunduğunu fark etti. Çukurun içindeki bedenin yüzeye çıkması birkaç saniye aldı. Önce bir yüz göründü; ölümün çürümüş, sırttan yüzü. Lisbeth ağzından nefes alarak el fenerinin ışığında cesedin yüzüne dikkatle baktı. Bu bir kadın cesediydi, belki de pasaportta gördüğü kadındı. Soğuk bir suyun içinde, cesedin ne kadar zamanda çürüyeceğini bilmiyordu ama uzun süredir burada olduğu belliydi.

Birden suyun içinde bir şeylerin hareket ettiğini fark etti, bunlar bir çeşit kurttu.

Altından demiri çektiği ceset tekrar suya gömüldü. Demir çubukla araştırmaya devam etti. Havuzun kenarında başka şeye daha dokundu. Belli ki bu da başka bir cesetti. Bunu çıkarıp bakmadı. Demir çubuğu yere bırakıp düşünmeye başladı.

Lisbeth tekrar yukarı kata çıktı. Küsküyü kullanarak ortadaki kapıyı açtı, boştu. Belli ki hiç kullanılmamıştı.

Üçüncü kapıya gidip küsküyü kapının arasına yerleştirdi ve yerleştirir yerleştirmez kapı biraz aralandı. Kilitli değildi. Küsküyle kapıyı itip etrafına bakındı.

Oda kırk metrekare kadardı. Pencerelelerinden fabrikanın ön cephesi, yolun öteki tarafında, tepedeki benzinliğe kadar geniş bir alan görünüyordu. Odada bir yatak, bir masa ve içinde kirli tabakların olduğu bir bulaşıklık vardı. Yerde duran ağız açık çantanın içi para doluydu. Odanın sıcak olduğunu fark ederek şaşkınlıkla iki adım geriye çekilen Lisbeth'in, gözü yerdeki elektrikli ocağa kaydı. Ayrıca bir kahve makinesi vardı, kırmızı ışığı yanıyordu.

Burada biri yaşıyor, fabrikada yalnız değilim!

Hızla dönüp iç salonu geçerek dış salondaki çıkış kapısına yöneldi. Merdiven aralığına beş adım kala birden durdu. Çıkış kapısı kapatılıp üzerine asma kilit vurulmuştu. Yavaşça geriye döndü, etrafına bakmaya başladı, hiç kimseyi göremedi.

"Merhaba, kız kardeşim." Bu, yan taraftan gelen berrak bir sestti.

Lisbeth başını çevirdi, sandıkların ve makine parçalarının arasında Ronald Niedermann'ın kocaman bedenini gördü.

Niedermann'ın elinde bir kama vardı.

"Ben de seninle yeniden buluşmayı umuyordum," dedi Niedermann, "ama

beklediğimden çabuk oldu."

Lisbeth etrafına baktı.

"Aklından bile geçirme," dedi Niedermann, "burada yalnızız ve arkadaki kilitli kapının dışında başka çıkış yok."

Lisbeth bakışlarını üvey kardeşine çevirdi.

"Elin nasıl?" dedi.

Niedermann hâlâ gülümsüyordu, sağ elini kaldırıp gösterdi küçük parmağı yoktu.

"Enfeksiyon kaptı. Ben de koparıp attım."

Ronald Niedermann, konjenital analjezi hastalığından muzdaripti, acı hissetmiyordu. Zalachenko, Gosseberga'da kafasına ateş etmeden önce, Lisbeth, Niedermann'ın eline küreğin yan tarafıyla vurmuştu.

"Aslında başına vurmalıymışım," dedi Lisbeth Salander kuru bir sesle. "Burada ne bok yiyorsun? Ben senin aylar önce yurt dışına kaçtığını sanıyordum."

Niedermann yalnızca gülümsedi.

Niedermann, bu harap fabrikada ne aradığına dair Lisbeth'in sorusunu istese de yanıtlayamazdı. Çünkü bunu kendisi de bilmiyordu.

Gosseberga'yı bir özgürlük duygusuyla geride bırakmıştı, Zalachenko ölmüştü ve şirketi o üstlenecekti. Harika bir organizatör olduğunu biliyordu.

Alingsås'ta diş doktoru Anita Kaspersson'un arabasına el koymuş, korkudan dehşete kapılan kadını bagaja sokup Båros'a doğru yola çıkmıştı. Özel bir planı yoktu, öylesine gidiyordu. Anita Kaspersson'un kaderi onu ilgilendirmiyordu. Ölüp ölmemesi umurunda bile değildi ama geride tanık bırakmak istemiyordu. Båros yakınlarına geldiğinde, birden aklına ondan faydalanabileceği fikri gelmiş, direksiyonu güneye doğru kırıp Seglora yakınlarında ıssız bir yerde durmuştu. Kadını bağlayıp bir ahıra bırakmıştı. Bağlarını gevşek tuttuğundan birkaç saat içinde kurtulacağını ve polis takibini güneye yönelteceğini umuyordu. Kadın bağlarını çözemez, açlıktan ya da soğuktan ölürse bu Niedermann'ın derdi değildi.

Tekrar Båros'a dönmüş ve yönünü doğuya, Stockholm'e çevirmişti. Doğrudan Svavelsjö MK'nin kulüp binasına yönelmiş ama binadan uzak durmuştu. Magge Lundin'in kodeste olması talihsiz bir durumdu. Kulübün üyelerinden Hans-Åke Waltari'nin evine gitmiş, ondan saklanacak bir yer bulmasını istemiş, Waltari de onu, kulübün kasası ve finans sorumlusu Viktor Göransson'a götürmüştü. Bununla birlikte, Niedermann orada yalnızca birkaç saat kalmıştı.

Ronald Niedermann'ın teorik olarak ekonomik kaygıları yoktu. Gosseberga'da yaklaşık 200.000 kron bırakmıştı ama dış ülkelerdeki fonlarda yeterince parası vardı. Sorun

nakdinin olmamasıydı. Bu sorunu, Svavelsjö MK'nin kasası olduğunu tesadüfen öğrendiği Göransson'u, ahırdaki kasanın yerini göstermeye ikna ederek çözmüştü. Kasada yaklaşık 800.000 kron vardı.

Evde Göransson'dan başka bir de kadın vardı ama Niedermann, bu kadına ne yaptığını tam olarak hatırlamıyordu.

Ayrıca Göransson'un arabasına da el koymuş ve kuzeye doğru yola çıkmıştı. Kappelskär'den Tallin'e giden feribotlardan birine binmeyi düşünüyordu.

Kappelskär'e yaklaştığında bir park alanına girip yarım saat boyunca etrafı gözlemişti. Liman polislerin kontrolü altındaydı.

Bunun üzerine arabayı çalıştırıp herhangi bir plandan yoksun yola deva etmişti. Bir süre saklanabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Norrtälje'ye yaklaştığında eski tuğla fabrikası gelmişti aklına. Tamirat işlerine ara verildiği için, bir yıldan fazla bir zamandır bu binayı tamamen unutmuştu. Binayı Harry ve Atho Ranta kardeşler Baltık'tan yaptıkları ticaret için ara durak olarak kullanıyorlardı ama Ranta kardeşler gazeteci Dag Svensson öldürüldükten sonra Tallin'e kaçıp kadın ticareti işine girmişlerdi. Yani fabrika şimdi boştu.

Niedermann, Göransson'dan aldığı arabayı fabrikanın arkasındaki sundurmanın altına saklamıştı. Alt katın kapısını kırmak zorunda kalmış, ilk önlem olarak da alt kat pencerelerinden birindeki kontrplakları gevşeterek bir kaçış yolu ayarlamıştı. Kilidini kırdığı giriş kapısına yeni bir asma kilit takmış, sonra da üst kattaki bir odaya yerleşmişti.

Bir öğle sonrası duvarlarda bir ses duymuş, önce bunun o bildik hayaletlerden biri olduğunu düşünmüştü. Bir saat kadar gergin vaziyette etrafı dinlemiş, sonra büyük salona geçip neler olduğunu kontrol etmişti. Sesler kesilmişti ama yeni bir ses duyana kadar orada sabırla beklemişti.

Bulaşık tezgâhının üzerinde anahtarlar bulmuştu.

Ronald Niedermann kapıyı açıp iki Rus orospuyla karşılaştığında, daha önce hiç olmadığı kadar şaşırmıştı. Açlıktan bitkin vaziyetteydiler ve birkaç haftadır yedikleri pirinç bittikten sonra yiyecek hiçbir şeyleri kalmamıştı. Yalnızca çay ve suyla yaşıyorlardı.

Orospulardan biri ayağa kalkamayacak kadar bitkindi, diğeri daha iyi durumdaydı. Yalnızca Rusça konuşabiliyordu ama Niedermann'ın kadının kurtuldukları için Tanrı'ya şükrettiğini anlayacak kadar Rusçası vardı. Kadın diz çöküp kolunu Niedermann'ın bacaklarına dolamıştı. Niedermann onu şaşkınlıkla kendinden uzaklaştırmış, gerisin geri dışarı çıkıp kapıyı tekrar kilitlemişti.

Bu orospulara ne yapacağını bilemiyordu. Mutfakta bulduğu konservelerden çorba yapıp onlara verdikten sonra düşünmeye başlamıştı. Yataktan kalkamayan kadın kendisini biraz toparlamış gibiydi. O akşam kadınları sorgulamış ve bunların orospu değil, Ranta kardeşler tarafından kandırılarak İsveç'e getirilen öğrenciler olduğunu

öğrenmişti. Ranta kardeşler onlara oturma ve çalışma izni alacakları sözünü vererek şubat ayında Kappelskâr'e, oradan da fabrikaya getirip bu odaya hapsetmişlerdi.

Niedermann'ın yüzü bulutlanmıştı, bu aşâğılık Ranta kardeşler ona bildirmediikleri başka bir gelir kapısı bulmuşlardı. Daha sonra kadınları burada unutmuş ya da bilinçli olarak kaderlerine terk ederek acilen İsveç'ten ayrılmışlardı.

Sorun Niedermann'ın bu kadınları ne yapacağıydı, onlara kötülük yapması için bir neden yoktu. Onları bırakmayı çok isterdi ama bu, polisin fabrikaya gelmesine neden olurdu, bu kadar basitti. Kendisi de onlarla Kappelskâr limanına gidip hiç sorun yaşanmadan Rusya'ya gittiklerini göremeyeceğı için, gitmelerine izin veremezdi. Lanet bir durumdu. Valentina adlı siyah saçlı kadın yardım karşılığı onunla yatmayı önermişti. Niedermann'ın kadınlarla yatmak gibi bir niyeti hiç yoktu. Üstelik kadının teklifi onu Niedermann'ın gözünde bir orospuya çevirmişti. Bütün kadınlar orospuydu, bu kadar basitti.

Üç gün sonra, sürekli yakınmalarından, sızlanmalarından ve duvarlara vurmalarından bıkmıştı. Başka bir çıkış yolu göremiyordu, o başını dinlemek istiyordu. Bunun üzerine kapıyı son kez açmış ve sorunu hızla çözmüştü. Ellerini uzatıp boynunu kırmadan önce, Valentina'dan özür dilemişti. Daha sonra hâlâ yataktan kalkamayan, adını bilmediğı sarışın kadına yönelmişti. Kadın hiç direnmemişti. Niedermann kadınların cesetlerini alt kata taşımış, fırınlardan geriye kalan su dolu çukurlardan birinin içine atmış ve nihayet rahatlamıştı.

Tuğla fabrikasında çok kalmayı düşünmüyordu. Polis ablukası gevşer gevşemez oradan gidecekti. Saçlarını kazımış, birkaç santimetre sakal bırakarak görünümünü değıştirmişti. Bulduğı bir işçi tulumunu giymişti, neredeyse kendisi için biçilmiş gibi, üzerine tam oturmuştu. İşçilerden kalan bir boyacı şapkasını başına geçirip katlanır bir metreyi de tulumunun yan cebine sokmuştu. Sonra da arabaya atlayıp benzinliğe gitmiş, yiyecek bir şeyler almıştı. İşten eve dönen sıradan bir işçiye benziyordu. Hiç kimsenin dikkatini çekmemişti. Haftada bir ya da iki defa gidip alışveriş yapıyordu, benzinliktekiler artık onu tanıdıklarından nazikçe selamlıyorlardı.

Uzun bir süre, fabrikaya yerleşen yaratıklarla boğuşmak zorunda kalmıştı. Duvarların içindelerdi, geceleri ortaya çıkıyorlardı. Onların salonda nasıl dolaştıklarını duyuyordu.

Odasına kapanmış, kapının arkasına eşyalar yığmıştı Ama birkaç gün sonra artık canına tak etmiş, mutfak dolabında bulduğı bir bıçakla silahlanıp yaratıklarla hesaplaşmak için dışarı çıkmıştı. Artık buna bir son vermek gerekiyordu.

Birdenbire yaratıkların geri çekildiklerini fark etmişti. Hayatında ilk defa onlara üstün gelmişti. Yaklaştığında kaçıyorlardı. Sandıkların ve dolapların arkasına saklanırlarken deforme olmuş vücutlarını ve kuyruklarını görüyordu. Arkalarından kükrüyor, onlar da hemen ortadan kayboluyorlardı.

Daha sonra sıcak odasına dönmüş, bütün gece uyumadan tekrar gelmelerini

beklemişti. Hava aydınlanırken onlara karşı tekrar saldırıya geçmiş ve kovalamıştı.

Coşkuyla, panik arasında bir denge kurmuştu. Hayatı boyunca karanlıkta bu yaratıkların saldırısına uğramıştı. Şimdi ilk defa kontrolü kendi ellerine almıştı. Yedi. Uyudu. Düşündü. Huzurluydu.

Günler günleri, haftalar haftaları kovaladı, yaz geldi. Radyodan ve akşam gazetelerinden Ronald Niedermann'ın avına duyulan ilginin azaldığını öğrendi. Alexander Zalachenko cinayetiyle ilgili haberleri büyük bir ilgiyle izledi. Ne komik, kafadan kontak biri Zalachenko'nun hayatına son verdi. Temmuz ayında bütün ilgisini Lisbeth Salander'in mahkemesine yöneltti. Serbest bırakıldığını duyduğunda çok şaşırdı. Kendini kötü hissetti, o saklanırken Lisbeth serbest bırakılmıştı.

Benzinlikten *Millennium*'un tema sayısını satın aldı. Lisbeth Salander, Alexander Zalachenko ve Ronald Niedermann hakkında yazılanları okudu. Milcael Blomkvist denilen bir gazeteci Ronald Niedermann'ı patolojik bir katil ve bir psikopat gibi gösteriyordu. Niedermann kaşlarını çattı.

Birdenbire sonbahar gelmiş ama o henüz bir çıkış yolu bulamamıştı. Havaalar soğuduğunda benzinlikten elektrikli ocak almıştı. Fabrikayı niçin terk edemediğini bilmiyordu.

Birkaç defa gençler gelip fabrikanın önüne park etmişlerdi ama binaya girerek onu rahatsız etmemişlerdi. Eylül ayında fabrikanın önüne bir araba park etmiş, mavi rüzgârlıktı bir adam fabrikanın etrafında dolaşarak kapıyı, duvarı yoklamıştı. Onu ikinci katın penceresinden izlemişti Niedermann. Arada bir elindeki not defterine bir şeyler yazan adam, yirmi dakika kadar binayı inceledikten sonra, arabasına binip uzaklaşmıştı. Niedermann derin bir nefes almıştı. Adamın kim olduğunu, orada ne aradığını bilemiyordu ama fabrika hakkında bir fikir edinmeye çalıştığı açıktı. O, Zalachenko'nun ölümünden sonra miras tespiti yapıldığını bilemezdi.

Sürekli Lisbeth Salander'i düşünmüştü. Onunla bir daha karşılaşmayı beklemiyordu. Lisbeth'ten etkilenmiş ve korkmuştu.

Aslında Ronald Niedermann, yaşayanlardan korkmazdı ama kız kardeşi -üvey kardeşi-onun üzerinde tuhaf bir etki bırakmıştı. Şimdiye kadar hiç kimse, Lisbeth'in yaptığı gibi, onu alt edememişti. Lisbeth'i gömmüş ama o mezarından çıkıp Niedermann'ın peşine takılmıştı. Her gece düşlerine giriyordu. Niedermann soğuk terler dökerek uyanıyor ve diğer bütün hayaletlerin yerini kız kardeşinin aldığını görüyordu.

Ekim ayında kararını vermişti, kız kardeşini bulup ortadan kaldırmadan İsveç'i terk etmeyecekti. Bunu nasıl yapacağını bilemiyordu ama artık bir amacı vardı. Onun nerede olduğunu, nasıl bulacağını da bilemiyordu. İkinci kattaki odasından günlerce ve haftalarca dışarı bakmıştı.

Ve bir gün fabrikanın önünde şarap kırmızısı bir Honda durmuş, Niedermann'ın şaşkın

bakışları altında arabadan Lisbeth Salander çıkmıştı. *Her şeye kadir olan Tanrım!* diye düşünmüştü. Lisbeth Salander, birinin adını bilmediği, alt katla suya gömülü iki kadına eşlik edecekti. Beklentileri son bulmuş, nihayet kendi hayatına devam edebilecekti.

Lisbeth Salander içinde bulunduğu durumu tarttı, hiç iç açıcı değildi. Beyni hızla çalışıyordu. *Klik, klik klik.* Küskü hala elindeydi di ama acı duymayan bir adama karşı bunun bir faydası olmazdı. Yaklaşık 1.000 metrekairelik bir alanda cehennem kaçkını, katil bir robotla yalnız başınaydı.

Niedermann hareketlendiğinde elindeki küsküyü ona doğru attı. Niedermann eğilerek küsküden kurtuldu. Lisbeth Salander, bir ayağını tahta paletlerden birine koyarak bir ambalaj sandığının, oradan da tıpkı bir örümcek gibi hızla, üst üste konulmuş iki sandığın üzerine tırmandı. Tepeye ulaştığında aşağıdaki Niedermann'a baktı. Aralarında dört metrelik bir mesafe vardı, Niedermann durmuş Lisbeth'i izliyordu.

"İn aşağı," dedi sakın bir sesle, "bir yere kaçamazsın, sonun geldi."

Salander, Niedermann'ın silahı olup olmadığı merak ediyordu, eğer varsa bu ciddi bir sorundu.

Niedermann eğilip bir sandalye alarak Lisbeth'e doğru fırlattı. Lisbeth başını eğerek, üzerine gelen sandalyeyi savuşturdu

Niedermann iyice sinirlenmişti. Ayağını tahta palete yerleştirip Lisbeth'e doğru tırmanmaya başladı. Lisbeth, o iyice yaklaşıp kadar bekledikten sonra, gerilip birkaç adım atarak başka bir sandık yığınının üzerine atladı. Oradan da hızla aşağı inip küsküyü tekrar eline aldı.

Niedermann görüldüğü kadar hantal değildi ama ayağını kırma riskinden kaçınmak için sandıkların üzerinden atlamak yerine, dikkatle aşağı indi. Yavaş ve dikkatli hareket etmek zorundaydı, hastalığı nedeniyle bütün hayatı boyunca bedenini kontrol etmek zorunda kalmıştı. Ayağını henüz yere basmıştı ki arkasında bir ses duydu, daha bedenini geriye çeviremeden, Lisbeth küsküyü omzuna indirdi. Niedermann'ın elindeki kama yere düştü.

Lisbeth darbeyi indirir indirmez küsküyü elinden bıraktı. Eğilip bıçağı almaya vakti yoktu, tekmeleyerek Niedermann'dan uzaklaştırdı. Geri geri giderek, Niedermann'ın devasa yumruklarından kurtuldu. Bu defa salonun diğer tarafındaki sandıkların üzerine tırmanmaya başladı, göz ucuyla Niedermann'ın arkasından uzandığını gördü. Ayaklarını hızla yukarı çekti. Ambalaj sandıkları, salonun iki tarafına, ortasında bir koridor bırakılarak yan yana iki sıra hâlinde dizilmişti. Yığınların salonun iç tarafına bakanında üst üste üç, diğerinde de iki ambalaj sandığı vardı. Lisbeth Salander üç katlı olanının arka tarafına indi. Sırtını bir sandığa yaslayıp ayaklarından destek alarak itmeye başladı. Ambalaj sandığı oldukça ağırdı. Sonunda hareket edip salonun ortasına doğru devrildi.

Sandığın üzerine geldiğini gören Niedermann kendini yana atarak kurtarmaya çalıştı,

sandığın bir köşesi göğsüne çarpmıştı ama fazla etkilememişti. Bir süre durdu. Kıza bak, gerçekten direniyor! Lisbeth'in peşinden tırmanmaya başladı, üçüncü sandığa yaklaşmıştı ki Lisbeth'in salladığı bir tekme alınının ortasını buldu. Yüzünü buruşturan Niedermann sandıkların üzerine çıktı. Lisbeth Salander karşıdaki sandık yığınının üzerine atlayarak ondan kurtuldu. Arkasından hızla aşağıya inip Niedermann'ın görüş alanından çıktı. Niedermann ayak seslerinden onun içerideki salona yöneldiğini anladı.

Lisbeth Salander etrafına bakarak durumu tarttı. Klik. Şansının olmadığını biliyordu, Niedermann'ın devasa yumruklarından uzak durduğu sürece hayatını kurtarabilirdi ama en küçük bir yanlışında -bunu er geç yapacaktı- ölümü kesindi. Ondan uzak durmalıydı, eğer Lisbeth'i ele geçirirse savaşı kaybederdi.

Lisbeth'in bir silaha ihtiyacı vardı. *Bir tabanca. Otomatik tüfek. Bir tank savar. Bir mayın.*

Bunlar gibi bir şey.

Ama bunlar yoktu.

Etrafına baktı.

Hayır, silah yoktu.

Yalnızca alet edevat. *Klik.* Gözü döner bıçkı tezgahına takıldı ama Niedermann'ın tezgâhın üzerine yatırması imkânsızdı. *Klik.* Demir çubuklardan birini mızrak gibi kullanmayı düşündü ama etkili bir şekilde kullanamayacağı kadar ağırlardı. *Klik.* Kapıdan içeri bir göz attı, Niedermann sandık yığınlarının üzerinden inmiş, ona onbeş metre kadar yaklaşmıştı. Kapıya doğru hareket etti, Niedermann ona yetişmeden önce beş saniyesi vardı, son kez alet edevat çantasına baktı.

Bir silah... Ya da saklanacak bir yer. Birden durdu.

Niedermann acele etmiyordu. Çıkış yolunun olmadığını biliyordu, er ya da geç Lisbeth'i yakalayacaktı ama bu kız hiç şüphesiz tehlikeliydi. Ne de olsa Zalachenko'nun kızıydı. Ayrıca Niedermann yaralanmak istemiyordu, en iyisi Lisbeth'in gücünün tükenmesini beklemektir.

Salonun eşiğinde durup içeri, yarı tamir edilmiş zeminin üzerindeki alet edevat çantalarına ve mobilyalara baktı. Lisbeth görünürlerde yoktu.

"Burada olduğunu biliyorum. Seni bulacağım."

Ronald Niedermann kulaklarını dikip etrafı dinledi, kendi soluğundan başka bir şey duyamadı. *Saklanmış* diye düşünerek gülümsedi. Ona meydan okuyordu, Lisbeth'in ziyareti kardeşler arası bir oyuna dönüşmüştü.

Birden salonun ortasından bir yerden gelen dikkatsiz bir ses duydu. Etrafına baktı ama sesin nereden geldiğini çıkaramadı. Yüzüne yine bir gülümseme yerleşti. Salonunun ortasında, üst tarafında bir sürü çekmecesini olan, beş metre uzunluğunda, sürme kapaklı

bir tezgâh vardı.

Niedermann tezgâha doğru gidip yanında durdu, tezgâhın arkasına bakarak Lisbeth'in orada olup olmadığını kontrol etti. Yoktu.

Dolaba saklanmış, ne aptallık!

Soldaki sürme kapağı açtı.

Birden dolabın içinden bir ses geldi, dolabın ortasına doğru ilerliyordu. İki hızlı adımla oraya yönelip yüzünde bir zafer ifadesiyle bu defa orta kapağı açtı.

Boş.

Arkasından silah sesine benzeyen bir seri patlama duydu. Seslerin nereden geldiğini anlayamadı. Başını çevirip baktı, sonra sol ayağında tuhaf bir baskı hissetti. Hiç acı duymadı. Başını aşağı çevirdiğinde Lisbeth Salander çivi tabancasını

Niedermann'ın sağ ayağına yöneltmişti.

Tezgâhın altında.

Lisbeth Salander, botunun üzerinden beş çivi daha ateşlerken, Niedermann felç olmuş gibi ona bakıyordu.

Hareket etmeye çalıştı.

Ama ayağının yere çivilendiğini fark edene kadar değerli birkaç saniye kaybetmişti. Lisbeth Salander çivi tabancasını tekrar sol ayağına yöneltti, sanki bir otomatik tüfekten çıkarmış gibi çiviler arka arkaya Niedermann'ın ayağından geçip zemine saplandı. Niedermann kendine gelip bir tepki göstermeden önce Lisbeth onun ayağına birkaç çivi daha çaktı.

Niedermann, Lisbeth'in elini yakalamak için yere doğru eğilirken dengesini kaybetti, bir yandan ateşlenen çivilerin sesini duyarken, dengesini koruyabilmek için tezgaha tutundu. Lisbeth şimdi onun sağ ayağına dönmüştü Niedermann topuğundan geçip yere saplanan çivileri hissetti

Birden öfkeyle uludu. Tekrar Lisbeth'in elini yakalayabilmek için eğildi.

Lisbeth Salander, yukarıya doğru çekilen pantolon paçalarını görerek onun eğilmekte olduğunu fark etmişti. Çivi tabancasını bıraktı. Niedermann daha eğilemeden, Lisbeth'in yıldırım hızıyla kaybolduğunu gördü.

Çivi tabancasına doğru uzandı ama tam uzanacakken Lisbeth Salander tabancayı kablosundan tezgâhın altına çekti.

Döşemeyle tezgâh arasında yaklaşık 20 santimetrelilik bir boşluk vardı. Niedermann bütün gücünü kullanarak tezgâhı devirdi. Lisbeth Salander gözlerini kocaman açmış, dehşetli bir yüz ifadesiyle onu izliyordu. Çivi tabancasını yarım metre mesafeden ona yöneltip tetiğe bastı, çivi Niedermann'ın kaval kemiğine saplandı.

Arkasından da tabancayı bırakıp yerde yuvarlanarak Niedermann'ın erişme

mesafesinden uzaklaştı. Ayağa kalkıp iki metre kadar geriledikten sonra durdu.

Ronald Niedermann hareket etmeye çalışırken dengesini kaybetti, kollarıyla havayı döverek sallandı. Dengesini bulduktan sonra öfkeyle yere eğildi.

Bu defa çivi tabancasını ele geçirebildi. Tabancayı kaldırıp Salander'e doğrulttu, tetiğe bastı.

Hiçbir şey olmadı, Niedermann şaşkınlıkla elindeki çivi tabancasına baktı. Sonra bakışlarını Lisbeth Salander'e çevirdi. İfadesiz bir yüzle dikilmiş, fişten çıkarttığı tabancanın kablosunu ona doğru tutuyordu. Niedermann öfkeyle tabancayı ona doğru attı. Lisbeth hızla yana çekilerek kurtuldu.

Arkasından tabancanın kablosunu tekrar fişe taktı. Kablosundan çekerek tabancayı eline aldı.

Salander'in buz gibi gözleriyle karşılaşan Niedermann telaşa kapıldı. Bu kız onun hakkından gelmişti. Bu kız normal değil. İçgüdüsel olarak ayaklarını yerden kurtarmaya çalıştı. Bu kız bir canavar! Çivilerin başı saplanana kadar ayağını ancak birkaç milimetre kaldırılabildi. Çiviler ayağına değişik açılardan saplanmıştı. Bu durumda ayağını ancak parçalayarak kurtarabilirdi. Buna, olağanüstü güçleri olsa da, Niedermann bile cesaret edemezdi. Bir süre sanki bayılacakmış gibi ileri geri sallandı, kendini kurtaramıyordu. İki ayağının arasında küçük bir kan gölü oluşmuştu.

Lisbeth Salander, onun hiçbir hareketini gözden kaçırmadan, aralıksız bir sandalye alıp karşısına oturarak on dakika boyunca çivilerle savaşını izledi. Bakışları ifadesizdi. Bir süre sonra ayağa kalktı, arkasından dolaşp tabancanın ucunu Niedermann'ın ensesine dayadı.

Lisbeth Salander uzun bir süre düşündü. Önünde duran adam dışarıdan kadın getirmiş, onları uyuşturmuş, dayak atmış ve satmıştı. En az sekiz kişiyi öldürmüştü. Üvey kardeşinin bunlardan başka, daha kaç can aldığını bilmiyordu. Lisbeth onun yüzünden üç cinayetle suçlanmış, sanki av hayvanıymış gibi bütün İsveç'te peşine düşülmüştü.

Bir parmağı çivi tabancasının tetiğindeydi.

Niedermann, Dag Svensson ile Mia Bergman'ı öldürmüştü.

Zalachenko'yla birlikte Gosseberga'da, Lisbeth'in kendisini de öldürüp mezara gömmüştü. Şimdi onu öldürmeye tekrar teşebbüs etmişti.

Bütün bunlar, bir insanı çileden çıkarmaya yeler de artardı bile.

Niedermann'ın yaşaması için bir neden göremiyordu. Bu adam, Lisbeth'in bir türlü anlayamadığı bir nedenle kendisinden öldüresiye nefret ediyordu. Onu polise teslim ederse ne olurdu? Mahkeme? Ömür boyu hapis cezası? Ne zaman çıkardı? Kaçması ne kadar zaman alırdı? Babası artık hayatından çıkmıştı; üvey kardeşinin nefesini ensesinde hissetmek için kaç yıl bekleyecekti? Çivi tabancasının ağırlaştığını hissetti, bu işe artık

bir son ver meliydi.

Durum değerlendirmesi.

Alt dudağını ısırdı. Lisbeth Salander hiçbir şey ve hiç kimseden korkmazdı. Bu gibi durumlarda gerekli olan hayal gücünden yoksun olduğunu düşündü; bu onun beyninde sorun olduğunu gösteren işaretlerden biriydi.

Ronald Niedermann ondan nefret ediyor, o da bu nefrete, insafsız bir nefretle karşılık veriyordu. Niedermann da tipkí Magge Lundin, Martin Vanger, Alexander Zalachenko ve bütün o soysuz erkekler gibiydi. Lisbeth'e göre bu tür insanların hayatta kalması gereksizdi. Eğer elinde imkân olsa hepsini ıssız bir adaya toplayıp üzerlerine atom bombası atardı.

Ama cinayet? Buna değer miydi? Eğer onu öldürürse kendisine ne olacaktı? Başına kaçınmaya çalıştığı neler gelecekti? Tetiğe basarak huzurundan olmaya hazır mıydı?

Bunun meşru müdafaa olduğunu iddia edemezdi... Hayır, Niedermann'ın ayakları yere çiviliyken bunu iddia edemezdi.

Birden Harriet Vanger'i düşündü. Onun da babası ve erkek kardeşı ona işkence etmişti. Lisbeth o zamanlar, Harriet Vanger'i en ağır sözlerle kınarken, Mikael Blomkvist'le aralarında geçen bir diyalogu hatırladı. Lisbeth'e göre, kardeşı Martin Vanger'in yıllarca kadınları öldürmesinin suçlusu Harriet'ti.

"Sen onun yerinde olsan ne yapardın?" diye sormuştu Mikael.

"Kafasını parçalardım," demişti ruhunun derinliklerinden gelen bir öfkeyle.

İşte şimdi Harriet Vanger'le aynı durumdaydı, eğer öldürmezse Ronald Niedermann daha kaç kadının canına kıyacaktı? Lisbeth Salander şimdi kendi davranışlarından sorumlu bir yetişkin kabul ediliyordu. Bu adam için kaç yılını feda edecekti. Harriet Vanger kaç yılını feda etmişti?

Çivi tabancası artık taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı, iki eliyle bile Niedermann'ın ensesine doğrultamıyordu.

Tabancayı yere indirdi ve kendisini gerçek hayat dönmüş gibi hissetti. Ronald Niedermann anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Almanca konuşuyordu. Sanki şeytan onu almaya gelmiş gibiydi.

Lisbeth birden onun kendisiyle konuşmadığını fark etti, sanki salonun öteki tarafında biriyle konuşur gibiydi. Başını çevirip baktı, hiç kimse yoktu. Ürperdiğini hissetti.

Topuklarının üzerinde döndü, demir çubuğu alıp en dıştaki salona geçti, sırt çantasını aramaya başladı. Çantayı almak için yere eğildiğinde kamayı gördü, elinde hâlâ eldivenleri vardı. Kamayı yerden aldı.

Bir süre tereddüt ettikten sonra sandıkların arasına, görülecek bir yere sapladı.

Demir çubuğu kullanarak üç dakikada asma kilidi yerinden çıkarttı.

Arabasında oturup uzun bir süre düşündükten sonra, cep telefonunu çıkardı. Svavelsjö MK'nin telefonunu bulması iki dakikasını aldı.

Telefonun diğer ucundaki kişi, "Evet?" dedi.

"Nieminen," dedi Lisbeth.

Svavelsjö MK'nin yeni lideri Sonny Nieminen telefona gelene kadar üç dakika bekledi.

"Kimsiniz?"

"Boş ver şimdi kim olduğumu!" dedi Lisbeth, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Nieminen onu anlamakta zorlanıyordu. Arayanın kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bile çıkaramamıştı

"İyi, ne istiyorsun?"

"Ronald Niedermann hakkında tüyo istediğini duydum."

"İstiyor muymuşum?"

"Bırak şimdi bu ayakları! Nerede olduğunu öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Dinliyorum."

Lisbeth Salander tuğla fabrikasının yerini tarif etti. Nieminen oraya gelene kadar bekleyecekti, acele etmesini söyledi.

Telefonu kapattı, arabayı çalıştırıp benzinliğin olduğu tepeye çıktı. Fabrikayı gören bir yere park etti.

İki saatten daha uzun bir süre bekledi. Öğleden sonra saat bir buçuğu geçerken bir yük minibüsünün fabrikaya doğru yöneldiğini gördü. Fabrikaya varmadan, park için ayrılmış cebe girip beş dakika bekledi. Etrafı kolaçan ettikleri belliydi. Sonra hareket edip fabrikanın önüne gitti.

Lisbeth torpido gözünü açıp bir dürbün çıkararak minibüsü izledi. Minibüsten inen Sonny Nieminen ile Hans-Åke Waltari'yi tanıyordu, üçüncü kişinin kim olduğunu bilmiyordu. *Yeni kan! Demek ki faaliyetlerini yeniden organize ettiler.*

Sonny Nieminen ile arkadaşları giriş kapısını bulduklarında, Lisbeth cep telefonunu çıkarıp bir mesaj yazarak Norrtälje polisinin ihbar hattına gönderdi.

POLİS KATİLİ R. NİEDERMANN, SKEDERID YAKINLARINDAKİ BENZİNLİĞİN ALT TARAFINDAKİ ESKİ TUĞLA FABRİKASINDA, SVAVELSJÖ MK ÜYELERİNDEN S. NİEMİNEN TARAFINDAN ÖLDÜRÜLMEK ÜZERE. ALT KATTAKİ SU HAVUZLARINDAN BİRİNİN İÇİNDE İKİ KADIN CESEDİ VAR.

Lisbeth fabrika çevresinde bir hareketlilik göremiyordu.

Uzun süre bekledi. Beklerken telefonunun SİM kartını çıkartarak, tırnak makasıyla parçalara ayırdı. Otomobilin yan penceresini açıp parçaları dışarı attı. Daha sonra cüzdanından yeni bir SİM kartı çıkarıp telefonuna taktı. İzlenilmesi imkânsız olan kontrollü kartlardan kullanıyordu. Camvi'yi arayıp karta 500 kontör yükledi.

11 dakika sonra Norrtälje yönünden siren çalarak yaklaşan bir polis minibüsü gördü. Ekip fabrikaya giden yolun başında durdu. İki dakika sonra, iki polis arabası daha görüldü. Bir süre sonra fabrikaya doğru hareket edip Nieminen'in minibüsünün yanına park ettiler.

Lisbeth dürbünü gözüne kaldırdı, polislerden biri minibüsün plakasını rapor ediyordu. İki dakika sonra bir ekip daha geldi.

Lisbeth Salander artık her şeyin bittiğini düşünüyordu.

Doğduğu gün başlayan öykü bu fabrikada son buluyordu.

Artık özgürdü.

Polisler arabadan ağır silahlarını alıp kurşungeçirmez yeleklerini giydikten sonra fabrikanın etrafını sardılar. Lisbeth Salander benzinliğe girip kahve ve sandviç alarak, ayakta yemek yenen servis masalarından birinin başına dikildi. Hava karardığında tekrar arabasına döndü, tam arabanın kapısını açmıştı ki yolun öteki tarafından silah sesleri duydu. Polis olduğunu düşündüğü birtakım kara figürlerin fabrikanın giriş kapısına yaklaştıklarını gördü. Uppsala tarafından sirenlerini çalarak bir ekip daha geliyordu, yolun kenarında duran birkaç arabadan inenler aşağıda olanları seyrediyordu.

Lisbeth arabasını çalıştırıp E18'den Stockholm'e yöneldi.

Akşam saat altı buçukta kapı zili çaldığında, Lisbeth Salander öfkeye kapıldı. Hâlâ buhar çıkan suyun içinde, küvetteydi. Onun kapısını, mantıken, tek bir kişi çalabilirdi. Önce aldırmamayı düşündü ama zilin ısrarla çalması karşısında iç çekip ayağa kalktı. Havluya sarınıp alt dudağını sarkıtarak kapıya yöneldi.

"Merhaba," dedi Blomkvist, Lisbeth kapıyı araladığında.

Lisbeth cevap vermedi.

"Haberleri duydun mu?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

"Belki Ronald Niedermann'ın öldüğünü bilmek istersin diye düşündüm. Bugün Norrtälje'de Svavelsjö MK çetesinin üyeleri öldürmüş."

"Gerçekten mi?" dedi Lisbeth Salander kontrol etmeye çalıştığı bir sesle.

"Norrtälje polisiyle konuştum. Bir iç hesaplaşma gibi görünüyor. Niedermann'ı işkence yapıp bıçaklayarak öldürmüşler. Olay yerinde, içinde yüz binlerce kron olan bir çanta bulmuşlar."

"Öyle mi?"

"Çete üyeleri olay yerinde yakalanmışlar. Ama önce çatışma çıkmış. Polisler Stockholm'den destek istemiş. Svavelsjö üyeleri akşam altı civarında teslim olmuşlar."

"Bak sen!"

"Senin Stallarholmen'den eski arkadaşın Sonny Nieminen de nalları dikmiş. Kafadan kontak olduğundan, ateş ederek kaçmaya çalışmış."

"Vay be!"

Mikael Blomkvist birkaç saniye sustu, kapı aralığından birbirlerini süzdüler.

"Seni rahatsız ediyor muyum?" dedi Mikael.

Lisbeth omuzlarını silktiler.

"Küvette uzanıyordum."

"Görüyorum, arkadaş ister misin?"

Lisbeth ona öfkeli bir bakış fırlattı.

"Küvette demek istemedim, çörek aldım," dedi Mikael elindeki kese kâğıdını havaya kaldırarak. "Ayrıca espresso da aldım. Eğer mutfağında Jura Impressa X7 marka bir kahve makinen varsa hiç değilse kullanmayı öğrenmelisin."

Lisbeth kaşlarını kaldırdı. Hayal kırıklığı mı, yoksa rahatlama mı yaşadığını bilmiyordu.

"Yalnızca arkadaşlık," dedi.

"Yalnızca arkadaşlık," dedi Mikael. "İyi bir arkadaş, iyi bir arkadaşını ziyaret ediyor. Yani kabul görürsem, demek istiyorum."

Lisbeth birkaç saniye tereddüt etti, iki yıl boyunca Mikael'den mümkün olduğu kadar uzak durmayı başarmıştı. Yine de Mikael onun topuğuna bir çiklet gibi yapışmıştı; internette ya da gerçek hayatta. İnternette sorun yoktu, orada yalnızca elektron ve harfti, ama gerçek hayatta, kapısının önünde dururken hâlâ o lanet olası çekici adamdı. Birbirlerinin sırlarını biliyorlardı.

Mikael'e dikkatle bakan Lisbeth artık ona karşı hiçbir şey hissetmediğine karar verdi. Hiç değilse o eski duyguları yoktu.

Mikael gerçekten de arkadaş olmuştu artık.

Lisbeth ona güveniyordu. Belki. Güvendiği az sayıda insandan biriyle karşılaşmaktan kaçınmak onu rahatsız ediyordu.

Birden kararını verdi. O yokmuş gibi davranması gülünçtü. Onu görmek, artık içini

acıtmıyordu.

Kapıyı açıp onu tekrar hayatına aldı.